BÜYÜCÜ

Gediksavaşları Efsanesi I-II

Raymond E. Feist

RAYMOND E. FEIST

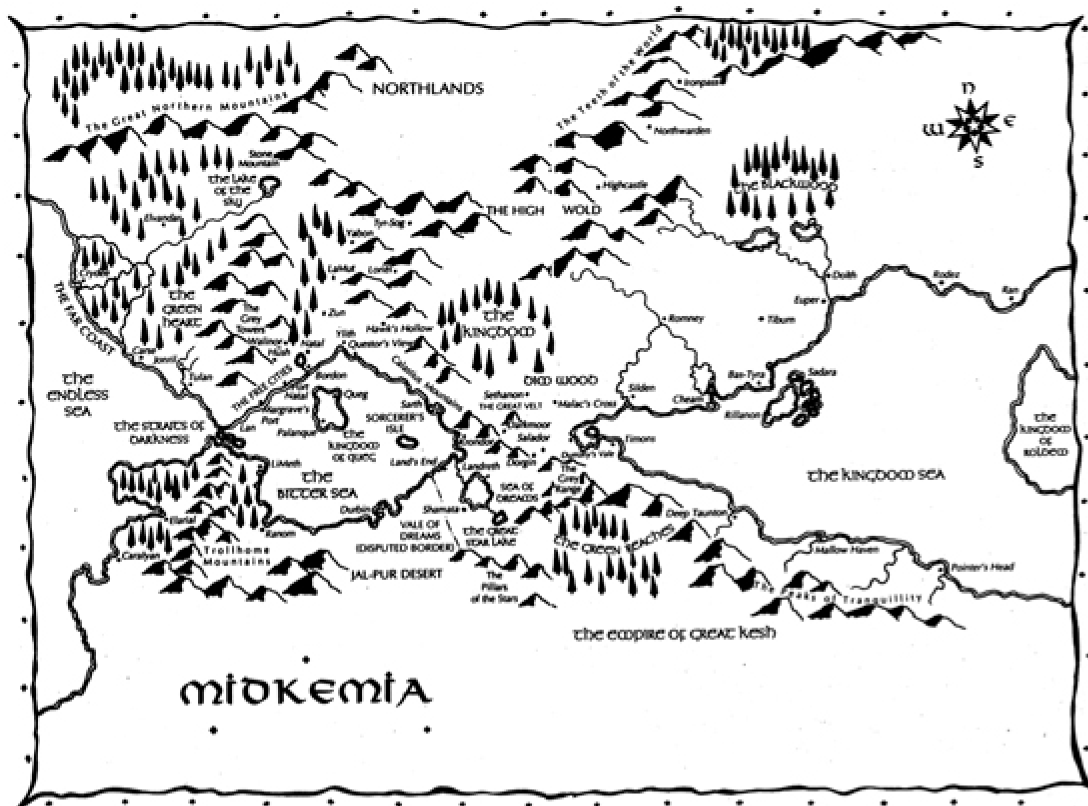
GEDİKSAVAŞLARI EFSANESİ

BÜYÜCÜ

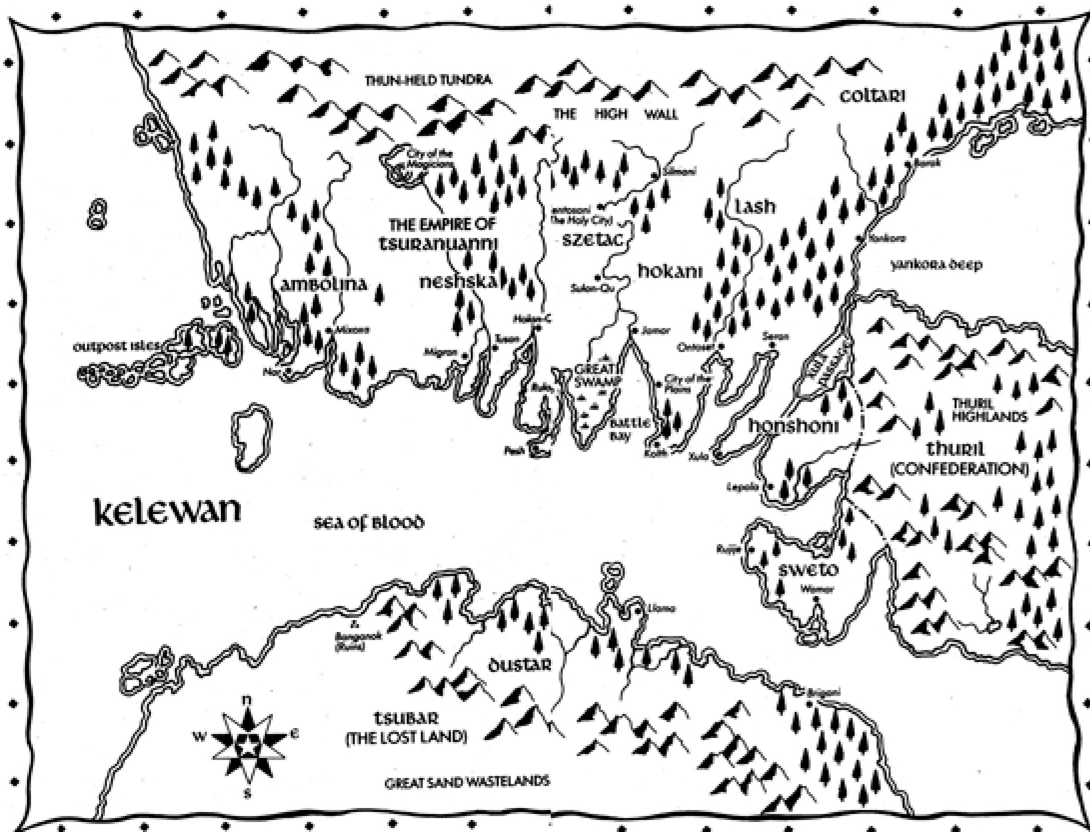
Çeviren: GAMZE SARI
Tarayan: R. V.
Düzenleyen: eldkaan

Table of Contents

NORTHLANDS
The Great Northern Mountains
The Teeth of the World
Ironpass
Northwarden
Stone Mountain
the lake of the sky
Elvandar
THE HIGH
WOLD
Highcastle
the BLACKWOOD
N
W
E
S
Tyr-Sog
Yabon
LaMut
Loriel
Crydee
THE FAR COAST
the GREEN HEART
The Grey Towers
Zun
Hawk's Hollow
Ylith
Quester's View
Walinor
Natal
Carse
Jonril
Tulan
the KINGDOM
OLD WOOD
Romney
Tiburn
Dolth
Esper
Rodez
Ran
the ENDLESS SEA
THE FREE CITIES
Bordon
Queg
Margrave's Port
Palanque
Sethanon
THE GREAT VELT
Malac's Cross
Silden
Chesarl
Bas-Tyra
Sadara
Rillanon
the STRAITS OF DARKNESS
SORCERER'S ISLE
the KINGDOM OF QUEG
Land's End
Darkmoor
Salador
Timons
Dorgin
Landreth
Lan
LiMeth
the BITTER SEA
SEA OF DREAMS
The Grey Range
the KINGDOM of ROLDEM
the KINGDOM SEA
Durbin
Shamata
VALE OF DREAMS (DISPUTED BORDER)
the GREAT STAR LAKE
the GREEN REACHES
Deep Taunton
Mallow Haven
Pointer's Head
Elarial
Kenom
Carralyn
Trollhome Mountains
JAL-PUR DESERT
The Pillars of the Stars
The Peaks of Tranquillity
the EMPIRE OF GREAT KESH
MIDKEMIA

THUN-HELD TUNDRA
THE HIGH WALL
coltari
City of the Magicians
THE EMPIRE OF
tsuranuanni
szetac
lash
hokani
yankora deep
ambolina
neshska
Sulan-Qu
Jamar
Ontoset
Seran
outpost isles
Migran
GREAT SWAMP
City of the Plains
battle bay
Kolth
Xula
honshoni
THURIL HIGHLANDS
thuril
(CONFEDERATION)
Lepala
kelewan
sea of blood
Ruppe
sweto
Wamar
dustar
tsubar
(THE LOST LAND)
GREAT SAND WASTELANDS
n
w
e
s

Birinci Kitap

Pug ve Tomas

FIRTINA

FIRTINA DİNMİŞTİ.

Pug kayaların kenarında sekiyor, gelgit birikintileri arasında dolaşırken zorlukla basacak yer bulabiliyordu. Gözleri fıldır fıldır dönerek yamacın altındaki her birikintiyi inceliyor, henüz sona ermiş fırtınanın etkisiyle bu göletlere sürüklenmiş kılçıklı yaratıkları arıyordu. Bu su bahçesinden topladığı kum böcekleri, kaya sürüngenleri ve yengeçlerle dolu çuvalını taşırken genç kasları ince gömleğinin altında şişiyordu.

Öğlen güneşi, çevresinde kıpırdaşan denizi pırıl pırıl aydınlatırken, batı rüzgârı güneşten yol yol açılmış kestane rengi saçlarını dalgalandırıyordu. Pug çuvalını yere bıraktı, ağzının sıkıca bağlı olup olmadığını kontrol etti ve açık bir kumluğa oturdu. Çuvalı dolu sayılmazdı, ama Pug önündeki fazladan bir saatlik zamanı dinlenmeye ayıracaktı. Aşçı Megar, çuval doluya yakın olduğu sürece başını ağrıtmazdı. Sırtını büyük bir kayaya dayadı, az sonra sıcak güneşin altında uykuya dalmıştı.

Saatler sonra, serin bir su serpintisiyle uyandı. İrkilerek gözlerini açtı, gereğinden fazla kaldığını anlamıştı. Batıda, denizin üzerinde, ufuktaki altı küçük ada olan Altı Kız Kardeş'in karanlık siluetinin üzerinde kara fırtına bulutları toplanmaya başlamıştı. Yağmurun isli bir tül gibi peşinden sürüklendiği bulanık, dalgalanarak yaklaşan bulutlar, yazın başlarında sahilin bu tarafında olağan sayılan ani fırtınalardan birini haber veriyordu. Güneyde, Denizcinin Kederi'nin sarp yamaçları gökyüzüne doğru uzanıyor, dalgalar o kayalık kulenin dibini dövüyordu. Şiddetli dalgaların ardında köpükler kabarmaya başladı, fırtınanın az sonra vuracağının kesin bir işaretiydi bu. Pug tehlikede olduğunu biliyordu, yaz fırtınaları kumsallardaki, hatta çok şiddetliyse ilerideki alçak bölgelerdeki herkesi boğabilirdi.

Çuvalını kapıp kuzeye, kaleye doğru ilerlemeye başladı. Birikintilerin arasından geçerken rüzgârın serinliğinin daha derin ve nemli bir soğuğa

döndüğünü hissetti. İlk bulutlar güneşin önünden geçip parlak renkleri gri tonlarına dönüştürürken, yamalı bir bohçayı andıran gölgeler günü bölmeye başlıyorlardı. Açıklarda, bulutların karanlığını delen yıldırımlar düşüyor, şimşeklerin boğuk gümbürtüsü dalgaların sesini bastırıyordu.

Pug kumsaldaki ilk açıklığa gelince hızını arttırdı. Fırtına umduğundan daha hızlı yaklaşıyor, önünde yükselen gelgiti de hızlandırıyordu. İkinci gelgit birikintisi bölgesine ulaştığında, suyun kıyısıyla yamaçlar arasında ancak on adımlık kuru kum kalmıştı.

Pug kayaların arasında hızla, bir o kadar da dikkatle ilerledi, iki kez neredeyse tökezliyordu. Bir sonraki kumluğa vardığında, son taşın üzerinden atlayışını ayarlayamayıp yere, kötü bir şekilde indi. Ayak bileğini tutarak kumların içine atladı. Gelgit de, sanki bunu bekliyormuşçasına kabarıp, bir an üzerini tamamen kapladı. Görmeden elini uzatınca, çuvalının sürüklenip gittiğini hissetti. Çılgınca ileri atılarak onu tutmaya çalıştı, ama ayak bileğini kullanamıyordu. Yuvarlandı, su da yutmuştu. Öksürüp tükürükler saçarak başını kaldırdı. Doğrulmaya başlamıştı ki, ilkinden de büyük ikinci bir dalga göğsüne çarpıp onu sırtüstü devirdi.

Pug dalgalar arasında oynayarak yetişmişti ve tecrübeli bir yüzücüydü, ama bileğinin acısı ve dalgaların çarpışları onu giderek paniğe doğru sürüklüyordu. Bunu üzerinden atıp, dalga çekilirken hava almak için yüzeye çıktı. Yarı yüzerek, yarı çırpınarak yamaca doğru ilerledi, suyun orada sadece birkaç santim derinliğinde olacağını biliyordu. Pug yamaçlara ulaşıp yaslandı, ağırlığını elinden geldiğince yaralı bileğine vermemeye çalışıyordu. Kayalık duvar boyunca ağır ağır ilerledi, sular da her dalga ile birlikte yükseliyordu. Nihayet yukarıya çıkabileceği bir yere ulaştığında, sular beline kadar yükselmişti. Kendini yola kadar çekmek için tüm gücünü kullanması gerekti. Bir an durup soluklandı, sonra tırmanmaya başladı, taşlı zeminde yürümeye direnen bileğine yüklenmek de istemiyordu.

Dizlerini ve bacaklarını taşların üzerinde yara bere içinde bırakarak zorlukla tırmanıp, nihayet kayalıkların tepesindeki çimenliğe ulaştığında yağmurun ilk damlaları da düşmeye başlamıştı. Pug tırmanışın verdiği yorgunluktan nefes nefese, bitap düşmüş bir halde kendini yere bıraktı. Seyrek damlalar hafif, ama aralıksız bir yağmura dönüşmüştü.

Soluklandıktan sonra doğrulup, şişmiş bileğini inceledi. Dokunmaya karşı hassastı, ama oynatabilince içi rahatladı: Demek ki kırılmamıştı. Dönüş yolunu topallayarak kat etmek gerekecekti, ama kumsalda boğulma

tehlikesini atlattığı için de rahattı. Kasabaya vardığında Pug sırılsıklam ve üşümüş olacaktı. Kalenin kapıları gece kapanacaktı, hassas bileğiyle ahırların arkasındaki duvara tırmanmayı da göze alamayacağı için, orada kalacak bir yer bulması gerekecekti. Hem bekleyip kaleye ertesi gün dönerse, yalnızca Megar'ın ona söyleyecekleri olurdu, ama duvardan atlarken yakalanacak olursa, Kılıçustası Fannon ya da Atustası Algon, onu sözlerden çok daha fazlasıyla karşılarlardı.

O dinlenirken, yağmur şiddetlendi ve ikindi güneşi fırtına bulutlarının ardında tamamen gözden yitince gökyüzü karardı. Bir anlık rahatlaması, kum böcekleriyle dolu çuvalını yitirdiği için kendine duyduğu bir kızgınlığa dönüştü. Uyumamış olsa, dönüş yolculuğunu sakin sakin yapabilir, bileğini burkmamış olur, ayrıca kayalıkların yukarısındaki akarsu yatağında da, fırlatmak için o çok değer verdiği dümdüz taşlardan aramaya zamanı kalmış olurdu. Şimdi ise taşlar yoktu, geriye dönmesi de en az bir hafta sonra olacaktı. Tabii Megar onun yerine başka bir çocuk yollamazsa ki eli boş döndüğüne göre bu pekâlâ mümkündü.

Pug yağmurda oturmanın pek rahatsız edici olduğunu hatırladı ve yola koyulma zamanının geldiğine karar verdi. Ayağa kalkıp bileğini yokladı. Yoklanmaya itiraz ediyordu, ama idare ederdi. Çimenlerin üzerinde topallayarak eşyalarını bıraktığı yere gidip heybesini, değneğini ve sapanını aldı. Heybesinin yırtılmış, ekmek ve peynirinin de kayıp olduğunu görünce, kaledeki askerlerden duyduğu bir küfürü savurdu. Rakunlar, daha büyük olasılıkla kum kertenkeleleri, diye düşündü. Artık bir işe yaramayan çuvalı atıp, şanssızlığına hayret etti.

Derin bir nefes alıp değneğine dayanarak, yarları yoldan ayıran alçak tepelere doğru yola koyuldu. Etrafta yer yer basık ağaç kümeleri vardı, Pug civarda daha uygun bir barınak olmayışına hayıflandı, kayalıklarda hiçbir yer yoktu çünkü. Bir ağacın altında da beklese, ağır adımlarla kasabaya da gitse, aynı miktarda ıslanacaktı.

Rüzgâr şiddetlendi ve Pug, ıslak sırtında soğuğun ilk ısırışını hissetti. Titreyerek, hızını elinden geldiğince arttırdı. Küçük ağaçlar rüzgârın önünde eğilmeye başlamıştı, Pug da adeta dev bir el sırtından itiyormuş gibi hissediyordu. Yola varınca kuzeye saptı. Doğudaki büyük ormanın ürkütücü seslerini duyuyordu, yıllanmış meşelerin dallarının arasında ıslık çalan rüzgâr da uğursuz havayı güçlendiriyordu. Ormanın karanlık açıklıkları Kral Yolu'ndan daha tehlikeli değildi kuşkusuz, ama kanun kaçakları ve

diğer, daha az insan olan suçlular hakkında anımsadığı hikâyeler, gencin tüylerini diken diken ediyordu.

Kral Yolu'na sapan Pug, yol boyunca devam eden hendek sayesinde biraz daha korunmuş oluyordu. Rüzgâr güçlenip, yağmur gözlerine batmaya, zaten ıslak olan yanaklarını gözyaşlarına boğmaya başlamıştı. Sert bir rüzgâr onu yakaladı ve bir an için dengesini yitirdi. Yol kenarındaki hendekte su birikmeye başlamıştı ve beklenmedik derinlikteki birikintilere düşmemek için adımlarını dikkatle atmak zorundaydı.

Bir saate yakın bir süre boyunca, durmaksızın şiddetlenen fırtınada yol aldı. Yol kuzeybatıya dönmüş, uluyan rüzgârı neredeyse tam karşısına almıştı. Pug rüzgâr karşısında eğildi, gömleği arkasında dalgalanıyordu. Sık sık yutkunuyor, içinde kabaran paniği bastırıyordu. Artık tehlikede olduğunun farkındaydı, fırtına yılın bu zamanı için normal olanın çok ötesinde bir şiddetle güçleniyordu. Müthiş yıldırımlar karanlık manzarayı aydınlatıyor, parlak beyaz ve mat siyah renklerle anlık olarak ağaçların ve yolun siluetini çiziyorlardı. Ardından, tersine dönmüş renkleriyle bir süre gözlerinin önünde kalan, baş döndürücü görüntüler algılarını şaşırtıyordu. Yukarıdan gelen müthiş şimşek gümbürtüleri bedensel birer darbe gibiydi. Fırtınaya karşı duyduğu korku, hayal ürünü haydut ve goblinlere duyduğu korkuyu bastırmıştı. Yolun kenarındaki ağaçların arasından yürümeye karar verdi; meşelerin gövdeleri rüzgârı biraz olsun keserdi.

Ormana yaklaşırken bir kırılma sesi duyunca durdu. Fırtınanın karanlığında, çalıların arasından fırlayan kara orman yaban domuzunu zorlukla fark edebilmişti. Domuz çalılardan çıktı, dengesini kaybetti, sonra birkaç metre ileride tekrar doğruldu. Pug orada dikilmiş, başını bir o yana bir bu yana sallayarak kendisini süzen hayvanı açıkça görebiliyordu. Uçlarından sular damlayan iki büyük dişi loş ışıkta parlıyor gibiydiler. Korkudan gözleri büyümüş, ayaklarını yere vuruyordu. Orman domuzları öfkeli hayvanlardılar, ama normalde insanlardan uzak dururlardı. Bu domuz ise fırtına yüzünden paniğe kapılmıştı, Pug da kendisine saldıracak olursa ağır yaralanacağının, hatta ölebileceğinin farkındaydı.

Taş kesilmiş bir halde beklerken değneğini savurmaya hazırlandı, ama domuzun ormana dönmesini umuyordu. Hayvan başını kaldırarak çocuğun havadaki kokusunu inceledi. Kararsızlık içinde titrerken pembe gözleri pırıl pırıldı. Bir ses duyunca bir an için ormana doğru döndü, sonra başını eğip saldırdı.

Pug değneğini savurdu, domuzun başının yan tarafına sıkı bir darbe indirerek dengesini bozdu. Domuz çamurlu zeminde yana doğru kayıp, Pug'ın bacaklarına çarptı. Domuz kayarak geçerken o da düştü. Pug yerde yatarken, domuzun dönüp tekrar saldırmaya hazırlandığını gördü. Domuz yaklaşıyordu ve Pug'ın kalkacak kadar zamanı yoktu. Hayvanı tekrar savuşturmak için değneğini çaresizce salladı. Domuz değneği savuşturdu, Pug da yuvarlanarak uzaklaşmaya çalıştı, ama bedenine bir ağırlık çöktü. Elleriyle yüzünü, kollarıyla da göğsünü kapatarak hayvanın darbesini bekledi.

Bir an sonra ise, domuzun hareket etmediğini fark etti. Yüzünü açınca domuzun, yan tarafına siyah tüylü, bir metrelik bir ok yemiş bir halde yattığını gördü. Pug ormana doğru baktı. Kahverengi deri giysiler giymiş bir adam ağaçların başladığı yerde duruyor, elindeki çiftçi yayını özenle bir muşamba kılıfa sarıyordu. Değerli silah havanın kötü etkisine karşı korunmaya alındıktan sonra, adam yaklaşıp çocukla hayvanın başında dikildi. Cüppesi ve pelerini vardı, yüzü görünmüyordu. Pug'ın yanında diz çöküp, yaban domuzunun leşini çocuğun bacaklarının üzerinden kolayca kaldırırken rüzgârın uğultusuna karşı, "İyi misin, evlat?" diye bağırdı. "Bir yerin kırıldı mı?"

"Sanmıyorum," diye bağırdı Pug, kendini toparlamıştı. Sağ tarafı sancıyordu, her iki bacağı da fena yaralanmıştı. Bileği de hâlâ hassastı ve bugün şanslı gününde değildi, ama kırık ya da kalıcı bir yaralanma yok gibiydi. İri, etli eller onu tutup ayağa kaldırdı. Adam ona değneğini ve yayı uzatarak, "Al," diye buyurdu. Pug onları alınca adam koca bir avcı bıçağıyla hemen domuzu kesmeye koyuldu, işini bitirince Pug'a döndü. "Benimle gel, evlat. En iyisi benim ve efendimin yanında gecelemen. Yeri uzak değil, ama acele etsek iyi olur. Bu fırtına bitince daha da kötüleşecek. Yürüyebilir misin?".

Dengesizce bir adım atan Pug, başıyla onayladı. Adam tek kelime etmeden domuzu omuzuna vurdu ve yayını aldı. Ormana doğru dönerek, "Gel," dedi. Pug'ın zorlukla yetişebildiği bir hızla yürümeye başladı.

Orman, fırtınanın gümbürtüsünü çok az kesebildiği için konuşmak mümkün değildi. Bir şimşek bir an için ortalığı aydınlattı ve Pug adamın yüzünü görebildi. Yabancıyı daha önce görüp görmediğini anımsamaya çalıştı. Crydee ormanında yaşayan avcı ve ormancılar arasında sık rastlanan bir görünüşü vardı: Geniş omuzlu, uzun boylu, sağlam yapılıydı. Siyah

saçlarıyla sakalı ve zamanının çoğunu dışarıda geçirenlere özgü, hava şartlarından yıpranmış bir görünümü vardı.

Çocuk bir an hayal gücüne kapılıp, adamın ormanda saklanan bir haydut çetesinin elemanlarından olup olmadığını düşündü. Sonra bu fikirden vazgeçti, hiçbir haydut beş parasız olduğu apaçık olan bir kale çocuğu için başına dert almazdı.

Adamın bir efendisi olduğunu söylediğini hatırlayan Pug, onun bir arazi sahibinin mülkünde yaşayan bir toprak ağası olabileceğinden kuşkulandı. O zaman efendisinin hizmetinde olur, ama kefalet ödeyenler gibi ona bağlı olmazdı. Toprak erleri doğuştan özgür olurlar, toprağı işlemelerinin karşılığında ekin ya da hayvanlarının bir kısmını verirlerdi. O da doğuştan özgür olmalıydı. Kefalet ödeyenlerin uzun yay taşımalarına izin verilmezdi, zira bu silahlar çok değerli ve tehlikeliydiler. Yine de, Pug ormanda böyle bir arazi olduğunu hatırlamıyordu. Bu iş çocuk için bir merak konusu olmuştu, ama gün boyunca başına gelenler, her türlü merakı aklından uzaklaştırıyordu.

Saatler gibi gelen bir süre sonra, adam bir grup sık ağacın arasına daldı. Güneş battığı ve fırtınanın izin verdiği o azıcık aydınlığı da götürdüğü için, Pug karanlıkta neredeyse onu gözden yitirecekti. Adamı görmekten ziyade, ayak seslerini dinleyerek ve varlığını hissederek takip edebiliyordu. Pug ağaçların arasında bir patika üzerinde olduklarını sezmişti, ayaklarına direnen sürtünmeler ya da taşlar yoktu. Yeri önceden bilinmiyorsa, az önce bulundukları yerden bu patikayı bulmak gün ışığında bile çok zor, gece ise imkânsız olurdu. Bir süre sonra, ortasında küçük, taştan bir kulübenin bulunduğu bir açıklığa geldiler. Tek pencereden ışık sızıyor, bacadan da duman tütüyordu. Açıklığı geçerlerken Pug, fırtınanın ormanın bu kesiminde nasıl olup da daha hafif olduğuna hayret etti.

Kapının önüne geldiklerinde adam kenara çekilip, "Sen gir, evlat. Benim domuzu temizlemem gerek," dedi.

Pug boş boş başını sallayarak ahşap kapıyı açtı ve içeri girdi.

"Kapat şu kapıyı, evlat. Üşütüp ölmeme neden olacaksın."

Pug söyleneni yapmak için atıldı ve kapıyı düşündüğünden biraz daha sertçe çarparak kapattı.

Dönüp karşısındaki sahneyi inceledi. Kulübenin içi tek bir küçük odadan ibaretti. Bir duvarda, hayli büyük bir ocağı olan bir şömine vardı. Parlak, canlı ateş sıcak bir ışık veriyordu. Şöminenin yanında bir masa, onun

arkasında da bir sedire uzanmış iri yarı, sarı cüppeli biri duruyordu. Kır saçları ve sakalı, ateş ışığında kırpışan bir çift parlak mavi göz dışında neredeyse tüm yüzünü kaplıyordu. Sakalın içinden çıkan uzun bir pipo donuk, görkemli bir duman çıkarıyordu. Pug adamı tanımıştı. "Efendi Kulgan..." Dük'ün büyücüsü ve danışmanı, şatonun kalesi çevresinde tanıdık bir simaydı. Kulgan gözlerini kaldırıp Pug'a bir baktı ve derin, yankılanan ve güçlü bir tondaki sesiyle, "Demek beni tanıyorsun?" dedi.

"Evet, efendim. Kaleden."

"Adın nedir, kaleden gelen çocuk?"

"Pug, Efendi Kulgan."

"Şimdi hatırladım seni." Büyücü umursamazca elini salladı. Gözlerini keyifle kısarak, "Sanatımda ustayım, ama yine de bana 'Efendi' deme, Pug," dedi. "Doğuştan senden asalet yönünden üstün olduğum doğru, ama çok da farklı değiliz. Gel, ateşin yanında bir battaniye var, sen de sırılsıklam olmuşsun. Elbiselerini as da kurusunlar, sonra otur oraya." Karşısındaki sediri gösterdi.

Pug söyleneni yaptı, bu arada gözlerini de bir an olsun büyücüden ayırmıyordu. Dük'ün sarayının bir üyesi olsa da, o bir büyücüydü, sıradan insanların hor gördüğü, kuşkulanılacak birisiydi. Bir çiftçinin ineği bir canavar doğuracak olsa ya da ekinler harap olsa, köylüler bunu yakındaki gölgelerde gizlenen bir büyücüye mâl etmeye hazırdılar. Daha kısa bir süre öncesine kadar, Kulgan'ı Crydee'den taşlayarak kovdukları da olurdu. Dük'ün yanındaki konumu sayesinde artık kasaba halkının hoşgörüsünü kazanmıştı, ama eski korkular kolay kolay ölmezdi. Pug giysilerini astıktan sonra oturdu. Büyücünün masasının hemen yanından kendisini süzen bir çift kızıl gözü görünce irkildi. Pullu bir kafa masanın üzerine doğru yükselip çocuğu inceledi.

Kulgan çocuğun huzursuzluğu karşısında güldü. "Gel evlat. Fantus seni yemez." Elini sedirinin yanına çöken yaratığın başına koyup, gözlerinin üzerindeki çıkıntıları okşadı. Gözlerini kapatıp yumuşak bir hırıltı çıkardı; bir kedinin mırıldanmasına benziyordu. Pug şaşkınlıktan açılmış ağzını kapatıp, "O gerçekten bir ejderha mı, efendim?" diye sordu.

Büyücü güldü, tok, candan bir sesi vardı. "Kendisi de öyle sanıyor, evlat. Fantus bir ateş ejderi, ejderhanın kuzeni sayılır, ama boyutları daha küçük." Yaratık bir gözünü açıp büyücüye dikti. "Ama onlar kadar gözü pek," diye hemen ekledi Kulgan ve ejder gözünü yine kapadı. Kulgan yumuşak, ölçülü

bir tonla konuşuyordu. "Çok zekidir, ona söylediklerine dikkat et. Hayli hassas bir yaratıktır o."

Pug başıyla onayladı. Merakla büyümüş gözleriyle, "Ağzından ateş saçabilir mi?" diye sordu. On üç yaşında bir çocuk için, ejderhanın kuzeni bile müthiş bir şeydi.

"Havasında olduğu zaman geğirdiğinde bir iki alev çıkarır, ama nadiren havasındadır. Bence nedeni de ona uyguladığım zengin perhiz. Yıllardır avlanmadı bile, yani bir ateş ejderi için biraz formsuz. Doğrusu onu fena halde şımartıyorum."

Pug bu fikir karşısında rahatladı. Büyücü bu yaratığı şımartacak kadar seviyorsa, ne kadar yabancı da olsa, artık gözüne daha insancıl, daha az esrarengiz görünüyordu. Fantus'u inceledi, ateşin zümrüt rengi pullarını altın gibi parlatışına hayran olmuştu. Ufak bir tazı boyundaki ejderin uzun, kıvrımlı bir boynu ve timsahı andıran bir başı vardı. Kanatları sırtında toplanmıştı ve önünde uzanan iki pençeli ayağı amaçsızca boşlukta esniyor, bu arada Kulgan da kemikli göz çıkıntılarının arkasını kaşıyordu. Uzun kuyruğu yerden birkaç santim yukarıda ileri geri savrulup duruyordu.

Kapı açıldı ve iri yarı okçu, elinde temizlenmiş ve parçalanmış bir domuz filetosu taşıyarak içeri girdi. Bir şey söylemeden şömineye geçip eti pişirmeye başladı. Fantus başını kaldırıp, uzun boynunun verdiği avantajı kullanarak masanın üzerinden bir göz attı. Ejder çatal dilini şapırdatarak aşağı atladı ve ağır ağır, soylu bir havayla ocağa doğru ilerledi. Ateşin önünde sıcak bir yer beğenip, akşam yemeğine kadar kestirmeye koyuldu. Toprak ağası pelerinini çıkarıp kapıdaki bir kancaya astı. "Bana kalırsa fırtına şafağa kalmadan dinecek." Ateşe dönüp, domuz için şarap ve otlardan bir karışım hazırladı. Pug adamın yüzünün sol tarafından aşağı doğru inen, ateş ışığında kızıl ve korkunç görünen yara izini görünce irkildi. Kulgan piposuyla toprak beyini işaret etti.

"Ağzı sıkı adamımı tanıyorsam, henüz onunla uygun şekilde tanışmamışsındır. Meecham, bu delikanlı Pug, Crydee Şatosu kalesinden." Meecham bir an başıyla selamlayıp, tekrar kızaran butla ilgilenmeye koyuldu. Pug selamına karşılık verdi, ama Meecham onu görmedi bile. "Beni domuzdan kurtardığınız için size teşekkür edemedim."

Meecham, "Teşekküre gerek yok, evlat," diye cevap verdi.

"Ben hayvanı ürkütmesem, muhtemelen sana saldırmazdı." Ocağın başından kalkıp odanın başka bir köşesine giderek üzeri örtülü bir kovadan

biraz kahverengi hamur aldı ve yoğurmaya başladı.

"Şey, efendim," dedi Pug Kulgan'a dönerek, "domuzu öldüren onun okuydu. Hayvanı takip ediyor olması gerçekten büyük şans."

Kulgan güldü. "Akşam yemeğimizin şeref konuğu olan bu zavallı yaratık da en az senin kadar şartların kurbanı olmuş." Pug'ın aklı karışmıştı. "Anlayamadım, efendim."

Kulgan ayağa kalkıp, kitaplığının en üst rafından bir şey alarak çocuğun önündeki masaya koydu. Lacivert kadifeden bir örtüye sarılmıştı, Pug'a onu sarmak için bile böyle pahalı bir malzeme kullanılmasından, çok değerli bir şey olduğunu hemen anlamıştı. Kulgan kadifeyi açıp, ateş ışığında parlayan, kristal bir küre çıkardı. Pug kürenin güzelliği karşısında beğeniyle iç çekti, çünkü görünüşte hiçbir kusuru yoktu ve biçimindeki yalınlık muhteşemdi.

Kulgan camdan küreye işaret etti. "Bu aygıt Carselı Althafain adında, kendisine geçmişte bir iki iyilik yaptığım için -ama bunların pek önemi yok- beni böylesine değerli bir armağana layık gören, son derece kudretli bir büyü sanatkârı tarafından bir hediye olarak yapılmıştı. Bugün Althafain Usta'nın yanından dönmüş olduğumdan, andacını sınıyordum. Kürenin derinlerine bak, Pug."

Pug gözlerini küreye dikti ve yapısının derinlerinde oynaşır gibi görünen titrek şömine ışığını izlemeye çalıştı. Gözleri kürenin içindeki her bir yüze odaklanmaya çalışırken odanın yüz kez yinelenen yansımaları, birbirinin içine geçip dans ediyordu. Akıyor ve birbirine karışıyor, sonra da dumanlı ve belirsiz bir hal alıyorlardı. Topun merkezindeki hafif beyaz ışıltı, ateşten gelen kırmızı ışığın yerini aldı ve Pug bakışlarının bu yeni ışığın hoşnutluk verici sıcaklığına kapıldığını hissetti. Kaledeki mutfağın sıcaklığı gibi, diye düşündü dalgınlıkla.

Aniden topun içindeki süt beyazı renk kayboldu ve Pug gözlerinin önünde mutfağı gördü. Aşçı Şişko Alfan pasta yapıyor, bir taraftan da parmaklarındaki tatlı kırıntıları yalıyordu. Böyle yaparak da aşçıbaşı Megar'ın gazabını üzerine çekmiş oldu, zira Megar bunu tiksinti veren bir alışkanlık olarak görüyordu. Pug daha önce pek çok kez tanık olduğu bu sahneye güldü ve görüntü kayboldu. Birden kendini yorgun hissetti.

Kulgan kristali kumaşa sarıp kaldırdı. "İyi iş çıkardın, evlat," dedi düşünceli bir şekilde. Bir an çocuğu bir şey düşünüyormuşçasına süzdü, sonra da oturdu. "İlk denemede böylesine berrak bir görüntü

oluşturabileceğini tahmin etmezdim, ama anlaşılan sende en başta görünenden fazlası var."

"Efendim?"

"Boş ver, Pug." Bir an durdu ve sonra, "Bu oyuncağı ilk defa kullanıyor, görümü ne kadar uzağa yollayabileceğimi sınıyordum ki, yola ulaşmaya çalıştığını gördüm. Aksak ve yara bere içindeki halinden kasabaya asla yetişemeyeceğine karar verdim, bu yüzden seni getirsin diye Meecham'ı yolladım," dedi.

Pug kendisine gösterilen olağanüstü ilgiden mahcup görünüyor, yanaklarına al basıyordu. On üç yaşındaki birinden beklenebilecek bir şekilde kendi yeteneklerini olduğundan fazla tahmin ederek, "Bunu yapmanıza gerek yoktu, efendim. Kasabaya zamanında yetişirdim," dedi.

Kulgan gülümsedi. "Belki ama belki de değil. Fırtına mevsime aykırı düşen bir şiddete sahip ve yolculuk etmeyi tehlikeli hale getiriyor."

Pug yağmurun kulübenin damını hafiften dövüşünü dinledi. Fırtına hızını kesmiş gibiydi ve Pug büyücünün sözlerinden kuşku duydu. Kulgan çocuğun düşüncelerini okumuş gibi, "Sözlerimden şüphe duyma, Pug. Bu açıklığı koruyan sırf büyük ağaç gövdeleri değil. Mülkümün sınırını işaret eden meşelerden çemberi aşarsan, fırtınanın öfkesini hissedersin. Meecham, bu rüzgârın şiddetini nasıl tahmin ediyorsun?" dedi.

Meecham yoğurmakta olduğu ekmek hamurunu bıraktı ve bir an düşündü. "Neredeyse üç yıl kadar önce altı gemiyi parçalayan fırtına kadar kötü." Bir an tahminini kafasında evirip çevirir gibi durdu, sonra başını sallayarak teyit etti. "Evet, neredeyse onun kadar kötü, ancak onun kadar uzun süre esmez."

Pug üç yıl öncesinde Crydee'ye gitmekte olan bir Quega ticaret filosunu Denizcinin Kederi'ne savuran fırtınayı düşündü. Fırtınanın doruğunda, kale duvarlarındaki muhafızlar, rüzgârla aşağıya uçmamak için kulelerin içine saklanmak zorunda kalmışlardı. Bu fırtına da o kadar şiddetliyse, Kulgan'ın büyüsü muazzam olsa gerekti, zira kulübenin dışındaki bahar yağmurundan kötü gelmiyordu kulağa.

Kulgan sıranın üzerinde arkasına yaslandı, sönmüş piposunu yakmaya çalışmakla meşguldü. Tatlı, beyaz dumandan kocaman bir bulut çıkardığında, Pug'ın dikkati büyücünün arkasında duran bir sandık dolusu kitaba kaydı. Ciltlerin üzerinde yazılanları seçmeye çalışırken dudakları sessizce kıpırdandı, ama bunu başaramadı.

Kulgan kaşlarından birini kaldırıp, "Demek okuyabiliyorsun, öyle mi?" dedi.

Pug, çalışma alanına izinsiz burnunu sokarak büyücüyü gücendirdiği düşüncesiyle telaşlanarak irkildi. Onun mahcubiyetini sezen Kulgan, "Soran değil, evlat. Okuma yazma bilmek suç değil," dedi.

Pug duyduğu huzursuzluğun dağıldığını hissetti. "Biraz okuyabiliyorum, efendim. Aşçı Megar bana mahzenlerdeki mutfak için ayrılmış erzakların fişlerini nasıl okuyacağımı gösterdi. Bazı sayıları da biliyorum."

"Sayıları da demek," diye inledi büyücü iyi huylulukla. "Eh, nadir bulunan birisin." Arkasına uzandı ve raftan kızıl-kahve ciltli bir kitap çekti. Kitabı açtı, gözlerini kısarak sayfaları birbiri ardına inceledi ve nihayet istediği gibi bir sayfa buldu. Açık durumdaki kitabı çevirdi ve masaya, Pug'ın önüne koydu. Kulgan, sol üst köşedeki bir harfin çevresinde yılanlar, çiçekler ve birbirine dolaşık asmalardan oluşan renkli bir çizimle süslenmiş bir sayfayı işaret etti. "Oku bunu, evlat."

Pug buna uzaktan yakından benzeyen bir şeyi hiç görmemişti. Derslerini Megar'ın kaba el yazısıyla şekillenmiş harflerle düz parşömen üzerinde, mangal kömüründen bir çubukla yapmıştı. Yapıtın ayrıntılarıyla büyülenerek oturmaya devam etti, sonra büyücünün kendisini izlemekte olduğunu fark etti. Aklını başına devşirerek okumaya başladı.

"Derken bir çağ... çağrı geldi..." Onun için yeni olan karmaşık birleşimlerde bocalayarak sözcüğe baktı. "Zacara'dan." Durdu ve doğru okuyup okumadığını görmek üzere Kulgan'a baktı. Büyücü devam etmesi için başını salladı. "Çünkü Kuzey un...unutulacaktı, olmaya ki, imparatorluğun yüreği çü… çürüsün ve her şey yitirilsin. Ve doğuştan Bosanialı olsalar da, o askerler hâlâ Yüce Kesh'e hizmetlerinde sadıktılar. Bu yüzden, onun büyük müşkülü nedeniyle silahlarını aldılar, zırhlarını kuşandılar ve Bosania'dan ayrılıp gemiyle güneye, her şeyi yıkılmaktan kurtarmak üzere gemiyle yola çıktılar."

Kulgan, "Bu kadarı yeterli," dedi ve kitabın kapağını usulca kapadı. "Bir kale çocuğuna göre harfler konusunda oldukça yeteneklisin, oğlum."

"Efendim, bu kitap nedir?" diye sordu Pug, Kulgan kitabı ondan alırken. "Hiç benzerini görmemiştim."

Kulgan bir an Pug'a onu yeniden huzursuz eden bir bakışla baktı ve gülümseyerek gerginliği dağıttı. Kitabı yerine geri koyarken, "Bu ülkenin

tarihidir, evlat," dedi. "Bir Ishapia manastırı başrahibi tarafından armağan olarak verilmişti. Yüz yıldan eski bir Keshia metninin çevirisidir."

Pug başını salladı ve "Hepsi çok tuhaf geliyordu. Neyi anlatıyor?" dedi.

Kulgan bir kez daha Pug'a içinde bir şey görmeye çalışıyormuşçasına baktı, sonra, "Uzun zaman önce, Pug, Sonu Olmayan Deniz'den Gri Kule Dağları boyunca Acı Deniz'e uzanan tüm bu topraklar Yüce Kesh İmparatorluğu'nun parçasıydı," dedi. "Doğuda, uzakta Rillanon adlı tek bir küçük ada üzerinde, küçük bir krallık bulunuyordu. Büyüyerek kendisine komşu ada krallıklarını yuttu ve Adalar Krallığı oldu. Daha sonra ana karaya doğru tekrar genişledi ve hâlâ Adalar Krallığı olmasına rağmen, çoğumuz ona sadece 'Krallık' diyoruz. Crydee'de yaşayan bizler, Krallığın bir parçasıyız, onun sınırları içinde olup da Rillanon'dan ne kadar uzak olunabiliyorsa, o kadar uzakta yaşamamıza rağmen.

"Bir defasında, uzun yıllar önce, Yüce Kesh İmparatorluğu bu toprakları terk etti, zira güneydeki komşuları olan Keshia Konfederasyonu ile uzun süren ve kanlı bir savaşa girdi."

Pug yitik imparatorlukların ihtişamına kapılmıştı, ama Meecham'ın fırına birkaç somun kara ekmek yerleştirmekte olduğunu fark edecek kadar da açtı. Dikkatini yeniden büyücüye verdi. "Kimdi bu Keshia Kon-..."

"Keshia Konfederasyonu," diye tamamladı Kulgan çocuğun yerine. "Yüzyıllarca Yüce Kesh'e vergi vererek varlığını sürdüren bir grup küçük millettir bunlar. Kitabın yazılmasından on iki yıl önce, kendilerine zulmedene karşı birleştiler. Hiçbiri kendi başına Büyük Kesh ile çatışacak güçte değildi, ancak bir araya geldiklerinde onun gözüne denk oldular. Fazlasıyla denk, zira savaş yılları birbirini izledi. İmparatorluk lejyonlarını kuzey illerinden çekip onları güneye göndermek zorunda kaldı ve böylelikle kuzeyi yeni, daha genç olan Krallığın saldırılarına karşı savunmasız bıraktı.

"Orduyu batıya sürerek Batı Krallığı'nı genişleten, Dük Borric'in büyük babası, Kral'ın en küçük oğluydu. O günden beri, bir zamanlar imparatorluğa ait Bosania ili, Özgür Natal Şehirleri dışında, Crydee Dukalığı olarak bilinir."

Pug bir an düşündükten sonra, "Sanırım bir gün bu Yüce Kesh'e yolculuk etmek isterim," dedi.

Meecham burnundan soludu, kahkahayı andıran bir şeydi. "Ya ne sıfatla yolculuk ederdin, çapulcu olarak mı?"

Pug yüzünün kızardığını hissetti. Çapulcular yurtsuz adamlar, para karşılığında savaşan paralı askerlerdi ve haydutlardan ancak bir gömlek üstün kabul edilirlerdi.

Kulgan, "Belki bir gün edersin, Pug," dedi. "Yol uzundur ve tehlikelerle doludur, ancak gözü pek ve dinç birinin yolculuktan sağ çıktığı duyulmamış şey değildir. Bundan daha tuhaf şeylerin olduğu bilinir."

Masadaki sohbet daha genel konulara döndü, zira büyücü bir ayı aşkın süredir Carse'taki güney kalesindeydi ve Crydee dedikodularını öğrenmek istiyordu. Ekmek piştiğinde Meecham onu sıcak sıcak servis etti, domuz filetosunu dilimledi ve tabaklar dolusu peynirle yeşillik çıkardı. Pug daha önce hiç bu kadar iyi bir yemek yememişti. Mutfakta çalıştığı zaman bile, kale çocuğu olarak konumu, anca kıt kanaat geçinmesine yetmişti. Yemek sırasında Pug iki kez büyücünün kendisini dikkatle izlemekte olduğunu fark etti.

Yemek sona erdiğinde, Meecham masayı topladı, sonra da Kulgan ile Pug oturup konuşurken bulaşıkları temiz kum ve tatlı suyla yıkamaya koyuldu. Masada tek bir et parçası duruyordu; Kulgan bunu ateşin önünde yatmakta olan Fantus'a attı. Ateş ejderi gözlerinden birini açarak yiyecek parçasına baktı. Bir an rahat dinlenme yeri ile sulu et parçası arasında seçim yapmaya çalıştı, sonra ödülü midesine indirmek için gereken on beş santimi aştı ve gözlerini yeniden kapadı.

Kulgan piposunu yaktı ve çıkardığı dumandan memnun olunca, "Yetişkinliğe eriştiğin zaman neler yapmayı planlıyorsun, oğlum?" dedi.

Pug uykuyu savuşturmaya çalışıyordu, ama Kulgan'ın sorusu üzerine yeniden dikkat kesildi. Kasaba ve kaledeki delikanlıların çırak olarak alındığı Seçim zamanı yaklaşmıştı ve Pug heyecanlanarak, "Bu Yaz Ortası Günü Kılıç Ustası Fannon'ın yanında Dük'ün hizmetine girmek istiyorum," dedi.

Kulgan narin konuğunu süzdü. "Senin çırak olmana daha bir iki yıl olduğunu sanıyordum, Pug," dedi.

Meecham kahkaha ile homurtu arasında bir ses çıkardı. "Kılıçla kalkanı sağa sola sürüklemek için biraz ufak tefek sayılmaz mısın, evlat?"

Pug kızardı. Kaledeki yaşıtları arasındaki en ufak tefek erkek çocuğu oydu. "Aşçı Megar geç serpilebileceğimi söyledi," dedi belli belirsiz bir asilikle. "Kimse anne babamın kim olduğunu bilmiyor; bu yüzden de ne bekleyeceklerini hiç bilmiyorlar."

"Öksüz müsün?" diye sordu Meecham o ana kadar yaptığı en manalı hareketi yapıp tek kaşını kaldırarak.

Pug başını salladı. "Beni yolda bulduğunu iddia eden bir kadın tarafından dağ manastırındaki Dala Rahipleri ‘ne bırakılmışım. Bana bakmalarının imkânı olmadığından beni kaleye getirmişler."

"Evet," diye ekledi Kulgan, "Zayıfın Kalkanı'na tapanların seni kaleye ilk getirdiği zamanı hatırlıyorum. Sütten yeni kesilmiş bir bebekten büyük değildin. Bugün özgür biri olman sadece Dük'ün iyiliği sayesindedir. Bir kölenin oğlunu azat etmenin özgür birinin oğlunu köle yapmaktan daha az kötü olduğunu düşünüyordu. Herhangi bir kanıt olmadığından, seni köle ilan etmek hakkıydı."

Meecham tarafsız bir ses tonuyla, "İyi bir adam, şu Dük," dedi.

Pug kendi kökenine dair hikâyeyi kaledeki mutfakta Magya'dan yüzlerce kez dinlemişti. Kendini tamamen bitkin hissediyor ve gözlerini güçbela açık tutabiliyordu. Kulgan bunu fark etti ve Meecham'a işaret etti. Uzun boylu toprak ağası rafların birinden birkaç battaniye aldı ve bir yer yatağı yaptı. İşi bittiğinde Pug başı masanın üzerinde, uykuya dalmıştı. İri yarı adamın elleri onu tabureden nazikçe kaldırıp battaniyelerin üzerine yerleştirdi, sonra da üzerini örttü.

Fantus gözlerini açtı ve uyuyan çocuğa baktı. Kurdu hatırlatan bir esnemeyle sürünerek Pug'ın yanına geldi ve ona sokuldu. Pug uykusunda ağırlığını öteki tarafına verdi ve bir kolunu ateş ejderinin boynuna sardı, ateş ejderi, gırtlağının derinlerinden onaylar bir gürleme çıkardıktan sonra gözlerini yeniden kapadı.

ÇIRAK

ORMANA SESSİZLİK HAKİMDİ.

Hafif ikindi yeli uzun meşeleri sallıyor ve yapraklan sadece biraz sallarken gündüzün sıcağını kesiyordu. Gün doğumu ve gün batımında kulakları tırmalayan bir koro oluşturan kuşlar, sabahın bu saatinde büyük ölçüde sessizdi. Deniz tuzunun belli belirsiz kokusu, çiçeklerin tatlı rayihası ve çürüyen yaprakların acılığıyla karışıyordu.

Pug ile Tomas, gidecek özel bir yeri olmayan ve oraya varacak bol bol zamanı olan erkek çocuklarına özgü, amaçsız, rastgele adımlarla yolda yürüyorlardı. Pug küçük bir kayayı hayali bir hedefe gönderdi, sonra dönüp yol arkadaşına baktı. "Annen kızmamıştır, değil mi?"

Tomas gülümsedi. "Hayır, işlerin nasıl olduğunu anlıyor. Seçim gününde diğer çocukların da nasıl olduğunu gördü. Üstelik doğrusunu istersen, bugün mutfakta işe yaramaktan çok ayak bağı oluyorduk."

Pug başını salladı. Pastacı Alfan'a taşırken bir çanak kıymetli balı yere dökmüştü. Sonra da taze ekmek somunlarından bir tepsi dolusunu fırından çıkarırken düşürmüştü. "Bugün kendimi biraz aptal durumuna düşürdüm, Tomas."

Tomas güldü. Kum rengi saçları ve parlak mavi gözleri olan, uzun boylu bir çocuktu. Erkek çocuklarına özgü başına bela açma eğilimine rağmen, güler yüzü nedeniyle kalede çok sevilirdi. Pug'ın en yakın arkadaşı, arkadaştan çok kardeşiydi ve bu nedenle Pug, Tomas'ı resmi olmayan liderleri olarak kabul eden diğer çocuklardan da bir ölçüde kabul görmüştü.

Tomas, "Benden fazla değil. Hiç değilse, sığır böğürlerini yukarıya asmayı unutmadın," dedi. Pug sırıttı. "Her halükarda, Dük'ün tazıları mutlu oldu." Kıs kıs güldü, sonra bir kahkaha attı. "Annen kızdı, değil mi?"

Tomas arkadaşıyla birlikte güldü. "Öfkeden deliye döndü. Yine de onları uzaklaştırana kadar köpekler etten biraz yediler. Ayrıca, kızgınlığı daha çok babama. Seçim'in tüm Zanaatustalarının bütün gün sağda solda oturup pipo

tüttürmeleri, bira içmeleri ve hikâye alışverişinde bulunmaları için bir mazeretten fazlası olmadığını iddia ediyor. Kimin hangi çocuğu seçeceğini zaten bildiklerini düşünüyor."

Pug, "Diğer kadınların söylediklerine bakılırsa, böyle düşünen sadece o da değil." Sonra Tomas'a gülümsedi. "Muhtemelen yanılmıyor da."

Tomas'ın gülümsemesi soldu. "Babamın ortada olup da işlere nezaret etmemesinden gerçekten hoşlanmıyor. Sanırım bunu biliyor, bizi sabahı dışarıda geçirmek üzere kaleden kış kışlaması bu yüzden, sinirini bizden çıkarmasın diye. Ya da en azından senden," diye ekledi som dolu bir gülümsemeyle. "En çok seni sevdiğine yemin edebilirim."

Pug'ın gülümsemesi geri geldi ve yeniden kahkaha attı. "Eh, ben daha az bela çıkarıyorum."

Tomas arkadaşının koluna şakadan bir yumruk atarak, "Yani daha az yakalanıyorum, demek istiyorsun," dedi.

Pug gömleğinin içinden sapanını çıkardı. "Bir tel dolusu keklik veya bıldırcınla dönersek, sinirleri bir parça düzelebilir."

Tomas gülümsedi. Kendi sapanını da çıkararak, "Olabilir," diye onayladı. Patikadan ayrılıp çok uzakta olmadığını bildikleri sulama gölüne yönelirken Tomas başı çekti. Kazayla önlerine çıkmadıkları sürece günün o saatinde av bulmaları pek muhtemel değildi, ama bulacaklarsa da, bu en büyük olasılıkla gölün yakınında olurdu. Crydee şehrinin kuzeydoğusundaki ormanlar güneydeki büyük ormandan daha az ürkütücüydü. Ağaçların yıllardır kereste elde etmek için kesilmesi, ormanlardaki yeşil açıklıklara güney ormanlarının derin yataklarında bulunmayan, güneşli ve havadar bir hal vermişti. Kale çocuklan geçen yıllarda burada pek çok kez oynamıştı. Biraz hayal gücüyle orman harikulade bir yere, büyük maceralarla dolu, yeşil bir âleme dönüşürdü. Bilinen en büyük serüvenlerden biri burada gerçekleşmişti. Çocuklar yaklaşan erkeklik üzerine gençlik rüyalarını açığa vururken suskun ağaçlar cüretkâr kaçışlar, berbat maceralar ve büyük çatışmalara sahne olan savaşlara tanıklık etmişti. İğrenç yaratıklar, koca canavarlar ve sefil haydutların hepsiyle savaşılmış ve hepsine galebe çalınmıştı; buna çoğu zaman büyük bir kahramanın, yas içindeki yoldaşlarına münasip son sözlerini ederek ölüşü eşlik etmiş, tüm bunlar da kaledeki yemeğe yetişmelerine imkân verecek kadar kısa zamanda başarılmıştı.

Tomas körpe kayın fidanlarıyla perdelenen göle tepeden bakan, küçük bir yükseltiye erişti ve gözlemeye başlayabilmeleri için çalılardan bir bölümünü yana çekti. Hayranlık içinde durdu ve usulca, "Pug, bak!" dedi. Gölün kıyısında bir erkek geyik duruyordu; su içerken kendisini rahatsız eden şeyin kaynağını ararken başını havaya kaldırmıştı. Yaşlı bir hayvandı, burnunun çevresindeki tüyler neredeyse beyazdı ve başı muhteşem boynuzlarla taçlanmıştı.

Pug hızla saydı. "On dört dalı var."

Tomas başıyla onayladı. "Ormandaki en yaşlı erkek geyik olsa gerek." Geyik dikkatini çocukların olduğu yana verdi, bir kulağı huzursuzca seğiriyordu. Bu denli güzel bir yaratığı korkutup kaçırmak istemediklerinden oldukları yerde donup kaldılar. Uzun, sessiz bir an boyunca erkek geyik burun delikleri açılıp kapanarak yükseltiyi izledi, sonra da başını ağır ağır suya indirdi ve içti.

Tomas Pug'ın omzunu kavradı ve başını yana eğdi. Pug Tomas'ın baş hareketini izledi ve bir şeklin sessizce açıklığa yaklaşmakta olduğunu gördü. Orman yeşiline boyanmış, deri giysiler içindeki, uzun boylu bir adamdı bu. Gri cüppesinin başlığı arkaya atılmıştı ve sakin, düzenli adımlarla geyiğe yaklaşıyordu. Tomas, "Martin bu," dedi.

Pug da Dük'ün Avcıustası'nı tanımıştı. Pug gibi öksüz olan Martin, bu silahı kullanmakta dengi az olduğundan, kaledekiler tarafından Longbow (1) olarak tanınır olmuştu. Biraz esrarlı biri olan Martin Longbow yine de çocuklarca çok sevilirdi, zira kaledeki yetişkinlere karşı mesafeli olmasına rağmen, çocuklara karşı her zaman arkadaş canlısı ve samimi davranırdı. Avcıustası sıfatıyla, aynı zamanda Dük'ün Ormancısıydı da. İz sürücülerine izinsiz avlananlar, olası yangın tehlikeleri, göç eden goblinler ya da ormanda kamp yapan haydutların izlerini aratırken görevleri onu kaleden zaman zaman günlerce, bazen haftalarca uzak tutuyordu. Ancak kaledeyken ve Dük için bir av düzenlemekle meşgul olmadığı zamanlarda, her zaman çocuklara ayıracak zamanı olurdu. Onu ağaç irfanıyla ilgili somlarla sıkıştırır ya da Crydee sınırlarının kıyısındaki toprakları dair öyküler anlatmaya zorladıklarında, kara gözleri her zaman neşeyle dolu olurdu. Sonu gelmez bir sabrı vardı sanki bu da onu şehirde ve kaledeki Zanaatustalarının çoğundan farklı kılıyordu.

Martin geyiğin yanma yanaştı, usulca uzandı ve hayvanın boynuna dokundu. Koca kafa yukarı döndü ve geyik burnunu Martin'in koluna

sürttü. Martin alçak sesle, "Konuşmadan yavaş yavaş yürürseniz, yaklaşmanıza izin verebilir," dedi.

Pug ve Tomas irkilerek birbirlerine baktılar ve açıklığa adım attılar. Yavaşça gölün etrafından dolaştılar, geyik onların hareketini başıyla izliyor, hafifçe titriyordu. Martin onu yatıştırıcı bir hareketle okşadı ve hayvan sakinleşti. Tomas ile Pug gelip avcının yanında durdular ve Martin, "Uzanıp ona dokunun, ama ağırdan alın ki, korkmasın," dedi.

Önce Tomas elini uzattı ve geyik parmaklarının arasında titredi. Pug elini uzatmaya başladı ve geyik bir adım geriledi. Martin geyiğe Pug'ın daha önce duymadığı bir dilde bir şeyler mırıldandı ve hayvan kımıldamadan durdu. Pug ona dokundu ve postunun dokusuna hayret etti -daha önce dokunduğu işlenmiş derilere öylesine benzemesine rağmen, parmak uçlarının altında atan yaşamı hissettiği için, o kadar farklıydı ki.

Geyik birden geriledi ve arkasını döndü. Derken tek bir ani sıçrayışla ağaçların arasında kaybolmuştu. Martin Longbow kıkırdadı ve "İyi de oldu. İnsanlarla dostluk kurması iyi olmazdı. O boynuzlar çabucak izinsiz bir avcının şöminesinin üzerini süslerdi," dedi.

Tomas, "O çok güzel, Martin," diye mırıldandı.

Longbow, gözlerini geyiğin ormanda yittiği noktadan ayırmadan başını salladı. "Öyle, Tomas."

Pug, "Senin erkek geyikleri avladığını sanıyordum, Martin. Nasıl oluyor da-" dedi.

Martin, "İhtiyar Aksakal'la aramızda bir çeşit anlaşma var, Pug," dedi. "Ben yalnızca dişisi olmayan bekâr erkek geyikleri ya da buzağılama çağını geçmiş dişileri avlıyorum. Bir gün gelip de Aksakal haremini genç bir erkeğe kaptırdığında, onu alabilirim. Şimdiyse, ikimiz de diğerini kendi haline bırakıyor. Ona bir okun ucundan bakacağım gün de gelecek." Çocuklara gülümsedi. "Okun uçmasına izin verip vermeyeceğimi o ana kadar bilemem. Belki veririm, belki de vermem." Aksakal'ın yaşlanmasını düşünmek ona hüzün veriyormuş gibi, bir süre suskun kaldı, sonra hafif bir esinti dalları hışırdattığında, "Şimdi, böyle iki gözü pek avcıyı sabahın köründe Dük'ün ormanına getiren nedir? Bu öğleden sonra Yaz Ortası festivali varken, yapılacak bin tane şey olmalı," dedi.

Tomas yanıt verdi. "Annem bizi mutfaktan attı. Yaptığımızdan fazlasını bozuyorduk. Bugün Seçim olduğundan..." Sesi kesildi ve birden utandı. Martin'in gizemli ünü büyük ölçüde Crydee'ye ilk geldiği zamanlardan

kalmaydı. Seçim zamanı geldiğinde kendi yaşındaki diğer erkek çocuklarıyla birlikte, bir araya toplanmış Zanaatustalarının huzuruna çıkmak yerine Dük tarafından doğrudan eski Avcıustası'nın yanına yerleştirilmişti. Bilinen en eski geleneklerden birinin çiğnenmesi şehirdeki birçok kişiyi gücendirmiş, ancak hiçbiri bu duygulanan Lord Borric'e açıktan açığa ifade etmeye cesaret edememişti. Doğal olduğu üzere, öfkeleri Dük'e değil Martin'e yöneldi. Yıllar geçtikçe Martin Dük'ün kararını fazlasıyla haklı çıkarmıştı, ancak yine de halkın çoğu Dük'ün ona o gün özel muamele etmesinden rahatsızdı. On iki yıl geçtikten sonra bile, bazıları hala Martin Longbow'u farklı, dolayısıyla da şüphe edilmesi gereken biri olarak görüyordu.

Tomas, "Affedersin, Martin," dedi.

Martin özrü kabul ettiğini belirten bir şekilde başını salladı, ama neşesizce. "Anlıyorum, Tomas. Sizin katlandığınız belirsizliğe katlanmak zorunda kalmamış olabilirim, ancak diğer pek çoklarının Seçim gününü bekleyişini gördüm. Dört yıldır ben de diğer Zanaatustalarının yanında durduğumdan, endişelerinizi biraz biliyorum."

Pug'ın aklına bir düşünce geldi ve düşünmeden, "Ama şu anda diğer Zanaatustalarının yanında değilsin," dedi.

Martin başını iki yana salladı; düzgün yüz hatlarında kederli bir ifade dolaştı. "Duyduğunuz endişe yüzünden apaçık ortada olanı göremeyebileceğinizi düşünmüştüm. Ama keskin bir zekân var, Pug."

Tomas bir an ne dediklerini anlayamadı, sonra da aydı. "O zaman çırak seçmeyeceksin!"

Martin parmağını dudağına götürdü. "Bununla ilgili tek kelime etmek yok, delikanlı. Yo, geçen yıl seçilen Garret'la birlikte, iz sürücü takımım tamamlandı."

Tomas hayal kırıklığına uğramıştı. Kılıçustası Fannon'un yanında görev almayı her şeyden çok istiyordu, ancak asker olarak seçilmeyecekse, Martin'in yanında ormancı olarak yaşamayı yeğlerdi. Şimdi ikinci seçeneği elinden alınmıştı. Bir an kara kara düşündükten sonra neşelendi: Belki de Martin'in onu seçmemesinin nedeni, Fannon'un daha önce seçmiş olmasıydı.

Arkadaşının tüm olasılıkları dikkate alırken bir neşe ve moral bozukluğu döngüsüne girdiğini gören Pug, "Neredeyse bir aydır kalede yoktun,

Martin," dedi. Hâlâ elinde duran sapanı yerine koydu ve "Nerelerde saklanıyordun?" diye sordu.

Martin Pug'a bakarken çocuk sorduğu sorudan anında pişman oldu. Martin ne kadar cana yakın olursa olsun, yine de

Avcıustası, Dük'ün hanesinden biriydi ve kale çocukları Dük'ün çalışanlarının nereden gelip nereye gittiklerini sormayı alışkanlık haline getirmemeliydi.

Martin, Pug'ın mahcubiyetini hafif bir gülümsemeyle dağıttı, "Elvandar'daydım. Kraliçe Aglarrana eşi, Elf Kralı'nın ölümünün üzerine tuttuğu yirmi yıllık yası sona erdirdi. Büyük bir kutlama oldu."

Pug bu yanıt karşısında şaşırmıştı. Crydee'deki insanların çoğu gibi, onun için de Elfler efsaneden pek öte değildi. Ancak Martin gençliğini elf ormanlarının yakınında geçirmişti ve kuzeydeki o ormanlardan dilediğince geçip giden sayılı insandan biriydi. Bu, Martin Longbow'u diğerlerinden ayıran şeylerden bir diğeriydi. Martin elf irfanını çocuklarla daha önce paylaştıysa da, Pug'ın hatırladığı kadarıyla bu elflerle olan ilişkisinden ilk bahsedişiydi. Pug, "Elf Kraliçesi'yle şölene mi katıldın?" diye kekeledi.

Martin alçakgönüllü bir önemsizlik tavrı takındı. "Eh, tahttan en uzakta duran masada oturdum, ama evet; oradaydım." Gözlerindeki sorulmamış soruları görerek devam etti. "Bildiğiniz gibi çocukken, elf ormanının yakınlarındaki Silban Manastırı keşişleri tarafından büyütülmüştüm. Elf çocuklarıyla oynardım ve buraya gelmeden önce, Prens Calin ile kuzeni Galain ile birlikte avlandım."

Tomas heyecandan neredeyse zıplıyordu. Elfler onun özellikle ilgisini çeken bir konuydu. "Kral Aidan'ı tanır mıydın?"

Martin'in gözleri bulutlandı, kısıldı ve tavrı aniden sertleşti. Tomas Martin'in tepkisini gördü ve "Özür dilerim, Martin. Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu.

Martin özrü elini sallayarak savuşturdu. "Senin bir kabahatin yok, Tomas," dedi tavrı bir parça yumuşayarak. "Elfler Kutlu Adalar'a göçenlerin, özellikle de zamansız ölenlerin adlarını zikretmez. Bunun sözü edilenleri oraya yaptıkları yolculuktan geri çağırarak, onları son istirahatlerinden mahrum bıraktığına inanırlar. Onların inançlarına saygı duyuyorum.

"Eh, soruna cevap vermem gerekirse, hayır, onunla hiç tanışmadım. Ben daha küçük bir çocukken öldürüldü. Ama onun yaptığı işlerin hikâyelerini

duydum ve her koşulda iyi ve bilge bir Kraldı." Martin çevresine baktı. "Öğle vakti yaklaşıyor. Kaleye dönmemiz gerek."

Yola doğru yürümeye başladı ve çocuklar da ona ayak uydurdular.

"Şölen nasıldı, Martin?" diye sordu Tomas.

Avcı Elvandar'ın harikalarından bahsetmeye başlarken Pug içini çekti. Elflerin öyküleri onu da büyülüyordu, ama ilgisi Tomas'ınkinin yanına bile yaklaşmıyordu. Tomas elf ormanlarının halkını anlatan masallara, anlatanın inanılırlığına hiç bakmadan, saatlerce katlanabilirdi. En azından, diye düşündü Pug, Avcıustası güvenilir bir tanıktı. Martin'in konuşması tekdüze bir tonda sürüp gitti; Pug'ın dikkati dağıldı ve kendisini yeniden Seçim'i düşünür buldu. Kendisine endişelenmemesini ne kadar da söylese, faydasızdı: Endişeliydi. Öğleden sonranın yaklaşmasını dehşete yakın bir duyguyla karşıladığını fark etti.

Çocuklar avluda duruyorlardı. Yaz Ortası, bir yılın sonunu, yeni bir yılın da başlangıcını imleyen gündü. O gün şatodaki herkes bir yıl daha yaşlı sayılacaktı. Toplanmış çocuklar için, bu önemliydi, çünkü çocukluklarının son günüydü. Bugün Seçim günüydü.

Pug yeni tuniğinin yakasını çekiştirdi. Tomas'ın eskilerinden biri olduğundan, tam olarak yeni sayılmazdı, ama Pug'ın sahip oldukları arasında en yenisiydi. Tomas'ın annesi Magya onu küçük çocuk için, Dük ile maiyetinin önüne çıkarken derli toplu görünsün diye almıştı. Magya ile kocası Aşçı Megar öksüze anne baba olmaya kaledeki herkesten çok yakındı. Ona hastayken bakıyorlar, onu doyuruyorlar ve hak ettiğinde kulaklarını çekiyorlardı. Aynı zamanda onu Tomas'ın kardeşiymiş gibi seviyorlardı.

Pug etrafına bakındı. Diğer çocukların tümü de en iyi giysilerini giymişti, çünkü bu genç yaşamlarının en önemli günlerinden biriydi. Her biri toplanmış Zanaatustaları ve Dük'ün kurmaylarının önünde ayakta duracak ve her biri bir çıraklık konumu için değerlendirilecekti. Kökenleri zaman içinde yitmiş, olan bir törendi bu, çünkü seçimler zaten yapılmıştı. Zanaatustaları ve Dük'ün memurları her bir çocuğun erdemlerini birbirleriyle tartışarak birçok saat geçirmişlerdi ve hangi çocuklun çağıracaklarını biliyorlardı.

Sekiz ile on üç yaş arasındaki erkek çocukları zanaat ve askerlik hizmetinde çalıştırma uygulamasının, her zanaate en uygun olan kişileri seçmek için en uygun yöntem olduğu zaman içinde anlaşılmıştı. Bu ayrıca,

gereksinim doğması durumunda, diğer zanaatlarda yarı yarıya ustalık sahibi bireylerden oluşan bir havuzun var olmasını sağlıyordu. Sistemin dezavantajı, bazı çocukların bir zanaat ya da askerlik konumuna seçilmemesiydi. Ara sıra tek bir konum için gerekenden fazla çocuk olur veya bir boşluk olmasına rağmen, çocuklardan hiçbiri uygun olarak değerlendirilmezdi. Çocuklarla boş kadro sayılarının birbirine denk göründüğü zamanlarda bile, herhangi bir garanti yoktu. Şüphe içinde olanlar için, kaygı verici bir zamandı bu.

Pug ayaklarını dalgınlıkla toza sürüdü. Denediği her şeyde başarılı görünen Tomas'ın aksine Pug'ın kabahati çoğu zaman fazla uğraşmak ve görevlerini yüzüne gözüne bulaştırmak olurdu. Çevresine baktı ve diğer çocuklardan birkaçının da gerginlik alametleri gösterdiklerini fark etti. Bazıları kaba şakalar yapıyor, seçilip seçilmemelerini hiç umursamıyor gibi davranıyorlardı. Başkaları Pug gibi kendi düşüncelerine kapılmış, dikiliyor, seçilmemeleri durumun da ne yapacaklarına kafalarını takmamaya çalışıyorlardı.

Seçilmemesi durumunda Pug -diğerleri gibi- bir başka kasaba ya da şehirde bir zanaat aramak üzere serbest kalacaktı. Kalırsa, ya Dük'ün topraklarını bir toprak ağası sıfatıyla işleyecek ya da kasabanın birkaç balıkçı teknesinden birini çalıştıracaktı. Her iki olasılık da eşit derecede sevimsizdi, ama Crydee'den ayrılmayı hayal edemiyordu.

Pug Megar'ın ona önceki gece söylediklerini hatırladı. Yaşlı aşçı onu Seçim yüzünden kendini fazla yıpratmaması için uyarmıştı. Ne de olsa, diye belirtmişti, kalfa rütbesine asla erişmeyen birçok çırak vardı ve her şey hesaba katıldığında, Crydee dışında, içinde olduğundan daha fazla zanaatsız adam bulunuyordu. Megar birçok balıkçı ve çiftçi oğlunun baba mesleğini seçerek seçime girmekten feragat ettiği gerçeğini örtbas etmişti. Pug Megar’ın kendi Seçim gününün, seçilmeyen çocukların toplanmış Zanaatustaları, ev hanesi ve yeni seçilen çırakların bakışlarının altında, son isim söylenene ve utanç içinde azat edilene dek dikildiklerini hatırlamayacak kadar geride kalıp kalmadığını merak etti.

Pug alt dudağını ısırarak gerginliğini gizlemeye çalıştı. Seçilmemesi halinde geçmişte bazılarının yaptığı gibi kendini Denizcinin Kederi'nin yüksek yerlerinden atacak türden biri değildi, ama seçilmiş olanlarla yüzleşme fikrine tahammül edemiyordu.

Kendisinden daha kısa boylu olan arkadaşının yanında duran Tomas, Pug'a gülümsedi. Pug'ın kaygılı olduğunu biliyordu, ama kendi heyecanı da doruğa vardığından, ona fazla yakınlık hissedemiyordu. Babası onun Kılıçustası Fannon tarafından çağrılacak ilk kişi olduğunu itiraf etmişti. Üstelik Kılıçustası, Tomas'ın eğitimde başarılı olması durumunda, Dük'ün galisi muhafızları arasında bir yer bulacağını da çıtlatmıştı. Bu fevkalade bir onurdu ve Tomas'ın ilerleme şansını artırır, hatta muhafız birliğinde on beş ya da yirmi yıl geçirdikten sonra ona subay rütbesi dahi kazandırırdı.

Pug'ı dirseğiyle dürttü, zira Dük'ün habercisi avluya tepeden bakan balkona çıkmıştı. Haberci muhafızlardan birine işaret etti, muhafız büyük kapıdaki küçük kapıyı açtı ve Zanaatustaları içeri girdiler. Karşıya geçip kalenin geniş merdivenlerinde durdular. Geleneklere uygun bir biçimde, sırtlarını çocuklara vererek Dük'ü beklediler.

Kalenin geniş, meşe duvarlar hantal bir biçimde açılmaya başladı ve Dük'ün kahve ve altın renklerini taşıyan birkaç muhafız basamaklardaki yerlerini almak üzere fırladılar. Kısa pelerinlerin her birine altın Crydee martısı, onun üzerinde de Dük'ün kraliyet ailesinin bir üyesi olarak konumunu gösteren küçük, altın taç işlenmişti.

Haberci bağırdı, "Bana kulak verin! Üçüncü Crydee Dükü, Krallık Prensi; Crydee, Carse ve Tulan Lordu; Batının Valisi; Kral'ın Ordularının Şövalye-Generali; Rillanon tahtının muhtemelen vârisi, Borric conDoin hazretleri." Dük unvan listesi tamamlanana kadar bekledi, sonra da gün ışığına adımını attı.

Elli yaşını geçmesine rağmen, Crydee Dükü hâlâ doğuştan savaşçı olan birinin akıcı zarafeti ve güçlü adımlarıyla hareket ediyordu. Koyu kumral saçlarının şakaklarındaki beyazlara rağmen, hâlâ yaşından yirmi yıl genç gösteriyordu. Son yedi yıldır olduğu gibi, boynundan çizmesine kadar siyahlara bürünmüştü, zira hâlâ sevgili eşi Catherine'in yasını tutmaktaydı. Yan tarafında gümüş kabzalı, siyah kınlı bir kılıç asılıydı, parmağında ise dukalık mühür yüzüğü, kendisine taşıma izni verdiği yegâne süs vardı.

Haberci sesini yükseltti. "Majesteleri, Prensler Lyam conDoin ve Arutha conDoin, Crydee soyunun vârisleri; Kral'ın Batı Ordusunun Şövalye-Yüzbaşıları; Rillannon kraliyet soyunun prensleri."

Her iki oğul da öne çıkarak babalarının arkasında durdular. Dük geç yaşta evlendiğinden iki genç adam çıraklardan altı ve dört yaş büyüktü, ama bu sıkılgan çömez namzetleriyle Dük'ün oğulları arasındaki fark, birkaç yıllık

yaş farkından çok daha fazlaydı. Her iki prens de sakin ve kendisine hâkim görünüyordu.

Yaşça daha büyük olan Lyam babasının sağ tarafında duruyordu; sarışın, yapısı güçlü bir adamdı. İçten gülümsemesi annesinin eşiydi ve her zaman kahkahanın eşiğinde görünürdü. Parlak mavi bir tunikle bacaklarına yapışan, sarı bir pantolon giymişti ve omuzlarına gelen saçlan kadar sarı, kısa kesilmiş bir sakalı vardı.

Lyam ışık ve günse, Arutha gölgeler ve geceydi. Boyu neredeyse ağabeyi ve babası kadar uzundu, ama onların yapısı güçlüyken, Arutha sıska denecek kadar uzun bacaklıydı. Kahverengi bir tunik ve kum yaprak renginde bir pantolon giymişti. Saçları koyu, yüzü ise tıraşlıydı. Arutha ile ilgili her şey, insana çabukluk hissi veriyordu. Gücü hızındaydı: meç kullanmaktaki hızında, aklını çalıştırmaktaki hızında. Mizah anlayışı yavan ve çoğu zaman keskindi. Lyam Dük'ün tebaası tarafından açıktan açığa sevilirken, Arutha halk tarafından yeteneği yüzünden saygı ve takdir görür, ancak ona sıcaklık beslenmezdi.

İki oğul bir arada babalarının karmaşık karakterini büyük ölçüde temsil eder gibiydi, zira Dük'te hem Lyam'ın teklifsiz mizah anlayışı, hem de Arutha'nın karanlık ruh halleri vardı. Kardeşler mizaç olarak birbirlerine neredeyse taban tabana zıt olmalarına karşın, ikisi de gelecek yıllarda Dukalık ve Krallık'a fayda sağlayacak yetenekli adamlardı. Dük her iki oğlunu da çok seviyordu.

Haberci yeniden konuştu. "Kraliyet soyunun kız evladı, Prenses Carline."

İçeri giren narin ve zarif kız, aşağıda dikilen çocuklarla aynı yaşta olmasına rağmen, daha şimdiden hükmetmek üzere doğmuş birine özgü duruşla zarafeti ve merhum annesinin güzelliğini belli etmeye başlamıştı. Yumuşak, sarı giysisi, siyaha yakın saçlarıyla keskin bir karşıtlık oluşturuyordu. Gözleri annelerininki gibi Lyam'ın gözleriyle aynı mavi renkteydi ve kız kardeşi babasının koluna girdiğinde Lyam gülümsedi. Arutha bile nadir görülen yarım gülümsemelerinden birini lütfetti, zira o da kız kardeşini çok severdi.

Kaledeki birçok delikanlı Prenses'e gizliden gizliye âşıktı; ortalıkta bir haylazlık döndüğünde Prenses'in çoğu zaman kendi yararına kullandığı bir gerçekti bu. Ancak onun varlığı bile o günkü meseleyi çocukların kafasından uzaklaştırmaya yetmedi.

Daha sonra Dük'ün maiyeti içeri girdi. Pug ve Tomas Dük'ün memur kadrosundaki herkesin, Kulgan dâhil, orada olduğunu görebiliyordu. Pug onu fırtınalı geceden sonra kalede birkaç kez görmüştü ve bir defasında birkaç laf etmişler,

Kulgan onun sağlığını sormuştu, ancak çoğu zaman büyücü göz önünde değildi. Pug büyücüyü gördüğünde biraz şaşırdı, çünkü Kulgan tam olarak Dük'ün maiyetinin bir üyesi değil, zaman zaman danışmanlık görevini üstlenen biri sayılıyordu. Kulgan çoğu zaman kulesine kurulur, gözlerden uzakta, büyücüler bu türden yerlerde ne yaparsa, onu yapardı.

Büyücü, bir Yapıcı Astalon rahibi ve Dük'ün en ihtiyar yardımcılarından biri olan Rahip Tully ile derin bir sohbete dalmıştı. Tully Dük'ün babasına danışmanlık yapmıştı ve o zaman dahi ihtiyar görünüyordu. Şimdi ise kadim bir hali vardı -en azından Pug'ın genç bakış açısından- ama gözlerinde hiçbir bunaklık emaresi okunmuyordu. O berrak gri gözlerin bakışları birçok kale çocuğuna saplanmıştı. Zekâsı ve dili de bir o kadar gençti ve bir kale çocuğunun Rahip Tully'den zılgıt yemektense Atustası Algon'ın deri kayısıyla bir celse yaşamayı yeğlediği pek çok kez görülmüştü. Ak saçlı rahip dağlayıcı sözcükleriyle kötülük yapan kişinin sırtındaki deriyi sıyırabilirdi neredeyse. Yakınlarda bir yerde, zaman zaman Tully'nin gazabına uğramış olan, Tulan Baronu, Dük'ün vasatlarından Tolburt'un oğlu ve Toprak Beyi Roland duruyordu. Kalede asil doğumlu yegâne diğer erkek çocuğu olduğundan, her iki Prensin de arkadaşıydı. Babası Dukalık yönetimi ve Dük'ün sarayı hakkında bir şeyler öğrensin diye onu önceki yıl Crydee'ye göndermişti. Hayli sıkıntılı bir yer olan sınır sarayında Roland evinden uzak bir ev keşfetti. Oraya vardığında zaten bir parça haylazdı, ancak bulaşıcı mizah anlayışı ve hazırcevaplığı çoğunlukla yaptığı eşek şakalarının doğurduğu öfkeyi dağıtıyordu. Yaptığı herhangi bir haylazlıkta çoğu zaman Prenses Carline'e suç ortaklığı eden kişi Roland'dı. Açık kumral saçları ve mavi gözleriyle Roland yaşına göre uzun boylu dururdu. Oraya toplanmış çocuklardan bir yaş büyüktü ve Lyam ile Arutha çoğu zaman saray görevleriyle meşgul olduklarından, geçen yıl sık sık onlarla birlikte oynamıştı. Tomas ile başta rakip, sonra sıkı dost olmuşlar ve Tomas neredeyse, Pug da orada olacağından Pug ile de doğrudan arkadaş olmuşlardı. Pug hafifçe gülümsedi, çünkü Roland’ın eşek şakalarının kurbanı herkesten çok kendisi de olsa, yine de bu vahşi genç Toprak Beyinden hoşlanıyordu.

Maiyeti tam kadro yerine yerleştikten sonra Dük konuştu. "Dün Lord ve Kralımız Dördüncü Rodric'in hükümranlığının on birinci yılının son günüydü. Bugün Banapis Festivali var. Ertesi gün, burada toplanmış olan çocuklar Crydee'nin erkekleri arasında sayılacak, artık birer çocuk değil, çıraklar ve özgür insanlar olacaklar. Bu anda, aranızdan herhangi birinin Dukalık hizmetinden azat edilmeyi isteyip istemediğini sormamın yeridir. Aranızda bunu isteyen biri var mı?" Bu formalite gereği sorulan bir soruydu ve birinin Crydee'den ayrılmayı islemesi nadir görüldüğünden, cevabı beklenmezdi. Ama çocuklardan biri öne çıktı.

Haberci, "Hizmetinden azat edilmeyi isteyen kim?"

Çocuk yere baktı, gergin olduğu belliydi. Genzini temizleyerek, "Ben Hugen oğlu Robert," dedi. Pug onu tanıyordu, ama yakından değil. Ağ onarıcılarından birinin oğlu, bir kasaba çocuğuydu ve onlar kale çocuklarıyla nadiren kaynaşırdı. Pug onunla birkaç kez birlikte oynamıştı ve çocuğun sayılan biri olduğu düşüncesindeydi. Hizmeti reddetmek nadir olan bir şeydi ve Pug da bunun nedenlerini diğerleri kadar merak ediyordu.

Dük sevecen bir sesle konuştu. "Amacın nedir, Hugen oğlu Robert?"

"Efendimiz, babam beni zanaatına alamıyor, çünkü dört erkek kardeşim, birçok ağ onarıcının oğulları gibi, onun ardından kalfa ve usta olarak zanaate yükselme yeteneğine fazlasıyla sahip. En büyük ağabeyim artık evli ve onun da bir oğlu var; bu yüzden ailemin evinde artık bana yetecek kadar yer yok. Ailemle kalıp babamın zanaatını sürdüremeyeceksem, denizci olarak çalışmak üzere efendimizin iznini rica ediyorum."

Dük bu meseleyi düşündü. Robert denizin çağrısına kapılan köy çocuklarının ilki değildi. "Seni yanına almaya razı olan bir usta buldun mu?"

"Evet, Efendimiz. Margrave Limanı'ndan Yeşil Derinlikler adlı geminin ustası olan Kaptan Gregson razı."

"Bu adamı tanıyorum," dedi Dük. Hafifçe gülümseyerek, "İyi ve adil bir adamdır. Hizmetine girmeni tavsiye eder ve yolculuklarında talihin senden yana olmasını dilerim. Geminle birlikte ne zaman dönersen, Crydee'de hoş karşılanacaksın," dedi.

Robert biraz resmi bir tavırla eğildi ve Seçim'de payına düşen kısım bitmiş olduğundan, avludan ayrıldı. Pug Robert'ın maceraperest seçimine hayret etmişti. Bir dakikadan kısa bir sürede çocuk ailesi ve eviyle olan bağlarını koparmıştı ve artık hiç görmediği bir şehrin vatandaşıydı. Bir

denizcinin gemisinin limanına sadakat borçlu olması gelenektendi. Margrave Limanı, Acı Deniz üzerindeki Beş Özgür Natal Şehri'nden biriydi ve artık Robert'ın eviydi.

Dük haberciye devam etmesini işaret etti.

Haberci Zanaatustalarından ilki olan Yelkenci Holm'u çağırdı, o da üç çocuğun adını söyledi. Her üçü de hizmete girdiler ve hiçbiri bundan memnun olmamış görünmedi. Çocuklardan hiçbiri hizmeti reddetmediğinden seçim sorunsuz ilerliyordu.

Her çocuk yeni ustasının yanına gidip orada duruyordu.

Öğleden sonra ilerleyip çocukların sayısı azaldıkça Pug giderek daha huzursuz olmaya başladı. Çok geçmeden avlunun ortasında duran Pug ile Tomas'ın dışında yalnızca iki çocuk kalmıştı. Zanaatustalarından tümü çıraklarını çağırmıştı ve yalızca Dük'ün kurmaylarından Kılıçustası'nın yanında duran ikisi konuşmamıştı. Pug basamakların üzerinde duran grubu inceledi, kalbi kaygıyla atıyordu. İki prens çocuklan süzüyordu, Lyam dostça bir gülümsemeyle, Arutha ise bir şeyleri kara kara düşünerek. Bu olan biten Prenses Carline'in canını hepten sıkıyordu ve Roland'a bir şeyler fısıldamasına bakılırsa, bunu gizlemek için pek çaba sarf etmiyordu. Bu, mürebbiyesi olan Leydi Marna'nın ona kınayan bir bakış atmasına yol açtı.

Atustası Algon öne çıktı, kahve-altın renkli kısa pelerininde sol göğsünün üzerine işlenmiş, küçük bir at başı vardı. At ustası Dick oğlu Rulf'ın adını söyledi ve Dük'ün seyisinin oğlu ustasının yanında durmaya gitti. Arkasını döndüğünde Pug'a küçümseyen bir bakış attı. İki çocuk birbiriyle hiç anlaşamazdı, çiçekbozuğu yüzlü çocuk Pug'la alay ve eziyet ederek saatler geçirirdi. Her ikisinin de Dick idaresinde ahırlarda çalıştığı süre içinde, adam oğlu ne zaman Pug'a bir tuzak kursa başını öte yana çevirir ve çıkan herhangi bir aksaklıktan öksüz sorumlu tutulurdu. Pug için berbat bir dönemdi ve çocuk yaşamının geri kalanında Rulf ile birlikte çalışmaktansa, hizmeti reddetmeye ant içmişti.

Kralın şahsi muhafızı Samuel kalenin asker kadrosunun bir üyesi olacak olan diğer çocuğu çağırınca, Pug ile Tomas bir başlarına kaldılar. Bundan sonra Kılıçustası Fannon öne çıktı ve ihtiyar asker, "Megar oğlu Tomas," diye seslenirken kalbinin durduğunu hissetti.

Bir duraklama oldu ve Pug kendi isminin çağırıldığını duymayı bekledi, ancak Fannon geri adım attı ve Tomas avluyu aşıp onun yanında durdu. Pug üzerindeki tüm bakışların altında küçüldüğünü hissediyordu. Avlu artık hiç

hatırlamadığı kadar büyük görünüyordu ona ve kendisini uygunsuz ve kötü giyimli hissediyordu. Çırak almamış herhangi bir Zanaatustası ya da kurmay kalmadığını anladığında yüreği karardı. Çağrılmayan tek çocuk kendisi olacaktı. Ağlamamak için mücadele ederek Dük'ün topluluğu dağıtmasını bekledi.

Dük gözlerinde çocuğa duyduğu şefkatle konuşmaya başlarken, sesi bir başkası tarafından kesildi. "Efendimiz, lütfederseniz."

Tüm gözler öne çıkan büyücü Kulgan'a çevrildi. "Bir çırağa ihtiyacım var ve kalenin öksüzü Pug'ı hizmete çağırmak istiyorum."

Toplaşmış Zanaatustalarının arasından bir fısıltı dalgası geçti. Birkaç kişinin bir büyücünün Seçim'e katılmasının doğal bir şey olmadığını söyledikleri duyulabiliyordu. Dük onları bakışlarıyla susturdu, yüzünde sert bir ifade vardı. Hiçbir Zanaatustası Crydee Dükü'ne, Krallık'taki en asil üçüncü kişiye, bir çocuğun durumu konusunda meydan okumazdı. Yavaş yavaş tüm gözler çocuğa çevrildi.

Dük, "Kulgan kendi zanaatında kabul gören bir usta olduğundan, seçmek onun hakkıdır. Kale öksüzü Pug, hizmeti kabul ediyor musun?" dedi. Pug kaskatı duruyordu. Kendisini bir Şövalye-Teğmen olarak kralın askerlerinin başında, onları savaşa götürürken düşlemiş ya da bir gün gelip de asil birinin kayıp oğlu olduğunu öğreneceğini hayal etmişti. Çocukça hayallerinde gemilerle yelken açmış, büyük canavarları avlamış ve yurdu kurtarmıştı. Daha sakin düşünceler içinde olduğu anlarda, yaşamını gemi inşa ederek, çanak çömlek yaparak ya da ticaret öğrenerek geçirip geçirmeyeceğini merak etmiş ve bu zanaatlardan her birinde ne kadar başarılı olacağı konusunda yorumlar yapmıştı. Ama asla düşünmediği, hayallerini hiçbir zaman süslememiş olan şey, bir büyücü olmaktı.

Dük'ün sabırla kendisinden bir yanıt beklediğini anlayarak aniden şoktan sıyrıldı. Önünde duranların yüzlerine baktı. Rahip Tully, Prens Arutha gibi ona nadir gülümsemelerinden birini gönderdi. Prens Lyam başıyla hafifçe evetledi ve Kulgan onu dikkatle izledi. Büyücünün yüzünde kaygı belirtileri vardı ve Pug aniden kararını verdi. Bütünüyle yerinde bir çağrı olmayabilirdi, ancak her zanaat hiç olmamasından iyiydi. Öne adım attığında kendi ayağına takıldı ve yüzükoyun tozun içine düştü. Kendini toplayarak büyücünün yanına yarı sürünerek, yarı koşarak vardı. Tökezleme etraftaki gerilimi dağıttı ve Dük'ün gür kahkahası avluyu doldurdu. Utançla kızaran Pug, Kulgan'ın yanında duruyordu. Yeni ustasının geniş göbeğinin

etrafından bakan Pug, Dük'ün onu izlediğini, yüz ifadesinin Pug'a sevecen bir kafa sallayışıyla yumuşadığını gördü. Dük arkasına, Seçim'in bitmesini bekleyenlere doğru döndü.

"Burada bulunan her çocuğun artık ustasının emri altında olduğunu, Krallık yasaları çerçevesinde, her konuda ona itaat edeceğini ve her birinin gerçek ve asil bir Crydee erkeği olarak kabul edileceğini ilan ederim. Çıraklar ustalarına eşlik etsin. Ziyafete kadar, hepinize iyi bir gün dilerim." Arkasını dönerek sol kolunu kızına sundu. Kız elini babasının koluna hafifçe koydu ve birlikte kendilerine yol açan saray mensuplarının saflarını yararak geçtiler. İki Prens ve saray halkının geri kalanı da onları izledi. Pug Tomas'ın Fannon Usta'nın peşinden muhafız kışlalarına yöneldiğini gördü.

Dikkatini yeniden düşüncelere kapılmış görünen Kulgan'a çevirdi. Bir an sonra büyücü, "Bugün ikimizin de hata yapmadığını ümit ederim," dedi.

Büyücünün ne demek istediğini anlayamayan Pug, "Efendim?" dedi. Kulgan bir elini dalgınlıkla sallayarak san cüppesinin denizde çırpışan dalgalar gibi devinmesine neden oldu. "Zararı yok, evlat. Olan oldu. Elimizdekini en iyi şekilde değerlendirmeye çalışalım."

Elini çocuğun omzuna koydu. "Gel, oturduğum kuleye çekilelim. Benimkinin altında, senin işini görecek bir oda var. Onu bir proje için düşünmüştüm, ama hazırlayacak zamanı hiç bulamadım."

Pug hayret içinde durdu. "Kendime ait bir oda mı?" Bir çırak için bu duyulmuş şey değildi. Çoğu çırak ustasının çalışma odasında uyur ya da sürüleri korur veya bunun gibi şeyler yapardı. Bir çırağın kendisine ait bir mekânı olması, ancak kalfa mertebesine yükseldiğinde olağan olan bir şeydi.

Kulgan çalı gibi kaşlarından birini kaldırdı. "Elbette. Her dakika ayakaltında olmana göz yumamam. Hiçbir iş yapamam yoksa. Üstelik büyü, düşünmek için bir başına kalmayı gerektirir. Benim kadar, hatta belki benden çok gereksinim duyacaksın rahatsız edilmemeye." Cüppesinin katlarının içinden uzun, ince piposunu çıkardı ve yine cüppenin içinden çıkmış olan bir keseden aldığı tütünle doldurmaya koyuldu.

"Görevleri filan tartışmakla uğraşmayalım, evlat. Çünkü doğrusunu istersen, senin için hazırlıklı değilim. Ama çok geçmeden işleri toparlarım. O güne kadar zamanı birbirimizi tanımak için değerlendirebiliriz. Anlaşıldı mı?" Pug şaşırmıştı. Haftalar önce Kulgan'la geçirdiği akşama rağmen büyücünün ne iş yaptığı konusunda çok az bilgisi vardı, ancak

Zanaatustalarının nasıl olduğunu pekâlâ biliyordu ve onlardan hiçbiri bir çırağın planlarına razı olup olmadığını sormayı düşünmezdi. Ne diyeceğini bilemeyen Pug başını sallamakla yetindi.

"İyi o zaman," dedi Kulgan, "kuleye gidip sana yeni giysiler bulalım, sonra da günün geri kalanını şölenle geçiririz. Daha sonra ustayla çırak olmayı öğrenmek için bol bol zamanımız olacak." İri yarı büyücü Pug'a gülümseyerek onu döndürdü ve uzaklaştırdı.

Geç ikindi zamanı hava açık ve parlaktı, denizden gelen bir esinti yaz sıcağını kesiyordu. Crydee Kalesi'nin kale içinin ve aşağıdaki kasabanın dört bir yanında, Banapis Festivali'nin hazırlıkları sürmekteydi.

Kökeni eski zamanlarda kaybolmuş olan Banapis, bilinen en eski bayramdı. Her yıl Yaz Ortası Günü'nde, ne geçmişe, ne de gelecek yıla ait olmayan bu günde düzenlenirdi.

Başka uluslarca farklı isimlerle bilinen Banapis, efsaneye göre Midkemia gezegeninin bütününde kutlanmaktaydı. Bazıları festivalin elfler ve cücelerden alındığına inanırdı, zira ömrü uzun olan ırkların Yaz Ortası şölenini iki ırkın hatırlayabildiği en eski çağlardan beri kutladığı söylenirdi. Konuda uzman kişilerden çoğu, insanların elf ve cüce halklarından herhangi bir şey almalarının düşük bir olasılık oluşundan başka bir neden göstermeden bu söylentiyi reddederdi. Kuzey ülkelerinin sakinleri, goblin kabileleri ve Kara Yol Kardeşliği klanlarının dahi Banapis'i kutladığı rivayet edilirdi, ancak hiç kimse böylesi bir kutlamaya tanık olduğunu söylememişti.

Avlu cıvıl cıvıldı. Bir haftayı aşkın süredir hazırlanmakta olan çeşitli yiyecekleri yerleştirmek üzere devasa masalar kurulmuştu. Taş Dağı'ndan getirtilen koca koca cüce birası fıçıları mahzenlerden güçbela çıkarılmış, üzerlerindeki ağırlığı protesto eden, aşırı yüklenmiş tahta iskelelerin üzerinde duruyordu. Fıçı sehpalarının narin görünümünden telaşa kapılan birtakım işçiler, fıçıların içindekileri hızlı tarafından boşaltmaktaydılar. Megar mutfaktan çıktı ve onları çabucak kovaladı. "Toz olun, böyle giderse akşam yemeğine hiç kalmayacak! Mutfağa geri dönün, ahmaklar sizi! Daha yapılacak bir alay iş var."

İşçiler homurdanarak uzaklaştılar; Megar da biranın doğru sıcaklıkta olup olmadığından emin olmak için kendisine bir maşrapa doldurdu. Onun dibini bulduktan ve her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra, mutfağa geri döndü.

Ziyafet için herhangi bir resmi başlangıç yapılmazdı. Geleneklere göre, insanlar, yiyecekler, şarap ve bira, belirli bir yoğunluğa erişene dek birikir, sonra da şölen aniden tüm yoğunluğuyla başlardı.

Pug mutfaktan koşarak çıktı. En kuzeydeki, büyücü kulesi olarak bilinen kuledeki odası ona kale içinin ana kapılarına tercih ettiği, mutfaktan geçen bir kestirme yol sağlamıştı. Yeni tuniğiyle pantolonunun içinde avluyu geçerken ağzı kulaklarındaydı. Hiç böyle güzel şeyler giymemişti ve bunları arkadaşı Tomas'a göstermek için sabırsızlanıyordu.

Tomas'ı bulduğunda arkadaşı askerlerin kışlasından çıkmaktaydı; onun da neredeyse Pug kadar acelesi vardı. Karşılaştıklarında söze aynı anda başladılar.

"Yeni tuniğe bak-" dedi Pug.

"Asker pelerinime bak-" dedi Tomas.

İkisi de durdular ve kahkahalara boğuldular.

Kendini ilk toplayan Tomas oldu. "Bunlar çok güzel giysiler, Pug," dedi Pug'ın kırmızı tuniğinin pahalı kumaşına dokunarak. "Bu renk de seni açmış."

Tomas da kahve-altın renkli cüppesiyle havalı bir figür yaptığından, Pug bu iltifata aynen karşılık verdi. Tomas'ın cüppesinin altında her zamanki ev dokuması tuniğiyle pantolonunu giymiş olması önemli değildi. Fannon Usta asker olarak liyakatinden memnun kalana dek bir asker üniforması almayacaktı.

İki arkadaş yüklü masaların birinden diğerine gezip durdular. Havadaki leziz kokular Pug'ın ağzını sulandırıyordu. Genç bir aşçı yamağı elinde bir sinek kovucusu ile masanın başına dikilmişti. Görevi, ister böcek cinsinden, ister her daim aç çırak cinsinden olsun, haşereleri yiyeceklerden uzak tutmaktı. Çocukların rol aldığı diğer birçok durumda olduğu gibi, bu şölen muhafızı ile yaşça daha büyük çıraklar arasındaki ilişki, büyük ölçüde geleneklerce belirleniyordu. Çocuğu tehditle ya da zorbalıkla yiyeceklerden şölenden önce ayrılmaya zorlamak, görgü kurallarına aykırı ve kaba bir davranış sayılırdı. Ancak masadan bir ödül kapmak için hile, gizlilik ya da el çabukluğundan yararlanmak, adil bir davranış olarak görülürdü.

Pug ile Tomas, Jon adındaki çocuğun turtalardan birini aşırmaya çalışan bir ufaklığın eline feci bir şaplak indirişini ilgiyle izlediler. Tomas başının bir hareketiyle Pug'ı masanın uzak ucuna yolladı. Pug, Jon'un görüş alanında salınarak geziniyor, çocuk da onu dikkatle izliyordu. Pug ani bir

hareketle masaya doğru hamle eder gibi yaptı ve Jon ona doğru eğildi. Sonra Tomas birdenbire masadan bir börek kaptı ve sinek kovan kayışın inmesine fırsat vermeden kirişi kırdı. Masadan koşarak uzaklaşırlarken Pug ile Tomas, masasını yağmaladıkları çocuğun öfkeli bağırışlarını duyabiliyorlardı.

Güvenli bir uzaklığa eriştiklerinde Tomas Pug'a böreğin yarısını verdi ve Pug güldü. "Kalıbımı basarım kalede eli senden çabuk olan yoktur."

"Genç Jönümüzün sana bakan gözleri de pek yavaş kaldı."

Beraberce güldüler. Pug böreğin kendi payına düşen yarısını ağzına attı. Baharatı azdı ve içindeki tuzlu domuz etiyle tatlı çıtır hamurun arasındaki karşıtlık lezizdi.

Dük'ün müzisyenleri ana avluya yaklaşırken borular ve davulların sesi geldi. Kale içinde göründüklerinde kalabalık arasında sessiz bir haber dolaşmış gibi oldu. Bir an sonra aşçı yamakları şölene katılanların yiyecekleri yığmaları için tahta tabaklar dağıtmakla meşguldü ve fıçılardan maşrapalar dolusu bira ve şarap çekilmekteydi.

Çocuklar fırlayarak ilk masanın önünde sıraya girdiler. Pug ile Tomas cüsselerini ve çevikliklerini kullanarak kalabalığı ok gibi yardılar ve her türden yiyecekle birer koca maşrapa dolusu köpüklü bira kaptılar.

Nispeten sakin bir köşe bulup yiyecekleri aç kurtlar gibi mideye indirmeye başladılar. Pug hayatında ilk kez bira içti ve sert, hafif acı tadına şaştı. Midesine inerken onu ısıtır gibiydi ve ikinci bir deneysel yudum aldıktan sonra biradan hoşlandığına karar verdi.

Pug, Dük'ün ailesinin de halkın arasına karıştığını görebiliyordu. Dük'ün maiyetindeki başka kişilerin de masaların önünde sırada beklediği görülebiliyordu. Bugün hiçbir tören, ayin ya da rütbeye kulak aşılmayacaktı. Herkese sırası geldiğinde servis yapılıyordu, çünkü Yaz Ortası Günü, herkesin hasadın zenginliğini eşit olarak paylaştığı zamandı.

Pug'ın gözü Prenses'e ilişti ve göğsünün biraz sıkıştığını hissetti. Avludaki çocuklardan çoğu güzelliğine iltifatlar yağdırdığından, pek mutlu bir hali vardı. Koyu mavi renkte güzel bir elbise ile aynı renkte, geniş kenarlı bir şapka giymişti. Övücü sözlerin sahiplerine ayrı ayrı teşekkür etti ve koyu renkli kirpikleriyle pırıltılı gülümsemesini kullanarak ardında bir alay aşk sarhoşu delikanlı bıraktı.

Festival için kasabaya gelen birçok gezici oyuncu grubunun ilkini teşkil eden jonglör ve palyaçolar avluda arzı endam ettiler. Bir başka

kumpanyanın aktörleri de kasaba meydanında bir sahne kurmuştu ve akşama bir gösteri sunacaklardı. Eğlenceler ertesi günün ilk saatlerine kadar sürecekti. Pug geçen yıl çocuklardan birçoğunun, kafalarının ve midelerinin doğru düzgün çalışacak halde olmaması nedeniyle Banapis'i izleyen gün işten muaf tutulmak zorunda kaldıklarını biliyordu. Aynı sahnenin yarın da yineleneceğinden hiç şüphesi yoktu.

Yeni çırakların kasabadaki evlerden çoğunu ziyaret edip, tebriklerle maşrapalar dolusu bira almaları âdetten sayıldığından, Pug akşamı iple çekiyordu. Bu aynı zamanda kasabadaki kızlarla tanışmak için de elverişli bir zamandı. Flört hiç rastlanmayan bir şey olmasa da, hoş karşılanmazdı. Ancak anneler Banapis sırasında daha az tetikte olma eğilimindeydi. Delikanlılar artık birer zanaat sahibi olduklarından, rahatsızlık veren haşerelerden çok, birer damat namzedi olarak görülürdü ve kızı genç bir kocayı kafeslemek için doğal yeteneklerini kullanırken annesinin başını öte yana çevirdiği çok görülmüştü. Yapısı ufak tefek, görünümü de çocuksu olduğundan Pug, kaledeki kızlardan pek rağbet görmezdi. Ancak Tomas, boyu posu ve yakışıklılığı artarken kızların çocuksu cilvelerine giderek daha çok hedef olmaya başlamıştı ve Pug arkadaşının kaledeki kızlardan bir ikisi tarafından değerlendirmeye tabi tutulduğunun farkındaydı. Pug tüm bu işlerin aptalca olduğunu düşünecek kadar küçük, ancak bunlardan etkilenecek kadar da büyüktü.

Pug, ağzına sığması olasılık dışı olan bir lokmayı çiğnerken etrafına bakındı. Kasaba ve kalede yaşayan insanlar geçiyor, çocukları çırak olmaları nedeniyle tebrik ediyor ve onlara mutlu bir yeni yıl diliyorlardı. Pug her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu derinden hissediyordu. Kulgan onunla ne yapacağına hiç emin görünmese de, bir çıraktı. İyi yemek yemişti ve hafiften kafayı bulmak üzereydi -bu da hoşluk duygusuna katkıda bulunuyordu. Ve en önemlisi, dostlar arasındaydı. Yaşamda bundan pek fazlası olamaz, diye düşündü.

KALE İÇİ

PUG ŞİLTESİNİN ÜZERİNDE ASIK SURATLA OTURUYORDU.

Ateş ejderi Fantus başını öne iterek Pug'ı gözlerinin çevresindeki kabartıların arkasını kaşımaya davet etti. Pek ilgi görmeyeceğini anlayan ejder kule penceresine yöneldi ve küçük bir siyah duman bulutuyla tamamlanan bir hoşnutsuzluk homurtusuyla birlikte uçuşa kalktı. Pug kendi sıkıntılarına öyle gömülmüştü ki, yaratığın gittiğini fark etmedi. On dört ay önce Kulgan'ın çıraklığı görevini üstlendiğinden beri yaptığı her şey ters gitmişti sanki.

Şilteye arka üstü uzanarak gözlerini koluyla kapattı; pencereden esen tuzlu deniz melteminin kokusunu alıyor, bacaklarında güneşin sıcaklığını hissedebiliyordu. Çıraklığından beri yaşamındaki her şey iyiye gitmeye başlamıştı, en önemlisi olan şey, çalışmaları dışında.

Aylardır Kulgan ona büyücülük sanatının temel bilgilerini öğretmeye çalışıyor, ama her nedense hep çabalarının boşa çıkmasına yol açan bir şey oluyordu. Büyü yapma kuramlarında Pug çabuk öğreniyor, temel kavramları anlamakta güçlük çekmiyordu. Ancak ne zaman bilgisini kullanmaya kalksa, bir şey onu engelliyordu. Âdeta zihninin bir parçası büyüyü tamamlamayı reddediyor gibiydi; büyüde belirli bir noktayı geçmesini önleyen bir engel vardı sanki. Ne zaman denese, bu noktaya yaklaştığını hissediyor ve inatçı bir atın süvarisi gibi, kendine engeli aşırtamıyordu sanki.

Kulgan her şeyin zamanla kendiliğinden düzeleceğini söyleyerek kaygılarını dağıtıyordu. Tıknaz büyücü çocuğa karşı her zaman anlayışlı davranıyor, çaba gösterdiğini bildiğinden, daha başarılı olmadığı için onu hiç paylamıyordu.

Pug daldığı düşüncelerden, birinin kapıyı açısıyla sıyrıldı. Başını kaldırdığında Rahip Tully'nin kolunun altında iri bir kitapla içeri girdiğini

gördü. Din adamı kapıyı kapatırken beyaz cüppesi hışırdadı. Pug doğrulup oturdu.

"Pug, yazı dersinin vakti geldi-" Çocuğun yüzündeki yılgın ifadeyi görerek durdu. "Sorun nedir, evlat?"

Pug zamanla ihtiyar Astalon rahibini sevmişti. Sert, ama adil bir ustaydı. Çocuğu başarısızlıkları yüzünden ne kadar azarlarsa, başarıları yüzünden de bir o kadar överdi. Hızlı çalışan bir aklı ve mizah anlayışı vardı ve Pug kulağa ne kadar aptalca geleceğini düşünürse düşünsün, sorulara açıktı.

Ayağa kalkan Pug içini çekti ve "Bilmiyorum, Peder," dedi. "İşler doğru yürümüyor gibi. Neyi denesem yüzüme gözüme bulaştırmayı beceriyorum."

"Pug, her şey kapkara olamaz," dedi Rahip bir elini Pug'ın omzuna koyarak. "Neden bana canını sıkan şeyi anlatmıyorsun; yazı alıştırmasını başka zaman yapabiliriz." Pencerenin yanında duran bir tabureye gitti ve otururken cüppesini düzeltti. Büyük kitabı ayağının dibine yerleştirirken çocuğu inceledi.

Pug geçen bir yılda büyümüştü, ama hâlâ ufak tefekti. Omuzlan bir parça genişlemeye başlamıştı ve gözlerinde bir zamanlar olacağı erkeğin izleri görülüyordu. Ev dokuması tuniği ve pantolonuyla kederli bir figürdü; ruh hali de üzerindeki kumaş kadar griydi. Çoğunlukla derli toplu ve düzenli olan odası artık aklındaki kargaşayı yansıtan bir tomarlar ve kitaplar karmaşası içindeydi.

Pug bir an sessizce oturdu, ama rahip bir şey söylemeyin-ce, konuşmaya başladı. "Sana Kulgan'ın bana efsunların gerginlik olmadan uygulanabilmesi için zihni sakinleştiren üç temel efsun öğrettiğini anlatmıştım, hatırlıyor musun? Eh, doğrusu bu egzersizlerde aylar önce ustalaştım ve artık çok az çaba sarf ederek zihnimi birkaç saniyede sakinleştirebiliyorum. Ama iş daha ileriye gitmiyor. O noktadan sonra, her şey dağılıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Öğrenilecek bir sonraki şey, zihni doğasına aykırı düşen eylemleri, örneğin diğer şeylerin tümünü dışlayarak tek bir şeyi düşünmeyi ya da tek bir şeyi düşünmemeyi -ki bu şeyin ne olduğunu bilirken bu hayli zor bir iş-yapmak üzere terbiye etmek. Bunları çoğu zaman yapabiliyorum, ama ara sıra kafamın içinde birbiriyle çatışan, işleri farklı şekillerde yapmamda ayak direyen güçler varmış gibi hissediyorum. Sanki kafamın içinde Kulgan'ın beklememi söylediğinden farklı bir şeyler oluyor.

"Ne zaman Kulgan'ın öğrettiği basit büyülerden birini denesem, bir nesneyi hareket ettirmek ya da kendimi yerden havalandırmak gibi, kafamdaki bu şeyler konsantrasyonumu ele geçiriyor ve kontrolümü kaybediyorum. En basit efsunun bile üstesinden gelemiyorum."

Pug titrediğini hissetti, bundan Kulgan dışında birine bahsetme fırsatını ilk kez bulmuştu. "Kulgan denemeye devam etmemi ve endişelenmememi söylemekle yetiniyor." Gözyaşlarının eşiğinde, sözlerine devam etti. "Yeteneğim var. Kulgan bunu ilk andan, kristali kullandığımdan beri bildiğini söylüyor. Sen de bana yeteneğim olduğunu söyledin. Ama bir türlü büyülerin olması gerektiği gibi işlemelerini sağlayamıyorum. Tüm bunlar kafamı o kadar karıştırıyor ki."

"Pug," dedi rahip, "büyünün birçok özelliği vardır ve onu kullanan bizler bile, nasıl işlediği hakkında çok az şeyi anlarız. Tapınaklarda bize büyünün tanrıların bir armağanı olduğu öğretilir; biz de bunu inancımız yüzünden kabul ederiz. Bunun nasıl böyle olabileceğini anlamamamıza rağmen sorgulamayız. Her tarikatın kendi büyü sahası vardır, iki saha da asla birbirine benzemez. Kendi tarikatlarının izinden giden bazılarının yapamayacağı büyüleri yapabilirim. Ama kimse bunun neden olduğunu anlayamıyor.

"Büyücüler farklı türden bir büyüyle uğraşır ve onların uygulamaları bizim tapınaklarda yaptıklarımızdan çok farklıdır. Onların yaptıklarının çoğunu bizler yapamayız. Büyü sanatını inceleyen, büyünün doğasını ve işleme şekillerini öğrenmeye çalışan onlardır, ancak onlar dahi büyünün nasıl işlediğini açıklayamaz. Yalnızca büyüyü işletmeyi bilir ve bu bilgiyi öğrencileri ne aktarırlar, Kulgan'ın sana yaptığı gibi."

"Bana yapmaya çalıştığı gibi, Peder. Beni yanlış değerlendirmiş olabileceğini düşünüyorum."

"Sanmıyorum, Pug. Bu işleri biraz bilirim ve Kulgan'ın öğrencisi oluşundan beri sendeki erkin büyümekte olduğunu hissedebiliyorum. Belki de başkaları gibi buna geç erişeceksin, ama doğru yolu bulacağına eminim."

Pug'ın içi rahatlamamıştı. Rahip ‘in bilgeliğinden ya da fikirlerinden şüphe etmiyordu, ancak onun yanılmış olabileceğini de hissediyordu. "Umarım, haklısınızdır, Peder. Bende ne hata olduğunu anlamıyorum, o kadar."

"Sanırım ben biliyorum," dedi kapının yanından bir ses. İrkilen Pug ve Rahip Tully başlarını çevirip kapı boşluğunda duran Kulgan'ı gördüler.

Büyücünün mavi gözlerinde kaygı çizgileri vardı ve kalın, gri kaşları burnunun üzerinde bir V şekli oluşturuyordu. Ne Pug ne de Tully kapının açıldığını duymamıştı. Kulgan uzun, yeşil cüppesini topladı ve kapıyı açık bırakarak odaya adım attı.

"Gel buraya, Pug," dedi büyücü elini hafifçe sallayarak. Pug büyücünün yanına gitti, o da her iki elini Pug'ın omuzlarına koydu. "Günbegün odalarında oturup işlerin neden yolunda gitmediğini düşünerek kaygılanan çocuklar işlerin yolunda gitmesini sağlayamazlar. Bugünü dilediğince geçirmen için sana veriyorum. Altıncı Gün olduğundan, çocukların bulabildiği türden belalarda sana yardımcı edecek bir sürü çocuk bulabilirsin." Gülümsedi ve öğrencisinin içi ferahlıkla doldu. "Çalışmaya ara verip biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Şimdi git haydi." Bunu derken çocuğun kafasına şakadan hafif bir darbe vurdu ve onu koşar adım merdivenlerden aşağı yolladı. Kulgan şiltenin yanına giderek ağır cüssesini buraya serdi ve rahibe baktı. "Çocuklar," dedi Kulgan başını iki yana sallayarak. "Bir festival düzenler, onlara bir zanaat arması verir ve birden çocuk değil, erkek olmayı beklerler. Ancak hâlâ birer çocuktur onlar ve ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, hâlâ erkek gibi değil, çocuk gibi davranırlar." Piposunu çıkarıp doldurmaya koyuldu. "Büyücüler otuz yaşında genç ve deneyimsiz sayılır, ancak diğer zanaatların tümünde otuz yaşındaki bir adam kalfa ya da usta, büyük olasılıkla da kendi oğlunu Seçim'e hazırlamakta olur." Pug'ın ateş çömleğinde hâlâ için için yanmakta olan közlere bir ince çıra koydu ve piposunu yaktı.

Tully başını salladı. "Anlıyorum, Kulgan. Rahiplik de yaşlı bir adamın mesleğidir. Pug'ın yaşındayken, rahip yardımcısı olmama daha on üç yılım vardı." İhtiyar rahip öne doğru eğildi. "Kulgan, çocuğun sorunu ne, peki?"

"Çocukta yanlış bir şey yok, biliyorsun," diye bildirdi Kulgan sakin bir sesle. "Ona öğretmeye çalıştıklarımı uygulayamayışının bir açıklaması yok. Tomarlar ve aygıtlarla yapabildikleri beni hayrete düşürüyor. Çocuğun böylesi şeylere öylesine büyük bir yeteneği var ki, yüce sanatlarla uğraşan bir büyücünün hamuruna sahip olduğuna kalıbımı basabilirim. Gel gör ki, içsel gücünü kullanamaması..."

"Bir çözüm bulabileceğini düşünüyor musun?"

"Ümit ederim, öyle olur. Onu çıraklıktan azletmek zorunda kalmaktan nefret edeceğim. Onu hiç seçmemiş olmamdan daha çok yıkar bu." Yüzü duyduğu içten kaygıyı ele veriyordu. "İnsanın kafası karışıyor, Tully.

Sanırım sen de onda büyük bir potansiyel olduğunu kabul edersin. O gece kulübemde kristali kullanışını gördüğüm an, yıllardır ilk defa çırağımı bulmuş olabileceğimi düşündüm. Hiçbir usta onu seçmeyince, yazgının yollarımızın kesişmesini sağladığını anladım, ama o çocuğun kafasının içinde başka bir şey daha var, daha önce hiç karşılaşmadığım bir şey, güçlü bir şey. Bunun ne olduğunu bilmiyorum, Tully, ama benim alıştırmalarımı reddediyor, sanki her nasılsa... Yanlış ya da... Ona aykırıymışlar gibi. Pug'da karşılaştığım şeyi bundan daha iyi açıklayabilir miyim, bilmiyorum. Bunun herhangi bir basit açıklaması yok."

"Çocuğun dediğini düşündün mü?" diye sordu rahip yüzünde düşünceli bir kaygı ifadesiyle.

"Benim yanılmış olmam konusundakini mi?"

Tully başını salladı. Kulgan soruyu elinin bir hareketiyle savuşturdu. "Tully, sen de büyünün doğasını benim kadar, hatta belki benden iyi bilirsin. Tanrınıza Düzen Getiren Tanrı, diye boşuna denmemiş. Mezhebiniz bu evrene dirlik düzen getiren şey hakkında pek çok şeyi açığa çıkarmıştır. Bir an bile çocuğun yeteneğinden kuşku duyuyor musun?"

"Yeteneğinden, hayır. Ama şu an konumuz yeteneği değil."

"Her zamanki gibi, iyi dedin. Eh, o Zaman herhangi bir fikrin var mı? Çocuğu din adamı mı yapsak, mesela?"

Tully yüzünde onaylamayan bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Rahipliğin bir çağrı olduğunu bilirsin, Kulgan," dedi kaskatı bir tavırla.

"Rahatla, Tully. Şaka yapıyordum." İçini çekti. "Yine de onda rahip olma arzusu ya da büyücünün zanaatı üzerine doğal bir beceri yoksa ondaki bu doğal yeteneği nasıl değerlendirebiliriz ki?"

Tully bir an sessizlik içinde düşündü, sonra, "Yitik sanatı düşündün mü?" diye sordu.

Kulgan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şu eski efsane mi?" Tully başını salladı. "Yaşamının bir anında yitik sanat efsanesi üzerinde düşüncelere dalmamış olan tek bir büyücü olduğunu sanmam. Yitik sanat var olsaydı, zanaatımızın eksik kaldığı birçok noktayı gün ışığına kavuştururdu." Sonra Tully'yi onaylamadığını gösteren kısılmış gözlerinin hapsine aldı. "Ama efsaneler hayli yaygındır. Sahildeki hangi taşı kaldırsan, altından efsane çıkar. Ben şahsen kadim batıl inançlara yıkmaktansa, kusurlarımıza gerçek yanıtlar aramayı yeğlerim."

Tully'nin ifadesi ciddi, ses tonu azarlar bir hal aldı. "Tapınaktaki bizler onu efsane saymayız, Kulgan! İlk insanlara tanrılar tarafından öğretilen, açığa çıkmış hakikatin bir parçası olarak kabul edilir."

Tully'nin ses tonuna sinirlenen Kulgan tersledi, "Dünyanın düz olduğu inanışı da öyleydi, ta ki Rolendrik -hatırlatayım ki, o da bir büyücüydü- büyülü görüsünü ufkun, dünyanın bir küre olduğunu açıkça kanıtlayan eğimini ortaya çıkaracak kadar yukarıya gönderene dek! Bu, zamanın başlangıcından beri ufukta bir geminin geri kalanından önce yelkeninin belirdiğini gören neredeyse her denizci ve balıkçı tarafından bilinen bir gerçekti!" Neredeyse bağırıyordu.

Tully'nin uzun zaman önce terk edilen eski kilise nizamının hatırlatılmasından gücendiğini gören Kulgan, ses tonunu yumuşattı. "Sana saygısızlık etmek istemem, Tully. Ama eski bir hırsıza nasıl çalacağını öğretmeye kalkma. Tarikatının iş mantığa gelince, en iyileriyle aşık attığını biliyorum, din adamı kardeşlerinden yarısının o ölümüne ciddi rahip yardımcılarının yüz yıl önce bir kenara atılan teolojik meseleleri münazara ettiklerini görünce kahkaha krizlerine tutulduklarını da. Üstelik yitik sanat söylemi bir Ishapian dogması değil miydi?"

Şimdi Kulgan'a tasvip etmeyen bakışlarını dikme sırası Tully'ye gelmişti. Nükteli bir çaresizlik havası içinde, "Tarikatımın iç işleyişi konusunda bir nebze merhametsiz bir sezgiye sahip olmana rağmen, din eğitimin hâlâ eksik, Kulgan," dedi. Biraz gülümsedi. "Gerçi münazaralı hakikat mahkemeleri konusunda haklısın. Çoğumuzun bunları bu kadar komik bulmasının nedeni, bizler de birer rahip yardımcısı olduğumuz zaman bunlar konusunda ne denli acı verici derecede ciddi olduğumuzu hatırlamamamız." Sonra ciddileşerek, "Ama din eğitiminin eksik olduğunu söylerken ciddiydim," dedi. "Ishapianlıların birtakım tuhaf inanışları olduğu doğru ve dar fikirli bir grupturlar, ama aynı zamanda bilinen en eski tarikattırlar ve mezhepler arasındaki farklılıklara ilişkin meselelerde en yüksek düzeyli kilise olarak kabul edilirler."

"Din savaşlarında, dernek istiyorsun," dedi Kulgan neşeli bir homurtuyla.

Tully bunu duymazlıktan geldi. "Ishapianlılar, Krallık'taki en eski irfan ve tarihin muhafızlarıdır ve Krallık'taki en geniş kütüphane onlarınkidir. Krondor'daki tapınaklarında bulunan kitaplığı ziyaret ettim ve çok etkileyiciydi."

Kulgan gülümsedi ve hafif bir küçümseme edasıyla, "Ben de öyle, Tully, aynı zamanda da Sarth Kilisesi'ndeki ondan on kat büyük olan raflara da göz gezdirdim. Ne olmuş?" dedi.

Tully öne eğilerek, "Şu ki, Ishapianlılar hakkında ne istersen söyleyebilirsin, ancak irfan yerine tarih gibi bir şeyi ortaya koyduklarında, çoğunlukla iddialarını destekleyen kadim kitaplar sunabilirler," dedi.

Kulgan Tully'nin söylediklerini elini sallayarak savuştururken, "Hayır," dedi. "Senin ya da bir başkasının inançlarını hafife almıyorum, ancak yitik sanatlar hakkındaki bu saçmalıkları kabul edemem. Pug'ın büyünün benim bilmediğim bir yanında, belki ruhların çağrılması ya da yanılsama -çok az şey bildiğimi seve seve itiraf edeceğim- sahasına daha yatkın olabileceğine inanmaya razı olabilirim, ancak uzun süre önce ortadan kaybolan büyü tanrısı Kaos Savaşları'nda öldü diye sanatında asla ustalaşamayacağını kabul edemem! Hayır, bilinmeyen irfanın var olduğunu kabul ederim. Büyüyü anlayışımızın uzaktan yakından tamamlanmış olduğunu düşünmeye başlamak için dahi çok fazla kusur var zanaatımızda. Ama Pug büyü öğrenemezse, bu sadece ben öğretmen olarak başarısız olduğum içindir."

Büyücünün Pug'ın muhtemel kusurlarını değil kendininkileri düşünmekte olduğunu birden anlayan Tully artık Kulgan'a öfkeyle bakıyordu. "Şimdi ahmaklık ediyorsun işte. Sen yetenekli bir adamsın ve Pug'ın yeteneğini keşfeden kişi ben olsaydım, onu yanına yerleştirecek senden iyi bir öğretmen düşünemezdim." Kulgan bir itiraz gevelemeye kalktı, ama Tully lafını kesti. "Yo, bırak devam edeyim. Bizde eksik olan şey anlayış. Pug gibi, yetilerine hâkim olamayan yabani yeteneklerin, rahip ve büyücü olarak başarısızlığa uğrayanların varlığını unutmuş gibisin."

Kulgan piposundan bir nefes çekti, konsantre olmaktan kaşları çatılmıştı. Birden kıkırdamaya, sonra da kahkahalarla gülmeye başladı. Tully büyücüye sert sert baktı. Kulgan piposunu dalgınlıkla salladı. "Düşündüm de, domuz çobanının biri oğluna aile mesleğini öğretmeyi başaramasa, bunun suçunu domuz tanrılarının vefatına atabilirdi."

Bu küfre yakın düşünce karşısında Tully'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra o da güldü, kısa bir kahkahaydı. "İşte bu münazara mahkemelerine göre bir şey!" İki adam da bunun üzerine, uzun, gerginlikleri gideren bir kahkaha kopardılar. Tully içini çekip ayağa kalktı. "Yine de zihnini söylediklerime tamamen kapama, Kulgan. Pug o yabani yeteneklerden biri

olabilir. Sen de onu salıverme düşüncesine kendini alıştırmak zorunda kalabilirsin."

Kulgan bu düşünce karşısında başını hüzünle iki yana salladı. "O diğer başarısızlıkların basit bir açıklaması olduğuna inanmayı reddediyorum, Tully. Veya Pug'ın çektiği güçlükler için de. Hata evrenin doğasında değil, her erkek ya da kadının kendi içindeydi. Çoğu zaman Pug konusunda başarısız olduğumuz anın, ona nasıl ulaşabileceğimizi anlamadığımız an olduğunu düşünüyorum. Belki de ona yeni bir usta arasam, onu yeteneklerini daha iyi kullanabilecek birinin yanına yerleştirsem iyi olacak."

Tully içini çekti. "Bu konuda düşüncemi söyledim, Kulgan. Sana söylemiş olduklarımın dışında bir nasihat veremem. Yine de, dedikleri gibi, kötü bir usta, hiç olmamasından evladır. Hiç kimse onu eğitmek üzere seçmeseydi, çocuğun hali nice olurdu?"

Kulgan oturduğu yerden irkilerek doğruldu. "Ne dedin?"

"Dedim ki, hiç kimse onu eğitmek üzere seçmeseydi, çocuğun hali nice olurdu?"

Kulgan boşluğa bakarken gözleri odaklarını yitirir gibi oldu. Piposundan bir hışımla nefesler çekmeye koyuldu. Onu bir an izledikten sonra Tully, "Ne oluyor, Kulgan?" dedi.

Kulgan, "Emin değilim," dedi, "ama bana bir fikir vermiş olabilirsin."

"Ne gibi bir fikir?"

Kulgan bu soruyu elini sallayarak savuşturdu. "Tam olarak emin değilim. Bana düşünmek için zaman ver. Ama sorduğun soru üzerine düşün ve kendine bunu sor: İlk büyücüler güçlerini kullanmayı nasıl öğrendi?"

Tully yeniden arkasına yaslandı ve her iki adam da bu soruyu sessizlik içinde kafalarında evirip çevirmeye başladılar. Pencereden oyun oynayan çocukların, kale içinin avlusunu dolduran seslerini duyabiliyorlardı.

Her Altıncıgün, kaledeki erkek ve kız çocuklarının öğleden sonrayı kendi uygun gördükleri şekilde geçirmelerine izin verilirdi. Çıraklık yaşına gelmiş ve daha küçük erkek çocukları, patırtıcı ve gürültülü bir ahaliydi. Kızlar ise kaledeki hanımların hizmetinde çalışarak temizlik, dikiş gibi işlerin yanı sıra mutfak işlerine yardımcı oluyorlardı. Her gün şafaktan günbatımına ve daha sonrasına kadar bir haftaya yetecek kadar çalışıyorlardı, ama -haftanın altıncı gününde kaledeki avluda, Prenses'in bahçesinin yakınında toplanıyorlardı. Çocukların çoğu, pırtık kumaşlarla sertleşene kadar

doldurulmuş deri bir topla, itip kakmalar ve haykırışlar, tekmeler ve ara sıra yumruklaşmalarla kaba bir elim sende oyunu oynuyordu. Yırtılmalar, kan ve çamur lekeleri yaygın olduğundan hepsi de en eski giysilerini giyiyordu.

Kızlar Prenses'in bahçesinin yanındaki alçak duvarın üzerine oturur ve kendilerini Dük'ün maiyetindeki hanımlar hakkında dedikodularla oyalarlardı. Hemen her zaman en iyi etek ve bluzlarını giyerler, saçları işe yıkanmaktan ve fırçalanmaktan pırıl pırıl parlardı. Her iki grup da gösterişli bir tavırla birbirlerini görmezlikten gelirmiş gibi yapar, ancak ikna edici olma konusunda eşit derecede başarısız olurdu.

Pug oyunun sürmekte olduğu yere doğru koştu. Her zaman olduğu gibi Tomas arbedenin tam odasındaydı, kum rengi saçları bayrak gibi uçuşuyor, bağırışları ve kahkahası gürültüyü bastırıyordu. Dirsekler ile tekmelerin arasında vahşice neşeli bir hali vardı, sanki dıştan gelen acı, yarışmayı daha değerli kılıyor gibiydi. Sürünün içinden koşarak geçti ve ona çelme takmaya çalışanların ayaklarından uzak durmaya çalışarak topu bir tekmeyle yükseğe fırlattı. Kimse bu oyunun nereden çıktığını ya da kuralların tam olarak ne olduğunu bilmiyordu, ama çocuklar oyunu babalarının yıllar önce yapmış olduğu gibi, savaş meydanlarına yaraşan bir şiddetle oynuyorlardı.

Pug oyun sahasına koştu ve tam o anda Tomas'a arkadan vurmak üzere olan Rulf'a çelme taktı. Rulf gövdelerden oluşan bir düğüm içinde yere indi ve Tomas kendini kurtardı. Gol noktasına doğru koşarak topu önüne bıraktı, bir tekmeyle ters çevrilmiş bir fıçının içine yollayarak kendi takımına sayı kazandırdı. Diğer çocuklar golü bağırarak kutlarken Rulf ayağa fırladı ve bir başka çocuğu iterek doğrudan Pug'ın önüne geldi. Kalın kaşlarının altından öfke dolu gözlerle bakarak, "Bunu bir daha denersen, bacaklarını kırarım, kum tavuğu," dedi. Kum tavuğu, adı çıkmış, kötü alışkanlara sahip bir kuştu -bunlar arasında yumurtalarını başka kuşların yuvalarına bırakarak yavrularını başka kuşlara büyüttürmek de vardı. Pug Rulf'ın herhangi bir hakaretini yanına bırakacak değildi. Son birkaç ayda yaşadığı sinir bozuklukları yüzeyin hemen altında olduğundan, Pug o gün kendisini özellikle alıngan hissetmekteydi.

Bir sıçramayla Rulf’ın kafasına doğru uçarak hamle yaptı ve sol kolunu kendisinden daha iri yarı olan çocuğun boynuna sardı. Sağ yumruğunu Rulf’ın yüzüne gömdü ve Rulf'ın burnunun ilk darbenin altında ezildiğini hissetti. Bir anda iki çocuk da yerlerde yuvarlanıyordu. Rulf’ın daha ağır

oluşu etkisini göstermeye başladı ve çok geçmeden Pug'ın göğsüne oturarak şişman yumruklarını kendisinden daha ufak tefek olan çocuğun yüzüne indirmeye başladı.

Tomas bir kenarda çaresizlik içinde duruyordu, çünkü arkadaşına ne kadar yardım etmek isterse istesin, çocukların onur yasası tüm asillerinki kadar kesin ve çiğnenemezdi. Arkadaşının lehine araya girmeye kalksa, Pug bu utancı üzerinden asla atamazdı. Tomas zıplayıp duruyor, Pug'ı cesaretlendiriyor, Pug'ın yediği her yumrukta, darbeleri hissediyormuş gibi yüzünü buruşturuyordu.

Pug kıvranarak iri kıyım çocuğun altından sıyrılmaya çalışıyor, yumruklarından çoğunun kendi yüzüne değil, toprağa inmesine neden oluyordu. Ancak yeterli sayıda yumruk hedefini buluyordu, öyle ki, çok geçmeden Pug sürecin tamamından tuhaf bir kopukluk hissetmeye başladı. Herkesin sesinin o kadar uzaktan gelmesini ve Rulf’ın yumruklarının acı vermiyor gibi olmasını tuhaf buluyordu. Görüşü kırmızı ve san renklerle dolmaya başlamıştı ki, ağırlığın göğsünden kalktığını hissetti.

Kısa bir anın sonunda her şey yerli yerine oturdu ve Pug Prens Arutha'nın eliyle Rulf’ın yakasını sıkıca tutarak başında durduğunu gördü. Ağabeyi ya da babası kadar güçlü bir yapısı olmasa da, Rulf’ı seyis yamağının parmakları yere anca değecek kadar havada tutabiliyordu. Prens gülümsedi, ama neşesi yoktu. "Sanırım bu kadarı yeter," dedi sessizce, gözleri öfkeyle yanarak. "Sen de aynı fikirde değil misin?" Sesindeki buz gibi ton, fikir sormadığını açıkça gösteriyordu. Rulf, Prens'in onama olarak kabul ettiği bir sesi boğulurcasına çıkarırken, Pug'ın ilk darbesi nedeniyle hâlâ yüzünden oluk oluk kan akıyordu. Arutha Rulf’ın yakasını koyverdi ve seyis yamağı izleyenlerin kahkahaları eşliğinde arkası üstü düştü. Prens aşağı uzandı ve Pug'ın ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

Arutha dizleri titreyen çocuğu düz tutarak, "Cesaretini takdir ediyorum, delikanlı, ama Dukalığın genç büyücülerinden en iyisinin dayaktan beyninin sulanmasına izin veremeyiz, değil mi?" dedi. Sesinde yalnızca hafif bir alay vardı ve Pug orada durup Dük'ün küçük oğluna aval aval bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemişti. Prens ona hafifçe gülümsedi ve onu elinde ıslak bir bezle Pug'ın yanına gelmiş olan Tomas'a devretti.

Tomas yüzünü bezle ovuştururken Pug içinde bulunduğu sisten çıktı ve Arutha yanlarına dönerken Prenses ile Roland'ın yalnızca birkaç metre

ötede durmakta olduğunu görünce kendini daha da kötü hissetti. Kaledeki kızların önünde dayak yemek yeterince kötüydü; Rulf gibi bir budala tarafından Prenses'in önünde cezalandırılmak ise bir felaketti.

Bedensel durumuyla pek az ilgisi olan bir iniltiyle Pug elinden geldiğince başka birisine benzemeye başladı. Tomas onu sertçe kavradı. "O kadar kıvranmamaya çalış. O kadar da berbat durumda değilsin. Bu kanın çoğu zaten Rulf'ın. Yarına burnu, öfkeli bir kırmızı kabağa benzeyecek."

"Benim kafam da öyle."

"O kadar kötü bir şey yok. Bir ya da belki iki morarmış göz ile yanında bir de şiş yanak. Toplamda epey iyiydin, ama bir dahaki sefere Rulf'a bulaşmak istediğinde, biraz daha kilo alana kadar bekle, olur mu?" Pug Prens'in kız kardeşini savaş meydanından uzaklaştırmasını izledi. Roland ona sırıttı ve Pug ölmüş olmayı diledi.

Pug ile Tomas ellerinde yemek tabaklarıyla mutfaktan çıktılar. Ilık bir geceydi ve serinletici okyanus meltemini mutfağın sıcağına yeğlemişlerdi. Verandada oturdular ve Pug çenesini sağa sola hareket ettirdiğinde, yerinden oynadığını hissetti. Bir parça kuzu eti ısırarak deney yaptı ve tabağını bir kenara koydu.

Tomas onu izliyordu. "Yiyemiyor musun?"

Pug başını salladı. "Çenem çok ağrıyor." Öne eğilerek dirseklerini dizlerine, çenesini de yumruklarına dayadı. "Sinirime hâkim olmam gerekirdi. O zaman daha iyi dövüşürdüm."

Tomas bir ağız dolusu yiyeceğin arasından konuştu. "Fannon Usta askerin her zaman sakin olmasını, yoksa kaybedeceğini söylüyor."

Pug içini çekti. "Kulgan da bunun gibi bir şey söylemişti. Beni rahatlatan bazı alıştırmalarım var. Onları kullanmam gerekirdi."

Tomas yemeğinden bir bölümü yuttu. "Odanda alıştırma yapmak başka, bu türden bir işi birisi sana yüzüne karşı hakaret ederken kullanmak ise bambaşka. Sanırım ben de olsam, aynısını yapardım."

"Ama sen olsan, kazanırdın."

"Muhtemelen. Ki bu yüzden Rulf asla bana saldırmazdı." Tavrından kendini övmeye çalışmadığını, yalnızca meseleyi olduğu gibi ifade ettiği anlaşılıyordu. "Yine de iyiydin. Kabak burunlu herif bir daha sana sataşmadan önce iki kere düşünür ve zaten en önemlisi de bu."

Pug, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

Tomas tabağını bıraktı ve geğirdi. Bu sesten memnun olmuş görünerek, "Zorbalar her zaman aynıdır: Onları yenip yenememenin önemi yoktur," dedi. "Asıl önemli olan, onlara kafa tutup tutamamandır. Rulf iri yarı olabilir, ancak tüm o yaygaranın altında korkağın biridir. Artık ilgisini daha küçük çocuklara yöneltecek, onları bir süre itip kakacaktır. Artık seninle işi olmasını isteyeceğini sanmam. Bedelini ödemekten hoşlanmaz." Tomas Pug'a geniş ve sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Ona attığın ilk yumruk nefisti. Tam gagasının ortasına."

Pug kendisini biraz daha iyi hissediyordu. Tomas Pug'ın el sürülmemiş akşam yemeğine gözünü dikmişti. "Onu yiyecek misin?"

Pug tabağına baktı. Sıcak kuzu eti, sebzeler ve patateslerle doluydu. Leziz kokusuna rağmen, Pug'ın hiç iştahı yoktu. "Hayır, sen alabilirsin."

Tomas tabağı kaptı ve yiyecekleri ağzına tıkmaya başladı. Pug gülümsedi. Tomas'ın yemekte sınır tanıdığı görülmüş şey değildi.

Pug bakışlarını yeniden kale duvarına dikti. "Kendimi öyle aptal hissediyorum ki."

Tomas bir avuç yiyeceği yan yarıya ağzına götürmüşken durdu. Bir an Pug'ı inceledi. "Sen de mi?" "Ben de mi, ne?"

Tomas güldü. "Prenses Rulf'ın seni patakladığını gördü diye utandın."

Pug itiraz etti. "Pataklama değildi. Yediğim kadarını da vurdum!"

Tomas bağırdı. "İşte! Biliyordum! Prenses yüzünden."

Pug teslimiyet içinde arkasına yaslandı. "Sanırım öyle."

Tomas hiçbir şey söylemedi ve Pug ona baktı. Pug'ın yemeğini bitirmekle meşguldü. Neden sonra, "Sanırım ondan sen de hoşlanıyorsun, öyle mi?" dedi.

Tomas omuzlarını silkti. İki ısırık arasında, "Leydimiz Carline yeterince güzel, ama ben haddimi bilirim. Zaten gözüme başkasını kestirdim."

Pug dikilip oturdu. "Kim?" diye sordu, merakı depreşerek.

"Söylemem," dedi Tomas kurnaz bir gülümsemeyle.

Pug güldü. "Neala, değil mi?"

Tomas'ın ağzı açık kaldı. "Nereden bildin?"

Pug esrarengiz görünmeye çalıştı. "Biz büyücülerin kendimize özgü yöntemlerimiz vardır."

Tomas horuldadı. "Amma da büyücüsün hani. Ben ne kadar Kral'ın ordusunda Şövalye Yüzbaşıysam, sen de o kadar büyücüsün. Söyle bana, nereden bildin?"

Pug güldü. "Esrarlı bir şey değil. Onu ne zaman görsen şu pelerinini havalandırıyor ve horoz gibi şişiniyorsun."

Tomas sıkıntılı görünüyordu. "Onun benden haberdar olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Pug besili bir kedi gibi gülümsedi. "Senden haberdar olmadığına eminim." Durdu. "Şayet korse ve de kaledeki kızlar ona bunu şimdiden yüz kez belirtmemişse."

Tomas'ın yüzünden elem dolu bir ifade geçti. "Kızlar ne düşünüyordur acaba."

Pug, "Kızların ne düşündüğünü kim bilir ki? Anlayabildiğim kadarıyla, muhtemelen bundan hoşlanıyor," dedi.

Tomas düşünceli bir şekilde tabağına baktı. "Hiç, bir eş almayı düşündüğün oluyor mu?"

Pug parlak ışığa yakalanmış baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Ben...ben bunu hiç düşünmemiştim. Büyücülerin evlenip evlenmediğini bilmiyorum. Evlendiklerini sanmam."

"Genellikle askerler de öyle. Ama Fannon Usta ailesini düşünen bir askerin işini düşünmeyen bir asker olduğunu söylüyor." Tomas bir dakika sessiz kaldı.

Pug, "Bu Çavuş Gardan'ı ya da diğer askerlerden bazılarını engelliyor gibi görünmüyor."

Bu istisnalar sadece savını kanıtlamaya yarıyormuş gibi Tomas homurdandı. "Bazen bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayalimde canlandırmaya çalışıyorum."

"Senin ailen var, aptal. Burada öksüz olan benim."

"Bir eş, demek istiyorum, taş kafalı." Tomas Pug'a en iyi "yaşayamayacak kadar aptalsın" bakışını attı. "Ve bir gün çocuklar, anne ve baba değil."

Pug omuzlarını silkti. Sohbet onu rahatsız eden alanlara kayıyordu. Büyümeye Tomas'tan daha az meraklı olduğundan, bu şeyleri hiç düşünmezdi. "Sanırım, yapmamız gereken buysa, evlenir ve çoluk çocuğa karışırız," dedi.

Pug konuyu hafife almasın diye Tomas ona büyük bir ciddiyetle baktı. "Kalenin bir yerlerinde ufak bir oda hayal ettim ve... kızın kim olabileceğini düşünemiyorum." Yiyeceğini çiğnedi. "Sanırım bunda bir yanlışlık var."

"Yanlışlık mı?"

"Sanki anlamadığım başka bir şey varmış gibi... bilmiyorum."

Pug, "Eh, sen anlamazsan, ben nasıl anlayacağım ki?" dedi.

Tomas birden konuyu değiştirdi. "Bizler dostuz, değil mi?"

Pug şaşırmıştı. "Elbette dostuz. Sen kardeşim gibisin. Annenle baban bana kendi oğulları gibi baktılar. Neden böyle bir şey soruyorsun ki?"

Tomas sıkıntılı bir şekilde tabağını yerine koydu. "Bilmiyorum. Sadece bazen bütün bunların bir gün değişeceğini düşünüyorum. Sen bir büyücü olacak, belki dünyayı dolaşacak, uzak ülkelerde diğer büyücüler göreceksin. Bense lordumun buyruğu altındaki bir asker olacağım. Muhtemelen Krallığın ancak ufak bir bölümünü, onu da şanslıysam Dük'ün şahsi muhafız gücünde bir refakatçi olarak göreceğim."

Pug telaşlandı. Tomas'ın hiçbir konuda bu kadar ciddi olduğuna tanık olmamıştı. Yaşça büyük olan çocuk her zaman ilk kahkahayı patlatan olur ve hiçbir zaman kaygılı görünmezdi. "Ne düşündüğün umurumda değil, Tomas," dedi Pug. "Hiçbir şey değişmeyecek. Ne olursa olsun, bizler dost olacağız."

Tomas buna gülümsedi. "Umarım haklısındır." Arkasına yaslandı ve iki çocuk denizin üzerindeki yıldızları ve çerçevesini kale kapısının oluşturduğu bir resmi andıran kasaba ışıklarını izlediler.

Pug ertesi sabah yüzünü yıkamaya çalıştı, ancak bu işi tamamlanamayacak kadar çetin buldu. Sol gözü şişerek tamamen kapatmıştı, sağ gözü ise ancak yarı açıktı. Yüzü büyük, morumsu şişliklerle bezenmişti ve çenesi ne zaman sağa sola hareket ettirse yerinden çıkıyordu. Fantus Pug'ın şiltesinde yatıyor, sabah güneşi kule penceresinden içeri dolarken kızıl gözleri alazlanıyordu.

Çocuğun odasının kapısı ardına kadar açıldı ve tıknaz cüssesini yeşil bir cüppenin örttüğü Kulgan içeri adım attı. Bir an durup çocuğu izledikten sonra şiltenin üzerine oturdu ve ejderin göz kenarlarının arkasını kaşıyarak Fantus'un gırtlağının derinlerinden hoşnut bir gümbürtü çıkarttı. "Görüyorum ki, dünü boş boş oturarak geçirmemişsin," dedi.

"Başım bir parça belaya girdi, efendim."

"Eh, dövüşmek yetişkin erkeklerin olduğu gibi, delikanlıların alanına da girer, ancak öteki çocuğun da en az bu kadar berbat göründüğüne eminim. Aldığın kadar da verme hazzını hiç tatmamak çok yazık olurdu."

"Benimle eğleniyorsunuz."

"Birazcık, Pug. İşin doğrusu ben de gençliğimde hırgürden payıma düşeni aldım, ama çocukça dövüşlerin zamanı geçti. Enerjini daha iyi kullanman gerekiyor."

"Biliyorum, Kulgan, ama son zamanlarda canım o kadar sıkkındı ki, Rulf öksüz olmamla ilgili o şeyleri söylediğinde, tüm öfkem kaynayarak içimden taştı."

"Eh, bundaki kendi payını bilmek bir yetişkin olma yolunda olduğuna dair iyi bir işaret. Çoğu çocuk suçu başkasına atarak veya dövüşmesini gerektiren ahlaki bir neden olduğunu iddia ederek davranışını haklı çıkarmaya çalışırdı."

Pug tabureyi çekti ve yüzü büyücüye dönük olacak şekilde oturdu. Kulgan piposunu çıkarıp doldurmaya başladı. "Pug, senin durumunda, eğitimini yanlış yoldan yürütüyor olabileceğimizi düşünüyorum." Geceden kalma bir çömlekte yanmakta olan küçük ateşte yakmak üzere bir çıra arayıp bulamadığında Kulgan'ın yüzü bir an bulutlandı; sonra büyücünün sağ elinin işaret parmağının ucundan ufak bir alev fışkırdı. Alevle piposunu yakarak çok geçmeden odayı büyük beyaz duman bulutlarıyla yarı yarıya doldurmuştu. Elini salladığında alev kayboldu. "Pipodan hoşlanıyorsan, kullanışlı bir numara."

"Bu kadarını yapabilmek için bile her şeyimi verirdim," dedi Pug bıkkınlıkla.

"Söylediğim gibi, bu işte yanlış yoldan ilerliyor olabiliriz. Belki de eğitimine farklı bir yaklaşım benimsemeliyiz."

"Nasıl yani?"

"Pug, uzun zaman önceki ilk büyücülerin onlara büyü sanatını öğretecek öğretmenleri yoktu. Bugün öğrendiğimiz hünerleri onlar geliştirdiler. Havadaki değişimlerin kokusunu almak ya da bir değnek yardımıyla su bulmak gibi eski hünerlerden bazıları, en eski başlangıçlarımıza kadar dayanır. Bir süre seni kendi haline bırakmayı düşünüyorum. Bendeki kitaplardan istediğini çalış. Öteki çalışmalarını devam ettir, Tully'den yazı sanatını öğren, ancak seni bir süre derslerle sıkmayacağım. Elbette, sorabileceğin sorulara yanıt vereceğim. Ama şimdilik kendi kendini bir hal yoluna sokmaya ihtiyacın var."

Damdan düşmüş gibi olan Pug, "Umutsuz bir vaka mıyım?" diye sordu.

Kulgan yatıştırıcı bir şekilde gülümsedi. "Hiç de değil. Daha önce de başlangıçta ağır aksak giden büyücüler olmuştu. Unutma, çıraklığın daha

dokuz yıl sürecek. Son birkaç aydaki başarısızlıkların şevkini kırmasına izin verme.

"Bu arada, ata binmeyi öğrenmek ister misin?"

Pug'ın Ruh hali birden tamamen değişti ve "Ah, evet! Öğrenebilir miyim?" diye haykırdı.

"Dük bir delikanlının zaman zaman Prensesle birlikte at binmesini istediğine karar verdi. Büyüdükleri için oğullarının artık birçok görevleri var ve Dük onlar Prenses'e eşlik edemeyecek kadar meşgul oldukları zamanlar için senin iyi bir seçim olduğunu düşünüyor."

Pug'ın başı fırıl fırıl dönüyordu. Genellikle asillere özgü bir hüner olan biniciliği öğrenmekle kalmayacak, Prenses'le birlikte de olacaktı! "Ne zaman başlıyorum?"

"Bugün. Sabah şapeli neredeyse bitti." Birinci gün olduğundan, bu eğilimde olanlar Kale'nin şapelinde ya da aşağı kasabadaki küçük tapınağa ibadete giderdi. Günün geri kalanı, sadece Dük'ün sofrasına yiyecek koymak için gereken hafif işlere ayrılırdı. Kız ve erkek çocuklar Altıncıgün fazladan bir yarım gün izinli olabilirlerdi, ancak büyükleri yalnızca Birinci gün dinlenirdi. "Atustası Algon'a git. Dük'ten talimat aldı ve derslerine hemen başlayacak."

Pug tek kelime daha etmeden ayağa fırladı ve ahırlara doğru koştu.

SALDIRI

PUG ATINI SESSİZLİK İÇİNDE SÜRÜYORDU.

Atı denize tepeden bakan kayalıkların üzerinden ağır adımlarla ilerliyordu. Ilık meltem çiçeklerin kokusunu taşıyor ve doğuda ormanın ağaçları, rüzgârda hafifçe salınıyordu. Yaz güneşi okyanusun üzerine sıcak bir parıltı vuruyordu. Dalgaların üzerinde martıların havada asılı durduğu, sonra da yiyecek arayarak suya dalış yaptığı görülebiliyordu. Başlarının üzerinde iri, beyaz bulutlar sürükleniyordu.

Cins beyaz binek atının üzerindeki Prenses'in sırtını izlerken aynı günün sabahını hatırladı. Prenses babasıyla birlikte ortada görünene dek ahırlarda neredeyse iki saat beklemişti. Dük, Pug'a kalenin leydisine karşı sorumlulukları üzerine uzun uzadıya vaaz vermişti. Dük önceki gece Atustası Algon'un verdiği talimatların tümünü yinelerken Pug hiç sesini çıkarmadan dinlemişti. Ahırların ustası ona bir haftadır ona ders veriyordu ve Prensesle birlikte at sürebilmeye hazır -kıl payıyla- olduğuna karar vermişti.

Pug kapıdan çıkan Prenses'in ardından giderken beklenmedik şansına hâlâ hayret etmekteydi. Önceki geceyi yatakta dönüp durarak geçirmesine, sonra da kahvaltı etmemesine rağmen, içi içine sığmıyordu.

Şimdiyse ruh hali çocukça bir neşeden düpedüz sinir bozukluğuna dönüşmekteydi. Prenses ona emir yağdırmak dışında, Pug'ın tüm nazik sohbet girişimlerini yanıtsız bırakmıştı. Ses tonu buyurgan ve kabaydı ve isminin Pug olduğunu ona birkaç kez nazikçe hatırlatan Pug'ı yok sayıp ona "çocuk" diye hitap etmekte ısrar ediyordu. Şimdi biraz sarayın vakur hanımları gibi davranıyor, her şeyden çok da şımarık, huysuz bir çocuğu andırıyordu.

Pug, kendi beceri düzeyine sahip birisi için yeterli olduğu hükmüne varılan ihtiyar, gri yük atının üzerinde otururken başta kendini tuhaf

hissetmişti. Katırın sakin bir tabiatı vardı ve mutlak bir biçimde gerekli olandan hızlı gitmek yönünde hiçbir eğilim göstermiyordu.

Pug, Kulgan'ın ona verdiği parlak kırmızı tuniğini giymişti, ancak yine de Prenses'in yanında kötü giyimli kalıyordu. Prenses yalın, ancak kusursuz, siyah biyeli sarı bir binici elbisesi ile ona uygun bir şapka giymişti. Eyere yan otururken dahi Carline doğuştan at binmek için yaratılmış biri gibi görünüyordu; oysa Pug kendi katırının arkasında, aralarına bir saban koşarak yürümesi gerekirmiş gibi hissediyordu. Pug'ın katırında, her dört yüz metrede bir durup, Prenses'in kusursuz bir eğitim almış atı onun kırbacının en ufak dokunuşuna anında yanıt verirken, Pug'ın sağrısına attığı çılgınca tekmeleri duymazlıktan gelerek otlanmak ya da çalıları didiklemek gibi sinir bozucu bir eğilim vardı. Prenses arkasından gelen, serkeş bineğini hareket halinde tutmaya çalışırken binicilik hüneri kadar irade gücünü kullanan çocuğun aşırı zorlanmaktan homurdanışını duymazdan gelerek sessizlik içinde yoluna devam ediyordu.

Pug açlığın ilk kıpırdanışlarını hissettiğinde, romantik düşleri yerlerini on beş yaşındaki normal bir delikanlının iştahına bıraktı. At üzerinde ilerlemeye devam ederlerken, düşünceleri eyer kaşındaki yiyecek sepetine daha çok dönmeye başladı. Pug'a sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda Prenses ona döndü. "Senin zanaatın ne, çocuk?"

Uzun sessizliğin ardından gelen soru yüzünden irkilen Pug yanıtını verirken kekeledi. "Ben... Kulgan Usta'nın çırağıyım."

Ona, yemek tabağında dolaşan bir sinek görmüş olması durumunda uygun düşecek bir bakışla baktı "Ah. Sen o çocuksun." Var olan minik ilgi kıvılcımı da sönüp gitti ve Prenses başını ondan öte yana çevirdi. Bir süre daha yola devam ettikten sonra, "Çocuk, burada duracağız," dedi.

Pug katırını durdurdu ve daha Prenses'in yanına varamadan kız Algon Usta'nın yapacağını söylediği gibi elini vermesini beklemeden çevik bir hareketle aşağı atlamıştı. Pug'a atının koşumlarını verdi ve uçurumun kenarına doğru yürüdü.

Bir dakika boyunca denize baktıktan sonra Pug'a bakmadan, "Sence ben güzel miyim?" dedi.

Pug ne diyeceğini bilemeden, sessizlik içinde durdu. Prenses başını çevirip ona baktı. "Ee?"

Pug, "Evet, Majesteleri," dedi.

"Çok mu güzel?"

"Evet, Majesteleri. Çok güzel."

Prenses bir an bunu düşünür gibi göründükten sonra dikkatini aşağıdaki manzaraya çevirdi. "Güzel olmam önemli, çocuk. Leydi Marna'nın dediğine göre, Krallık'taki en güzel leydi olmam gerekirmiş, çünkü bir gün nüfuz sahibi bir koca bulmalıyım ve yalnızca Krallık'taki en güzel leydiler seçim yapabilirmiş. Çirkin olanlar, kendilerine talip olan her kimse, razı olmak zorunda kalırlarmış. Babam çok önemli biri olduğu için pek çok talibimin olacağını söylüyor." Döndü ve Pug bir an için güzel yüz hatlarından bir endişe gölgesinin geçtiğini gördü. "Senin çok arkadaşın var mı, çocuk?"

Pug omuzlarını silkti. "Birkaç tane, Majesteleri."

Prenses onu bir an inceledikten sonra, geniş kenarlı binici şapkasının altından kurtulmuş bir perçemi dalgınlıkla yana iterek, "Bu güzel olmalı," dedi. O an o kadar yaralı ve yalnız görünüyordu ki, Pug yüreğinin yeniden ağzına geldiğini hissetti. Yüz ifadesi Prenses'e bir şeyleri belli etmiş olmalıydı, zira birden kızın gözleri kısıldı ve ruh hali düşünceliyken birdenbire asil oluverdi. En buyurgan sesiyle, "Şimdi yemek yiyeceğiz," diye duyurdu. Pug atları çabucak kızağa bağladı ve sepeti indirdi. Yere koydu ve açtı.

Carline yanma yaklaştı ve "Yemeği ben hazırlayacağım, çocuk," dedi. "Benim ellerim sakarlık ederek tabakları devirip şarabı dökmez." Prenses öne eğilip yemek paketlerini açarken Pug geriye doğru bir adım attı. Leziz peynir ve ekmek kokuları burnuna geldi ve Pug ağzının sulandığını hissetti.

Prenses başını kaldırıp ona baktı. "Atları tepenin üzerinden çaya götürüp sula. Geri dönüş yolunda yiyebilirsin. Ben yemeğimi bitirdiğimde seni çağırırım." Pug içinden gelen iniltiyi bastırarak atların koşumlarını aldı ve yürümeye başladı. Bazı boştaki taşları tekmeleyerek atları yürütürken içinde çelişik duygular vardı. Kızın yanından ayrılmaması gerektiğini biliyordu, ama ona itaatsizlik de edemezdi. Görünürde başka kimse yoktu ve ormanın bu kadar uzağında bela çıkması düşük bir olasılıktı. Üstelik bir süre Carline'den uzakta olmaktan memnundu.

Çaya ulaştı ve bineklerin eyerlerini çıkardı; nemli eyer ve kolan izlerini fırçalayarak giderdikten sonra koşumları yere bıraktı. At olduğu yerde kalacak şekilde eğitilmişti, yük atının da uzaklaşmaya niyeti yok gibiydi. Pug kendine oturacak rahat bir yer bulurken otlandılar. Pug hâlâ içinde bulunduğu durumu kafasında evirip çeviriyordu ve kafası karıştı. Carline hâlâ gördüğü kızların en güzeliydi, ama tavırları büyüyü çabucak

bozuyordu. Hali hazırda midesi onun için hayallerindeki kızdan daha önemliydi. Bu aşk meselesinin tahmin ettiğinden öte bir şey olduğunu düşündü.

Bir süre bunu düşünerek kendini oyaladı. Sıkıldığında suda taş aramaya gitti. Son zamanlarda sapanıyla alıştırma yapmaya pek fırsatı olmamıştı ve bu iyi bir zamandı. Birkaç düzgün taş buldu ve sapanını çıkardı. Biraz uzakta bulunan küçük ağaçların arasından hedefler seçip oradaki kuşları korkutarak alıştırma yaptı. Birkaç acı böğürtlen kümesini vurarak, altı hedeften yalnızca bir tanesini ıskaladı. Nişancılığının her zamanki kadar iyi oluşundan memnun olarak, sapanı kemerine tıktı. Özellikle umut vaat eder görünen birkaç taş daha buldu ve kesesine yerleştirdi. Kızın işinin neredeyse bitmiş olduğuna karar verdi ve o kendisini çağırdığı zaman hazır olmak için atları eyerlemeye gitti.

Prenses'in atının yanma vardığında, tepenin öteki yanından bir çığlık duyuldu. Prenses'in eyerini bırakıp tepeye koştu ve duvarı aştığında donakaldı. Boynu ve kollarındaki tüyler diken dikendi.

Prenses koşuyor, bir çift trol de onu yakından takip ediyordu. Troller çoğunlukla ormandan bu kadar uzaklaşmaya cesaret etmediğinden Pug onları görmeye hazırlıklı değildi. İnsana benziyorlardı, ancak kısa boylu ve enliydiler ve neredeyse yere kadar gelen, uzun, kalın kolları vardı. Çoğu zaman dört ayak üzerinde koşar, bir tür kozmik maymun parodisine benzerlerdi; bedenleri kalın, gri postla kaplıydı ve geri çekilmiş dudakları uzun dişlerini gözler önüne seriyordu. Bu çirkin yaratıklar nadiren bir insan grubunu rahatsız ederdi, ancak zaman zaman yalnız yolculuk edenlere saldırdıkları olurdu.

Pug bir an durarak sapanını kemerinden çekti ve içine bir taş yerleştirdi; sonra da sapanını başının üzerinde döndürerek tepeden aşağı koşturdu. İlk taşı fırlattığında yaratıklar Prenses'e neredeyse yetişmişti. Taş en öndeki trolü başının tam yanından vurarak tam bir parende atmasına neden oldu. İkinci trol de birinciye takılıp düştü ve her ikisi de bir düğüm halinde yere indiler. Troller yeniden ayaklanırken Pug durdu; dikkatleri Carline'den kendilerine saldırana yönelmişti. Pug'a kükrediler, sonra da saldırıya geçtiler. Pug gerisin geri tepeye doğru koştu. Atlara ulaşabilirse trolleri geride bırakabileceğini, çember çizerek kızı alabileceğini, sonra da güvenli bir şekilde uzaklaşabileceğini biliyordu. Omzunun üzerinden baktı ve yaklaştıklarını gördü -ortaya serilmiş devasa köpek dişleri, toprağı yırtan

uzun ön pençeler. Rüzgârın estiği yönde olduğundan, yaydıkları ağır çürük et kokusunu alabiliyordu.

Tepenin üstünü aştı, kesik kesik ve zorlanarak nefes alabiliyordu. Atların çay boyunca uzaklaştığını ve öncekinden yirmi metre ötede olduklarını görünce kalbi durur gibi oldu. Tepeden aşağı doğru atılırken bu farkın sonunda ölümüne mal olmamasını diledi.

Koşarak çaya daldığında peşindeki trollerin sesini duyabiliyordu. Burada su sığdı, ama yine de onu yavaşlatmıştı.

Çayın içinde suları sağa sola fışkırtarak ilerlerken ayağı bir taşa takıldı ve düştü. Kollarını öne itti ve başını suyun üzerinde tutarak elleriyle düşüşünün hızını kesti. Yeniden ayağa kalkmaya çalışırken sarsıntı kollarından bedenine yükseldi. Yeniden tökezledi ve troller suyun kenarına yaklaşırken arkasını döndü. Kendilerine eziyet edenin suda debelendiğini gördüklerinde böğürdüler ve bir an durdular. Pug hissiz parmaklarıyla sapanına bir taş yerleştirmeye çalışırken kör bir dehşet içindeydi. Beceremeyip sapanı düşürdü ve çay sapanı alıp götürdü. Pug gırtlağında bir çığlığın büyüdüğünü hissedebiliyordu.

Troller suya girerken Pug'ın gözlerinin ardında bir ışık çaktı. Kavuran bir acı alnını yırtarken zihninde gri harfler belirdi. Pug bunları Kulgan'ın ona birkaç kez gösterdiği bir elyazmasından tanıyordu. Düşünmeden büyüyü söyledi, o konuştukça sözcükler birer birer zihninin gözü önünden siliniyordu.

Son sözcüğe eriştiğinde acı durdu ve önünden gürültülü bir kükreme koptu. Gözlerini açtı ve iki trolün suda kıvrandığını gördü; çaresizce kendilerini sağdan sola atar, çığlık çığlığa bağırır ve inlerken gözlerinde ıstırap vardı.

Pug kendini sudan sürükleyerek çıkartırken yaratıkların debelenmesini izledi. Artık çırpınırken boğulma sesleri çıkarıyor ve tükürük saçıyorlardı. Bir saniye sonra biri sarsıldı ve suda yüzüstü yatarak hareketsiz kaldı. Berikinin ölmesi bir iki saniye daha aldı, ama yoldaşı gibi o da kafasını sığ suyun üzerinde tutamayarak boğuldu.

Başı dönen ve kendisini halsiz hisseden Pug çayı yeniden aştı. Zihni donuklaşmıştı ve her şey dumanlı ve parçalara ayrılmış görünüyordu. Birkaç adım attıktan sonra atları hatırlayarak durdu. Etrafına baktı ve hayvanlardan eser göremedi. Trolleri gördüklerinde kaçmış ve güvenli çayırlara doğru yolda olmalıydılar.

Pug Prenses'in önceden olduğu yere doğru yürüdü. Tepeciğin üzerine çıktı ve çevresine bakındı. Prenses görünürde olmadığından ters çevrilmiş yiyecek sepetinin olduğu yere yöneldi. Düşünürken güçlük çekiyordu ve kurt gibi açtı. Bir şeyler yapıyor ya da bir şeyleri düşünüyor olması gerektiğini biliyordu, ama düşüncelerinin çiçek dürbününden tek çıkarabildiği yemekti.

Dizlerinin üzerine çökerek bir dilim peynir aldı ve ağzına tıktı. Yakınlarda yarısı dökülmüş bir şişe şarap duruyordu, onunla peyniri mideye indirdi. Leziz peynirle keskin şarap onu kendine getirdi ve zihninin berraklaştığını hissetti. Bir somundan büyük bir parça ekmek kopardı ve düşüncelerini yola sokmaya çalışırken onu çiğnedi. Pug olayları hatırlarken bir şey belirginleşiyordu. Her nasılsa bir büyü yapmayı başarmıştı. Üstelik bunu bir kitap, tomar ya da aygıtın yardımı olmadan yapmıştı. Emin değildi, ama bu her nedense tuhaf geliyordu. Düşünceleri yeniden bulanıklaştı. Her şeyden çok uzanıp yatmak istiyordu, ama yiyeceklerini çiğnerken izlenimlerinin çılgın desenini bir düşünce böldü. Prenses!

Ayağa fırladı ve başı döndü. Dengesini sağlayarak bir parça ekmekle şarabı kaptı ve onu en son koşarken gördüğü yöne doğru yola koyuldu. Kendisini zorla iteliyor, ilerlemeye çalışırken ayaklarını sürüyordu. Birkaç dakika sonra düşünme yetisinin arttığını ve üzerindeki bitkinliğin dağılmakta olduğunu hissetti. Prenses'in adını seslenmeye başladı, sonra da bir çalı kümesinden sessiz hıçkırıkların geldiğini duydu. İterek kendine yol açtığında, Carline'i çalıların arkasında çömelmiş, yumruklarını karnına yapıştırmış halde buldu. Kızın gözleri dehşetle fal taşı gibi açılmıştı, giysisi kirlenmiş ve yırtık pırtıktı. Pug görüş alanına girince irkilerek ayağa fırladı ve Pug'ın boynuna atılarak başını onun göğsüne gömdü. Elleriyle Pug'ın gömleğinin kumaşına asılıyken, bedeni şiddetli, acılı hıçkırıklarla sarsılıyordu. Kolları öne uzanmış, elleri hâlâ peynir ve şarapla dolu olan Pug ne yapacağını hepten şaşırmıştı. Kolunu dehşet içindeki kıza çekingenlikle sardı ve "Her şey yolunda. Gittiler. Güvendesiniz," dedi.

Kız ona bir süre daha tutundu, sonra da, gözyaşları dindiğinde, uzaklaştı. Burnunu çekerek, "Seni öldürdüklerini ve beni almak için geri geldiklerini sandım," dedi.

Pug bu durumu bildiği tüm durumlardan daha kafa karıştırıcı buluyordu. Genç yaşamının en asap bozucu deneyiminden yeni çıkmışken, zihnini farklı türden bir kafa karışıklığıyla serseme çeviren başka bir deneyimle

karşı karşıya kalmıştı. Düşünmeden Prenses'i kollarına aldı ve artık aralarındaki temasın ve kızın yumuşak, ılık çekiciliğinin farkındaydı. İçinde koruyucu, erkeksi bir duygu kabardı ve kıza yaklaşmaya başladı.

Carline onun ruh halindeki değişikliği hissetmiş gibi, geri çekildi. Tüm saraya uygun tavırlarına ve eğitimine rağmen, daha on beş yaşında bir kızdı ve Pug ona sarılmışken yaşadığı duygu seli onu rahatsız etmişti. Bildiği tek role, kalenin Prensesi rolüne sığındı. Sesinin buyurgan çıkmasına çalışarak, "Yaralı olmadığını gördüğüme memnun oldum, çocuk," dedi. Pug bunun üzerine gözle görülür bir biçimde sıkıntıyla kasıldı. Carline Aristokratlara özgü tavırlarına tekrar bürünmeye çalıştı, ama kızarmış burnuyla gözyaşlarının yol yol olduğu yüzü bu çabasını zayıflatıyordu. "Atımı bul da kaleye dönelim."

Pug'a sinirleri çıplakmış gibi geldi. Sesinin üzerinde sıkı bir denetim sağlayarak, "Özür dilerim, Majesteleri, ama atlar kaçtı. Korkarım yürümek zorundayız," dedi.

Carline kendini incinmiş ve kötü muamele görmüş hissediyordu. O günkü olayların hiçbiri Pug'ın suçu değildi, ama çoğu zaman pohpohlanan asabiyeti el altındaki en yakın hedefi kavradı. "Yürümekmiş! Ta kaleye kadar yürüyemem," diye tersledi, Pug'a bu konuda sorgusuz sualsiz ve hemen bir şeyler yapması gerekiyormuş gibi bakarak.

Pug o günün tüm öfkesi, kafa karışıklığı, yürek acısı ve can sıkıntısının içinde kabardığını hissetti. "O zaman ortada olmadığınızı fark edip de sizi almaya birini göndermelerine kadar bu kahrolası yerde oturursunuz," dedi. Artık bağırıyordu. "Herhalde bu güneş battıktan iki saat sonra filan olur."

Carline geri çekildi, yüzü kül gibiydi, biri suratına bir tokat atmış gibiydi. Alt dudağı titredi ve bir kez daha gözyaşlarının eşiğinde göründü. "Benimle bu tarzda konuşulmasına izin veremem, çocuk," dedi.

Pug'ın gözleri büyüdü ve elindeki şarap şişesini sallayarak ona yaklaştı. "Senin hayatını kurtarmaya çalışırken neredeyse canımı verecektim," diye bağırdı. "Tek bir teşekkür sözcüğü duydum mu? Yo! Tek duyduğum 'kaleye yürüyerek dönemem,' diye ağlamaklı bir şikâyet. Biz kaleliler asil doğmuş olmayabiliriz, ancak bir insana hak ettiğinde teşekkür edecek kadar görgülüyüzdür." Konuşurken içindeki öfkenin taştığını hissedebiliyordu. "Sen istersen burada kal, ama ben..." Birden şişeyi başının üzerinde yükseğe kaldırmış, gülünç bir pozda duruyor olduğunu fark etti. Prenses'in gözleri ekmek somunundaydı ve onu başparmağına geçirmiş, kemerinde tuttuğunu

fark etti, bu da zaten tuhaf olan görünümünü daha bir acayipleştiriyordu. Bir an dili dolaştı, sonra da öfkesinin uçup gittiğini hissederek şişeyi indirdi. Prenses iri gözleriyle, yüzüne tuttuğu yumruklarının üzerinden ona bakıyordu. Pug onun kendisinden korktuğunu düşünerek bir şey söyleyecekti ki, kızın gülmekte olduğunu gördü. Sıcak, melodik bir sesti, içinde alay yoktu. "Kusuruma bakma, Pug," dedi, "ama orada öyle dururken o kadar şapşal bir halin var ki. Krondor'da diktikleri o berbat heykellere benziyorsun, sadece havada tuttuğun kılıç yerine şişe."

Pug başını iki yana salladı. "Kusuruna bakılmaması gereken benim, Majesteleri," dedi. "Size öyle bağırmaya hiç hakkım yoktu. Lütfen beni affedin."

Carline'in yüz ifadesi birden değişerek kaygıyla doldu. "Hayır, Pug. Söylediklerinin her kelimesinde haklıydın. Sana gerçekten de hayatımı borçluyum ve berbat davrandım." Ona yaklaştı ve elini Pug'ın koluna koydu. "Teşekkür ederim."

Pug onun yüzüne kapılıp gitmişti. Onun üzerine kurduğu tüm çocukça düşlerden arınmak yolunda aldığı tüm kararlar artık deniz meltemine kapılıp gitmişti. Büyü kullanmış olması mucizesinin yerini daha acil ve temel kaygılar almıştı. Elini ona doğru uzatacak oldu, sonra kızın konumu aklına geldi ve ona şişeyi ikram etti. "Şarap?"

Kız Pug'ın düşüncelerindeki ani değişikliği hissederek güldü. İkisi de geçirdikleri büyük sıkıntıdan dolayı bitkin, biraz da sersem haldeydi, ama Carline hâlâ aklını başında tutmaya çabalıyordu ve Pug üzerinde yarattığı etkiyi anlıyordu. Başını sallayarak şişeyi aldı ve bir yudum içti. Dengesini bir parça toplayan Pug, "Acele etsek iyi olur. Gece inmeden kaleye varabiliriz," dedi.

Carline gözlerini ondan ayırmadan başını salladı ve gülümsedi. Pug kızın bakışları üzerindeyken kendini rahat hissetmiyordu ve kale yoluna doğru döndü. "İyi, o zaman. Yola çıksak iyi olacak."

Kız da onun yanında yürümeye başladı. Bir an sonra, "Ben de biraz ekmek alabilir miyim, Pug?" diye sordu.

Pug yarlarla kale arasındaki mesafeyi pek çok kez koşmuştu, ancak Prenses yürümeye alışkın değildi ve yumuşak binici çizmeleri bu tür bir girişime uygun değildi. Kale ufukta göründüğü zaman, bir kolunu Pug'ın omzuna atmıştı ve fena topallıyordu.

Kapı kulesinden bir haykırış yükseldi ve muhafızlar koşarak onlara yaklaşmaya başladılar. Onların arkasında da kızın mürebbiyesi Leydi Marna geliyordu, Prenses'e doğru tabana kuvvet koşarken kırmızı elbisesini önünde toplamıştı. Saraydaki hanımların -ve birkaç muhafızın- iki katı cüsseye sahip olmasına rağmen, hepsine nal toplattı. Yavrusuna saldırılan bir dişi ayı gibi geliyordu. Ufak tefek kıza yetişip onu tamamen nefessiz bırakmakla tehdit eden bir kucaklamayla kavradığında, koca göğsü sarf ettiği çabayla körük gibi inip kalkıyordu. Çok geçmeden saraydaki hanımlar Prenses'in etrafında toplanarak onu sorularıyla boğdular. Kargaşa yatışmadan Leydi Marna döndü ve Pug'ın gırtlağına, bir dişi ayı gibi çöktü." Prenses'in böyle bir hale gelmesine nasıl cüret edersin! Topallıyor, giysisi pislik, yırtık içinde. Seni kalenin bir duvarından diğerine kadar kırbaçlatacağım. Seninle işim bittiğinde gün ışığını gördüğün güne lanet edeceksin." Bu saldırı karşısında gerileyen Pug hengâmede boğulmuş, tek kelime edemiyordu. Prenses'in durumundan bir şekilde Pug'ın sorumlu olduğunu hisseden bir muhafız Pug'ın yanına yanaştı ve onu kolundan kavradı.

"Onu rahat bırak!"

Carline mürebbiye ile Pug'ın arasına zorla girerken sessizlik çöktü. Küçük yumrukların darbeleri altında kalınca muhafız Pug'ı bıraktı ve yüzünde bir hayret ifadesiyle geriye çekildi. "O benim hayatımı kurtardı. Beni kurtaracağım diye neredeyse ölüyordu." Gözyaşları yüzünden oluk oluk akıyordu. "O yanlış hiçbir şey yapmadı. Ve hiçbirinizin onu itip kakmasına izin vermeyeceğim." Kalabalık Pug'a yeni bir saygıyla bakarak etraflarını sardı. Dört bir yandan fısıltılar geliyordu ve muhafızlardan biri haberi kaleye iletmek için koştu. Prenses kolunu bir kez daha Pug'ın omzuna doladı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Kalabalık ikiye ayrıldı ve iki yorgun gezgin duvarlarda yakılan meşale ve lambaları görebildi.

Avlu kapısına ulaştıklarında, Prenses hanımlarından ikisinin kendisine yardım etmesine izin vererek Pug'ı fena halde rahatlattı. Böyle ufak tefek bir kızın insana bunca yük olabileceğine inanamazdı. Carline'in dönüşünden haberdar edilmiş olan Dük aceleyle kızına doğru geldi. Prenses'e sarıldı, sonra da onunla konuşmaya başladı. Meraklı, sorular soran izleyiciler etrafını sararken Pug onları gözden kaybetti. İterek büyücü kulesine doğru kendine yol açmaya çalıştı, ama insanların baskısı onu olduğu yerde kalmaya zorladı.

"Yapılacak işiniz yok mu?" diye kükredi bir ses.

Kafalar Kılıçustası Fannon'u ve onu yakından izleyen Tomas'ı görmek üzere döndü. Tüm kale halkı çabucak çekilerek Pug'ı Fannon, Tomas ile Dük'ün maiyetindekiler arasından, Fannon'un sözünü kulak ardı edebilecek kadar yüksek düzeyli olanların önünde durur halde bıraktı. Pug Prenses'in babası, Lyam, Arutha ve Toprak Beyi Roland ile konuştuğunu görebiliyordu. Fannon, "Ne oldu, evlat?" dedi.

Pug konuşmaya çalıştı, ama Dük ile oğullarının yaklaşmakta olduğunu görünce durdu. Avludaki genel toplaşmadan telaşa kapılan Kulgan da aceleyle Dük'ün peşinden geliyordu.

Dük yaklaştığında herkes eğilerek selam verdi ve Pug Carline'in Roland'ın ricalarına rağmen kendisinin yanında durmak üzere babasının peşinden geldiğini gördü. Leydi Marna göklere doğru, tedirgin bir bakış attı ve Roland yüzünde bariz bir hayret ifadesiyle kızın peşinden gitti. Prenses Pug'ın elini tuttuğunda Roland'ın yüz ifadesi kara bir kıskançlığa dönüştü.

Dük, "Kızım seninle ilgili bazı olağanüstü şeyler anlattı, evlat. Olanları bir de senin ağzından dinlemek isterim," dedi. Pug aniden utandı ve elini nazikçe Carline'in elinden ayırdı. Carline'in hevesle yaptığı süslemeler eşliğinde, günün olaylarını aktardı. İkisinin arasında Dük olayların nasıl gerçekleştiğine dair gerçeğe yakın bir bilgi sahibi oldu. Pug sözlerini bitirdiğinde, Lord Borric, "Troller nasıl oldu da çayda boğuldu, Pug?" diye sordu.

Pug rahatsız görünüyordu. "Onlara bir büyü yaptım ve kıyıya ulaşamadılar," dedi usulca. Hâlâ bu başarısı yüzünden kafası karışıktı ve Prenses diğer her şeyi bir kenara ittiğinden, bu konuda pek düşünmemişti. Kulgan'ın yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu. Pug bir şey söyleyecek oldu, ama Dük'ün bir sonraki sözleri yüzünden sustu.

"Pug, aileme yaptığın hizmetin karşılığını ne kadar ödemeye çalışsam az. Ancak cesaretine yaraşan bir ödül bulacağım." Carline bir heves patlaması içinde Pug'ın boynuna atılarak ona şiddetle sarıldı. Pug mahcubiyet içinde dikiliyor, çılgınca etrafına bakınıyordu, bu yakınlığın kendi eseri olmadığını anlatmaya çalışır gibi bir hali vardı.

Leydi Marna bayılacakmış gibi görünüyordu ve Dük manalı manalı öksürerek kızına eliyle çekilmesini işaret etti. Carline Leydi Marna'yla birlikte çekilirken Kulgan ile Fannon, tıpkı Lyam ile Arutha gibi, bundan eğlendiklerini belli etmekle yetindiler. Roland Pug'a öfkeli, haset bir bakış

attıktan sonra döndü ve kendi dairesine yöneldi. Lord Borric Kulgan'a, "Bu çocuğu odasına götür. Bitkin görünüyor. Ona yiyecek gönderilmesini emredeceğim. Yarın kahvaltıdan sonra büyük salona gelmesini sağla," dedi. Pug'a döndü. "Tekrar, sana teşekkür ederim." Dük oğullarına kendisini izlemelerini işaret etti ve yürüyerek uzaklaştı. Fannon Tomas'ın koluna yapıştı, zira sarışın çocuk arkadaşıyla konuşmaya başlamıştı. Yaşlı Kılıçustası başıyla çocuğa kendisiyle gelip Pug'ı rahat bırakmasını işaret etti. Binlerce soruyla yanıp tutuşmasına rağmen Tomas başını salladı.

Herkes gittiğinde Kulgan kolunu çocuğun omzuna attı. "Gel, Pug. Yorgunsun ve konuşulacak çok şey var."

Pug şiltesine uzanmıştı, yemeğinden artakalanlar yakınındaki bir tabakta duruyordu. Daha önce hiç bu kadar yorgun olduğunu hatırlamıyordu. Kulgan odada bir ileri bir geri volta atıyordu. "Kesinlikle inanılmaz." Elini havada salladığında kırmızı cüppesi iri cüssesinin üzerinden bir kayanın üzerinden akan sular gibi dökülüyordu. "Gözlerini kapıyorsun ve haftalar önce gördüğün bir elyazmasının görüntüsü gözlerinin önüne geliyor. Elyazmasını elinde tutuyormuşçasına büyüyü okuyorsun ve troller düşüyor. Kesinlikle inanılmaz." Pencerenin yanındaki tabureye oturarak devam etti. "Pug, bunun gibi bir şey daha önce hiç yapılmamıştı. Ne yaptığını biliyor musun?"

Pug ılık, yumuşacık bir uykunun kıyısındayken irkildi ve büyücüye baktı. "Yalnızca yaptığımı söylediğim şeyi yaptım, Kulgan."

"Evet, ama bunun ne anlama geldiğine dair herhangi bir fikrin var mı?"

"Hayır."

"Benim de yok." Heyecanı yok olup yerini tam bir kararsızlığa bırakırken büyücü içten içe çöker gibi oldu. "Bunun ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrim dahi yok. Büyücüler büyüleri öyle kafalarından atmaz. Din adamları bunu yapabilir, ama onların odağı ve büyü türleri farklıdır. Sana odaklar hakkında öğrettiklerimi hatırlıyor musun, Pug?"

Ders tekrarlayacak havada olmayan Pug yüzünü buruşturdu, ama kendisini doğrulup oturmaya zorladı. "Büyüyü hayata geçiren herkesin, kullandığı erk için bir odağı olmalıdır. Rahiplerin büyülerini dua yoluyla odaklama gücü vardır; onların okuduğu büyüler bir tür duadır. Büyücüler bedenlerini, aygıtları ya da kitaplarla elyazmalarını kullanır."

"Doğru," dedi Kulgan, ancak az önce herkesçe bilinen bu gerçeği çiğnedin." Uzun piposunu çıkardı ve çanağının içine dalgınlıkla tütün

doldurdu. "Okuduğun büyü, odak olarak büyüyü yapan kişinin bedenini kullanamaz. Bir başka kişiye korkunç bir acı vermek için geliştirilmiştir. Korkunç bir silah olabilir. Ancak yalnızca üzerinde yazılı olduğu bir elyazmasından, büyünün yapıldığı sırada okunarak yapılabilir. Bunun nedeni nedir?"

Pug kurşundan gözkapaklarını açılmaya zorladı. "Büyü el-yazmasının kendisidir."

"Doğru. Bazı büyüler büyücüde yaradılıştan vardır, bir hayvanın biçimine bürünmek ya da hava koşullarını koku yoluyla anlamak gibi. Ancak bedenin dışında, bir başka şeyin üzerinde büyüler yapmak için harici bir odak gerekir. Ezberden okuduğun büyüyü okumaya çalışmanın sonucunda, büyü işlese dahi, trollerin değil senin üzerinde korkunç bir acı ortaya çıkması gerekirdi. Büyücülerin bu türden büyüleri, büyüyü yapan kişiye zarar vermeyecek bir biçimde odaklamak için elyazmalarını, kitapları ve diğer aygıtları geliştirmesinin nedeni de budur işte. Ve bugüne kadar, yaşayan hiç kimsenin elinde elyazması olmadan bu büyüyü yapamayacağına yemin edebilirdim."

Pencere pervazına dayanan Kulgan bir an gözlerini boşluğa dikerek piposundan nefesler çekti. "Sanki büsbütün yeni bir büyü biçimi geliştirmiş gibisin," dedi usulca. Bir yanıt gelmeyince Kulgan çocuğa baktı, Pug derin bir uykuya dalmıştı. Kulgan başını hayretle iki yana sallayarak bitkin çocuğun üzerini örttü. Duvarda asılı lambayı söndürdü ve dışarı çıktı. Basamaklardan kendi odasına çıkarken başını iki yana sallıyordu. "Kesinlikle inanılmaz."

Pug, Dük'ün maiyetini topladığı büyük salonda bekliyordu. Kalede ve kasabadaki, bir yolunu bulup toplantıya girebilen herkes oradaydı. Gösterişli giysiler içindeki Zanaatustaları, tacirler ve ikinci dereceden soylular da oradaydı. Çocuğa merakla inanmazlık arasında değişen ifadelerle bakarak duruyorlardı. Çocuğun yaptığı işe dair söylentiler kasabada yayılmış ve anlatılırken büyümüştü.

Pug uyandığı zaman odasında bulduğu yeni giysileri giymişti. Yeni kavuştuğu ihtişamı içinde kendisini mahcup ve acemi hissediyordu. Tuniği en pahalı ipekten parlak sarı bir şey, pantolonu ise pastel maviydi. Pug parmaklarını çizmelerin içinde oynatmaya çalıştı, yaşamında ilk defa çizme giyiyordu. Onların içinde yürümek insana tuhaf ve rahatsız geliyordu. Yan tarafında mücevherli bir hançer, uçan martı biçiminde altın bir tokası olan

siyah, deri bir kemerden asılı duruyordu. Pug bu giysilerin bir zamanlar Dük'ün oğullarından birinin küçülünce bir yana bırakılan, ancak hâlâ yeni ve güzel görünen giysileri olduğu olduğundan şüpheleniyordu.

Dük sabahki işlerini tamamlıyordu: Tersane işçilerinin biri, büyük ormana yapılacak bir kereste toplama keşif gezisinde ona eşlik edecek muhafızlar rica etmişti. Borric her zamanki gibi siyahlara bürünmüştü, ancak oğulları ile kızı en iyi saray giysileri içindeydi. Lyam babasının önündeki işleri can kulağıyla dinliyordu. Gelenek uyarınca, Roland onun arkasında duruyordu. Arutha nadir görülen neşeli hallerinden birinde, yukarı kaldırdığı elinin arkasından Rahip Tully'nin az önce yaptığı bir şakaya gülüyordu. Carline sessizce duruyordu; yüzünde sıcak bir gülümseme vardı ve doğrudan Pug'a bakarak onun rahatsızlığını -ve Roland'ın öfkesini- artırıyordu.

Dük bir bölük muhafızın zanaatkarlara ormana yolculuklarında eşlik etmesine izin verdi. Zanaatustası şükranlarını sunup eğilerek selam verdikten sonra kalabalığın arasına dönerek Pug'ı Dük'ün önünde bir başına bıraktı. Çocuk, Kulgan'ın yapmasını öğütlediği gibi öne çıktı ve Crydee Lordu'nun önünde, biraz kaskatı da olsa, gereken şekilde eğildi. Borric çocuğa gülümsedi ve Rahip Tully'ye işaret etti. Rahip hacimli cüppesinin yeninden bir belge çıkardı ve bir çığırtkana uzattı. Çığırtkan öne çıktı ve tomarı açtı.

Yüksek bir sesle şunları okudu: "Miri arazimiz içindeki herkesin dikkatine: Crydee kalesinden genç Pug, majesteleri Prenses Carline'i savunmak uğruna yaşamını tehlikeye atarken örnek bir cesaret örneği sergilemiş olduğundan ve genç Crydeeli Pug'a sonsuza dek borçlu kalacağımızdan; dileğim, memleketteki herkes tarafından sevgili ve sadık hizmetkârımız olarak bilinmesidir; buna ilaveten, Crydee sarayında Toprak Beyi sıfatı ve bu sıfatla ilgili tüm haklar ve ayrıcalıklarla birlikte ona bir yer verilmesi de dileğimizdir. Bunlara ilaveten herkesçe biline ki, Derin Orman mülküne ait unvanın ona ve zürriyetine, hayatta oldukları sürece, sahip olmak ve elinde tutmak üzere, tüm hizmetkârları ve mülkleriyle birlikte ihsan edilmiştir. Bu mülke ait unvan rüştünü ispat ettiği güne kadar hükümdarın elinde tutulacaktır. Bugün itibariyle elim ve mührümle belirlenmiştir. Borric ConDoin, üçüncü Crydee Dükü; Krallık Prensi; Crydee, Carse ve Tulan Lordu; Batının Valisi; Kral'ın Ordularının Şövalye-Generali; Rillanon tahtının muhtemel vârisi."

Pug dizlerinin boşandığını hissetti, ama düşmeden önce kendisine hâkim oldu. Odada bir alkış patlaması oldu. İnsanlar çevresini sarmış, onu tebrik ediyor ve sırtına şaplaklar atıyorlardı. Toprak erleri, bir evi ve hayvanları olan bir Toprak Beyiydi. Zengindi. Ya da üç yıl sonra rüştünü ispat ettiğinde öyle olacaktı. On dört yaşında Krallığın bir adamı olarak kabul edilmesine rağmen, toprak ve unvan ihsanları on sekiz yaşına ulaşana kadar yapılmazdı. Dük arkasında ailesi ve Roland ile birlikte yaklaşırken kalabalık geriledi. İki Prens de Pug'a gülümsediler, Prenses ise mutlulukla ışıl ısıldı. Roland olanlara inanamıyormuş gibi alaylı bir gülümsemeyle baktı Pug'a.

Pug, "Onur duydum, Majesteleri," diye kekeledi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"O zaman hiçbir şey söyleme, Pug. Herkes abuk sabuk konuşurken bu bilge görünmeni sağlar. Gel, seninle konuşalım." Dük kolunu çocuğun omzuna atıp onunla birlikte kalabalığın içinden geçerken kendi koltuğunun yanına bir koltuk yerleştirilmesini işaret etti. Oturarak, "Şimdi hepiniz yanımızdan ayrılabilirsiniz. Toprak Beyi'yle konuşmak istiyorum," dedi. Etrafa toplanmış olan kalabalık hayal kırıklığıyla mırıldandı, ancak salondan çıkmaya başladılar. Dük, Kulgan ile Tully'yi işaret ederek, "Siz ikiniz dışında," diye ekledi.

Carline tereddüt içindeki Roland ile birlikte babasının koltuğunun yanında duruyordu. "Sen de gitsen iyi olur, çocuğum," dedi Dük.

Carline itiraz edecek oldu, ama babasının sert çıkışmasıyla sustu. "Pug'ın başını daha sonra da ağrıtabilirsin, Carline." İki Prens kapıda duruyordu, kızın çıkardığı rezaleti komik buldukları belliydi; Roland kolunu Prenses'e sunmaya çalıştı, ama Carline kendisini çekti ve sırıtan ağabeylerinin arasından bir hışımla geçti. Mahcup olan Roland onlara katıldığında Lyam Toprak Beyi'nin omzuna bir şaplak attı. Roland ona kötü kötü baktığında Pug öfkenin suratına bir tokat gibi indiğini hissetti.

Kapılar çınlayarak kapandığında ve salon boş kaldığında Dük, "Roland'a kulak asma, Pug," dedi. "Kızım onu iyiden iyiye büyüsü altına almış durumda; Roland kendisini ona âşık sayıyor ve bir gün onunla evlenmeyi rica etmeyi planlıyor." Bakışı kapanan kapıya takılı kalarak, neredeyse dalgınlıkla ekledi. "Ama onayımı almak istiyorsa, olmaya başladığı hovardadan fazla bir şey olduğunu kanıtlaması gerekecek."

Dük bu konuyu elinin bir hareketiyle savuşturdu. "Şimdi, diğer meselelere gelecek olursak, Pug, sana bir armağanım dar ha var, ama öncelikle sana bir şeyi açıklamak istiyorum.

"Soyum Krallık'taki en eski soylardan biridir. Ben kendim de bir Kralın soyundan geldim, zira Crydee'nin ilk Kralı olan Büyükbabam, Kral'ın üçüncü oğluydu. Kraliyet kanından geldiğimizden, vazife ve onur konularıyla çok ilgiliyizdir. Şimdi sen de maiyetimin bir üyesi ve Kulgan'ın çırağısın. Görev konularında ona karşı sorumlusun. Onur konularında ise bana karşı sorumlusun. Bu odada kazandığımız başarıların andaçları ve sancakları asılıdır. İster bizi yok etmek için hiç ara vermeden çalışan Kara Kardeşlik'e direniyor, ister korsanlarla çarpışıyor olalım, her zaman cesurca savaştık. Bizimki asla bir onursuzluk lekesinin düşmediği, onurlu bir mirastır. Sarayımızın hiçbir üyesi bu salona asla utanç vermemiştir ve senden de aynısını bekliyorum."

Pug başını salladı; çocukluğundan hatırladığı zafer ve onur öyküleri başında dönüp duruyordu. Dük gülümsedi. "Şimdi, diğer armağanına gelelim. Rahip Tully'nin elinde, dün gece ortaya çıkarmasını rica ettiğim bir belge var. Sana vermeyi uygun gördüğü ana kadar ondan bu belgeyi saklamasını rica edeceğim. Bu konuda başka bir şey söylemeyeceğim, onu sana verdiğinde bugünü hatırlamanı ve belgede söylenenler üzerinde uzun uzun düşünmeni ümit ettiğim dışında."

"Bunu yapacağım, Majesteleri." Pug Dük'ün çok önemli bir şey söylemekte olduğundan emindi, ama son yarım saatte olup biten tüm olaylardan sonra, bunlar aklında pek yer etmiyordu.

"Seni yemeğe bekleyeceğim, Pug. Sarayın bir üyesi olarak, artık yemeklerini mutfakta yemeyeceksin." Dük ona gülümsedi. "Senden genç bir beyefendi çıkaracağız, evlat. Ve bir gün Kral'ın Rillanon şehrine gittiğinde, hiç kimse Crydee sarayından gelenlerin görgüsünde bir kusur bulamayacak."

GEMİ ENKAZI

ESEN MELTEM SERİNDİ.

Yazın son günleri de geçip gitmişti ve çok geçmeden güz yağmurları gelecekti. Birkaç hafta sonra da onları kışın ilk karı izleyecekti. Pug odasında oturmuş, zihni büyü yapmaya hazırlamak için tasarlanmış kadim alıştırmaların bulunduğu bir kitabı inceliyordu. Dük'ün maiyetine yükselmesinin heyecanı geçtiğinde eski düzenine dönüş yapmıştı.

Trollere karşı kazandığı harikulade başarı Kulgan ile Rahip Tully'nin yorumlarına konu olmayı sürdürüyordu. Pug bir çıraktan beklenen şeylerin çoğunu hâlâ yapamadığını görmüştü, ancak başka başarılar elde etmeye başlıyordu. Artık bazı tomarları kullanmak daha kolaydı ve bir defasında, yaptığı işi gizlice tekrarlamaya çalışmıştı.

Kitapların birinden, nesneleri havalandırmak için kullanılan bir büyü ezberlemişti. Büyüyü ezberden okumaya çalıştığında her zamanki engellerin zihninde var olduğunu hissetmişti. Nesneyi, şamdanı, kımıldatmayı başaramamıştı, ancak şamdan birkaç saniye titremiş ve Pug kısa bir süre, nesneye zihninin bir parçasıyla dokunmuş gibi hissetmişti. Bir tür ilerleme kazandığı için mutlu olduğundan eski durgunluğundan büyük ölçüde sıyrıldı ve çalışmalarına kaldığı yerden şevkle başladı.

Kulgan hâlâ kendi hızını bulması için onu yalnız bırakıyordu. Büyünün doğası üzerine birçok uzun sohbetleri olmuştu, ancak Pug çoğu zaman tek başına çalışıyordu.

Aşağıdaki avludan bağırışlar geldi. Pug penceresine yürüdü. Tanıdık bir siluet görerek dışarı uzandı ve "Selam, Tomas! Neler oluyor?" diye bağırdı. Tomas başını kaldırıp yukarı baktı.

"Selam, Pug! Gece bir gemi batmış. Enkaz Denizcinin Kederi'nin altında karaya vurmuş. Gel de bak."

"Hemen aşağı geliyorum."

Pug kapıya doğru koşmadan önce bir cüppe aldı, çünkü güneşli bir gün olmasına rağmen, kıyıda hava sert olurdu. Son hızla merdivenlerden inerken az kaldı pastacı Alfan'ı deviriyordu. Mermi gibi kapıya doğru giderken tıknaz pastacının, "Gittiğin yere bakmazsan, Toprak Beyi filan dinlemem, çekerim kulaklarını, evlat!" diye bağırdığını duydu. Mutfak personeli kendilerinden saydıkları çocuğa karşı tavırlarını, başarısından gurur duymak dışında değiştirmemişlerdi.

Pug sesinde kahkahayla geriye seslendi, "Özür dilerim, Aşçıbaşı!"

Pug dış kapının dışında ve Tomas'ın beklemekte olduğu köşenin ardında kaybolurken Alfan ona iyi huylulukla el salladı. Tomas arkadaşını görür görmez yüzünü kapıya çevirdi.

Pug Tomas'ın koluna yapıştı. "Bekle. Saraydan herhangi birine haber verildi mi?"

"Bilmiyorum. Balıkçı köyünden az önce haber geldi," dedi Tomas sabırsızlıkla. "Gel hadi, yoksa köylüler enkazı soyup soğana çevirir."

Dük'ün sarayından herhangi biri gelmeden önce kazadan kurtarılan malların alınması yasal sayılırdı. Bunun sonucunda, köylüler ve kasabalıların bu tür olayları yetkililere haber vermekte işi ağırdan alırlardı. Kıyıya vuran gemide, denizcilik ikramiyelerini almak için ustalarının kargosuna el değdirmemeye kararlı denizcilerin bulunması durumunda, kan dökülmesi ihtimali de olurdu. Bu türden çekişmelerin şiddetli çarpışmalar, hatta ölümle sonlarıdığı görülmüştü. Halktan herhangi birinin gemide kalmış olabilen denizcilerden zarar görmemesini sağlamak ancak askerlerin orada olması sayesinde mümkün olabilirdi.

"Ah, hayır," dedi Pug. "Orada herhangi bir soran varsa, Dük de başka kimseye haber vermediğimi öğrenirse, başım dertte, demektir."

"Baksana, Pug. Etrafta koşuşturup duran bunca insan varken, sence Dük'ün duyması uzun sürer mi?" Tomas ellerini saçlarının içinden geçirdi. "Birileri muhtemelen şu anda büyük salonda, ona haberi veriyordur. Fannon Usta devriyede ve Kulgan daha bir süre dönmeyecek." Kulgan o gün ilerleyen saatlerde Meecham ile birlikte, bir haftadır kaldığı, ormandaki kulübesinden dönecekti. "Gemi enkazı görmek için tek şansımız bu olabilir." Aniden bir ilham geldi. "Pug, buldum! Sen artık bir saray mensubusun. Gel, oraya vardığımızda da Dük namına açıklama yaparsın." Yüzünde hesapçı bir ifade belirdi. "İyi birkaç şey bulursak da, kim bilecek?"

"Ben bileceğim." Pug bir an düşündü. "Dük namına açıklama yapıp da bir şeyi kendime saklamam doğru olmaz..." Tomas'a onaylamayan bir bakışla baktı... "askerlerinden birinin bir şey almasına izin vermem de öyle." Tomas'ın mahcubiyeti yüzünden belli olduğundan, Pug, "Ama hâlâ enkazı görebiliriz! Haydi, gel!" dedi.

Pug birden yeni mevkiini kullanma ve çok fazla şey alınmadan ya da biri zarar görmeden oraya varabilirse, Dük'ün ondan memnun olabileceği fikrine kapılmıştı. "Pekâlâ," dedi. "Atlardan birini eyerlerim ve her şey çalınmadan önce oraya varabiliriz." Pug döndü ve ahırlara doğru koştu. O geniş tahta kapıları açarken Tomas ona yetişti. "Ama Pug, ben daha önce hiç ata binmedim. Nasıl yapılır, bilmem."

"Çok basit," dedi Pug koşumların durduğu odadan bir koşum takımı ile eyer alarak. Prensesle gezintiye çıktıkları gün bindiği gri atı gözüne kestirdi. "Ben sürerim, sen de arkamda oturursun. Kollarını belime sarman yeter, düşmezsin."

Tomas kuşkulu görünüyordu. "Sana mı yaslanayım?" Başını iki yana salladı. "Bunca yıldır sana bakan kimdi?"

Pug ona kötü kötü gülümsedi. "Annen. Şimdi bir sorun olursa diye silah deposundan bir kılıç al, bakalım. Hâlâ askercilik oynama şansın var."

Tomas bu ihtimal karşısında sevinmiş görünerek kapıdan hızla çıktı. Birkaç dakika sonra gri renkli at, sırtında iki çocuk olduğu halde ana kapıdan hantalca çıkmış, Denizcinin Kederi'ne doğru yol alıyordu.

Enkaz çocukların göz erimine girdiğinde, köpüklü dalgalar kıyıyı dövüyordu. Bölgeye yaklaşan yalnızca bir iki köylü vardı, onlar da bir atla süvarisinin yaklaştığını görünce anında dağıldılar, çünkü bu sadece enkazdan kurtarılanlara Dük namına sahip çıkmaya gelmiş, saraydan bir asil olabilirdi. Pug dizginleri çekip durduğunda, etrafta hiç kimse yoktu.

Pug, "Haydi gel," dedi, "birileri buraya gelmeden etrafa bakmak için bir iki dakikamız var."

İki çocuk attan inerek atı kayaların ancak elli metre uzağındaki küçük bir çimenlikte otlanmaya bıraktılar. Kumlarda gülerek koşarlarken Tomas kılıcını havaya kaldırmış, kahramanlık destanlarından öğrendiği eski savaş naralarını atarken sesinin vahşi çıkmasına çalışıyordu. Kılıcı kullanmaktaki hüneri konusunda olmayacak hayallere kapılmış değildi gerçi, ama bu birilerinin onlara saldırmadan önce iki kez -en azından kale muhafızları oraya varana kadar- düşünmesine neden olabilirdi.

Enkaza yaklaştıklarında Tomas hafifçe ıslık çaldı. "Bu gemi sırf öylece kayalara bindirmemiş, Pug. Bir fırtınayla buraya sürülmüş gibi görünüyor."

Pug, "Geriye kalan pek bir şey yok, değil mi?" dedi.

Tomas sağ kulağının arkasını kaşıdı. "Hayır, sadece pruvanın bir parçası. Anlamıyorum. Dün gece fırtına yoktu, sadece sert bir rüzgâr vardı. Gemi nasıl olup da böyle paramparça olmuş?"

"Bilmiyorum." Aniden Pug'ın gözüne bir şey çarptı. "Pruvaya baksana. Nasıl boyandığına bak."

Pruva kayaların üzerindeydi, gelgit yükselene kadar orada kalacaktı. Pruva güverte çizgisinden dibine kadar parlak bir yeşil renge boyanmıştı ve üzerinden cila geçilmiş gibi, güneş ışığını yansıtıyordu. Gemi aslanı yerine donuk siyah renkteki su çizgisine kadar parlak sarıdan girift desenler vardı. Pruvanın bir metre aşağısına mavi beyaz renklerde bir göz çizilmişti ve görebildikleri tüm güverte üstü parmaklıları beyaza boyanmıştı.

Pug Tomas'ın koluna yapıştı. "Bak!" Pruvanın ardındaki suyu işaret etti ve Tomas kabaran köpüklerin arasında parçalara ayrılmış, beyaz gemi direğini görebildi.

Tomas bir adım yaklaştı. "Bir Krallık gemisi değil, orası kesin." Pug'a döndü. "Belki de Queg'den gelmişlerdir."

"Hayır," diye yanıtladı Pug. "Sen de benim kadar Queg gemisi gördün. Bu Queg ya da Özgür Şehirler'den gelme bir şey değil. Şimdiye kadar bu sulardan buna benzer bir geminin geçtiğini sanmam. Etrafa bir göz atalım."

Tomas aniden ürkek göründü. "Dikkatli ol, Pug. Burada bir tuhaflık var; içimde de kötü bir his var. Etrafta hâlâ birileri olabilir."

Her iki çocuk da bir dakika etraflarına bakındılar, sonunda Pug, "Sanmam," diye kararını belirtti, "o sereni kırıp da gemiyi böyle fena parçalayacak kadar hızla kıyıya süren her neyse, üzerinde durmaya çalışan herkesi de öldürmüş olmalı."

Daha yakına gelen çocuklar etrafta yatan, dalgalarla kayaların arasına saçılmış, ufak tefek eşyalar gördüler. Kırık çanak çömlek ve tahtalar, yırtılmış kırmızı yelken bezi parçaları ve ipler vardı. Pug durdu ve tanımadığı bir maddeden yapılmış, tuhaf görünümlü bir hançeri yerden aldı. Donuk, gri renkte ve çelikten hafifti, ancak yine de oldukça keskindi.

Tomas kendini parmaklıklara doğru çekmeye çalıştı, ancak kaygan zeminde ayağını sağlam basacak yer bulamadı. Pug çizmelerinin gelgitle yıkanması tehlikesiyle karşılaşana kadar geminin teknesinde ilerledi;

denizde yürürlerse gemi enkazına binebilirlerdi, ama Pug güzel giysilerini mahvetmeye isteksizdi. Tomas'ın geride, enkazı incelemekte olduğu yere doğru yürüdü.

Tomas Pug'ın arkasını işaret etti. "O kaya çıkıntısına tırmanırsak, güverteye inebiliriz."

Pug kayayı gördü; altı metre kadar sol taraflarında başlayan ve yukarıya doğru genişleyerek gemi bodoslamasının üzerinde asılı duran tek bir taş çıkıntısı. Tırmanması kolay görünüyordu ve Pug kabul etti. Kendilerini yukarı çektiler ve sırtlarını yarların tabanına dümdüz yaslayarak kaya çıkıntısı üzerinde santim santim ilerlediler. Yol dardı, ama dikkatli adım attıklarında, düşme riski azdı. Teknenin üzerinde bir noktaya ulaştılar. Tomas işaret etti. "Bak. Cesetler!"

Güvertede yatan iki adam vardı, ikisi de tanımadıkları açık mavi zırhlara bürünmüştü. Birinin başını düşen bir mızrak parçalamıştı, ama yüzüstü yatan diğerinde, hareketsizliğinden başka bir yaralanma belirtisi yoktu. Adamın sırtına kayışla tutturulmuş, yabancı görünen, tuhaf testere gibi dişleri olan bir kılıç vardı. Başı da aynı derecede yabancı görünümlü, çanağa benzer, yanlarında ve arkasında çan biçiminde genişleyen, mavi bir miğferle gizlenmişti. Tomas köpüren dalgaların sesini bastırmak için bağırdı, "Kendimi aşağı salacağım. Güverteye çıktıktan sonra bana kılıcı ver, sonra da kendini indir ki, seni tutabileyim."

Tomas kılıcı Pug'a verdikten sonra ağır ağır döndü. Yüzünü yar duvarına vererek çömeldi. Arkaya doğru kayarak kendisini neredeyse serbest kalana kadar aşağıya saldı. Kendini öne iterek kalan bir buçuk metreyi de aşıp güvenli bir iniş yaptı. Pug kılıcı ters çevirdi ve Tomas'a uzattıktan sonra arkadaşının yaptıklarını yineledi; bir an sonra ikisi de güvertede duruyordu. Ön güverte endişe verici bir şekilde öne meyletti ve geminin ayaklarının altında kımıldadığını hissettiler.

"Gelgit yükseliyor," diye bağırdı Tomas. "Gemiden artakalanları havalandırıp kayalarda parçalayacak. Her şey kaybolacak."

"Etrafına bak," diye bağırarak yanıt verdi Pug. "Kurtarılmaya değer ne varsa kaya çıkıntısına fırlatmaya çalışabiliriz."

Tomas başını salladı ve çocuklar güverteyi aramaya başladılar. Pug bedenlerin yanından geçtiğinde onlarla arasında olabildiğince çok mesafe bırakmaya özen gösterdi. Güvertenin dört bir yanında, döküntüler gözlere karmaşık bir sahne sunuyordu. Neyin değerli çıkıp neyin çıkmayacağına

karar vermek kolay değildi. Güvertenin arka tarafında, aşağıdaki ana güvertenin arta kalan kısmına -suyun üzerinde kalmış, yaklaşık iki buçuk metre boyunda kalaslar- inen bir merdivenin iki tarafında parçalanmış parmaklıklar vardı. Pug suyun altında kalan kısmın birkaç metreden fazla olamayacağından emindi, yoksa gemi kayalarda daha yukarıda olurdu. Geminin kıçı gelgitle çoktan sürüklenmiş olmalıydı.

Pug güverteye uzandı ve başını yandan sarkıttı. Merdivenin sağ tarafında bir kapı gördü. Tomas'a ona katılmasını seslenerek, merdivenden dikkatle indi. Altındaki dayanaklar çöktüğünden alt güverte bel vermişti. Destek almak için merdivenin tırabzanına tutundu. Bir an sonra, Tomas da yanına gelmişti, Pug'ın etrafından dolandı ve kapıya doğru ilerledi. Kapı yarı açık duruyordu ve Pug'ın bir adım önünde, kapıdan sıkışarak geçti. Kapının yakınındaki bölme duvarında tek bir kapı olduğundan, kamara karanlıktı. Loşlukta birçok zengin görünümlü kumaş parçasıyla darmadağın olmuş bir masadan artakalanları görebiliyorlardı. Bir köşede hamak ya da alçak karyolaya benzer bir şey tepe taklak duruyordu. Birkaç küçük sandık da görülebiliyordu, içindekileri sanki dev bir el sağa sola saçmıştı.

Tomas bu karışıklığın içinde bir şeyler bulmaya çalıştı, ancak hiçbir şeyin önemli ya da değerli olduğundan emin olamadı. Yanlarında parlak renkli şekiller olan, alışılmadık tasarımda bir küçük çanak buldu ve tuniğinin içine yerleştirdi.

Kamaradaki bir şey dikkatini çektiğinden Pug sessizce duruyordu. İçeri adım atmasıyla birlikte tuhaf, onu sıkıştıran bir duyguya kapılmıştı.

Enkaz sallanarak Tomas'ın dengesini bozdu. Tomas kılıcını düşürerek bir sandığa tutundu. "Gemi havalanıyor. Gitsek iyi olur."

Pug cevap vermedi, dikkatini tuhaf izlenimlere odaklamıştı. Tomas koluna yapıştı. "Haydi gel. Gemi bir dakika içinde parçalanacak."

Pug silkinerek Tomas'ın elinden kurtuldu. "Bir saniye. Bir şey var..." Sesi kesildi. Ani bir hareketle dağınık odayı aştı ve mandalla tutturulmuş bir sandıktaki bir çekmeceyi çekerek açtı. Boştu. Bir ikincisini, sonra da üçüncüsünü açtı. Aradığı şey buradaydı. Üzerinde siyah bir kurdele ile siyah bir mühür olan, tomar halindeki bir parşömeni aldı ve gömleğinin içine tıktı.

"Haydi, gel," diye bağırdı Tomas'ın yanından geçerek. Basamaklardan koşarak çıktılar ve sürünerek güverteye tırmandılar. Gelgit gemiyi

havalandırdığından kendilerini kaya çıkıntısına kolayca attılar ve dönüp oturdular.

Gemi artık gelgitte sürükleniyor, dalgalar çocukların yüzüne ıslak sular püskürtürken, öne arkaya sallanıyordu. Pruvanın kayarak kayalardan kurtulmasını, kaburgasındaki kalasların, bir ölüm iniltisini andıran yüksek ve derin yırtılma sesleriyle kopmasını izlediler. Pruva yükseğe kalktı ve çocuklar kaya çıkıntısının altındaki yarlara çarpan dalgalarla ıslandılar.

Enkaz hafifçe iskele tarafına meylederek açık denize doğru sürüklendi, onu dışarıya doğru iten gelgit durana dek.

Hantalca geriye, kayalara doğru ilerlemeye başladı. Tomas Pug'ın koluna yapışarak ona kendisini izlemesini işaret etti. Ayağa kalktılar ve yeniden sahilin yolunu tuttular. Kayanın kumun üzerinde asılı durduğu yere geldiklerinde aşağı atladılar.

Yüksek bir gıcırtı üzerine başlarını çevirip enkazın kayalara sürüldüğünü gördüler. Kaburgalar paramparça oldu ve acı bir feryatla ayrıldı. Enkaz sancak tarafına kaykıldı ve döküntüler güverteden denize dökülmeye başladı.

Tomas birden uzanıp Pug'ın koluna yapıştı. "Bak." Gelgitte geriye doğru kayan enkazı işaret etti.

Pug onun neyi işaret ettiğini anlamamıştı. "Nedir?"

"Bir an güvertede tek bir ceset var, sandım."

Pug ona baktı. Tomas'ın yüzünde bir kaygı ifadesi vardı. Bu ifade birden öfkeye dönüştü. "Kahretsin!"

"Ne?"

"Kamarada düştüğüm zaman kılıcı düşürdüm. Fannon kulaklarımı koparacak."

Gelgit, enkazı uçurum cephesinde parçalarken gök gürültüsünü andıran bir ses geminin yok oluşunu haber verdi. Artık bir zamanlar yabancı, ancak güzel olan geminin parçaları denize sürüklenecek, birkaç gün boyunca millerce güneyde sahile vuracaktı.

Keskin bir haykırışla sona eren alçak sesli bir inilti çocukların arkalarını dönmelerine yol açtı. Arkalarında, gemiden kaybolmuş olan adam, palasını sol elinde gevşekçe tutmuş, kumda sürükleyerek yaklaşıyordu. Sağ kolunu yan tarafına sıkıca yapıştırmıştı; mavi göğüslüğüyle miğferinin altından kan sızdığı görülüyordu. Öne doğru yalpalayarak bir adım attı. Yüzü kül renginde, gözleri acı ve şaşkınlıkla açılmıştı. Çocuklara anlayamadıkları bir

şeyler haykırdı. Silahsız olduklarını göstermek için ellerini havaya kaldırarak ağır ağır gerilediler.

Adam onlara doğru bir adım daha attı ve dizleri kırıldı. Sendeleyerek kendini dikleştirdi ve bir anlığına gözlerini kapadı. Kısa ve tıknazdı, kollarıyla bacaklarında güçlü kaslar vardı. Göğüslüğünün altına mavi bezden kısa bir etek giymişti. Kollarında kolluklar vardı, bacaklarınıysa sırımla bağlanmış sandalların üzerine deriyi andıran baldır zırhları kaplıyordu. Elini yüzüne götürdü ve başını iki yana salladı. Gözleri açıldı ve yeniden çocuklara baktı. Bir kez daha yabancı lisanla konuştu. Çocuklar hiçbir şey söylemeyince, öfkelenir gibi göründü ve ses tonuna bakılırsa soru olan bir dizi yabancı sözcük daha söyledi.

Pug dar kumsal şeridini geçmelerini önleyen adamın yanından koşarak geçmek için gereken mesafeyi tarttı. Adamın o korkunç görünümlü kılıcı kullanacak durumda olup olmadığını deneme riskine değer olmadığına karar verdi. Asker çocuğun düşüncelerini sezmiş gibi, sağma doğru yalpalayarak birkaç adım atıp tüm kaçma şanslarını yok etti. Yeniden gözlerini kapadı ve yüzünde kalan az bir renk de solup gitti. Gözleri kaymaya başladı ve kılıç elinden düştü. Artık adamdan bir zarar gelmeyeceği belli olduğundan Pug ona doğru ilerlemeye başladı.

Adama yaklaştığında kumsalın yukarı tarafından bağırışlar duyuldu. Pug ile Tomas Prens Arutha'nın bir bölük süvarinin başını çektiğini gördüler. Yaralı asker başını güçlükle yaklaşan atların sesine çevirdi ve gözleri irileşti. Yüzünden katışıksız bir dehşet ifadesi geçti ve kaçmaya çalıştı. Suya doğru sendeleyerek birkaç adım attı ve yüzüstü kumlara yığıldı.

Pug Dük'ün konsey salonunun kapısına yakın bir yerde duruyordu. Birkaç metre ötede Dük Borric'in yuvarlak toplantı masasında kaygılı bir topluluk oturmaktaydı. Dük ile oğullarının yanı sıra, Rahip Tully, ancak bir saat önce dönmüş olan Kulgan, Kılıçustası Fannon ve Atustası Algon toplanmış, oturmaktaydı. Ciddiydiler, zira yabancı geminin gelişi Krallık için potansiyel bir tehlike sayılıyordu.

Pug kapının öteki tarafında duran Tomas'a hızlı bir bakış attı. Tomas yemek salonunda servis yaptığı zamanlar dışında hiç asillerin huzurunda bulunmamıştı ve Dük'ün toplantı salonunda olmak sinirlerini bozuyordu. Fannon Usta konuştu ve Pug dikkatini yeniden masaya çevirdi.

"Bildiklerimizi yeniden özetlemek gerekirse," dedi yaşlı Kılıçustası, "bu insanların bize tamamen yabancı oldukları açık." Tomas'ın gemiden aldığı

çanağı aldı. "Bu çanak, Çömlekçiustamızca bilinmeyen bir tarzda üretilmiş. Başta bunun sadece fırınlanıp sırlanmış kilden olduğunu düşünüyordu, ancak daha yakından incelediğinde böyle olmadığı anlaşıldı. Bir tür deriden, bir kalıbın -belki de ahşap- etrafına sarılmış, sonra da bir tür reçineyle kaplanmış parşömen inceliğindeki derilerden yapılmış. Bildiğimiz her şeyden çok daha dayanıklı."

Bunu kanıtlamak için çanağı masaya sertçe çarptı. Kilden yapılma bir çanak gibi tuzla buz olmak yerine tok bir ses çıkardı. "Şimdi, bu silahlarla zırh daha da zihin karıştırıcı." Mavi göğüslük, miğfer, kılıç ve hançeri işaret etti. "Benzer bir tarzda üretilmiş gibi görünüyorlar." Hançeri kaldırdı ve yere bıraktı. Çanakla aynı tok sesi çıkardı. "Tüm hafifliğine rağmen, neredeyse en iyi çeliğimiz kadar sağlam."

Borric başını salladı. "Tully, sen hepimizden daha eskisin. Buna benzer şekilde inşa edilmiş bir gemi duydun mu hiç?"

"Hayır." Tully sakalsız çenesini dalgınlıkla kaşıdı. "Acı Deniz'den, Krallık Denizi'nden, hatta Yüce Kesh'ten dahi böyle bir geminin geldiğini duymamıştım. Krondor'daki Ishap Tapınağı'na haber gönderebilirim. En eskiye dayanan kanıtlar onlardadır. Belki de bu insanlar hakkında bilgileri vardır."

Dük başını salladı. "Lütfen bunu yap. Elfler ve cücelere de haber göndermemiz gerekiyor. Burada bizden yüzyıllar önce bulunuyorlardı ve onların bilgeliğine başvurmamız iyi bir şey olur."

Tully aynı fikirde olduğunu belirtti. "Sonu Olmayan Deniz'den gelen gezginler iseler Kraliçe Aglaranna'nın bu insanlar hakkında bilgisi olabilir. Belki de bu kıyıları daha önce de ziyaret etmişlerdir."

"Abes," diye homurdandı Atustası Algon. "Sonu Olmayan Deniz'in öteki kıyısında hiçbir ulus yoktur. Aksi halde bir sonu olurdu."

Kulgan hoşgörülü bir ifade takındı. "Sonu Olmayan Deniz'in öteki kıyısında başka ülkelerin var olduğuna dair kuramlar vardır. Sadece bizim bu kadar uzun bir yolculuğu gerçekleştirebilecek çapta gemilerimiz yok."

Algon'un tek dediği, "Kuramlar," oldu.

"Bu yabancılar kim olursa olsun," dedi Arutha, "onlar hakkında elimizden gelen her şeyi öğrendiğimizden emin olsak iyi olur."

Algon ile Lyam ona soran gözlerle, Kulgan ile Tully ise ifadesiz bir yüzle baktılar. Arutha devam ederken Borric ile Fannon başlarını salladılar. "Çocukların tarifine göre, geminin bir savaş gemisi olduğu açık. Cıdavralı

ağır pruva, mahmuzundan diğer gemilere toslamak için tasarlanmıştır ve yüksek ön güvertenin okçular için mükemmel bir yer olduğu gibi, alçak orta güverte de filika demiriyle kavranan diğer gemilere binmek için elverişlidir. Kıçtaki güvertenin de yüksek olduğunu tahmin ederim. Teknenin daha büyük bir bölümü sağlam kalmış olsaydı, sanırım kürekçi sıraları da bulurduk."

"Bir savaş kalyonu mu?" diye sordu Algon.

Fannon sabırsız görünüyordu. "Elbette, seni avanak." İki usta arasında, zaman zaman hasmane atışmalara dönüşen dostça bir rekabet vardı. "Konuğumuzun silahına bir baksana." Geniş kılıcı işaret etti. "Bu oyuncağı elinde döndüren azimli bir adamın üzerine atınla hücum etmek ister miydin? Bacaklarının altından atını doğrayıp kesiverirdi. O zırh hafif ve tüm o zevksiz renklerine rağmen maharetli bir el tarafından yapılmış. Ben, adamın piyade olduğunu tahmin ediyorum. Güçlü yapısına bakılırsa, yarım gün koştuktan sonra hâlâ savaşabiliyordu." Bıyığını dalgınlıkla ovuşturdu. "Bu insanların arasında yaman savaşçılar var."

Algon yavaşça başını salladı. Arutha koltuğunda arkasına yaslandı, parmaklarını esneterek ellerini çadır gibi birleştirmişti. "Benim anlayamadığım şey," dedi Dük'ün küçük oğlu, "neden kaçmaya çalıştığı. Ona çekilmiş hiç silahımız yoktu ve hücum etmiyorduk. Kaçması için hiçbir neden yoktu."

Borric ihtiyar rahibe baktı. "Bunu öğrenebilecek miyiz?"

Tully'nin kaşları çatılmıştı; kaygılı bir hali vardı. "Sağ tarafına, göğüslüğünün altına gömülmüş uzun bir tahta parçasının yanı sıra, başına da kötü bir darbe almıştı. O miğfer kafatasını kırılmaktan korumuş. Ateşi yüksek ve epey kan kaybetmiş. Sağ çıkmayabilir. Zihin temasına başvurmak zorunda kalabilirim, tabii bilincini buna imkân verecek ölçüde geri kazanabilirse." Pug zihin temasını biliyordu; Tully bunu ona daha önce açıklamıştı. Yalnızca birkaç din adamının uygulayabildiği bir yöntemdi ve hem özne, hem de uygulayan kişi için son derece tehlikeliydi. Buna kalkıştığına göre ihtiyar rahip yaralı adamdan bilgi almak için büyük gereksinim duyuyor olmalıydı.

Borric dikkatini Kulgan'a çevirdi. "Ya çocukların bulduğu tomar?"

Kulgan dalgınlıkla elini salladı. "Bir ön ve bir kısa inceleme yaptım. Büyülü özellikleri olduğuna kuşku yok. Sanırım Pug'ın kamarayı ve o sandığı incelemek için bir dürtü hissetmesi de bu yüzdendi. Büyüye karşı

onun kadar duyarlı olan herkes onu fark ederdi." Doğrudan Dük'e baktı. "Ancak ben, amacını daha iyi belirlemek üzere daha ayrıntılı bir inceleme yapmadan önce mührü kırmaya isteksizim. Büyülü mühürlerin kırılması, gerektiğince yapılmadığında, tehlikeli olabilir. Mühür üzerinde oynanmışsa tomar kendi kendisini ya da daha kötüsü, onu kırmaya çalışanları yok edebilir. Bu, büyük güce sahip bir tomarda gördüğüm buna benzer ilk tuzak olmazdı."

Dük bir an parmaklarıyla masada davul çaldı. "Pekâlâ. Bu toplantıyı başka bir güne bırakacağız. Tomardan ya da yaralı adamdan yeni bir şey öğrenilir öğrenilmez, yeniden bir araya geleceğiz." Tully'ye döndü. "Adamın nasıl olduğuna bak ve uyanırsa, elinden geldiği kadarını toparlamak için sanatını kullan." Ayağa kalktı ve diğerleri de onu izlediler. "Lyam, Elf Kraliçesi'ne ve Taş Dağı ile Gri Kuleler'deki cücelere olanların haberini yolla. Onlardan fikir iste."

Pug kapıyı açtı. Dük kapıdan çıktı ve diğerleri de ardından geldiler. En son çıkanlar Pug ile Tomas oldu ve salonda yürürlerken Tomas Pug'ın üzerine doğru eğildi.

"Gerçekten de bir şeyleri başlattık."

Pug başını iki yana salladı. "Adamı ilk bulan biz olduk, o kadar. Biz olmasak, başkası olurdu."

Tomas odadan ve Dük'ün inceleyen bakışlarından uzaklaşacağına memnun görünüyordu. "Bunun sonu kötüye varırsa, umarım bunu hatırlarlar."

Tully yaralı adamın yardımcıları tarafından bakıldığı kendi dairesine yönelirken Kulgan da merdivenlerden kuledeki odasına çıktı. Dük ile oğulları bir kapıdan geçip kendi özel dairelerine geçerek çocukları holde yalnız bıraktılar.

Pug ile Tomas bir depo odasından geçerek mutfağa gittiler. Megar durmuş, birkaçı çocuklara ellerini sallayarak selam veren mutfak çalışanlarına nezaret ediyordu. Oğlunu ve evlatlığını gördüğünde gülümsedi ve "Eh, bu defa burnunuzu ne gibi bir belaya soktunuz, bakalım?" dedi. Megar kum rengi saçları ve içten bir çehresi olan, esnek bir adamdı. Tomas'a kabataslak bir çizimin tamamlanmış bir tabloya benzemesi gibi benziyordu. Orta yaşlarını süren, hoş görünümlü bir adamdı, ancak Tomas'ı diğerlerinden ayıran zarif yüz hatları onda yoktu.

Megar sırıtarak, "Herkese Tully'nin dairesindeki o adam konusunda ağızlarını tutmaları söyleniyor ve haberciler oradan oraya, bir yerden bir yere koşuşturup duruyor. Krondor Prensi'nin yedi yıl önceki ziyaretinden beri böyle patırtı görmedim!" dedi.

Tomas tabakların birinden bir elma kaptı ve zıplayarak bir masanın üzerine oturdu. İki ısırık arasında babasına olan biteni anlattı.

Pug onları tezgâha dayanarak dinledi. Tomas öyküyü minimum düzeyde süsleyerek aktarmıştı. Bitirdiğinde Megar başını iki yana salladı. "Eh, eh. Yabancılar, öyle mi? Umarım yağmacı korsanlar değildirler. Son zamanlarda oldukça huzurlu zamanlar geçirdik. Kara Yol Kardeşliği'nin," -tükürerek bir işaret yaptı- "katil ruhlarına lanet olsun, goblinlerle o belaları başlattığı zamandan beri on yıldır. O türden bir kargaşayı yeniden hoş karşılayacağımı sanmam, tüm erzakları sınır boylarındaki köylere göndermek filan. Neyin en çabuk bozulacağına ve neyin en uzun dayanacağına göre yemek pişirmek. Bir ay doğru dürüst bir yemek pişiremedimdi."

Pug gülümsedi. Megar'ın en zor olasılıkları dahi alıp, temel öğelerine bölmek gibi bir yeteneği vardı: durumun mutfak personeline ne kadar rahatsızlık vermesinin beklenebileceğini hesap etme yeteneği.

Tomas tezgâhtan aşağı atladı. "Ben en iyisi askerlerin yemekhanesine gidip Fannon Usta'yı bekleyeyim. Yakında görüşürüz." Mutfaktan koşarak çıktı.

Megar, "Durum ciddi mi, Pug?" diye sordu.

Pug başını iki yana salladı. "Biliyorum, diyemem. Bilmiyorum. Tully'yle Kulgan'ın endişeli olduğunu ve Dük'ün sorunu elfler ve cüceler ile konuşacak kadar önemsediğini biliyorum. Olabilir."

Megar Tomas'ın çıktığı kapıya baktı. "Savaş ve katliam için kötü bir zaman olurdu." Pug Megar'ın yüzündeki gizleyemediği kaygıyı görebiliyor ve yeni asker olmuş bir oğlun babasına söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu.

Pug kendisini tezgâhtan iterek uzaklaştırdı. "Ben de gitsem iyi olacak, Megar." Mutfaktaki diğerlerine el sallayarak veda etti ve mutfaktan çıkıp avluya yürüdü. Dük'ün dairesindeki toplantının ciddi havası onu endişelendirdiğinden, pek ders çalışacak durumda değildi. Hiç kimse ortaya çıkıp da fazla bir şey söylememişti, ancak yabancı geminin bir işgal filosunun öncüsü olması olasılığını değerlendirmekte oldukları açıktı.

Pug dolanarak kalenin yan tarafına gitti ve Prenses'in ufak çiçek bahçesine çıkan üç basamağı tırmandı. Taş bir bAnita oturdu, çitler ve dizi dizi gül ağaçları avlunun büyük bölümünü gözlerden gizliyordu. Hâlâ muhafızların siperlerde devriye gezdiği yüksek surların tepelerini görebiliyordu. Bunun kendi düş gücünün bir ürünü mü olduğunu, yoksa askerlerin o gün özellikle mi dikkatli olduğunu merak etti.

Kibar bir öksürük dönmesine neden oldu. Bahçenin öteki tarafında Prenses Carline, Toprak Beyi Roland ve küçük nedimelerinden ikisiyle birlikte duruyordu. Pug kalede hâlâ şöhret sahibi biri sayıldığından, kızlar gülümsemelerini gizlediler. Carline onları, "Toprak Beyi Pug ile özel olarak konuşmak istiyorum," diyerek kovaladı. Roland önce tereddüt etti, sonra da kaskatı bir şekilde eğildi.

İki genç hanım omuzlarının üzerinden kıkırdayarak Pug ile Carline'e bakıyorlar, bu da Roland'ın sinir bozukluğunu daha da artırıyor gibi görünüyordu.

Pug Carline yaklaşırken ayağa kalktı ve acemice eğildi. Carline ters bir tavırla, "Ah, otur haydi. Bu budalalıklar bana bıkkınlık veriyor ve ihtiyacım olanın tümünü Roland'dan görüyorum," dedi.

Pug oturdu. Kız onun yanında yerini aldı ve ikisi de bir an sessiz kaldılar. Neden sonra Carline, "Seni bir haftadan uzun zamandır görmedim. Meşgul müydün?" dedi.

Kız ve onun değişken ruh halleri kafasını karıştırdığından Pug kendini rahatsız hissetti. Pug'a sadece üç hafta önce, onu trollerden kurtararak kale personeli arasında bir dedikodu kasırgası yarattığı zamandan beri sıcak davranıyordu. Ancak diğerlerine, özellikle de Toprak Beyi Roland'a karşı hâlâ asabiydi.

"Derslerimle meşguldüm."

"Pof! O berbat kulede çok fazla zaman geçiriyorsun."

Pug kule odasını hiç de berbat saymıyordu -biraz rutubetli olması dışında. Orası onundu ve kendini orada rahat hissediyordu.

"İsterseniz atla gezintiye gidebiliriz, Majesteleri."

Kız gülümsedi. "Bu hoşuma giderdi. Ancak korkarım, Leydi Marna buna izin vermez."

Pug şaşırmıştı. Prenses'i koruma şeklinden sonra, kızın analığının bile kendisinin nezih bir refakatçi olduğunu kabul edeceğini düşünmüştü. "Neden vermesin ki?"

Carline gülümsedi. "Düşüncesine göre, halktan biri olduğun zamanlarda haddini bilirmişsin. Artık bir saraylı olduğundan, bazı emellerin olacağından kuşkulanıyor." Dudaklarında hafif bir gülümseme dolaştı.

"Emeller mi?" dedi Pug anlamayarak.

Carline utangaç bir tavırla, "Daha üst bir mevkiye kavuşmak yolunda hırsların olduğunu düşünüyor. Beni bazı yönlerden etkilemeye çalıştığını düşünüyor," dedi.

Pug Carline'e boş boş baktı. Aniden kafasında bir şimşek çaktı ve önce, "Ah," sonra da, "Ah! Majesteleri," dedi. Ayağa kalktı. "Böyle bir şeyi asla yapmam. Demek istediğim asla aklımdan bile geçmez... yani..."

Carline birden ayağa kalktı ve Pug'a dargın bir bakış attı. "Oğlanlar! Hepiniz ahmaksınız." Uzun, yeşil giysisinin eteklerini toplayarak bir hışımla oradan uzaklaştı.

Pug oturdu, kız kafasını öncekinden de çok karıştırmıştı. Öyle görünüyordu ki adeta... Düşüncenin kesilip gitmesine izin verdi. Kızın kendisine karşı bir şeyler hissetmesi ihtimali ne kadar yüksek görünürse, bu olasılık onu o kadar endişeye sevk ediyordu. Carline kısa bir süre önce düşlerinde hayal ettiği masal prensesinden epey fazlaydı. Küçük ayaklarından birini yere vurarak bir kaşık suda tüm kaleyi sarsabilecek bir fırtına koparabilirdi. Prenses çapraşık bir zihne sahipti, çelişkili tabiatı da cabası.

Derin düşüncelerini sürdürmesine yandan ok gibi geçen Tomas engel oldu. Arkadaşı gözüne ilişince üç basamağı bir sıçrayışta çıktı ve onun önünde nefes nefese durdu. "Dük bizi istiyor. Gemideki adam öldü."

Dük'ün toplantı odasında aceleyle toplandılar; bir haberci kapısını vurduğunda cevap vermeyen Kulgan dışında. Büyülü tomar sorununa kendisini derinden kaptırdığı düşünüldü.

Peder Tully solgun ve süzgün görünüyordu. Pug onun görünüşü karşısında hayrete düşmüştü. Aradan bir saatten biraz fazla zaman geçmesine rağmen, ihtiyar rahip bu arada birkaç uykusuz gece geçirmiş gibi görünüyordu. Gözleri kızarmıştı ve çevresinde derin, mor halkalar vardı. Yüzü kül gibiydi ve alnında hafif bir ter parıltısı görülüyordu.

Borric rahibe bir rafta duran sürahiden bir kadeh şarap doldurup verdi. Tully perhiz yapan biri olduğundan tereddüt etti, sonra da kana kana içti. Diğerleri masanın çevresinde önceki konumlarını aldılar.

Borric Tully'ye baktı ve "Ee?" dedi.

"Kumsaldaki asker bilincini yalnızca birkaç dakikalığına yeniden kazandı, ölmeden önce son bir çırpınışla. Bu zaman zarfında onunla temas kurmak amacıyla zihnine sızabilme fırsatını buldum. En son hummalı düşleri boyunca onunla birlikte kalarak onun hakkında elimden gelebildiğince çok şey öğrenmeye çalıştım. Teması neredeyse zamanında koparamayacaktım."

Pug'ın beti benzi attı. Zihin teması süresince rahip ile öznenin zihni bir olurdu. Adam öldüğünde Tully teması koparmamış olsaydı, ölebilir ya da aklını yitirebilirdi, zira iki adam düşüncelerinin yanında duygularını, korkularını ve duyu izlenimlerini de paylaşırdı. Tully'nin bitkin halini anlıyordu artık: İhtiyar rahip işbirliği yapmayan bir özneyle bağlantıyı sürdürmek için büyük bir enerji harcamış ve can çekişen adamın acısı ve dehşetinden payına düşeni almıştı.

Tully biraz daha şarap içtikten sonra devam etti. "Bu adamın ölüm döşeğindeki düşleri hummalı sanıların ürünü değilse, korkarım ortaya çıkışı endişe verici bir durumun habercisi." Tully şaraptan bir yudum daha aldı ve kadehi yana itti. "Adamın adı Xomich idi. Tsuranuanni İmparatorluğu adlı bir yönetimin altındaki Honshoni ulusunun basit bir askeriydi."

Borric, "Ne bu ulusun, ne de o İmparatorluğun adını hiç duymadım," dedi.

Tully başıyla onayladı ve "Duymuş olsanız, şaşırırdım, “dedi. "O adamın gemisi Midkemia'daki hiçbir denizden gelmiyordu." Pug ile Tomas birbirlerine baktılar ve Pug tüylerinin ürperdiğini hissetti; Tomas'ın yüzünün solmasına bakılırsa, o da aynı şeyi hissetmişti.

Tully sözlerine devam etti. "Bu işin nasıl başarıldığı konusunda fikir yürütmekten fazlasını yapamayız, ancak bu geminin kendi zamanımız ve mekânımızdan ayrı, başka bir dünyadan geldiğine eminim." Soruların sorulmasına fırsat vermeden, "Bırakın, açıklayayım," dedi.

"Bu adam hummaya tutulmuştu ve aklı dalıp gidiyordu." Tully'nin yüzünden hatırladığı acının ürpertisi geçti. "Yalnızca 'Yüce' olarak düşündüğü birinin onur muhafızlarından biriydi. Birbiriyle çelişen görüntüler vardı ve emin olamıyorum, ancak çıktıkları yolculuğun tuhaf kabul edildiği anlaşılıyor, hem bu Yüce'nin varlığı, hem de görevin niteliği yüzünden. Elde edebildiğim tek düşünce, Yüce'nin gemiyle yolculuk etmeye ihtiyaç duymadığı. Bunun ötesinde küçük, ama hızlı ve birbiriyle bağlantısız izlenimler aldım. Yankora olarak bildiği bir şehir vardı, derken

korkunç bir fırtına ve ani, kör eden bir parlaklık vardı, bu gemiye düşen yıldırım olabilir, ama ben öyle olduğunu sanmam. Kaptanı ve yoldaşlarının sulara kapılıp denize düştüğüne dair bir düşünce vardı. Sonra kayalara çarpma."

Bir an durdu. "Bu görüntülerin o sırada gerçekleştiğinden emin değilim, çünkü mürettebatın kör eden ışıktan önce kaybolmasını muhtemel buluyorum." "Neden?" diye sordu Borric.

"Kendimin ilerisine geçtim," dedi Tully. "Öncelikle neden bu adamın başka bir dünyadan geldiğini sandığımı açıklamak istiyorum.

"Bu Xomich yetişkinlik çağına büyük ordularla yönetilen bir ülkede erişmişti. Gemileri denizlerde hüküm süren, savaşçı bir ırk onlarınki. Ama hangi denizlerde? Bildiğim kadarıyla bu halkla temas kurulduğundan bahseden hiç olmamıştı. Daha da ikna edici başka görüntüler de var. Kesh'in merkezindeki, bizim bildiklerimizin en büyükleri olanlardan çok daha geniş, koca şehirler. Büyük bir bayramda geçit resmindeki, bir tribününün önünden geçen ordular; Kral'ın Batı Ordusu'ndan daha büyük şehir garnizonları."

Algon, "Yine de, onların," -bunu kabul etmekte güçlük çekiyormuş gibi durdu, "-Sonu Olmayan Deniz'in öteki kıyısından gelmediğini gösteren hiçbir kanıt yok." Bu olasılık onu o dünyada olmayan bir yer düşüncesinden daha az rahatsız eder gibiydi.

Tully sözünün kesilmesine kızmış gibiydi. "Daha, çok daha fazlası var. Onu çoğu yurdu hakkındaki düşlerinde izledim. Duyup gördüklerime hiç benzemeyen yaratıkları, öküz gibi arabaları çeken, altı bacaklı şeyleri ve böceklere ya da sürüngenlere benzeyen, ama insanlar gibi konuşan başka yaratıkları hatırlıyor. Ülkesi sıcaktı ve hatırladığı güneş bizimkinden daha iri ve yeşil renkteydi. Bu adam bizim dünyamızdan değildi." Bu son sözler kesin bir ifadeyle söylenerek odadaki herkesin şüphelerine bir son vermişti. Tully emin olmadıkça böyle bir ifadede asla bulunmazdı.

Herkes söylenenler üzerinde düşünürken oda sessizdi. Çocuklar da olanları izliyor ve bu duyguyu paylaşıyordu. Kimse konuşmak istemiyor gibiydi, sanki konuşmak, rahibin verdiği bilgileri bir hakikat olarak sonsuza kadar mühürleyecek, sessiz kalmak ise bir kâbus misali gelip geçmesini sağlayabilecekti. Borric ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Pencere kalenin arka taraftaki boş bir duvarına bakmasına rağmen, sanki orada başında dönüp duran sorulara bir yanıt sağlayacak bir şeyler ararcasına

gözünü dikmiş, bakıyordu oraya. Hızla arkasını döndü ve "Buraya nasıl gelmişler, Tully?" dedi.

Rahip omuzlarını silkti. "Belki de Kulgan'ın kullandıkları yöntem konusunda bir kuramı vardır. Benim kendimce kurguladığım en muhtemel olaylar dizisi şöyle: Gemi fırtınada delindi; geminin kaptanı ve mürettebatının büyük bölümü kayboldu. Son çare olarak bu Yüce, her kimse, gemiyi fırtınadan çıkarmak, hava koşullarını değiştirmek ya da başka bir büyük iş gerçekleştirmek üzere bir büyü yaptı. Bunun sonucunda gemi kendi dünyasından bizimkine savrularak Denizcinin Kederi sahili açıklarında ortaya çıktı. Gemi kendi dünyasında hızla hareket ediyorduysa, buraya da aynı hareketi sürdürerek varmış ve batı rüzgârı sert estiğinden, yok denecek kadar az mürettebatı kalmış olan gemi doğrudan kayalara sürülmüş olabilir. Ya da sadece kayaların üzerinde ortaya çıkmış, buraya vardığı anda parçalanmış olabilir."

Fannon başını iki yana salladı. "Başka bir dünyadan. Bu nasıl mümkün olabilir?"

İhtiyar rahip ellerini kaldırarak şaşkınlık belirten bir hareket yaptı. "Elimizden gelen tek şey, fikir yürütmek. Ishapianlıların tapınaklarında eski tomarları vardır. Bunlardan bazılarının, kendileri de daha eski tomarların birer kopyası olan, eski tomarların birer kopyası olduğu rivayet edilir. Orijinallerin kesintisiz bir zincir halinde Kaos Savaşları zamanına dayandığını savunurlar. Bunların arasında 'başka düzlemler', 'başka boyutlar' ve bizim unuttuğumuz kavramlardan bahsedilir. Ancak açık olan bir şey vardır. Bilinmeyen ülkeler ve halklardan bahsederler ve insanoğlunun bir zamanlar başka dünyalara ya da başka dünyalardan Midkemia'ya yolculuk ettikleri fikrini öne sürerler. Bu kavramlar yüzyıllar boyunca dini tartışmaların merkezinde yer almıştır ve hiç kimse bunların herhangi birinde gerçeklik payı olup olmadığını kesin bir şekilde ifade edememiştir." Durdu, sonra, "Şimdiye kadar," dedi. "Xomich'in zihnindekileri görmemiş olsam, bugünkü olayları açıklayan böylesi bir kuramı kabul etmezdim. Ama şimdi..."

Borric odayı geçerek koltuğunun arkasına geldi, elleriyle yüksek arkalığın iki yanını kavramıştı. "Bu olanaksız görünüyor."

"Geminin ve adamın burada olduğu bir gerçek, Baba," dedi Lyam.

Arutha kardeşinin sözlerine kendi sözlerini ekledi. "Bizim de bu işin tekrarlanması olasılığının ne kadar olduğuna karar vermemiz gerekiyor."

Borric Tully'ye, "Bunun ciddi bir durumun habercisi olabileceğini söylediğinde haklıydın," dedi. "Büyük bir İmparatorluk dikkatini Crydee ile Krallık'a çevirecek olursa..."

Tully başını iki yana salladı. "Borric, seni eğittiğim zamanların üzerinden o kadar mı zaman geçti ki, konunun can alıcı noktasını tamamen kaçırıyorsun?" Dük itiraz edecek olunca kemikli elini kaldırdı. "Beni affedin, lordum. Yaşlı ve yorgunum, görgü kurallarını unutuyorum. Ama hakikat yine de hakikattir. Kudretli bir ulus ya da daha doğrusu uluslar imparatorluğu onlar ve bize ulaşmak için bir yolları varsa, bunun sonuçları feci olabilir, ancak en kötüsü bu Yüce'nin sanatında güçlü bir büyücü ya da din adamı olması ihtimalidir. Zira o türünün tek örneği değilse, bu İmparatorluk içinde onun gibi başkaları da varsa ve gerçekten de bu dünyaya büyü marifetiyle ulaşmaya çalıştılarsa, o zaman bizim için gerçekten de buhranlı zamanlar yolda, demektir."

Masadaki herkes hâlâ onun neden bahsettiğini anlamıyor gibi göründüğünden Tully, ümit vaat eden, ancak ara sıra kafaları çalışmayan bir öğrenci grubuna ders veren sabırlı bir hoca gibi sözlerine devam etti. "Geminin ortaya çıkışı şans eseri olabilir ve eğer öyleyse, bu sadece merak uyandıran bir şey olur. Ancak buraya gelişi önceden tasarlanmış bir şeyse, tehlikede olabiliriz, çünkü bir gemiyi başka bir dünyaya taşımak benim havsalamın almadığı ölçekte bir büyüdür. Bu insanlar, kendilerine verdikleri adla Tsuraniler, bizim burada olduğumuzu biliyorlarsa ve bize ulaşmak için bir yöntemleri varsa, o zaman sadece gücünün doruğunda olan rakibimiz, eli dünyanın bu ücra köşesine kadar uzandığı zamanlarda Yüce Kesh'in sahip olduğuna denk ordulardan korkmakla kalmayıp, bildiğimiz tüm büyülerden daha büyük büyüyle yüzleşmemiz gerekir."

Borric başını salladı, çünkü bu sonuç, bir kez ifade edildiğinde apaçık ortadaydı. "Bu konuda hemen Kulgan'ın görüşüne başvurmalıyız."

"Bir şey daha, Arutha," dedi Tully. Prens düşüncelere dalmış olduğundan, sandalyesinden başını kaldırdı. "Xomich'in senden ve adamlarından neden kaçmaya çalıştığını biliyorum. Sizlerin kendi dünyasından tanıdığı, Thûn adında, Tsuranilerin korktuğu insan başlı at biçimindeki yaratıklar olduğunuzu sandı."

"Neden böyle sansın ki?" diye sordu şaşırmış görünen Lyam.

"Daha önce hiç at ya da ona uzaktan yakından benzeyen bir şey görmemişti. Bu insanlarda hiç at bulunmadığını sanıyorum."

Dük yeniden oturdu. Parmaklarıyla masada davul çalarak, "Rahip Tully'nin dedikleri doğruysa, bazı kararlar vermemiz ve bunu çabuk yapmamız gerekir. Bu insanları kıyılarımıza getiren sadece bir kazaysa, korkacak pek bir şey olmayabilir. Ancak, buraya gelişleri önceden planlanmış bir şeyse, ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumuzu düşünmeliyiz. Bizler Krallık'taki garnizonlar arasında sayıca en az olanıyız ve buraya güçlerini toplayıp gelmeleri durumunda işimiz hayli zor olacaktır," dedi.

Diğerleri mırıldanarak onunla hemfikir olduklarını belirttiler ve Dük, "Çoğu noktada Rahip Tully'yle aynı fikirde olmaya meyilli de olsam, burada söylenmiş olan şeylerin hâlâ spekülasyon olduğunu anlamaya çalışmamız iyi olur. Bu halk konusunda Kulgan'ın düşüncelerini almalıyız," dedi. Pug'a döndü. “Bak bakalım, ustan bize katılacak durumda mı?”

Pug başını sallayıp kapıyı açtıktan sonra kaleden koşarak geçti. Kule merdivenlerine doğru koştu ve onları ikişer ikişer çıktı. Kapıyı vurmak üzere elini kaldırdığında, bir yıldırımın yakınındaymış gibi, kolları ve kafasındaki tüylerin dikilmesine yol açan tuhaf bir hisse kapıldı. Üzerine aniden bir terslik olduğu duygusu çöktü ve kapıyı yumrukladı. "Kulgan! Kulgan! İyi misin?" diye bağırdı, ama hiçbir cevap gelmiyordu. Kapı kolunu denedi ve kilitli olduğunu gördü. Omzunu dayayarak kapıyı zorlamaya çalıştı, ancak yerinden oynamıyordu. Tuhaf duygu geçmişti, ama Kulgan'ın sessizliği karşısında içi korkuyla doldu. Etrafında kapıyı zorlayarak açmakta kullanabileceği bir şeyler aradı ve hiçbir şey bulamayınca merdivenlerden gerisin geri koştu.

Uzun salona koştu. Burada Crydee üniforması içindeki muhafızlar nöbet tutuyordu. En yakındaki ikisine, "Siz ikiniz, benimle gelin. Ustamın başı dertte," diye bağırdı. Tereddüt etmeden çocuğun peşinden, çizmeleriyle taş basamakları çınlatarak çıktılar.

Büyücünün kapısına vardıklarında Pug, "Kırın kapıyı!" dedi. Çabucak mızraklarıyla kalkanlarını bir yana bıraktılar ve omuzlarını kapıya dayadılar. Bir, iki, üç kez asıldılar ve kilit plağının etrafındaki kalaslar itiraz eder gibi inleyerek çatladılar. Son kez omuz verdikten sonra kapı savrularak açıldı. Muhafızlar kendilerini kapının arkasına düşmekten son anda kurtardılar ve yüzlerinde hayret ve şaşkınlıkla geriye adım attılar. Pug bir omuz darbesiyle aralarında kendine yer açtı ve odanın içine baktı.

Kulgan yerde, baygın yatıyordu. Mavi cüppesi perişan haldeydi ve bir kolunu korumak istermiş gibi yüzünün üzerine kapamıştı. Yarım metre uzağında, çalışma masasının durması gereken yerde, parıldayan bir boşluk havada asılı duruyordu. Pug havadaki bu noktaya baktı. Tam da gri sayılamayacak, geniş bir gri kürede kırılmış bir ışık tayfının izleri parıldıyordu. Pug ardını göremiyordu, ama içinde katı bir şey yoktu. Gri mekândan, büyücüye uzanmakta olan bir çift insan kolu çıkıyordu. Kollar Kulgan'ın cüppesinin kumaşına dokunduklarında durup kumaşı yokladılar. Bir karar verilmiş gibi, Kulgan'ın kolunu bulana kadar bedeninde gezindiler. Eller onu kavradı ve kolunu boşluğa doğru kaldırmaya çalıştılar. Pug dehşet içinde kalakalmıştı, çünkü boşluğun öte yanındaki her kim ya da her ne ise, tıknaz büyücüyü yukarı ve içeri çekmeye çalışıyordu. Bir çift el daha büyücünün kolunu birinci çiftin tuttuğu yerin yakınından kavradı; Kulgan boşluğa doğru çekiliyordu.

Pug döndü ve mızraklardan birini, hayret içindeki muhafızların yasladığı duvardan aldı. Askerlerden ikisi de bir hamle yapamadan, gri noktaya nişan aldı ve mızrağı fırlattı.

Mızrak onlarla Kulgan'ı ayıran üç metreyi uçarak aştı ve boşluğun içinde kayboldu. Kısa bir an sonra, kollar Kulgan'ı bırakıp çekildiler. Gri boşluk aniden titreşerek ortadan kayboldu; yerini bir şaklamayla hava doldurdu. Pug Kulgan'ın yanına koştu ve ustasının başında eğildi.

Büyücü nefes alıyordu, ama yüzü bembeyazdı ve ter damlalarıyla kaplıydı. Teni soğuk ve yapışkandı. Pug Kulgan'ın şiltesine koştu ve bir battaniye çekti. Büyücünün üzerini örterken muhafızlara, "Rahip Tully'yi bulun," diye bağırdı.

Pug ile Tomas o gece uyuyamayıp sabaha kadar oturdular. Tully büyücüye bakarak olumlu bir tahminde bulunmuştu. Kulgan şok geçiriyordu, ama birkaç gün içinde kendini toplardı.

Dük Borric, Pug ile muhafızları tanık oldukları şey hakkında sorguya çekmişti ve kale galeyan halindeydi. Tüm muhafızlar yataktan kaldırılmış, Dukalık'ın sınır boylarındaki devriyeler iki misline çıkarılmıştı. Dük hâlâ geminin ortaya çıkışıyla büyücünün odasındaki olay arasında ne gibi bir bağlantı olduğunu bilmiyordu, ama hâkimiyet bölgesinin güvenliği konusunda hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Kalenin duvarları boyunca meşaleler yanıyordu ve Uzunburun fenerine ve aşağısındaki kasabaya muhafızlar gönderilmişti.

Tomas, kaledeki az sayıda sakin yer olan Prenses Carline'in bahçesindeki bir parkta Pug'la yan yana oturuyordu. Tomas Pug'a düşünceli bir şekilde baktı. "Sanırım bu Tsuraniler geliyor."

Pug elini saçlarının arasından geçirdi. "Bunu kesin olarak bilmiyoruz."

Tomas'ın sesi yorgun geliyordu. "Sadece içimde öyle bir his var."

Pug başıyla onayladı. "Yarın olup Kulgan bize neler olduğunu anlatabildiğinde öğreneceğiz."

Tomas dışarı, sura doğru baktı. "Buraları hiç böyle tuhaf görmemiştim. Kara Kardeşlik ile goblinlerin bizim küçüklüğümüzdeki saldırısından beri; o zamanları hatırlıyorsun değil mi?"

Pug bir an sessizce başını salladı sonra, "O zaman neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorduk," dedi. "Kara elfler kalelere herkesin hatırlayabildiği en eski zamanlardan beri saldırıyor. Goblinler de... Eh, onlar goblin işte."

Uzun süre konuşmadan oturdular-, derken taş döşemedeki ayak sesleri birinin gelmekte olduğunu haber verdi. Zincir zırhı ile cüppesi içindeki Kılıçustası Fannon önlerinde durdu. "Ne? Bu saatte daha ayakta mısınız? İkinizin de yatakta olması lazım." İhtiyar savaşçı kale surlarını incelemek üzere başını çevirdi. "Bu gece uyuyamayan birçok adam var." Dikkatini yeniden çocuklara verdi. "Tomas, bir askerin bulabildiği her fırsatta uyuyabilme hünerini kazanması gerekir, çünkü hiç uyumaya fırsat bulamadığı birçok üzün gün olur. Ve Toprak Beyi Pug, senin de uyuyor olman gerekirdi. Şimdi, neden gidip dinlenmeye çalışmıyorsunuz?"

Çocuklar başlarını salladılar, Kılıçustasına iyi geceler dileyip gittiler. Dük'ün muhafız alayının kır saçlı kumandanı onları giderken izledi ve küçük bahçede bir süre, kendi huzursuz edici düşünceleriyle baş başa, bekledi.

Pug kapısının yanından geçen ayak seslerine uyandı. Çabucak pantolonuyla tuniğini çekti ve basamaklardan koşarak Kulgan'ın odasına çıktı. Aceleyle yerine takılan kapıyı ittiğinde Dük ile Rahip Tully'yi Kulgan'ın şiltesinin yanında ayakta durur buldu. Pug ustasının, cılız çıkan, zorla yatakta tutulmaktan yakınan sesini duydu. "Size söylüyorum, iyiyim ben," diye ayak diredi Kulgan. "Sadece bırakın biraz dolanayım, göz açıp kapayıncaya kadar eskisi gibi olurum."

Sesi hâlâ yorgun çıkan Tully, "Eskisi gibi yerle yeksan halde, demek istiyorsun. Tehlikeli bir sarsıntı geçirdin, Kulgan. Seni bayıltan her neyse,

seni epey bir marizlemiş. Şansın varmış, çok daha kötüsü olabilirdi."

Kulgan, hiç kimseyi rahatsız etmek istemediğinden kapıda sessizce duran Pug'ı fark etti. "Ha, Pug," dedi, sesi alışılmış gücünü biraz kazanarak. "Gel, gel. Anladığım kadarıyla, tanımadığım yoldaşlarla beklenmedik bir yolculuğa çıkmak zorunda kalmayışımı sana borçluymuşum."

Pug gülümsedi, zira bitkin haline rağmen Kulgan her zamanki gibi neşeli görünüyordu. "Gerçekten hiçbir şey yapmadım, efendim. Sadece bir şeylerin yanlış olduğunu hissettim ve harekete geçtim."

"Çabuk ve doğru şekilde davrandın," dedi Dük gülümseyerek. "Çocuk bir kez daha hanemden birinin sağ salim oluşundan sorumlu. Böyle giderse ona Dukalık Hanesinin Koruyucusu unvanını vermek zorunda kalacağım."

Dük'ün övgüsünden memnun olan Pug gülümsedi. Borric büyücüye döndü. "Seni böyle ateşli gördüğümüze göre, sanının dün hakkında konuşsak iyi olacak. Yeterince iyi misin?"

Bu som Kulgan'ın sinirli sinirli bakmasına neden oldu. "Elbette, yeterince iyiyim. On dakikadır anlatmaya çalıştığım da bu zaten." Kulgan yataktan kalmaya davrandı, ama başı dönmeye başladığında, Tully omzuna elini koyup onu engelleyerek onu yeniden dinlenmekte olduğu büyük yastık yığınına yönlendirdi.

"Oradan da pekâlâ konuşabilirsin, sağ ol. Şimdi, yatakta kal."

Kulgan itiraz etmedi. Çok geçmeden kendini daha iyi hissederek, "Tamam, ama pipomu uzatır mısın, lütfen?" dedi.

Pug Kulgan'ın piposuyla tütününü getirdi, büyücü pipoyu sıkıştırırken de ateş çanağından yanan, uzun bir çıra getirdi. Kulgan piposunu yaktı ve istediği gibi yanmaya başlayınca yüzünde memnun bir ifadeyle geriye yaslandı. "Şimdi," dedi, "nereden başlayalım?"

Dük çabucak onu Tully'nin ortaya çıkardıkları konusunda bilgilendirirken rahip de Dük'ün gözünden kaçan birkaç ayrıntıyı ekledi. Sözlerini bitirdiklerinde Kulgan başını salladı. "Bu insanların kökeni konusundaki tahminin büyük ihtimalle doğru. Gemiden getirilen eşyaları gördüğümde bu olasılıktan kuşkulanmıştım ve dün bu odada olup bitenler düşüncelerimi doğruladı." Bir an durarak düşüncelerini topladı. "Tomar bu halkın, Tsurani halkının bir büyücüsünün karısına yazdığı bir mektuptu, ama sadece bundan ibaret değildi. Mühür okuyanı mektubun sonunda bulunan bir büyüyü yapmaya zorlayacak şekilde büyüyle donatılmıştı. Bu, normalde okumayı bilsin, bilmesin, herkesin tomarı okumasını sağlayan, olağanüstü bir büyü."

Dük, "Bu tuhaf bir şey," dedi. Tully, "Hayret verici," dedi.

"Bunlar benim için tamamıyla yeni kavramlar," diye itiraf etti Kulgan. "Her neyse, mektubu büyücüler tarafından yazılan mektuplarda sıkça görülen büyülü tuzaklardan korkmadan okuyabilmek üzere o büyüyü etkisiz hale getirmiştim. Lisan, elbette yabancıydı ve tercüme etmek için başka bir tomardaki büyüyü kullandım. Lisanı bu büyü sayesinde anladıktan sonra bile, bahsedilen her şeyi tam olarak anlamadım.

"Fanatha adlı bir büyücü gemi yoluyla kendi dünyasındaki bir şehre yolculuk ediyordu. Denize açıldıktan birkaç gün sonra, şiddetli bir fırtınaya kapıldılar. Gemi direğini kaybetti ve mürettebatın büyük bölümü denize düştü. Büyücü tomarı yazmak için az bir zaman ayırdı -aceleyle yazılmıştı- ve üzerine büyüleri yaptı. Öyle anlaşılıyor ki, bu adam gemiden istediği zaman ayrılıp evine ya da başka bir yere güvenlik içinde dönebilirmiş, ama gemi ve taşıdığı yük konusundaki kaygıları bunu yapmasını engellemiş. Bu konuda emin değilim, ama mektubun üslubundan, yaşamını gemideki diğerleri için tehlikeye atmasının alışılan bir şey olmadığı anlaşılıyordu. Kafa karıştıran başka bir şey de, 'Savaş Lordu' olarak andığı birine karşı görevinden bahsetmesiydi. Çok ufak şeylerden bir sonuç çıkarmaya çalışıyor olabilirim, ancak mektuptaki hava bana bunun kişisel bir görevden çok bir onur meselesi ya da verilmiş bir söz yüzünden olduğunu düşündürüyor. Her halükarda notu kaleme aldı, mühürledi, sonra da gemiyi büyü marifetiyle hareket ettirme işine kalkışacaktı."

Tully başını hayretle iki yana salladı. "İnanılır gibi değil." Kulgan, "Ve bizim büyüden anladığımız kadarıyla, olanaksız," diye ekledi heyecanla.

Pug büyücünün mesleki ilgisinin, düpedüz kaygılı görünen Dük tarafından paylaşılmadığını fark etti. Çocuk Tully'nin, bu insanların Krallığı işgal etmeleri durumunda, bu ölçekte büyünün ne anlama geleceğine dair söylediklerini hatırladı. Büyücü, "Bu insanlar bizim yalnızca üzerinde fikir yürütebileceğimiz güçlere sahip," diye devam etti. "Büyücü bazı konularda son derece açıktı - bu kadar kısa bir mesaja bunca çok fikri sıkıştırma yeteneği, olağanüstü düzenlilikte bir zihne delalet ediyor.

"Karısını, geriye dönmek için elinden geleni ardına koymayacağına dair ikna etmeye son derece özen göstermişti. 'Yeni dünya'ya bir gedik açmaktan bahsediyordu, zira -ve bunu tam olarak anlamadım- bir köprü zaten kurulmuştu ve sahip olduğu bir aygıt gemiyi kendi dünyasında hareket ettirecek... bir çeşit yetiden yoksundu. Tüm belirtilere göre, bu umutsuz bir

kumardı. Tomara ikinci bir büyü yerleştirdi -beni sonunda yakalayan da bu oldu. İlk büyüyü etkisiz hale getirdiğimde ikinciyi de saf dışı bıraktığımı sanmıştım, ama yanılmışım. İkinci büyü, birisi tomarı yüksek sesle okumayı tamamlar tamamlamaz harekete geçecek şekilde tasarlanmıştı, büyü sanatının duyulmadık bir örneği daha. Büyü bu gediklerden yeni bir tanesinin açılmasını sağlayacaktı, böylece mesaj önce 'Meclis' adı verilen bir yere, oradan da büyücünün karısına aktarılacaktı. Neredeyse mesajla birlikte gediğe kapılacaktım."

Pug öne doğru bir adım attı. Düşünmeden, "O zaman o eller onu bulmaya çalışan arkadaşlarının elleri olabilirdi," deyiverdi.

Kulgan çırağına baktı ve başıyla onayladı. "Bu da bir olasılık. Her halükarda, bu olaydan çok şey çıkarabiliriz. Bu Tsuraniler büyüyü denetlemek konusunda, bizlerin düşüncelerimizde ancak ucundan kıyısından kavrayabileceğimiz ölçüde denetleme yeteneğine sahipler. Gedikler konusunda çok az, özellikleri konusunda da hiç bilgimiz yok."

Dük şaşırmış görünüyordu. "Lütfen açıkla."

Kulgan piposundan bir nefes aldı, sonra, "Büyü, doğası gereği, kararsızdır," dedi. "Zaman zaman bir büyü öylesine çarpılır ki -bunun neden olduğunu bilemiyoruz- ...dünyanın dokusunu yırtar. Kısa bir süreliğine bir gedik açılır ve... bir yerlere açılan bir geçit oluşur. Böylesi olaylar konusunda bundan öte pek bir şey bilinmez, muazzam enerji boşalımlarına yol açtıkları dışında."

Tully, "Bunlar teoriden ibarettir, ancak hiç kimse zaman zaman bir büyü ya da büyü aygıtının aniden bu şekilde patlamasının ve gerçeklikteki bu kararsızlığın ortaya çıkışının nedenini anlamıyor. Bunun gibi birkaç vaka oldu, ancak elimizde sadece ikinci elden gözlemler var. Bu gediklerin oluşumuna tanıklık edenler ya öldüler ya da ortadan kayboldular," dedi.

Kulgan yeniden söze girdi. "Kabul edilen varsayıma göre, bu kişiler gediğin birkaç metre uzağındaki her şeyle birlikte yok oldular." Bir an düşünceli göründü. "Bu durumda o gedik çalışma odamda belirdiği zaman ölmem gerekirdi."

Dük araya girdi. "Tarifinize bakılırsa, gedik dediğiniz bu şeyler tehlikeli."

Kulgan başıyla onayladı. "Aynı zamanda tahmin edilemez. Keşfedilen tüm güçler arasında en denetlenemez olanlar arasındadırlar. Bu insanlar onların nasıl üretildiğini ve dünyalar arasında bir geçit olarak kullanmak

üzere nasıl denetlenebil-diklerini biliyorlar ve onlardan güvenli bir biçimde geçiyorlarsa, sanatları en muktedir cinsinden, demektir."

Tully, "Bunun öncesinde gediklerin tabiatını biraz tahmin ediyorduk, ancak somut delillerle uzaktan yakından ilgili bir şeye sahip olmamız, ilk defa oluyor," dedi.

Kulgan, "Peh!" dedi. "Yabancı halklar ve bilinmeyen nesnelerin geçen yıllar içinde zaman zaman aniden ortaya çıktığı görülmemiş şey değil, Tully. Bu şüphesiz onların nereden geldiğini açıklardı," dedi.

Tully bunu onaylamak konusunda gönüllü değil gibiydi. "Yalnızca teori, Kulgan; kanıt değil. Bu insanlar hep ölüydü; aygıtlar da... hiç kimse tanınmayacak kadar yanmış ve biçimsizleşmiş olmayanların ne olduğunu anlayamadı."

Kulgan gülümsedi. "Gerçekten mi? Ya yirmi yıl önce Salador'da ortaya çıkan adama ne demeli?" Dük'e dönerek, "Bu adam bilinen hiçbir lisanı konuşmuyordu ve son derece tuhaf bir tarzda giyinmişti," dedi.

Tully burnunun üzerinden Kulgan'a baktı. "Aynı zamanda tamamen kaçıktı ve anlaşılır tek kelime edememişti. Tapınaklar ona çok zaman ayırmıştı-"

Borric'in rengi soldu. "Tanrılar adına! Orduları bizimkilerden kat kat büyük, dünyamıza istedikleri zaman ulaşabilen bir savaşçılar ulusu. Ümit edelim, gözlerini Krallık'a çevirmemiş olsunlar."

Kulgan başını salladı ve bir duman bulutu üfledi. "Şimdiye kadar bu insanların görüldüğünü duymadık ve onlardan korkmamız şart olmayabilir, ama içimde bir his..." Bir an düşüncesini tamamlamadan bıraktı. Hafif bir rahatsızlığı gidermek için bir yana eğilerek, "Bir şey olmayabilir, ama mesajda bir köprüden bahsedilmiş olması canımı sıkıyor. Dünyalar arasında kalıcı bir yolun zaten var olduğunu düşündürüyor. Umarım, yanılıyorumdur," dedi. Merdivenlerden gürültüyle çıkan ayakların seslerini duyunca döndüler. Bir muhafız içeri aceleyle girdi ve Dük'ün önünde hazır ola geçerek ona küçük bir kâğıt verdi.

Dük adamı gönderdi ve katlanmış kâğıdı açtı. Hızla okuduktan sonra Tully'ye verdi. "Elflerle cücelere, yanıtları taşıyacak güvercinlerle birlikte hızlı süvariler yollamıştım. Elf Kraliçesi Crydee'ye doğru yola çıktığını ve iki gün içinde buraya varmış olacağını haber veriyor."

Tully başını iki yana salladı. "Yaşadığım süre boyunca, Leydi Aglaranna'nın Elvandar'dan çıktığını hiç duymamıştım. Bu beni iliklerime

kadar donduruyor."

Kulgan, "Buraya geldiğine göre, işler ciddi bir hal alıyor olmalı. Umarım yanılıyorumdur, ama sanırım bu Tsuranilerden haberdar olan bir tek bizler değiliz," dedi.

Odaya sessizlik çöktü ve Pug'ı bir çaresizlik duygusu kapladı. Silkinerek kendini bu duygudan kurtardı, ama yankılan daha günlerce onu izleyecekti.

ELF MECLİSİ

PUG PENCEREDEN DIŞARI SARKTI.

Sabahın erken saatlerinde bastıran şiddetli yağmura rağmen, avluda bir keşmekeş hüküm sürüyordu. Her önemli ziyaret için yapılan gerekli hazırlıklara, bu ziyaretçilerin elf olmasının alışılmamışlığı eklenmişti. Kraliçe Aglaranna'dan ara sıra gelen ziyaretçiler dahi kalede boy gösterdiğinde merak konusu olurdu, çünkü elflerin Crydee nehrinin güneyine geçtiği pek görülen bir şey değildi. Elfler insan topluluklarından uzak yaşardı ve görenekleri tuhaf ve büyülü kabul edilirdi. Bu topraklarda insanların Batı'ya gelmesinden çok uzun zaman öncesinden beri yaşıyorlardı ve Krallığın tüm hak iddia etmelerine karşın, özgür bir halk olduklarına dair, söze dökülmemiş bir anlaşma vardı.

Bir öksürük Pug'ın dönmesine ve büyük bir kitabın üzerinde oturan Kulgan'ı görmesine neden oldu. Büyücü bir bakışıyla çocuğun derslerine geri dönmesi gerektiğini belirtti. Pug kepenkleri kapatıp şiltesine oturdu. Kulgan, "Birkaç saat içinde elflere alık alık bakmak için bol bol zamanın olacak, evlat," dedi. "O zaman derslere ayıracak çok az zamanın kalacak. Elinde olan zamanı en iyi şekilde değerlendirmeyi öğrenmen gerek."

Fantus kafasını çocuğun kucağına yerleştirmek üzere sendeleyerek yaklaştı. Pug bir kitap alıp okumaya başlarken göz kabartılarından birinin arkasını dalgınlıkla kaşıdı. Kulgan, Pug'a büyünün doğasını daha derinden kavramasına yardımcı olacağı umuduyla, farklı büyücüler tarafından anlatılan büyülerdeki ortak nitelikleri bulup çıkarmak görevini vermişti.

Kulgan, Pug'ın trollere yaptığı büyünün o sırada üzerinde bulunan muazzam baskının sonucunda olduğu düşüncesindeydi. Başka büyücülerin yaptıkları araştırmaları incelemenin çocuğa, derslerinde ilerlemesini önleyen engelleri aşmasında yardımcı olabileceğini ümit ediyordu. Kitap Pug'a da çok da ilginç gelmiş ve okuma yazması epey ilerlemişti.

Pug uzun piposundan büyük duman bulutları üflerken bir taraftan da okumakta olan ustasına göz attı. Kulgan'da önceki günkü zayıflığından eser yoktu ve çocuğun bu saatleri Elf Kraliçesi ile maiyetinin gelişini boş boş beklemek yerine ders çalışarak geçirmesinde ısrar etmişti.

Birkaç dakika sonra Pug'ın gözleri keskin dumandan yaşarmaya başladı ve yeniden pencereye dönüp kepenkleri açtı. "Kulgan?"

"Evet, Pug?"

"Sıcaklık için ateşi yanar tutsak, ama bir şekilde dumanı dışarı taşısak seninle çalışmak çok daha iyi olurdu." Dumanı tüten ateş çömleğiyle büyücünün piposu arasında kalan oda, kalın, mavi-beyaz bir sisle dolmuşta.

Büyücü gürültülü bir kahkaha kopardı. "Haklısın." Bir an gözlerini kapadı, elleri hızlı bir hareketle havada uçtu ve alçak sesle bir dizi büyülü söz söyledi. Çok geçmeden elinde, gri ve beyaz renkte dumandan, iri bir küre tutuyordu ve onu dışarı attığında odanın havası temiz ve berrak oluverdi.

Pug gülerek başını iki yana salladı. "Eksik olma, Kulgan, ama benim kafamda daha dünyevi bir çözüm vardı. Ateş çanağı için bir baca yapmaya ne dersin?"

"Bu mümkün değil, Pug," dedi Kulgan oturarak. Duvarı işaret etti. "Kule inşa edilirken bir baca yapılmış olsa, tamamdı. Ama taşları buradan başlayıp, benim odamdan geçerek ta çatıya kadar sökmek zor, üstelik de pahalı olurdu."

"Ben duvarda bir baca düşünüyordum, Kulgan. Demircinin tav fırınındaki, ısıyı ve dumanı çatıdan çekip alan taş körüğü biliyor musun?" Büyücü başıyla evetledi. "Eh, demirciye metal bir körükle körükten çıkıp dumanı çekecek metal bir baca yaptırabilsem, aynı işi yapardı, değil mi?"

Kulgan bunu bir an düşündü. "Yapmaması için bir neden göremiyorum. Ama bu bacayı nereye yerleştireceksin?"

"Şuraya." Pug pencerenin sol üst tarafındaki iki taşı işaret etti. Bunlar kule yapılırken yerlerine iyi yerleştirilmemişlerdi ve artık aralarında rüzgârın içeri uğuldayarak esmesine yol açan, geniş bir aralık vardı. Soldakini işaret ederek, "Bu taş yerinden çıkarılabilir," dedi. "Denedim, yerinden oynuyor. Baca ateş çanağının üzerinden gelip, şurada kavislenebilir" -çanağın üzerinde, taşla aynı seviyede bir noktayı işaret etti- "ve buradan dışarı çıkabilir. Etrafındaki boşluğu kapatırsak, rüzgârı dışarıda tutar."

Kulgan etkilenmiş görünüyordu. "Bu alışılmamış bir düşünce, Pug. İşe yarayabilir. Sabah demirciyle konuşup onun bu konudaki fikrini alırım. Acaba bu daha önce neden kimsenin aklına gelmedi."

Bacayı düşündüğü için kendisiyle gurur duyan Pug derslerine geri döndü. Gözüne daha önce de takılan ve bir belirsizlik nedeniyle kafasını karıştıran bir pasajı yeniden okudu. Neden sonra başını kaldırıp büyücüye baktı ve "Kulgan," dedi.

Kulgan başını kitabından kaldırarak, "Evet, Pug?" dedi.

"İşte yine karşıma çıktı. Büyücü Lewton burada büyünün, onu yapan kişi üzerindeki etkisini bozmak ve onu harici bir hedefe yöneltmek için Marsus'un kullandığı efsunun aynını kullanıyor." Yerini kaybetmemek için kitabı yere ters koyduktan sonra bir başka kitabı eline aldı. "Ancak Dorcas burada bu efsunun kullanılmasının büyüyü körelterek işe yaramama olasılığını artırdığım yazıyor. Bu tek yapının tabiatı üzerinde nasıl bu kadar çok anlaşmazlık olabiliyor?"

Kulgan öğrencisine bakarken bir an gözlerini kıstı. Sonra arkasına yaslandı ve piposundan uzun bir nefes çekerek bir mavi duman bulutu üfledi. "Bu daha önce söylediğim şeyi kanıtlıyor, evlat. Biz büyücüler zanaatımız konusunda ne kadar kibirli olursak olalım, bu işte bilimin yönü gerçekte çok az. Büyü, zamanın başlangıcından beri ustadan çırağına geçen halk sanatları ve hünerleri birikiminden ibaret. Deneme yanılma, deneme yanılma, yöntem bu işte. Asla iyi anlaşılan ve herkesçe kabul gören yasaları, kuralları ve belitleri olan bir büyü sistemi yaratılmasına çalışılmadı." Pug'a düşünceli bir şekilde baktı. "Her birimiz bir masa yapan, ancak her biri farklı ağaçlar, farklı türden testereler seçen, bazıları ağaç çivisiyle takoz kullanan, bazıları kullanmayan marangozlar gibiyiz... Sonunda ortaya bir masa çıkıyor, ama her durumda masanın yapılma yöntemi aynı değil.

"Burada karşı karşıya olduğumuz, en büyük olasılıkla, herhangi bir büyü reçetesinden çok, incelediğin bu saygıdeğer büyücülerin sınırları hakkında bir kavrayış. Lewton ve Marsus için efsun büyünün örülmesine yardımcı olmuş; Dorcas içinse buna bir engel teşkil etmişti."

"Verdiğin örneği anlıyorum, Kulgan, ama bu büyücülerin tümünün aynı şeyi bu kadar çok ve farklı şekilde yapabileceğini asla anlayamayacağım. Hepsinin de kendi amacına ulaşmak istediğini ve bunun için farklı bir

yöntem bulduğunu anlıyorum, ama bunu yapma tarzlarında eksik olan bir şey var."

Kulgan meraklanmış görünüyordu. "Eksik olan nedir, Pug?"

Çocuğun düşünceli bir hali vardı. "Ben... bilmiyorum. Sanki bana, 'İşte böyle yapılmalı, tek yolu bu,' ya da onun gibi bir şey söyleyecek bir şeyler arıyorum. Bu bir anlam ifade ediyor mu?"

Kulgan başıyla onayladı. "Seni anlayacak kadar iyi tanıyorum. Senin düzenli bir zihnin var, Pug. İşin mantığını birçoklarından, yaşça senden çok daha büyük olanlardan çok daha iyi anlıyorsun. Meseleleri rastgele bir olaylar topluluğundan çok bir sistem olarak görüyorsun. Belki de sorununun bir parçası da bu."

Pug'ın yüz ifadesinden büyücünün söylediklerine ilgi duyduğu anlaşılıyordu. Kulgan sözlerine devam etti. "Öğretmeye çalıştığım şeylerin büyük bölümü bir mantık sistemine, neden sonuç ilişkisine dayansa da, birçokları dayanmıyor. Birisine lavta çalmayı öğretmeye çalışmak gibi bir şey bu. Onlara tellere nasıl basılacağını gösterebilirsin, ama bu bilgi insanı büyük bir ozan yapmaya yetmez. Sana güçlük çıkaran öğrencilik değil, sanat."

"Anladığımı sanıyorum, Kulgan." Cesareti kırılmış gibiydi.

Kulgan ayağa kalktı. "Buna kafayı takma; hâlâ gençsin ve daha senden umudu kesmedim." Ses tonu ciddi değildi ve Pug şaka yaptığını hissetti.

"O zaman hepten kayıp vaka değilim, öyle mi?" dedi gülümseyerek.

"Gerçekten de değilsin." Kulgan öğrencisine düşünceli bir şekilde baktı. "Aslını istersen, bir gün o mantıklı kafanı büyünün iyileştirilmesi yolunda kullanacağına dair bir his var içimde."

Pug biraz şaşırmıştı. Kendisini büyük işler başaracak biri olarak görmüyordu.

Pencereden bağırtılar geldi ve Pug bakmak için oraya doğru seğirtti. Bir bölük muhafız ön kapıya doğru koşuyordu. Pug Kulgan'a döndü. "Elfler geliyor olmalı! Muhafız alayı çıktı."

Kulgan, "Pekâlâ," dedi. "Bugünlük dersle işimiz bitti. Elflere bir bakmadan seni zapt etmeye imkân yok. Git bakalım."

Pug kapıdan koşarak çıktı ve merdivenlere yöneldi. Basamakları ikişer ikişer indi, son dört basamağa gelince kule zeminine atladı ve koşmaya devam etti. Mutfaktan ve kapıdan ok gibi geçti. Kaleyi geçip ön avluya vardığında, Tomas'ı bir saman arabasının üzerinde dikilir halde buldu. Pug

gelenleri etrafa toplanmış meraklı kale ahalisinin başlarının üzerinden daha iyi görebilmek için onun yanına tırmandı.

Tomas, "Senin gelmeyeceğini sandım, bütün gün kitaplarınla birlikte tıkılıp kalacağını düşünmüştüm," dedi.

Pug, "Bunu dünyada kaçırmam. Elfler!" dedi.

Tomas dirseğini şakadan Pug'ın yan tarafına gömdü. "Bu hafta yeterince heyecan yaşamadın mı?"

Pug ona karanlık bir bakış fırlattı. "Bu kadar kayıtsızsan, nasıl oluyor da bu yağmurda bu arabanın tepesinde dikiliyorsun?"

Tomas cevap vermedi. Onun yerine işaret etti. "Bak!"

Pug başını çevirince yeşil cüppeler içindeki süvariler kapıdan girerken muhafız bölüğünün hazır ola geçtiğini gördü. Süvariler atlarını Dük'ün onları beklemekte olduğu, ana kale kapılarına sürdüler. Pug ile Tomas hayranlık içinde seyrediyorlardı, çünkü süvariler çocukların gördüğü en kusursuz atları, hiç eyer ya da koşum kullanmadan sürüyorlardı. Atlara su değmemiş gibiydi ve postları, büyü marifetiyle veya gri ikindi ışığının bir hilesi yüzünden hafifçe ışıldıyordu sanki Pug hangisi olduğundan emin olamadı. Liderleri, on yedi karış boyunda, uzun, dalgalı bir yelesi ve sorguca benzer bir kuyruğu olan, özellikle iri bir hayvana binmişti. Süvariler bineklerinin başını havaya kaldırarak selam verdiler ve kalabalıktakiler duyulur bir tarzda nefeslerini tuttular.

"Elf küheylanları," dedi Tomas alçak sesle. Bu atlar, elflerin efsanevi binek hayvanlarıydı. Martin Longbow çocuklara bir defasında onların Elvandar yakınlarında gizli, derin orman açıklıklarında yaşadıklarını anlatmıştı. Zekâya ve büyülü bir tabiata sahip oldukları ve hiçbir insanın sırtlarında oturamayacağı söylenirdi. Onları sırtlarına binici almaya yalnızca soylu elf kanından birinin ikna edebileceği de söylenirdi.

Seyisler atlan almak üzere öne atıldılar, ama ahenkli bir ses, "Buna gerek yok," dedi. En büyük küheylanın sırtındaki ilk süvariden geliyordu. Yardım almadan çevik bir hareketle aşağı atlayarak ayaklarını yere hafifçe bastı ve kukuletasını geriye atarak yele gibi gür, kızıl saçlarını ortaya serdi. İkindi yağmurunun kasvetinde bile, içinden altın gölgeler geçiyor gibiydi. Kadın uzun boylu, neredeyse boyca Borric'e denkti. Dük onun yanına gelirken basamakları çıktı.

Borric ellerini uzattı ve kadını selamlayarak onun ellerini kendi ellerine aldı. "Hoş geldiniz, leydim; bana ve haneme büyük bir onur bahşettiniz."

Elf Kraliçesi, "Çok naziksiniz, Lord Borric," dedi. Sesi tok ve şaşırtıcı derecede berraktı, kalabalığın üzerinden aşıp kendini avludaki herkese duyurabiliyordu. Pug, Tomas'ın elinin omzunu kavradığını hissetti. Başını çevirdiğinde Tomas'ın yüzünde esrik bir ifade gördü. "O çok güzel," dedi uzun boylu çocuk.

Pug dikkatini yeniden karşılamaya çevirdi. Elflerin Kraliçesi'nin tam anlamıyla insan ölçüsüne göre olmasa da, gerçekten güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı. Kraliçe'nin gözleri iri ve soluk mavi renkteydi, loş ışıkta neredeyse ışık saçıyordu. Yüz hatları zarifti, belirgin elmacık kemikleri ve kuvvetli, ama erkeksi olmayan bir çenesi vardı. Gülümsemesi güçlüydü ve ala çalan dudaklarının arasından beyaz dişleri parlıyordu. Alnında, saçlarını geride tutan ve ırkının alametifarikası olan memesiz, sivri kulaklarını ortaya çıkaran, altından sade bir halka vardı.

Kafilesinin, tümü de zengin giysiler içindeki diğer üyeleri de atlarından indiler. Her biri parlak ve altlarına giydikleri bacaklarına yapışan pantolonlarla karşıt renklerde birer tunik giymişti. Birinin tuniği koyu kızıl kahverenginde, diğerininki ise soluk sarıydı ve üzerinde parlak yeşilden bir cüppe vardı. Bazıları eflatun omuz atkıları, bazılarıysa koyu kırmızı kısa pantolonlar giymişti. Parlak renklerine rağmen bunlar özenle hazırlanmış, hiçbir şekilde inceliksiz ya da aşırı süslü olmayan kıyafetlerdi. Kraliçe'nin yanında her biri görünüş olarak birbirine benzeyen, uzun boylu, genç ve kıvrak hareketli, on bir süvari vardı.

Kraliçe başım Dük'ten öte yana çevirdi ve ahenkli lisanında bir şey söyledi. Elf küheylanları ön ayaklarını havaya kaldırarak onu selamladılar, sonra da şaşkın bakışların arasında kapıdan koşarak çıktılar. Dük konuklarını içeriye aldı ve çok geçmeden kalabalık dağıldı. Tomas ile Pug yağmurda sessizce oturdular.

Tomas, "Yüz yaşına bile gelsem, onun gibi bir şey göreceğimi sanmam," dedi.

Pug şaşırmıştı, çünkü arkadaşı böyle duygularını nadiren belli ederdi. Bir an içinden Tomas'ı çocukça hayranlığı yüzünden azarlamak geldi, ama arkadaşının yüzündeki ifade bunun uygun düşmeyeceğini gösteriyordu. "Haydi, gel," dedi, "sırılsıklam oluyoruz."

Tomas arabadan inen Pug'ı izledi. Pug, "Üzerini değiştirip kuru bir şeyler giysen iyi olacak, bir de bak bakalım birinden kuru bir cüppe ödünç alabilecek misin," dedi.

Tomas, "Neden?" diye sordu.

Pug hain bir gülümsemeyle, "Ha? Sana söylememiş miydim? Dük senin de saray ahalisiyle birlikte yemek yemeni istiyor. Elf Kraliçesi'ne gemide gördüklerini anlatmanı istiyor," dedi.

Tomas'ın kendini kaybedip kaçacak gibi bir hali vardı. "Ben mi? Büyük salonda yemek yemek mi?" Yüzü bembeyaz oldu. "Konuşmak mı? Kraliçe'yle mi?"

Pug keyifle güldü. "Zor bir şey değil. Ağzını açıyorsun, sözcükler çıkıyor."

Tomas Pug'a ani bir yumruk savurdu, o da başını eğip yumruğu savuşturduktan sonra dönerek tam bir devir yapan arkadaşını arkadan yakaladı. Tomas kadar iri yarı olmasa da Pug'ın güçlü kolları vardı ve arkadaşının ayaklarını yerden kesmesi zor olmadı. Tomas debelendi ve çok geçmeden kendilerini kontrol edemeden gülüyorlardı. "Pug, indir beni."

"Sakinleşene kadar olmaz."

"İyiyim."

Pug onu yere bıraktı. "Bu nedendi şimdi?" "Kendini beğenmiş hallerin ve bana son âna kadar söylemediğin için."

"Pekâlâ. Sana söylemeden önce beklediğim için özür dilerim, o zaman. Şimdi dahası nedir?"

Tomas yağmur nedeniyle anlaşılır olandan daha rahatsız görünüyordu. "Yüksek tabakadan insanlarla nasıl yemek yenileceğini bilmiyorum. Aptalca bir şey yapacağımdan korkuyorum."

"Zor bir şey değil. Sadece beni izle ve yaptıklarımı yap. Çatalı sol elinle tut ve yiyecekleri bıçakla kes. Su çanaklarından içme, onlar el yıkamak için ve onları sık sık kullan, çünkü ellerin kaburgalar yüzünden sık sık yağlanacaktır. Kemikleri Dük'ün masasının önündeki zemine değil, omzunun üzerinden köpeklere atmayı da unutma. Bir de ağzını kol yenlerine silme, masa örtüsünü kullan, o bu işe yarıyor."

Askerlerin yemekhanesine doğru yürürlerken Pug arkadaşına saraya özgü görgü kurallarının püf noktaları konusunda bilgi veriyordu. Tomas Pug'ın bilgi dağarcığının zenginliğinden etkilenmişti.

Tomas hasta ve acılı görünmek arasında gidip geliyordu. Ne zaman biri ona baksa, en vahim görgüsüzlükten mahkûm olmuş gibi hissediyor ve hasta görünüyordu. Bakışı ne zaman baş masaya dönse ve Elf Kraliçesi'ni görse, midesi düğüm düğüm oluyor ve acılı görünüyordu.

Pug Tomas'ın kendi yanında, Dük'ün masasının biraz uzağındaki masalardan birinde oturmasını ayarlamıştı. Pug'ın her zamanki yeri Dük Borric'in masasında, Prenses'in yanıydı. Pug Prenses'ten uzak kalma fırsatını memnuniyetle karşılamıştı, çünkü kız hâlâ ona karşı hoşnutsuzluğunu ifade etmeyi sürdürüyordu. Normalde ona saraydaki hanımların pek ilginç bulduğu, yüzlerce minik dedikoduyu yetiştirirken, önceki gece onu imalı bir şekilde yok saymış ve tüm ilgisini buna şaşıran ve besbelli sevinen Roland'a bahsetmişti. Pug kendisinin buna verdiği, yüksek dozda sinir bozukluğuyla karışık rahatlama tepkisini akıl karıştırıcı bulmuştu. Kızın gazabından azat olduğu için ferahlamış da olsa, Roland'ın onun üzerine titremesinin, gideremediği, onu tedirgin eden bir kaşıntı olup çıktığını fark etmişti.

Roland'ın ona son zamanlarda gösterdiği, yapmacıklı bir kibarlığın arkasına gizlenmiş düşmanlık, Pug'ın canını sıkıyordu. Hiçbir zaman Roland'a Tomas kadar yakın değildi, ama daha önce hiçbir zaman birbirlerine kızmak için bir nedenleri olmamıştı. Roland her zaman Pug'ın yaşındaki çocuklar kalabalığının bir ferdi olmuştu. Halktan çocuklarla zıtlaştığında hiçbir zaman rütbesinin arkasına saklanmamış, her zaman meseleyi gereken her türlü yoldan çözmeye hazırlıklı olmuştu. Crydee'ye vardığında çoktan deneyimli bir dövüşçü olduğu için de, anlaşmaları çoğu zaman barışçıl olarak çözülmüştü. Pug ile Roland arasında bu koyu gerginlik varken Pug dövüşte Tomas'ın dengi olmayı diliyordu; Tomas, Roland'ın yumruklarıyla üstesinden gelemediği tek çocuktu, yegâne dövüşleri, çabucak Roland'ın temiz bir dayak yemesiyle sonuçlanmıştı. Güneş şafakta nasıl doğuyorsa, Pug da öfkeli genç Toprak Beyi'yle olan yüzleşmesinin hızla yaklaştığından o kadar emindi. Bundan ödü kopuyordu, ama gelip çattığında da rahatlayacağını biliyordu.

Pug Tomas'a bir göz atarak arkadaşının kendi derdine düşmüş olduğunu gördü. Pug dikkatini yeniden Carline'e çevirdi. Prenses tüm benliğini etkisine almıştı, ancak Pug'ın ona ne zaman yakın olsa hissettiği tuhaf bir huzursuzluk kızın çekiciliğine gölge düşürüyordu. Onu ne kadar güzel bulursa bulsun -siyah bukleleri ve mavi gözleri bazı, son derece huzursuz edici hayalleri alevlendiriyordu- her nedense bu imgeler daima biraz boş, yüreğinde renksiz ve Carline uzak, yanına yanaşılmaz ve tanınmayan bir kişiyken kurduğu düşlerde var olan al korlardan yoksun oluyordu. Onu son zamanlarda fırsat bulduğu kadar kısa bir süre gözlemlemek dahi, böylesine

idealize edilmiş düşünceleri imkânsız hale getirmişti. Kız sade gündüz düşlerine sığmayacak kadar karmaşık olduğunu kanıtlıyordu. Tomas bütünde Prenses meselesini sıkıntı verici buluyordu, ancak onu Roland'la birlikte görmek ona kız hakkındaki içsel çelişkilerini unutturmuş, daha az düşünsel, daha temel bir duygunun ön plana çıkmasına neden olmuştu. Kıskanmaya başlıyordu.

Pug o anda Tomas'ı yok farz edip kendi berbat durumunu düşünerek içini çekti. Hiç değilse, diye düşündü Pug, yalnız değilim. Carline Roland'ı bariz bir şekilde sıkıntıya sevk ederek, Aglaranna'nın oğlu Elvandar Prensi Calin'le derin bir sohbete dalmıştı. Prens Arutha ya da Lyam ile aynı yaşta gösteriyordu, ama ona bakılırsa, yirmili yaşlarının başında görünen annesi de öyleydi. Kraliçe'nin en kıdemli danışmanı, Tathar dışında elflerin tümü de hayli genç görünüyordu, Tathar ise Dük'ten yaşlı göstermiyordu.

Yemek sona erdiğinde, Dük'ün maiyetinin büyük bir bölümü dinlenmeye çekildi. Dük ayağa kalkıp kolunu Aglaranna'ya sundu ve onlara katılmaları buyrulmuş olanları konsey salonuna yönlendirdi.

İki gün içinde üçüncü kez Pug ile Tomas kendilerini Dük'ün konsey salonunda buldular. Pug, büyük oranda yediği ağır yemeğin etkisiyle, orada olmaktan eskisi kadar rahatsız değildi, ama Tomas her zamankinden sıkıntılı görünüyordu. Uzun boylu çocuk yemekten önceki bir saati Elf Kraliçesi'ne gözünü dikip bakarak geçirmiş olmasına rağmen, bu dar mekanda ondan başka her yere bakıyor gibi bir hali vardı. Pug Aglaranna'nın Tomas'ın davranışlarını fark ettiğini ve hafifçe gülümsediğini sandı, ama emin olamadı.

Kraliçe'yle birlikte gelen iki elf, Calin ile Tathar, hemen çanağın ve Tsurani askerinden alınan eşyaların durduğu yan masaya yöneldiler. Her bir ayrıntı karşısında büyülenerek, bunları yakından incelediler.

Dük toplantıyı usulünce açtığında iki elf Kraliçe'nin iki yanındaki koltuklara oturdular. Pug ile Tomas her zamanki gibi kapının yanında ayakta duruyorlardı.

Dük, "Sizlere olup bitenleri bildiğimiz kadarıyla anlattık ve artık delilleri kendi gözlerinizle gördünüz. Yardımcı olacağını düşünüyorsanız, çocuklar gemide olanları aktarabilirler," dedi.

Kraliçe başını yana eğdi, ama konuşan Tathar oldu. "Öyküyü ilk elden duymak isterim, Majesteleri."

Borric çocuklara yaklaşmalarını işaret etti. Öne çıktılar ve Tathar, "Bu dış dünyalıyı hanginiz buldu?" dedi.

Tomas Pug'a konuşma işini onun üstlenmesi gerektiğini gösteren bir bakış attı. Pug, elfe nasıl hitap etmesi gerektiğini bilmediğinden, "İkimiz birlikte bulduk, efendim," dedi. Tathar bu genel saygı ifadesinden hoşnut göründü. Pug o gün olanları, hatırlayabildiği hiçbir şeyi atlamadan aktardı. Sözlerini bitirdiğinde, Tathar ona her biri Pug'ın belleğini canlandıran, unuttuğu küçük ayrıntıları ortaya çıkaran bir dizi soru sordu.

Bitirdiğinde Pug geri çekildi ve Tathar bu işlemi Tomas üzerinde de yineledi. Tomas besbelli altüst olmuş bir halde, tekleyerek başladı ve Elf Kraliçesi ona rahatlatıcı bir gülümseme bahşetti. Bu ancak onu daha da tedirgin etmeye yaradı ve çok geçmeden gitmesine izin verildi.

Tathar'ın sorulan gemi hakkında daha fazla ayrıntının, çocuklarca unutulmuş küçük şeylerin ortaya çıkmasını sağlamıştı: güvertede sağa sola savrulmuş, kum dolu ateş kovaları, Arutha'nın bunun bir savaş gemisi olduğu yönündeki tahminlerini doğrulayan, boş mızrak askıları.

Tathar arkasına yaslandı. "Hiç böyle bir gemi duymamıştık. Birçok bakımdan başka gemilere benziyor, ama her bakımdan değil. İkna olmuş durumdayız."

Carlin, sessiz bir sinyal almış gibi konuştu. "Kral-Babamın ölümünden beri Elvandar Savaşönderi olarak hizmet veriyorum. Ormanlardaki yuvalarımızın muhafızlığını yapan gözcü ve devriyelere nezaret etmek benim görevim. Bir süredir büyük ormanda, Crydee nehrinin güneyinde tuhaf şeyler olduğunun farkındayız. Birkaç kez ulaklarımız ormanın el değmemiş bölümlerinde insanların ayaklarının bıraktığı izleri buldular. Bunlar, Elvandar sınırları ile Taş Dağı'nın yakınındaki Kuzey Geçidi'nin arasındaki bölgede görüldüler.

"Gözcülerimiz haftalardır bu adamları bulmaya çalışıyorlar, ancak yalnızca izleri görülebiliyor. Bir keşif ya da yağmacı grubundan beklenecek olağan şeylerden hiçbiri yoktu. Bu insanlar kendilerini gizlemeye büyük özen gösteriyordu. Elvandar'ın bu denli yakınından geçmemiş olsalardı, görülmeden geçip gidebilirlerdi, ama hiç kimse yuvamızın yakınına davetsiz gelip de göze çarpmadan gidemez.

"Birkaç gün önce, gözcülerimizden biri nehri, ormanlarımıza yakın bir yerden, Kuzey Geçidi yönünde geçen yabancı bir kafile gördü. Yarım günlük yürüyüş boyunca onları izledi, sonra da kaybetti."

Fannon kaşlarını kaldırdı. "Bir elf iz sürücüsü onları kayıp mı etti?"
Calin başını hafifçe yana eğdi. "Maharet eksikliğinden değil. Sık bir orman parçasına girdiler ve öteki taraftan çıkmadılar. Kayboldukları noktaya kadar izlerini sürmüş."
Lyam, "Sanırım artık nereye gittiklerini biliyoruz," dedi. Alışılmadık derecede ciddi haliyle babasına her zamankinden çok benziyordu.
Calin sözlerine devam etti. "Mesajınız geldikten dört gün önce, en son görüldükleri yerin yakınında bir grup gören bir devriyeye önderlik ettim. Sakalları olmayan kısa ve tıknaz adamlardı. Bazıları açık tenli, bazıları esmerdi. On kişiydiler ve ormandan geçerken huzursuzdular, en küçük seste dahi dikkat kesiliyorlardı. Ama onca ihtiyatlarına rağmen, izlendiklerine dair en ufak fikirleri yoktu.
"Tümü de parlak renklerde, kırmızı ve mavi, kimi yeşil, kimi sarı zırhlar giymişti, siyah cüppe içindeki bir tanesi dışında. Masanın üzerindekine benzer kılıçlar ve çentikli olmayan kılıçlar, yuvarlak kalkanlar ile kısa ve tuhaf, iki büklüm eğilmiş tuhaf yaylar taşıyorlardı."
Algon oturduğu yerde öne eğildi. "Bunlar, Keshialı köpek askerlerce kullanılan geriye doğru eğimli yaylar."
Calin ellerini iki yana açtı. "Kesh bu topraklardan uzun zaman önce ayrıldı ve bizim tanıdığımız zamanlarda İmparatorluk'ta porsukağacı ya da dişbudaktan yapılma, basit yaylar kullanılırdı."
Algon heyecanla araya girdi. "Kendilerine sakladıkları, gizli bir yöntemleri var; bu tür yayları tahta ve hayvan boynuzlarından yapıyorlar. Bu yaylar küçük, ama uzun yay kadar olmasa da, büyük bir güce sahipler. Menzilleri şaşırtıcı derecede..."
Borric, Atustası'nın kendini silah merakına kaptırmasını istemeyerek manalı manalı gırtlağını temizledi. "Majesteleri lütfen devam edebilir mi?"
Algon şiddetle kızararak geriye yaslandı ve Calin, "Onları iki gün boyunca izledim," dedi. "Gece olunca durup ateş yakmadan kamp kurdular ve geride geçişlerine dair bir iz bırakmamak için büyük özen gösterdiler. Tüm yiyecek artıkları ve bedensel atıklar bir torbada toplandı ve kafileden biri tarafından taşındı. Dikkatle ilerliyorlardı, ama onları izlemek bizim için zor olmadı.
"Ormanın kıyısına; Kuzey Geçidi'nin ağzının yakınlarına geldiklerinde, yolculukları boyunca birkaç kez daha yaptıkları gibi, bir parşömen üzerine bazı işaretler koydular. Derken siyahlar içindeki, bir aygıtı çalıştırdı ve

ortadan kayboldular." Dük'ün halkı arasında bir kıpırdanma oldu. Özellikle de Kulgan kaygılı görünüyordu.

Calin durdu. "Ancak en tuhaf olan şey lisanlarıydı, çünkü konuşmaları bildiğimiz hiçbir şeye benzemiyordu. Alçak sesle konuşuyorlardı, ancak onları duyabiliyorduk ve sözcükleri bir anlam ifade etmiyordu."

Sonra Kraliçe konuştu. "Bunu duyunca telaşlandım, zira bu dış dünyalıların, büyük ormanda, Taş Dağı'nın tepelerinde, şimdi de Krallığın kıyılarında özgürce gezinerek Batı'nın haritasını çıkarmakta oldukları açıktı. Size haber yollamaya hazırlanırken, bu dış dünyalılara dair raporlar sıklaşmaya başladı. Kuzey Geçidi bölgesinde birkaç kafile daha görüldü."

Arutha kollarını masaya dayayarak öne eğildi. "Kuzey Geçidi'ni geçerlerse Yabon'a ve Özgür Şehirler'e giden yolu öğrenirler. Karlar dağlara düşmüş olacaktır ve kış mevsiminde yardım alamayacağımızı keşfedebilirler."

Bir an Dük'ün yüzünden bir telaş gölgesi geçerek metin tavırlarına ihanet etti. Kendini yeniden topladı ve "Hâlâ Güney Geçidi var ve oranın haritasını daha çıkaramamış olabilirler. Eğer bu bölgelerde olsalardı, Gri Kuleler köyleri Taş Dağı köylerinden daha geniş bir alana dağılmış olduğundan, cüceler büyük olasılıkla onların varlığına dair işaretleri görmüş olurlardı," dedi.

"Lord Borric," dedi Aglaranna, "Durumun kritik olduğunu düşünmeseydim, asla Elvandar'dan ayrılmayı göze almazdım. Bize dış dünyalı İmparatorluğu hakkında anlattıklarınıza bakılırsa, şayet anlattığınız kadar güçlülerse, Batı'nın tüm halkları namına korkarım. Elfler Krallık'a pek sevgi beslemese de, Crydeelilere saygı duyarız, çünkü sizler her zaman onurlu insanlar oldunuz ve hâkimiyet bölgenizi genişleterek bizim bölgelerimize tecavüz etmeye hiçbir zaman kalkışmadınız. Bu dış dünyalıların fetih amacıyla buraya gelmeleri durumunda, sizinle ittifak kurmaya hazırız."

Borric bir an ses çıkarmadan oturdu. "Elvandar Leydisi'ne savaş çıkması durumunda elflerin yardımı için teşekkür ederim. Bize verdiğiniz tavsiyeler için de minnettarız, çünkü artık harekete geçebiliriz. Büyük ormanlarda olup bitenlerden haberdar olmasaydık, muhtemelen bu yabancılara başımıza açmaya hazırlandıkları belalar için daha fazla zaman tanımış olurduk." Bundan sonra söyleyeceklerini düşünüyormuş gibi yeniden durdu. "Ve bu Tsuranilerin bizim kötülüğümüzü istediklerinden hiç kuşkum yok. Yabancı

bir ülkede keşif yapmayı, oradaki halkın tabiatını ve mizacını kestirmeye çalışmayı anlayabilirim, ama savaşçılar tarafından yapılan kapsamlı harita çıkarma çalışmaları yalnızca bir işgal hazırlığı olabilir."

"Muhtemelen büyük bir orduyla geleceklerdir," derken Kulgan'ın sesi yorgun çıkıyordu.

Tully başım iki yana salladı. "Belki de öyle olmaz." Konuşmaya devam ederken tüm gözler ona çevrildi; "Ben o kadar emin değilim. Xomich'in zihninde okuduklarımın çoğu karmakarışıktı, ama bu Tsuranuanni İmparatorluğu hakkında, onu bildiğimiz tüm uluslardan farklı kılan bir şey var; görev ve güç birliği anlayışlarında son derece yabancı bir şeyler var. Size nereden bildiğimi söyleyemem, ama tahminime göre, güçlerinin ufak bir bölümüyle önce bizi sınamayı seçebilirler. Sanki dikkatleri başka bir yere yönelik, biz de akıllarına sonradan gelen bir fikir gibiyiz." Kendinin de inkâr etmediği kafa karışıklığıyla başını iki yana salladı. "İçimde böyle bir his var, o kadar."

Dük doğrulup oturdu, sesi buyurgan bir hal aldı. "Harekete geçeceğiz. Yabon Dükü Brucal'a ve Taş Dağı ite Gri Kuleler'e haber göndereceğim."

Aglaranna, "Cüce halkının bildiklerini öğrenmek iyi olacaktır," dedi.

Borric, "Şimdiye kadar haber almayı ümit etmiştim, ama ne habercilerimiz, ne de taşıdıkları güvercinler daha dönmedi," dedi.

Lyam, "Belki şahinler yüzündendir," dedi. "Güvercinler her zaman güvenilir olmaz ya da belki haberciler cücelere hiç ulaşamamıştır."

Borric Calin'e döndü. "Carse kuşatmasının üzerinden kırk yıl geçti ve o zamandan beri cücelerle pek fazla alışverişimiz olmadı. Bugünlerde cüce klanlarına kim komuta ediyor?"

Elf Prensi, "O zamankiyle aynı kişi," dedi. "Taş Dağı, Delmoria köyünden, Hogar soyundan Harthorn sancağı altında yönetiliyor. Gri Kuleler ise Caldara köyünden, Tholin soyundan Dolgan'ın sancağının altında toplanıyor," dedi.

"Kara Kardeşlik'in Carse kuşatmasını kaldırdıkları zaman daha çocuk olmama rağmen, ikisini de tanıyorum," dedi Borric. "Müşkül bir durum çıkarsa, yaman birer müttefik olacaklardır."

Arutha, "Ya Özgür Şehirler ve Krondor Prensi?" dedi.

Borric arkasına yaslandı. "Bunu düşünmem gerekiyor, çünkü Doğu'da soranlar olduğunu duydum. Bu konuyu bu gece düşüneceğim," dedi. "Hepinize bu görüşme için teşekkür ederim. Meskeninize dönüp dinlenme

ve yemek içmekle meşgul olun. Gelmeleri durumunda işgalcilerle başa çıkmak üzerine planlar tasarlamanızı rica edeceğim ve yarın yeniden toplanacağız."

Ayağa kalkan Elf Kraliçesi'ne kolunu sundu, sonra da onu Pug ile Tomas'ın açık tuttuğu kapılardan geçirdi. En son çıkan Pug ile Tomas oldu. Fannon Tomas'ı yedeğe alarak onu askerlerin yemekhanesine yönlendirirken Kulgan da Tully ve iki elf danışman ile salonun dışında ayakta durdu.

Büyücü çırağına döndü. "Pug, Prens Calin büyü kitaplarından oluşan küçük kitaplığınla ilgilendiğini beyan etti. Lütfen kitaplarını ona gösterir misin?"

Pug bunu yapacağını söyledi ve Prens'i merdivenlerden çıkararak odasının kapısına götürdü ve ona kapıyı açtı. Calin içeri girdi, Pug da onu izledi. Uyumakta olan Fantus irkilerek uyandı. Elfe güvensiz bir bakış attı.

Calin yavaşça ejderin yanına gitti ve Pug'ın anlamadığı dilde birkaç yumuşak kelime etti. Fantus gerginliğini kaybetti ve Prens'in başını kaşımasına izin vermek için boynunu öne uzattı.

Bir an sonra ejder Pug'a beklenti dolu gözlerle baktı. Pug, "Evet, yemek bitti. Mutfak artıklarla doludur," dedi. Fantus kurdumsu bir sırıtışla pencereye yaklaştı ve burnuyla iterek açtı. Bir kanat şaklamasıyla dışarıya çıkmış, mutfağa doğru kayarak ilerliyordu.

Pug Calin'e bir tabure önerdi, ama Prens, "Teşekkür ederim, ama koltuklarınız ve tabureleriniz benim soyum için pek rahat sayılmaz. İzin verirsen, yerde oturmakla yetineceğim. Hayli alışılmamış bir evcil hayvanın var, Toprak Beyi Pug," dedi. Pug'a hafifçe gülümsedi. Pug Elf Prensi'ni yoksul odasında ağırlamaktan biraz rahatsızdı, ama elfin tavırları çocuğu rahatlattı.

"Fantus bir evcil hayvandan çok daimi bir konuk sayılır. Kendisine ait bir zihni vardır. Ara sıra haftalarca ortadan kaybolduğu görülmemiş şey değildir, ama çoğu zaman burada kalır. Meecham gittiğinden yemeğini mutfağın dışında yemesi gerekiyor."

Calin Meecham'ın kim olduğunu sordu. Pug açıkladıktan sonra ekledi; "Kulgan onu Kuzey Geçidi karla kapanmadan önce Dük'ün adamlarından bazılarıyla dağlar üzerinden Bordon'a gönderdi. Neden gittiğini söylemedi, Majesteleri."

Calin çocuğun kitaplarından birine baktı. "Bana Calin denmesini tercih ederim, Pug."

Pug başını salladı, memnun olmuştu. "Calin, sence Dük'ün aklında ne var?"

Elf ona esrarlı bir tavırla gülümsedi. "Dük kendi planlarını açıklayacaktır, sanırım. Benim tahminim, Meecham Dük doğuya yolculuk etmeyi düşünürse diye yolu hazırlıyordun Muhtemelen yarın öğrenirsin." Baktığı kitabı havaya kaldırdı. "Bunu ilginç buldun mu?"

Pug uzanıp kitabın adını okudu. Dorcas'ın Nesnelerin Canlandırılması Üzerine Risale'sini mi? Evet, ama bana biraz muğlak geldi."

"Haklı bir hüküm. Dorcas da muğlak bir adamdı, en azından ben öyle olduğunu düşünürdüm."

Pug irkildi. "Ama Dorcas otuz yıl önce ölmüştü."

Calin düzgün beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Soluk gözleri lambanın ışığında parlıyordu. "O zaman elf irfanı hakkında pek az şey biliyorsun, öyle mi?"

"Çok az," diye kabul etti Pug. "Sen konuştuğum ilk elfsin, gerçi çok küçükken bir defasında başka bir elf görmüş olabilirim. Emin değilim." Calin kitabı bir yana bıraktı. "Yalnızca Martin Longbow'un anlattıklarını, her nasılsa hayvanlarla ve bazı ruhlarla konuşabildiğinizi biliyorum. Elvandar'da ve onu çevreleyen elf ormanlarında yaşadığınızı ve çoğunlukla kendi türünüzle zaman geçirdiğinizi."

Elf kahkaha attı, yumuşak, ahenkli bir sesti. "Neredeyse hepsi doğru. Longbow dostumu iyi tanıdığımdan, bazı öykülerin epey renklendirilmiş olduğunu söyleyebilirim, zira başkalarını kandıran türden bir adam olmamasına rağmen, bir elfin mizah anlayışına sahiptir." Pug'ın yüz ifadesinden bunu anlamadığı belliydi. "Sizin ölçülerinize göre çok uzun süre yaşarız. Dünyadaki mizahtan keyif almayı öğrenir, insanların bulmadığı çoğu yerde eğlenceli bir şey buluruz. Ya da buna sadece yaşama farklı bir bakış açısı, diyebilirsin. Sanırım Martin bunu bizlerden öğrendi."

Pug başıyla onayladı. "Alaycı gözler."

Calin kaşlarından birini soru soran bir ifadeyle kaldırdı. Pug açıkladı, "Buradaki insanların çoğu Martin'i geçimsiz bulur. Bir nevi, farklı. Bir defasında bir askerin onda alaycı gözler olduğunu söylediğini duymuştum."

Calin içini çekti. "Martin için yaşam kolay olmadı. Küçük yaşta kendi başına bırakıldı. Silban Keşişleri iyi yürekli adamlardır, ama bir çocuğu

yetiştirmek için donanımlı değildirler. Martin öğretmenlerinden kaçabildiğinde yabani bir şey gibi ormanda yaşadı. Onu bir gün bizim çocuklarımızdan ikisiyle dövüşürken yakaladım -çok küçükken insanlardan pek farklı değilizdir. Yıllar geçtikçe Elvandar'a dilediği zaman gelebilen az sayıda insandan biri oldu. O değer verdiğimiz bir dosttur. Ama tam olarak ne elf ne de insanların dünyasında var olamadığından, ikisinde de bir parça bulunduğundan, özel bir yalnızlık yükü taşıyor, sanırım."

Pug Martin'i yeni bir bakış açısından gördü ve Avcıustası'nı daha iyi tanımayı denemeye karar verdi. Asıl konuya dönerek, "Söyledikleri doğru mu?" dedi.

Calin başını salladı. "Bazı yönlerden. Hayvanlara yalnızca insanların yaptığı gibi, onları rahatlatacak, huzur verici bir ses tonuyla konuşabiliriz, ancak varlıkların ruh hallerini daha kolay okuyabildiğimizden, bu konuda insanlardan daha başarılıyızdır. Martin'de de bu ustalık bir parça var. Ancak, ruhlarla konuşmayız. İnsanların ruh saydığı varlıklar vardır -orman perileri, cinler, periler- ama bunlar bizim büyümüzün yakınında yaşayan doğal varlıklardır."

Pug'ın merakı uyanmıştı. "Sizin büyünüz mü?"

"Bizimki varlığımızın bir parçası, en çok Elvandar'da güçlü olan büyüdür. Çağlarca öncesinden beri var olan, bizim ormanlarımızla barış içinde yaşamamıza olanak sağlayan bir mirastır. Orada başkaları gibi çalışır, avlanır, bahçelerimize bakar, mutluluklarımızı kutlar, çocuklarımızı eğitiriz. Elvandar'da zaman yavaş geçer, çünkü orası yaşı olmayan bir yerdir. Dorcas'la konuştuğumu hatırlamam ondan, zira genç görünümüme rağmen, yaşım yüzü aşkındır."

"Yüz..." Pug başını iki yana salladı. "Zavallı Tomas, Kraliçe'nin oğlu olduğunu duyduğunda üzülmüştü. Şimdi mahvolacak."

Calin başını yana eğdi, yüzünden yarım bir gülümsemenin gölgesi geçti. "Bizimle birlikte konsey salonunda olan delikanlı mı?"

Pug başını salladı. Calin, "Kraliçe-Annemin bir insan üzerinde bu etkiyi uyandırması ilk defa olmuyor, ama yaşça daha büyük erkekler bu etkiyi daha kolay gizleyebiliyor," dedi.

Pug dostunu koruma duygusuyla, "Senin için sorun değil ya?" diye sordu.

"Hayır, Pug, elbette değil. Elvandar'daki herkes Kraliçe'yi sever ve güzelliğinin eşsiz olduğu herkesçe kabul edilir. Dostunun ona tutulmasına

şaşırmadım. Kral-Babam vefat edeli beri, sizin ırkınızdan birden çok cüretli asilzade Aglaranna'yı izdivaca razı etmek için geldi. Yas süresi artık bittiğine göre, dilerse bir başkasıyla evlenebilir. Bunun sizin ırkınızdan biri olması pek muhtemel değildir, çünkü bunun gibi birkaç evlilik yapılmış da olsa, bunlar çok nadirdir ve sizin ırkınızdan olanın yaşamı sona erince genellikle hüzünlü bir hal alırlar. Annem Tanrıların rızasıyla daha birçok insan ömrü sürecektir."

Calin gözlerini odada gezdirdi ve ekledi, "Dostumuz Tomas'ın elflerin yüce hanımına duyduğu hisleri büyüyünce kaybetmesi muhtemel. Sanırım, Prensesinizin sana olan duygularının değişeceği gibi."

Pug kendisini mahcup hissetti. Carline ile Elf Prensi'nin yemekte ne konuştuğunu merak etmesine rağmen, kendini rahat hissetmediği için soramamıştı. "Onunla uzun uzun konuştuğunuzu fark ettim."

"Omuzlarında yıldırımlar uçuşan, iki metrelik bir kahramanla karşılaşmayı beklemiştim. Anlaşılan elinin bir hareketiyle yirmi kadar trolü haklamışsın."

Pug kızardı. "Sadece iki taneydiler ve büyük oranda kazayla oldu."

Calin'in kaşları havaya kalktı. "İki tanesi bile bir başarı. Kızın hayal kurduğunu sanmıştım. Öyküyü duymak isterdim."

Pug ona olanları anlattı. Bitirdiğinde Calin, "Bu olağandışı bir öykü, Pug," dedi. "İnsan büyüleri hakkında çok az bilgim var, ama yaptığının Kulgan'ın dediği gibi tuhaf olduğunu düşünecek kadarını biliyorum. Elf büyüsü insanlarınkinden çok farklıdır, ama biz kendi büyümüzü sizin kendinizinkini anladığınızdan daha iyi anlarız. Asla böyle bir olayın benzerini duymamıştım, ama seninle şunu paylaşabilirim: Zaman zaman, büyük ihtiyaç anında, bir içsel çağrı yapılarak derinlerde yatan gizli güçler ortaya çıkarılabilir."

Pug, "Ben de böyle düşünmüştüm, ama olanları biraz daha iyi anlasam fena olmazdı."

"Bu zamanla gerçekleşebilir."

Pug konuğuna baktı ve derinden içini çekti. "Keşke Carline'i de anlayabilseydim."

Calin omuzlarını silkip gülümsedi. "Kim bir başkasının zihnindekileri anlayabilir? Sanırım daha bir süre onun ilgi odağı olmaya devam edeceksin. Daha sonra belki de bir başkası dikkatini dağıtır, belki de genç Toprak Beyi Roland. Kızın esiri olmuş gibi bir hali var."

Pug bir homurtu çıkardı. "Şu... baş belası."
Calin anlayışla gülümsedi. "O zaman Prenses'ten hoşlanıyorsun, öyle mi?"
Pug âli bir kaynaktan ona yol göstermesini beklercesine yukarıya baktı. "Ondan hoşlanıyorum," diye kabul etti, derin derin içini çekerek. "Ama onu o özel anlamda sevdiğimden emin değilim. Bazen sevdiğimi sanıyorum -özellikle de Roland'ın ona yaltaklandığını gördüğümde- ama bazen de sevmediğimi düşünüyorum. Açık seçik düşünmemi çok zorlaştırıyor ve her zaman ona sanki yanlış şeyler söylüyorum."
"Toprak Beyi Roland'ın aksine," diye sufle verdi Calin.
Pug başını salladı. "O sarayda doğup yetişmiş. Söylenecek doğru şeylerin hepsini biliyor." Pug dirseklerinin üzerinde geriye yaslandı ve özlemle içini çekti. "Herhalde ondan rahatsız oluşumun nedeni, her şeyden çok haset. Bana kendimi el yerine koca taş yumruları, ayak yerine de ağaç kütükleri taşıyan biri gibi hissettiriyor."
Calin anlayışlı bir tavırla başını salladı. "Kendimi halkının alışkanlıkları konusunda uzman saymıyorum, Pug, ama insanlar arasında, hissettiğiniz şeyi kendinizin seçtiğini bilecek kadar zaman geçirdim; Roland sana kendini sakar hissettiriyorsa bu, ona izin verdiğin içindir.
"Tahmin ederim ki, konumlarınız tersine dönmüş olsa, genç Roland da kendisini senin gibi hissederdi. Başkalarında gördüğümüz kusurlar asla kendimizde gördüklerimiz kadar korkunç gelmez bize. Roland dolaysız konuşmana ve dürüst tavrına gıpta ediyor olabilir.
"Her halükarda, Prenses kendi burnunun dikine gitmeye azimli olduğu sürece, senin ya da Roland'ın yapacağı herhangi bir şeyin onun üzerinde pek bir etkisi olmayacaktır. Seni, dostunun Kraliçemizi değerlendirdiği kadar abartılı değerlendirmiş. Umutsuz bir hödüğe dönüşmediğin sürece, hazır olana onun dek bu tavrını kimse değiştiremez. Sanırım gelecekteki eşi olarak seni kafasına koymuş."
Pug bir an ağzı açık bakakaldı, sonra da "Eşi mi?" dedi.
Calin gülümsedi. "Gençler çoğu zaman daha sonraki yıllarda açıklığa kavuşturulacak meselelerle fazlasıyla ilgilenir. Sanırım bu konudaki azmi, gerçek değerini anlamasından çok, senin gönülsüzlüğünden kaynaklanıyor. Çocukların çoğu gibi o da sahip olamadığı şeyi istiyor." Dostça bir sesle, "Zaman bunu açıklığa kavuşturacaktır," dedi.

Pug yüzünde endişeli bir ifadeyle öne eğildi. "Vay canına, işleri amma karıştırmışım. Kaledeki çocukların çoğu Prenses'e âşık olduğunu sanıyor. Bunun gerçekte ne kadar dehşet verici bir şey olduğunu bir bilseler." Gözlerini bir an sıkarak kapattı. "Başım ağrıyor. Sanmıştım ki, o ve Roland..."

Calin, "O sadece sende ilgi uyandırmak için bir araç olabilir. Maalesef, bu ikinizin arasında nahoş duyguların doğmasına neden olmuş," dedi.

Pug ağır ağır başını salladı. "Öyle sanırım. Roland bütünde iyi biridir aslında; çoğunlukla arkadaştık. Ama benim rütbem artırıldığından beri, açıktan açığa düşmanca davranıyor bana. Bunu görmezden gelmeye çalışıyorum, ama bir süre sonra kanıma dokunuyor. Belki de onunla konuşmayı denesem iyi olacak."

"Sanırım, bu akıllı bir hareket olacaktır. Ama sözcüklerine karşı anlayışlı davranmazsa, şaşırma. Prenses'in büyüsüne kapılmış olduğu kesin."

Bu konu Pug'ın başını ağrıtmaya başlamıştı ve büyülerden söz geçince, "Bana elf büyüsü hakkında başka bir şeyler anlatır mısın?" diye sordu.

"Bizim büyümüz kadimdir. Bizim varlığımızın ve yarattığımız şeylerin parçasıdır. Elf çizmeleri yürürken bir insanın bile sessiz olmasını sağlar ve elf yayları hedefi daha iyi vurur, çünkü büyümüzün doğası böyledir. Bizi, ormanlarımızı, yaratılarımızı donatır. Zaman zaman, onu tamamen anlayan kişilerce incelikle yönlendirilebilir. Tathar gibi Efsunörücüler tarafından. Ama bunu yapmak kolay değildir, çünkü büyümüz idare edilmeye karşı direnç gösterir. Her şeyden çok, rüzgâr estiğinde hissedilebilen, özdeği olan havaya benzer. İnsanlar ormanlarımızın büyülü olduğunu söyler, zira orayı o kadar uzun zamandır mesken edindik ki, büyümüz Elvandar gizemini yarattı. Orada yaşayan herkes barış içindedir. Hiç kimse, büyük sanatlar yardımı olmadan Elvandar'a davetsiz giremez ve elf ormanlarının uzak sınırları dâhil oraya kötü niyetle girenlerde tedirginlik yaratır. Bu her zaman böyle değildi; geçmiş çağlarda topraklarımızı moredhel ile sizin Kara Yol Kardeşliği adını verdiğiniz kimselerle paylaşıyorduk. Onları ormanlarımızdan sürdüğümüz büyük kopuştan beridir, Elvandar değişmekte, daha çok bizim mekânımız, yuvamız, özümüz olmakta."

Pug, "Kara Yol Kardeşleri gerçekten de elflerle akraba mı?" dedi.

Calin'in gözleri perdelendi. Bir an durduktan sonra, "Bu konularda pek konuşmayız, çünkü keşke doğru olmasaydı, dediğimiz çok fazla şey var. Sana şu kadarını söyleyebilirim: Sizlerin Kardeşlik adını verdiğiniz

moredhel ile halkım arasında, kadim zamanlardan kalma ve uzun süre önce saptırılmış da olsa, bir bağ vardır. Böyle olmamasını dilerdik, ama onlar gerçekten de bize akrabadır. Çok uzun aralıklarla birisi bize geri gelir, buna da Dönüş deriz." Bu konuda konuşmaktan çok rahatsız oluyormuş gibi bir hali vardı.

Pug, "Özür dilerim, eğer ben..." dedi.

Calin özrü eliyle savuşturdu. "Merak bir öğrencide utanılacak şey değildir, Pug. Bu konuda daha fazla konuşmamayı tercih ederim, o kadar."

Gecenin geç saatlerine kadar birçok konuda konuştular.

Pug Elf Prensi'nden büyülenmişti ve söylediği pek çok şey Calin'in ilgisini çektiğinden, koltukları kabarmıştı.

Calin nihayet, "Ben yatmaya çekilsem iyi olacak," dedi. "Fazla istirahate ihtiyacım olmasa da, şimdi biraz dinlenmem gerek. Bence sen de aynını yapsan iyi olacak."

Pug ayağa kalktı ve "Bana bu kadar çok şey anlattığın için teşekkür ederim," dedi. Sonra da biraz mahcup bir tavırla gülümsedi. "Benimle Prenses hakkında konuştuğun için de."

"Konuşmaya ihtiyacın vardı."

Pug Calin'i, ona kalacağı yeri gösterecek bir hizmetkârın beklediği uzun salona kadar eşlik etti. Pug odasına döndü ve yağmurda uçmak zorunda kaldığı için öfkeyle homurdanan ıslak Fantus eşliğinde uyumak üzere uzandı. Fantus çok geçmeden uyuyakaldı. Ancak Pug uyuyamadan, ateş çanağında titreşen ışıkların tavanda dans eden ışıklarına bakarak yattı. Yabancı savaşçılara dair anlatılanları kafasından çıkarmaya çalıştı, ama batı ellerindeki ormanlarda sinsice dolaşan, parlak giysili savaşçıların görüntüleri uyumayı imkânsızlaştırıyordu.

Ertesi sabah Crydee Kalesi'ne kasvetli bir hava hâkimdi. Tsurani hakkındaki haberler hizmetçilerin dedikodularıyla yayılmıştı, ancak ayrıntılar eksikti. Herkes işine bakarken bir taraftan da Dük'ün ne yapacağına dair bir tahmin kırıntısı duymak umuduyla kulak kesilmişti. Herkes bir konuda hemfikirdi: Crydee Dükü, Borric conDoin, boş boş oturup bekleyecek biri değildi. Bir şey yapılacak ve bu kısa zamanda olacaktı.

Pug bir saman balyasının üzerine oturmuş, Tomas'ın kılıcını bir direğe savurup önce ters, sonra düz vuruşlarla çenterek alıştırma yapmasını izliyordu. Darbeleri isteksizdi ve nihayet kılıcını tiksintiyle yere fırlattı.

"Bir şey beceremiyorum." Yürüyüp Pug'ın yanına oturdu. "Acaba neden bahsediyorlar."

Pug omuzlarını silkti. "Onlar" Dük'ün konseyiydi; o gün çocuklardan konseye katılmaları istenmemiş ve son dört saat yavaş geçmişti.

Hizmetkârlar ön kapıya doğru seğirtirken avlu birden doluverdi. "Haydi, gel," dedi Tomas. Pug balyanın üzerinden atlayarak indi ve arkadaşını izledi.

Kaleyi dolaşıp geçtiklerinde muhafızlar önceki gün olduğu gibi sıraya giriyordu. Hava dünden daha soğuktu, ama yağmur yoktu. Çocuklar aynı arabaya tırmandılar ve Tomas ürperdi. "Bence bu yıl kar erken gelecek. Belki de yarın."

"Gelirse hatırlanan en erken kar olacaktır. Cüppeni giymen gerekirdi. Talim yüzünden terlisin ye hava seni donduruyor."

Tomas'ın canı sıkkın görünüyordu. "Tanrılar adına, annem gibi konuşuyorsun."

Pug yalandan öfkelenmiş gibi yaptı. İnce ve burundan gelen bir sesle, "Soğuk alıp mosmor kesildiğinde ve öksürüp tıksırıp, teselli aradığında koşa koşa bana gelme, Tomas Megarson, çünkü burada onu bulamazsın," dedi.

Tomas sırıttı. "Şimdi aynen onun gibi konuştun."

Büyük kapıların açılma sesine döndüler. Dük ile Elf Kraliçesi kale içinden ayrılan diğer konukların başını çekerken Dük dostça bir veda jestiyle Kraliçe'nin elini tutmuştu. Sonra Kraliçe elini ağzına götürdü ve yüksek olmamasına rağmen kalabalığın gürültüsünü bastıran bir dizi ahenkli sözcüğü şarkı gibi söyledi. Avluda duran hizmetkârlar sustular ve çok geçmeden kalenin dışından toynak sesleri duyuldu.

On iki beyaz at kapılardan koşarak geçti ve Elf Kraliçesi'ni şahlanarak selamladılar. Elflerin her biri yardım almadan bir elf küheylanının sırtına sıçrayarak bindiler. Ellerini kaldırarak, Dük'ü selamladılar, sonra da arkalarını dönerek son hızla kapıdan çıktılar.

Onlar gittikten sonra kalabalık birkaç dakika boyunca, elfleri son kez, belki bu ömürlerinde son defa gördüklerini kabul etmek istemeden öylece durdular. Ağır ağır işlerine geri döndüler.

Tomas uzaklara bakıyordu ve Pug ona döndü. "Ne oldu?" Tomas usulca, "Bir gün Elvandar'ı görebilmeyi dilerdim," dedi.

Pug onu anladı. "Belki görürsün." Ama daha şakacı bir tonla ekledi, "Gerçi bundan kuşkuluyum. Çünkü ben bir büyücü olacağım, sen de bir asker olacaksın ve Kraliçe biz öldükten çok sonra bile Elvandar'da hüküm sürüyor olacak."

Tomas şakacı bir şekilde arkadaşının tepesine atlayarak, onu samanların arasına bastırdı. "Ya! Demek öyle. Eh, ben de bir gün Elvandar'a gideceğim." Pug'ı altında kıstırarak göğsüne oturdu. "Gittiğim zaman da Tsurani üzerinde onlarca zafer kazanmış, büyük bir kahraman olacağım. Kraliçe beni bir onur konuğu olarak karşılayacak."

Pug arkadaşını iterek uzaklaştırmaya çalışarak güldü. "Ben de ülkedeki en büyük büyücü olacağım."

İkisi de güldüler. Bir ses oyunlarını böldü. "Pug! Buradasın demek."

Tomas kalktı ve Pug doğrulup oturdu. Demirci Gardell'in tıknaz cüssesi onlara yaklaşmaktaydı. Göğsü fıçıyı andıran, saçı az, ama gür ve siyah bir sakalı olan bir adamdı. Kolları dumandan işlenmişti ve önlüğü birçok ufak yerinden yanarak delinmişti. Arabanın yanına yanaştı ve yumruklarını beline koydu. "Her yerde seni aradım. Kulgan'ın ateş çanağın için yapmamı istediği şu kapağı hazırladım."

Pug arkasında Tomas'la arabadan güçlükle indi. Gardell'in ardından kale ortasındaki demirci dükkânına yürüdüler. Sağlam yapılı demirci, "Hayli akıllıca bir fikir, şu kapak. Neredeyse otuz yıldır demirci ocağında çalışıyorum, ama ateş çanağına kapak takmak hiç aklıma gelmemişti. Kulgan bana planını anlatır anlatmaz bir tane yapmam şart oldu," dedi.

Bir büyük, bir de küçük tav fırını ile farklı boyda birkaç örsün bulunduğu, geniş bir baraka olan demirci dükkânına girdiler. Etrafta her türde eşya onarılmayı bekliyordu: zırhlar, üzengi demirleri ve mutfak eşyaları. Gardell daha büyük olan tav fırınına yürüdü ve kapağı aldı. Bir kenarı ile yüksekliği birer metre kadardı ve üzerinde bir deliği olan bir koni oluşturuyordu. Yakınlarda, özellikle ince olarak hazırlanmış, uzun, yuvarlak borular duruyordu.

Gardell yaratısını incelemeleri için havaya kaldırdı. "Onu oldukça ince yaptım, hafif olsun diye epey teneke kullandım, çünkü ağır olsa, çökerdi." Ayak başparmağıyla birkaç boy madeni çubuğu işaret etti. "Zeminde birkaç delik açıp destek için bunları kullanacağız. Düzeltmek biraz zaman alabilir, ama sanırım senin bu şey çalışacak."

Pug sırıttı. Fikirlerinden birinin somut bir biçim aldığını görmekten büyük bir haz duyuyordu. Bu yeni ve memnuniyet verici bir histi. "Ne zaman kurabiliriz?"

"İstersen, hemen şimdi. İtiraf edeyim, çalıştığını görmeyi ben de isterim."

Pug borulardan birazını, Tomas ise geri kalanıyla çubukları aldı. Tuhaf yüklerini dengede tutmaya çalışarak, arkalarında kıkırdayan demirciyle birlikte büyücü kulesine doğru yola çıktılar.

Kulgan odasına giden merdivenleri çıkmaya başlarken derin düşünceler içindeydi. Birden yukarıdan bir ses geldi: "Dikkat et!" Kulgan tam zamanında başını kaldırarak bir taş bloğunun merdivenden aşağı, sarhoş bir çılgınlık krizindeymişçesine basamaklardan sekerek indiğini gördü. Hava alçı tozuyla doldu ve Kulgan hapşırdı.

Tomas ile Pug yüzlerinde kaygılı ifadelerle merdivenden koşarak indiler. Kimsenin canının yanmadığını gördüklerinde, ikisi de rahatlamış göründü.

Kulgan ikisine meşum bir bakış attı ve "Nedir bütün bunlar?" dedi.

Tomas duvarla bir olmaya çalışırken Pug da sıkılgan göründü. İlk konuşan Pug oldu. "Taşı bahçeye indirmeye çalışıyorduk ve elimizden kaydı gibi oldu."

"Kaydı gibi mi oldu? Bana daha çok özgürlüğüne kavuşmak için delice depar atmış gibi geldi. Şimdi, neden taşı taşıyordunuz ve nereden geldi?"

"Benim duvarımdaki sağlam olmayan taştı," dedi Pug. "Gardell son boruyu yerine yerleştirebilsin diye çıkarmıştık." Kulgan hâlâ anlamamış göründüğünden, "Ateş çanağım için, hatırladın mı?" dedi.

"Ah," dedi Kulgan, "evet. Şimdi hatırladım." Sesin nereden geldiğini öğrenmek için bir hizmetkâr geldi ve Kulgan ondan taş bloğu taşımaları için birkaç işçi getirmesini rica etti. Hizmetkâr gitti, Kulgan da çocuklara, "Sanırım o taşı biraz daha iri birinin nakletmesine izin vermek daha iyi olacak. Şimdi, gidip bu harika şeyi görelim."

Merdivenleri çıkıp çocuğun odasına girdiler ve Gardell'i son bora parçasını takar buldular. Demirci onlar girince döndü ve "Eh, ne düşünüyorsunuz?" dedi.

Çanak duvara biraz yaklaştırılmıştı ve kapak çanağın üzerindeki eşit uzunlukta dört madeni çubuğun üzerinde duruyordu. Dumanın tamamı kapakta tutuluyor ve hafif madeni borudan geçerek uzaklaşıyordu. Ne yazık ki, taşın eksik olduğu yerdeki delik borudan hayli büyüktü ve rüzgâr dumanın büyük bölümünü gerisingeri odanın içine üflüyordu.

"Kulgan, ne düşünüyorsun?" dedi Pug.

"Eh, evlat. Hayli etkileyici görünüyor, ama buradaki atmosferde pek bir düzelme göremiyorum."

Gardell kapağa elinin tersiyle sağlam bir darbe indirerek onu tenekemsi bir sesle çınlattı. Kalın nasırları yüzünden eli yanmıyordu. "Ben o deliği tıkar tıkamaz, işini görecektir, büyücü. Atlılar için kalkan yapmakta kullandığım boğa derilerinden biraz getirip, bir parçasının ortasında bir delik açar ve borunun etrafına geçirdikten sonra duvara çivilerim. Üzerine bir iki kat tabaklama sıvısı sürdüm müydü, sıcaklık onu iyice bir kurutup sertleştirir. Sıcaklığı alır ve dumanın yanında rüzgârla yağmuru da odadan uzak tutar." Demirci el işinden memnun görünüyordu. "Eh, ben gidip deriyi getireyim. Hemen dönerim."

Pug icadını önünde görmekten dolayı gururdan patlayacak gibiydi, Tomas da Pug'ın zaferini yansıtıyordu. Kulgan bir an bıyık altından güldü. Pug birden Kulgan'ın günü nerede geçirdiğini hatırlayarak büyücüye döndü. "Konsey'den ne haberler var?"

"Dük Batı'nın tüm asilzadelerine mesajlar göndererek olanları ayrıntılı olarak anlatıyor ve Batı ordularının hazırlanmasını talep ediyor. Korkarım Tully'nin yazıcılarını çetin günler bekliyor, çünkü Dük mesajların mümkün olduğunca çabuk bitirilmesini istiyor. Tully'nin tepesi atmış durumda, çünkü Dük'ün yokluğunda geride kalıp Fannon ve Algon ile birlikte Lyam'a danışmanlık yapması buyruldu."

"Lyam'a danışmanlık mı? Yokluğu mu?" diye sordu Pug anlayamadan.

"Evet, Dük, Arutha ve ben, Özgür Şehirler'e, oradan da Prens Erland'la görüşmek için Krondor'a yolculuk edeceğiz. Bu gece, becerebilirsem bir meslektaşıma bir rüya mesajı göndereceğim. Belgan, Bordon'ın kuzeyinde yaşıyor. Artık oraya varmış olması muhtemel olan Meecham'a bir gemi bulması için haber yollayacak. Dük haberi bizzat iletmesinin en iyisi olacağını düşünüyor."

Pug ile Tomas heyecanlı görünüyordu. Kulgan ikisinin de gelmek istediğini biliyordu. Krondor'a gitmek genç yaşamlarının en büyük serüveni olacaktı. Kulgan kır sakalını ovuşturdu. "Derslerine devam etmen kolay olmayacak, ama Tully sana birkaç hile öğretebilir."

Pug'ın patlayacak gibi bir hali vardı. "Lütfen, Kulgan, ben de gelebilir miyim?"

Kulgan şaşırmış gibi yaptı. "Sen mi, gelmek mi? Bunu hiç düşünmemiştim." Gerilim artarken bir an düşündü. "Eh..." Pug gözleriyle yalvarıyordu. "...sanırım sorun olmaz." Pug bir viyaklama koyuverip havaya sıçradı.

Tomas düş kırıklığını gizlemek için mücadele veriyordu. Zorla inceden gülümsedi ve Pug adına sevinmiş görünmeye çalıştı.

Kulgan kapıya doğru yürüdü. Pug Tomas'ın mahzun ifadesini fark etti. "Kulgan?" dedi. Büyücü dudaklarında hafif bir gülümsemeyle döndü.

"Evet, Pug?"

"Tomas da gelebilir mi?"

Tomas başını iki yana salladı, çünkü ne saray halkındandı ne de büyücünün sorumluluğundaydı, ama gözleri Kulgan'a yakararak bakıyordu.

Kulgan geniş geniş gülümsedi. "Herhalde ikinizi bir arada tutsak iyi olacak, bu sayede belayı tek bir yerde arayabiliriz. Tomas da gelebilir. Fannon'la işleri ayarlarım."

Tomas haykırdı ve iki çocuk birbirlerinin sırtına şaplaklar attılar.

Pug, "Ne zaman gidiyoruz?" dedi.

Kulgan güldü. "Beş gün içinde. Ya da Dük cücelerden haber alırsa, daha önce. Koşucular açık olup olmadığına bakmak için Kuzey Geçidi'ne gönderiliyor. Değilse, Güney Geçidi'nden geçeceğiz."

Kulgan kol kola girip dans eden ve heyecan nidaları atan çocukları bırakarak oradan ayrıldı.-

ANLAYIŞ

PUG AVLUDAN ACELEYLE GEÇTİ.

Prenses Carline ona bir not göndererek kendisiyle çiçek bahçesinde buluşmasını istemişti. Prenses'in son buluşmalarından hışımla ayrılmasından sonra kızdan ilk defa haber alıyordu ve endişeliydi. Hissettiği çelişkiler ne olursa olsun, Carline'le arasının bozuk olmasını istemiyordu. Calin'le iki gün önceki kısa konuşmalarından sonra Rahip Tully'yi bulmuş ve onunla uzun uzadıya konuşmuştu.

İhtiyar rahip Dük'ün personeline yaptığı taleplere rağmen, çocukla konuşmak için zaman ayırmaya istekli davranmıştı. Bu Pug için iyi bir sohbet olmuş, özgüvenini artırmıştı. İhtiyar din adamının son mesajı şu olmuştu: Prenses'in ne hissettiğini ve ne düşündüğünü kafana takmaktan vazgeç ve Pug'ın ne hissettiğini ve ne düşündüğünü keşfetmeye başla.

Rahibin tavsiyesine uymuştu ve artık Carline'in aralarında herhangi bir "anlayış"tan bahsetmesi durumunda ne söylemesi gerektiğini biliyordu. Haftalardır ilk kez bir yön duygusuna benzer bir şey hissediyordu - böylesi bir yolda ilerleyerek sonunda nereye varacağını bilmiyor da olsa.

Prenses'in bahçesine vardığında bir köşeyi döndü, sonra durdu, çünkü basamaklarda Carline yerine Toprak Beyi Roland duruyordu. Roland hafif bir gülümsemeyle başım salladı. "İyi günler, Pug."

"İyi günler, Roland." Pug etrafına bakındı.

"Birini mi bekliyorsun?" dedi Roland kavgacı ses tonunu gizlemekte pek başarılı olmayan bir kayıtsızlığı zorla takınarak. Sol elini kılıcının kabzasına gelişigüzel yaslamıştı. Kılıcı sayılmazsa, renkli pantolon, yeşil ve altın renklerinde tunik ve uzun, binici çizmeleriyle her zamanki gibi giyinmişti.

"Eh, aslına bakarsan Prenses'i görmeyi bekliyordum," dedi Pug bir parça dikbaşlılıkla.

Roland şaşırmış gibi yaptı. "Öyle mi? Leydi Glynis bir not hakkında bir şeyler söylemişti, ama ikiniz arasında işlerin biraz gergin durumda olduğunu sanıyordum..."

Pug son birkaç gündür Roland'ın durumuna anlayışla yaklaşmaya çalışmıştı çalışmasına, ama Roland'ın nezaketsiz, üstünlük taslar tavırları ve müzmin husumeti elbirliği edip Pug'ın sinirini bozuyordu. Öfkesine hâkim olamayarak, "Bir Toprak Beyinden diğerine konuşmak gerekirse, Roland, sana şöyle anlatayım: Carline ile benim aramda işlerin nasıl olduğu, seni hiç ilgilendirmez."

Roland'ın yüzünde açıktan açığa düşmanca bir ifade belirdi. Öne doğru adım atarak kendisinden kısa boylu olan çocuğa baktı. "Demek ilgilendirmez, öyle mi, kahrolası! Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum, Pug, ama onu incitecek bir şey yaparsan ben..."

"Ben mi onu incitecekmişim!" diye sözünü kesti Pug. Roland'ın öfkesinin yoğunluğu onu sarsmış, tehdidi ise çileden çıkarmıştı. "Bizi birbirimize düşüren o zaten..."

Pug birden ayaklarının altındaki zeminin eğildiğini ve arkadan ona çarptığını hissetti. Gözlerinin önünde ışıklar patladı ve kulaklarında çana benzer bir çınlama oldu. Roland'ın ona vurmuş olduğunu anlayana kadar uzun bir an geçti. Pug başını iki yana salladı ve gözleri yeniden odaklandı. Kendisinden yaş ve cüsse bakımından büyük olan toprak beyinin her iki elini yumruk yapmış, tepesinde dikildiğini gördü. Roland sözcükleri sımsıkı kenetlenmiş dişlerinin arasından tükürürcesine söyledi. "Onun hakkında bir daha kötü bir şey söylersen, bayılana kadar döverim seni."

Pug'ın içinde her an yükselen öfkesi alevleniyordu. Gözlerini dövüşmeye hazır bir pozda bekleyen Roland'dan ayırmadan dikkatlice ayağa kalktı. Ağzında öfkenin acı tadını hisseden Pug, "Onu kazanmak için iki yıldan uzun zamanın vardı, Roland. Bırak gitsin," dedi.

Roland'ın yüzü öfkeden bembeyaz kesildi ve Pug'a saldırarak onu yere yuvarladı. Bir düğüm halinde yere indiler; Roland Pug'ın omuzları ve kollarına, hasar vermeyen yumruklar indiriyordu. Her ikisi de yerde yuvarlanır, doğru dürüst nefes alamazken, birbirine pek zarar veremiyordu. Pug kolunu Roland'ın boynuna sardı ve büyük toprak beyi delice yumruklar savururken ona asılı kaldı. Roland birden bir dizini Pug'ın göğsüne gömüp onu iterek uzaklaştırdı. Pug yerde yuvarlandı ve ayağa kalktı. Roland da bir saniye sonra ayağa kalkmıştı ve karşılıklı durdular. Aralarındaki mesafeyi

ölçerken Roland'ın yüz ifadesi öfkeden, soğuk, hesapçı bir kızgınlığa dönüşmüştü. Sol kolunu kıvırıp öne doğru uzatarak ve sağ yumruğunu yüzünün önünde hazır tutarak ağır ağır ilerledi. Pug'ın, para için gezici gösterilerde yapıldığını görmüş olmasına rağmen, yumruk dövüşü adı verilen bu dövüş tarzı konusunda hiç deneyimi yoktu. Roland birkaç vesileyle bu spor konusunda geçici bir ilgiden öte bilgisi olduğunu kanıtlamıştı.

Pug avantajı eline almaya çalıştı ve Roland'ın kafasına yandan vahşi bir yumruk savurdu. Roland geriye çekilip yumruğu savuştururken Pug tam bir tur döndü; sonra Roland öne sıçrayarak sol eliyle Pug'ın yanağına sert bir darbe indirerek çocuğun başını acı veren bir darbeyle geriye doğru salladı. Pug sendeleyerek uzaklaştı ve Roland'ın sağ eli Pug'ın çenesini kıl payıyla kaçırdı.

Pug yeni bir darbeden korunmak için ellerini havaya kaldırdı ve başını sağa sola sallayarak görüşünü kaplayan, dans eden ışıkları dağıttı ve Roland'ın bir sonraki yumruğunun altından eğilmeyi son anda başardı. Pug Roland'ın gardı altında öne hamle etti ve omzuyla diğer çocuğun karnına vurarak onu yeniden yere yıktı. Pug onun üzerine atladı ve Roland'ın kollarını yanında tutmak için çabaladı. Roland bir dirseğiyle Pug'ın şakağına bir darbe indirdi ve afallayan büyücü çırağı bir an sersemleyerek geriye doğru düştü.

Yeniden ayağa kalkarken yüzünde acı patladı ve dünya yeniden kaykıldı. Yönünü şaşıran, kendisini korumaktan aciz kalan Pug, Roland'ın indirdiği darbeleri sersemlemiş duyularının tam olarak tanımadığı, boğulmuş, uzak olaylar gibi algılıyordu. Pug'ın zihninin bir bölümünde belli belirsiz bir alarm duyuldu. Acı yüzünden kararan bilinç düzeyinin altında bir yerlerde bazı süreçler hiçbir uyarı vermeden işlemeye başladı. Temel, hayvani içgüdüler denetimi ele geçirdi ve kopuk, doğru dürüst anlayamadığı bir bilincin içinden, yeni bir güç ortaya çıktı. Trollerle olan karşılaşmasında olduğu gibi, kör edici parlaklıkta ışık ve ateşten sözcükler zihin gözünde belirdi ve onları sessizce okudu.

Pug'ın varlığı ilkel bir hal aldı. Arta kalan bilincinde, aklında öldürme düşüncesiyle hayatta kalmak için savaşan, ilkel bir yaratıktı. Düşünebildiği tek şey, hasmını boğarak canını çıkarmaktı.

Pug'ın zihninde birden bir alarm duyuldu. Bunun yanlış, kötü olduğuna dair derin bir duyguyla sarsıldı. Aylar süren eğitimi yüzeye çıktı ve tek

duyabildiği Kulgan'ın, "Güç böyle kullanılmamalı!" diye haykıran sesiydi. Onu örten zihinsel örtüyü yırtıp atarak gözlerini açtı.

Bulanık görüşünde parıldayan ışıklara rağmen Pug Roland'ın sadece bir metre önünde diz çöktüğünü, fal taşı gibi açılmış gözlerle boynundaki görünmez parmaklarla mücadele ettiğini görebildi. Pug gördüğü şeylerle kendi arasında herhangi bir bağlantı hissetmiyordu ve zihninin yeniden berraklaşmasıyla birlikte ne olduğunu anladı. Öne eğilerek Roland'ın bileklerini kavradı. "Kes şunu, Roland! Dur! Gerçek değil. Boğazını sıkan kendininkinden başka el yok." Panikten körleşmiş olan Roland, Pug'ın haykırışlarını duymuyor gibiydi. Pug kalan tüm gücünü toplayarak Roland'ın ellerini uzaklaştırdı, sonra da yüzüne sert bir tokat attı. Roland'ın gözlerinden yaş geldi ve birden boğulur gibi bir sesle nefes aldı.

Hâlâ nefes nefese olan Pug, "Bu bir yanılsama. Kendi kendini boğuyordun," dedi.

Roland güçlükle nefes aldı ve yüzünde bariz bir korkuyla kendisini iterek Pug'dan uzaklaştırdı. Bitkinlikle kılıcını çekmeye çabaladı. Pug öne eğildi ve Roland'ın bileğini sıkıca kavradı. Güçbela konuşarak başını iki yana salladı ve "Neden yok," dedi.

Roland Pug'ın gözlerinin içine baktı ve kendi gözlerindeki korku silinmeye başladı. Yaşça büyük toprak beyinin içindeki bir şeyler çatırdar gibi oldu ve geriye yerde oturan, bitkin, süzgün bir genç adam kaldı yalnızca. Roland nefes nefese, gözlerinde toplanan yaşlarla gerisin geri oturdu ve sordu, "Neden?"

Pug da bitkinlikle arkasına yaslanarak ellerinden destek aldı. Önünde duran, kuşkuyla paramparça olmuş, yakışıklı çehreyi inceledi. "Çünkü benim yapabileceğim tüm büyülerden daha etkili bir büyünün etkisi altındasın." Roland'ın gözlerinin içine baktı. "Onu gerçekten de seviyorsun, değil mi?"

Roland'ın öfkesinin son zerresi de uçup gitti; gözlerinde hafif bir korku hâlâ kendisini gösteriyordu, ama bir yaş yanağına düşerken Pug onda derin bir acı ve ıstırap gördü. Roland'ın omuzları çöktü ve başını salladı; konuşmaya çalışırken nefesi kesik kesikti. Bir an ağlamanın eşiğinde gibiydi, ama mücadele ederek acısını uzaklaştırdı ve kendine yeniden hâkim oldu. Derin bir nefes alarak gözyaşlarını sildi ve derin bir nefes daha aldı. Doğrudan Pug'a baktı ve ihtiyara sordu," Ya sen?"

Pug gücünün biraz geri geldiğini hissederek yere uzandı. "Ben... ben emin değilim. Beni kendimden şüpheye düşürüyor. Bilmiyorum. Bazen başka hiç kimseyi düşünmüyorum, bazen de ondan olabildiğimce uzak olsam, diyorum."

Roland anladığını belirtti, son korku izi de silinip gitmişti. "O söz konusu olduğunda bir zerre zekâ kalmıyor bende."

Pug kıkırdadı. Roland ona baktı, sonra o da gülmeye başladı. "Neden bilmem," dedi Pug, "ama her nedense söylediğin şey bana fena halde komik geldi." Roland başını salladı ve o da gülmeye başladı. Çok geçmeden öfkenin geride bıraktığı duygusal boşluğu uçarılık doldururken, ikisi de gözlerinden yaşlar gelerek oturuyorlardı.

Roland biraz kendini toplamış, kahkahalarını kontrol altına almıştı ki, Pug ona bakıp, "Bir zerre zekâ!" dedi ve bu ikisini de yeni bir kahkaha krizine soktu.

"Eh!" dedi bir ses sertçe. Döndüler ve iki nedimesiyle birlikte durmuş, önündeki sahneyi incelemekte olan Carline'le karşılaştılar. Yerde yatan ikiliye kınayan bir bakış atarak, "Birbirinizden bu kadar hoşlanmış göründüğünüze göre, ben araya girmeyeyim," dedi.

Pug ile Roland bakıştılar ve birden gürültülü birer kahkaha kopardılar. Roland arkaya yuvarlanırken Pug ise bacaklarını önüne uzatıp kahkahalarını yüzünü gömdüğü ellerine gizledi. Carline öfkeyle kızardı ve gözleri irileşti. Sesinde buz gibi bir öfkeyle, "Beni mazur görün!" dedi ve nedimelerinin yanından bir hışımla geçip gitti. Uzaklaşırken yüksek sesle, "Oğlanlar!" diye inlediğini duyabiliyorlardı.

Pug ile Roland, bir dakika oturarak isteriye yaklaşan kahkaha krizinin geçmesini beklediler; sonra Roland ayağa kalkıp elini Pug'a uzattı. Pug kendisine uzatılan eli aldı ve Roland onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Kusuruma bakma, Pug. Sana kızmaya hakkım yoktu." Sesi yumuşadı. "Geceleri onu düşünmekten uyuyamıyorum. Her gün birlikte olduğumuz sayılı saniyeyi iple çekiyorum. Ama sen onu kurtardığından beri, tek duyduğum senin adın." Roland acıyan boynuna dokunarak, "O kadar kızdım ki, seni öldüreceğimi sandım. Onun yerine neredeyse kendimi öldürtecektim," dedi.

Pug Prenses'in ardında kaybolduğu köşeye bakarak başıyla onayladığını belirtti. "Ben de özür dilerim, Roland. Daha büyüyü kontrol etme konusunda pek iyi değilim ve sinirlendiğim zamanlarda türlü türlü korkunç

şey olabiliyor sanki. Trollerle olduğu gibi." Pug Roland'ın onun artık bir büyücünün çırağı olmasına rağmen, hâlâ Pug olduğunu anlamasını istiyordu. "Asla böyle bir şeyi kasten yapmazdım -özellikle de bir arkadaşıma."

Roland bir an Pug'ın yüzünü inceledi ve yarı alaylı, yarı mahcup gülümsedi. "Anlıyorum. Kötü davrandım. Sen haklıydın: Bizi yalnızca birbirimize düşürüyor. Aptal olan benim. İlgilendiği sensin."

Pug'ın yılgın bir hali vardı. "İnan bana, Roland. Gıpta edilecek durumda olduğumdan pek emin değilim."

Roland'ın gülümsemesi genişledi. "O inatçı bir kız, orası kesin." Bariz kendine acımayla yalandan kabadayılık karışımı bir tavır arasından, Roland ikincisini seçmişti.

Pug başını iki yana salladı. "Ne yapılmalı, Roland?"

Roland şaşkın göründü, sonra da yüksek sesle güldü. "Tavsiye almak için bana gelme, Pug. Beni herkesten çok parmağının ucunda oynatıyor. Ama atasözünde dendiği gibi, 'Bir genç kızın kalbi dönek rüzgârlar kadar çok değişir.' Carline'in yaptıkları için seni suçlamayacağım." Pug'a gizli bir komplodaki suç ortağıymış gibi gözünü kırptı. "Yine de, havada bir değişiklik olursa diye gözlerimi açık tutarsam, rahatsız olmazsın ya?"

Pug bitkinliğine rağmen güldü. "Verdiğin ödünlerde biraz fazla cömert davrandığını fark etmiştim zaten." Yüzüne düşünceli bir bakış yerleşti. "Biliyorsun ya, Roland, sonsuza kadar beni görmezden gelse işler daha basit -daha iyi değil, daha basit- olurdu. Bütün bunlar hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Çıraklığımı tamamlamam gerekiyor. Bir gün idare edeceğim mülklerim olacak. Sonra bir de Tsurani meselesi var. Her şey o kadar çabuk oldu ki, ne yapacağımı bilmiyorum."

Roland Pug'a bir parça halden anlayarak baktı. Elini Pug'ın omzuna koydu. "Bu çırak ve asilzade olma meselesinin senin için yeni olduğunu unutmuştum. Yine de, benim payıma düşenlerin daha ben doğmadan kararlaştırılmış olmasına rağmen, böyle ağır düşüncelere pek zaman ayırmadığımı itiraf etmem gerek. Bu gelecek hakkında kaygılanma meselesi kupkuru bir iş. Bir maşrapa sert birayla ıslatılırsa, faydası olur, kanaatindeyim."

Ağrıları ve eziklerini hisseden Pug başıyla onayladığını belirtti. "Keşke bunu yapabilseydik. Ama korkarım, Megar aynı fikirde olmayacaktır."

Roland parmağını burnunun yanma götürdü. "O zaman biz de Aşçıbaşı'nın kokumuzu almasına izin vermeyiz. Haydi gel, bira barakasının tahtalarının gevşek olduğu bir yer biliyorum. Gizlice bir iki kupa içebiliriz."

Roland yürüyerek uzaklaşmaya başladı ama Pug onu, "Roland, dövüştüğümüz için üzülüyorum," diyerek durdurdu.

Roland durup bir an Pug'ı inceledi, sonra sırıttı. "Ben de öyle." Elini uzattı. "Barış yapalım."

Pug Roland'ın elini kavradı. "Barış yapalım."

Köşeyi dönüp Prenses'in bahçesini arkalarında bıraktılar ve durdular. Önlerinde katışıksız bir sefalet tablosu vardı. Tomas askerlerin yemekhanesinden yan kapıya kadar kaleyi boydan boya, tamamen zırhlı - kısa pelerin üzerinde örme zırh, miğfer ve dizine kadar gelen çizmelerin üzerine ağır madeni baldır zırhları- bir şekilde yürüyordu. Bir kolunda bir kalkan, ötekinde ise dört metre uzunluğunda ve demirden bir ucu olan, sağ omzuna acımasızca yüklenmekte olan, ağır bir mızrak taşıyordu. Mızrak, biraz sağa meyletmesine ve uygun adım yürürken onu dengede tutmaya çalıştıkça biraz yalpalamasına neden olduğundan, ona komik bir görünüş de veriyordu.

Dük'ün Muhafız Alayının çavuşu durmuş, Tomas için sayarak ritim tutuyordu. Pug çavuşu tanıyordu, Gardan adında uzun boylu, dost canlısı bir adamdı. Keshialı kökeni koyu teninden anlaşılıyordu. Pug ile Roland'ı gördüğünde beyaz dişleri koyu renkli, sert sakalını ikiye böldü. Omuzları neredeyse Meecham'ınkiler kadar geniş görünüyordu, o da Meecham gibi askerlere özgü, rahat, gevşek hareketlerle yürüyordu. Siyah saçlarının arasına hafif aklar düşmüş de olsa, otuz yıldır askerlik yapıyor olmasına karşın, yüzü genç görünümlü ve kırışıksızdı. Pug ile Roland'a göz kırparak, "Dur!" diye bağırdı ve Tomas durdu.

Pug ile Roland aralarındaki mesafeyi kapatırken, Gardan, "Sağa dön!" diye bağırdı. Tomas itaat etti. "Saray halkı mensupları yaklaşıyor. Selam dur!" Tomas sağ kolunu uzattı ve selam verirken mızrağı yere doğru eğildi. Mızrağın ucunun biraz fazla alçağa inmesine izin verdiğinden, onu geri çekmek için neredeyse esas duruşunu bozacaktı.

Pug ile Roland gelip Gardan'ın yanında durdular ve iri yarı asker onları teklifsiz bir selam ve sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "İyi günler, Toprak Beyleri." Bir an Tomas'a döndü. "Silahlar omza! Hedefe düzgün adım...

yürü!" Tomas yürümeye başlayarak ona atanan "hedefe", hali hazırda kışlanın önündeki bahçeye doğru yürüdü.

Roland gülerek, "Bu nedir? Özel talim mi?" dedi.

Gardan bir eli kılıcında, öteki Tomas'ı işaret ederek durdu. "Kılıçustası Fannon birinin burada durup taliminin bitkinlik ya da başka bir ufak rahatsızlık yüzünden yarım yamalak yapılmadığından emin olmasının genç savaşçımız için faydalı olabileceğini düşündü." Sesini biraz alçaltarak, "O sağlam yapılı bir delikanlı; biraz yorulmaktan başka bir zarar görmez," dedi.

Roland, "Bu özel talim neden?" diye sordu. Gardan onlara söylerken Pug başını iki yana salladı.

"Genç kahramanımız iki kılıç kaybetti. İlki anlaşılabilirdi, çünkü gemi meselesi hayati önemdeydi ve o ânın heyecanı içinde böylesi bir dikkatsizlik affedilebilirdi. Ama ikinci kılı. Elf Kraliçesi ile kafilesinin gittiği gün talim direğinin yakınlarında, ıslak zeminde yatar halde bulundu ve genç Tomas da görünürde yoktu." Pug, Gardell'in ateş çömleği için yaptığı kapakla birlikte geldiğinde Tomas'ın talimini hepten unuttuğunu biliyordu.

Tomas kendisi için belirlenen yolun sonuna geldi ve geriye dönmeye koyuldu. Gardan yara bere ve kir içindeki iki çocuğa baktı ve "Siz iki genç beyefendi ne karıştırıyordunuz?" diye sordu.

Roland teatral bir tavırla gırtlağını temizledi ve "Ah... Pug'a ilk boks dersini veriyordum," dedi.

Gardan uzanıp Pug'ın çenesini eline aldı ve çocuğun yüzünü çevirerek inceledi. Hasarı değerlendirdikten sonra, "Roland, bana hatırlat da adamlarıma kılıç kullanma konusunda ders vermeni asla istemeyeyim - yaralı sayısına dayanamazdık." Pug'ın yüzünü bırakarak, "Yarın gözün pek güzel olacak, Toprak Beyi," dedi.

Pug konuyu değiştirerek, "Oğulların nasıl, Gardan?" dedi.

"İyiler, Pug. Zanaatlerini öğreniyor ve kendilerini zengin etmeyi düşlüyorlar-, gelecek Seçim'de asker olmaya hâlâ niyetli olan Faxon dışında. Geriye kalanlar kardeşim JeheiPin öğretmenliğinde uzman at arabası ustaları oluyorlar." Hüzünle gülümsedi. "Yalnızca Faxon varken ev çok boş kaldı, ancak karım sessizlikten memnun görünüyor." Sonra sırıttı; bulaşıcı gülümsemesini görüp de paylaşmamak zordu. "Yine de büyük

oğlanlar çok geçmeden evlenir; o zaman da zaman zaman ayak altında dolaşan torunlar ve bol bol neşeli gürültüler olur."

Tomas yaklaşırken Pug, "Hükümlüyle konuşmama izin var mı?" diye sordu.

Gardan kısa sakalını ovuşturarak güldü. "Herhalde bir dakika başımı öteye çevirebilirim, ama elini çabuk tut, Toprak Beyi." Pug Gardan'ı Roland'la konuşmaya bırakarak avlunun karşı ucuna gitmek üzere yanından geçen Tomas'ın yanında yürümeye başladı. Pug, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Tomas ağzının kıyısından, "Ah, çok iyi. Bunu iki saat daha sürdürürsem mezara girmeye hazır olurum," dedi.

"Dinlenemez misin?"

"Yarım saatte bir beş dakika hazır olda duruyorum." Yolunun sonuna ulaştı ve oldukça keskin bir dönüş yaparak yeniden Gardan ile Roland'a doğru yürümeye başladı. "Ateş çanağının kapağı tamamlandıktan sonra, talim kazığının yanına geldim ve kılıcın kayıp olduğunu gördüm. Kalbim duracak sandım. Her yeri aradım. Bana inat olsun diye sakladığını düşünüp neredeyse Rulf'ı pataklayacaktım. Askerlerin yatakhanesine döndüğüm zaman, Fannon yatağımda oturmuş, bıçağı yağlıyordu. Diğer askerlerin kahkahalarını zapt etmeye çalışırken kendilerini yaralayacaklarını düşünüyordum ki, 'Kendini kılıç konusunda yeterince hünerli buluyorsan, belki de zamanını kesik bir kolla yürümenin yolunu öğrenerek harcamak istersin,' dedi. Tüm gün yürüme cezası," diye ekledi kederle. "Şuracıkta can vereceğim."

Roland ile Gardan'ın yanından geçtiler ve Pug kendisini arkadaşının halini anlamaya zorladı. Diğerleri gibi o da bu durumu komik buluyordu. Eğlendiğini gizleyerek sesini suç ortaklığı belirten alçak bir tona getirdi ve "Ben gitsem iyi olacak. Kılıçustası gelirse fazladan bir günlük yürüyüş ekleyebilir," dedi.

Tomas bunu düşünerek inledi. "Tanrılar beni korusun. Uzaklaş, Pug."

Pug fısıldadı; "İşin bittiğinde, gelecek haldeysen bira barakasında bize katıl." Pug Tomas'ın yanından ayrıldı ve yeniden Gardan ile Roland'a katıldı. Çavuşa, "Teşekkür ederim, Gardan," dedi.

"Bir şey değil, Pug. Şimdi kendisini saldırıya uğramış da hissetse, genç şövalye adayımız iyi olacaktır. Onu izleyenler olduğu için de rahatsız oluyor."

Roland başını salladı. "Eh, bu yakınlarda kılıç kaybetmez, sanırım."

Gardan güldü. "Doğru. Fannon Usta ilkini affedebilirdi, ama ikincisini değil. Tomas'ın bunu alışkanlık haline getirmediğinden emin olmanın iyi olacağını düşündü. Arkadaşın Kılıçustası'nın Prens Arutha'dan sonra gördüğü en iyi öğrenci, ama bunu Tomas'a söyleme. Fannon her zaman en fazla potansiyel gördüklerine en zorlu davranır. Eh, ikinize de iyi günler, Toprak Beyleri. Ve çocuklar," -durdular- "şu 'ilk boks dersi'nden de kimseye bahsetmem."

Çavuşa nezaketi için teşekkür ettiler ve Gardan'ın sesinin ölçülü kadansı avluyu doldururken bira barakasına doğru yürüdüler.

Tomas gevşek tahtaların ardından göründüğünde Pug ikinci birasını yarılamış, Roland ise dördüncünün dibini bulmaya yakındı. Tomas kir pas içinde ve terliydi, zırhından kurtulmuştu. Büyük bir bitkinlik gösterisiyle, "Dünyanın sonu geliyor olacak; Fannon beni cezadan erken azletti," dedi. Pug, "Neden?" diye sordu.

Roland kısa süre içinde bira yapımında kullanılacak bir arpa çuvalının üzerinde oturduğu yerin yakınındaki bir rafa tembel tembel uzandı ve yığınların birinden bir maşrapa aldı. Maşrapayı Tomas'a fırlattı, o da yakalayıp Roland'ın ayaklarını üzerine dayadığı büyük bira fıçısından doldurdu.

Tomas büyük bir yudum aldıktan sonra ağzını elinin tersiyle sildi ve "Bir şeyler oluyor. Fannon aniden baskın yaptı, bana oyuncaklarımı kaldırmamı söyledi ve öyle acelesi vardı ki, Gardan'ı neredeyse sürükleyerek götürdü."

Pug, "Belki de Dük Doğu'ya doğru yola çıkmaya hazırlanıyordur," dedi.

Tomas, "Belki de," dedi. İki arkadaşını inceleyerek taze morluklarla dolu çehrelerini fark etti. "Pekala. Neler oldu?"

Pug Roland'a bakarak acınası görünümlerini açıklaması gerekenin o olduğunu belirtti. Roland Tomas'a çarpık bir gülümsemeyle baktı ve "Dük'ün boks turnuvasına alıştırma olsun diye bir hazırlık maçı yaptık," dedi.

Birası boğazına kaçan Pug boğulacak gibi oldu, sonra da güldü. Tomas başını iki yana salladı. "İkinizin de birbirinizden farkı yok. Prenses yüzünden kavga mı ediyordunuz?"

Pug ile Roland bakıştılar; derken bir anda Tomas'ın üzerine çullandılar ve birleşen ağırlıklarının altında onu yere yıktılar. Roland Tomas'ı yere yapıştırdı, sonra Pug onu tutarken birayla yarı dolu bir maşrapa alıp havaya

kaldırdı. Roland yalandan bir ciddiyetle, "Seni bu vesile ile Crydee'nin İlk Kahini Tomas olarak kutsuyorum," dedi. Bunu derken de maşrapanın içindekileri mücadele eden çocuğun suratına döktü.

Pug önce geğirdi, sonra, "Al benden de o kadar," dedi.

Maşrapasında kalan birayı arkadaşının üzerine boca etti.

Tomas bira tükürüp gülerek, "Peki! Haklıymışım!" dedi. Üzerindeki ağırlığı atmaya çabalayarak, "Şimdi kalkın üzerimden! Yoksa sana burnunu en son kimin kanattığını hatırlatmam mı gerekiyor, Roland?" dedi.

Roland son derece yavaş uzaklaştı, sarhoş haldeki vakarı onu keskin bir hassasiyetle hareket etmeye zorluyordu. "Pek haklısın." Kendisi de Tomas'ın üzerinden yuvarlanarak inmiş olan Pug'a dönerek, "Yine de açık seçik ifade etmek gerekir ki, o esnada, Tomas'ın burnumu kanatmayı başarmasının yegane nedeni, dövüşümüz sırasında adil olmayan bir avantaja sahip oluşuydu."

Pug Roland'a mahmur gözlerle baktı ve "Ne adil olmayan avantajıymış bu?" dedi.

Roland parmağını dudaklarına götürüp bunların aralarında kalmasını işaret ederek, "O kazanıyordu," dedi.

Roland yeniden arkası üstü arpa çuvalına yığıldı ve Pug ile Tomas kahkahalara boğuldular. Pug bu lafı o kadar komik bulmuştu ki, bir türlü susamıyordu; Tomas'ın kahkahasını duymak da ancak kendinin iki kat gülmesine neden oluyordu. Nihayet ağrıyan yan taraflarını tutarak doğrulup oturdu.

Pug nefesini toplayarak, "O dövüşü kaçırdım. Başka bir şey yapıyordum, ama ne olduğunu hatırlamıyorum," dedi.

"Roland buraya Tulan'dan ilk geldiğinde, yanlış hatırlamıyorsam köyde ağları tamir etmeyi öğreniyordun."

Roland çarpık bir gülümsemeyle, "Birisiyle bir ağız dalaşına girmiştim - kimdi, hatırlıyor musun?" dedi. Tomas başını iki yana salladı. "Her neyse, bir ağız dalaşına girdim ve Tomas yaklaşıp bizi ayırmaya çalıştı. Bu sıska çocuğun-" Tomas itiraz etmeye kalktı, ama Tomas parmağından birini havaya kaldırıp kımıldatarak sözünü kesti. "Evet, öyleydin. Çok sıska. Bu sıska çocuğun -bu sıska halktan çocuğun- ne cüretle bana -Dük'ün maiyetinin yeni atanmış bir üyesi ve eklemeliyim ki, bir centilmen olan şahsıma- nasıl davranacağımı öğretmeye kalkışabildiğim bir türlü

anlamıyordum. Ben de bu durumda nezih bir centilmenin yapabileceği tek şeyi yaptım." Pug, "Ne?" diye sordu.

"Ağzına bir tane çaktım." Üçü yeniden kahkahalara boğuldular.

Tomas olanları hatırlayıp başını iki yana sallarken Roland, "Sonra o da bunu müteakiben bana babamın bir ayıbımı en son ortaya çıkarışından beri yediğim en kötü dayağı attı.

"İşte o zaman boks konusunda ciddileştim."

Tomas yalandan bir ciddiyetle, "Eh, o zamanlar küçüktük," dedi.

Pug maşrapaları yeniden doldurdu. Çenesini güçlükle oynatarak, "Eh, şu anda kendimi yaklaşık yüz yaşında hissediyorum," dedi.

Tomas bir an ikisini süzdü. "Cidden, kavganın nedeni neydi?" dedi.

Roland şaka ve üzüntü karışımıyla, "Lordumuzun, tarifsiz bir çekiciliğe sahip kızı..."

"Tarifsiz ne demek?" diye soru Tomas.

Roland ona sarhoş bir küçümsemeyle baktı. "Anlatılamaz, budala!"

Tomas başını iki yana salladı. "Prenses'in anlaşılamaz bir budala olduğunu düşünmüyorum-" Roland'ın maşrapası biraz önce kafasının bulunduğu noktadan geçerken eğildi. Pug yeniden gülerek arka üstü yuvarlandı.

Tomas, büyük bir törensellikle raftan başka bir maşrapa alan Roland'a sırıttı. Roland, "Söylediğim gibi," diye başladı maşrapayı fıçıdan doldurarak, "tarifsiz çekiciliğe sahip —ancak belki muhakemesi biraz zayıf- olan leydimiz, kafasına -ancak tanrılarca tam olarak anlaşılabilen nedenlerden dolayı- ilgisini burada bulunan genç büyücümüze bahşetmeyi takmış durumda. Bunu niçin -benimle zaman geçirebilecekken- yaptığını tahmin edemiyorum." Bir ara vererek geğirdi. "Her halükarda, bu türden bir ihsanın ne şekilde kabul edilmesinin uygun düşeceğini tartışıyorduk."

Tomas yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Pug'a baktı. "Senin halinden anlıyorum, Pug. Kesinlikle elin kolun dolu."

Pug kızardığını hissetti. Sonra şeytani bir gülümsemeyle, "Öyle mi?" dedi. "Peki ya buralarda iyi tanınan genç bir asker çırağının mutfakta çalışan bir kızla gizlice kilere sızmasına ne demeli?" Yüzünde yalandan bir endişe ifadesiyle geriye yaslandı ve "Neela'nın bunu öğrenmesi durumunda olacakları düşünmek bile istemiyorum..." diye ekledi.

Tomas'ın ağzı açık kaldı. "Yapmazsın... yapamazsın!"

Roland yan taraflarını tutarak geriye yattı. "Asla bu kadar başarılı bir sudan çıkmış balık taklidi görmemiştim!" Doğrulup oturdu, gözlerini şaşılaştırdı ve ağzını çabuk çabuk açıp kapadı. Üçü de bir kez daha onulmaz bir neşeye boğuldular.

Bardaklar yeniden dolduruldu ve Roland maşrapasını kaldırdı. "Beyler, şerefe içmeyi öneriyorum!"

Pug ile Tomas maşrapalarını havaya kaldırdılar.

Roland'ın sesi ciddileşti ve "Geçmişte aramızda ne türden anlaşmazlıklar yaşanmış olursa olsun, sizler memnuniyetle dostum sayacağım iki adamsınız," dedi. Maşrapasını daha yükseğe kaldırdı ve "Dostluğa!" dedi.

Üçü de bardaklarını dibine kadar içtiler ve yeniden doldurdular. Roland, "Elinizi üzerine koyun," dedi.

Üç çocuk ellerini birleştirdiler ve Roland, "Nereye gidersek gidelim, aradan kaç yıl geçerse geçsin, asla dostsuz kalmayacağız," dedi.

Pug andın ani ciddiyetine şaşırdı ve "Dostuz!" dedi.

Tomas da Pug'ın sözlerini tekrarladı ve üçü bir onama hareketiyle birbirlerinin ellerini sıktılar.

Maşrapalar yeniden boşaltıldı ve çocuklar dostluğun ve biranın gül rengi alazında zamanı unuturken ikindi güneşi çabucak ufkun ötesine kaçtı.

Pug uyandı, mahmur ve sersemdi. Neredeyse sönmüş durumdaki ateş çanağının ışığı odayı hafif pembe ve siyah tonlara boyuyordu. Kapısı hafif ama ısrarlı bir şekilde çalınıyordu. Yavaşça ayağa kalktı, sonra da içki nöbetinin etkisinden hâlâ sıyrılamamış olduğundan düşeyazdı. Tomas ve Roland ile kiler odasında bütün akşam ve gecenin bir bölümünde kalmış, akşam yemeğini kaçırmıştı. Roland'ın tanımladığı şekliyle kalenin bira stoğunda "hatırı sayılır bir gedik" açmışlardı. Büyük bir miktar tüketmemişlerdi, ama içkiye dayanıklılıkları az olduğundan, bu onlara kahramanca bir serüven gibi gelmişti.

Pug pantolonunu çekti ve sarsak bacaklarla kapıya gitti. Göz kapakları kum gibi geliyordu ve ağzının içi kupkuruydu. Gecenin ortasında içeri girmeyi talep edenin kim olduğunu merak ederek kapıyı açtı.

Yanından biri hayal meyal geçti ve arkasını döndüğünde Carline'in kalın bir cüppeye sarınmış halde odasının ortasında durmakta olduğunu gördü. Kız, "Kapıyı kapat!" diye tısladı. "Birisi kulenin dibinden geçip merdivenlerde ışık görebilir."

Pug itaat etti, hâlâ sersem gibiydi. Donuk zihnine işleyen tek şey, kömürlerin saçtığı hafif ışığın merdiven sahanlığını aydınlatmasının küçük bir olasılık oluşuydu. Başını sağa sola sallayarak aklını başına toplamaya çalıştı ve ateş çömleğinin yanına gitti. Bir çırayı közlerden tutuşturdu ve lambasını yaktı. Oda parlak bir aydınlığa büründü.

Carline odayı inceler, sedirin yakınındaki dağınık kitap ve tomar yığınını süzerken Pug düşüncelerini biraz toparlamaya başladı. Carline odanın her köşesine baktıktan sonra, "Beslediğin o ejder şeysi nerede?" diye sordu.

Pug'ın gözleri biraz odaklandı ve ona keresteden yapılmış gibi gelen diline hakim olarak, "Fantus mu? Ateş ejderleri neler yaparsa onları yapmak üzere bir yerlerde," dedi.

Carline cüppesini çıkararak, "İyi. Beni korkutuyor," dedi. Pug'ın dağınık sedirine oturdu ve ona sert sert baktı. "Seninle konuşmak istiyorum." Pug'ın gözleri irileşti ve bakakaldı, çünkü Carline'in üzerinde yalnızca ince bir gecelik vardı. Onu boynundan ayak bileklerine kadar örtmesine rağmen, bedenine Pug'ı telaşlandıran bir şekilde yapışıyordu. Pug birden üzerinde yalnızca pantolon olduğunu fark etti ve tuniğini attığı yerden aceleyle alıp başından geçirdi. Gömleğiyle mücadele ederken alkolden kaynaklanan sisin son zerreleri de dağıldı. "Tanrılar adına!" dedi acılı bir fısıltıyla. "Baban bunu öğrenirse, kafamı koparır."

"Sesini alçak tutacak kadar aklın varsa öğrenmez," diye yanıtladı kız şımarık bir edayla.

Pug sedirinin yanındaki tabureye gitti, yeni kapıldığı dehşet onu sarhoşluk yüzünden sendelemekten kurtarmıştı. Carline onun darmadağın halini inceledi ve kınayan bir sesle, "İçki içmişsin," dedi. Pug inkar etmediğinde de, ekledi, "Roland'la sen yemekte ortaya çıkmadığınızda nereye kaybolduğunuzu merak ettim Babamın da saray halkıyla yiyeceği yemeğe gelememesi iyi oldu; yoksa sizi bulması için birilerini gönderirdi."

Asil doğumlu kadınlara âşık olan soylu olmayan adamları bekleyen korkunç kader hakkındaki öyküler başına birer birer üşüşürken Pug'ın rahatsızlığı endişe verici bir hızla artıyordu. Carline'in davetsiz bir misafir oluşu ve uygunsuz bir şeyin yaşanmamış oluşu, Dük'ün pek bağışlatıcı bulacağını sanmadığı birer ayrıntıydı. Paniğini yutmaya çalışarak, "Carline, burada kalamazsın. İkimizin başını da hayal bile edemeyeceğim kadar büyük belaya sokacaksın," dedi.

Kızın yüzünde kararlı bir ifade belirdi. "Sana söylemek için geldiğim şeyi söyleyene kadar bir yere gitmiyorum."

Pug tartışmanın faydasız olduğunu biliyordu. Daha önce bu bakışı pek çok kez görmüştü. Teslimiyetle içini çekerek, "Pekala, o zaman, nedir?" dedi.

Ses tonunu duyan Carline'in gözleri irileşti. "Eh, böyle davranacaksan, söylemem olur biter!"

Pug iniltisini bastırdı ve gözlerini kapatarak arkasına yaslandı. Başını ağır ağır sallayarak, "Pekala. Özür dilerim. Lütfen, ne yapmamı istiyorsun?" dedi.

Kız yanına, sedirin üzerine vurdu. "Gel, buraya otur."

Kaderinin -son derece kısa bir yaşam sürmek- bu kaprisli kız tarafından kararlaştırıldığı hissini görmezden gelmeye çalışarak itaat etti. Kızın yanına oturmaktan çok kendini fırlattı. Carline Pug'ın çıkardığı iniltiye kıkırdadı. "Sarhoş olmuşsun! Nasıl bir şey?"

"Şu anda pek eğlenceli sayılmaz. Kendimi kullanılmış bir mutfak bezi gibi hissediyorum."

Carline anlayışlı görünmeye çalıştı, ama mavi gözleri neşeyle parlıyordu. Teatral bir tavırla dudaklarını büzerek, "Kılıç kullanmak ve okçuluk gibi bütün ilginç şeyleri siz oğlanlar yapıyorsunuz. Nezih bir leydi olmak o kadar sıkıcı ki. Yemekte bir bardak sulu şaraptan fazlasını içsem babam krize girer," dedi.

Pug sesinde giderek artan bir çaresizlikle, "Burada bulunman durumunda gireceği krizin yanında lafı bile olmaz. Carline buraya neden geldin?" dedi.

Kız soruyu duymazdan geldi. "Bu öğleden sonra Roland ile ne yapıyordunuz, dövüşüyor muydunuz?" Pug evet anlamında başını salladı. "Benim yüzümden mi?" diye sordu gözlerinde bir parıltıyla.

Pug içini çekti. "Evet, senin yüzünden." Bu yanıt üzerine kızın yüzünde beliren hoşnut ifade sinirine dokundu ve sesi kızgın bir hal aldı. "Carline, ona oldukça kötü davrandım"

Kız, "O yüreksiz ahmağın biri!" diye tersledi. "Ona duvardan atla desem, hemen yapardı."

Pug, "Carline," diye neredeyse mızıldandı, "neden-"

Kız öne eğilip ağzını kendi ağzıyla örttüğünde sorusu yarım kaldı. Pug karşılık veremeyecek kadar sersemlemiş olduğundan öpücük tek taraflı

oldu. Kız çabucak çekilip oturarak onu ağzı açık halde bıraktı ve "Ee?" dedi.

Özgün bir yanıt bulamayan Pug, "Ne?" dedi.

Kızın gözlerinde ateşler çaktı. "Öpücük, seni budala."

"Ah!" dedi hâlâ şokta olan Pug. ""Şey... güzeldi."

Carline ayağa kalktı ve gözleri öfke ve utanç karışımıyla irileşerek ona baktı. Kollarını kavuşturdu ve ayağını yere vurup yaz zamanı pencereleri döven doluyu andıran bir ses çıkararak ayakta durdu. Ses tonu alçak ve keskindi. "Güzel! Tek söyleyeceğin bu mu?"

Pug içinde yükselen, birbiriyle çelişkili türlü türlü duyguyla onu izliyordu. O anda panik, lambanın loş ışığında yüzünün etrafına salınmış kara saçlarıyla ve kollarını kavuşturunca ince kumaşın göğsünün üzerinde gergin dururken ne kadar güzel, yüz hatlarının ne kadar canlı göründüğünün neredeyse acı veren bilinciyle çatışıyordu. Pug'ın kendi mahcubiyeti de tavrının rahat görünmesine neden oluyor, bu da kızı daha da öfkelendiriyordu. "Sen öptüğüm ilk -babamı ve ağabeylerimi saymazsan-erkeksin ve tek söyleyebildiğin 'güzel' oluyor."

Pug kendisini bir türlü toplayamıyordu. Hâlâ duygu setleriyle boğuşarak, "Çok güzel," deyiverdi.

Carline ellerini beline koydu -bu da geceliğini rahatsız edici yeni yönlere çekmişti- ve yüzünde bariz bir inanmazlıkla Pug'a bakmayı sürdürdü. Sesini kontrol ederek, "Buraya gelip kendimi senin kollarına atıyorum. Kendimi ömür boyu bir manastıra sürülme tehlikesiyle baş başa bırakıyorum!" dedi. Pug kızın kendi olası kaderinden bahsetmediğini fark etti. "Batı'daki her iki çocuktan biri -azımsanmayacak sayıda da yaşça daha büyük asilzade-dikkatimi çekmek için divane oluyor. Senin tek yaptığınsa bana alelade bir aşçı yamağı, genç lord için gelip geçici bir eğlence gibi davranmak."

Pug'ın aklı başına geldi; kendiliğinden değil de, Carline'in davasını gerekenden biraz daha ateşli bir şekilde savunduğunu fark ettiğinden. Aniden kızın gerçek öfkesine tiyatrovari davranışların bolca karıştığını anlayarak, "Carline, bekle. Bana bir saniye ver," dedi.

"Bir saniye mi! Sana haftalar verdim. Düşünmüştüm ki... birbirimizi anladığımızı düşünmüştüm."

Pug zihni arı gibi çalışırken anlayışlı görünmeye çabaladı.

"Lütfen otur. Bırak da açıklamaya çalışayım."

Carline tereddüt etti, sonra da Pug'ın yanındaki yerine dönüp oturdu. Pug bir parça acemilikle kızın ellerini kendi ellerinin içine aldı. Bir anda kızın yakınlığı, sıcaklığı, saçının ve teninin kokusu onu çarptı. Yarlarda hissettiği tutku sersemletici bir şiddetle geri döndü ve zihnini söylemek istedikleri üzerinde odaklamak için savaş vermek zorunda kaldı.

Düşüncelerini yaşamakta olduğu sıcak dalgadan uzaklaşmaya zorlayarak, "Carline, senden hoşlanıyorum," dedi. "Hem de çok. Zaman zaman seni Roland kadar çok sevdiğimi düşünüyorum, ama çoğu zaman sen yakınlarda olduğun zaman sadece aklım karışıyor. Sorun da bu-. İçim o kadar karışık ki. Çoğu zaman ne hissettiğimi anlamıyorum."

Kızın gözleri kısıldı, beklediği cevabın bu olmadığı belliydi. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Asla olayları anlamaya kafasını bu kadar takmış bir çocuk tanımamıştım," derken sesi sertti.

Pug zoraki gülümsemeyi başardı. "Büyücüler açıklamalar aramak için eğitilir. Meseleleri anlamak bizim için çok önemlidir." Bunun üzerine kızın gözlerinde bir ışık gördü ve üsteledi. "Artık iki görevim var, ikisi de benim için yeni. Kulgan'ın beni büyücü yapma yolundaki çabalarına rağmen bir büyücü olamayabilirim, çünkü derslerimin çoğunda zorluklar yaşıyorum. Senden gerçekte kaçıyor değilim, anlıyor musun, ama çektiğim bütün bu sıkıntılar yüzünden, derslerime olabildiğince çok zaman ayırmam gerekiyor."

Bu açıklamasının pek sempatiyle karşılanmadığını görerek, taktik değiştirdi. "Her halükarda, diğer görevimi düşünecek az zamanım var. Sonuçta babanın maiyetindeki asillerden biri olarak kalıp, mülklerimi -küçük de olsalar- idare etmem, kiracı çiftçilerimle ilgilenmem, silah çağrılarına karşılık vermem ve bunun gibi şeyler yapmam mümkün. Ama bu diğer meseleyi, büyü derslerimi bir çözüme kavuşturmadan önce bunu düşünemem bile. Yanlış seçimi yaptığımdan emin olana dek denemeye devam etmem gerekiyor. Ya da Kulgan beni azledene dek," diye ekledi sessizce.

Durdu ve kızın yüzünü inceledi. Carline'in mavi gözleri onu dikkatle izliyordu. "Krallık'ta büyücüler pek önemli kişiler sayılmaz. Demem o ki, usta bir büyücü olsam bile... Eh, kendini rütbesi ne olursa olsun, bir büyücüyle evlenmiş olarak tahayyül edebiliyor musun?"

Kızın biraz telaşa kapılmış bir hali vardı. Çabucak eğildi ve Pug'ı yeniden öperek zaten yıpranmış olan dinginliğini parçaladı. "Zavallı Pug," dedi,

biraz çekilerek. Tatlı sesi Pug'ın kulaklarında çınlıyordu. "Olman gerekmiyor ki. Yani büyücü olman, demek istiyorum. Toprağın ve unvanın var ve eminim ki, zamanı gelince Babam onlara yenilerini ekleyebilir."

"Sorun benim ne istediğimle ilgili değil, anlamıyor musun? Mesele benim ne olduğumla ilgili. Sorunun bir parçası kendimi işime tam olarak vermemem olabilir. Bildiğin gibi Kulgan'ın beni çırak olarak alması gereksinimden çok merhamet yüzündendi. Onunla Tully'nin dediklerine rağmen de, asla özel bir yeteneğim olduğuna gerçekten ikna olamadım. Ama belki de kendimi vakfetmem, kendimi bir büyücü olmaya adamam gerekiyordur." Bir nefes aldı. "Mülklerimle ve görevlerimle ilgilenirken bunu nasıl yapabilirim? Ya yenilerini edinmekle?" Durdu. "Ya seninle?"

Carline alt dudağını hafifçe ısırdı ve Pug onu kollarına almak ve her şeyin yoluna gireceğini söyleme arzusuyla savaştı. Bunu bir kez yaptıktan sonra, işlerin çabucak kontrolünden çıkacağından hiç şüphesi yoktu. Kısıtlı deneyimleri çerçevesinde tanıdığı hiçbir kız, kasabadaki güzel kızlar bile, onda bu denli güçlü duygular uyandırmamıştı.

Carline aşağı doğru bakarken kirpiklerini biraz indirerek hafifçe, "Ne dersen yapacağım, Pug," dedi. Pug bir an ferahladı, sonra kızın az önce söylediği şeyin anlamı tam olarak kafasına dank etti. Ah, Tanrılar aşkına! diye düşündü. Hiçbir büyücü hilesi gençlik tutkusu karşısında aklını başında tutmaya yaramazdı. Çaresizlikle arzudan sıyrılmak için bir yöntem aradı ve kızın babası aklına geldi. Darağacının önünde durmuş, kaşlarını çatar haldeki Crydee Dükü'nün görüntüsü şehvetini büyük ölçüde giderdi.

Pug derin bir nefes alarak, "Kendimce seni seviyorum, Carline," dedi. Kızın yüzü ışık saçmaya başladı ve felaketi savuşturmaya çabalayan Pug azimle devam etti. "Ama geri kalan şeyler hakkında kararımı vermeden önce kendim hakkında bilgi edinmeye çalışmam gerektiğini düşünüyorum." Kız söylediklerini kulak ardı eder görünüp yüzünü öpücüklere boğarken konsantrasyonu epey zorlu bir sınavdan geçti.

Sonra Carline durdu ve geriye çekildi. Doğasındaki zeka istediği her şeyi elde etmek yolundaki çocukça gereksinimine baskın çıkınca yüzündeki mutluluğun yerini düşünceli bir ifade aldı. Pug, "Şimdi seçim yaparsam, Carline, her zaman yaptığım seçimden kuşku duyabilirim. Zamanla yaptığım seçim yüzünden sana kızmam ihtimaliyle karşı karşıya kalmak ister miydin?" derken gözlerinde idrak ışığı belirdi.

Bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra sessizce, "Hayır. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum, Pug," dedi.

Pug gerginliğin süzülüp gittiğini hissederken ferahlayarak içini çekti. Birden oda soğumuş gibi oldu ve ikisi de ürperdiler. Carline Pug'ın ellerini şaşırtıcı bir güçle kavradı. Gülümsemeyi becerdi ve kendisini sakin olmaya zorlayarak, "Anlıyorum, Pug," dedi. "Derin bir nefes aldıktan sonra usulca ekledi, "İşte seni bu yüzden sevdiğimi sanıyorum. Asla kimseye yalan söyleyemiyorsun. Özellikle de kendine."

"Sana da, Carline." Kızın gözleri yaşardı, ama gülümsemesi silinmedi. Kıza karşı hissettikleriyle boğuşan Pug, "Bu kolay değil," dedi. "Lütfen, lütfen, inan bana, bu kolay değil."

Birden gerginlik çözüldü ve Carline Pug'ın kulaklarına müzik gibi gelen bir sesle, hafifçe güldü. Gözyaşlarıyla kahkaha arasında kalarak, "Zavallı Pug. Seni üzdüm," dedi.

Pug'ın yüzünden, kızın gösterdiği anlayış karşısında ferahladığı anlaşılıyordu. Kıza duyduğu sevgi yüzünden kendisini mutlu hissediyordu. Gerginlik dağıldığı için yüzüne biraz şapşal bir ifade veren bir gülümsemeyle başını ağır ağır iki yana sallayarak, "En ufak bir fikrin yok, Carline. En ufak bir fikrin," dedi. Uzanıp Carline'in yüzüne sevgiye dokundu. "Zamanımız var. Hiçbir yere gittiğim yok."

Yarıya inmiş kirpiklerin arasından mavi gözler ona kaygıyla baktı. "Yakında babamla birlikte gideceksin."

"Döndüğümde, demek istedim. Daha yıllarca burada olacağım." Kızı yanağından hafifçe öptü. Sesini daha neşeli çıkarmaya çabalayarak, "Üç yıl daha mülk devralamam, yasa böyle," dedi. "Babanın da senden daha yıllarca ayrılabileceğini sanmam." Çarpık bir şekilde gülümsemeye çalışarak ekledi, "Üç yıl sonra beni görmeye dahi katlanamıyor olabilirsin."

Carline usulca Pug'ın kollarının arasına sokulup, yüzünü omzuna gömerek ona sıkı sıkı sarıldı. "Asla, Pug. Asla bir başkasını sevemem." Pug'ın elinden kıza dokunmanın verdiği hisse hayran olmaktan başka bir şey gelmiyordu. "Sözcüklerle anlatamıyorum, Pug. Sen beni... anlamaya çalışan tek kişisin. Herkesten fazlasını görüyorsun," derken Carline'in gövdesi titriyordu. Pug kendini usulca biraz geri çekti ve kızın yüzünü eliyle kaldırdı. Kızı bir kez daha öptüğünde dudaklarındaki tuzlu gözyaşlarının tadını aldı. Carline birden karşılık vererek Pug'a daha sıkı sarıldı ve onu tutkuyla öptü. Pug geceliğinin ince kumaşının ardından kızın

bedeninin sıcaklığını duyumsar ve kulaklarında hafif iç çekiş sesleri duyarken, kendi bedeni de karşılık vermeye başladı ve bir kez daha akla sığmayan bir tutkunun içine sürüklendiğini hissetti. Kararlılığını pekiştirerek, kendini Carline'in kollarından nazikçe ayırdı. Kendini yavaş yavaş ve zorla ondan uzaklaştırdı ve sesinde üzüntüyle, "Sanırım odana dönmen gerekiyor, Carline," dedi.

Carline başını kaldırıp Pug'a baktı; yanaklarına al basmış, dudakları hafifçe aralanmıştı. Kesik kesik nefes alıyordu ve Pug bu durumda kendisini ve durumu kontrol altında tutmak için muazzam bir savaş veriyordu. Daha kararlı bir sesle, "Odana dönmen en iyisi, hemen şimdi," dedi.

Her biri diğerinin varlığının yoğun bir biçimde farkında olarak ağır ağır sedirden kalktılar. Pug kızın elini bir an daha tuttu, sonra bıraktı. Eğilip Carline'in cüppesini aldı ve giymesi için tuttu. Ona kapıya kadar eşlik ettikten sonra kapıyı açtı ve kulenin basamaklarından aşağı baktı. Yakınlarda kimsenin izine rastlamadığından, kapıyı ardına kadar açtı. Carline kapıdan geçti ve arkasını döndü. Usulca, "Zaman zaman benim budala ve kibirli bir kız olduğumu düşündüğünü biliyorum ve öyle olduğum zamanlar da oluyor, Pug. Ama seni gerçekten seviyorum," dedi.

Pug tek kelime edemeden, cüppesinin hafif hışırtısı karanlıkta yankılanarak basamaklarda kayboldu. Pug kapıyı sessizce kapadı ve lambayı söndürdü. Sedirine uzanıp gözlerini karanlığa dikti. Etrafındaki havada Carline'in taze kokusunu duyabiliyordu ve yumuşak bedeninin anısı ellerinin karıncalanmasına neden oluyordu. Kız gittiğinden ve kendini kontrol etmesine artık gerek kalmadığından, özlemin bedenine hücum etmesine izin verdi. Carline'in kendisine duyduğu tutkuyla capcanlı yüzünü görebiliyordu. Gözlerini önkoluyla örterek, kendi kendisine hafifçe inledi ve "Yarın kendimden nefret edeceğim," dedi.

Pug kapının sert vuruluşuna uyandı. Kapıya doğru seğirtirken aklına ilk gelen düşünce Dük'ün Carline'in ziyaretini öğrenmiş olmasıydı. Tek düşünebildiği, Buraya beni asmaya geldi! idi. Dışarısı hâlâ karanlık olduğundan Pug kapıyı en kötüsünü bekleyerek açtı. Kapının dışında kızın kale muhafızlarından bir bölüğün başını çeken öfkeli babası yerine kale kapıcılarından biri duruyordu.

"Uyandırdığım için kusura bakma, Toprak Beyi, ama Kulgan Usta ona hemen katılmanı istiyor," dedi yukarı, Kulgan'ın odasını işaret ederek.

Pug'ın yüzündeki rahatlama ifadesini uyku mahmurluğuyla karıştırarak, "Hemen," diye ekledi. Pug başını salladı ve kapıyı kapadı.

Pug bir durum değerlendirmesi yaptı. Soyunmadan tekrar uykuya daldığından hâlâ giyinikti. Güm güm atan kalbinin durulmasını bekledi. Gözleri kumla dolu gibiydi ve bozuk midesi yüzünden ağzında fena bir tat vardı. Küçük masasına gidip yüzüne soğuk su çarparken asla bir yudum daha bira içmeyeceğini mırıldandı.

Pug Kulgan'ın odasına ulaştı ve büyücüyü şahsi eşyalar ve kitaplardan oluşan bir yığının üzerinde ayakta durur buldu. Büyücünün sedirinin yanında bir taburede Rahip Tully oturmaktaydı. Rahip büyücünün düzenli olarak büyümekte olan yığına eklemeler yapmasını izledi ve "Kulgan bütün bu kitapları yanına alamazsın. Bunları taşımak için iki yük katırına ihtiyacın olur ve işine hiç yaramayacakları halde onları geminin neresinde tutacağını havsalam almıyor," dedi.

Kulgan elindeki iki kitabı bebeklerine bakan bir anne gibi süzdü. "Ama çocuğun eğitimine devam etmek için bunları almam şart."

"Pöh! Daha doğrusu, kamp ateşlerinin etrafında ve gemide kafa yoracağın bir şeyler olsun diye. Mazeretleri boş ver. Güney Geçidi'ni karla kapanmadan önce aşmak için hızla ilerlemeniz gerekecek. Hem kışın Acı Deniz'i geçen bir gemide kim kitap okuyabilir ki? Çocuk derslerinden ancak bir iki ay geri kalacak. Ondan sonra çalışacak sekiz yıldan fazla zamanı olacak. Onu biraz rahat bırak."

Konuşma Pug'ı şaşırtmıştı ve bir soru sormaya çalıştı, ama atışan iki ihtiyar arkadaş onu duymazdan geldiler. Tully'den gelen birkaç yeni itirazdan sonra Kulgan teslim oldu. Kitapları sedirine fırlatarak, "Galiba haklısın," dedi. Pug'ın kapının yanında beklediğini gördü ve "Ne? Daha burada mısın?" dedi.

Pug, "Daha beni neden çağırttığını söylemedin, Kulgan," dedi.

Kulgan gözlerini parlak bir ışığa yakalanmış çiftlik baykuşu gibi koca koca kırparak, "Öyle mi?" dedi. "Söylemedim mi?" Pug başını salladı. "İyi, o zaman. Dük günün ilk ışığıyla birlikte yola çıkmaya hazır olmamızı emrediyor. Cücelerden yanıt gelmedi, ama beklemek istemiyor. Kuzey Geçidi'nin kapalı olduğu neredeyse kesin ve Güney Geçidi'nde de kar olmasından korkuyor." Kulgan kendi kendine, "Korkmakta da haklı," dedi. "Havayı koklayan burnum 'kar yağdı yağacak,' diyor. Erken ve çetin bir kış bekliyor bizi."

Tully ayağa kalkarken başını iki yana salladı "Bunu da, yedi yıl önce hatırlanan en berbat seli yaşadığımız zaman kıtlık olacağı tahmininde bulunan adam söylüyor. Büyücüler! Topunuz şarlatansınız." Ağır ağır kapıya yürüdü, sonra da yalandan öfkesinin yerini gerçek bir endişe alarak durup Kulgan'a baktı. "Gerçi bu defa haklısın, Kulgan. Kemiklerimde derin sızılar var. Kış kapımızda."

Tully gitti ve Pug, "Gidiyor muyuz?" diye sordu.

Sabrı taşan Kulgan, "Evet! Öyle dedim, değil mi? Eşyalarını topla ve elini çabuk tut. Şafağa bir saatten az var," dedi.

Pug gitmek üzere dönmüştü ki Kulgan, "Ah, bir dakika, Pug," dedi.

Büyücü kapıya gitti ve dışarı bakarak Tully'nin merdivenlerden indiğine ve kulak eriminin dışında olduğuna emin oldu. Pug'a döndü ve "Davranışlarında herhangi bir kusur bulmuyorum... ama gelecekte kendini yeniden bir gece misafiriyle karşı karşıya bulursan, kendini daha fazla... sınamamanı öneririm. İkinci kez bu denli başarılı olacağından emin değilim," dedi.

Pug'ın beti benzi attı. "Duydun mu?"

Kulgan zeminle duvarın birleştiği bir noktayı işaret etti. "Senin şu ateş çanağı şeysin duvarın buradan otuz santim aşağısında dışarı açılıyor ve sesi inanılmaz bir şekilde iletiyor." Dalgınlıkla, "Döndüğümüz zaman nasıl olup da sesi bu kadar iyi ilettiğine bakmam gerekecek," dedi. Yeniden çocuğa dönerek, "Her halükarda, geç saatlere kadar çalışmıştım ve niyetim kulak misafiri olmak değildi, ama her kelimesini duydum," dedi. Pug kızardı. Kulgan, "Niyetim seni utandırmak değil, Pug. Doğru davrandın ve şaşırtıcı bir bilgelik gösterdin," dedi. Elini Pug'ın omzuna koyarak, "Sana bu konularda akıl vermeye uygun biri değilim, korkarım, zira böyle genç ve kafasının dikine gidenlerini bırak, kadınlarla genelde çok az deneyimim oldu," dedi. Pug'ın gözlerinin içine bakarak, "Ama şu kadarını biliyorum ki, o anın sıcaklığı içinde uzun vadedeki sonuçları anlamak neredeyse imkansız. Bunu yapabildiğin için seninle gurur duyuyorum," dedi.

Pug mahcubiyetle gülümsedi. "Hiç zor olmadı, Kulgan. Sadece zihnimi bir konuya odakladım."

"Neye?"

"İdam cezasına."

Kulgan keskin bir kahkaha attı, sonra, "Peki, ama felaket potansiyeli Prenses için de son derece yüksek olurdu, Pug," dedi. "Doğu saraylarındaki

şehirli bir soylu kadın gizliliğini koruduğu sürece her rütbeden istediği kadar sevgili edinebilir, ama kralla bu denli yakın akraba olan bir sınır dükünün yegane kızının böyle bir lüksü olamaz. Her konuda şüpheden arınmış olması gerekir. Şüphenin bile Carline'e zararı dokunabilir. Onu seven biri bunu dikkate alır. Anlıyor musun?"

Pug başını salladı; önceki gece direnip baştan çıkmadığı için artık hepten rahatlamıştı.

"İyi, gelecekte daha dikkatli olacağını biliyorum." Kulgan gülümsedi. "İhtiyar Tully'ye de bakma. Sadece Dük geride kalmasını buyurdu diye aksilik ediyor. Kendisini hâlâ yardımcıları kadar genç sanıyor. Şimdi git de eşyalarını hazırla. Şafağa bir saatten az kaldı."

Pug başını salladı ve Kulgan'ı önündeki kitap yığınlarına bakar halde bıraktı. Kulgan üzüntüyle en yakınındaki kitabı aldı ve bir rafa yerleştirdi. Bir saniye sonra bir başka kitabı alıp çuvala tıktı. "Bir taneden zarar gelmez," dedi Tully'nin başını kınayarak iki yana sallayan görünmez hayaletine. Kitapların geri kalanını rafa yerleştirdi, çuvala tıktığı sonuncusu hariç. "Pekala, o zaman," dedi asice, "iki!"

YOLCULUK

HAFİF, SULU BİR KAR YAĞIYORDU.

Pug atının üzerinde otururken kalın cüppesinin altında titriyordu. On dakikadır eyerin üzerinde, Dük'ün kafilesinin geri kalanının hazırlanmasını bekliyordu.

Avlu acele eden, bağıran, yük katarındaki tıknaz katırların üzerine malzemeleri yığan adamlarla doldu. Şafak yeni söküyor, avluya, kuleden indiği anda Pug'ı selamlayan siyah ve gri tonlar yerine biraz renk katıyordu. Kapıcılar çoktan bavulunu aşağı taşımıştı ve yanlarında getirdikleri diğer eşyalarla birlikte katırlara bağlıyorlardı.

Pug'ın arkasında panik dolu bir "Ho!" haykırışı duyuldu ve Pug döndüğünde Tomas'ın şahlanan heyecanlı bir atın dizginlerini çılgınca çekiştirdiğini gördü. Pug'ın parlak, hafif savaş atı gibi, Tomas'ın atının da gemi enkazına giderken bindikleri yaşlı, kaba hayvanla ilgisi yoktu. Pug, "O kadar çekme," diye bağırdı. "Ağzını kesip onu kızdıracaksın. Birkaç defa hafifçe asılıp dizginleri sal."

Tomas buna uydu ve at sakinleşerek Pug'ınkinin yanına geldi. Tomas eyerin üzerinde çiviler varmış gibi oturuyordu. Atın bir sonraki hareketini tahmin etmeye çalışırken yüzü bir konsantrasyon timsaliydi.

"Dün düzgün adım yürüyor olmasaydın, at binmeye gidip biraz alıştırma yapabilirdin. Şimdi seni giderken eğitmem gerekecek."

Tomas yardım vaadine minnettar görünüyordu. Pug gülümsedi. "Bordon'a vardığımızda, Kral'ın Mızraklı Süvarileri gibi at biniyor olursun."

"Delik deşik bir kız kurusu gibi de yürüyor olurum." Tomas eyerde ağırlığını yana kaydırdı. "Daha şimdiden taş bir bloğun üzerinde saatlerdir oturuyormuşum gibi geliyor. Eyerleme yerinden bu kadar az uzaklaşmışken."

Pug atından aşağı atladı ve eyer kapakçığının altına bakabilmek için Tomas'ın bacağını çekmesini söyledi ve eyeri inceledi, sonra, "Bu atı senin

için kim eyerledi?" diye sordu.

"Rulf. Neden sordun?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. O kılıç yüzünden onu tehdit ettiğin ya da benim dostum olduğun için senden öç alıyor. Artık Toprak Beyi olduğum için beni tehdit etmeye cesareti yok, ama üzengi kayışlarını düğümlemeyi kolay sayıyor. Böyle birkaç saat at bindikten sonra, kafanı yere çarpıp ölmezsen bile, aylarca yemekleri ayakta yersin. Haydi, aşağı in de sana göstereyim."

Tomas yan sıçrayıp yarı düşerek attan indi. Pug ona düğümleri gösterdi. "Gün bitmeden baldırlarının iç tarafına sür-tünüp yara etmiş olurdu. Uzun da değiller ayrıca." Pug düğümleri aldı ve kayışları doğru uzunluğa ayarladı. "Bir süre çok tuhaf gelecek, ama topuklarını aşağıda tutman gerekiyor. Duymaktan bıkana kadar sana hatırlatacağım, ama düşünmeden yaptığın zaman başını belaya girmekten kurtarır. Ve dizlerinle kavramaya da çalışma; bu yanlıştır ve bacaklarını ağrıtır, yarın doğru dürüst yürüyemez hale gelirsin." Birkaç temel talimat daha verdi ve kolanı kontrol etti, boldu. Sıkılaştırmayı denedi ve at nefes aldı. Pug hayvanın sağrısına bir şaplak attı ve at keskin bir nefes verdi. Pug kolan kayışını çabucak çekti ve "Bugün ilerleyen saatlerde muhtemelen kendini bir yana meyleder durumda bulurdun, son derece rahatsız edici bir konumda."

"Şu Rulf!" Tomas ahıra doğru döndü "Onu canı çıkasıya kadar döveceğim!"

Pug arkadaşının koluna yapıştı. "Bekle. Hırgüre vaktimiz yok."

Tomas sıkılmış yumruklarıyla durdu, sonra rahatlayarak içini çekti. "Zaten dövüşecek durumda da değilim. Atı inceleyen Pug'a bakmak için döndü.

Pug başını iki yana salladı, sonra da yüzünü buruşturdu. "Ben de." Eyeri ve dizginleri inceleme işini bitirdi ve at ürktü. Pug atı yatıştırdı. "Rulf sana aynı zamanda çabuk kızan bir at vermiş. Bu arkadaş seni muhtemelen öğleden önce sırtından atar, sen yere çarpmadan da ahırın yolunu yarılamış olurdu. Yaralı bacaklar ve kısa üzengi kayışlarıyla hiç şansın olmazdı. Seninle atları değişirim." Tomas rahatlamış göründü ve diğer atın eyerine çabalayarak çıktı. Pug dizginleri ikisi için ayarladı. "Öğle yemeğimizi yerken yolculuk kayıtlarımızı değiştirebiliriz." Pug bundan sonra yay gibi gerilmiş olan savaş atım yatıştırdı ve çevik bir hareketle eyere tırmandı.

Dizginlerde kendisinden daha emin ellerin, iki yanda da sağlam duran bacakların olduğunu hisseden at sakinleşti.

"Hey! Martin," diye bağırdı Tomas, Dük'ün Avcıustası yürüyerek görüş menziline girerken. "Bizimle birlikte mi yolculuk ediyorsun?"

Ormancılara özgü deri giysilerinin üzerine kalın yeşil cüppesini almış olan avcının yüzünü çarpık bir gülümseme böldü. "Kısa bir süreliğine, Tomas. Bazı iz sürücüleri Crydee sınırlarından dolaştırmam gerekiyor. Nehrin güney koluna vardığımızda yönümü doğuya vereceğim. İz sürücülerimden ikisi bir saat önce yola çıktı, Dük için yol açıyorlar."

Pug, "Bu Tsurani meselesi konusunda ne düşünüyorsun, Martin?" diye sordu.

Avcıustasının hâlâ genç olan yüzü bulutlandı. "Elfler kendilerini endişeye bırakmışsa, endişelenecek bir şey var, demektir." Toplantı hattının ön tarafına döndü. "Bana müsaade, adamlarıma talimat vermem gerekiyor." Çocukları kendi başlarına oturur halde bıraktı.

Pug Tomas'a, "Bu sabah başın nasıl?" diye sordu.

Tomas yüzünü buruşturdu. "Uyandığım zamandan beri yaklaşık iki beden küçüldü." Yüzü biraz aydınlandı. "Yine de heyecan içerideki zonklamayı durdurmuş gibi görünüyor. Kendimi neredeyse iyi hissediyorum."

Pug kaleye doğru baktı. Dün geceki karşılaşmanın anısı aklına gelip duruyordu ve birden Dük'le yolculuk etmek zorunda olmasından üzüntü duydu.

Tomas arkadaşının kederli halini fark etti ve "Suratın neden böyle asık? Gittiğin için heyecanlı değil misin?" dedi.

"Bir şey yok. Sadece düşünüyordum."

Tomas bir an Pug'ı inceledi. "Galiba anlıyorum." Derin bir iç çekişle eyerinde geriye yaslandı ve atı ayağını yere vurup huysuzlandı. "Kendi hesabıma ben gitmekten memnunum. Galiba dün konuştuğumuz ufak mesele Neela'nın kulağına gitmiş."

Pug güldü. "Bu sana kilerlerde kimlere eşlik ettiğine dikkat etmeyi öğretir."

Tomas mahcubiyetle güldü.

Kale kapıları açıldı ve Dük ile Arutha, yanlarında Kulgan, Tully, Lyam ve Roland ile birlikte çıktılar. Carline arkasında Leydi Marna'yla birlikte onları izledi. Dük ile yoldaşları sütunun başına doğru yürüdüler, ama Carline Pug ile Tomas'ın oturduğu yere seğirtti. Yanlarından geçerken

muhafızlar onu selamladılar, ama o buna kulak asmadı. Pug'ın yanına geldi ve Pug kibarca eğilerek selam verince, "Ah, insene şu salak attan," dedi.

Pug attan indi ve Carline kollarını onun boynuna dolayarak ona bir an sıkı sıkı sarıldı. "Kendine dikkat et ve iyi ol," dedi. "Başına bir şey gelmesine izin verme." Geri çekildi, sonra da onu hafifçe öptü. "Ve eve dön." Gözyaşlarına hakim olmaya çalışarak babasıyla ağabeyinin hoşçakal demek için bekledikleri sıra başına doğra seğirtti.

Pug yeniden atına binerken Tomas teatral bir şekilde öksürdü ve güldü; yakınlardaki askerler de gülmemeye çalışıyorlardı. Tomas, "Öyle görünüyor ki, Prenses sizin için birtakım planlar yapmış, lordum," diye dalga geçti. Pug ona elinin tersiyle vurmak üzere hamle ederken eğildi. Hareket atının öne atılmasına neden oldu ve Tomas bir an sonra atını yeniden sıraya sokmaya çabalıyordu. At Tomas'ın istediği dışında herhangi bir yöne gitmeye kararlı görünüyordu; şimdi gülme sırası Pug'a geçmişti. Nihayet kendi atını Tomas'ınkinin yanma getirdi ve huysuz atı güderek yeniden sıraya soktu. Kısrak kulaklarını düzleştirdi ve Pug'ın atını ısırmak üzere döndü ve Pug, "İkimizin de Rulf 'la görülecek davası var; bize birbirini de sevmeyen iki at vermiş. Senin bineğini askerlerden birininkiyle değiştiririz," dedi.

Tomas rahatlayarak attan yarı indi, yan düştü ve Pug sıranın ilerisindeki bir askerle değiş tokuşu gerçekleştirdi. Atlar değiştirildi ve Tomas yerine dönerken Roland, Pug ile Tomas'ın durdukları yere gelip ikisine de elini uzattı. "Siz ikiniz kendinize dikkat edin. Siz aramadan da orada hayli fazla bela var."

Bunu yapacaklarına söz verdiler ve Roland Pug'a, "Senin için işlere göz kulak olurum," dedi.

Pug Roland'ı çarpık gülümsemesini fark etti ve Carline'in babasıyla birlikte durduğu yere bir göz atarak, "Ona şüphem yok," dedi, sonra ekledi, "Roland, ne olursa olsun, sana da iyi şanslar."

Roland, "Teşekkür ederim. Samimiyetine inanıyorum," dedi. Tomas'a da, "Ve sen etrafta yokken etraf gerçekten sıkıcı olacak," dedi.

Tomas, "Olup bitenlere bakarsan, sıkıcı olsa öpüp de başımıza koysak gerektir," dedi.

Roland, "Fazla sıkıcı olmasın da, değil mi? Kendinize iyi bakın! Can sıkıcı bir ikilisiniz, ama sizi kaybetmeyi hiç istemem."

Roland dostça bir el sallayışla yürüyerek uzaklaşırken Tomas güldü. Toprak Beyi'nin Dük'ün kafilesine gitmesini izleyince ve babasının yanında duran Carline'i görünce Pug Tomas'a döndü. "Buraya kadar. Gittiğime memnunum. Kafamı dinlemeye ihtiyacım var."

Çavuş Gardan sıranın ilerlemesi buyruğunu getirdi ve yola çıktılar. Dük ile Arutha, arkalarında Kulgan ve Gardan ile başı çekiyorlardı. Martin Longbow ve iz sürücüleri Dük'ün atının yanında koşarak ilerliyorlardı. Onları yirmi çift süvari, aralarına Tomas ile Pug, arkalarında ise beş çift muhafız eşliğinde yük katarı olduğu halde izliyordu. Başta yavaşça, sonra giderek artan bir hızla, kalenin kapılarından geçtiler ve güney yoluna ayak bastılar.

Son iki günü sık ormanlık arazi içinden olmak üzere üç gündür yoldaydılar. Martin Longbow ile adamları o sabah Crydee nehrinin Sınır nehri adını alan güney kolunu geçtiklerinde doğuya sapmışlardı. Sınır nehri, Crydee ile Lord Borric'in uyruk illerinden biri olan Carse Baronluğu'nun arasındaki sınırı belirliyordu.

Erken inen kışın aniden bastıran karları gelmiş ve güz manzarasını beyaz renkle sarmalamıştı. Orman sakinlerinin çoğu aniden bastıran kışa hazırlıksız yakalanmıştı; postları hâlâ beyazdan çok boz renkteki tavşanlar ve yarı donmuş göletlerin üzerinden aceleyle geçen, güneye göç ederken dinlenen ördekler ve kazlar. Kar ağır sulu tanelerle tipi halinde yağıyor, gündüz hafif eriyor, gece yeniden donarak buzdan ince bir kabuk oluşturuyordu. Buz atların ve katırların toynaklarının altında kırılırken, durgun kış havasında alttaki yaprakların çatırtısı duyulabiliyordu.

Öğleden sonra Kulgan uzakta pike yapan, ağaçların arasında güçbela görünen bir ateş ejderi filosu gördü. Kırmızı, altın, yeşil ve mavi, rengarenk hayvanlar ağaç tepelerinin üzerinde uçuşuyor, sonra haykırışlar ve ufak ateş püskürmeleriyle sarmallar çizerek yükseliyorlardı. Katar geçerken Kulgan dizginlere asıldı ve Pug ile Tomas'ın ona yetişmesini bekledi. Yan yana geldiklerinde, görüntüyü işaret ederek, "Çiftleşme uçuşuna benziyor. Bakın, erkekler ne kadar saldırgan davranırsa, dişiler de onlarla o kadar fazla karşılık veriyor. Ah, keşke bunu daha yakından inceleyecek zamanımız olsaydı," dedi.

Bir açıklığı geçerlerken Pug yaratıkları gözleriyle izledi, sonra da biraz şaşırarak, "Kulgan, orada, kenara yakın bir yerde uçan Fantus değil mi?" dedi.

Kulgan'ın gözleri irileşti. "Tanrılar adına! Sanırım öyle."

Pug, "Onu çağırayım mı?" diye sordu.

Büyücü kıkırdadı. "O dişilerden gördüğü ilgiye bakılırsa, bunun pek yararı olacağını sanmam." Dük'ün katarının ardından giderken ateş ejderi topluluğunu gözden yitirdiler. Kulgan, "Çoğu yaratığın aksine, ateş ejderleri ilk kar yağışında çiftleşir," dedi. "Dişiler yumurtalarını yuvalara bırakır, sonra kış boyunca uyuyarak onları bedenleriyle ısıtırlar. Baharda yavrular yumurtadan çıkar ve anneleri onlara bakar. Fantus büyük olasılıkla sonraki birkaç günü., öhöm, bir kuluçkaya babalık ederek geçirecektir. Sonra kaleye geri dönüp kışın geri kalanında Megar'ın ve diğer mutfak personelinin asabını bozar."

Tomas ile Pug güldüler. Tomas'ın babası oyunbaz ejderi tanrıların tertipli mutfağına gönderdiği bir bela saydığını belli etmek için hayli çaba harcıyordu, ama birkaç kez iki çocuk da Megar'ı hayvana en kıymetli mutfak artıklarını verirken görmüştü. Pug'ın Kulgan'ın çırağı olduğu on beş aydan beri, Fantus Dük'ün personelinin çoğu için kanatlı, pullu bir evcil hayvan olup çıkmıştı; ancak Fantus'ın ejderi andıran görünümünü huzursuz edici bulan, Prenses gibi birkaç kişi daha vardı.

Arazinin izin verdiği ölçüde hızlı bir şekilde güneydoğuya ilerlemeye devam ettiler. Dük Güney Geçidi'ne karlarla kapanıp bahara kadar doğuyla bağlantılarını koparmadan önce ulaşmak konusunda kaygılıydı. Kulgan'ın hava duyusu, herhangi bir büyük fırtınaya yakalanmadan oraya varma şansları olduğunu söylemişti. Çok geçmeden büyük güney ormanlarının en derin bölgesi olan Yeşil Yürek'in kıyısına vardılar.

Ormandaki açıklıkların derinlerinde, Carse'daki kaleden gelme iki bölük muhafız dinlenmiş atlarla birlikte onları bekliyordu. Dük Borric güneye Baron Bellamy'ye güvercinlerle talimatlar göndermiş, Baron da aynı yöntemi kullanarak atların onları beklemekte olacağım bildirmişti. Yeni binek ve muhafızlar toplantı yerine Bellamy ve Tulanlı Tolburt tarafından idare edilen, büyük ormanların kenarına yakın Jonril garnizonundan aceleyle gelecekti. Dük binek değiştirmek suretiyle Bordon'a yapacağı üç, belki de dört günlük yolculuktan tasarruf etmiş olacaktı. Longbow'un iz sürücüleri Dük'ün izlemesi için bariz işaretler bırakmıştı ve o günün ilerleyen saatlerinde ilk buluşma yerine ulaşmaları bekleniyordu.

Pug Tomas'a döndü. Uzun boylu çocuk atında biraz daha iyi oturuyordu, ancak tırısa kalkmak zorunda kaldıklarında hâlâ kollarını uçmaya çalışan

bir tavuk gibi sallıyordu. Gardan geriye, çocukların yük muhafızlarıyla birlikte at sürdüğü yere geldi. "Dikkatli olun," diye bağırdı. "Burasıyla Gri Kuleler'in arası Yeşil Yürek'in en karanlık kısmıdır. Elfler bile buradan çabuk ve kalabalık olarak geçer." Dük'ün Muhafız Alayı çavuşu atını yüz geri etti ve dört nala sıranın başına döndü.

Günün geri kalanını, her göz ormanda bela alameti ararken yolculuk ederek geçirdiler. Tomas ile Pug havadan sudan konuşuyor, Tomas iyi bir dövüş çıkma ihtimali konusunda yorumlar yapıyordu. İki çocuğun sohbeti de çevrelerindeki, sessiz ve tetikte görünen askerlere boş geliyordu. Buluşma yerine gün batımından hemen önce ulaştılar. Hayli geniş bir açıklıktı, karı delip geçen alçak dalları olan birkaç ağaç kütüğü, ağaçların uzun zaman önce kesildiğini gösteriyordu.

Yeni atlar etrafı kazıklarla çevrili bir alanda duruyordu, her biri uzun bir iple bağlanmıştı ve altı muhafız etraflarında dikkatle nöbet tutuyordu. Dük'ün kafilesi yaklaştığında, silahları hazırdı. Tanıdık Crydee sancağını gördüklerinde silahlarını indirdiler. Bunlar Baron Bellamy'nin altın renkli bir haçla dörde bölünmüş kırmızı cüppesini giymiş, yüreklerinin üzerinde şahlanmış bir savaş atı simgesi taşıyan Carselı adamlardı. Tüm adamların kalkanlarının üzerinde aynı simge vardı.

Altı muhafızın çavuşu selam verdi. "Hoş geldiniz, lordum."

Borric selamı kabul etti. "Atlar?" dedi basitçe.

"Zindeler, lordum ve beklemekten sabırsızlar. Adamlar da öyle."

Borric atından indi; bir başka Carse askeri atının koşumlarını aldı.

"Sorun var mı?"

"Yok, lordum, ama bu yer dürüst adamlara uygun değil. Dün gecenin tamamında ikişer ikişer nöbet tuttuk ve üzerimizde gözler hissettik." Çavuş zamanında goblinler ve haydutlarla savaşmış, yüzünde yara izleri taşıyan bir askerdi. Hayal mahsulü şeylere inanıp kapılacak türden biri değildi ve Dük bunu kabullendi. "Bu gece nöbeti ikiye katlayın. Yarın atları garnizonunuza götürürsünüz. Onların bir gün dinlenmesini yeğlerdim, ama burası iyi bir yer değil."

Prens Arutha öne çıktı. "Ben de son birkaç saattir birtakım gözlerin üzerimizde olduğunu hissettim, Baba."

Borric çavuşa döndü. "Kafilemizi tartmaya çalışan bir harami çetesi tarafından gölge gibi izleniyor olabiliriz. Sizinle birlikte iki adamımı geri göndereceğim, çünkü elli adamla kırk sekiz adam arasında pek fark yoktur,

ama sekiz, altıdan çok daha iyi bir sayıdır." Çavuş bunun üzerine bir rahatlama duyduysa da pek belli etmeyerek, "Teşekkür ederim, lordum," demekle yetindi.

Borric adamı huzurundan gönderdi ve Arutha'yla birlikte kampın ortasına, büyük bir ateşin yanmakta olduğu yere doğru yürüdü. Askerler yolculuk boyunca her gece yaptıkları gibi rüzgâra karşı kaba barınaklar kuruyorlardı. Borric atların yanında iki de katır gördü ve saman balyalarının da getirilmiş olduğunu fark etti. Arutha onun gözlerinin baktığı yeri izledi. "Bellamy öngörülü bir adam; Majestelerinize iyi hizmet ediyor."

Kulgan, Gardan ve çocuklar kendilerini ateşin önünde ısıtan iki soyluya yaklaştılar. Karanlık hızla çöküyordu; öğle vaktinde bile karla kaplı ormanda pek az ışık oluyordu. Borric etrafına baktı ve titredi, sırf soğuktan da değildi. "Burası uğursuz bir yer. Ne kadar çabuk uzaklaşsak, o kadar iyi."

Hızlı tarafından bir yemek yiyip uyumaya çekildiler. Pug ile Tomas birbirlerine yakın yattılar ve yorgunluk onları uyutana dek her yabancı sesle irkilip durdular.

Dük'ün kafilesi, iz sürücülerin bile yollarını değiştirmesine, gerisin geri dönüp atlar için başka bir yol ararken geçtikleri yolları işaretlemesine neden olacak kadar sık ağaçların arasından ormanın derinliklerine girdiler. Ormanın çoğu yeri karanlık ve çapraşıktı, yolculuklarını güçleştiren, boğucu sık çalılıklarla doluydu.

Pug Tomas'a, "Burada güneşin parladığından kuşkuluyum," dedi. Alçak sesle konuşuyordu. Carselı adamların yanından üç gün önce ayrıldıklarından beri, her geçen gün hissettikleri gerilim artmıştı. Ağaçların derinlerinde ilerlerken ormanın sesleri giderek azalmıştı, artık sessizlik içinde at sürüyorlardı. Sanki hayvanlar ile kuşlar bile ormanın bu bölümünden uzak duruyordu. Pug bunun nedeninin güneye göç etmeyen ya da kış uykusuna yatmayan çok az hayvan kalması olduğunu bilse de, bunu bilmek kendisinin ve Tomas'ın hissettiği ürküntüyü azaltmıyordu.

Tomas yavaşladı. "Korkunç bir şeyin olacağını hissediyorum."

Pug, "İki gündür böyle diyorsun," dedi. Bir dakika sonra ekledi, "Umarım dövüşmek zorunda kalmayız. Bana göstermeye çalıştıklarına rağmen, bu kılıcı nasıl kullanacağımı bilmiyorum."

"İşte," dedi Tomas ona bir şey uzatarak. Pug uzatılan şeyi aldı ve içinde küçük, düzgün taşlarla bir sapan olan küçük bir kese buldu. "Bir sapanla

kendini daha rahat hissedebileceğini düşündüm. Kendime de bir tane getirdim."

Bir saat daha yol aldılar, sonra atları dinlendirmek ve soğuk bir yemek yemek üzere durdular. Sabah ortasıydı ve Gardan atlan birer birer muayene ederek iyi durumda olduklarından emin oldu. Hiçbir askere olası en küçük yaralanma ya da hastalığı görmezden gelme şansı verilmiyordu. Bir atın teklemesi durumunda, binicisi bir başkasının terkisine binmek zorunda kalırdı ve Dük böylesi bir gecikmeyi kaldıramayacağından bu ikisinin bir yolunu bulup geri dönmeleri gerekirdi. Herhangi bir güvenli barınaktan bu denli uzak bir yerde bu kimsenin düşünmeyi ya da dile getirmeyi istemediği bir şeydi.

İkindi ortasında ikinci at birliğiyle buluşacaklardı. Yolculuklarının ilk dört günündeki tehlikeli biçimde hızlı gidişleri kendisini temkinli bir yürüyüşe bırakmıştı, zira ağaçlar arasından geçerken acele etmek tehlikeli olabilirdi. Her halükarda bu hızla giderlerse, buluşmaya vaktinde yetişeceklerdi. Yine de Dük ağır gittiklerinden yakınıyordu.

Zaman zaman durup muhafızların kılıçlarını çekip önlerine çıkan çalıları, iz sürücülerin bıraktığı dar patikayı izlerken ormanın durgunluğunu bölen kılıç darbeleriyle kesmelerini bekleyerek ilerlemeye devam ediyorlardı.

Pug Carline hakkında düşüncelere dalmıştı ki, sütunun çocukların göz erimi dışındaki ucundan bağırışlar koptu. Pug ile Tomas'ın yakınındaki süvariler bir an sonra, çevrelerini saran sık çalılıklara kulak asmadan, alçaktaki dallardan içgüdüyle sakınarak hücum ediyorlardı.

Pug ile Tomas da atlarını diğerlerinin peşinden mahmuzladılar ve çok geçmeden karla örtülü ağaçlar yanlarından geçip giderken duyuları kahve beyaz renklerde bir bulanıklık kaydetti. Kafalarını eğip, bineklerinden düşmemeye çabalayarak atlarının boyunlarına yaklaşıp ağaç dallarının çoğundan sakınmayı başardılar. Pug omzunun üzerinden baktığında Tomas'ın geride kaldığım gördü. Pug ormandan çatırtıyla bir açıklığa çıkarken cüppesine dallar ve sürgünler takılıyordu. Kulağına savaş sesleri geldi ve çocuk çarpışmaların devam etmekte olduğunu gördü. Etraflarında savaş koparken yedek binek atları kazıklarını yerden kurtarmaya çalışıyordu. Pug saldırganların biçimlerini ancak hayal meyal seçebiliyordu; kılıçlarını yukarı, atlılara doğru savuran, karanlık, cüppeli şekiller.

Biri diğerlerinden ayrılıp Pug'ın birkaç metre önündeki bir muhafızın kılıç darbesine kulak asmadan koşarak ona doğru geldi. Yabancı savaşçı

önünde yalnızca bir çocuk olduğunu görerek Pug'a haince gülümsedi. Savaşçı kılıcını bir darbe indirmek üzere havaya kaldırırken bir çığlık attı ve yüzüne kapadığı parmaklarının arasından kan süzüldü. Tomas Pug'ın arkasında atını dizginlemiş ve haykırarak bir taş daha yollamıştı. "Başını belaya sokacağını düşünmüştüm," diye bağırdı. Atını mahmuzladı ve düşen adamı çiğneyip geçti. Pug bir an olduğu yere çakılıp kaldıktan sonra o da atını mahmuzladı. Sapanını çıkararak birkaç hedefe atış yaptı, ama taşların hedefi bulup bulmadığından emin olamadı.

Pug kendini aniden savaşın ortasındaki sakin bir yerde buldu. Dört yanında koyu gri cüppeler ve deriden zırhlar içindeki şekillerin ormandan sökün ettiğini görebiliyordu. Elflere benzemelerine rağmen saçları daha koyu renkteydi ve Pug'ın kulaklarına nahoş gelen bir lisanda bir şeyler haykırıyorlardı. Ağaçların arasından uçan oklar Crydee süvarilerinin eyerlerinin boşalmasına neden oluyordu.

Etrafta hem saldırganların hem de askerlerin cesetleri yatıyordu. Pug on iki kadar Carselı adamın yanında Longbow'un iki öncü izcisinin cansız bedenlerinin kamp ateşinin etrafındaki kazıklara, canlı olduklarım düşündüren bir pozda bağlanmış olduklarını gördü. Yanlarındaki karın üzerinde kızıl kan lekeleri vardı. Hile işe yaramıştı, zira Dük atını doğrudan açıklığa sürmüş ve artık tuzak kapanmıştı.

Lord Borric'in sesi hengameyi bastırdı. "Bana gelin! Bana gelin! Etrafımız sarıldı."

Pug atını Dük'e ve toplanmakta olan adamlarına doğru delice mahmuzlarken etrafta Tomas'ı arandı. Havayı oklar doldurdu ve ölenlerin çığlıkları ormanda yankılandı. Borric, "Bu taraftan!" diye bağırdı ve hayatta kalanlar onun peşinden gitti. Kendilerine saldıran okçuları çiğneyip önlerine gelen ne varsa ezerek ormana girdiler. Atlarının boyunlarına yapışıp oklardan ve alçaktaki dallardan sakınarak pusu yerinden dörtnala uzaklaşırlarken haykırışlar onları izliyordu.

Pug büyük bir ağaçtan korunarak atını telaş içinde yana çekti. Çevresine bakındı, ama Tomas'ı göremedi. Gözlerini başka bir atlının sırtına dikerek tek bir şeye, adamın sırtım gözden kaybetmemeye yoğunlaşmaya çalıştı. Arkalarından yabancı, yüksek sesli haykırışlar duyulabiliyordu ve onlara bir taraflarından gelen başka sesler yanıt veriyordu. Pug'ın ağzı kupkuruydu ve giydiği kalın eldivenlerin içinde elleri terliyordu.

Etraflarında yankılanan haykırışlar ve çığlıkların arasında ormanda son hızla ilerlediler. Pug kat ettikleri mesafenin izini kaybetti, ama kesinlikle bir mil ya da fazlasını geçtiklerini düşünüyordu. Sesler hâlâ ormanda yankılanıyor, diğerlerine Dük'ün kaçış yönünü bildiriyordu.

Pug birden kendini sık çalılıkları ezerek teri köpüklenmiş, nefes nefese kalmış atını kısa, ama dik bir yokuşa sürerken buldu. Dört bir yanında griler ve yeşillerden, yalnızca beyaz lekelerle bölünen kasvetli bir görüntü vardı. Yokuşun tepesinde Dük kılıcını çekmiş, diğerlerinin yanında durmasını bekliyordu. Arutha babasının yanında oturuyordu, yüzü soğuğa rağmen terle kaplıydı. Başlarına nefes nefese atlar ve bitkin muhafızlar toplanıyordu. Tomas'ın Kulgan ile Gardan'ın yanında durduğunu gören Pug rahatladı.

Son süvari de yaklaşınca, Lord Borric, "Kaç kişi?" dedi.

Gardan sağ kalanlara göz gezdirdi ve "On sekiz adam kaybettik, sekiz yaralımız var ve tüm yüklerle katırları aldılar," dedi.

Borric başını salladı. "Atları bir an dinlendirin. Geleceklerdir."

Arutha, "Karşı koyacak mıyız, Baba?" dedi.

Borric başını iki yana salladı. "Sayıları çok fazla. Açıklığa en az yüz tanesi saldırdı." Tükürdü. "O pusuya tuzağa yürüyen tavşan gibi düştük." Etrafına bir göz attı. "Kafilemizin neredeyse yarısını kaybettik."

Pug yanında oturan bir askere, "Kimdi onlar?" diye sordu.

Asker Pug'a baktı. "Kara Yol Kardeşliği, Toprak Beyi, Kahooli o piçlerin her birinin başına belalar versin," diye yanıtladı intikam tanrısının adını anarak. Asker eliyle etraflarında bir çemberi işaret etti. "Çoğunlukla buranın doğusundaki dağlarda ve Kuzey Elleri'nin yukarı bölgelerinde yaşamalarına rağmen, küçük çeteler halinde Yeşil Yürek'ten geçerler. Etrafta olduğunu tahmin edeceğimden fazlasıydı bu, kahrolası talih."

Arka taraflarından bağırışlar duyuldu ve Dük, "Geliyorlar! Yürüyün!" dedi.

Sağ kalanlar harekete geçtiler ve bir kez daha ağaçların arasından dörtnala ilerleyerek kendilerini izleyenlerin önüne geçtiler. Sık orman içindeki tehlikeli rotalarını düşünürken zaman Pug için bir an dondu. İki defasında adamlar çığlık attılar; Pug bunun çarpan dallardan mı, oklardan mı olduğunu bilemedi.

Yeniden bir açıklığa ulaştılar ve Dük durmalarını işaret etti. Garden, "Majesteleri, atlarımız buna daha fazla dayanamaz," dedi.

Borric hüsranla eyer kaşına vurdu, yüzü öfkeyle kararmıştı. "Kahrolasıcalar! Ya biz neredeyiz?"

Pug çevresine bakındı. Saldırının yapıldığı asıl yere göre nerede olduklarına dair en ufak bir fikri yoktu ve etrafındakilerin yüzündeki ifadelerden anladığı kadarıyla, başka kimsenin de yoktu.

Arutha, "Doğuya doğru yola çıkmamız ve dağlara yönelmemiz gerekiyor, Baba," dedi.

Borric başıyla onayladı. "Ama doğu ne tarafta kalıyor?" Uzun boylu ağaçlar ve sönük güneş ışığıyla kasvetli gökyüzü elbirliği etmiş, onlara referans alacakları herhangi bir işaret vermeyi reddediyordu.

Kulgan, "Bir saniye, Majesteleri," dedi ve gözlerini kapadı. Ağaçlar arasından izlendiklerini gösteren bağırışlar duyuldu ve Kulgan gözlerini açıp işaret etti. "Şu tarafta. Doğu orası." Dük tek bir soru sormadan ya da tek bir kelime etmeden atını belirtilen yöne doğru mahmuzlayarak diğerlerinin de onu izlemesini işaret etti. Pug tanıdık birinin yanında olmak için büyük bir istek duydu ve Tomas'la yeniden birleşmeye çalıştı, ama süvariler arasından kendisine yol açamadı. Güçlükle yutkundu ve kendi kendisine fena halde korkmuş olduğunu itiraf etti. Yakınlardaki askerlerin karamsar yüzleri bu konuda tek başına olmadığını gösteriyordu.

Yeşil Yürek'in karanlık dehlizlerinden geçerken zaman akıp gitti. Kaçış rotası üzerinde attıkları her adım birbirlerine kaçakların izlediği yolu haber veren Kara Yol Kardeşleri'nin haykırışlarıyla yankılanıyordu. Pug'ın gözüne zaman zaman uzakta uzun ve hızlı adımlarla ilerleyen, onlarınkine paralel bir yol izlerken çabucak ağaçların karanlığında yiten bir şekil takılıyordu. Onlara eşlik eden koşucular yollarını kesmeye çalışmıyorlardı, ama daima yakınlardaydılar.

Dük bir kez daha durmalarını emretti. Gardan'a dönerek, "Gözcüler! Bizi ne kadar yakından izlediklerini öğrenin. Dinlenmemiz gerekiyor." Gardan çabucak atlarından aşağı sıçrayan ve kaçış yollarında gerisin geri koşmaya başlayan üç adama işaret etti. Tek bir çeliğin çeliğe çarpma sesi ve boğuk bir haykırış en yakındaki Kara Kardeşlik iz sürücüsüyle karşılaştığım haber verdi.

"Kahrolasıcalar!" dedi Dük. "Bizi bir çember içine sürüyor, bizi asıl kuvvetlerinin içine çekmeye çalışıyorlar. Daha şimdiden doğudan çok kuzeye ilerliyoruz."

Pug bu fırsatı Tomas'ın yanına geçmek için kullandı. Atlar kesik kesik nefes alıyor, gövdelerindeki ter soğukta buharlaşırken titriyorlardı. Tomas cılız bir şekilde gülümsemeyi becerdi, ama hiçbir şey söylemedi.

Adamlar çabucak atların arasında dolaşıp herhangi bir yaralanma olup olmadığına baktılar. Birkaç dakika sonra Gözcüler koşarak döndüler. Biri nefes nefese, "Lordum, bizi yakından izliyorlar, en azından elli, altmış kadarlar," dedi.

"Ne kadar zamanımız var?"

Adam yüzünden terler boşanarak durdu ve yanıtladı, "Beş dakika, lordum." Neşesizce gülümseyerek, "Öldürdüğümüz iki tanesi duraklamalarını sağlar, ama o kadar."

Borric kafileye, "Bir dakika dinlendikten sonra yola çıkıyoruz," dedi.

Arutha , "Bir dakika, bir saat, ne fark eder ki? Atların işi bitik. Kardeşlerden daha fazlası çağrıya gelmeden karşı koymamız gerek," dedi.

Borric başını iki yana salladı. "Erland'a ulaşmam gerekiyor. Tsuranilerin gelişinden haberdar edilmeli."

Yakınlardaki araçlardan bir ok, hemen ardından da bir ikincisi geldi ve süvarilerden biri daha yıkıldı. Borric, "İleri!" dedi.

Bitkin atları eşkin hızda ormanın derinliklerine sürdüler, sonra da yaklaşan saldırıya karşı etrafı gözlediler. Dük el işaretlerini kullanarak iki yana açılmaları ve buyruğu üzerine harekete geçmeleri için asker hattını yaydı. Atlar şişen burun deliklerinden köpük üflüyorlardı ve Pug yere yıkılmalarına az kaldığını biliyordu.

Tomas, "Neden saldırmıyorlar?" diye sordu.

Pug, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Sadece bizi yanlardan ve arkadan taciz ediyorlar."

Dük elini kaldırdı ve sütun durdu. İzlendiklerine dair hiçbir ses duyulmuyordu. Döndü ve alçak sesle konuştu. "İzimizi kaybetmiş olabilirler. Bineklerinizin kontrol edilmesi haberini kulaktan kulağa geçirin-" Başının yanından geçen bir ok onu birkaç santimle ıskaladı. "İleri!" diye bağırdı ve izlemekte oldukları rota üzerinde sarsak bir tırısa kaldırdılar.

Gardan, "Lordum, görünüşe bakılırsa, bizim hareket etmemizi istiyorlar," diye bağırdı.

Dük haşin bir fısıltıyla küfretti, sonra, "Kulgan, doğu ne tarafa düşüyor?" diye sordu.

Büyücü gözlerini yeniden kapadı ve Pug onun kendisini bu büyüyle yormakta olduğunu anladı. Sakince duran biri için zor olmamasına rağmen, bu koşullar altında onu bitkin düşürüyor olmalıydı. Kulgan'ın gözleri açıldı ve sağ tarafı işaret etti. Sütunun yönü kuzeye doğru çevriliydi.

Arutha, "Bizi yeniden ağır ağır döndürüyorlar, Baba, asıl güçlerinin olduğu yere doğru," dedi.

Borric sesini yükselterek, "Yalnızca ahmaklar ve çocuklar bu yolu izler. Buyruğum üzerine sağa dönün ve hücum edin," dedi. Adamlardan her biri silahlarını hazır eder ve atların dörtnala gidişe biraz dayanabilmeleri için tanrılarına sessizce dualar ederken bekledi. Sonra Dük, "Şimdi!" diye bağırdı. Sütun tek bir beden gibi yönünü sağa çevirdi ve süvariler dermansız kalmış atlarını mahmuzladılar. Ağaçların arasından oklar akarak geldi ve adamlar ile atlar çığlıklar attılar.

Pug bir dalın altında eğildi ve bir kılıç ve kalkanla boğuşurken dizginlere çaresizce tutundu. Kalkanın kaydığını fark etti ve onunla mücadele ederken atının yavaşlamakta olduğunu hissetti. Aynı anda hem hayvanın üzerinde gereken denetimi sağlayıp hem de silahlarıyla baş edemiyordu.

Pug alet edevatını düzenlemek için bir an durmayı göze alarak atını dizginledi. Bir ses üzerine sağa döndü. Kara Yol Kardeşliği okçularından biri en çok beş metre uzağında duruyordu. Pug bir an olduğu yere çakılıp kaldı, okçu da öyle. Pug onun Elf Prensi Calin'e olan benzerliği karşısında hayrete düşmüştü. Aşağı yukarı aynı en ve boyda olan iki ırkı birbirinden ayıran saçlar ve gözler dışında pek az fark vardı. Yaratığın yay kirişi kopmuştu ve yayına yeniden ip gererken karanlık gözlerini Pug'a dikmiş, duruyordu.

Pug'ın Kara Kardeş'i bu kadar yakında durur görmekten duyduğu şaşkınlık ona atını neden durdurduğunu unutturmuştu. Kara elfin sakin ve hünerli tavrından büyülenerek, hissiz bir şekilde oturmuş, okçunun silahını onarmasını izliyordu.

Derken okçu akıcı bir hareketle sadağından bir ok çekip yayına yerleştirdi. Aniden bastıran telaş Pug'ın harekete geçmesine yol açtı. Sendeleyen atı çılgınca attığı tekmelere yanıt verdi ve yeniden harekete geçti. Okçunun okunu görmedi, ama kulağının yanından geçtiğini hissetti, sonra da Pug dörtnala ilerleyerek Dük'ün kafilesine yetişirken okçu gerilerde kayboldu.

Önünden gelen gürültüler Pug'ın elinden geldiğince hızlı gittiğine dair her türlü belirtiyi gösteren atını hızlanmaya zorlamasına neden oldu. Pug karanlık yüzünden yolunu seçmeye zorlandığından, ormandan dolanarak geçiyordu.

Birden kendisini Dük'ün renklerinde giyinmiş bir süvarinin arkasında buldu ve Pug'ın atı daha hafif bir biniciyi taşımaktan dolayı daha az yorgun olduğundan adamı geçti. Arazi daha inişli çıkışlı bir hal aldı ve Pug Gri Kuleler'in eteklerindeki tepelik bölgeye girip girmediklerini merak etti.

Bir atın çığlığı Pug'ın geriye dönüp bakmasına neden oldu.

Yanından geçtiği askerin, bineği burnundan köpüklü kan kusarak yıkılırken yere düştüğünü gördü. Pug ile bir başka binici durdular ve asker arkasını dönerek atını ilk askerin durduğu yere sürdü. Düşen adama elini uzatarak onu terkisine almayı önerdi. Düşen asker hâlâ ayakta olan atın sağrısına bir şaplak atıp onu yeniden ileri gönderirken başını iki yana sallamakla yetindi. Pug ikinci adamın atının tek süvariyi bile güç-bela taşıdığını, iki kişiyi asla taşıyamayacağını biliyordu. Düşen asker kılıcını çıkarıp yaralı atı öldürdü ve peşlerindeki Kara Kardeşler'i beklemek için döndü. Pug adamın cesareti karşısında gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Diğer asker omzunun üzerinden çocuğun duymadığı bir şey haykırdı, sonra birden yanında ilerlemeye başlamıştı. "Hareket et, Toprak Beyi!" diye bağırdı.

Pug topuklarını atının yanlarına gömdü ve hayvan sendeleyerek tırısa kalktı.

Kaçış halindeki asker sütunu tökezleyerek, bitkinlikle ilerlemeyi sürdürürken Pug da süvari kafilesinin arasından Dük'ün yakınındaki bir yere ilerledi. Birkaç dakika sonra Lord Borric yavaşlamalarını işaret etti. Başka bir açıklığa girdiler. Borric kafilesini gözleriyle inceledi. Yüzünden çaresiz bir öfke geçti ve yerini şaşkınlığa bıraktı. Elini havada tuttu ve süvariler etrafta dolanıp durmayı kestiler. Ormanda bağırışlar vardı, ama bu defa uzaktan geliyorlardı.

Gözleri fal taşı gibi açılan Arutha, "Onları kayıp mı ettik?" dedi.

Dük ağır ağır başım salladı; dikkatini uzaktan gelen bağırışlara odaklamıştı. "Şimdilik. Okçuları yarıp geçtiğimizde, arkalarından dolaşmış olmalıyız. Bunu fark etmeleri ve yüz geri etmeleri uzun sürmez. En iyi ihtimalle on, on beş dakikamız var." Hırpalanmış durumdaki kafilesine göz gezdirdi. "Saklanacak bir yer bulabilseydik keşke."

Kulgan sendeleyen atını Dük'ün yanına sürdü. "Lordum, buna bir çözüm bulabilirim, ancak riskli ve sonu ölümcül olabilir."

Borric, "Gelip bizi haklamalarını beklemek kadar ölümcül olamaz. Planın nedir?"

"Elimde hava koşullarını kontrol edebilen bir tılsım var. Kullanımı kısıtlı olduğundan onu denizdeki olası fırtınalara karşı kullanmayı planlıyordum. Onunla yerimizi gizlemeyi başarabilirim. Herkes atını açıklığın uzak ucunda, şu kaya çıkıntısının yanında toplasın. Hayvanları sustursunlar."

Borric bunun yapılmasını emretti ve hayvanlar açıklığın karşı ucuna götürüldüler. Müşfik eller bitkin ve heyecanlı olan atları okşayarak uzun kaçışlarının ertesinde onları sakinleştir-di.

Dar bir açıklığın en yüksek ucunda, sırtlarını başlarının yukarısında gri bir yumruk gibi yükselen bir kaya çıkıntısına vererek toplanmışlardı. Üç taraflarında zemin hafifçe meylediyordu. Kulgan dar bir alana toplanmış grubun çevresinde yürümeye başladı.

Alçak sesle bir şeyler okuyarak tılsımı karmaşık bir desen oluşturacak şekilde sallıyordu. İkindi ışığı ağır ağır soldu ve çevresinde bir sis toplanmaya başladı. Başlarda yalnızca yakınlarda ince duman tutamları belirdi, derken daha başka, büyük rutubet bulutlan ortaya çıkarak hafif bir sise dönüştü.

Çok geçmeden Dük'ün kafilesi ile ağaçların oluşturduğu hat arasında kalan hava puslu bir hal almıştı. Kulgan hareketlerini hızlandırdı ve sis koyulaşarak açıklığı, büyücüden çıkıp dört yönde ağaçlara doğru ilerleyen beyazlıkla doldurdu. Birkaç dakika içinde birkaç metre ötesini görmek imkansız hale gelmişti.

Kulgan yürümeye devam ediyor, ağaçlardaki zaten loş olan ışığı gizlemek için daha kalın pus tabakaları gönderiyordu. Büyücünün okuduğu her sözcükle birlikte kasvetli sis derinleştikçe açıklık ağır ağır kararıyordu.

Sonra Kulgan durdu ve Dük'e dönerek, "Herkesin sessiz olması gerekiyor. Kara elfler görmeden sisin içine dalarsa, ümit ediyorum ki, eğimli toprak onların sağdan ya da soldan geçip kayaların etrafından dolanmasına yol açacaktır. Ama kimse kıpırdamasın. Herhangi bir ses yenilgimiz olacaktır," diye fısıldadı.

Herkes hızla yaklaşan tehlikeyi anlayarak başını salladı. Kara Kardeşler'in yanlarından geçip gitmesi ve Dük ile adamlarını yeniden arkalarında bırakması umuduyla bu derin sisin merkezinde duracaklardı.

Bu. hep ya da hiç türünden bir kumardı, zira özgür kalmaları durumunda, Kardeşler bir kez daha geri döndüklerinde bu noktadan hayli uzaklaşmış olma şansları yüksekti.

Pug Tomas'a baktı ve "Buraların kayalık olması iyi, yoksa bazı güzel izler bırakırdık," dedi.

Konuşamayacak kadar korkan Tomas başını salladı. Yakınlardaki bir muhafız Pug'a sessiz olmasını işaret etti ve genç Toprak Beyi başını salladı.

Gardan ve birkaç muhafız, Dük ve Arutha ile birlikte, hilenin başarısızlığa uğraması olasılığına karşı silahlarını hazır edip kafilenin ön tarafında konumlarını aldılar. Kara Kardeşler yolları üzerinde geriye dönerken haykırışlar daha yüksek bir hal aldı. Kulgan Dük'ün yanında duruyor, sessizce büyü yapıyor, çevresinde daha fazla sis toplayıp öne doğru gönderiyordu. Pug sisin hızla genişliyor olacağını, Kulgan okumaya devam ederken giderek daha geniş bir alanı örteceğini biliyordu. Fazladan geçen her dakika, Yeşil Yürek'in daha büyük bir bölümünü sisle kaplayacak, saldırganların onları bulmasını giderek zorlaştıracaktı.

Pug yanağında bir ıslaklık hissetti ve başını kaldırıp baktı. Kar yağmaya başlamıştı. Sise yeni yağan karın onu etkileyip etkilemediğini görmek için korkuyla baktı. Gergin geçen bir dakika boyunca izledi ve sonra rahatlayarak içini çekti, zira kar onu dağıtmak şöyle dursun, sisin perdeleme etkisini artırıyordu.

Yakınlarda hafif bir ayak sesi duyuldu. Yakınındaki adamların her biri gibi, Pug da donup kaldı. Kardeşlik'in yabancı lisanında konuşan bir ses duyuldu.

Pug omuzlarının arasında bir kaşıntı hissetti, ama sırtındaki ısrarcı hissi yok saymaya çalışarak, hareket etmeyi reddetti. Tomas'a yan bir bakış attı. Tomas eli atının burnunda, taş gibi hareketsiz durmuş, siste bir heykele benziyordu. Geriye kalan tüm atlar gibi, Tomas'ın bineği de yüzündeki elin sessiz kalması için bir buyruk olduğunu biliyordu.

Sisin içinden bir başka ses duyuldu ve Pug neredeyse sıçrayacaktı. Seslenen kişi doğrudan önünde duruyor gibiydi. Ona yanıt veren ses bir kez daha, bu defa daha uzaktan geldi.

Gardan Pug'ın hemen önünde duruyordu. Pug çavuşun sırtının seğirdiğini gördü. Gardan ağır ağır çömelerek kılıcıyla kalkanını yere bıraktı. Ağır hareket etmeyi sürdürerek ayağa kalktı ve kemerindeki bıçağı çıkardı. Derken birden, gecenin içinde kaybolan bir kedi kadar hızlı ve akıcı

hareketlerle sisin içine adım attı. Hafif bir ses oldu ve Gardan yeniden ortaya çıktı.

Önünde Kara Kardeşler'den biri debeleniyordu; Gardan'ın koca kara ellerinden biri yaratığın ağzının üzerinde sıkıca kapanmıştı. Gardan öteki koluyla hasmının boğazını sıkıyordu. Pug çavuşun yaratığı sırtına bıçağı saplamak için ihtiyaç duyduğu bir saniye kadar bile serbest bırakmayı göze alamadığını görebiliyordu. Yaratık çavuşun koluna tırmığa benzer tırnaklarıyla dalarken Gardan dişlerini acıyla kenetledi. Nefes almaya çalışan yaratığın gözleri yuvalarından uğradı. Gardan olduğu yerde çakılı kalmış, kendini kurtarmak için debelenen Kara Kardeş'i acı kuvvetle yerden yukarıda tutuyordu. Gardan onu boğarak canını çıkarırken yaratığın yüzü önce kızardı, sonra da morardı. Yaratığın etini dalan tırnaklarının ucundan süzülen kan Gardan'ın kolundan oluk oluk akıyordu; ama kudretli asker neredeyse kıpırtısızdı. Sonra Kara Kardeş kendisini saldı ve Gardan koluyla son bir defa sıkarak boynunu kırıp yaratığı sessizce yere süzülmeye bıraktı.

Gardan'ın gözleri sarf ettiği çaba yüzünden irileşmişti ve nefesini yeniden toplarken ciğerleri sessizce körük gibi kalkıp iniyordu. Yavaşça döndü, diz çöktü, bıçağını yerine koydu. Kılıcıyla kalkanını alarak sisin içindeki nöbetine kaldığı yerden devam etti.

Pug'ın çavuşa karşı hissettiği tek şey hayranlık ile takdirdi, ancak diğerleri gibi sessizce izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Zaman geçti ve sesler öfkeli sorularını birbirlerine yöneltir, kaçakların gizlendikleri yeri ararken daha uzaklardan gelir oldular. Sesler uzaklaştı ve sonra, açıklıktaki herkes aynı anda rahatlayarak iç çekmiş gibi, etraf sessizleşti. Dük, "Önümüze geçtiler. Atları getirin. Doğuya gidiyoruz," diye fısıldadı.

Pug loşluğun içinde etrafına bakındı. Önünde Dük Borric ile Prens Arutha yolu gösteriyordu. Gardan büyü girişiminden dolayı hâlâ bitkin durumda olan Kulgan'ın yakınındaydı. Tomas arkadaşının yanında sessizce yürüyordu. Dükle birlikte Crydee'den yola çıkan elli muhafızdan geriye on üç kişi kalmıştı. O günden sağ çıkan atların sayısı yalnızca altıydı. Öteki atlar ilerleyemez duruma geldikçe sessiz, dudaklarını geren muhafızlar tarafından çabucak öldürülmüştü.

Ağır adımlarla ilerleyerek tepeleri çıkmaya devam ettiler. Güneş batmış, ama peşindekilerin geri dönmesinden endişe eden Dük ilerlemelerini emretmişti. Adamlar adımlarını dikkatle atıyor, gece vakti engebeli arazide yol aldıklarından temkinli davranıyordu. Adamların ayaklan buzlu

kayalarda zaman zaman kaydıkça karanlık alçak sesle edilen küfürlerle bölünüyordu.

Pug yorgunluk ve soğuktan hissizleşmiş bedeniyle, güç bela yürüyordu. Günün sonu hiç gelmeyecek gibiydi ve en son ne zaman mola verdiğini ya da yemek yediğini hatırlayamıyordu. Bir defasında askerlerden biri ona bir matara vermişti, ama içtiği o yegane zaman loş bir anı olmuştu artık. Bir avuç kar alıp ağzına attı, ama eriyen buz onu pek rahatlatmadı. Kar şiddetini artırmıştı ya da Pug'a öyle geliyordu; yağışını göremiyordu, ama yüzüne daha sık ve daha büyük bir kuvvetle çarpıyordu. Acı bir soğuk vardı ve cüppesinin içinde titriyordu.

Dük'ün fısıltısı bungunluğun içinde çınlayan bir çağrı gibi kulaklarına vardı. "Durun. Karanlıkta etrafta dolaştıklarından kuşkuluyum. Burada dinleneceğiz."

Arutha'nın fısıltısı önünde bir yerden duyuldu: "Yağan kar sabaha kadar izlerimizi örtecektir."

Pug dizlerinin üzerine çöktü ve cüppesine sarındı. Yakından Tomas'ın sesi geldi. "Pug?"

Usulca, "Buradayım," diye yanıt verdi.

Tomas kendini yakınında bir yere attı. "Galiba..." dedi kesik kesik aldığı nefeslerin arasından, "bir daha asla hareket edemeyeceğim."

Pug'ın elinden gelen tek şey başını sallamaktı. Dük'ün sesi kısa bir mesafeden geldi. "Ateş yok."

Gardan, "Ateşsiz kamp kurmak için çetin bir gece, Majesteleri," diye yanıt verdi.

Borric, "Öyle, ama o cehennem evlatları yakınlardaysa, ateş onların uluyarak üzerimize saldırmalarına yol açar. Isınmak için bir araya toplasın ki, kimse donmasın. Nöbetçiler dikin ve geri kalanlara uyumalarını söyleyin. Şafak söktüğünde onlarla aramıza olabildiğince fazla mesafe koymak istiyorum." Pug gövdelerin ona etraftan baskı yaptığını hissetti ve sıcaklık uğruna rahatsızlığı göz ardı etti. Çok geçmeden huzursuz bir uykuya dalarak gece boyunca sık sık sıçrayarak uyandı. Sonra birden şafak olmuştu.

Gece sırasında üç at daha ölmüştü, donmuş bedenleri karın üzerinde açıkta yatıyordu. Pug kendini halsiz ve kaskatı hissederek ayağa kalktı. Ayaklarını yere vurup, donmuş, ağrıyan bedenini biraz canlandırmaya çalışırken kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Tomas kımıldadı, sonra

sıçrayarak uyandı ve ne olduğuna baktı. Sakar hareketlerle ayağa kalktı, sonra ayaklarını yere vurmak ve kollarını sallamak işinde Pug'a katıldı. Takırdayan dişlerinin arasından, "Hayatımda hiç bu kadar üşümemiştim," dedi.

Pug çevresine bakındı. Arkalarında on metre havaya yükselerek yukarıdaki bir dağ sırtıyla birleşen, hâlâ yer yer çıplak ve gri olan geniş granit çıkıntılar arasındaki bir oyuktaydılar.

Zemin yürüdükleri yolun üzerinde meyilliydi ve Pug ağaçların burada daha seyrek olduğunu fark etti. Kayalara tırmanmaya başlarken Tomas'a "Benimle gel," dedi.

Arkalarından bir ses, "Lanet olsun!" dedi ve Pug ile Tomas arkalarını dönerek Gardan'ın bir muhafızın hareketsiz bedeninin başında çömeldiğini gördüler. Çavuş Dük'e baktı ve "Gece ölmüş, Majesteleri," dedi. Başını iki yana sallayarak, "Yaralanmış ve bundan hiç söz etmemiş," diye ekledi.

Pug saydı; kendisi, Tomas, Kulgan, Dük ve oğlu dışında artık on iki asker kalmıştı. Tomas başını kaldırıp daha yukarı tırmanmış olan Pug'a baktı ve "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Pug onun fısıldadığını fark etti. Başını eğerek yukarıyı gösterdi ve "Orada ne olduğunu görmeye," dedi.

Tomas başını salladı ve tırmanmaya devam ettiler. Kaskatı olmuş parmakları sert kayaları kavrama gereksinimine direniyordu, ama sarf ettiği efor bedenini ısıtırken Pug artık üşümediğini fark etti. Tepeye ulaştı ve yukarıdaki dağ sırtının kenarını kavradı. Kendisini yukarı çekti ve Tomas'ı bekledi.

Tomas nefes nefese dağ sırtının üzerine çıktı, Pug'ın ilerisine baktı ve "Hay canına!" dedi.

Önlerinde Gri Kuleler'in yüce dorukları azametle yükseliyordu. Arkalarından doğan güneş dağların kuzey sırtlarına gül ve altın renkli şavkını vururken batı sırtları hâlâ çivit renginde karanlıkla örtülüydü. Gök açıktı, kar durmuştu. Nereye baksalar, manzara beyazla donanmıştı.

Pug Gardan'a el salladı. Çavuş kayaların dibine yürüdü, biraz tırmandı ve "Nedir?" dedi. Pug, "Gri Kuleler! En çok beş mil uzakta," dedi.

Gardan elini sallayarak çocuklara dönmelerini işaret etti ve aceleyle inerek son metreleri sıçrayarak aştılar. Hedefleri göz eriminde olduğundan, kendilerini yeniden hayat bulmuş hissediyorlardı. Gardan'ın durmuş Dük, Arutha ve Kulgan ile görüş alışverişi yaptığı yere geldiler. Borric alçak

sesle konuşuyor, sesi taze sabah havasında açıkça duyuluyordu. "Ölen hayvanların üzerinde ne varsa alın ve adamların arasında paylaştırın. Geriye kalan atları getirin, ama kimse at binmeyecek. Hayvanları örtmeye çalışmanın da anlamı yok, zira zaten geniş izler bırakacağız."

Gardan selam verdi ve askerlerin arasında dolaşmaya başladı. Askerle çiftler halinde ya da tek tek, gözleriyle takip edildiklerine dair belirtiler arıyorlardı.

Borric Kulgan'a, "Güney Geçidi'nin nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?" dedi.

"Büyülü görümü kullanmaya çalışacağım, lordum." Kulgan konsantre oldu ve Pug onu yakından izledi, zira zihin gözüyle görmek derslerinde başaramadığı işlerden biriydi. Kristali kullanmaya benziyordu, ama daha az resimsiydi, daha ziyade bir şeyin büyüyü yapan kişiye göreli olarak nerede bulunduğu hakkında bir izlenimdi. Kulgan birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Bilemiyorum, Efendim," dedi. "Buraya daha önce gelmiş olsaydım, o zaman belki anlardım, ama geçidin nerede olabileceğine dair hiçbir izlenim alamıyorum."

Borric başıyla onayladı. "Keşke Longbow burada olsaydı. Bu bölgedeki nirengi noktalarını bilir." Aradaki dağ sırtının ardından Gri Kuleler'i görebiliyormuş gibi doğuya döndü. "Bana dağların her biri diğerinin aynı gibi geliyor."

Arutha, "Baba, kuzeye mi?" dedi.

Borric Arutha'nın kurduğu mantık karşısında biraz gülümsedi. "Evet. Geçit kuzeydeyse, hâlâ geçilmez olmadan önce aşma şansımız olabilir. Dağları bir kez aştıktan sonra, hava doğuda daha ılıman olacaktır -en azından yılın bu mevsiminde kural budur. Bordon'a yürüyerek ulaşabilsek gerektir. Zaten geçidin kuzeyindeysek ise, eninde sonunda cücelere varırız. Onlar bize barınak sağlar ve belki de doğuya giden başka bir yol bilirler." Bitkin haldeki kafilesini yokladı. "Üç atımız, içmek için de erimiş kar suyumuz olduğu sürece, bir hafta daha dayanabiliriz." Gökyüzünü inceleyerek etrafına bakındı. "Hava böyle giderse."

Kulgan, "İki, bilemedin üç gün sonra kötü hava koşullarından kurtulmuş oluruz. Daha uzak bir geleceği bilemiyorum," dedi. Aşağılarındaki ormanın derinlerinden gelen uzak bir çığlık ağaçların üzerinden yankılandı. Herkes birden hareketsiz kaldı. Borric Gardan'a baktı. "Çavuş, sence ne kadar uzaktalar?"

Gardan kulak kabarttı. "Söylemek zor, lordum. Bir mil, iki, belki de daha çok. Ses ormanda tuhaf şekillerde taşınır, hava bu kadar soğuk olduğu zaman daha da tuhaf." Borric başım salladı. "Adamları topla. Hemen yola çıkıyoruz."

Pug'ın parmak uçları yırtılmış eldivenlerinin arasından kanıyordu. Dük gün içinde her fırsatta Kara Kardeşlik iz sürücülerinin peşlerine düşmesini önlemek için adamları kayalar üzerinden yürütmüştü. Saat başı muhafızlar kendi izlerinin üzerinde yanıltıcı izler açmak için gönderilmiş, atlardan aldıkları battaniyeleri arkalarından sürükleyerek izlerini ellerinden geldiğince silmişlerdi.

Dört yandan çamlar ve titrek kavaklarla çevrili çıplak kayalardan bir açıklığın kenarında duruyorlardı. İzlenme riskine atılmak yerine daha engebeli, yüksek arazide kalmayı yeğleyerek dağa tırmanırken ağaçlar giderek seyrelmişti. Şafaktan beri Gri Kuleler'e doğru uzanan tepelerden bir dağ sırtını izleyerek kuzeydoğu yönünde ilerliyorlardı, ama dağların yaklaşıyor gibi görünmeyişi Pug'ın cesaretini kırıyordu.

Güneş tepedeydi, ama Gri Kuleler'in yücelerinden soğuk bir rüzgâr estiğinden Pug onun sıcaklığını pek az hissedebiliyordu. Biraz arkadan Kulgan'ın sesini duydu. "Rüzgâr kuzeydoğudan estikçe kar yağmaz, çünkü olan nem doruklara yağmış olur. Rüzgâr yön değiştirip batıdan ya da kuzeybatından, Sonu Olmayan Deniz'den eserse, daha fazla kar yağar."

Pug kaygan zeminde dengesini sağlayarak kayalara nefes nefese tırmandı. "Kulgan, bütün bunların yanında bir de ders görmemiz şart mı?"

Birkaç adam güldü ve son iki günün gerginliği bir anlığına azaldı. Bir başka yokuşun dibindeki geniş bir düzlüğe ulaştılar ve Dük durmalarını emretti. "Bir ateş yakın ve hayvanlardan birini kesin. Burada son geri muhafızları bekleyeceğiz."

Gardan çabucak ormandan yakacak odun toplamaları için adamlar gönderdi ve birine uzaklaştırması için atlardan ikisi verildi. Gösterişli hayvanlar yürümekten yorgun düşmüş, acıkmıştı ve eğitimlerine rağmen Gardan onların kan kokusundan uzağa götürülmelerini istiyordu.

Seçilen at çığlık attı, sonra aniden sessizleşti ve ateşler hazır olduğunda askerler alevlerin üzerine kebap şişleri yerleştirdiler. Çok geçmeden kızaran et kokusu havayı doldurdu. Pug lezzetten hoşlanmayacağını tahmin etmesine rağmen, kokunun ağzını sulandırdığını gördü. Bir süre sonra eline kızarmış ciğer geçirilmiş bir çubuk tutuşturuldu, o da ciğeri mideye indirdi.

Yakınlarda bir yerde Tomas da cızırdayan bir porsiyon buda aynı muameleyi yapmaktaydı.

Yemeyi bitirdiklerinde, artan hâlâ sıcak olan etler at battaniyelerinden yırtılan şeritlere ve yırtık cüppelere sarıldı ve adamlar arasında paylaştırıldı.

Adamlar kampı toplar, ateşleri söndürür, geçişlerine dair işaretleri örter ve yürüyüşe yeniden başlamak üzere hazırlanırken Pug ile Tomas Kulgan'ın yanında oturdular.

Gardan Dük'ün yanına geldi. "Lordum, arkadaki muhafızlar gecikti."

Borric başıyla onayladı. "Biliyorum. Yarım saat önce dönmeleri gerekiyordu." Tepenin aşağısına, uzaklarda sisle örtülmüş büyü ormana baktı. "Beş dakika daha bekleyelim, sonra yola çıkarız."

Sessizlik içinde beklediler, ama muhafızlar dönmedi. Neden sonra Gardan emri verdi. "Pekala, çocuklar. Gidiyoruz."

Adamlar Dük ile Kulgan'ın arkasında dizildiler ve çocuklar arkalarda yerlerini aldılar. Pug saydı. Geriye yalnızca on asker kalmıştı.

İki gün sonra uluyan rüzgârlar gelerek, derinin açıkta kalan kısımlarına buzdan bıçaklar saplamaya başladı. Rüzgâra doğru eğilerek ağır ağır kuzeye yürüyen adamların her biri cüppesine sıkı sıkı sarınmıştı. Soğuk ısırmasını önlemek için cılız bir çabayla çaputlar koparılmış ve çizmelerin etrafına sarılmıştı. Pug boş yere kirpiklerinin donmasını önlemeye çalışıyor, ama keskin rüzgâr gözlerini ağrıtıyor ve damlalar çabucak donarak görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Pug Kulgan'ın rüzgârı bastıran sesini duydu. "Lordum, fırtına yaklaşıyor. Barınak bulmalıyız, yoksa ölürüz." Dük başını salladı ve öndeki iki adamına barınak aramalarını işaret etti. İkisi tökezleyerek koşmaya başladılar, diğerlerinden sadece biraz hızlı gidiyorlar, ama kalan azıcık güçlerini de cesaretle yaptıkları işe veriyorlardı.

Kuzeybatıdan bulutlar gelmeye başladı ve gökler karardı. Dük çığlıklar atan rüzgârı bastıran bir sesle, "Ne kadar zaman kaldı, Kulgan?" diye bağırdı.

Büyücü, rüzgâr saçını ve sakalını yüzünden uçurup açık alnını ortaya sererken elini başının üzerinde salladı. "En fazla bir saat." Dük yeniden başını salladı ve adamlarını ilerlemeye teşvik etti.

Acıklı bir ses, bir kişneme rüzgârın sesini böldü ve bir asker seslenerek en son atın da yıkıldığını söyledi. Borric durdu ve küfrederek atın olabildiğince çabuk kesilmesini emretti. Askerler hayvanı kestiler ve

dumanı tüten et parçalarını sarmadan önce karda soğumaya bıraktılar. İşleri bittiğinde, et askerler arasında bölüştürüldü.

Dük, "Barınak bulabilirsek ateş yakıp eti pişirebiliriz," diye seslendi.

Pug içinden barınak bulamazlarsa, etin pek işlerine yaramayacağını ekledi. Yürüyüşlerine yeniden başladılar.

Çok geçmeden iki muhafız çeyrek milden az bir uzaklıkta bir mağaranın olduğu haberiyle birlikte döndüler. Dük onlara yolu göstermelerini emretti.

Sert rüzgârın kamçıladığı bir kar yağmaya başladı. Gökyüzü artık karanlık olduğundan görüş mesafesi otuz kırk metreyle sınırlıydı. Pug'ın başı dönüyordu ve ayaklarını kendisine direnen kardan çekmek için mücadele vermek zorunda kalıyordu. İki eli de hissizleşmişti ve donup donmadığını merak etti.

Tomas yapı itibariyle daha dayanıklı olduğundan biraz daha iyi görünüyordu, ama o da konuşamayacak kadar yorgundu. Sadece arkadaşının yanında zahmetle ilerliyordu.

Pug birden karın üzerine yüz üstü yattı, kendisini şaşırtıcı bir şekilde ısınmış ve uykulu hissediyordu. Tomas düşen büyücü çırağının yanına diz çöktü. Pug'ı salladı ve neredeyse bilincini yitirmiş olan çocuk inledi.

Tomas, "Kalk," diye bağırdı. "Az bir yol kaldı."

Pug Tomas ve askerlerden birinin yardımıyla güç bela doğruldu. Ayağa kalktığında Tomas askere, arkadaşıyla ilgilenebileceğini işaret etti. Asker başını salladı, ama uzaklaşmadı. Tomas etrafına sardığı çok sayıda battaniye şeridinin birini çözdü, bir ucunu Pug'ın kemerine bağladı ve karın üzerinde ona yarı yol göstererek, yarı çekiştirerek yürüttü.

Çocuklar bir kaya çıkıntısının etrafından dolaşmalarına yardım eden muhafızı izlediler ve kendilerini bir mağaranın ağzında buldular. Korunaklı karanlığın içine sendeleyerek birkaç adım attıktan sonra taş zemine düşüp kaldılar. Dışarıdaki teni ısıran rüzgâra rağmen mağara sıcak geliyordu ve bir bitkinlik uykusuna daldılar.

Pug pişen at etinin kokusuna uyandı. Kendisini kalkmaya zorladı ve ateşin ardında dışarısının karanlık olduğunu gördü. Yakınında yığınlar halinde dallar ve yakacak odun duruyordu ve adamlar ateşi özenle besliyordu. Başkaları yakınlarda durmuş, et parçaları kızartıyorlardı. Pug parmaklarını esnetti ve acıdıklarını gördü, ama lime lime olmuş eldivenlerini çıkardığında herhangi bir soğuk ısırığı belirtisine rastlamadı.

Tomas'ı dürterek uyandırdı ve çocuk dirseklerinin üzerinde doğrularak ateşin ışığına bakıp gözlerini kırpıştırdı.

Gardan ateşin öte tarafına durmuş, bir muhafızla konuşuyordu. Dük yakında bir yerde oturmuş, oğlu ve Kulgan'la sessiz bir konuşmaya dalmıştı. Gardan ile muhafızın ardında Pug'ın tek görebildiği karanlıktı. Mağarayı buldukları zaman saatin kaç olduğunu hatırlamıyordu, ama o ile Tomas saatlerce uyumuş olmalıydı.

Kulgan onların kıpırdandığını gördü ve yanlarına geldi. Yüzünde kaygılı bir ifadeyle, "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu. Çocuklar koşullara göre kendilerini iyi hissettiklerini belirttiler. Pug ile Tomas Kulgan'ın buyruğu üzerine çizmelerini çıkardılar ve Kulgan memnuniyetle soğuk ısırığından muzdarip olmadıklarını duyurdu, gerçi dediğine göre, askerlerden bir tanesi onlar kadar şanslı değildi.

"Ne kadardır uyuyoruz?" diye sordu Pug.

"Dün gece ve bugünün tamamı boyunca," dedi büyücü içini çekerek.

Sonra Pug çok çalışılmış olduğunu gösteren bazı işaretler fark etti. Çalı çırpıların kesilmiş olmasının yanında, o ve Tomas battaniyelerin bazılarıyla örtülmüştü. Mağara ağzının yakınında ateşin yanındaki yeni doldurulmuş bir dizi mataranın yanında bir çift tavşan asılıydı. Pug sesinde endişeyle, "Bizi uyandırabilirdin," dedi.

Kulgan başını iki yana salladı. "Dük fırtına geçene kadar hareket etmezdi, bu da sadece birkaç saat önce oldu. Her halükarda, buradaki yegane yorgun kişiler sen ve Tomas değildiniz. Buradaki yılmaz çavuşun dahi sadece bir gecelik dinlenmeyle birkaç mil daha yürüyebileceğinden kuşkuluyum. Dük yarın gidişata bakacak. O zaman hava iyi olursa yola çıkacağımızı tahmin ediyorum."

Kulgan ayağa kalktı ve küçük bir el hareketiyle çocukların mümkünse uykuya dönmelerini işaret ederek gidip Dük'ün yanında durdu. Pug bütün gün uyumuş olmasına rağmen hâlâ yorgun olmasına şaştı, ancak daha fazla uyumaya çalışmadan önce midesini dolduracağını düşündü. Tomas onun dile getirmediği soruya karşılık olarak başını salladı ve ikisi soluğu ateşin yanında aldılar. Askerlerden biri et kızartmakla meşguldü ve onlara sıcak et verdi.

Çocuklar yemeği mideye indirdiler, bitirdiklerinde de sırtlarını geniş mağaranın bir duvarına yaslayarak oturdular. Pug Tomas'la konuşmaya başladı, ama gözüne mağaranın ağzındaki muhafız ilişince dikkati dağıldı.

Çavuş Gardan'la konuşmakta olan adamın yüzünden tuhaf bir ifade geçti, sonra dizleri büküldü. Gardan uzanıp onu yakaladı ve yere yatırdı. Adamın yan tarafından çıkan oku gördüğünde iri yarı çavuşun gözleri fal taşı gibi açıldı.

Zaman bir an durmuş gibi oldu, sonra Gardan bağırdı, "Hücum!"

Mağaranın ağzının hemen dışından bir uluma duyuldu ve bir şekil önce atlayarak ışığa çıkıp önce çalıların, sonra da ateşin üzerinden sıçrayarak et pişiren askeri devirdi. Çocukların biraz uzağına indi ve yanlarından sıçrayarak geçtiği adamlarla yüzleşmek için döndü. Hayvan postlarından yapılma bir pantolona ve paltoya sarınmıştı. Bir kolunda savaş izleri taşıyan, küçük bir kalkan vardı, diğer eliyle de kırık bir kılıcı havaya kaldırmıştı.

İnsanınkine benzemeyen dudaklarında pis bir sırıtışla, keskin dişlerini gösteren yaratık mağaradaki kafileyi ateş ışığını yansıtan gözlerle süzerken Pug hareket edemeden durdu. Tomas'ın gördüğü eğitim kendini gösterdi ve uzun yürüyüşleri boyunca sahip çıktığı kılıcı bir anda kınından çıktı. Yaratık göstere göstere kendisini Pug'ın üzerine attı, Pug da yana yuvarlanarak darbeyi savuşturdu. Kılıç yere çarparak çınladı ve Tomas dengesiz bir hücuma kalkarak yaratığın göğsüne acemi bir darbe indirdi. Yaratık dizlerinin üzerine çöktü ve ciğerleri kanla dolarken gırtlağından bir lıkırdama sesi geldi; sonra da yüz üstü düştü.

Başka saldırganlar da mağaranın içine atlıyor ve çabucak Crydeeli adamlar tarafından karşılanıyordu. Kılıçlar dar mağarada çınlarken küfürler duyuluyordu. Muhafızlarla saldırganlar yüz yüze çarpışıyor, birkaç metreden fazla hareket edemiyorlardı. Dük'ün adamlarından birkaçı kılıçlarını bırakıp kemerlerinden yakın dövüşe daha elverişli olan hançerlerini çektiler.

Pug kılıcını kavradı ve etrafında bir saldırgan aradı, ama bulamadı. Ateşin titreşen ışığında saldırganların artakalan muhafızlardan sayıca az olduğunu ve her saldırganla boğuşan iki ya da üç Crydeeli olduğundan, yaratığın çabucak öldürüldüğünü gördü.

Mağara birden askerlerin kesik kesik nefes alışları dışında sessizleşti. Pug etrafına baktı ve yerde yalnızca bir adam olduğunu gördü; oka hedef olan askerdi. Diğerlerinden birkaçı hafif yaralar almıştı. Kulgan adamların arasında aceleyle dolaşıp yaralara baktı, sonra da Dük'e, "Lordum, başka ciddi yara yok," dedi.

Pug ölü yaratıklara baktı. Altı tanesi mağara zeminine serilmiş, yatıyordu. Cüsseleri adamlardan ufaktı, ama aradaki fark pek fazla değildi. Kalın kaş çizgilerinin üzerinde, eğimli alınları gür, siyah saçlarla son buluyordu. Mavi-yeşil renkteki derileri pürüzsüzdü, yanaklarında yeni yetme sakalını andıran bir şey bulunan bir tanesi hariç. Ölü hallerinde açık olan gözleri, devasa ve yuvarlaktı, irisleri sarı üzerine siyah renkteydi. Tümü de iğrenç yüzlerindeki vahşi hayvanlarınkini andıran uzun dişlerini göstererek ölmüştü.

Pug yaratıklardan başka iz olup olmadığını görmek için gece karanlığını gözleyen Gardan'ın yanma geldi. "Nedir onlar, Çavuş?"

"Goblinler, Pug. Gerçi normal bölgelerinin bu kadar uzağında ne işleri olabilir, bilemiyorum."

Dük onun yanına geldi ve "Sadece yarım düzine, Gardan. Goblinlerin avantaj kendilerinde olduğu zamanlar dışında silahlı adamlara saldırdığını hiç duymamıştım. Bu intihardı," dedi.

Goblinlerden birinin başında çömelmiş olan Kulgan'ın, "Lordum, buraya bakın," diye seslendiği duyuldu. Yaratığın üzerindeki kirli kürk ceketi çıkarmıştı ve göğsündeki uzun, girintili çıkıntılı bir yarayı işaret ediyordu. "Bunu biz yapmadık. Üç ya da dört günlük ve kötü bir şekilde iyileşiyormuş."

Muhafızlar diğer bedenleri de incelediler ve üç goblinde daha bu dövüşte alınmamış yaralar olduğunu rapor ettiler. Birinin kolu kırıktı ve kalkansız dövüşmüştü.

Gardan, "Efendim, zırh giymiyorlarmış. Yalnızca ellerindeki silahlar varmış." Sırtına bir yay asılı ve kemerinde boş bir sadak olan ölü bir goblini işaret etti. "Tek bir okları varmış, onu da Daniel'i yaralamakta kullanmışlar."

Arutha katliam sahnesine baktı. "Bu çılgınlıktı. Umarsız bir çılgınlık."

Kulgan, "Evet, Majesteleri, çılgınlık," dedi. "Savaş yorgunu, donmak ve açlıktan ölmek üzereymişler. Kızaran etin kokusu onları çıldırtmış olmalı. Görünüşlerine bakılırsa uzun süredir aç olduklarını söyleyebilirim. Kendileri donarak ölürken bizim yemek yememizi seyretmek yerine tüm umutlarını son, delice bir saldırıya bağlamayı yeğlemişler."

Borric yeniden goblinlere baktı, sonra adamlara cesetleri mağaranın dışına çıkarmalarını emretti. "Ama kiminle savaşıyorlardı?" diye ortaya sordu.

Pug, "Kardeşlik'le mi acaba?" dedi.

Borric başını iki yana salladı. "Onlar Kardeşlik'e ait yaratıklardır ya da birbirleriyle bize karşı ittifak halinde olmadıkları zamanlarda birbirlerini rahat bırakırlar. Hayır, başka biriydi."

Tomas giriştekilere katılırken etrafına baktı. Dük'le konuşurken Pug kadar rahat değildi, ama nihayet, "Lordum, cüceler olabilir mi?" diye sordu.

Borric başıyla onayladı. "Yakınlardaki bir goblin köyüne bir cüce akını olmuşsa, bu neden zırhsız ve erzaksız olduklarını açıklardı. En yakınlarındaki silahları kapıp yollarını savaşarak açmış ve ilk fırsatta kaçmış olurlardı. Evet, belki de cücelerdi."

Cesetleri dışarıya taşıyan muhafızlar koşarak mağaraya döndüler. "Majesteleri," dedi biri, "ağaçlarda hareket sesleri duyuyoruz."

Borric diğerlerine döndü. "Hazır olun!"

Mağaradaki herkes çabucak silahlarını hazırladı. Çok geçmeden hepsi buzlu karı çıtırdatarak ilerleyen ayakların sesini duyabiliyordu. Onlar beklerken sesler yükseldi ve yakınlaştı. Pug kılıcını tutuyor, içinin bulantısını bastırmaya çalışarak gerginlikle bekliyordu.

Dışarıdakiler durduğunda ayak sesleri aniden kesildi. Derken yaklaşan tek bir çift çizmenin sesi duyuldu. Bir şekil karanlıktan çıkıp doğrudan mağaraya geldi. Pug askerlerin ardını görmek için kafasını uzattı ve Dük, "Bu gece yakınlardan geçen kimdir?" dedi.

Bir buçuk metreden uzun olmayan, kısa boylu bir şekil, cüppesinin kukuletasını geri iterek bir kafa dolusu kalın kahve rengi saçın üzerinde duran madeni bir miğferi ortaya serdi. Parıldayan bir çift yeşil göz ateşin ışığını yansıtıyordu. Kızıl-kahve renkte kalın kaşlar iri, kancalı bir burnun üzerindeki bir noktada birleşiyordu. Şekil durup kafileyi inceledikten sonra arkadakilere işaret verdi. Gecenin içinden başka şekiller belirdi ve Pug yanında Tomas'la birlikte daha iyi görebilmek için kendisine iterek yol açtı. Arkada gelenlerin birkaçının katırları yürüttüğünü görebiliyorlardı.

Dük ile askerler gözle görülür bir biçimde rahatladılar ve Tomas, "Cüce bunlar!" dedi.

Muhafızlardan birkaçı ve en yakındaki cüce güldüler. Cüce Tomas'a alaycı bir bakış atarak, "Ne bekliyordun, evlat? Sizi alıp götürecek güzel bir orman perisi filan mı?" dedi.

Baştaki cüce ateş ışığının çemberine adımım attı. Dük'ün önünde durdu ve "Cüppenize bakarak Crydeeli adamlar olduğunuzu anlıyorum," dedi.

Göğsüne vurdu ve "Bana Caldara köyünün şefi ve Gri Kuleler cüce halkının Savaşönderi, Dolgan derler," dedi. Cüppesinden, kemerinin altına kadar iner gibi görünen, uzun bir sakalın altından piposunu çıkarırken mağaradaki diğerlerini süzdü. Sonra daha az resmi bir dille, "Peki, tanrılar adına, uzun ahaliden böyle zavallı görünümlü bir kafileyi bu soğuk ve ıssız yere getiren nedir?" dedi.

MAC MORDAIN CADAL

CÜCELER NÖBET TUTUYORDU.

Pug ile diğer Crydeeliler ateşin çevresinde oturmuş, Dolgan'ın adamlarının hazırladığı yemeği açlıkla mideye indiriyorlardı. Ateşin yakınında bir tencere yahni fokurduyordu. Koparılınca sert kabuğunun içindeki ballı, kara, tatlı hamuru ortaya çıkan sıcak yol ekmeği somunları çabucak mideye indirilmekteydi. Cücelerin yük hayvanlarının taşıdığı tütsülenmiş balık son birkaç günkü at eti perhizlerinden sonra hoş bir değişiklik oluyordu.

Pug üçüncü porsiyon ekmek ve yahnisini tüketmekle meşgul olan Tomas'ın yanında oturduğu yerden baktı. Cücelerin kampın çevresinde ustalıkla çalışmalarım seyretti. Cücelerin çoğu mağara ağzının dışındaydı, zira soğuk onları insanlardan daha az rahatsız ediyor gibiydi. İkisi yaşayacak olan yaralı adamla ilgilenirken ikisi de Dük'ün adamlarına sıcak yemek servis ediyordu, bir tanesi ise bu kabarcıklı kahverengi sıvıyla dolu büyük bir hayvan postundan bira bardaklarım dolduruyordu.

Dolgan'ın yanında kırk cüce vardı. Cüce şefinin iki yanında iki oğlu, yaşça daha büyük olan Weylin ile Udell vardı. Her ikisi de babalarına şaşırtıcı bir şekilde benziyordu, ancak saçları kızıl-kara yerine siyah olan Udell esmerliğe meyilliydi. Her ikisi de bir elinde piposu, diğerinde bir maşrapa birayla Dük'le konuşurken eliyle geniş hareketler yapan babalarına kıyasla sessiz görünüyordu.

Cüceler ormanın kıyısında bir nevi devriye gezmekteydi, ancak Pug köylerinden bu kadar uzakta devriye gezmelerinin pek alışılmamış bir şey olduğu izlenimine kapılmıştı. İzlerine rastladıkları goblinler onlara birkaç dakika önce saldırmış olmasa onları yakından takip etmeyecek ve geceki fırtına Crydeeli adamların geçişine ait tüm izleri sildiğinden, Dük'ün kafilesini ıskalayacaklardı.

"Seni hatırlıyorum, Lord Borric," dedi Dolgan birasından bir yudum alarak, "gerçi Crydee'ye en son geldiğimde sen bebekten biraz halliceydin. Babanla birlikte yemek yemiştim. İyi bir sofra kurmuştu."

"Crydee'ye yeniden gelecek olursan da, Dolgan, umarım benim soframı da aynı ölçüde tatminkâr bulursun." Dük'ün amacından bahsetmişler ve Dolgan yemeğin hazırlanma süresi boyunca, büyük ölçüde sessiz kalıp, düşüncelere dalmıştı. Birden sönmüş olan piposuna baktı. Onu kaldırarak kederle içini çekti, ta ki Kulgan'ın kendi piposunu çıkardığını ve takdire şayan duman bulutları çıkarmakta olduğunu fark edene kadar. Gözle görülür bir canlanmayla, "Üzerinizde fazladan bir pipoya yetecek kadar tütün bulunur mu acaba, büyücü usta?" dedi. Cücelerin Kral Lisanı'nı konuşurken çıkardığı derin, inişli çıkışlı mırıltılarla konuşuyordu.

Kulgan tütün kesesini çıkardı ve cüceye uzattı. "Bereket versin ki," dedi, "pipomla tütün kesem her zaman üzerimde taşıdığım iki şeydir. Diğer eşyalarımın kaybolmasına katlanabilirim -gerçi iki kitabımı yitirmiş olmak beni derinden üzüyor- ancak pipomdan aldığım avuntu olmadan herhangi bir koşula katlanmayı düşünemiyorum."

"Öyle," dedi cüce piposunu yakarken, "hakkın var. Güz birası -ya da elbette sevgi dolu karımın arkadaşlığı veya iyi bir dövüş- dışında, su katılmamış haz vermekte pipoyla âşık atacak çok az şey vardır." Konuyu vurgulamak için uzun bir nefes çekti ve büyük bir duman bulutu üfledi. Haşin yüzünden düşünceli bir ifade geçti ve "Şimdi, getirdiğiniz haberlere gelelim," dedi. ""Bunlar tuhaf haberler, ancak bir süredir boğuşmakta olduğumuz bazı gizemleri açıklamaya yarıyorlar."

Borric, "Hangi gizemleri?" dedi.

Dolgan mağara ağzının dışını işaret etti. "Size söylediğimiz gibi, bu civarlarda devriye gezmek zorunda kaldık. Bu yeni bir şey, zira geçen yıllarda madenlerimiz ve çiftliklerimizin civarındaki bölgelerde sorun olmazdı." Gülümsedi. "Ara sıra fazlasıyla gözü pek bir eşkıya ya da moredhel -sizin deyiminizde Karanlık Kardeşler- çetesinin ya da her zamankinden daha akmak bir goblin kabilesinin bizi bir süre rahatsız ettiği olur. Ama çoğu zaman asayiş berkemaldir.

"Ama son zamanlarda her şey altüst oldu. Yaklaşık bir ay veya biraz daha uzun bir zaman önce, kendi köylerinden bizim köylerimizin kuzeyine doğru büyük moredhel ve goblin hareketleri görmeye başladık. Araştırmak için bazı gençleri gönderdik. Hem goblin, hem de moredhele ait, bütün bütün

terk edilmiş köyler buldular. Köylerin bazıları yağmalanmıştı, ama çoğu herhangi bir çatışma izi olmadan boşaltılmıştı.

"Söylemeye gerek yok ki, bu vicdansızların yerlerini değiştirmesi bizim problemlerimizin artmasına neden oldu. Köylerimiz nispeten yüksek çayır ve platolarda olduğundan, saldırmaya cesaret edemiyorlar, ancak geçerlerken alçaktaki vadilerde otlayan sürülerimizi yağmalıyorlar -artık dağ sırtında devriye gezmemizin nedeni de bu. Kış gelip çattığından, sürülerimiz en alçaklardaki çayırlarda ve teyakkuzda olmamız şart.

"Habercilerinizin köylerimize ulaşamamasının nedeni büyük ihtimalle dağlardan aşağı, ormanlara doğru kaçan çok sayıda moredhel ile goblinin varlığıdır. Şimdi, hiç değilse bu göçe neyin neden olduğu konusunda bir fikir sahibiyiz."

Dük başını salladı. "Tsuraniler."

Dolgan bir an düşünceli görünürken Arutha, "O zaman orada kuvvetliler," dedi.

Borric oğluna soran bakışlarla bakarken Dolgan kıs kıs güldü ve "Şu senin oğlun epey akıllı, Lord Borric," dedi. Düşünceli bir şekilde kafa salladıktan sonra, "Evet, Prens. Oradalar ve kuvvetliler. Başka konulardaki tehlikeli kusurlarına rağmen, moredhel savaş sanatları konusunda hünerlidir," dedi. Sonra piposundaki tütün artığını dökerek, "Cüce ahalisine boş yere Batıdaki en iyi savaşçılar, denilmemiştir, ama sayımız daha usandırıcı komşularımızdan kurtulmaya yetmiyor. Geçmekte olan gibi büyük bir orduyu yerinden sürmek için yeterince silah ve erzakla donanmış adamlardan oluşan, büyük bir kuvvet gerekir," dedi.

Kulgan, "Bu dağlara nasıl ulaştıklarını öğrenmek için her şeyimi verirdim," dedi.

Dük, "Ben sayılarının kaç olduğunu öğrenmeyi yeğlerdim," dedi.

Dolgan piposunu yeniden doldurdu ve yaktıktan sonra, gözlerini düşünceli bir şekilde ateşe dikti. Weylin ile Udell birbirlerine bakıp başlarını salladılar, sonra Weylin, "Lord Borric, sayıları beş bin kadar olabilir," dedi.

İrkilen Dük bir yanıt veremeden Dolgan daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Küfrederek, "Hatta on bine yakın!" dedi. Başını çevirip yüz ifadesinden söylenenleri anlamadığı aşikâr olan Dük'e baktı. Dolgan, "Bu göçü işgal dışında her türlü şeye yormuştuk. Salgın hastalık, çeteler arası savaşlar,

mahsullerine dadanıp kıtlık çıkaran zararlılar, ancak dış dünyalılardan bir işgal ordusu bunların arasında yoktu.

"Boş kasabaların sayısına bakılırsa, birkaç bin goblin ile moredhelin Yeşil Yürek'e indiğini tahmin ediyoruz. Bu köylerden bazıları iki oğlumun dahi yardım almadan üstesinden gelebilecekleri bir avuç kulübeden oluşuyor. Ancak diğerleri kazıklı çitleri koruyan yüz iki yüz savaşçının bulunduğu, surlarla çevrili tepe kaleleri. Bunlar gibi on iki tanesini bir aydan biraz fazla zaman içinde silip süpürdüler. Böylesi bir işi başarmak için sence kaç adama ihtiyacın olur, Lord Borric?"

Pug yaşamında ilk defa korkunun Dük'ün yüzüne açıkça kazınmış olduğunu gördü. Borric kolunu dizinin üzerine yaslayarak öne eğildi ve "Hudut boyundaki sınır garnizonlarındakileri de sayarsak, Crydee'ye bağlı bin beş yüz adamım var. Carse ve Tulan'daki garnizonlardan biner kişi daha çağırabilirim, gerçi bunu yaparsam onların elinde hiç adam kalmaz. Köylerle kasabalardan toplayabileceğim askerlerin sayısı en iyi ihtimalle bin kadardır ve bunların çoğu Carse'taki kuşatmanın gazileri ya da eğitimsiz gençler olur," dedi.

Arutha, "Üçte biri denenmemiş, en çok dört bin beş yüz kişi on binlik bir orduya karşı," derken babası kadar ciddi görünüyordu.

Udell önce babasına sonra da Lord Borric'e baktı. "Babam ne bizim, ne de moredhelin hünerlerini mübalağa etmiyor, Majesteleri," dedi. "İster beş bin, ister on bin kişi olsun, soyumuza düşman olanları sürecek yavuz, deneyimli savaşçılar olacaktır."

"Benim düşünceme göre," dedi Dolgan, "en iyisi büyük oğluna ve tabii baronlarına haber göndererek onlara kalelerinizin surlarının ardında güvende kalmalarını söyle ve kendini Krondor'da gizle. Yeni gelenlere bu baharda karşı koymak için Batının Orduları'nın tamamı gerekli olacak."

Tomas birden, "Durum gerçekten bu kadar kötü mü?" dedi, sonra da konseyi böldüğü için mahcup oldu. "Özür dilerim, lordum."

Borric özrü eliyle savuşturdu. "Belki de tüm korku ipliklerini alıp var olandan büyük bir halı örüyoruz, ama iyi bir asker en kötüsüne hazırlanır, Tomas. Dolgan haklı, Prens'in yardımını almam gerekiyor." Dolgan'a baktı. "Ama Batı Orduları'nı silahaltına çağırmak için, Krondor'a ulaşmam şart."

Dolgan, "Güney Geçidi kapalı; siz insanların gemilerindeki ustalar da kışın Karanlık Boğazlar'ı geçmeye kalkışmayacak kadar aklıselim sahibi," dedi. "Ama zor da olsa, başka bir yol da var. Bu dağların içinden geçen, Gri

Kuleler'in altında bulunan kadim tüneller vardır. Birçoğu halkın tarafından demir ve altın çıkarmaya çalışırken kazılmıştı. Bazıları doğaldır; dağlar doğduğu zaman oluşmuştur. Yine bazıları, halkım bu dağlara ilk geldiğinde de vardı, kimler tarafından kazıldıklarını ancak tanrılar bilir. Dağların altından boydan boya geçerek dağ sırasının öteki tarafından, Bordon'un yalnızca bir günlük yürüyüş uzaklığında bir noktadan çıkan tek bir tünel vardır. Geçmesi iki gün sürer ve tehlikeler olabilir."

Cüce kardeşler babalarına baktılar ve Weylin, "Baba, Mac Mordain Cadal mı?" dedi.

Dolgan başıyla onayladı. "Evet, büyük babam ve onun babasının terk ettikleri madenler." Dük'e, "Dağın altında millerce uzanan tüneller kazdık ve bunlardan bazıları sözünü ettiğim kadim tünellerle bağlantılı. Bu eski geçitlerle bağlantılı olduğu için Mac Mordain Cadal hakkında karanlık ve tuhaf öyküler vardır. Eski madenlerin derinlerine inerek efsanevi hazineleri arayan birçok cüce olmuş, bunlardan çoğu da geri dönmüştür. Ama birkaçı ortadan kayboldu. Cüce bir yola ayağını bastığında, artık kaybolması mümkün değildir, bu yüzden arayışları sırasında yollarını kaybetmiş olamazlar. Başlarına bir şey gelmiş olmalı. Sana bunu aramızda herhangi bir yanlış anlaşma olmasın diye söylüyorum, zira atalarımca kazılan geçitlerden ayrılmadığımız sürece, karşılaştığımız risk küçük olacaktır."

"'Biz' mi dedin, dost cüce?" dedi Dük.

Dolgan sırıttı. "Sizi yolun üzerine bırakmakla yerinirsem, bir saat içinde umutsuz bir biçimde kaybolmuş olursunuz. Yo, Rilannon'a gidip Kral'a iyi Düklerinden birini kaybetmeyi becerdiğimi anlatmak zorunda kalmak istemem. Size seve seve rehberlik ederim, Lord Borric, küçük bir bedel karşılığında." Son sözleri söylerken Pug ile Tomas'a göz kırpmıştı. "Örneğin, bir kese tütün ve Crydee'de iyi bir yemek."

Dük'ün neşesi biraz yerine geldi. Gülümseyerek, "Oldu bil ve sağ ol, Dolgan," dedi.

Cüce oğullarına döndü. "Udell, sen kafilenin yarısıyla katırları ve Dük'ün yola devam edemeyecek kadar hasta ya da yaralı olan adamlarını al. Crydee kalesine doğru yola çık. Bavullarımızın arasında bir yerde parşömene sarılı bir mürekkep hokkasıyla tüy kalem olacak; onu majesteleri için bul ki, adamlarına talimatlarını yazabilsin. Weylin, bizimkilerden geriye kalanları Caldara'ya geri götür, sonra da kışın tipileri gelip çatmadan diğer köylere haber uçur. İlkyaz geldiğinde, Gri Kuleler'deki cüceler savaşa gidecek."

Dolgan Borric'e baktı. "Cüce halkının çok öncelere dayanan belleğinde, hiç kimse yaylalardaki köylerimizi fethedememiştir. Ama birilerinin bunu denemesi sinir bozucu olabilir. Cüceler Krallığın yanında yer alacaktır, Lordum. Uzun zamandır dostumuz oldunuz, ticarette adil davranıp, istendiğinde yardımınızı esirgemediniz. Bizler de çağrıldığımız zaman asla savaştan kaçmadık."

Arutha, "Ya Taş Dağı?" dedi.

Dolgan güldü. "Majesteleri'ne bana hatırlattığı için teşekkür ederim. İyi bir dövüş çıksa da kendilerine haber verilmese, İhtiyar Harthorn ile klanları fena halde gücenirdi. Taş Dağı'na da ulaklar göndereceğim."

Pug ile Tomas Dük'ün Lyam ve Fannon'a mesajlar yazmasını izlediler, sonra da çektikleri uzun uykuya rağmen dolu mideleri ve yorgunlukları uykularını getirmeye başladı. Cücelerin onlara ödünç verdiği kalın cüppeleri çam sürgünlerinin etrafına sararak rahat şilteler yaptılar. Pug geceleyin birkaç kez dönerek derin uykusundan uyandı ve alçak sesle konuşmalar duydu. Mac Mordain Cadal ismini birden fazla kere duydu.

Dolgan Dük'ün kafilesini Gri Kuleler'in eteklerindeki kayalık tepelerden geçirdi. Günün ilk ışığıyla oradan ayrılmışlar, cüce şefinin oğulları ise yanlarına kendi adamlarını alarak kendi hedeflerine doğru yola çıkmıştı. Dolgan Dük ile oğlunun önünde yürüyor, onun arkasından ise oflayıp puflayan Kulgan ile çocuklar geliyordu. Hâlâ yola devam edebilecek durumda olan beş Crydeeli asker, iki katırın başını çekerek,

Çavuş Gardan gözetiminde arkadan geliyorlardı, Çabalayan büyücünün arkasında yürüyen Pug, "Kulgan, bir mola iste. İşin bitik," dedi.

Büyücü, "Hayır, evlat. İdare ederim. Madenlere girdiğimizde yavaşlarız, oraya varmamız da çok sürmez," dedi.

Tomas kafilenin başında yürüyen Dolgan'ın tıknaz bedenine baktı, kısa bacakları geniş adımlarla hızlı bir tempoyla ilerliyordu. "O hiç yorulmaz mı?"

Kulgan başını iki yana salladı. "Cüce ahalisi güçlü yapılarıyla tanınır. Carse Kalesi savaşında, kalenin Kara Kardeşler tarafından alınmasına ramak kalmışken, Taş Dağı ile Gri Kuleler'den gelen cüceler kuşatma altındakilere yardım etmek üzere yürüyüşe kalkmışlardı. Bir haberci kalenin düşmesinin yakın olduğu mesajını getirince cüceler bir gece ve yarım gün boyunca koşarak Kara Kardeşler'e arkadan saldırdıklarında savaşma kapasitelerinden hiçbir şey eksilmemişti. Kardeşlik bölünerek bir daha asla

tek bir lider yönetiminde toplanamadı." Bir süre kesik kesik nefes aldı. "Dolgan'ın cücelerden gelen yardımı övüşünde hiç böbürlenme yoktu, zira onlar kuşkusuz Batıdaki en iyi savaşçılardır. İnsanlara kıyasla sayıları az da olsa, dağ dövüşçüleri olarak ancak Hadati tepelileri onlara denk olmaya yakındır."

Pug ile Tomas uzun adımlarla ilerleyen cüceye yeni bir saygıyla baktılar. Tempo hızlı olmasına rağmen, önceki gece ve o sabah yedikleri öğünler çocukların tükenmekte olan enerjilerini yenilemişti ve ayak uydurmakta zorlanmıyorlardı.

Büyüyen çalılarla kapanmış maden girişine geldiler. Askerler geçidi açarak geniş, alçak bir tüneli gözler önüne serdiler. Dolgan kafileye döndü. "Ara sıra başınızı eğmeniz gerekebilir, ama cüce madenciler buradan pek çok at geçirmiştir. Bol bol yetecek kadar yer olsa gerektir."

Pug gülümsedi. Cücelerin bir metre kırk santim ile bir buçuk metre arasındaki boyları anlatılan öykülerden bildiğinden daha uzundu. Kısa bacaklı ve geniş omuzlu olmaları dışında, insanlara hayli benziyorlardı. Dük ile Gardan geçerken zorlanacaktı, ama Pug cüceden anca sekiz on santim uzun olduğundan, idare ederdi.

Gardan meşalelerin yakılmasını buyurdu ve kafile hazır olduğunda Dolgan onları madene soktu. Tünelin karanlığına adım attıklarında, cüce, "Uyanık olun, zira bu tünellerde nelerin yaşadığını ancak tanrılar bilebilir. Rahatsız edilmesek gerektir, ancak dikkatli olmak en iyisi," dedi.

Pug içeri girdi ve karanlık onu sarmalarken, omzunun üzerinden geriye baktı. Giderek geride kalan ışıkta Gardan'ın siluetini gördü. Kısa bir an Carline'i ve Roland'ı düşündü ve kızın bu kadar kısa bir zamanda kendisine ne kadar uzak göründüğüne, rakibinin ona gösterdiği ilgiye karşı kendisini ne kadar kayıtsız hissettiğine şaştı. Başını iki yana salladı ve bakışları önünde uzanan karanlık tünele döndü.

Tüneller rutubetliydi. Ara sıra ikiye ayrılan bir tünelle karşılaşıyorlardı. Pug geçerken bunların hepsine bakıyordu, ama tüneller karanlıkta çabucak yutulup gidiyorlardı. Meşaleler duvarlarda dans eden titreşen, birbirlerine yaklaştıkça veya birbirlerinden uzaklaştıkça ya da tavan yükselip alçaldıkça genişleyen ve daralan gölgeler bırakıyordu. Birkaç noktada katırların başını eğmek zorunda kaldılar, ama geçişlerinin çoğunda yeterli yer vardı.

Pug önünde yürümekte olan Tomas'ın, "Burada başıboş dolanmak istemezdim; yön duygumu tümden yitirdim," diye mırıldandığını duydu.

Pug hiçbir şey söylemedi, çünkü tünellerde ona boğucu gelen bir yan vardı.

Bir zaman sonra birkaç tünelin çıktığı, geniş bir mağaraya çıktılar. Sütun durdu ve Dük nöbetçiler dikilmesini buyurdu. Meşaleler kayalara sıkıştırıldı ve katırlara su verildi. Pug ile Tomas son nöbetle birlikte durdular ve Pug yüz kez ateşin ışığının hemen dışında bazı şekillerin gezindiğini sandı. Çok geçmeden muhafızlar gelip onların yerini aldı ve çocuklar yemek yemekte olan diğerlerine katıldılar. Onlara yemeleri için, kurutulmuş et ve bisküvi verildi. Tomas Dolgan'a, "Burası neresi?" diye sordu.

Cüce piposundan bir nefes çekti. "Burası bir şan deliği, evlat. Halkım buralarda maden çıkarırken buna benzer pek çok yer yapmıştı. Büyük demir, altın, gümüş ve diğer metal damarları bir araya gelince, birçok tünel birbiriyle birleşirdi. Metaller çıkarılırken de, bu mağaralar oluşurdu. Burada bunlar kadar büyük olan doğal mağaralar da var, ama onların görünümü farklıdır. Onlarda burasının aksine, yerden yükselen ve tavandan aşağı uzanan büyük taş külahlar bulunur. Geçerken bunlardan birini göreceksin."

Tomas yukarı baktı. "Ne kadar yükseğe çıkıyor?"

Dolgan başını kaldırıp baktı. "Tam olarak bilmiyorum. Belki otuz metre, belki de onun iki ya da üç katı. Bu dağlar hâlâ madenler açısından zengin, ama dedemin dedesinin buraları ilk kazdığı zamanlarda, maden zenginliği hayal dahi edilemeyecek kadardı. Bu dağların içinden geçen, buranın yukarısında ve aşağısında pek çok katmanda, yüzlerce tünel vardır. Gerçi şuradaki tünelin içinden" -şan deliğinin zeminiyle aynı kottaki başka bir tüneli işaret etti- "bir tünel geçer ve başka bir tünelle, o da bir başkasıyla birleşir. Onu izlersen kendini sonunda başka bir terk edilmiş maden olan Mac Bronin Alroth'ta bulursun. Oradan da Mac Owyn Dur'a çıkabilirsin, orada da halkımdan birkaç kişi nasıl olup da onların altın madenine girebildiğini soracaklardır sana." Güldü. "Gerçi cüce soyundan olmadıkça yolu bulabileceğini sanmam."

Piposundan bir nefes çekti ve değişen muhafız nöbetindekiler yemek yemeye geldiler. Dolgan, "Eh, yola koyulsa iyi olacak," dedi.

Tomas şaşırmış görünüyordu. "Geceyi geçirmek üzere mola verdiğimizi sanmıştım."

"Güneş daha tepede, delikanlı. Uyumamıza daha yarım gün var."

"Ama ben sanmıştım ki..."

"Biliyorum. Bu beceriye sahip değilsen, burada zamanın izini kaybetmek kolaydır."

Alet edevatlarını topladılar ve yeniden yola düştüler. Biraz daha yürüdükten sonra,-aşağı meyleder gibi görünen bir dizi kıvrımlı, dönüşlü tünele girdiler. Dolgan dağların sağ tarafındaki girişin batıdakinden yüz metre kadar alçakta olduğunu ve yolculuğun büyük bölümünde aşağı ineceklerini açıkladı.

Daha sonra en sonuncudan daha ufak da olsa, içinden çıkan tünellerin çokluğu bakımından etkileyici olan bir başka şan deliğinden geçtiler. Dolgan bu tünellerden birini duraklamadan seçti ve onları oradan geçirdi.

Çok geçmeden önlerinden gelen su sesini duyabiliyorlardı. Dolgan omzunun üzerinden, "Kısa bir süre sonra yaşayan hiçbir insan ve çok az cücenin gördüğü bir manzaraya tanık olacaksınız," dedi.

Onlar yürüdükçe akan suyun sesi fazlalaştı. Bu defaki doğal ve ilkinden birkaç kat büyük olan başka bir mağaraya girdiler. İçinde yürüdükleri tünel, mağaranın sağ tarafı boyunca uzanan, altı metre genişliğinde çıkıntılı bir yüzeye dönüştü. Hepsi kenarından aşağı baktılar, ama aşağıya uzanan karanlıktan başka bir şey göremediler.

Yol duvarda bir kavis çiziyordu ve onu geçtiklerinde hepsinin soluklarını tutmalarına neden olan bir manzarayla karşılaştılar. Mağaranın karşı ucunda, devasa bir kaya çıkıntısının üzerinden dökülen, görkemli bir cavlan vardı. Bulundukları noktanın doksan metre yukarısından mağara zeminine dökülürken karşı duvarın taş cephesine çarparak geçiyor ve aşağıdaki karanlıkta kayboluyordu. Mağarayı, yere çarpışını duyarak şelalenin yüksekliği hakkında bir tahmin yürütmeyi imkânsız kılan yankılarla dolduruyordu. Cavlanın içinde, kendi ışığıyla şavkıyan, ışık saçan renkler dans ediyordu. Kırmızılar, altın rengi ışıklar, yeşiller, maviler ve sarılar beyaz köpüklerin arasında oynaşıyor, duvardan dökülüyor, suyun yara vurduğu yerlerde bir an süren keskin ışık patlamalarıyla alazlanıyor, karanlığın içinde perilere yaraşan bir resim çiziyordu.

Dolgan gürültüyü bastıran bir sesle, "Çağlar önce Wynn-Ula nehri Gri Kuleler'den ta Acı Deniz'e kadar akardı. Büyük bir deprem nehrin altında bir yarık açtığından, artık aşağıdaki muazzam bir yeraltı gölüne dökülüyor. Kayaların arasından akarken ona için için yanan renklerini veren mineralleri topluyor," diye bağırdı. Bir süre sessizce durarak Mac Mordain Cadal çavlanlarını hayranlıkla izlediler.

Dük yürüyüşün yeniden başlamasını işaret etti ve yola devam ettiler. Çavlanların görülmeye değer manzarasının yanında, saçtıkları su

püskürtüsü ve serin rüzgâr onları tazelemişti; zira mağaralar rutubetli ve küf kokuluydu. Yollarına devam ederek, sayısız tünel ve geçitten geçerek, madenlerin daha da içlerine ilerlediler. Bir süre sonra Gardan çocuklara nasıl olduklarını sordu. Pug da Tomas da biraz yorgun olmalarına rağmen, iyi oldukları yanıtını verdiler.

Daha sonra başka bir mağaraya geldiler ve Dolgan geceleme zamanının geldiğini söyledi. Yeni meşaleler yakıldı ve Dük, "Umarım elimizde bunlardan yolculuğa yetecek kadar vardır. Çabuk yanıyorlar," dedi.

Dolgan, "Bana birkaç adam verin de ateş yakmak için eski odun parçaları getireyim. Tavanı başına yıkmadan nerede bulacağını bildiğin sürece etrafta bunlardan epey bulunur," dedi.

Gardan ile iki adam cücenin peşinden yandaki bir tünele girerken diğerleri katırların sırtlarındaki yükleri indirdi ve hayvanları kazığa bağladı. Katırlara su postlarından su ve otlayamayacakları zamanlar için taşınan tahıldan bir miktar verildi.

Borric Kulgan'ın yanma oturdu. "Son birkaç saattir içimde kötü bir his var. Benim hayal gücümden mi, yoksa burada kötüye alamet bir şeyler mi var?"

Arutha onlara katılırken Kulgan başıyla onayladı. "Ben de bir şey hissettim, ama duygu bir gelip bir gidiyor. Adını koyabildiğim bir şey değil."

Arutha yere çömeldi ve hançeriyle toprakta bir şeyler çiziktirmeye koyuldu. "Bu yer herkesin tüylerini diken diken eder. Belki de hepimiz aynı şeyi hissediyoruzdur: insanların ait olmadığı yerde bulunmaktan duyulan korku."

Dük, "Umarım bundan ibarettir," dedi. "Burası dövüşmek" -durdu- "ya da kaçmak için kötü bir yer olurdu." Mağarada hiç kimse konuşmadığından ve ses iyi taşındığından çocuklar nöbette olmalarına rağmen, adamların geri kalanı gibi konuşulanları duyabiliyordu. Pug alçak sesle, "Ben de bu madenle işim bittiğinde memnun olacağım," dedi.

Tomas meşalenin ışığında sırıttı, yüzünde şeytani bir ifade vardı. "Karanlıktan korktun mu, ufaklık?"

Pug bir homurtu çıkardı. "Senden çok değil, itiraf etmesen de. Yolunu bulup dışarı çıkabilir miydin, sence?"

Tomas'ın gülümsemesi kayboldu. Konuşmaları Dolgan ile yanındakilerin gelişiyle kesintiye uğradı. Geçmiş günlerde geçitlerde destek olarak

kullanılan kırık kerestelerden bolca taşıyorlardı. Eski, kum odunlardan çabucak bir ateş yakıldı ve çok geçmeden mağara parlak bir ışıkla aydınlandı.

Çocuklar nöbetten azledilip yemek yediler. Yemeklerini bitirir bitirmez cüppelerini yere serdiler. Pug sert toprak zemini rahatsız buldu, ama çok yorgundu ve çok geçmeden uyku onu teslim aldı.

Katırları madenlerin daha derinlerine sürdüler, hayvanların toynaklarının taşlarda çıkardığı takırtılar karanlık tünellerde yankılanıyordu. Yalnızca öğle yemeği için durmuş, onun dışında bütün gün yürümüşlerdi. Şimdi Dolgan'ın ikinci gecelerini geçireceklerini söylediği mağaraya yaklaşıyorlardı. Pug'ın içinde tuhaf bir his vardı, soğuk bir havayı hatırlar gibi. Son bir saat içinde bu hisse birkaç kez kapılmıştı ve endişeliydi. Her defasında dönüp arkaya bakıyordu. Bu kez Gardan, "Ben de hissediyorum, evlat, sanki yakında bir şey var," dedi.

Başka bir geniş şan deliğine girdiler ve Dolgan elini havaya kaldırarak durdu. Cüce bir şeylere kulak kabartırken tüm hareketler durdu. Pug ile Tomas da dikkatle dinlediler, ama hiçbir ses duyamadılar. Neden sonra cüce, "Bir an duyduğumu sandım... Ama duymadım galiba. Burada kamp kuruyoruz," dedi. Yanlarında taşıdıkları yedek odunu ateş yakmakta kullandılar.

Pug ile Tomas nöbetlerini bitirdiklerinde ateşin çevresindeki grubu durgun buldular. Dolgan, "Mac Mordain Cadal'in bu bölümü daha derindeki, kadim tünellere yakındır. Varacağımız bir sonraki mağarada doğrudan eski madenlere açılan birkaç tünel olacak. O mağarayı da geçtikten sonra, yüzeye hızla çıkabileceğiz. Yarın öğle vakti madenden çıkarız," diyordu.

Borric etrafına bakındı. "Burası senin tabiatına uygun olabilir, cüce, ama ben burayı geride bırakınca memnun olacağım," dedi.

Dolgan güldü; gür, içten kahkahası mağara duvarlarında yankılandı. "Bu yerin tabiatıma uymasından çok, benim tabiatım bu yere uyuyor, Lord Borric. Dağların altında kolaylıkla yolculuk edebilirim ve halkım kendini bildi bileli madencidir. Ama seçeneğim olsa, zamanımı yükseklerdeki Caldara otlaklarında sürümü otlatarak geçirmeyi ya da uzun salonda kardeşlerimle oturup bira içip balatlar söylemeyi yeğlerim."

Pug, "Balat söyleyerek epey zaman geçiriyor musunuz?" diye sordu.

Dolgan ona dostça bir gülümsemeyle baktı; gözleri ateşin ışığında parlıyordu. "Evet. Çünkü dağlarda kışlar uzun ve çetin geçer. Sürüler bir kez kışlık meralara alındığında yapacak az iş kalır, biz de şarkılarımızı söyler, güz birasını içer ve baharı bekleriz. Bu, iyi bir yaşamdır."

Pug başıyla, onayladı. "Bir gün köyünü görmek isterdim, Dolgan."

Dolgan her zaman hazır ve nazır olan piposundan bir nefes aldı. "Belki de bir gün görürsün, delikanlı."

Gece yatmaya çekildiler ve Pug uykuya doğru sürüklendi. Bir defasında, gecenin köründe, ateş sönmeye yüz tutmuşken daha önce ona musallat olan dondurucu hisse kapılarak uyandı. Bedeninden soğuk terler süzülerek doğrulup oturdu ve etrafına bakındı. Görevleri başındaki muhafızların meşalelerinin yanında ayakta durduğunu görebiliyordu. Çevresinde, uyuyan adamların siluetleri vardı. Bir an, his yoğunlaştı, sanki korkunç bir şey onlara doğru yaklaşıyordu ve tam Tomas'ı uyandıracaktı ki, geçti ve onu yorgun ve bitkin bıraktı. Yeniden yattı ve çok geçmeden rüyasız bir uykuda kayboldu.

Üşümüş ve kaskatı bir halde uyandı. Muhafızlar katırları hazırlamaktaydı ve kısa bir süre içinde hep birlikte yola çıkacaklardı. Pug uykusundan çekilip alınmaya itiraz eden Tomas'ı uyandırdı. "Evde mutfaktaydım, Annem de koca bir tabak dolusu sosisle üzerinden bal damlayan mısır kekleri hazırlıyordu," dedi uykulu bir sesle.

Pug ona bir peksimet fırlattı. "Bordon'a kadar bununla idare etmen gerekecek. Sonra yemek yiyeceğiz."

Az sayıdaki eşyalarını toplayıp katırlara yükledikten sonra yola düştüler. Yola devam ederlerken Pug önceki geceki buz gibi duyguyu yeniden hissetmeye başladı. His birkaç kez gelip geçti. Saatler geçti ve en son büyük mağaraya geldiler. Burada Dolgan onları kısa süre için durdurarak karanlığın içine baktı. Pug onun, "Bir an sandım ki..." dediğini duydu.

Birden Pug'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu ve dondurucu dehşet hissi öncekinden de korkunç bir şekilde onu pençesine aldı. "Dolgan, Lord Borric!" diye haykırdı. "Korkunç bir şeyler oluyor!"

Dolgan bir taş kadar hareketsiz durarak kulak kabarttı. Başka bir tünelden hafif bir inleme yankılandı.

Kulgan, "Ben de bir şey hissediyorum," diye bağırdı.

Aniden ses daha yakından yine geldi, kemerli tavandan yansıyarak nereden geldiğinin anlaşılmasını zorlaştıran, insanın iliğini donduran bir

iniltiydi.

"Tanrılar adına!" diye bağırdı cüce. "Bu bir tayf! Acele edin! Bir çember oluşturun, yoksa üzerimize çöker ve mahvoluruz."

Gardan çocukları öne itti, muhafızlar da katırları mağaranın ortasına sürdüler. İki katırı çabucak kazıklara bağladılar ve çılgına dönmüş hayvanların etrafında bir çember oluşturdular. Silahlar çekildi. Gardan kendisini iki çocuğun arasına yerleştirerek onları geriye, katırlara doğru gitmeye zorladı. İkisi de silahını çekmişti, ama ellerinde kararsızlıkla tutuyordu. Tomas kalbinin küt küt attığını hissediyordu, Pug da soğuk terle sırılsıklam olmuştu. Onu pençesine alan dehşet, Dolgan ona bir ad koyalı beri artmamıştı, ama azalmamıştı da.

Keskin bir nefes alma sesi duydular ve sağ taraflarına baktılar. Bir şekil, sesi çıkaran askerin önünde karanlığın içinden beliriverdi: değişen bir insan silueti, siyah zeminden daha koyu, gözlerinin olması gereken yerde için için yanan, kor ışık.

Dolgan, "Birbirinize yakın durun ve yanınızdakini koruyun. Onu öldüremezsiniz, ama soğuk demirin dokunuşundan hoşlanmazlar. Size dokunmasına izin vermeyin, zira bedeninizden yaşamınızı emip alır. Böyle beslenirler," dedi.

Yaratık acele etmeye ihtiyacı yokmuş gibi onlara yavaşça yaklaştı. Bir an önündeki savunmayı yoklarmışçasına durdu.

Tayf dünyadaki tüm dehşet ve çaresizliğin sese bürünmüş halini andıran, başka bir alçak ve uzun inilti koyuverdi. Muhafızlardan biri aniden aşağı doğru bir darbe indirerek kılıcıyla tayfa vurdu. Kılıç değdiğinde yaratıktan tiz bir inilti koptu ve kılıcın üzerinde bir an soğuk, mavi alevler oynaştı. Yaratık geri çekildi, sonra muhafıza ani ve hızlı bir darbe indirdi. Gövdesinden kolu andıran bir gölge çıktı ve muhafız bir çığlık koparарak yere yığıldı.

Tayfın varlığından dehşete düşen katırlar kazıklarını çekerek kendilerini kurtardılar. Muhafızlar yere yıkıldı ve etrafa kargaşa hâkim oldu. Pug uçan toynaklarla daha fazla ilgilendiğinden bir anlığına tayfı gözden kaybetti. Katırlar tepişirken Pug kendisini hengâmenin içinden önüne geleni iterek yol açarken buldu. Arkasından Kulgan'ın sesini duydu ve büyücünün Prens Arutha'nın yanında durduğunu gördü. "Hepiniz bir arada durun," diye buyurdu büyücü. Büyücüye itaat eden Pug, başka bir muhafızın çığlığı da galeride yankılanırken diğerleriyle birlikte Kulgan'ın çevresini sardı. Bir an

sonra çevrelerinde, Kulgan'ın bedeninden yayılan, büyük bir beyaz duman bulutu belirmeye başladı. Büyücü, "Katırları geride bırakmamız gerek," dedi. "Yaşayan ölü dumanın içine girmez, ama dumanı uzun süre bir arada tutamam ve yürüyerek uzaklaşamam. Şimdi kaçmamız şart!"

Dolgan mağaranın girdikleri tarafının tam karşısındaki bir tüneli işaret etti. "Gitmemiz gereken yön orası." Kafile bir arada durmaya özen göstererek tünele doğru ilerlemeye başlamıştı ki, dehşet dolu bir anırtı koptu. Yerde bedenler yatıyordu: ölen muhafızların yanı sıra iki katır. Siyah şekil kafileye yaklaşırken, yere düşen meşaleler titreşiyor, sahneye bir kâbus havası katıyordu. Dumanın kıyısına varan tayf dumana dokununca geriledi. Beyaz dumana giremeyerek ya da girmek istemeyerek, sınırında dolanıyordu.

Pug yaratığın arkasına baktı ve içi bulandı.

Yaratığın arkasında, elinde tuttuğu meşalenin ışığında Tomas durmaktaydı. Tomas yaratığın ötesindeki Pug'a ve kaçan kafileye çaresizlikle baktı. Pug'ın gırtlağından "Tomas!" sözcüğü, ardından da bir hıçkırık koptu.

Kafile kısa bir an durdu ve Dolgan, "Duramayız. Çocuk uğruna hepimiz ölürüz. Yolumuza devam etmeliyiz," dedi. Arkadaşına yardım etmek için öne doğru hamle eden Pug'ın omzunu bir el kararlılıkla kavradı. Arkasına baktı ve onu tutanın Gardan olduğunu gördü. "Onu bırakmak zorundayız, Pug," dedi abanoz yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Tomas bir asker. Bunu anlıyor." Pug çaresizce sürüklendi. Tayfın bir an arkalarından geldiğini, sonra da durup Tomas'a döndüğünü gördü.

Artık Pug'ın haykırışlarından mı, kötücül bir histen mi haber aldığı bilinmez, yaşayan ölü yaratık Tomas'a doğru yürümeye başlayarak ona ağır ağır yaklaştı. Çocuk tereddüt etti, sonra da arkasını dönüp başka bir tünele doğru koştu. Tayf bir çığlık atarken onun peşine düştü. Pug Tomas'ın meşalesinin ışığının tünelde kaybolduğunu, sonra da titreyerek karanlığa karıştığını gördü.

Tomas, Gardan Pug'ı çekerek uzaklaştırırken arkadaşının yüzündeki acı dolu ifadeyi gördü. Katırlar kazıklarından kurtulduğunda diğerlerinden uzaklaşmıştı ve onlardan ayrı düşmüş olduğunu fark etti. Tayfın etrafından dolaşmak için bir yol aradı, ama yoldaşlarının girdiği geçide çok yakındı. Kulgan ile diğerleri tünele kaçarken Tomas tayfın ona doğru döndüğünü

gördü. Yaratık ona yaklaşmaya başladı ve Tomas bir an tereddüt ettikten sonra başka bir tünele doğru koştu.

Tomas geçitte kaçarken gölgeler ve ışık duvarlarda çılgın danslar ediyor, ayak sesleri karanlıkta yankılanıyordu. Meşalesini sol elinde sıkı sıkı tutmuş, sağ eliyle kılıcını kavramıştı. Omzunun üzerinden geriye baktı ve yanan iki kırmızı gözün onu izlediğini gördü, ancak arayı kapatıyor gibi bir halleri yoktu. Boyun eğmez bir azimle, Beni yakalarsa, Crydee'deki en hızlı koşucuyu yakalamış olur, diye düşündü. Uzun, esnek adımlarla koşmaya başlayarak gücünden ve nefesinden tasarruf yaptı. Arkasını dönüp yaratıkla yüz yüze kalırsa, kesinlikle öleceğini biliyordu. İlk baştaki korkusu azaldı ve zihnine soğuk bir berraklığın, mücadele etmenin faydasız olduğunu bilen avın kurnaz mantığının, hâkim olduğunu hissetti. Tüm enerjisi kaçmaya yönelmişti. Yaratıktan mümkün olan her yolla kurtulmaya çalışacaktı.

Bir yan koridora girip koşarak ilerledi, bir taraftan da tayfın onu izleyip izlemediğini kontrol ediyordu. Yanan kırmızı gözler döndüğü tünelin ucunda durdular ve tekrar peşine düştüler. Yaratıkla aralarındaki mesafe artmış gibiydi. Tomas'ın aklından, pek çoklarının yaratığın elinde, kaçamayacak kadar korktukları için ölmüş olabilecekleri düşüncesi geçti. Tayfın gücü doğurduğu, insanı hissiz bırakan dehşette yatıyordu.

Başka bir koridor ve başka bir dönemeç. Tayf hâlâ arkasındaydı. Önünde büyük bir mağara vardı ve Tomas tayfın kafileye saldırdığı mağaraya girdiğini fark etti. Etrafından dolaşmış ve başka bir tünelden girmişti. Zeminde seğirtirken yolunun üzerinde yatan katırlar ve muhafızların cesetlerini gördü. Yeni bir meşale kapmaya yetecek kadar kısa bir süre durdu, çünkü kendi meşalesi sönmeye yüz tutmuştu ve ateşi diğerine aktardı.

Arkasına baktığında yaşayan ölü yaratığın aralarındaki mesafeyi kapattığını gördü ve yeniden koşmaya başladı. Göğsünde bir umut kıvılcımı vardı, çünkü Dolgan bu mağaradan yüzeye çıkan yolun düz olduğunu söylemişti. Yönünü şaşırmış olmasına ve emin olamamasına rağmen, doğru olduğunu düşündüğü tünele saptı.

Avını elinden bir kez daha kaçıran tayf öfkeyle inledi ve onun peşine düştü. Tomas, uzun bacakları açılır, önündeki mesafeyi yutarken dehşetinin coşkunun kıyısında dolaştığını hissetti. Eski gücünü yeniden topladı ve kendisine sabit bir tempo belirledi. Hayatında hiç bu denli hızlı koşmamıştı, ama hiç böyle bir nedeni de olmamıştı.

Ona sonsuzluk gibi gelen bir süre koştuktan sonra, birbirine yakın, bir dizi yan tünele yaklaştığını gördü. Umudunun söndüğünü hissetti, çünkü bu cücenin bahsettiği düz yol değildi. Tünellerden birini rast gele seçerek bir geçide saptı ve yakında başka tünellerin de olduğunu gördü. Birkaç tüneli daha aştıktan sonra, elinden geldiğince çabuk dönerek geçitler labirentinin içinden döne döne ilerledi. Bunun gibi iki tünelin arasında oluşan duvarın altından başını eğerek geçerken bir an durdu ve nefesini topladı. Kulak kabarttığında tek duyabildiği kendi küt küt atan kalbinin sesi oldu. Buraya gelirken arkaya bakamayacak kadar meşguldü ve tayfın nerede olduğundan emin olamıyordu.

Birden koridorların aşağısında, uzaktan gelen, tiz bir öfke çığlığı belli belirsiz yankılandı. Tomas tünelin zeminine çöktü ve bedeninin halsizleştiğini hissetti. Daha da hafif bir çığlık yankılandı ve Tomas tayfın izini kaybettiğine ve başka bir yönde hareket ettiğine emin oldu.

Bir rahatlama duygusu tüm gövdesini kapladı, neredeyse gülecekti. Bu hissin hemen ardından, durumunu kavradı. Doğrulup oturdu ve durum değerlendirmesi yaptı. Yolunu bulup gerideki ölü hayvanlara ulaşabilirse, hiç değilse yiyeceği ve suyu olurdu. Ama ayağa kalkarken mağaranın nerede olduğu konusunda hiçbir fikri olmadığını fark etti. Geçtiği dönemeçleri saymadığı için kendisine küfrederek genelde izlediği yolu hatırlamaya çalıştı. Kendisine daha çok sağa döndüğünü hatırlattı, adımlarını daha çok sola doğru izlerse, şan deliğine açılan çok sayıda tünelden birini bulması gerekirdi. İlk dönemecin ardına ihtiyatla bakan Tomas, geçitler labirentinde yolunu arayarak ilerlemeye başladı.

Bilinmeyen bir sürenin sonunda Tomas durdu ve tayftan kaçtıktan sonra geldiği ikinci büyük mağarada durup etrafına bakındı. İlk mağara gibi bunda da katırlar ve adamlar -ve ümit ettiği yiyecek ile su- yoktu. Tomas kesesini açtı ve yürürken kemirmek üzere sakladığı küçük peksimeti çıkardı. Bu, açlığını gidermeye pek yaramadı.

Bitirdiğinde yeniden yola düşerek çıkış yoluna dair bir ipucu aramaya başladı. Meşalesinin sönmesine az bir zaman kaldığım biliyor, ama öylece oturup karanlıkta adsız bir ölümü beklemeyi reddediyordu.

Bir süre sonra Tomas tünelde yankılanan su sesi duydu. Açlığının kışkırtmasıyla aceleyle ilerlerken, büyük bir mağaraya, tahminince en büyük olanına girdi. Uzaklardan Mac Mordain Cadal çavlanlarının belli belirsiz kükreyişini duyabiliyordu, ancak hangi yönden geldiğine emin

olamıyordu. Karanlığın içinde, yukarılarda bir yerde, iki gün önce tuttukları yol uzanıyordu. Tomas içinin burkulduğunu hissetti, toprakta düşündüğünden de derine batmıştı.

Tünel genişleyerek bir çeşit merdiven sahanlığına açıldı ve sürekli mağaranın duvarlarına çarpıp durarak etrafı alçak yankılarla dolduran, görünüşte büyük bir gölün ardında kayboldu. Tomas çabucak dizlerinin üzerine çöküp içti. Suda zengin bir mineral tadı vardı, ama berrak ve tatlıydı.

Uyluklarının üzerine oturarak çevresine bakındı. Merdiven sahanlığının zemini sıkıştırılmış toprak ile kumdu ve doğaldan ziyade biçimlendirilmiş gibiydi. Tomas cücelerin yeraltı gölünü geçmek için tekneler kullanmış olabileceğini tahmin etti, ancak öteki kıyıda ne olduğunu ancak merak edebiliyordu. Sonra aklına gölün karşı kıyısına geçmek için tekne kullananların cücelerden başkası olabileceği düşüncesi geldi ve yeniden korktu.

Sol tarafında, merdiven sahanlığı ile mağara duvarının birleştiği bir noktaya yaslanmış bir odun yığını fark etti. Yanma giderek birkaç parça çekti ve bir ateş yaktı. Odunlar daha çok, tünelleri dayaklamakta kullanılan kereste parçalarından oluşuyordu, ama araya karışmış birkaç dal ve sürgün vardı. Bunları çavlanlar yukarıdan, nehrin dağa girdiği yerden getirmiş olmalı, diye düşündü. Yığının altında bazı lif biçimli otların yetiştiğini gördü. Bitkilerin güneş ışığı olmadan büyüyebilmelerine hayret eden çocuk, yine de haline şükrediyordu, zira onları kılıcıyla kestikten sonra, odun parçalarının etrafına otları sararak kaba saba meşaleler yapabildi. Kılıç kemerini kullanarak bunları bir demet halinde bağladığından kınından vazgeçmek zorunda kaldı. Nihayet, diye düşündü, biraz daha ışık bulacağım. Nereye gittiğini görmek için fazladan zaman kazanmak içini rahatlatıyordu.

Küçük ateşine daha büyük kereste parçaları attı ve çok geçmeden ateş kükreyerek harlandı. Mağara aniden aydınlandı ve Tomas arkasını döndü. Bir tür mineral ışığı yakalayıp yeniden yansıttığı, sonra da yeniden yakaladığından, mağaranın tamamı parıltılı bir ışıkla alazlanıyordu. Duvarlar ve tavandan çağlayan gibi dökülen, mağaranın tümüne göz alabildiğine perimsi bir nitelik katan, parıltılı bir gökkuşağıydı bu.

Tomas bir dakika boyunca huşu içinde durarak manzarayı doya doya seyretti, çünkü görmekte olduğu şeyi asla sözcüklerle betimleyemeyeceğini

biliyordu. Aklına bu görüntüye tanık olan yegâne insanın kendisi olabileceği düşüncesi geldi.

Gözlerini manzaranın ihtişamından ayırmak zordu, ama Tomas kendisini zorladı. Fazladan aydınlığı içinde bulunduğu bölgeyi incelemek için kullandı. Merdiven sahanlığının ötesinde hiçbir şey yoktu, ama sol tarafta, kumluğun uzak ucunda mağaradan ayrılan başka bir tünel fark etti.

Meşalelerini bir araya topladı ve merdiven sahanlığında yürüyerek ilerledi. Tünele ulaştığında, kum keresteler çabucak yanıp bittiğinden, ateşi söndü. Başka bir muhteşem görüntü duyularına hücum etti, zira mücevheri andıran duvarlar ve tavan ışıldamaya devam ediyordu. Pırıltılar ağır ağır solarak, mağara meşalesi ile hızla sönen ateşinin kızıl şavkı dışında bir kez daha karanlığa gömüldü.

Diğer tünele ulaşmak için uzanması gerekiyordu, ama bunu kılıcını veya meşalelerini düşürmeden ya da çizmelerini ıslatmadan becerdi. Sırtını mağaraya vererek yolculuğuna kaldığı yerden yeniden başladı.

Meşalesinin ışığı giderek azalırken saatlerce yolculuk etti. Yeni meşalelerden birini yaktı ve verdiği ışığın tatminkâr olduğunu gördü. Hâlâ korkuyordu, ama bu koşullarda soğukkanlılığını koruduğu için kendisiyle gurur duyuyordu ve Kılıçustası Fannon'un da yaptıklarını onaylayacağından emindi.

Bir süre yürüdükten sonra bir yol ağzına geldi. Tozda bir yaratığın kemiklerini buldu, kaderinin ne olduğunu bilmek imkânsızdı. Oradan uzaklaşan başka bir yaratığın izlerini fark etti, ama bunlar eskilikten silinmişti. Net bir yol bulma ihtiyacından başka bir şey düşünmeden Tomas bunları izledi. Çok geçmeden onlar da tozda kayboldular.

Zamanı anlamasının hiçbir yolu yoktu, ama artık gecenin ilerleyen saatlerinde olması gerektiğini düşündü. Bu geçitlerde bir zamansızlık hissi vardı ve çok geçmeden kendini geri dönüşü olmayan bir şekilde kaybolmuş hissetti. Panik tohumları olduğunu hissettiği duyguyu bastırmaya çabalayarak yürümeye devam etti. Zihnini eve dair hoş anılarla ve gelecek düşleriyle oyaladı. Bir çıkış yolu bulacak ve yaklaşan savaşta büyük bir kahraman olacaktı. Ve en aziz tuttuğu düşü de, Elvandar'a yolculuk etmek ve elflerin güzel hanımını yeniden görmekti.

Aşağı doğru inen tüneli izledi. Bu bölge diğer mağaralar ve tünellerden farklı gibiydi; biçimlendirilişi diğerlerine benzemiyordu. Dolgan'ın bunun

böyle olup olmadığını ve bu işi yapanın kim olduğunu söyleyebileceğini düşündü.

Başka bir mağaraya girdi ve etrafına bakındı. Mağaraya açılan tünellerden bazıları bir adamın dik yürüyerek geçebileceği yüksekliğe anca sahipti. Diğerleri bir bölük askerin, omuzlarında uzun mızraklarıyla, yan yana on kişi yürüyebileceği genişlikteydi. Bunun küçük tünelleri cücelerin inşa ettiği ve bunlardan birini izleyerek yukarı, yüzeye çıkabileceği anlamına geldiğini ümit etti.

Etrafına bakınarak, sıçrama mesafesinde, dinlenebileceği bir kaya çıkıntısı gördü. Yanına gitti ve kılıcıyla meşale demetini üzerine fırlattı. Daha sonra meşalesini söndürmemek için usulca yukarı attı ve kendisini de yukarı çekti. Düşmeden üzerinde uyunabilecek kadar genişti. Duvarın iki metre yukarısında, çapı yaklaşık bir metre olan, küçük bir delik vardı. Delikten aşağı bakan Tomas çabucak içinde ayakta durabileceği kadar genişlediğini ve karanlığa doğru uzandığını gördü.

Hemen yukarısında pusuya yatmış hiçbir şey olmadığına, aşağıdan gelen herhangi bir şeyin de onu uyandıracağına emin olduğundan, Tomas cüppesine sarındı, başını eline yasladı ve meşaleyi söndürdü. Korkuyordu, ama günün bitkinliği onu çabucak uyuttu. İçin için yanan kırmızı gözlerin onu sonu gelmeyen koridorlar boyunca izlediği huzursuz rüyalar görerek ve dehşete boğularak uyudu. Rüyasında dinlenebileceği, kızıl-altın rengi saçları ve soluk mavi gözleri olan bir kadının bakışları altında, kendini güvende hissettiği, yeşil bir yere gelene kadar koştu.

Adı konulamayan bir sese irkilerek uyandı. Ne kadar uyuduğu konusunda hiçbir fikri yoktu, ama bedeninin gerekirse yeniden koşabilmesine yetecek kadar uyumuş gibi hissediyordu. Karanlıkta etrafını yoklayarak meşalesini buldu ve kesesinden çakmaktaşıyla çelik çıkardı. Meşalenin dolgusuna kıvılcımlar çakıp tutuşturdu. Meşaleyi çabucak kendisine yanaştırdı ve kıvılcımı üfleyerek aleve dönüştürdü. Etrafına baktığına mağaranın değişmemiş olduğunu gördü. Tek duyduğu, kendi hareketlerinin belli belirsiz yankısıydı.

Hayatta kalma şansı bulmasının, ancak ilerlemeye devam etmesi ve yukarıya doğru yolunu bulması durumunda mümkün olduğunu anladı. Ayağa kalktı ve kaya çıkıntısından aşağı inecekti ki, yukarıdaki delikten hafif bir gürültü geldi.

Delikten aşağı baktı, ama hiçbir şey göremedi. Tekrar hafif bir ses geldi ve Tomas kendisini zorlayarak bunun ne olduğunu duymaya çalıştı. Neredeyse ayak sesine benziyordu, ama emin olamadı. Az kaldı seslenecekti, ama kendisini tuttu, zira bunun kendisini bulmak için geri dönmüş arkadaşları olduğunun bir garantisi yoktu. Hayal gücü ona diğer pek çok olasılık sunuyordu ve bunların hepsi de nahoş şeylerdi.

Bir an düşündü, sonra kararını verdi. Sesi çıkaran her neyse, onu madenlerden çıkarabilirdi, sırf takip edeceği bir iz bırakarak bile olsa. Ona daha çekici gelen başka bir seçenek olmadığından, kendisini ufak deliğe çekerek yeni tünele girdi.

KURTARMA

MADENDEN ÇIKAN KAFİLE KEYİFSİZDİ.

Hayatta kalanlar bitkin bir halde yere çöktüler. Pug, Tomas'ın kaçmasından beridir saatlerce gözyaşlarıyla mücadele etmişti, ancak artık ıslak toprağa uzandı ve kendisini kaskatı hissederek gri gökyüzüne baktı. Tayfı uzaklaştırmak için kullandığı büyü yüzünden enerjisi tamamen tükenmiş olan Kulgan'ın durumu en kötüsüydü. Yolun büyük bölümünde omuzlarda taşınmıştı ve onu taşıyanların da yüklerinin bedelini ödediği belliydi. Bir ateş yakıp nöbet bekleyen Dolgan dışında hepsi de bitkinlik içinde uykuya daldılar.

Pug konuşanların sesine ve berrak, yıldızlı bir geceye uyandı. Pişen yemek kokusu onu selamladı. Gardan ile geriye kalan üç muhafız uyandığında, Dolgan diğerlerine göz kulak olma işini onlara devretmiş ve kapan kurarak bir tel dolusu tavşan yakalamıştı. Bunlar bir ateşin üzerinde kızarıyordu. Derinden horlamakta olan Kulgan dışındakiler uyandılar.

Arutha ile Dük çocuğun uyandığını gördüler ve Prens onun oturmakta olduğu yere geldi. Dük'ün küçük oğlu, kara kulak asmayarak yere, cüppesine sarınmış olan Pug'ın yanına oturdu. "Kendini nasıl hissediyorsun, Pug?" diye sordu Arutha, gözlerinden duyduğu ilgi okunuyordu.

Pug Arutha'nın müşfik yanını ilk kez görüyordu. Konuşmaya çalıştı ve yaşların gözlerine dolduğunu hissetti. Tomas kendini bildi bileli dostu, dosttan çok kardeşi olmuştu. Konuşmaya çalışınca, gırtlağından onu sarsan, koca hıçkırıklar koptu ve sıcak, tuzlu gözyaşlarının ağzına aktığını hissetti.

Arutha kolunu Pug'ın omzuna sararak çocuğun omzunda ağlamasına izin verdi. İlk üzüntü dalgası geçtiğinde Prens, "Bir dostu kaybetmenin yasını tutmakta yanlış bir şey yok, Pug. Babam da, ben de acını paylaşıyoruz," dedi.

Dolgan da gelip Prens'in yanında durdu. "Ben de öyle, Pug, çünkü o sempatik bir delikanlıydı. Hepimiz kaybını paylaşıyoruz," dedi. Cüce

aklından bir şey geçirir gibi göründü, sonra da Dükle konuştu.

Kulgan yeni uyanmış, kış uykusundan kalkan bir ayı gibi doğrulup oturmuştu. Etrafta olup bitenleri anladı ve Aretha'yı Pug'ın yanında görünce, ağrıyan mafsallarını çabucak unutup yanlarına gitti.

Söyleyebilecekleri pek bir şey yoktu, ama gösterdikleri yakınlık Pug'ın içini rahatlatıyordu. Nihayet toparlandı ve kendisini Prens'ten çekerek uzaklaştırdı. "Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi burnunu çekerek. "İdare ederim."

Ateşin yanındaki Dolgan, Gardan ile Dük'e katıldılar. Borric cücenin söylediği bir şey üzerine kafasını iki yana sallıyordu. "Cesaretin için teşekkür ederim, Dolgan, ama buna izin veremem."

Dolgan piposundan bir nefes çekti, sakalını dostça bir gülümseme böldü. "Ya beni nasıl engellemeyi düşünüyorsunuz, Majesteleri? Güç kullanarak değil, herhalde."

Borric başını iki yana salladı. "Hayır, elbette değil. Ama gitmek aptallığın en büyüğü olur."

Kulgan ile Arutha birbirlerine soran bakışlar attılar. Soğuk, hissiz bir dünyada kaybolduğundan, Pug onlara pek dikkat etmiyordu. Daha yeni uyanmış olmasına rağmen, kendini yeniden uyumaya hazır hissediyor, uykunun verdiği ılık, yumuşak rahatlamayı arıyordu.

Borric onlara, "Bu çılgın cüce madenlere geri dönmeye niyetleniyor," dedi.

Kulgan ile Arutha itirazlarını dile getiremeden Dolgan, "Bunun cılız bir ümit olduğunu biliyorum, ama çocuk kötü ruhtan kaçabilmişse, kaybolmuş ve yalnız dolanıyor olacaktır. Orada bir çocuğunki şöyle dursun, bir cücenin ayaklarının bile hiç basmadığı tüneller vardır. Bir geçide girdiğimde, dönüş yolunu bulmakta zorlanmam, ama Tomas'ta böyle bir doğal his yok. İzini bulabilirsem, onu da bulabilirim. Madenlerden kaçma şansı olacaksa, benim rehberliğime ihtiyaç duyacaktır. Eğer yaşıyorsa çocuğu eve getireceğim, buna Caldara köyünün şefi, Dolgan Tagarson söz veriyor. Denemedikçe bu kış uzun salonumda dinlenemem," dedi.

Cücenin sözleri Pug'ı uyuşukluğundan sıyırmıştı. "Onu bulabileceğini düşünüyor musun, Dolgan?"

"Bulabilirsem bulabilirim," dedi. Eğilerek Pug'a yaklaştı. "Fazla umutlanma, çünkü Tomas'ın tayftan kaçmış olması küçük bir ihtimal. Aksini söylersem, sana kötülük etmiş olurdum, oğlum." Pug'ın gözlerinde

yaşların yeniden toplandığını görünce çabucak ekledi, "Ama bir yolu varsa, onu bulacağım."

Keder ile yenilenen umut arasında bir orta yol bulmaya çalışan Pug başıyla onayladı. Uyarıyı anlıyordu, ama yine de Dolgan'ın girişiminin sunduğu ufak umut kıvılcımından vazgeçemiyordu.

Dolgan kalkanıyla baltasının durduğu yere gidip onları eline aldı. "Gün doğduğunda tepelerden inip ağaçların arasından geçen yolda hızla ilerleyin. Yeşil Yürek gibi olmasa da, bu yerde küçük bir kafile için bol bol tehlike bulunur. Yolunuzu kaybederseniz, yönünüzü doğuya çevirin. Bordon'a giden yolu bulursunuz. Oradan itibaren iş üç günlük yürüyüşe kalır. Tanrılar sizi korusun."

Borric başıyla onayladı ve Kulgan gitmeye hazırlanan cücenin yanına gitti. Dolgan'a bir kese uzattı. "Kasabada tütün bulabilirim, cüce dostum. Lütfen bunu al."

Dolgan aldı ve Kulgan'a gülümsedi. "Teşekkür ederim, büyücü. Sana borçluyum."

Borric gelip cücenin önünde durdu ve elini omzuna koydu. "Sana borçlu olan bizleriz, Dolgan. Crydee'ye yolun düşerse sana vaat ettiğimiz yemeği yiyeceğiz. Daha fazlası da olacak. Talih senden yana olsun."

"Teşekkür ederim, Lord Cenapları. Dört gözle bekleyeceğim." Dolgan başka tek kelime etmeden Mac Mordan Cadal'in karanlığına yürüdü.

Dolgan ölü katırların yanında, yiyecek, su ve bir meşale almaya yetecek kadar durdu. Cücenin yeraltında yolunu bulmak için ışığa ihtiyacı yoktu - halkı uzun zaman önce başka duyularını karanlığa uyumlulaştırmıştı. Ancak istenmeyen yaratıkların ilgisini üzerine çekmenin riski ne kadar büyük olursa olsun, çocuk ışığı görebilirse, Tomas'ı bulma şansını artırır, diye düşünüyordu. Hâlâ hayatta olduğunu varsayarsak, diye içinden ekledi keyifsizce.

Tomas'ı en son gördüğü tünele giren Dolgan, çocuğun geçişinin izlerini aradı. Toz inceydi, ama yer yer ufak bir düzensizlik, belki bir ayak izi olabilecek bir şeyi çıkarabiliyordu. Yola devam eden cüce, çocuğun ayak izlerinin açıkça belirli olduğu, daha tozlu geçitlere geldi. Aceleyle bunları izledi.

Dolgan birkaç dakika sonra aynı mağaraya geldi ve küfretti.

Tayfla yapılan dövüşün neden olduğu tüm karışıklıklar arasında çocuğun ayak izlerini yeniden bulma konusunda pek ümidi yoktu. Kısa bir süre

durduktan sonra, mağaradan çıkan tüm tünellerde işaret aramaya koyuldu. Bir saat sonra mağaradan çıkan, ilk girdiği yerin sağındaki bir tünelden geçen tek bir ayak izi gördü. İzi takip ettiğinde geniş aralıklarla birkaç ayak izi daha buldu ve çocuğun koşuyor olması gerektiğine karar verdi. Aceleyle yoluna devam etti ve geçit daha tozlu bir hal aldığında daha başka izler de gördü.

Dolgan göldeki mağaraya geldi ve izi neredeyse yeniden kaybedecekti ki, merdiven sahanlığının yakınındaki tüneli gördü. Suyun içinde bin bir zahmetle yürüyerek kendini geçide doğru çekti ve Tomas'ın izlerini gördü. Meşalesinden yayılan hafif ışık mağaradaki kristalleri aydınlatmak için yeterli değildi. Ama dikkatini çocuğu bulmaya öylesine vermişti ki, öyle bile olsa durup manzarayı hayranlıkla izlemezdi.

Aşağıya inen geçidi izledi, hiç durup dinlenmeden. Tomas'ın tayfı çoktan geride bıraktığım biliyordu. Yolculuğunun büyük bölümünde daha ağır bir tempo izlediğine dair işaretler vardı: Tozdaki ayak izleri yürüdüğünü, soğuk kamp ateşi ise mola verdiğini gösteriyordu. Ama burada tayf dışında, onun kadar dehşet verici başka tehlikeler de vardı.

Dolgan son mağarada izi bir kez daha kaybetti ve ancak izlerin sona erdiği yerin yukarısındaki kaya çıkıntısını gördüğünde bulabildi. Buraya tırmanmakta zorlandı, ama başardığında, çocuğun meşalesini söndürdüğü yerdeki isi gördü. Tomas burada dinlenmiş olmalıydı. Dolgan etrafındaki boş mağaraya baktı. Dağların bu kadar aşağısında hava hareket etmiyordu. Bu tür şeylere alışık olan cüce için bile burası insanın sinirlerini bozan bir yerdi. Kaya çıkıntısının üzerindeki siyah ize baktı. Ama Tomas burada ne kadar kalmıştı ve nereye gitmişti?

Dolgan duvardaki deliği gördü ve çıkıntıdan uzaklaşan ayak izi olmadığından, Tomas'ın gittiği yerin burası olduğuna karar verdi. Tırmanarak delikten geçti ve aşağı, dağın iç kısımlarına açılan daha büyük bir geçide açılana kadar ilerledi.

Dolgan bir grup ayak izine benzeyen bir şeyi izledi, sanki bir grup adam bu tarafa gelmiş gibiydi. Tomas'ın ayak izleri de bunlara karışmıştı ve endişelendi, zira çocuk bu yoldan diğerlerinden önce ya da sonra ya da onlarla birlikte geçmiş olabilirdi. Çocuk birisinin elinde tutsaksa, Dolgan her saniyenin hayati önem taşıdığını biliyordu.

Tünel dönerek aşağı indi ve çok geçmeden sıkıca bir araya getirilmiş ve pürüzsüz bir hal alana dek parlatılmış, büyük taş bloklardan yapılmış bir

salona dönüştü. Tüm yaşamı boyunca bunun bir benzerini görmemişti. Geçit düzleşti ve Dolgan sessizce yürüdü. Taş sert ve tozsuz olduğundan izler kaybolmuştu. Başının çok üzerinde Dolgan tavandan zincirlerle sarkıtılmış birkaç kristal şamdanın birincisini seçebildi. Mumların yakılabilmesi için bir palangayla indirilebiliyorlardı. Çizmelerinin sesi yüksek tavandan boş bir yankıyla döndü.

Geçidin uzak ucunda tahtadan yapılmış, demirden şeritleri ve büyük bir kilidi olan bir kapı gözüne çarptı. Kapının kanatları açıktı ve içeriden ışığın geçtiği görülüyordu.

Dolgan hiç ses çıkarmadan kapının yanına süzüldü ve içeri baktı. Gördükleri karşısında ağzı açık kaldı, kalkanı ile baltasını gayrı ihtiyari çekti.

Altın paralardan ve bir insanın yumruğu büyüklüğündeki mücevherlerden oluşan bir yığının üzerinde Tomas oturuyor, balığa benzeyen bir şey yiyordu. Karşısında Dolgan'ın gözlerine inanamamasına yol açan bir şekil çömelerek oturmuştu.

Ufak bir at arabası boyutundaki bir kafa yerde duruyordu. Koyu altın rengindeki, her biri bir kalkan büyüklüğündeki pullar üzerini kaplamıştı ve uzun, kıvrak boynu devasa salonun loşluğuna doğru uzanan kocaman bir gövdede son buluyordu. Sırtında sarkan uçları yere değen dev kanatlar kapalı duruyordu. Başında, narin görünümlü, gümüşi beneklerle kaplı bir sorguçla ayrılan, iki sivri kulak duruyordu. Yaratığın uzun ağız bölümünde, her biri bir kılıç boyundaki keskin dişlerini ortaya seren, kurdumsu bir gülümseme vardı ve uzun dili ani bir hareketle saklayarak dışarı çıktı.

Dolgan kendisini esir alan kaçma isteğini bastırdı, zira Tomas oturuyor ve görünüşe bakılırsa cüce ahalisinin en korkulan ve eski düşmanıyla yemeğini paylaşıyordu-, büyük bir ejderhayla. Öne adım attı ve çizmeleri taş zeminde çatırdadı.

Tomas sese döndü ve ejderin koca başı yerden kalktı. Yakut renkli devasa gözleri küçük davetsiz misafiri süzdü. Tomas yüzünde bir mutluluk ifadesiyle ayağa fırladı. "Dolgan!" Hazine yığınından aşağı indi ve cüceye doğru seğirtti.

Ejderin sesi büyük salonda gümbürdeyerek, vadideki gök gürültüsü gibi yankılandı. "Hoş geldin, cüce. Arkadaşın bana onu terk etmeyeceğini söylemişti."

Tomas cücenin önünde durup bir düzine soruyu sıralarken Dolgan'ın duyuları sersemlemiş bir haldeydi. Çocuğun arkasında tüm ejderlerin prensi sessizce oturmuş, konuşmayı gözlemliyordu ve cüce her zamanki soğukkanlılığını korumakta güçlük çekiyordu. Tomas'ın sorularından pek bir şey anlamayan Dolgan ejderi daha iyi görebilmek için çocuğu nazikçe yana itti. "Yalnız geldim," dedi çocuğa usulca. "Diğerleri aramayı bana bırakmaya isteksizdi, ama görev çok önemli olduğundan, yola devam etmeleri gerekti." Tomas, "Anlıyorum," dedi.

"Bu ne sihirbazlıktır?" diye sordu Dolgan alçak sesle.

Ejder kıkırdadı ve ses odada gümbürdedi. "Yuvama gel de sana söyleyeyim, cüce," dedi. Büyük ejderin kafası yere çevrildi, gözleri hâlâ Dolgan'ın başının üzerine dikilmişti. Cüce kalkanıyla baltasını gayrı ihtiyari hazır tutarak, ağır ağır yaklaştı. Ejder derin, yankılanan bir kahkaha attı, bir kanyondan dökülen şelale gibi. "Kendini tut, ufak savaşçı, sana ya da arkadaşına zarar vermeyeceğim."

Dolgan kalkanını indirdi ve baltasını kemerine astı. Etrafına bakındı ve dağın yaşayan kayalarından oluşturulmuş, devasa bir salonda durduklarını gördü. Salonun tüm duvarlarında solmuş ve yırtılmış, büyük duvar halıları ve bayraklar görülebiliyordu; görünümlerindeki bir şey Dolgan'ı iğrendirdi, zira bunlar eski oldukları kadar yabancıydı da -tanıdığı hiçbir yaratık, insan, elf ya da goblin bu flamaları yapmazdı. Tavandaki kalaslardan başka kristal şamdanlar asılıydı. Salonun uzak ucunda bir platformun üzerinde duran bir taht ile önünde pek çok kişinin yemek yiyebileceği uzun masalar görülebiliyordu. Masalarda kristal sürahilerle altın tabaklar duruyordu. Bütün bunlar da çağların tozuyla kaplanmıştı.

Salonun başka yerlerinde yığınlarca hazine yatıyordu: altın, mücevherler, taçlar, gümüşler, gösterişli zırhlar, rulolarca nadir kumaş ve kıymetli ağaçlardan kazınmış, büyük bir zanaat ile kakılmış mineli sandıklar.

Dolgan bir ömürlük zenginliğin üzerine çökerek, olabildiğince rahat oturmak için nesneleri dalgınlıkla sağa sola itti. Cüce piposunu çıkarırken Tomas yanına oturdu. Dolgan belli etmese de sakinleşmeye ihtiyaç duyuyordu ve piposu her zaman sinirlerini yatıştırırdı. Meşalesinden bir ince çıra yakıp piposunu tutuşturdu. Ejder onu izledikten sonra, "Artık ateşle duman mı soluyabiliyorsun, cüce? Sen yeni ejder misin? Hiç böyle küçük bir ejder olmuş muydu?" dedi.

Dolgan başını iki yana salladı. "Bu sadece benim pipom." Tütünün nasıl kullanıldığını açıkladı.

Ejder, "Bu tuhaf bir şey, ama senin halkın, gerçekten de tuhaf bir halk," dedi.

Dolgan bunun üzerine bir kaşım kaldırdı, ama hiçbir şey demedi. "Tomas, buraya nasıl geldin?"

Tomas'ın ejdere kulak asar gibi bir hali yoktu, bu da Dolgan'ı rahatlatmıştı. Koca canavar onlara zarar vermek isteseydi, bunu çok az bir gayret sarf ederek yapabilirdi. Ejderler su götürmez bir şekilde, Midkemia'daki en haşmetli yaratıklardı. Gençliğinde dövüştüğü ejderlerin iki katı olan bu ejder de Dolgan'ın duyduğu ejderler arasında en haşmetlisiydi.

Tomas yemekte olduğu balığı bitirdi ve "Uzun zaman dolaştım ve uyuyabileceğim bir yere geldim," dedi.

"Evet, orayı buldum."

"Bir sese uyandım ve buraya varan izler buldum."

"Onları da gördüm. Senin esir alındığından korktum."

"Alınmamıştım. Buraya gelen bir goblin ve Kara Kardeşlik kafilesiydi. Önlerinde yatan şey onları fazlasıyla endişelendirdiği için arkalarından gelene dikkat etmediklerinden, onları hayli yakından izleyebildim."

"Bu tehlikeli bir şey."

"Biliyorum, ama bir çıkış yolu bulmam şarttı. Bana yüzeye çıkan yolu gösterebileceklerini ve onlar ilerlerken bekleyebileceğimi, sonra da gizlice dışarı çıkabileceğimi düşündüm. Madenlerden çıkabilirsem, kuzeye, senin köyüne doğru gidebilirdim."

"Gözü pek bir plan, Tomas," dedi Dolgan gözlerinde onaylayan bir ifadeyle.

"Buraya geldiler, ben de peşlerinden." "Onlara ne oldu?"

Ejder konuştu. "Onları uzaklara gönderdim, cüce, çünkü onlar benim birlikte olmayı seçeceğim türden kişiler değildiler."

"Uzaklara mı gönderdin? Nasıl?"

Ejder başını biraz kaldırdı ve Dolgan onun pullarının yer yer solmuş ve donuklaşmış olduğunu gördü. Kızıl gözlerinin üzerinde hafif bir perde vardı ve Dolgan aniden ejderin kör olduğunu anladı.

"Ejderler uzun zamandır büyü gücüne sahiptir, bu büyü diğerlerine benzemez. Seni sanatım sayesinde görebiliyorum, cüce, çünkü uzun

zamandır ışıktan mahrumum. Hain yaratıkları aldım ve kuzeyde uzaklara yolladım. Oraya nasıl vardıklarını bilmiyor, bu yeri de hatırlamıyorlar."

Dolgan piposundan bir nefes çekerek duyduklarını düşündü. "Benim halkımın öykülerinde, büyücü ejderleri anlatan efsaneler vardır, ancak gördüğüm ilk büyücü ejder sensin."

Ejder başını adeta yorgunlukla yere bıraktı. "Çünkü ben altın ejderlerin sonuncusuyum, cüce ve daha küçük olan ejderlerin hiçbiri sihir sanatına malik değildir. Asla bir can almamaya yeminliyim, ama onların türünden kimselerin dinlenme yerimi istila etmesine izin vermem."

Tomas konuştu. "Rhuagh bana iyi davrandı, Dolgan. Sen beni bulana kadar burada kalmama izin verdi, zira birinin geleceğini biliyordu."

Dolgan ejdere bakarak önsezisine hayret etti.

Tomas devam etti, "Bana yemek için tütsülenmiş balık ve dinlenecek yer verdi."

"Tütsülenmiş balık mı?"

Ejder, "Sizin gnom olarak bildiğiniz koboldlar(2), beni tanrı sayıp bana tapınır ve bana adaklar getirirler, derin gölde tutulan ve tütsülenen balıkla derinlerdeki salonlardan toplanan hazineler," dedi.

"Evet," dedi Dolgan, "gnomlar hiçbir zaman zekâlarıyla tanınmamışlardır."

Ejder kıkırdadı. "Doğru. Koboldlar utangaçtır ve yalnızca derin tünellerinde huzurlarını kaçıranlara zarar verirler. Sade bir ahalidir onlar ve bir tanrıya sahip olmak hoşlarına gidiyor. Ben avlanamadığım için de, bu münasip bir anlaşma."

Dolgan soracağı bir sonraki soruyu aklında evirip çevirdi. "Saygısızlık etmek istemem, Rhuagh, ama ejderlerle olan deneyimlerimde kendi türünüz dışındakilere pek sevgi beslemediğinize tanık oldum. Neden çocuğa yardım ettin?"

Ejder bir an gözlerini kapadı, sonra da açıp cüceye boş boş baktı. "Şunu bil ki, cüce, bu her zaman böyle değildi. Senin halkın eskidir, ama benim halkım halkların biri hariç en eskisidir. Bizler elflerden ve moredhelden önce buradaydık. Bizler adı anılamayacak olanlara hizmet ederdik ve mutlu bir halktık."

"Ejder Lordları'na mı?"

"Sizin efsaneleriniz onlara böyle der. Onlar bizlerin efendisiydi, bizler de elfler ve moredhel gibi, onların kullarıydık. Tahayyül edilemeyecek bir

yolculuğa çıkarak bu diyarları terk ettiklerinde, cücelerin veya insanların bu topraklara gelmelerinden önce bizler özgür halkların en güçlüsü olduk. Bizlerin egemenliği gökler ve her şeyin üzerindeydi, zira bizler herkesten daha kudretliydik.

"Çağlar önce, insanlar ve cüceler dağlarımıza geldiler ve bir zaman barış içinde yaşadık. Ama gelenekler değişir ve çok geçmeden anlaşmazlıklar başladı. Elfler moredheli bugün Elvandar adı verilen ormandan sürdüler ve insanlarla cüceler ejderlerle savaşa tutuştular.

"Bizler güçlüydük, ama insanlar ormandaki ağaçlar gibidir, sayılamayacak kadar çokturlar. Halkım yavaş yavaş güneye kaçtı ve bu dağlarda son kalan benim. Burada çağlardır yaşadım, çünkü yuvamdan ayrılmak istemedim.

"Büyü yoluyla bu hazineyi arayanları döndürebiliyor, sanatları yüzünden zihinlerini bulandıramadıklarımı ise öldürüyordum. Öldürmekten usandım ve daha fazla can almamaya yemin ettim, moredhel gibi menfur olanları bile. Bu yüzden onları uzaklara gönderdim ve bu yüzden çocuğa yardım ettim, zira o zarar görmeyi hak etmiyordu."

Dolgan ejderhayı inceledi. "Sana teşekkür ederim, Rhuagh."

"Teşekkürünü hoşnutlukla karşılıyorum, Gri Kuleler diyarından Dolgan. Gelmenden de mutluyum. Çocuğu ancak kısa bir süre daha barındırabilirdim, zira Tomas'ı yanıma büyü sanatını kullanarak, ölüm nöbetimi tutsun diye çağırdım."

"Ne?" diye bağırdı Tomas.

"Ejderhalara ölecekleri ânı bilme yetisi bahşedilmiştir, Tomas. Benim ölümüm yaklaşıyor. Kendi halkımın ölçüsüne göre bile yaşlıyım ve dolu dolu yaşadım. Böyle olmasından hoşnudum. Bizim yolumuz böyledir."

Dolgan sıkıntılı görünüyordu. "Yine de burada oturup bunlar söylemeni dinlemek bana tuhaf geliyor."

"Neden, cüce? Senin halkından biri öldüğünde ne kadar uzun değil, ne kadar iyi yaşadığına bakıldığı doğru değil midir?"

"Bu dediğin doğru."

"Öyleyse ölüm anının bilinmesi ya da bilinmemesi niye önemli olsun ki? İkisi de aynı şeydir. Türümdekilerin ümit edebileceği her şeye sahip oldum: sağlığa, eşlere, çocuklara, zenginliklere ve saire. İstediğim her şey bunlardan ibaretti ve onlara sahip oldum."

"Neyi istediğini bilmek bilgelik ifadesidir, istediğini elde ettiğin zamanı bilmek de daha da büyük bir bilgeliktir," dedi Dolgan.

"Doğru. Elde edilemez olduğu zamanı bilmek ondan da büyük bir bilgeliktir, zira o zaman çabalamak ahmaklıktır. Ölüm nöbeti tutmak halkımın geleneğidir, ama çağırabileceğim kadar yakında, kendi halkımdan kimse yok. Gitmeden önce ölümü beklemeni rica ediyorum. Bunu yapar mısın?"

Dolgan Tomas'a baktı, o da kabul ettiğini belirtir bir şekilde başını aşağı yukarı salladı. "Pekâlâ, ejder, bunu yapacağız, yüreğimize mutluluk veren bir şey olmasa da."

Ejder gözlerini kapadı; Tomas ile Dolgan gözlerin şişerek kapanmakta olduklarını görebiliyordu. "Sağ ol, Dolgan ve sen de, Tomas."

Ejderha yattı ve onlara yaşamını anlattı, Midkemia göklerinde uçuşlarını, kaplanların şehirlerde yaşadığı uzak ülkeleri ve kartalların konuşabildiği dağları. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar hayret ve hayranlık verici öyküler anlatıldı.

Sesi çatallanmaya başlayınca Rhuagh, "Bir defasında bu yere bir insan, sanatı kudretli bir büyücü gelmişti. Buradan büyü yoluyla uzaklaştırılamıyordu, onu öldüremiyordum da. Tam üç gün savaştık, onun sanatı benimkine karşıydı ve bittiğinde bana galebe çalmıştı. Beni öldüreceğini ve hazinelerimi yanında götüreceğini sandım, ama bunun yerine yanımda kaldı, zira tek düşüncesi büyümü öğrenmekti, ben öldüğümde yitip gitmesin diye."

Tomas hayretler içinde oturuyordu, zira Pug'dan büyü hakkında öğrendiği pek az şey olmasına rağmen, bunun muhteşem bir şey olduğunu düşünüyordu. Zihninin gözünde devlerin savaşını ve iş başındaki büyük erkleri görebiliyordu.

"Yanında tuhaf bir yaratık vardı, bu yaratık gobline çok benzemesine rağmen dik duruyordu ve hatları daha inceydi. Üç yıl benimle kaldı, hizmetkârı ise gelip gitti. Öğretebileceğim ne varsa öğrendi, çünkü ondan bir şeyi esirgeyemedim. Ama o beni eğitti de ve bilgeliği beni avuttu. Ne kadar bayağı olursa olsun yaşama saygı duymayı ondan öğrendim ve bana gelen tüm canları bağışlamaya yemin ettim. O da başkalarının elinde acı çekmişti, benim de insanlarla olan savaşlarımda değer verdiğim pek çok şeyi kaybederek çektiğim gibi. Bu adam yürekteki ve zihindeki yaraları iyileştirme sanatına mazhardı ve yanımdan ayrıldığında kendimi yenik

değil, muzaffer hissettim." Durup yutkundu; Tomas kelimelerinin artık güçlükle çıktığını görebiliyordu. "Ölüm nöbetimi bir ejderha tutamayacaksa, onun burada oturmasını yeğlerdim, çocuğum, çünkü o senin türünden dost sayacağım ilk kişiydi."

"O kimdi, Rhuagh?" diye sordu Tomas.

"Adına Macros deniyordu."

Dolgan'ın düşünceli bir hali vardı. "Adını duydum, sanatı son derece kudretli bir büyücü. Doğuda bir yerlerde yaşamış, neredeyse bir efsane."

"O bir efsane değil, Dolgan," dedi Rhuagh boğuk bir sesle. "Ancak ölmüş olabilir, çünkü benimle yaşadığı zamanın üzerinden çağlar geçti." Ejderha durdu. "Zamanım artık yaklaşıyor, bu yüzden bitirmem gerek. Senden bir ricam var, cüce." Başını hafifçe oynattı ve "Şuradaki kutuda büyücünün bu an kullanılmak üzere verdiği bir armağan var. Büyüyle biçimlendirilmiş bir çubuk. Macros bunu öldüğümde ardımda leş yiyenlerin didikleyeceği kemikler kalmasın diye bıraktı. Onu buraya getirir misin?" dedi.

Dolgan işaret edilen sandığın yanma gitti. Açtığında mavi kadife kumaşın üzerinde duran siyah, madeni bir çubuk buldu. Çubuğu eline aldı ve boyuna göre şaşırtıcı derecede ağır olduğunu gördü. Çubuğu ejderhaya taşıdı.

Ejderha konuştuğunda, dili şişmiş olduğundan, sözcükleri güçlükle anlaşılıyordu. "Bir an sonra çubuğu bana değdir, Dolgan, çünkü sonum gelmiş olacak."

"Peki," dedi Dolgan, "ancak sonunu görmek bana hiç mutluluk vermeyecek, ejderha."

"Bundan önce söyleyeceğim son bir şey var. Diğer kutunun yanında senin için bir hediye var, cüce. Burada canının çektiği diğer her şeyi alabilirsin, zira hiçbiri işime yaramaz. Ama bu salonda bulunanlar arasında, senin almanı istediğim şey kutunun içindeki." Başını Tomas'a çevirmeye çalıştı, ama başaramadı. "Tomas, son anlarımı benimle paylaştığın için sana teşekkür ederim. Kutuda cücenin hediyesinin yanında senin için de bir hediye var. Sen de başka ne istersen al, çünkü yüreğinde iyilik var." Derin bir nefes aldı ve Tomas bu nefesin ejderhanın gırtlağında hırıldadığını duydu. "Şimdi, Dolgan."

Dolgan çubuğu uzattı ve ejderin kafasına hafifçe dokundurdu. Önce hiçbir şey olmadı. Rhuagh usulca, "Macros'un son armağanıydı," dedi.

Birden ejderhanın çevresinde yumuşak, altın renkli bir ışık oluşmaya başladı. Ölüm ezgisi salonun duvarlarında yankılanırken hafif bir uğultu duyuldu. Işık giderek parlak bir hal alır ve enerji kazanarak nabız gibi atmaya başlarken ses yükseldi. Tomas ile Dolgan Rhuagh'ın pullarındaki solgun lekelerin silinmesini izlediler. Postu altın ışıklarla parıldıyordu ve gözlerindeki perde kalkmaya başladı. Başını ağır ağır kaldırdı ve etrafındaki salonu yeniden görebildiğini anladılar. Göğsü dimdikti ve kanatları havalanarak altındaki gümüşî parıltıyı ortaya serdi. Sararmış dişleri parlak beyaz bir renge büründüler ve dimdik doğrulup, başım havaya kaldırırken rengi atmış siyah renkteki pençeleri cilalanmış abanoz gibi parıldadı.

Dolgan usulca, "Bu benim gördüğüm en muhteşem manzara," dedi.

Rhuagh gençliğindeki gücünün görüntüsüne yeniden bürünürken ışığın yoğunluğu yavaşça arttı. Tüm, ihtişamlı boyunca dimdik doğruldu, sorgucunda gümüş ışıklar oynaşıyordu. Ejderha genç, çevik bir hareketle başını geriye attı ve bir haykırışla yüksek, kemerli tavana doğru güçlü bir ateş rüzgârı savurdu. Yüz trompeti andıran bir kükremeyle, "Sağ ol, Macros. Gerçekten de prenslere yaraşır bir armağan bu," diye bağırdı.

Derken tuhaf bir biçimde tınılı olan gümlemenin tonu değişerek daha sürekli, daha yüksek bir hal aldı. Bir an hem Dolgan hem de Tomas nabız gibi atan tonların arasından bir sesin, derin, uğuldayan bir yankıyla, "Bir şey değil, dostum," dediğini duyduklarını sandılar.

Tomas yüzünde ıslaklık hissederek dokundu. Ejderhanın saf güzelliğinin karşısında dökülüveren mutluluk gözyaşları yüzünden oluk oluk akıyordu. Ejderhanın koca, altın kanatları, havaya atılarak uçmaya başlayacakmış gibi açıldı. Titreşen ışık o kadar parlak bir hal aldı ki, Tomas ile Dolgan, gözlerini görüntüden ayıramasalar da, bakmaya dayanamaz oldular. Odadaki ses öyle tiz bir notaya ulaşmıştı ki, tavandan başlarına toz iniyordu ve zeminin sallandığını hissedebiliyorlardı. Ejderha kanatlarını açarak kendisini havaya attı, sonra kör edici bir soğuk ışık çakışıyla ortadan kayboldu. Oda birden eskisi gibiydi ve ses yok olmuştu.

Ejderin kaybolmasından sonra mağaranın boşluğu rahatsız edici geliyordu ve Tomas cüceye baktı. "Gidelim, Dolgan. Kalmak istemiyorum."

Dolgan düşünceli görünüyordu. "Peki. Ben de kalmayı istemiyorum. Yine de ejderhanın armağanları meselesi var hâlâ." Ejderhanın belirttiği kutuya gidip açtı.

Dolgan'ın gözleri, içeri uzanıp bir cüce tokmağı çekerken fal taşı gibi açıldı. Tokmağı gözlerinin önünde tuttu ve saygıyla inceledi. Tokmağın başı meşale aydınlığında mavimsi ışıklarla parlayan gümüşî bir madenden yapılmıştı. Yan tarafına cüce simgeleri kazınmıştı. Sapı, kakmalı meşe ağacındandı ve üzerinde boylu boyunca şerit testeresiyle yapılmış süsler vardı. Parlatılmıştı ve cilanın altından ahşabın derin, zengin damadan görülebiliyordu. Dolgan usulca," Bu Tholin'in Şahmerdanı. Uzun zaman önce halkımdan alınmıştı. Dönüşü Batı'nın dört bir yanındaki cüce salonlarını neşeye boğacak. Bu çağlar önce yitirdiğimiz, son kralımızın simgesidir," dedi.

Tomas bakmak için yakma geldi ve kutuda başka bir şey daha olduğunu gördü. Dolgan'ın yanından uzandı ve beyaz kumaştan büyük bir bohçayı çekti. Bohçayı açtı ve kumaşın ön tarafında altın bir ejderha süslemesi olan beyaz bir kısa pelerin olduğunu gördü. İçinde, aynı armayı taşıyan bir kalkanla altın bir miğfer vardı. En muhteşemiyse beyaz bir kabzası olan altın bir kılıçtı. Kını fildişini andıran, ancak metal gibi, daha güçlü olan pürüzsüz, beyaz bir maddeden yapılmıştı. Bohçanın altında, hayranlık dolu bir "Ah!" nidasıyla çıkardığı, altından bir zincir zırh yatıyordu.

Dolgan onu izledi ve "Al onları, evlat. Ejder senin armağanın olduğunu söylemişti," dedi.

"Bunlar bana göre fazlasıyla değerli, Dolgan. Bunlar bir prense ya da krala ait."

"Önceki sahiplerinin işine pek yaramayacaklarını düşünüyorum, delikanlı. Gönül rızasıyla verildiler ve sen istediğini yapabilirsin, ancak onlarda özel bir yan olmalı, aksi halde şahmerdanın yanında kutuya konulmazlardı. Tholin'in şahmerdanı, bu dağlardaki en eski maden olan kadim Mac Cadman Alair ocaklarında tavlanmış bir erk silahıdır. Varaklı zırh ile kılıcın da öyle olması muhtemel. Sana gelmelerinin bir amacı olabilir."

Tomas bir an düşündü, sonra dış cüppesini hızla çekti. Tuniği cepken sayılmazdı, ama altın zırh ondan daha iri yarı biri için yapıldığından, üzerinden kolaylıkla geçti. Kısa pelerini üzerine çekti ve miğferi başına yerleştirdi. Kılıçla kalkanı eline alarak Dolgan'ın önüne dikildi, "Aptal görünüyor muyum?"

Cüce onu yakından inceledi. "Biraz büyükler, ama büyüyünce sana tam olurlar, şüphesiz." Çocuğun bir elinde kılıcı, diğerinde kalkanı tutarak

duruşunda bir şey gördüğünü sandı. "Yo, Tomas, aptal görünmüyorsun. Belki rahat değilsin, ama aptal da değilsin. Bunlar ihtişamlı şeyler ve sanırım, zamanla onları giyilmeleri amaçlanan şekilde giyeceksin."

Tomas başıyla onayladı, cüppesini aldı ve kılıcını kaldırarak kapıya doğru döndü. Zırh şaşırtıcı derecede hafif, Crydee'de giydiğinden çok daha hafifti. Çocuk, "Başka bir şey almak içimden gelmiyor, Dolgan. Sanırım bu kulağa tuhaf geliyor," dedi.

Dolgan yürüyerek yanına geldi. "Yo, evlat, ben de ejderhanın hazinesinden başka bir şey almak istemiyorum." Gerisindeki salona bir bakış attıktan sonra, "Gerçi ileriki gecelerde bunun akıllıca bir şey olduğundan kuşku duyacağım. Bir gün dönebilirim, ama bundan şüpheliyim. Şimdi, eve giden bir yol bulalım," diye ekledi. Yola çıktılar ve çok geçmeden Dolgan'ın iyi tanıdığı, onları yüzeye çıkaran tünellerdeydiler.

Dolgan sessiz bir uyarıyla Tomas'ın kolunu kavradı. Çocuk konuşmamayı akıl etti. Aynı zamanda tayfın önceki günkü saldırısından önce hissettiği telaşı hissediyordu. Ama bu defakini neredeyse bedenen hissedebiliyordu. Yaşayan ölü yaratık yakınlardaydı. Tomas meşaleyi yere koyarak söndürdü. Gözleri hayretle büyüdü, zira beklediği karanlığı görmek yerine, cücenin öne ağır ağır ilerleyen siluetini hayal meyal görebiliyordu. Düşünmeden, "Dolgan-" dedi.

Cüce arkasını döndü ve sırtında aniden siyah bir şekil belirdi. Tomas, "Arkanda!" diye bağırdı.

Dolgan tayfla yüzleşmek üzere dönerken kalkanıyla Tholin'in şahmerdanını gayrı ihtiyari çekti. Yaşayan ölü yaratık cüceye bir darbe indirdi ve Dolgan'ı kurtaran yalnızca savaşta pişmiş refleksleri ile cücelere özgü, karanlıkta hareketi sezme yetisi oldu, zira darbeyi demirle kaplanmış kalkanıyla karşılamıştı. Yaratık demire değince öfkeyle uludu. Derken Dolgan atalarının efsanevi silahıyla öne atıldı ve tokmak gövdesine değerken yaratık bir çığlık attı. Tokmağın ucundan mavi-yeşil ışık fışkırdı ve yaratık ıstırap içinde inleyerek geriledi.

Dolgan, "Arkamda kal," diye bağırdı. "Demir onun sinirini bozuyorsa, Tholin'in şahmerdanı acı veriyor. Onu uzaklaştırmayı başarabilirim."

Tomas cüceye itaat etmeye hazırlandı, derken sağ elinin uzanıp kılıcı sol tarafındaki kından kurtardığını hissetti. Üzerine uymayan zırh birden omuzlarına daha rahatça yerleşti ve kalkan kolunda, onu yıllardır

taşıyormuşçasına dengelendi. Tomas istemsiz bir şekilde Dolgan'ın arkasına ilerledi, sonra altın kılıcı hazırda tutarak yanından geçti.

Yaratık duraklar gibi oldu, sonra da Tomas'a doğru hareket etti. Tomas kılıcını indirmeye hazırlanarak havaya kaldırdı. Tayf katışıksız dehşet ifade eden bir ses çıkararak arkasını döndü ve kaçtı. Dolgan Tomas'a bir göz attı ve gördüğü bir şey, Tomas kendine gelir gibi olur ve kılıcını yerine kaldırırken tereddüt etmesine neden oldu.

Dolgan meşalenin yanma döndü ve "Bunu neden yaptın, delikanlı?" dedi.

"Tomas, "Ben... bilmiyorum," dedi. Bir an cücenin talimatlarına itaat etmediği için utanarak, "Ama işe yaradı. Yaratık kaçtı," dedi.

"Evet, işe yaradı," diye kabul etti Dolgan meşalenin kapağını kaldırarak. Işıkta çocuğu inceledi.

Tomas, "Sanırım atalarının tokmağı ona fazla geldi," dedi.

Dolgan hiçbir şey demedi, ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Yaratık Tomas'ı beyaz ve altın renkli zırhının içinde görünce korkarak kaçmıştı. Derken cücenin aklına başka bir düşünce geldi. "Oğlum, yaratığın arkamda olduğunu nasıl bilip de beni uyardın?" "Onu gördüm."

Dolgan dönüp Tomas'a bariz bir hayretle baktı. "Gördün mü? Nasıl? Meşalenin kapağını kapamıştın." "Bilmiyorum. Gördüm, sadece."

Dolgan meşalenin kapağını yeniden kapadı ve ayağa kalktı. Birkaç metre ileri giderek, "Şimdi neredeyim, delikanlı?" dedi.

Tomas hiç tereddüt etmeden yanma gelip durarak bir elini omzuna koydu. "Buradasın." "Ne-?" dedi cüce.

Tomas önce miğfere, sonra da kalkana dokundu. "Onların özel olduğunu sen söylemiştin."

"Evet, delikanlı. Ama o kadarda özel olduklarını düşünmemiştim."

Endişelenen çocuk, "Onları çıkarsam mı?" diye sordu.

"Yo, yo." Dolgan meşaleyi yere bırakarak, "Senin neyi görüp neyi göremeyeceğini düşünüp kaygılanmak zorunda kalmazsam daha hızlı hareket edebiliriz," dedi. Sesini neşeli çıkarmaya zorladı. "Ve diyarda bizden iyi iki savaşçı bulunamaz da olsa, o ışıkla varlığımızı ilan etmezsek daha iyi olacak. Ejderhanın moredhelin madenlerimizdeki varlığından bahsetmesi içimi rahatlatmıyor. Bir çete halkımın gazabıyla karşılaşma riskine atılacak kadar cesursa, başkaları da olabilir. Oradaki tayf senin altın kılıcınla benim kadim tokmağım karşısında dehşete kapılmış olabilir, ama yirmi küsur moredhel bu kadar kolay etkilenmeyebilir."

Tomas söyleyecek hiçbir şey bulamadığından, karanlığın içinde ilerlemeye başladılar.

* * *

Aceleyle ilerleyen goblin ve Karanlık Kardeşlik grupları yanlarından geçerken üç kez durup gizlendiler. Karanlık gözlem noktalarından, geçenlerin çoğunun yaralı olduğunu ya da topallarken soydaşlarından yardım aldıklarını görebiliyorlardı. Son grup da gittikten sonra Dolgan Tomas'a döndü ve "Tarihte hiçbir zaman goblinler ile moredhel madenlerimize bu denli kalabalık gruplar halinde girmeye cesaret edememişti. Halkımdan, bu riske atılamayacak kadar korkarlar," dedi.

Tomas, "Hayli hırpalanmış bir halleri var, Dolgan ve yanlarında dişiler ve çocuklar var, üstelik büyük çıkınlar taşıyorlar. Bir şeylerden kaçıyorlar," dedi.

Cüce başıyla onayladı. "Hepsi de Gri Kuleler'deki kuzey vadisi yönünden kaçıp Yeşil Yürek'e doğru ilerliyorlar. Bir şey onları hâlâ güneye doğru sürüyor."

"Tsuraniler mi?"

Dolgan başıyla evetledi. "Benim düşüncem de o şekilde. Haydi gel. En iyisi Caldara'ya elimizden geldiğince çabuk dönmek." Yola çıktılar ve çok geçmeden Dolgan'ın iyi bildiği, onları yüzeye ve eve götüren tünellerdeydiler.

Beş gün sonra Caldara'ya vardıklarında ikisi de bitkin haldeydi. Dağlarda kar yoğundu ve ilerleyişleri yavaştı. Köye yaklaştıklarında muhafızlar tarafından görüldüler ve çok geçmeden köyün tamamı onları karşılamaya geldi.

Köyün uzun salonuna götürüldüler ve Tomas'a bir oda verildi. O kadar yorgundu ki, hemen uykuya daldı; tıknaz cüce bile yorulmuştu. Cüceler ertesi gün köyün büyüklerini meclise toplamayı ve vadiye ulaşan son haberleri tartışmayı kararlaştırdılar.

Tomas uyandığında kurt gibi açtı. Ayağa kalkarak gerindi ve hiçbir tarafının tutulmadığını görerek şaşırdı. Altın zırhı çıkarmadan uykuya dalmıştı ve uyandığında mafsallarıyla kaslarının isyan bayrağını çekmesi gerekirdi. Kapıyı açtı ve adımını bir salona attı. Uzun salonun merkezindeki odaya gelene kadar hiç kimseyi görmedi. Büyük masanın etrafında oturan birkaç cüce vardı, masanın başında da Dolgan oturuyordu. Tomas bunlardan

birinin Dolgan'ın oğlu Weylin olduğunu gördü. Dolgan çocuğa bir sandalyeye oturmasını işaret etti ve onu gruba tanıştırdı.

Cücelerin hepsi de Tomas'ı selamladılar, o da nazik yanıtlar verdi. Daha çok masadaki büyük yiyecek şölenine bakıyordu.

Dolgan güldü ve "Buyur ye, delikanlı; masa doluyken aç durman için bir neden yok," dedi. Tomas bir tabağı sığır eti, peynir ve ekmekle tepeleme doldurdu ve pek kaldıracak gibi olmamasına ve günün daha erken bir saati olmasına rağmen bir maşrapa bira aldı. Tabaktakileri çabucak bitirdi ve onu tasvip etmeyen biri var mı diye etrafına bakınarak ikinci bir porsiyon aldı. Cücelerin çoğu Tomas'ın bilmediği türden, bölgedeki çeşitli köylere kışlık stokların tahsisiyle ilgili bir konuda tartışmaya dalmışlardı.

Dolgan konuşmayı durdurdu ve "Tomas aramızda olduğuna göre, bence en iyisi şu Tsuranilerden bahsedelim," dedi.

Bunu duyan Tomas'ın kulakları dikildi ve ilgisini tamamen söylenenlere verdi. Dolgan, "Ben devriyeye çıktıktan sonra, Elvandar'dan ve Taş Dağı'ndan ulaklar aldık. Kuzey Geçidi yakınlarında bu yabancılar pek çok gez görülmüş. Taş Dağı'nın güneyindeki tepelerde kamp kurmuşlar," diye devam etti.

Cücelerden biri, "Bizi silahaltına çağırmadıkları sürece bu Taş Dağı'nın sorunu," dedi.

Dolgan, "Bu doğru, Orwin, ama geçidin hemen güneyindeki vadiye girip çıktıklarına dair haberler de var. Gelenekler gereği bizim olan arazilere tecavüz ettiler ve bu Gri Kuleler'in sorunudur," dedi.

Kendisine Orwin olarak hitap edilen cüce başıyla onayladı. "Gerçekten de öyle, ama bahara kadar yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Dolgan ayaklarını masaya dayayarak piposunu yaktı. "Bu da doğru. Ama Tsuranilerin de bahara kadar bir şey yapamayacağına şükredebiliriz."

Tomas elinde tutmakta olduğu bir sığır pirzolasını bıraktı. "Tipi vurdu mu?"

Dolgan ona baktı. "Evet, delikanlı, geçitlerin tümü de karla kapandı, zira kışın ilk tipisi dün gece geldi. Buradan hiçbir şey çıkamaz, özellikle de bir ordu..."

Tomas Dolgan'a baktı. "O zaman..."

"Evet. Bu kış süresince bizim konuğumuz olacaksın, zira en dayanıklı ulağımız bile dağlardan geçip Crydee'ye varamaz."

Tomas arkasına yaslandı, zira cücelerin salonunun konforuna rağmen, daha bildik bir ortamda olmayı yeğliyordu. Yine de yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Bunu kabullendi ve dikkatini yeniden yemeğine verdi.

EFSUNCUNUN ADASI

BİTKİN HALDEKİ KAFİLE AYAKLARINI SÜRÜYEREK BORDON'A GİRDİ.

Çevrelerinde geleneksel gri tunikleri, pantolonları ve cüppeleri içindeki Natal Korucuları'ndan bir bölük at sürüyordu. Korucular devriye gezerken şehrin bir mil dışında yolcularla karşılaşmış, hali hazırda da onlara eşlik etmekteydiler. Borric korucuların, bitkin durumdaki yolcuları atlarının terkisine almayı teklif etmemelerine içerlemişti, ama bunu başarıyla gizledi. Bu baldırı çıplak takımının Crydee Dükü ile kafilesi olduğunu anlamak için pek nedenleri yoktu ve debdebeli bir giriş dahi yapsa, Özgür Natal Şehirleri ile Krallık arasındaki ilişkiler pek sıcak sayılmazdı.

Pug Bordon'a hayretle baktı. Krallık standartlarına göre küçük bir şehir, bir liman kasabasından az hallice olmasına rağmen Crydee'den çok daha büyüktü. Nereye baksa, insanlar bilmediği işlerin peşinde koşuşturuyordu, meşgul ve dalgındılar. Bir esnafın ya da pazardaki bir kadının ara sıra attığı bakışlar dışında yolculara pek kulak asan yoktu. Çocuk daha önce hiç bu kadar çok insanı, atı, katırı ve arabayı bir arada görmemişti. Duyularını istila eden bir renk ve ses kargaşasıydı. Korucuların atlarının arkasında havlayan köpekler koşuyor, sinirlenen bineklerin tekmelerinden çevik hareketlerle kaçıyorlardı. Birkaç sokak çocuğu kafileye bağırarak küfür etti, görünüşlerinden anlaşıldığı kadarıyla hepsi de oralara yabancıydı ve yanlarındaki muhafızlara bakılırsa tutsaklardı. Pug bu küstahlıktan biraz rahatsız oldu, ama şehrin yeniliği dikkatini çabucak dağıttı.

Bölgedeki diğer şehirler gibi Bordon'ın da daimi bir ordusu yoktu, bunun yerine efsanevi Kesh Muhafızları'nın soyundan gelen ve batıdaki en iyi biniciler ve iz sürücülerden sayılan Natal Korucuları'ndan oluşan bir sınır karakolunu geçindiriyorlardı. Korucular belanın yaklaştığını önceden haber verebiliyor ve civardaki milislere oraya varmaları için zaman kazandırıyordu. İsmen bağımsız olan korucular, haydutları ve asileri

gördükleri yerde öldürme yetkisine sahipti, ama Dük'ün öyküsünü dinledikten ve Martin Longbow'un -iyi tanıdıkları-adını duyduktan sonra devriyenin lideri bu meselenin yerel valilere devredilmesi gerektiğine karar verdi.

Şehir meydanının yakınındaki ufak bir binada bulunan yerel valinin bürosuna götürüldüler. Gözetimi valiye devrederken korucuların tutsaklardan kurtulduklarına ve devriyelerine döndüklerine memnun olmuş gibi bir halleri vardı.

Vali, geniş gövdesini parlak renklerdeki kuşaklarla sarmaya ve parmaklarına iri altın yüzükler takmaya düşkün, tıknaz, esmer bir adamdı. Korucu yüzbaşısı bölüğünün Dük'ün adamlarıyla karşılaşmasını anlatırken siyah, yağlanmış sakalını sıvazladı. Korucular atlarına binip uzaklaşırken vali, Borric'e soğuk bir selam verdi. Dük şehirdeki en büyük gemi simsarı ve Borric'in Özgür Şehirler'deki ticaret vekili olan Talbott Kilrane tarafından beklendiklerini açıkça ifade ettiğinde valinin tavrı aniden değişti. Bürodan valinin şahsi meskenine götürüldüler ve onlara siyah, koyu kahve ikram edildi. Vali hizmetkârlarından birini bir mesajla Kilrane'in evine gönderdi ve Dük'le ara sıra havadan sudan sohbetler ettiği zamanlar dışında, sessizce bekledi.

Kulgan Pug'a doğru eğilip, "Ev sahibimiz kararını vermeden önce rüzgârın ne yönden estiğine bakan cinsten biri; bizlerin tutsak mı, konuk mu olduğumuza karar vermeden önce tacirden haber bekliyor," dedi. Büyücü kıkırdadı. "Büyüdüğünde ufak görevlerdeki memurların dünyanın dört bir yanında aynı olduğunu göreceksin."

Meecham şahsında öfkeli bir fırtına kısa bir süre sonra valinin odasında aniden belirdi, yanında Kilrane'in üst düzey memurlarından biri vardı. Memur hızla bunun gerçekten de Crydee Dükü olduğunu ve evet, Talbott Kilrane tarafından beklendiğini açıkladı. Vali rezilce özür dilemelere koyuldu ve Dük'ün maruz kaldığı rahatsızlığı affedeceğini ümit ettiğini belirtti, ama bu koşullarda acaba anlayış gösterebilir miydi? Tavrı dalkavukcaydı ve gülümsemesi içtenlikten yoksundu.

Borric, evet, çok iyi anladığını belirtti. Daha fazla gecikme olmadan valinin yanından ayrıldılar ve bir grup seyisin atlarla birlikte beklediği dışarıya çıktılar. Çabucak atlara bindiler ve Meecham ile memur onları kasabadan geçirip büyük, gösterişli evlerin bulunduğu, tepe yamacındaki bir topluluğa götürdüler.

Talbott Kilrane'in evi, şehre tepeden bakan en yüksek tepenin üzerine kondurulmuştu. Pug yoldan baktığında demir atmış durumdaki gemileri görebiliyordu. Bunlardan direkleri çıkarılmış, çetin kış mevsiminde kullanılmadıkları açık olan onlarcası orada yatıyordu. Özgür Şehirler'in kuzeyindeki Ylith'e giden birkaç kıyıya yakın seyreden gemi limana temkinlice girip çıkıyordu, ama etraf genelde sessizdi.

Eve vardılar ve alçak bir duvardaki, hizmetkârların koşup atlarını aldıkları açık bir kapıdan girdiler. Atlarından inerlerken ev sahipleri evin geniş kapısından çıkarak yanlarına geldi.

"Hoş geldiniz, Lord Borric, hoş geldiniz," dedi sıska yüzünü bölen sıcak bir gülümsemeyle. Talbott Kilrane, kel kafası, keskin yüz hatları ve ufak, kara gözleriyle insan biçiminde yeniden doğmuş bir akbabaya benziyordu. Bol giysileri sıskalığını gizlemeyi pek başaramıyordu, ama tavrındaki rahatlık ile gözlerindeki ilgi, çirkin çehresini yumuşatıyordu.

Pug adamın görünüşüne rağmen onu sempatik buldu. Adam hizmetkârları, kafile için odalar ile sıcak yemek hazırlamaları için kovaladı. Görevi açıklamaya çalışan Dük'ü dinlemedi. Bir elini kaldırarak, "Daha sonra, Majesteleri. Siz dinlendikten ve yemek yedikten sonra uzun uzadıya konuşabiliriz. Bu gece sizi yemeğe bekleyeceğim, ama şimdi kafileniz için sıcak banyolar ve temiz yataklar var. Odalarınıza sıcak yemek göndereceğim. İyi bir yemek, dinlenme ve temiz giysiler sayesinde kendinizi yeni bir adam gibi hissedeceksiniz. O zaman konuşabiliriz," dedi.

Ellerini çırptı ve onlara odalarını göstermek üzere bir muhafız geldi. Dük ile oğluna ayrı odalar tahsis edilirken Pug ile Kulgan aynı odayı paylaşacaktı. Gardan'a Meecham'ın odası gösterildi ve Dük'ün askerleri hizmetkârların meskenine götürüldü.

Kulgan kendisi bir süre hizmetkârıyla konuşurken Pug'a banyoya önce onun girmesini söyledi. Meecham ile Kulgan toprak ağasının odasına gidince Pug kirli giysilerinden soyundu. Odanın ortasında sıcak ve buharları tüten hoş kokulu suyla dolu, geniş, madeni bir küvet vardı. Küvete ayağını soktu ve çabucak geri çekti. Karda üç gün boyunca yürüdükten sonra, su ona kaynar gelmişti. Ayağını yavaşça yeniden suya soktu ve sıcaklığa alıştığında ağır ağır suya girdi.

Küvetin eğimli sırtından destek alarak arkasına yaslandı. Küvetin iç tarafı sırlıydı ve evindeki tahta küvetlerden sonra bu pürüzsüz, kaygan doku Pug'a yabancı geldi. Tatlı bir sabunla sabunlandı ve saçındaki pisliği yıkadı, sonra

da küvetin içinde ayağa kalktı ve durulanmak için başından aşağı bir kova soğuk su döktü.

Kurulandı ve onun için bırakılan temiz gecelik entariyi giydi. Saatin erken olmasına bakmadan kendini sıcak yatağa attı. Son düşüncesi güler yüzlü, kum rengi saçlı çocuk üzerineydi. Pug uykuya dalarken Dolgan'ın arkadaşını bulup bulamadığını merak etti.

Gün içinde bir defa, Kulgan iri bedenini sabunlarken suyun büyük bir hevesle etrafa sıçratılışına eşlik eden isimsiz bir ezginin mırıldanılışına uyandı. Pug gözlerini kapadı ve çabucak yeniden uykuya daldı.

Kulgan onu akşam yemeği için uyandırdığında derin uykudaydı. Tuniği ile pantolonu yıkanmış, gömleğindeki ufak yırtık da onarılmıştı. Çizmeleri parlatılmıştı ve siyah bir ışıltıyla parlıyorlardı. Durup kendisini bir aynada incelerken ilk defa yanaklarında hafif, siyah bir gölge fark etti. Daha da yaklaştı ve bir sakalın ilk belirtilerini gördü.

Kulgan onu izledi ve "Eh, Pug. Prens Arutha gibi tıraşlı dolaşman için bir ustura getirmelerini söyleyeyim mi? Yoksa muhteşem bir sakal salmak mı istersin?" dedi. Kendi aksakalını abartılı bir hareketle sıvazladı.

Pug Mac Mordain Cadal'den ayrılışından beri ilk kez gülümsedi. "Sanırım bu konuda endişelenmeyi daha bir süre erteleyebilirim."

Çocuğun moralinin düzelmekte olduğunu görerek memnun olan Kulgan kahkaha attı. Pug'ın Tomas için duyduğu üzüntünün derinliği büyücüyü endişelendirmişti ve çocuğun dayanıklı mizacının yeniden kendisini gösterdiğini gördüğü için rahatlamıştı. Kulgan kapıyı açık tuttu. "Gidelim mi?"

Pug başını eğerek saray reveransı taklidi yaptı ve "Elbette, usta büyücü. Önce siz?" dedi ve kahkahaya boğuldu.

Crydee kalesindekinin yanında lafı edilemeyecek de olsa, geniş ve aydınlık bir salon olan yemek odasına gittiler. Dük ile Prens Arutha çoktan oturmuştu, Kulgan ile Pug da çabucak masadaki yerlerini aldılar.

Pug ile Kulgan oturduğunda Borric tam da Crydee'deki ve büyük ormandaki olayları anlatmayı bitiriyordu. "Böylece," dedi, "haberin o kadar önemli olduğuna inanıyorum ki, şahsen iletmeyi tercih ettim."

Hizmetkârlar yemek masasının başındakiler için çok çeşitli yemekler getirirken tüccar sandalyesinde arkaya yaslandı. "Lord Borric," dedi Talbott, "adamınız Meecham'ın yanıma ilk gelişinde, sizin namınıza yaptığı istek, sanırım bilginin aktarılma tarzı nedeniyle, biraz muğlaktı." Kulgan'ın

Belgan'la temas kurmak için kullanılan büyüden, Belgan'ın da mesajı Meecham'a aktarışından bahsediyordu. "Krondor'a ulaşma arzunuzun kendi halkım için, şu anda olduğunu idrak ettiğim denli hayati önemde olduğunu hiç tahmin etmiyordum." Durdu, sonra devam etti. "Elbette, getirdiğiniz haberler beni telaşlandırdı. Size bir gemi bulmak üzere gemi komisyoncusu görevini yerine getirmeye istekliydim, ancak şimdi sizi kendi gemilerimden biriyle göndermeyi üzerime alacağım." Elinin yanındaki ufak bir çanı alarak çaldı. Bir saniye sonra omuz başında bir hizmetkâr duruyordu. "Kaptan Abram'a haber gönderi, Fırtına Kraliçesini hazır etsin. Yarın ikindi vakti sular yükseldiğinde Krondor'a hareket edecek. Sonra daha ayrıntılı talimatlar göndereceğim."

Hizmetkâr eğilerek selam verdikten sonra gitti. "Teşekkür ederim Kilrane Usta. Sizin anlayacağınızı ümit etmiştim, ama bu kadar kısa zamanda bir gemi bulmanızı beklemiyordum."

Tacir doğrudan Borric'e baktı. "Dük Borric, açık konuşayım. Özgür Şehirler ile Krallık arasında pek sevgi yoktur. Ve daha da açık konuşmak gerekirse, conDoin ismi daha da az sevilir. Walinor'u yakıp yıkan ve Natal'i kuşatan sizin büyükbabanızdı. Anca bu şehrin on mil kuzeyinde durdurulabildi ve bunun anısı hâlâ pek çoğumuzun içini sızlatmaktadır. Atalarımız Keshialıdır, ancak doğuştan özgürüz ve fatihlere pek az sevgi besleriz." Dük sandalyesinde kaskatı bir biçimde otururken Kilrane sözlerine devam etti. "Yine de, daha sonra babanızın ve şimdi sizin iyi birer komşu olduğunuzu, Özgür Şehirler'le ticarette adil, hatta zaman zaman cömert davrandığınızı kabul etmek zorundayız. Sizin onurlu bir adam olduğunuza inanıyor ve bu Tsuranilerin muhtemelen aynı sizin söylediğiniz gibi olduğunu anlıyoruz. Düşünceme göre siz mübalağaya düşkün bir adam değilsiniz."

Dük bunu duyunca biraz gevşedi. Talbott bir yudum şarap içtikten sonra konuşmasına devam etti. "Çıkarlarımızın Krallık'tan yana olduğunu anlamazsak aptallık etmiş oluruz, zira tek başımıza çaresiz durumdayız. Sizler gittikten sonra Loncalar ve Tacirler Meclisi'ni toplantıya çağıracak ve bu konuda Krallık'a destek verilmesi gerektiği tezini savunacağım." Gülümsedi ve masadaki herkes gördü ki, o da nüfuzuna ve yetkisine Dük kadar güvenen bir adamdı. "Sanırım meclisin bunun akıllıca olduğunu görmesini sağlamakta güçlük çekmem.

Tsurani savaş kadırgasının lafını ettikten ve bizim gemilerimizin böylesi gemilerden oluşan bir filo karşısında ne duruma düşeceği üzerine ufak bir tahmin yürüttükten sonra, ikna olsalar gerektir."

Borric güldü ve elini masaya vurdu. "Usta tacir, servetini kaderin talihli bir âşık oyunuyla kazanmadığın anlaşılıyor. Kurnaz zihnin benim Rahip Tully'ninkinden aşağı kalmaz. Bilgeliğin de öyle. Sana teşekkür ediyorum."

Dük ile tüccar gecenin ilerleyen saatlerine kadar konuşmaya devam ettiler, ama Pug hâlâ yorgundu ve yatağına döndü. Kulgan saatler sonra odaya geldiğinde, çocuğu yüzünde huzurlu bir ifadeyle yatarken buldu.

FIRTINA KRALİÇESİ rüzgârı arkasına almış, yardalarıyla gök yelkenleri gazaba gelmiş, denizde saklayarak ilerliyordu. Dönen, insanın tenine batan yağmur geceyi öyle karartmıştı ki, uzun direklerinin uçları puslu bir karanlık içinde güvertesinde duranların gözlerinden gizlenmişti.

Kıç güvertesinde insanlar koca, kürk astarlı cüppelerin altında toplaşmış, acı, ıslak soğukta üşümemeye çalışıyorlardı. Son iki hafta zarfında iki kez açık denizlerde yolculuk etmişlerdi, ancak bu uzun süredir karşılaştıkları en kötü havaydı. Gemi armasından bir çığlık yükseldi ve kaptana iki adamın serenden düştüğü haberi yollandı. Dük Borric Kaptan Abram'a, "Yapılabilecek bir şey yok mu?" diye bağırdı.

"Hayır, lordum. Onlar ölü ve aramak mümkün olsa bile ki değil, aptallık olurdu," diye seslenerek yanıt verdi kaptan, sesi fırtınanın gümbürtüsünü bastırarak.

Yukarıda, tehlikeli gemi armasında, tayfalar nöbet tutuyor, serende toplanan, yaptıkları fazladan ağırlıkla sereni kırma ve gemiyi iş göremez hale getirme tehlikesi yaratan buzları kırıyorlardı. Kaptan Abram bir eliyle küpeşteye tutunmuş, herhangi bir sorun belirtisi arıyordu, tüm gövdesi gemisiyle uyum halindeydi. Yanında başvuran güvertede yere onun kadar sağlam basamayan Dük ile Kulgan vardı. Alt taraftan yüksek bir gıcırdama, bir çatırtı geldi ve kaptan küfretti.

Birkaç saniye sonra bir denizci önlerinde belirdi. "Kaptan, kalaslarımızdan biri çatladı ve gemi su alıyor."

Kaptan ana güvertede duran ikinci kaptanlardan birine el salladı. "Aşağıya bir ekip gönderip hasar tespiti yap, sonra da rapor ver."

İkinci kaptan çabucak onunla birlikte aşağı inmek üzere dört adam seçti. Kulgan bir dakika kadar transa girdikten sonra, "Kaptan, bu fırtına üç gün daha sürecek," dedi.

Kaptan tanrıların ona verdiği talihe küfretti ve Dük'e, "Gemiyi fırtınada su alırken üç gün daha yürütemem. Demir atıp gövdeyi tamir edecek bir yer bulmam gerekiyor," dedi.

Dük başıyla onayladı ve fırtınanın sesini bastırmak için bağırarak, "Queg'e mi dönüyorsun?" dedi.

Kaptan başını iki yana sallayarak siyah sakalındaki karları ve damlayan suları silkeledi. "Gemiyi rüzgâra karşı Queg'e döndüremem. Efsuncunun Adası açıklarında demir atmamız gerekecek."

Kulgan başını iki yana salladı, ancak bu hareketi diğerleri tarafından fark edilmedi. Büyücü, "Sığınabileceğimiz başka bir yer yok mu?" diye sordu.

Kaptan büyücüye ve Dük'e baktı. "Bu kadar yakında başka bir yer yok. Serenlerden birini kaybetme riskine gireriz. O zaman da, suyla dolup batmasak bile, üç yerine altı gün kaybederiz. Denizler giderek dalgalı bir hal alıyor ve daha fazla adam kaybedebileceğimden korkuyorum." Gemi direğindekilere ve dümencilere bağırarak emirler verdi, onlar da rotayı güneye, Efsuncunun Adası'na doğru çevirdiler.

Kulgan Dük ile birlikte aşağı indi. Sallanan, yükselip alçalan geminin hareketi, merdivenden ve dar koridordan geçişi güçleştiriyordu ve kamaralara doğru giderlerken tıknaz büyücü sağa sola yalpa vuruyordu. Dük oğluyla paylaştığı kamarasına, Kulgan da kendisininkine girdi. Çarpmalar sırasında Gardan, Meecham ile Pug ranzalarında dinlenmeye çalışıyordu. İlk iki gün deniz tuttuğundan, çocuk zorluk çekiyordu. Fırtınalı havalarda güvertede dolaşabilme yeteneğini bir parça edinmişti, ama yine de tüketmek zorunda kaldıkları tuzlanmış domuz etiyle peksimeti bir türlü yiyemiyordu. Denizin taşkınlığı yüzünden, geminin aşçısı her zamanki görevini yerine getirememişti.

Geminin kalasları vuran dalgalara itiraz ederek gıcırdıyordu ve ileriden çalışma ekibinin gövdedeki gediği tamir etmeye çalışırken çıkardığı çekiç seslerini duyabiliyorlardı.

Pug yatağında yuvarlanarak döndü ve Kulgan'a baktı. "Fırtına ne âlemde?"

Meecham bir dirseğinin üzerine yaslanarak doğruldu ve ustasına baktı. Gardan da aynısını yaptı. Kulgan, "Üç gün daha esecek. Bir adanın rüzgâr altı tarafına çekecek ve etkisi azalana kadar orada bekleyeceğiz," dedi.

"Ne adası?" diye sordu Pug.

"Efsuncunun Adası."

Meecham ranzasından fırlayarak başını alçak tavana çarptı. Gardan kahkahasını bastırırken Meecham küfretti ve "Kara Macros'un adası mı?" diye bağırdı.

Kulgan gemi yüksek bir dalga tepesini aşıp tekrar inişe geçerken kendisini doğrultmak için bir elini kullanarak başıyla onayladı. "Ta kendisi. Bu fikir benim de pek hoşuma gitmedi, ama kaptan gemi için endişeleniyor." Konuyu işaretle sağlamlaştırmak istercesine, gemi gövdesi bir an kaygı verici bir biçimde inleyip gıcırdadı.

"Macros kim?" diye sordu Pug.

Kulgan bir an çocuğun sorusu yüzünden olduğu kadar, ambardaki ekibi dinlediği için bir an düşünceli durdu, sonra da, "Macros büyük bir efsuncudur, Pug. Belki de dünyanın gördüğü en büyük efsuncu," dedi.

"Evet," diye ekledi Meecham "ve cehennemin en derin muhitinden gelen bir iblisin tohumudur. Sanatları en karasındandır ve Lims-Kragma'nın eli kanlı Rahipleri bile adasına ayak basmaya korkar."

Gardan güldü. "Ölüm tanrıçasının rahiplerinin gözünü korkutacak bir sihirbaz görmedim daha. Kudretli bir bilgin arif olmalı."

"Bunlar sadece birer öykü, Pug," dedi Kulgan. "Onun hakkında asıl bildiğimiz şey, Krallık'ta büyücülerin gördüğü zulüm doruğa ulaştığında, Macros'un bu adaya kaçtığıdır. O günden beri hiç kimse buraya gelip gitmemiştir."

Duyduklarıyla ilgilenen Pug, fırtınanın korkunç gürültüsünü unutarak ranzasında doğruldu. Kulgan'ın yüzü geminin her yalpa vuruşuyla birlikte çılgınca sallanan meşalenin düşürdüğü dans eden gölgeler ve yarı ışıklarla yıkanan yüzünü izledi.

Kulgan, "Macros çok yaşlıdır," diye devam etti. "Hangi hünerle hayatta kaldığını bir kendi bilir, ama üç yüz yıldan uzun süredir hayatta."

Gardan, "Ya da orada aynı adı taşıyan birkaç adam yaşadı," diye burun kıvırdı.

Kulgan başını salladı. "Belki de. Her halükarda, onun hakkında gerçekte bilinen hiçbir şey yok, denizcilerin anlattığı korkunç öyküler dışında. Macros büyünün karanlık yanını icra ediyor bile olsa, şöhretinin belki de yalnız kalmasını sağlayan bir tedbir olarak büyük ölçüde şişirilmiş olduğundan kuşkulanıyorum."

Gövdedeki bir kalasın daha ayrıldığını düşündüren yüksek bir çatırtı onları susturdu. Kamara fırtınayla savruluyordu ve Meecham hepsinin

aklında olan şeyi dile getirdi: "Ben de Efsuncunun Adası'na ayak basabileceğimizi ümit ediyorum."

Gemi adanın güney koyuna ağır aksak yanaştı. Gövdedeki hasarı tespit etmek üzere yan tarafa dalgıç indirmek için fırtınanın dinmesini beklemek zorundaydılar.

Kulgan, Pug, Gardan ve Meecham güverteye çıktılar. Yarlar fırtınanın hızını kestiğinden, hava biraz daha yumuşaktı. Pug kaptanla Kulgan'ın durmakta olduğu yere doğru yürüdü. Onların bakışlarını yarların tepesine kadar izledi.

Koyun yükseğinde, günün gri ışığında uzun kulelerinin silueti gökyüzüne vurmuş bir şato duruyordu. Kuleleri göğe bir pençe gibi uzanan, tuhaf bir yerdi. Şato, yüksekte mavi, nabız gibi atan bir ışıkla, yıldırıma yakalanmış ve şato sakinlerince işe koşulmuş gibi parlayan tek bir pencere dışında karanlıktı.

Pug Meecham'ın, "Orada, uçurumun üzerinde. Macros," dediğini duydu.

Üç gün sonra dalgıçlar yüzeye çıktılar ve kaptana hasar tespit raporlarını sundular. Pug, Meecham, Gardan ve Kulgan'la birlikte güvertedeydi. Prens Arutha ile babası kaptanın yanında durmuş, geminin durumu konusundaki hükmü bekliyorlardı. Yukarıda deniz kuşları pike yapıyor, bu sulardaki bir geminin müjdelediği artık ve çöpleri arıyordu. Kış fırtınaları kuşların yetersiz beslenmesini bütünlemeye yaramıyordu ve bir gemi hoş karşılanan bir yemek yeme aracıydı.

Arutha diğerlerinin beklemekte olduğu ana güverteye indi. "Hasarı gidermek bugünün tamamını ve yarının yarısını alacak, ama kaptan geminin Krondor'a varana kadar idare edeceğini düşünüyor. Buradan sonra pek zorluk çekmeyiz, herhalde."

Meecham ile Gardan birbirlerine manalı bakışlar attılar. Bu fırsatı kaçırmak istemeyen Kulgan, "Kıyıya çıkma fırsatımız olacak mı, Majesteleri?" dedi.

Arutha tıraşlı çenesini eldivenli eliyle sıvazladı. "Evet, ama bizi taşımak için bir sandal çıkaracak tek denizci bile yok."

"Bizi mi?" diye sordu büyücü.

Arutha çarpık gülümsemesiyle gülümsedi. "Kamaralar canıma yetti, Kulgan. Bacaklarımı sağlam toprakta açmaya ihtiyacım var. Üstelik size göz kulak olacak biri olmazsa, günü hiç işiniz olmayan yerlerde dolanarak

geçirirsiniz." Pug'ın başını kaldırıp kaleye doğru bakışı büyücünün gözünden kaçmadı.

"O şatodan ve sahilden oraya çıkan yoldan uzak duracağız, kesinlikle. Bu adaya dair öyküler efsuncunun salonlarına girmeye çalışanların başına ancak kötü şeyler geldiğinden bahsediyor."

Arutha denizcilerden birine işaret etti. Bir sandal hazırlandı ve dört adamla çocuk sandala bindiler. Sandal yan tarafa çıkarıldı ve fırtınanın sonrasında hâlâ esmeye devam eden serin rüzgâra rağmen ter döken bir ekip tarafından suya indirildi. Pug uçurumun tepesine atıp durdukları bakışlardan adamların işten ya da hava koşullarından dolayı terlemediklerini anladı.

Arutha onun düşüncelerini okumuş gibi, "Midkemia'da denizcilerden daha boş inançlı bir tür olabilir, ama bunların kim olduğunu sana söyleyemem," dedi.

Gemi suya indiğinde Meecham ile Gardan mataforalardan sarkan ipleri attılar. İki adam hantal hareketlerle kürekleri aldılar ve sahile doğru kürek çekmeye başladılar. Başta kesik kesik, tekleyerek kürek çekiyorlardı, ama Prens'in kınayan bakışları ve birtakım şahısların bir sahil kasabasında yaşamalarına rağmen nasıl kürek çekileceğini bilmemeleri üzerine yaptığı birkaç yorumun üzerine, nihayet sandalın doğru dürüst ilerlemesini sağlamayı başardılar.

Kumlu bir sahile, küçük körfezin yarlarını bölen ufak bir koya çıktılar. Kaleye çıkan, adanın öte taraflarına giden bir başkasıyla birleşen bir patika vardı.

Pug aşağı atladı ve sandalı kıyıya çekmelerine yardım etti. Sandal sahile çıktığında diğerleri de indiler ve bacaklarını açtılar.

Pug'a izleniyorlarmış gibi geldi, ama etrafına her bakışında, tek görebildiği kayalar ve kışı uçurum yüzündeki yarıklarda geçiren birkaç deniz kuşu oldu.

Kulgan ile Prens sahilden yukarı çıkan iki patikayı incelediler. Büyücü efsuncunun kalesinden uzağa çıkan diğer patikaya baktı ve "Öteki yolu incelemenin pek zararı olmasa gerek. Gidelim mi?" dedi.

Günlerin sıkıntısı ve kapalı kalmışlığı hissettikleri kaygıya baskın çıktı. Arutha başını sertçe salladıktan sonra, patikada önlerine düştü.

Pug Meecham'ın arkasında, en sonda geliyordu. Geniş omuzlu toprak ağası, elini üzerinden ayırmadığı uzun bir kılıçla silahlanmıştı. Pug sapanını hazırda tutuyordu, zira Gardan'ın fırsat bulduğu zaman verdiği derslere

rağmen, kılıç kullanmak konusunda kendisini hâlâ rahat hissetmiyordu. Çocuk gözleriyle önlerindeki manzarayı hazmederken dalgınlıkla sapanla oynuyordu.

Yolun üzerinde, kafile yaklaştığı zaman kaçan birkaç su kuşu ve yağmur kuşu kolonisi vardı. Kuşlar viyaklayarak şikâyetlerini belirttiler ve yürüyüşçüler geçene kadar yuvalarının yanında dolandılar, sonra da tepe yamacının kıt konforuna geri döndüler.

Bir tepe sırasının ilkine çıktılar ve kaleden uzağa giden patikanın başka bir tepenin arkasında inişe geçtiği görüldü. Kulgan, "Bu bir yere varıyor olmalı. Devam edelim mi?" dedi. Arutha başıyla onayladı, diğerleri ise hiçbir şey söylemediler. İki alçak tepe sırasının arasında bulunan bir kuytuluktan az hallice olan, küçük bir vadiye gelene dek yolculuklarına devam ettiler. Vadinin tabanında bazı binalar vardı.

Arutha usulca, "Ne diyorsun, Kulgan? Bunlarda birileri yaşıyor mu?" dedi.

Kulgan binaları bir an inceledikten sonra Meecham'a döndü, o da öne çıktı. Toprak eri bakışlarını vadinin tabanından çevredeki tepelere gezdirerek aşağıdaki manzarayı inceledi. "Sanmam. Yemek pişirmek için yakılan ateşlerden çıkan duman veya çalışan insanların sesi yok."

Arutha vadinin tabanına doğru yürüyüşüne yeniden başladı, diğerleri de onu izledi. Meecham bir an dönüp Pug'a baktı, sonra da çocuğun sapanından başka silah taşımadığını fark etti. Toprak ağası kemerinden uzun bir avcı bıçağı çıkardı ve bir şey söylemeden çocuğa verdi. Pug başını kabul anlamında bir kez salladı ve bıçağı sessizlik içinde aldı.

Binaların üzerindeki bir platoya vardıklarında Pug yabancı görünümlü bir ev gördü; ortadaki binanın çevresi geniş bir avlu ve birkaç ek binayla sarılmıştı. Arazinin tamamının çevresinde bir buçuk metreden uzun olmayan, alçak bir duvar vardı.

Tepenin yamacından inerek duvardaki bir kapıya vardılar. Avluda birkaç verimsiz meyve ağacı ve yabani otların sardığı bir bahçe vardı. Ortadaki binanın ön tarafına yakın bir yerde, üzerine üçlü bir yunus heykelinin kondurulduğu bir çeşme bulunuyordu. Çeşmeye yaklaştılar ve heykelin etrafını saran sığ havuzun içinin, eskilikten solmuş ve rengini kaybetmiş çinilerle kaplı olduğunu gördüler. Kulgan çeşmenin yapım üslubunu inceledi. "Bu zekice tasarlanmış. Suyun yunusların ağzından çıkması gerekiyor, sanırım."

Arutha onunla hemfikir oldu. "Kral'ın Rillanon'da gördüğüm çeşmeleri buna benziyor, ancak bundaki zarafet onlarda yok."

Yerde pek az kar vardı, zira anlaşılan korunaklı vadiyle adanın tamamı, en çetin kışlarda bile az kar alıyordu. Ama yine de soğuktu. Pug biraz uzaklaştı ve evi inceledi. Duvarlarında her üç metrede bir pencereleri olan, tek bir kattan oluşuyordu. Karşısında durduğu duvarda iki kanatlı bir kapıya göre bir açıklık olmasına rağmen, kapılar uzun zaman önce menteşelerinden çıkarılmıştı.

"Burada her kim yaşamışsa, belayla karşılaşmayı beklemiyormuş."

Pug dönüp arkasında duran Gardan'ın da eve bakmakta olduğunu gördü. "Gözetleme kulesi yok," diye devam etti Çavuş. "Alçak duvar da savunmadan çok hayvanları bahçelerden uzak tutmaya yararmış gibi görünüyor."

Onlara katılan Meecham Gardan'ın son söylediğini duydu.

"Evet, burada savunma pek düşünülmemiş. Burası adadaki en alçak nokta, tepeden aşağı inerken evin arkasından görülen şu ufak pınar dışında." Arkasını dönüp başını kaldırdı ve kuleleri vadiden hâlâ görülebilen kaleye baktı. "Belayı düşünerek inşa ettiğin yer orası. Burası ise," dedi elinin bir hareketiyle alçak binaları işaret ederek, "mücadeleyi bilmeyenler tarafından yapılmış."

Pug uzaklaşırken başıyla onayladı. Gardan ile Meecham farklı bir yöne, terk edilmiş bir ahıra doğru gittiler.

Pug evin arka tarafına geçti ve daha küçük birkaç bina buldu. Bıçağını sağ eliyle kavradı ve en yakındakine girdi. Çatısı çökmüş olduğundan, tavanı göğe açılıyordu. Üç duvarında tahtadan geniş rafları olan ve görünüşte bir depoya benzeyen mekânın zeminine parçalanmış ve solmuş kırmızı kiremitler saçılmıştı. Pug binadaki diğer odaları inceleyip onların da benzer görünümde olduğunu gördü. Binanın tamamı bir tür ardiyeydi.

Yandaki binaya geçti ve geniş bir mutfak buldu. Bir duvara yaslanmış duran, üzerinde aynı anda birkaç tencereyi ısıtacak kadar geniş bir taş fırın vardı, ateşin üzerinde arka taraftaki bir açıklığın üzerinden sarkan bir şiş, bir sığır böğrünü ya da bir kuzuyu taşıyacak kadar büyüktü. Odanın ortasında, sayısız satır ve bıçak darbesinin izlerini taşıyan, devasa bir kasap tezgâhı vardı.

Pug köşede duran, toz ve örümcek ağlarıyla kaplanmış, tuhaf görünümlü bir tunç tencereyi inceledi. Tencereyi çevirdi ve tahta bir kaşık buldu.

Başım kaldırdığında, bir an mutfağın dışında birini gördüğünü sandı.

Ağır ağır kapıya yaklaşarak, "Meecham? Gardan?" diye seslendi. Dışarı adımım attığında, ortalıkta kimse yoktu, ama asıl binanın arka kapısının yakınlarında hareket eden bir şey gözüne ilişti.

Arkadaşlarının binaya önceden girmiş olduğunu farz ederek kapıya doğru seğirtti. Asıl binaya girdiğinde, yan koridorlardan birinde ufak bir hareket yakaladı. Bir an durup bu tuhaf eve göz gezdirdi.

Önündeki kapı açık duruyordu, bir zamanlar onu tutan raylarından kurtulmuş bir kapıydı. Kapının arkasında göğe açılan büyük bir orta avluyu görebiliyordu. Ev aslında içi boş, kare şeklindeki bir alandı, kısmi çatının iç tarafı sütunların üzerinde yükseliyordu. Avlunun tam ortasında başka bir çeşmeyle küçük bir bahçe vardı. Dışarıdaki gibi bu çeşme de bakımsız durumdaydı ve bu bahçeyi de yaban otları bürümüştü.

Pug hareket gördüğü hole baktı. Yandaki alçak bir kapıdan geçerek loş bir koridora çıktı. Çatıda yer yer birkaç kiremidin eksik olduğundan ara sıra yukarıdan ışık süzülüyor, çocuğun yolunu bulmasını kolaylaştırıyordu. İki boş odanın yanından geçti, bunların yatak odaları olduğundan şüpheleniyordu.

Bir köşeyi dönüp kendisini tuhaf görünümlü bir odaya açılan kapının önünde buldu ve içeri girdi. Duvarlar, köpüklerde yarı çıplak kadınlar ve erkeklerle oynaşan deniz yaratıklarının resmedildiği çini mozaiklerle kaplıydı. Bu sanat üslubu Pug için yeniydi. Dük'ün salonlarındaki az sayıda duvar halısı ve ondan da az sayıdaki tabloların tümü de gerçeğe son derece yakındı, yumuşak renkler ve ayrıntılarla resmedilmişti. Bu mozaikler ise insanlar ve hayvanları, ayrıntıları vermeden temsil ediyordu.

Yerde havuza benzeyen geniş bir çökelti vardı, önündeki basamaklar aşağı iniyordu. Karşı taraftaki duvardan, havuzun üzerinden sarkan pirinçten bir balık kafası çıkmıştı. Pug odanın neye yaradığını anlayamadı.

Birisi düşüncelerini okumuş gibi, arkasından bir ses, "Burası bir ılıklık," dedi.

Pug döndü ve arkasında duran bir adam gördü. Boyu vasat uzunlukta olan adamın geniş bir alnı ve çukurda, siyah gözleri vardı. Koyu renkli saçlarının şakak kısımlarında aklar olsa da, sakalı gece kadar siyahtı. Sade kumaştan kahverengi bir cüppe giymiş, beline bir urgan bağlamıştı. Sol elinde meşeden, sağlam bir asa tutuyordu. Pug gardını alarak uzun avcı bıçağını çekti.

"Yo, delikanlı, bıçağını indir, sana zarar vermeye niyetim yok." Pug'ı rahatlatan bir biçimde gülümsedi.

Pug bıçağını indirdi ve "Bu odaya ne dediniz?" dedi.

Adam odaya girerek, "Bir ılıklık," dedi. "Burada havuza borularla ılık su taşınıyordu ve yıkananlar giysilerini çıkarıp şu raflara koyuyordu." Arkadaki duvarda bulunan birtakım rafları işaret etti.

"Yemeğe gelen konuklar burada yıkanırken, hizmetkârlar da onların giysilerini temizleyip kuruturdu."

Pug birine yemeğe gelen konukların onun evinde yıkanması düşüncesini alışılmadık buldu, ama bir şey söylemedi. Adam sözlerine devam etti, "Şu kapının ardında" -havuzun yanındaki bir kapıyı işaret etti- "çok sıcak suyla dolu bir havuz vardı, sıcaklık adı verilen bir odanın içinde. Onun arkasında da adına soğukluk adı verilen bir odada, soğuk suyla dolu bir havuz bulunurdu. Yunak denen dördüncü bir odadaysa, hizmetkârlar yıkananları kokulu yağlarla ovardı. Tenlerini de tahtadan sopalarla keselerdi. O zamanlar sabun kullanmıyorlardı."

Bütün bu farklı yıkanma odaları Pug'ın aklını karıştırmıştı.

"Temizlenmek için epey zaman harcıyorlarmış gibi geliyor. Bütün bunlar çok tuhaf."

Adam asasına yaslandı. "Sana öyle geliyor olmalı, Pug. Ancak sanırım bu evi inşa edenler de senin kalendeki salonları tuhaf bulurdu."

Pug irkildi. "Adımı nereden bildiniz?"

Adam yeniden gülümsedi. "Binaya yaklaşırken uzun boylu askerin sana isminle hitap ettiğini duydum. Eski hazineleri aramaya gelmiş korsanlar olmadığınızdan emin olana dek saklanıp sizi izledim. Korsanların çok azı senin kadar genç olduğundan, seninle konuşmanın güvenli olduğuna karar verdim."

Pug adamı inceledi. Adamda sözlerinde gizli anlamlar olduğunu düşündüren bir şey vardı. "Neden benimle konuştunuz?"

Adam boş havuzun kenarına oturdu. Cüppesinin eteği geri çekilmiş, sağlam yapılı çapraz askılı sandallarını ortaya sermişti. "Çoğu zaman yalnızım ve yabancılarla konuşma şansı nadiren sahip olduğum bir şey. Bu yüzden gemine dönmeden önce, beni hiç değilse birkaç dakika ziyaret edip etmeyeceğine bir bakmak istedim."

Pug da oturdu, ama yabancıyla arasına rahat edeceği kadar mesafe koymayı ihmal etmeden. "Burada mı yaşıyorsunuz?"

Adam çevresindeki odaya bakındı. "Yo, ancak uzun zaman önce öyleydi." Sesinde düşünceli bir ton vardı, bu itiraf uzun zaman önce gömdüğü anıları canlandırmış gibi.

"Siz kimsiniz?"

Adam yeniden gülümsedi ve Pug gerginliğinin yok olduğunu hissetti. Tavrında güven veren bir şeyler vardı ve Pug adamın ona zarar vermeye niyetli olmadığını görebiliyordu. "Bana çoğu zaman seyyah, derler, zira çok diyarlar görmüşümdür.

Buralarda zaman zaman münzevi olarak tanınırım, böyle yaşadığım için. Beni nasıl istersen öyle çağırabilirsin. Hepsi aynı."

Pug ona yakından baktı. "Doğru dürüst bir adınız yok mu?"

"Çok, o kadar çok ki, birkaçını unuttum. Doğduğum zaman bana da, sana olduğu gibi bir ad verilmişti, ama kabilemdekiler arasında bu yalnızca baba ve arif-rahip tarafından bilinen bir addır."

Pug bunu düşündü. "Bütün bunlar çok tuhaf, bu ev gibi. Sizin halkınız kimlerdir?"

Seyyah denilen adam güldü, bu iyi huylu bir kıkırdamaydı. "Meraklı bir zihnin var, Pug, sorularla dolu." Bir an durduktan sonra, "Sen ve yol arkadaşların nereden geliyorsunuz? Koydaki gemide Bordon'un Natal bayrağı dalgalanıyor, ama senin aksanın ve giysilerin Krallık'takilere uygun," dedi.

Pug, "Bizler Crydeeliyiz," dedi ve adama yolculuğun kısa bir açıklamasını yaptı. Adam birkaç basit soru sordu ve Pug farkına varmadan onları adaya getiren olayları ve yolculuğun geri kalan kısmı için planlarını tamamıyla anlatmış olduğunu gördü.

Sözlerini bitirdiğinde seyyah, "Bu gerçekten de fevkalade bir hikâye. Dünyalar arasındaki bu buluşma sona ermeden önce daha şaşılacak pek çok şey olacağını sanıyorum," dedi.

Pug ona soran bakışlarla baktı. "Anlamıyorum."

Seyyah başını iki yana salladı. "Anlamanı beklemiyorum, Pug. Diyelim ki, ancak olayın sonradan tetkikiyle, katılanları katıldıkları durumdan ayıran bir zaman mesafesi olduğunda anlaşılabilecek bir şeyler oluyor."

Pug dizini kaşıdı. "Kulgan'ın büyünün nasıl işlediğini anlatmaya çalışırken ki hali gibi konuşuyorsunuz."

Seyyah başıyla onayladı. "Yerinde bir kıyaslama. Gerçi bazen büyünün nasıl işlediğini anlamanın yegâne yolu büyüyü işlemektir."

Pug canlandı. "Siz de mi büyücüsünüz?"
Seyyah uzun, siyah sakalını sıvazladı. "Bazıları benim öyle olduğumu düşünmüştür, ama bu konularda Kulgan ile aynı anlayışa sahip olduğumuzdan kuşkuluyum."
Pug'ın yüzünden, söylemese de, bunu yetersiz bir açıklama olarak gördüğü anlaşılıyordu. Seyyah öne eğildi. "Bir iki büyü yapabiliyorum, eğer bu sorunu yanıtlıyorsa, genç Pug."
Pug avludan birinin ona adıyla seslendiğini duydu. "Gel," dedi seyyah. "Arkadaşların seni çağırıyor. Gidip onları senin iyi olduğuna dair temin etsek iyi olacak."
Banyo odasından çıktılar ve içteki bahçenin açık avlusunu geçtiler. Bahçeyi evin ön tarafından geniş bir bekleme odası ayırıyordu ve buradan geçerek dışarıya çıktılar. Diğerleri Pug'ın yanında seyyahı görünce, çabucak silahlarını çekerek etraflarına bakındılar. Kulgan ile Prens avluyu geçerek önlerinde durdular. Seyyah silahsız olduğunu belirten evrensel işareti yaparak havaya kaldırdı.
İlk konuşan Prens oldu. "Yanındaki kim, Pug?"
Pug seyyahı tanıttı. "Bize zarar vermek niyetinde değil. Bizim korsan olmadığımıza emin olana kadar gizlenmiş." Bıçağı Meecham'a verdi.
Bu açıklamayı yetersiz bulmuş bile olsa, Arutha bir şey belli etmedi. "Buradaki işin nedir?"
Seyyah asayı sol kolunun büklümüne alarak ellerini iki yana açtı. "Ben burada ikamet ediyorum, Crydee Prensi. Bu sorunun bana daha uygun olduğunu düşünüyorum."
Prens kendisine böyle hitap edildiği için biraz sertleşti, ama gergin geçen bir andan sonra gevşedi. "Öyleyse, haklısın, zira bizler davetsiz misafirleriz. Geminin kasvetli kapalı alanlarından sıkıldığımız için biraz ferahlamak amacıyla buraya geldik. Daha başka bir amacımız yok."
Seyyah başıyla onayladı. "O halde Villa Beata'ya hoş geldiniz."
Kulgan, "Villa Beata nedir?" dedi.
Gezgin sağ eliyle kapsayıcı bir hareket yaptı. "Bu yuvanın adı Villa Beata'dır. Burayı inşa edenlerin lisanında, 'kutlu yuva' anlamına gelir ve uzun yıllardır da öyleydi. Görebildiğiniz gibi, daha iyi günler görmüştü."
Herkes seyyahın yanında rahatlıyordu, zira onlar da adamın rahat tavırlarına ve dostça gülümsemesine güven duyuyorlardı. Kulgan, "Ya bu tuhaf yeri inşa edenlere ne oldu?" dedi.

"Öldüler... ya da gittiler. Buraya ilk geldiğinde burasının Insula Beata ya da Kutlu Ada olduğunu sanıyorlardı. Dünyalarının tarihini değiştiren korkunç bir savaştan kaçmışlardı." Hatırlamanın verdiği acı çok büyükmüş gibi, kara gözleri bulutlandı. "Büyük bir kral öldü... ya da öldüğü sanıldı, zira bazıları onun dönebileceğini söylüyor. Korkunç ve hazin bir zamandı. Burada huzur içinde yaşamak istediler."

"Onlara ne oldu?" dedi Pug.

Seyyah omuzlarını silkti. "Korsanlar ya da goblinler mi? Hastalık ya da çılgınlık mı? Kim bilebilir ki? Bu yuvayı sizin şimdi gördüğünüz haliyle gördüm ve burada yaşayanlar uzun zaman önce gitmişti."

Arutha, "Tuhaf şeylerden bahsediyorsun seyyah dost. Bunlar hakkında pek bilgim yoktur, ama bu yer uzun zaman önce terk edilmiş görünüyor. Nasıl oluyor da burada yaşayanları tanıyorsun?" dedi.

Seyyah gülümsedi. "Senin tahmin ettiğin kadar uzun zaman önce değildi, Crydee Prensi. Ben de göründüğümden daha yaşlıyım. İyi beslenmekten ve düzenli banyo yapmaktan geliyor."

Meecham tüm bu süre zarfında yabancıyı inceliyordu, zira kıyıya çıkanlar arasında en kuşkucu mizaca sahip olan oydu. "Ya Kara Kişi? Seni rahatsız etmiyor mu?"

Seyyah omzunun üzerinden kalenin tepesine baktı. "Kara Macros mu? Büyücüyle benim zıtlaşmak için pek az sebebimiz var. İşlerine karışmadığım sürece adayı idare etmeme göz yumuyor."

Pug'ın aklından bir şüphe geçti, ama seyyah sözlerine devam ederken bir şey söylemedi. "Böylesine kudretli ve dehşetli bir büyücünün basit bir münzeviden korkması için pek bir neden olmadığını eminim siz de kabul edersiniz." Öne eğildi ve bir sırrı açarmış gibi bir ses tonuyla ekledi, "Üstelik şöhretinin büyük ölçüde şişirildiğini ve abartıldığını düşünüyorum, davetsiz misafirleri uzak tutmak için. Ona atfedilen hünerlere sahip olduğundan kuşkuluyum."

Arutha, "O zaman belki de bu efsuncuyu ziyaret etmeliyiz," dedi.

Münzevi Prens'e baktı. "Şatoda hoş karşılanacağınızı sanmam. Efsuncu çoğu zaman işiyle meşguldür ve işinin bölünmesini pek sevmez. Bazılarının hayalinde canlandırdığı gibi dünyadaki tüm kötülüklerin efsanevi mimarı olmayabilir, ama yine de insanı ziyaret ettiğine pişman edecek kadar sorun çıkarabilir. Genelde arkadaşlığı pekiyi sayılmaz." Sözcüklerinde hafif, alaylı bir nüktedanlık vardı.

Arutha etrafına bakındı ve "Sanırım görüp görebileceğimiz tüm ilginç şeyleri gördük. Belki de gemiye dönsek iyi olacak," dedi.

Hiç kimse karşı çıkmayınca Prens, "Ya sen, seyyah dost?" dedi.

Yabancı ellerini yana açtı. "Ben yalnız kalma alışkanlığımı devam ettireceğim, Majesteleri. Bu ufak ziyaretten keyif aldım, çocuğun dışarıdaki dünyada olup bitenlere dair verdiği haberlerden de, ancak beni yarın burada aramanız durumunda, bulacağınızdan şüpheliyim."

Ondan daha fazla bilgi çıkmayacağı belliydi ve Arutha adamın muğlak yanıtları karşısında sinirlendiğini fark etmişti. "O zaman sana hoşça kal, diyoruz, seyyah. Tanrılar seni esirgesin."

"Sizi de, Crydee Prensi."

Oradan gitmek üzere döndüklerinde Pug bileğine bir şeyin dolandığını hissetti ve Kulgan'ın üzerine kapaklandı. İkisi de düğüm halinde yere indiler ve seyyah çocuğun ayağa kalkmasına yardım etti. Meecham ile Gardan tıknaz büyücüye destek verip onu ayağa kaldırdılar. Kulgan ağırlığını ayağına verdi ve düşecek gibi oldu. Arutha ile Meecham onu kavradılar. Seyyah, "Anlaşılan bileğin burkulmuş, büyücü dostum. Al," dedi. Asasını uzattı. "Asam dayanıklı meşe odunundan yapılmadır ve gemiye dönerken ağırlığına dayanacaktır."

Kulgan kendisine sunulan asayı aldı ve ağırlığını ona verdi. Deney kabilinden bir adım attı ve asa yardımıyla yolu gidebileceğini gördü. "Teşekkür ederim, ama ya sen?"

Yabancı omuzlarını silkti. "Basit bir asa, yerine kolaylıkla yenisi konulabilir, büyücü dostum. Belki bir gün onu geri alma fırsatına sahip olurum."

"Onu o gün için saklayacağım."

Seyyah, "İyi. Öyleyse, o zamana dek, tekrar hoşça kalın," diyerek arkasını döndü.

Dönüp binaya girmesini izledikten sonra yüzlerinde şaşkınlık ifadeleriyle birbirlerine baktılar. İlk konuşan Arutha oldu. "Tuhaf bir adam bu seyyah."

Kulgan başıyla onayladı. "Bildiğinizden daha tuhaf, Prensim. Yanımızdan ayrıldığında bir efsunun etkisini kaybettiğini hissettim, adeta çevresindeki herkesin ona güvenmesini sağlayan bir büyü taşıyor."

Pug Kulgan'a döndü. "Ona bir sürü soru sormak istedim, ama bir türlü soramadım."

Meecham, "Evet, ben de böyle hissettim," dedi.

Gardan, "Aklımda bir düşünce var. Sanırım efsuncunun kendisiyle konuştuk," dedi.

Pug, "Benim düşüncem de öyle," dedi.

Kulgan asaya yaslandı ve "Belki de. Öyle ise, kimliğini gizlemek için kendisine özgü nedenleri olmalı," dedi. Yukarı çıkarak villadan uzaklaşan patikada ağır ağır yürürken bunu konuştular.

Teknenin demirli olduğu koya vardıklarında Pug bir şeyin göğsüne süründüğünü hissetti. Elini tuniğinin içine uzattı ve ufak bir katlanmış parşömen parçası buldu. Bulduğu şeyi şaşırarak çekti. Hatırladığı kadarıyla bunu almamıştı. Ayağa kalkmasına yardım ederken seyyah bunu Pug'ın gömleğinin içine atmış olmalıydı.

Kulgan tekneye doğru ilerlemeye başlarken arkasına baktı ve Pug'ın yüzündeki ifadeyi görerek, "Elinde ne var?" dedi.

Pug parşömeni ona uzatırken diğerleri de büyücünün etrafını sardılar. Kulgan parşömeni açtı. Okudu ve yüzünden hayret dolu bir ifade geçti. Bir kez daha, yüksek sesle okudu. "Yüreklerinde kötülük taşımadan gelenlere kucak açarım. Gelecek günlerde karşılaşmamızın tesadüf olmadığını anlayacaksınız. Tekrar görüşene dek, münzevinin asasını bir dostluk ve iyi niyet nişanesi olarak saklayın. Belirlenen güne kadar beni aramayın, zira bu da önceden takdir edilmiştir. Macros."

Kulgan mesajı Pug'a geri verdi, o da okudu. "O zaman münzevi Macros'muş!"

Meecham sakalını sıvazladı. "Bu benim kavrayışımı aşan bir şey."

Kulgan başını kaldırıp, ışıkların hâlâ bir penceresinde yanıp söndüğü kaleye baktı. "Benimkini de aşıyor, eski dostum. Ama her ne anlama geliyor olursa olsun, efsuncunun bizim iyiliğimizi istediğini düşünüyorum ve bence bu iyi bir şey."

Gemiye döndüler ve kamaralarına çekildiler. Gece boyunca dinlendikten sonra, geminin öğle vakti sular yükselince hareket etmeye hazır olduğunu öğrendiler. Yelkenlerini açtıklarında onları, mevsime göre çok hafif esen, doğrudan Krondor'a götüren meltemler selamladı.

MECLİSLER

PUG HUZURSUZDU.

Oturmuş, Prens'in Krondor'daki sarayının pencerelerinin birinden dışarı bakıyordu. Dışarıda, üç gündür olduğu gibi, kar yağıyordu. Dük ile Arutha, Krondor Prensi'yle her gün görüşüyordu. İlk gün Pug Tsurani gemisini buluşu hakkındaki öyküsünü anlatmış, sonra salıverilmişti. Bu sıkıntılı görüşmeyi hatırlıyordu.

Prens'in genç, canlı ve sağlıklı bir adam olmasa da, otuzlu yaşlarını süren biri olduğunu görerek şaşırmıştı. Krondorlu Erland, Pug'ın anlattıklarını sabırla dinleyerek, çocuğun Kral'ın tahtının yasal vârisinin huzuruna çıkarken ki huzursuzluğunu azaltan, düşünceli bir adamdı. Gözleri Pug'a güven vererek, anlayışla bakıyordu, çekingen çocukların huzuruna çıkması sık sık olan bir şeymiş gibi. Pug'ın anlatısını dinledikten sonra kısa bir süre Pug'la, dersleri ve tesadüfen asalet mertebesine yükselişi gibi ufak konular üzerine, bunlar ülkesi için önemli konularmışçasına sohbet etmişti.

Pug Prens Erland'dan hoşlandığına karar verdi. Krallık'taki ikinci en kudretli, Batı'daki tek ve en güçlü adam olan Prens, içten ve dost canlısı biriydi ve önemsiz konuğunun rahatıyla ilgileniyordu.

Sarayın ihtişamına hâlâ alışamamış olan Pug odaya göz gezdirdi. Bu ufak oda bile zengin bir şekilde döşenmişti, uyku minderi yerine direkli bir yatak vardı. Pug daha önce hiç yatakta uyumamıştı ve derin, yumuşak, kuş tüyü şiltede rahat etmek ona zor geldi. Odanın köşesinde, içinde tüm hayatı boyunca giyebileceğini sandığından çok giysi bulunan bir dolap vardı; giysilerin tümü de pahalı bir dokuma ve iyi terzilik eseriydi ve tümü de görünürde onun bedenine uygundu. Kulgan bunun Prens'ten bir armağan olduğunu söylemişti.

Bu odanın sessizliği Pug'a Kulgan ile diğerlerini ne kadar az gördüğünü hatırlattı. Gardan ile askerleri o sabah babasının Prens Lyam'a gönderdiği bir yığın mesajla birlikte yola çıkmışlar, Meecham ise saray muhafızlarının

yanma yerleştirilmişti. Kulgan çoğu zaman toplantılara dâhil olduğundan Pug'ın kendi başına kalacak bir sürü zamanı oluyordu. Yanında kitapları olmasını diliyordu, zira o zaman hiç değilse bu zamanı yerinde kullanabilirdi. Krondor'a varışından beri yapacak pek az işi olmuştu.

Pug en az bir kez Tomas'ın bu yerin -görünüşte taştan çok cam ve büyüden inşa edilmiş gibiydi- ve içindeki insanların yeniliğine ne kadar bayılacağını düşünmüştü. Kaybettiği arkadaşını düşünüyor, Dolgan'ın her nasılsa onu bulduğunu ümit ediyor, ama buna inanmıyordu. Onu yitirmenin acısı artık donuk bir sızıydı, ama yine de ağrılıydı. Geçen aydan sonra bile kendisini Tomas'ı yakınlarda görmeyi ümit ederek dönerken yakalıyordu.

Daha fazla boş boş oturmak istemeyen Pug kapıyı açtı ve Prens'in sarayının doğu kanadı boyunca uzanan hole baktı. Yeknesaklığı bölecek tanıdık bir yüz görmek umuduyla aceleyle holde ilerledi.

Aksi yöne giden bir muhafız yanından geçti ve onu selamladı. Pug hâlâ ne zaman yanından bir muhafız geçse selamlanma fikrine alışamamıştı, ancak Dük'ün kafilesinin bir üyesi sıfatıyla ve Toprak Beyi unvanı nedeniyle ev personeli tarafından şeref payesinin gerektirdiği saygıyı görüyordu.

Daha ufak bir hole ulaştığında, keşfe çıkmaya karar verdi. İki yön de diğerinin aynı, diye düşündü. Prens ona sarayda dolaşabileceğini bizzat kendisi söylemişti, ama Pug haddini aşmak konusunda çekingen davranıyordu. Şimdiyse sıkıntı onu serüvene ya da bu koşullar altında olabildiği kadarıyla serüven aramaya yöneltmişti.

Pug saray bahçesini farklı bir açıdan gören bir pencerenin yanında ufak bir girinti buldu. Pug pencerenin pervazına oturdu. Saray duvarlarının ardında Krondor limanı aşağıda, beyaz bir örtüye bürünmüş oyuncak bir şehir gibi görünüyordu. Binaların çoğunun bacasından tüten duman, şehirdeki yegâne yaşam belirtisiydi. Limandaki gemiler birer minyatüre benziyor, demir atmış, yelken açabilecekleri daha elverişli hava koşullarını bekliyorlardı.

Arkasından gelen hafif bir ses Pug'ı daldığı düşüncelerden kopardı. "Sen Prens Arutha mısın?"

Arkasında altı yedi yaşlarında, iri, yeşil gözleri ve gümüş rengi bir fileye toplanmış koyu, kızıl kahve saçları olan bir kız çocuğu duruyordu. Elbisesi sade, ama güzeldi, kollarına beyaz danteller dikilmiş kırmızı kumaştan

dikilmişti. Yüzü sevimliydi, ama ona komik bir ciddiyet katan derin bir konsantrasyon ifadesi taşıyordu.

Pug bir an durakladı, sonra, "Hayır, benim adım Pug. Prensle birlikte geldim," dedi.

Kız hayal kırıklığım gizlemeye çalışmadı. Omuzlarını silkerek gelip Pug'ın yanına oturdu. Başını kaldırıp Pug'a aynı ciddi ifadeyle baktı ve "Senin Prens olmanı ümit ediyordum, çünkü siz Salador'a gitmek üzere buradan ayrılmadan önce onu bir görmek istiyordum," dedi.

Pug donuk bir sesle, "Salador," dedi. Yolculuğun Prens'e yapılan ziyarete sona ereceğini ümit etmişti. Son zamanlarda Carline'i düşünür olmuştu.

"Evet. Babam hepinizin hemen Salador'a gitmek üzere yola çıkacağınızı, oradan da bir gemiye binip Kral'ı görmeye gideceğinizi söylüyor."

"Senin baban kim?"

"Prens, şapşal. Sen hiçbir şey bilmez misin?"

"Bilmiyorum galiba." Pug kıza baktı ve eli kulağında bir başka Carline gördü. "Sen Prenses Anita olmalısın."

"Elbette. Üstelik ben gerçek bir prensesim. Bir dükün kızı değil, bir prensin kızıyım. Babam istese kral olurdu, ama istemedi. Olsaydı, ben de bir gün kraliçe olurdum. Ama olmayacağım. Sen ne iş yapıyorsun?"

Herhangi bir girizgâh olmadan aniden gelen soru Pug'ı hazırlıksız yakaladı. Çocuğun gevezelikleri çok usandırıcı değildi ve pencerenin dışındaki manzarayla daha çok ilgilendiğinden onu pek dinlemiyordu.

Tereddüt ettikten sonra, "Dük'ün büyücüsünün yanında çırağım," dedi.

Prenses'in gözleri yusyuvarlak oldu ve "Gerçek bir büyücü mü?" dedi.

"Yeterince gerçek."

Kızın ufak yüzü keyifle aydınlandı. "İnsanları kurbağaya çevirebiliyor mu? Annem dedi ki, büyücüler kötü davranan insanları kurbağaya çevirirmiş."

"Bilmiyorum. Onu gördüğüm zaman sorarım -onu görürsem, tabii," diye ekledi alçak sesle.

"Ah, sorar mısın? Bunu öğrenmeyi o kadar çok isterim ki." Bu hikâyenin doğru olup olmadığını öğrenme ihtimalinden tamamen büyülenmiş görünüyordu. "Bir de lütfen bana Prens Arutha'yı nerede görebileceğimi söyler misin?"

"Bilmiyorum. Ben kendim de onu iki gündür görmedim. Onu neden görmek istiyorsun ki?"

"Annem bir gün onunla evlenebileceğimi söylüyor. İyi biri olup olmadığını görmek istiyorum."

Bu çocuğun Dük'ün küçük oğluyla evlenmesi olasılığı bir an Pug'ı afallattı. Soyluların çocuklarını reşit olmalarından yıllar önce birbirleriyle nişanlamaları görülmemiş bir şey değildi. On yıl sonra Prenses bir kadın, Prens ise hâlâ genç bir adam, Krallık'taki ikinci dereceden bir kalenin kontu olacaktı. Yine de Pug bu olasılığı ilginç buldu.

Pug, "Bir kontla yaşamayı sever misin, dersin?" diye sordu, sorar sormaz da bunun aptalca bir soru olduğunu anladı. Prenses de bu görüşü Rahip Tully'nin takdir edeceği bir bakışla onayladı.

Kız, "Şapşal! Annemle Babamın beni kiminle evlendireceğini bilmezken bunu nasıl bilebilirim?" dedi.

Çocuk ayağa sıçradı. "Eh, geri dönmem lazım. Burada olmamam gerekiyor. Beni odamın dışında bulurlarsa, cezalandırırlar. Umarım Salador ve Rillanon'a iyi bir yolculuk yaparsınız."

"Teşekkür ederim."

Kız ani bir endişe ifadesiyle, "Kimseye burada olduğumu söylemezsin, değil mi?" dedi.

Pug ona suç ortaklığını belirtir bir biçimde gülümsedi. "Hayır. Sırrın güvende." Kız rahatlayarak gülümsedi ve holün iki yönüne de bakındı. Gitmeye hazırlanırken Pug, "O iyi bir adam," dedi.

Prenses durdu. "Kim?"

"Prens. O iyi bir adamdır. Bazen derin düşünür ve keyifsiz olur, ama genelde iyi biridir."

Prenses bu bilgiyi hazmederken bir an kaşlarını çattı. "Bu iyi. İyi olmayan biriyle evlenmek istemezdim." Kıkırdayarak köşeyi döndü ve gitti.

Pug biraz daha oturup karın yağışını izledi ve çocukların devlet meseleleriyle ilgilenmesi ve iri, ciddi, yeşil gözleri olan bir çocuk üzerine derin düşüncelere daldı.

O gece kafilenin tamamı Prens tarafından bir şölenle ağırlandı. Saraydaki soyluların tamamı ile Krondor'un avam tabakasından zenginlerin çoğu galaya katılmıştı. Yemekte yüzü aşkın kişi vardı ve Pug kendisini, giysilerinin kalitesine ve sırf orada oluşu gerçeğine duydukları saygıdan dolayı, nazikçe yok sayan yabancılarla aynı masada buldu. Dük ile Prens Arutha, Prens Erland ve eşi, Prenses Alicia ve Krondor Prenslik Şansölyesi ve Şövalye-Mareşal Dük Dulanic ile birlikte baş masada oturuyorlardı.

Erland'ın bozuk sağlığı yüzünden, Krondor ordusunu yönetme işi Dulanic'e ve derin bir sohbete dalmış olduğu, Erland'ın Krondor filosu Lord-Amirali Lord Barry'ye kalmıştı. Diğer kraliyet nazırları da yakında oturuyordu, konukların geri kalanıysa daha ufak masalardaydı. Pug, kraliyet masasından en uzakta bulunan masada oturuyordu.

Hizmetkârlar koşuşturarak salona girip çıkıyor, yiyecek dolu büyük tabaklarla şarap sürahileri taşıyorlardı. Salonda saz şairleri dolaşıyor, en yeni balatlarla şarkıları söylüyorlardı.

Hokkabaz ve akrobatlar masaların arasında sanatlarını icra ediyor, konuklarca genelde göz ardı edilmelerine rağmen, ellerinden geleni ortaya koyuyorlardı, zira gösterdikleri çabalan eksik bulursa Törenler Ustası onları yeniden çağırmayabilirdi.

Duvarlar geniş sancaklar ve gösterişli duvar haklarıyla kaplıydı. Sancaklar Krallık'taki tüm soylara aitti, batıdaki en uzak noktada yer alan Crydee'nin kahve ve altın renklerinden, doğudaki uzak Ran'ın beyaz ve yeşiline kadar. Kraliyet masasının arkasında. Krallık sancağı asılıydı, üzerinde mor zemin üzerine, conDoin krallarının kadim arması olan, kılıç tutan, başının üzerinde bir kılıç olan şahlanmış akın bir aslan işlenmişti. Bunun yanında, bir dağ zirvesinin üzerinden uçan, kraliyet morunun üzerine gümüş renkte işlenmiş bir kartal simgesini taşıyan Krondor sancağı asılıydı. Kraliyet rengini sadece Prens ve Rillanon'daki Kral giyebilirdi. Borric ile Arutha tuniklerinin üzerine, krallığın prenslerinden, kraliyet ailesiyle akraba olduklarını belirten kırmızı renkte örtüler giymişlerdi. Pug daha önce ikisinin de konumlarına özgü resmi nişanlara büründüklerini daha önce görmemişti.

Her yerde neşeli görüntüler ve sesler vardı, ama odanın karşı tarafından bile Pug, Prens'in masasındaki sohbetin alçak sesle yapıldığını görebiliyordu. Borric ile Erland yemeğin büyük bölümünü kafa kafaya verip, kendi aralarında konuşarak geçirdiler.

Pug birinin omzuna dokunmasıyla irkildi ve arkasını döndüğünde yarım metre arkasındaki geniş perdelerin arasından ona bakan, oyuncak bebeğe benzer bir yüz gördü. Prenses Anita parmağını dudaklarına götürdü ve ona yanına gelmesini işaret etti. Pug masadaki diğerlerinin odadaki büyük ve büyük sayılabilecek şahıslara baktıklarını ve adı sanı belli olmayan bir çocuğun ortadan kayboluşunu fark etmeyeceklerini gördü. Ayağa kalktı ve perdelerin arasından geçerek kendisini hizmetkârlara ait ufak bir girintide

buldu. Önünde mutfağa giden başka bir perde vardı, Pug'ın tahminine göre minik kaçak yatağından bunu kullanarak kaçmıştı. Pug Anita'nın beklediği yere ilerleyerek mutfak ile büyük salonu birbirine bağlayan uzun bir koridorun gerçekten de var olduğunu gördü. Bir duvar boyunca tabak çanak ve kadehlerle dolu bir masa uzanıyordu.

Pug, "Burada ne işin var?" diye sordu.

Kız yüksek bir fısıltıyla, "Şşt!" dedi. "Burada olmamam gerekiyor."

Pug çocuğa gülümsedi. "Birinin seni duymasından endişelenmene gerek olduğunu sanmam, çok fazla gürültü var."

"Prens'i görmeye geldim. Hangisi o?"

Pug ona küçük girintiye gelmesini işaret etti, sonra da perdeyi biraz yana çekti. Baş masaya doğru işaret ederek, "Babanın iki yanındaki, siyah ve gümüş rengi tunik ve kırmızı kolsuz manto giymiş olan," dedi.

Çocuk parmaklarının üzerine yükseldi ve "Göremiyorum," dedi.

Pug kızı bir an havaya kaldırdı. Kız ona gülümsedi. "Sana borçluyum."

Pug yalandan bir ciddiyetle, "Hiç de değil," dedi. İkisi de kıkırdadılar.

Perdenin yakınında biri konuşunca Prenses irkildi. "Kaçmam lazım!" Girintiyi koşarak aştı, ikinci perdeden geçti ve mutfağa ve kaçış yerine doğru gözden kayboldu.

Ziyafet salonuna açılan perde aralandı ve şaşkın bir hizmetkâr Pug'la göz göze geldi. Ne diyeceğini bilemeyen hizmetkâr başıyla selam verdi. Çocuğun orada olmaması gerekirdi, ama giysisine bakılırsa mühim biri olduğu kesindi.

Pug etrafına baktı ve pek ikna edici olmayan bir sesle nihayet, "Odamın yolunu bulmaya çalışıyordum. Yanlış yöne gidiyor olmalıyım," dedi.

"Konukların kaldığı bölüme yemek salonunun sol tarafındaki ilk kapıdan geçiliyor, genç efendi. Ah... bu tarafta mutfak var. Size yolu göstermemi ister miydiniz?" Hizmetkârın bunu istemediği gayet açıktı, Pug da bir rehber edinme konusunda onun kadar isteksizdi. "Yo, teşekkür ederim, kendim bulabilirim," dedi.

Pug diğer konuklar tarafından fark edilmeden masasına geri döndü. Yemeğin geri kalanı, hizmetkârlardan birinin arada sırada attığı tuhaf bakışlar dışında olaysız geçti.

Pug yemekten sonra zamanını bir tacirin oğluyla konuşarak geçirdi. İki genç adam birbirlerini Prens'in yemek sonrası davetinin verildiği kalabalık odada buldular. Birbirlerine kibar davranarak sıkıntılı bir saat geçirdikten

sonra çocuğun babası geldi ve onu ardına katarak götürdü. Pug bir süre kendisi orada yokmuş gibi davranan Prens'in diğer konuklarının arasında durduktan sonra kimseyi gücendirmeden kendi odasına kaçabileceğine karar verdi -kimse yokluğunu fark etmeyecekti. Üstelik yemek masasından kalktıktan sonra Prens'i, Lord Borric'i ya da Kulgan'ı görmemişti. Davet büyük ölçüde yirmi kadar hane görevlisiyle davet sırasından geçerken Pug'a nazik bir şeyler söyleyen, alımlı bir kadın olan Prenses Alicia'nın gözetimindeydi.

Pug odasına döndüğünde orada kendisini bekleyen Kulgan'ı buldu. Kulgan herhangi bir girizgâh yapmadan, "Günün ilk ışığıyla birlikte yola çıkıyoruz, Pug. Prens Erland bizi Kral'ı görmek için Rillanon'a gönderiyor," dedi.

Pug, "Prens neden bizi gönderiyor ki?" dedi. Fena halde sıla özlemi çektiğinden, sesi aksiydi.

Kulgan daha yanıt veremeden kapı savrularak açıldı ve Prens Arutha bir hışımla içeri daldı. Pug Arutha'nın yüzündeki zapt edilmemiş öfke ifadesine şaşırdı.

"Kulgan! Buradasın," dedi Arutha kapıyı çarparak. "Soylu kuzenimizin Tsurani istilası hakkında ne yaptığını biliyor musun?"

Kulgan konuşamadan Prens cevabı verdi. "Hiçbir şey! Babam Kral'ı görene dek Crydee'ye yardım göndermek için parmağını bile kımıldatmayacak. Bu en iyi ihtimalle daha iki ay sürer."

Kulgan elini kaldırdı. Arutha Dük'ün danışmanlarından biri yerine çocukluğundaki öğretmenlerinden birini gördü. Tully gibi Kulgan da gerektiği zaman Dük'ün iki oğluna da buyruk verebiliyordu. "Sessiz, Arutha."

Arutha bir koltuk çekerken başını iki yana salladı. "Özür dilerim, Kulgan. Sinirlerime hâkim olmam gerekirdi." Pug'ın kafa karışıklığını fark etti. "Senden de özür dilemeliyim, Pug. Burada bilmediğin çok fazla şey söz konusu. Belki de..." Kulgan'a soran gözlerle baktı.

Kulgan piposunu çıkardı. "Ona söylesen iyi olur, o da yolculuğa geliyor. Yakında öğrenecek nasılsa."

Arutha bir an parmaklarıyla koltuğun kolçağında davul çaldıktan sonra oturduğu yerde öne eğilerek, "Babamla Erland günlerdir gelmeleri durumunda bu dış dünyalıları karşılamanın en iyi yönteminin ne olacağı konusunu görüşüyor. Prens gelmelerinin muhtemel olduğunu kabul bile

ediyor," dedi. Durdu. "Ancak Kral'dan izin alana dek Batı Orduları'nı toplamak için hiçbir şey yapmayacak."

"Anlamıyorum," dedi Pug. "Batı Orduları Prens'in komutasında değil mi?"

Arutha neredeyse yüzünü buruşturarak, "Artık değil," dedi. "Kral bir yıldan kısa bir süre önce, orduların kendi izni olmadan toplanamayacağına dair haber gönderdi." Kulgan bir duman bulutu üflerken Arutha koltuğunda arkaya yaslandı. "Bu geleneğe aykırı bir şey. Batı Orduları'nın hiçbir zaman Krondor Prensi dışında bir komutanı olmamıştı, Doğu Orduları'nın Kral'a ait olması gibi."

Bütün bunların ne anlama geldiği Pug'ın kafasında hâlâ açık değildi. Kulgan, "Prens Kral'ın Batıdaki Lord-Mareşali, Kral dışında Dük Borric ile diğer Şövalye-Generallere komuta edebilecek yegâne kişi. Onun bir çağrı yapması durumunda, Malac's Cross'tan Crydee'ye kadar her Dük, sınır karakolları ve sipahileriyle birlikte çağrıya yanıt verecektir. Kendine özgü nedenlerle Kral Rodric, kimsenin kendi izni olmadan orduları toplayamayacağına karar verdi."

Arutha, "Babam buna bakmadan Prens'in çağrısına uyardı, Düklerin geri kalanı gibi," dedi.

Kulgan başıyla onayladı. "Kral'ın korktuğu da bu olabilir, zira Batı Orduları uzun zamandır Kral'dan çok Prens'in orduları sayılır. Baban çağırırsa çoğu toplanır, zira ona neredeyse Prens Erland'a olduğu kadar saygıları vardır. Kral 'hayır' derse de..." Cümleyi yarıda bıraktı.

Arutha başını salladı. "Krallık içinde nifak çıkar."

Kulgan piposuna baktı. "Hatta belki iç savaş."

Bu tartışma Pug'ın rahatını kaçırmıştı. Yeni edindiği unvanına rağmen hâlâ bir kale çocuğuydu. "Krallığın savunması için olsa bile mi?"

Kulgan başını ağır ağır iki yana salladı. "Öyle bile olsa. Bazı insanlar için, buna krallar da dâhil, işlerin nasıl yapıldığı, yapılıp yapılmamaları kadar önemlidir." Kulgan durakladı. "Dük Borric bundan bahsetmiyor, ama uzun süredir kendisiyle bazı doğulu dükler, özellikle de kuzeni Guy du Bas-Tyra arasında anlaşmazlık var. Prens ile Kral arasındaki bu sorun da yalnızca Batı ile Doğu arasındaki gerilimi artırmaya yarayacak."

Pug koltuğunda geriye yaslandı. Bunun anladığından daha önemli olduğunu anlıyordu, ama meseleleri kavrayışında boşluklar vardı. Kral, Prens'in orduları Krallığı savunmak üzere toplamasından nasıl rahatsızlık

duyabilirdi? Kulgan'ın açıklamasına rağmen bu ona mantıklı gelmiyordu. Ya Doğu'da Dük Borric'in bahsetmek istemediği ne türden bir sorun vardı?

Büyücü ayağa kalktı. "Yarın erken kalkacağımız için, biraz uyusak iyi olacak. Salador'a at üstünde uzun bir yolculuk olacak, sonra da gemiyle Rillanon'a başka bir uzun yol kat edeceğiz. Kral'a ulaştığımızda, Crydee'de karlar çözülmeye başlamış olacak."

Prens Erland sarayın avlusunda atlarının üzerindeki kafileye iyi yolculuklar diledi. Onlara iyi dileklerde bulunurken solgun ve derinden kaygılı görünüyordu.

Ufak Prenses üst katlardaki pencerelerden birinde durmuş, Pug'a minik bir mendil sallıyordu. Pug başka bir Prenses'i hatırladı ve Anita'nın büyüyünce Carline gibi mi, yoksa daha ılımlı mı olacağını merak etti.

Avludan, onlara Salador'a kadar eşlik etmek üzere hazırlanmış Kraliyet Krondor Mızraklılarından bir muhafız takımının beklediği dışarıya çıktılar. Dağlara ve Karaavlak bataklıklarından, Malac's Cross'tan -batı ve doğu ellerinin bölünme noktası- geçip Salador'a gitmek için üç hafta at süreceklerdi.

Oradan gemiye binecekler, iki hafta sonra da Rillanon'a varacaklardı.

Mızraklılar gri renkte kalın cüppelere bürünmüştü, ancak cüppelerinin altından Krondor Prensi'nin mor ve gümüş rengi pelerinleri görülebiliyordu ve kalkanları Krondor kral soyunun armasını taşıyordu. Dük'ün onuruna, şehir garnizonundan bir müfreze yerine Prens'in kendi muhafız alayından bir takım tahsis edilmişti.

Onlar şehirden ayrılırken bir kez daha kar yağmaya başladı ve Pug Crydee'de baharı bir daha görüp göremeyeceğini merak etti. Doğuya giden yolda ağır ağır yürüyen atının sırtında sessizce oturarak son birkaç haftada edindiği izlenimleri tasnif etmeye çalıştı, sonra da kendisini olacaklara teslim ederek vazgeçti.

Salador'a olan at yolculuğu üç yerine dört hafta sürdü, zira Karaavlak'ın batısındaki dağlarda olağanüstü şiddette bir fırtına olmuştu. Adını bataklıklardan alan köyün dışındaki bir handa konaklamak zorunda kalmışlardı. Burası küçük bir handı ve birkaç gün boyunca hepsi birden rütbelerinden bağımsız olarak bir araya sıkışmak zorunda kalmışlardı. Yiyecekler sade, biraysa berbattı ve fırtına geçtiğinde, hepsi de Karaavlak'ı geride bıraktığına memnun olmuştu.

Eşkıyaların rahat vermediği bir köye rastladıklarında bir gün daha kaybetmişlerdi. Yaklaşan atlı askerler haydutları kaçırmıştı, ama Dük askerler gider gitmez geri dönmediklerinden emin olmak için bölgenin taranmasını buyurmuştu. Köylüler kapılarını Dük'ün kafilesine açmış, onları hoş karşılamış ve onlara en iyi yiyecekleriyle sıcak yataklarını sunmuşlardı. Dük'ün ölçüsüne göre bu sunulanlar pek zengin sayılmazdı, ancak Dük, köylülerin sahip oldukları yegâne şeyin bunlar olduğunu bildiğinden, konukseverliklerini yakınlıkla karşıladı. Pug yalın yiyeceklerden ve insanların arkadaşlığından keyif aldı, Crydee'den ayrılmasından beridir ilk defa evde olmaya bu kadar yakındı.

Salador'a varmalarına yarım gün kaldığında, şehir muhafızlarından bir devriye birliğiyle karşılaştılar. Muhafız yüzbaşısı atını sürerek öne çıktı. Atının dizginlerini çekerek, "Prens'in muhafızlarını Salador topraklarına getiren nedir?" diye bağırdı. İki şehir arasında pek sempati yoktu ve Krondorlular yanlarında hanedan sancağı olmadan yolculuk ediyordu. Adamın ses tonu, onların varlığını bölgesine bir tecavüz olarak gördüğü konusunda kuşkuya yer bırakmıyordu.

Dük Borric cüppesini geriye atarak pelerinini ortaya serdi. "Efendine Crydee Dükü, Dük Borric'in şehre yaklaşmakta olduğu ve Lord Kerus'un konukseverliğini istediği haberini götür."

Muhafız yüzbaşısı şaşaladı. "Özür dilerim, Majesteleri. Hiçbir fikrim yoktu... sancak yoktu..." diye kekeledi.

Arutha sert bir sesle, "Bir süre önce bir ormanda yitirdik," dedi.

Yüzbaşının kafası karışmış gibiydi. "Lordum?" Borric, "Boş ver, Yüzbaşı. Sadece efendine haber yolla," dedi.

Yüzbaşı selam verdi. "Hemen, Majesteleri." Atını çevirdi ve binicilerden birine öne çıkmasını işaret etti. Adama talimatlar verdi, o da atını mahmuzlayarak şehre yöneldi ve çok geçmeden dörtnala ilerleyerek gözden kayboldu.

Yüzbaşı Dük'e döndü. "Majestelerinin izni olursa, adamlarım hizmetinizdedir."

Dük, tümü de yüzbaşının mahcubiyetinden keyif alırmış gibi görünen, yolculuktan yorgun düşmüş Krondorlulara baktı. "Sanırım otuz asker yeterli, Yüzbaşı Salador şehri muhafız alayı, şehrin civarında haydutları barındırmamasıyla meşhurdur."

Kendisiyle alay edildiğini anlamayan yüzbaşı bunu duyunca şişinir gibi oldu. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Dük, "Sen ve adamların, devriye görevinize devam edebilirsiniz," dedi.

Yüzbaşı yeniden selam verdi ve adamlarının yanına döndü. Bağırarak ilerleme emrini verdi ve muhafız sırası Dük'ün kafilesinin yanından geçti. Onlar geçerken yüzbaşı selam vermelerini emretti ve mızraklar Dük'e doğru indirildi. Borric selama elini tembelce sallayarak karşılık verdi ve muhafızlar geçtikten sonra, "Bu kadar ahmaklık yeter, Salador'a gidelim," dedi.

Arutha güldü ve "Baba, böyle adamlara Batı'da ihtiyacımız var," dedi.

Borric döndü ve "Öyle mi? Nedenmiş?" dedi. Atlar ilerlerken Arutha, "Kalkanları ve çizmeleri parlatmak için," dedi.

Dük gülümsedi, Krondorlular ise kahkahayla güldüler. Batılı askerler Doğudakileri pek beğenmezdi. Doğu, Batı'nın Krallığın genişlemesine maruz kalmasından çok önce sulh yapmıştı ve Doğu Elleri'nde savaş sanatları konusunda gerçek bir hüner isteyen türden sorunlar pek olmazdı. Krondor Prensi'nin muhafızları savaşta kendilerini kanıtlamış gazilerden oluşuyordu, Salador'unkiler ise Batılı muhafızlarca askerlik görevlerini en iyi geçit resminde yerine getiren kişiler olarak görülüyordu.

Çok geçmeden şehre yaklaştıklarını gösteren alametlerle karşılaştılar: işlenmiş tarım arazisi, köyler, yol kenarındaki meyhaneler ve ticaret mallarıyla yüklü at arabaları. Günbatımında Salador'un surlarını uzaktan görebiliyorlardı.

Şehre girerlerken Dük Kerus'un şahsi muhafız alayından tam bir bölük dolusu asker, saraya giden sokakların iki yanını tuttular. Krondor'da olduğu gibi, burada da bir kale yoktu, zira çevredeki topraklar uygarlaşınca, ufak, kolaylıkla savunulabilen bir kaleye duyulan gereksinim ortadan kalkmıştı.

Sokaklar boyunca dizilen vatandaşlar Uzak Sahil'in vahşi sınırından gelen batılı Dük'e alık alık bakıyorlardı. Olanları bir geçit törenine benzeten bazıları tezahürat yaptılar, ama çoğu Dük ile kafilesinin kana bulanmış barbarlar değil de sıradan insanlar gibi görünmesinden hayal kırıklığına uğrayarak sessizce duruyorlardı.

Sarayın avlusuna vardıklarında, hane hizmetkârları atlarını almak üzere koştular. Hane muhafızlarından biri, Krondorlu askerleri Prens'in şehrine dönmeden önce dinlenecekleri kışlalara götürdüler. Tuniğinde yüzbaşı nişanı olan bir başkası, Borric'in kafilesini binanın basamaklarından çıkardı.

Pug hayretle baktı, zira bu saray Prens'in Krondor'daki sarayından bile büyüktü. Birkaç dış odadan geçtikten sonra bir iç avluya ulaştılar. Burada çeşmeler ve ağaçlar arkasında asıl sarayın bulunduğu bir bahçeyi süslüyordu. Pug içinden geçmiş oldukları binanın Dük'ün meskenini çevreleyen binalardan biri olduğunu anladı. Lord Kerus'un bu kadar çok binayla ve böylesine geniş bir kadroyla ne yaptığım merak etti.

Avludaki bahçeyi geçtiler ve bir merdivenden daha çıkarak asıl sarayın kapısında duran bir karşılama komitesine yaklaştılar. Bu bina belki bir zamanlar çevresindeki şehri koruyan bir kaleydi, ama Pug onu yüzyıllar önceki haliyle tasavvur edemiyordu, zira yıllar içinde yapılan sayısız yenileme kadim bir kaleyi cam ve mermerden yapılma parıltılı bir şeye dönüştürmüştü.

Dük Kerus'un gözü keskin, ihtiyar, gurka gibi bir adam olan mabeyincisi, dikkate değer tüm soyluları -güneyde Kesh sınırlarından kuzeyde Tyr-Sog'a kadar- tanırdı. Yüzler ve vakalar konusundaki belleği Dük Kerus'u sık sık mahcup duruma düşmekten kurtarırdı. Borric avludaki geniş basamaklardan çıktığında, mabeyinci Kerus'a çoktan birkaç şahsi bilgiyle gereken dalkavukluk miktarı konusunda çabuk bir değerlendirme sunmuştu.

Dük Kerus Borric'in elini tuttu. "Ah, Lord Borric, bu beklenmedik ziyaretle bana büyük bir onur verdiniz. Keşke geleceğinizi önceden haber verseydiniz, daha münasip bir karşılama hazırlardım."

Dükler önde, sarayın bekleme odasına girdiler. Borric, "Size zahmet verdiysem, özür dilerim, Lord Kerus, ama korkarım görevimiz çabuk olmamıza bağlı ve resmi nezaket gösterilerinin bir yana bırakılması gerekiyor. Kral'a mesajlar getirdim ve denizden Rillanon'a doğru olabildiğince çabuk yola çıkmam gerekiyor," dedi.

"Elbette, Lord Borric, ama şüphesiz kısa bir süre burada kalabilirsiniz, değil mi, belki birkaç hafta?"

"Korkarım ki, kalamam. Mümkün olsa bu gece denize açılırdım."

"Bu gerçekten de üzücü bir haber. Sizi bir süre konuk edebilmeyi o kadar istiyordum ki."

Kafile Dük'ün mülakat odasına ulaştı; mabeyinci burada bir alay hane hizmetkârına bazı talimatlar verdi, onlar da konukların odasını hazırlamak üzere fırladılar. Yüksek, kemerli tavanı, devasa şamdanları, kavisli cam pencereleri olan muazzam salona giren Pug kendisini cüce gibi hissetti. Oda gördüklerinin en büyüğüydü, Krondor Prensininkinden bile büyüktü.

Meyveler ve şarapla birlikte büyük bir masa kurulmuştu ve yolcular masanın başına iştahla oturdular. Bedeninin tamamı ağrılar sızılarla dolu olan Pug güçlükle oturdu. Sırf at üstünde uzun saatler geçirmekten usta bir biniciye dönüşüyordu, ama bu gerçek, yorgun kaslarını rahatlatmıyordu.

Lord Kerus Dük'ü acele yolculuğunun nedenini söylemesi için sıkıştırdı ve meyve lokmaları ve şarap yudumlarının arasında Borric ona son üç ayda olanları anlattı. Bitirdiğinde Kerus üzüntülü görünüyordu. "Bunlar gerçekten de kötü haberler, Lord Borric. Krallık'ta ortalık sütliman değil. Prens'in size Doğu'ya son gelişinizden sonra çıkan soranlardan biraz bahsettiğine eminim."

"Evet, bahsetti. Ama gönülsüzce ve gelişigüzel bir biçimde. Unutmayın, Rodric'in taç giyme töreni olduğu zaman, vasallığımı yenilemek üzere başkente yaptığım son yolculuğun üzerinden on üç yıl geçti. O zamanlar hükmetmeyi öğrenme konusunda yetenekli görünen, hayli zeki bir genç adama benziyordu. Ama Krondor'da duyduklarıma bakılırsa, bir değişiklik olmuş gibi görünüyor."

Kerus odaya göz gezdirdikten sonra elini sallayarak hizmetkârlarını gönderdi. Borric'in yoldaşlarına manalı manalı bakarak bir kaşını soran bir ifadeyle kaldırdı.

Lord Borric, "Buradakilere güvenirim ve bir sırra ihanet etmezler," dedi.

Kerus başıyla onayladı. Yüksek sesle, "Dinlenmeye çekilmeden önce bacaklarınızı açmak için belki bahçemi görmek isteyebilirsiniz," dedi.

Borric kaşlarını çattı ve tam konuşacaktı ki, Arutha elini babasının koluna koyarak başıyla onayladı.

Borric, "Bu kulağa ilginç geliyor. Soğuğa rağmen kısa bir yürüyüş bana iyi gelebilir," dedi.

Dük Kulgan, Meecham ve Gardan'a kalmalarını işaret etti, ama Lord Kerus Pug'ın onlara katılması gerektiğini belirtti. Borric şaşkın görünüyordu, ama başıyla kabul ettiğini belirtti. Bir dizi küçük kapıdan bahçeye geçtiler ve dışarıya çıktıklarında Kerus, "Çocuk bizimle gelirse daha az kuşkulu görünür. Artık kendi hizmetkârlarıma bile güvenemiyorum. Kral'ın her yerde ajanları var," diye fısıldadı.

Borric'in siniri tepesine fırlamış gibiydi. "Kral sizin hanenize ajanlar mı yerleştirdi?"

"Evet, Lord Borric, Kralımızda büyük bir değişiklik oldu. Erland'ın size hikâyenin tamamını anlatmadığını biliyorum, ama bu bilmeniz gereken bir

öykü."
Dük ile yoldaşları rahatsız görünen Dük Kerus'u izliyorlardı. Dük Kerus karla kaplı bahçeye bakarken genzini temizledi. Sarayın pencerelerinden ve yukarıdaki dolunaydan yayılan ışıkla aydınlanan bahçe, ayak izlerinin bozmadığı, beyaz ve mavi kristallerden bir manzaraydı.
Kerus kardaki bir dizi ayak izine işaret ederek, "Bunları bu öğleden sonra size neyi söylememin güvenli olacağını düşünmek için buraya geldiğimde ben yaptım," dedi. Etrafına bir kez daha göz atıp, kimsenin konuşmalarına kulak misafiri olup olamayacağına baktıktan sonra devam etti. "Üçüncü Rodric öldüğünde, herkes tacı Erland'ın almasını bekliyordu. Resmi yas süresinin bitiminde, Ishap Rahipleri tüm muhtemel vârisleri iddialarını sunmaya çağırdılar. Sizin de onlardan biri olmanız bekleniyordu."
Borric başıyla onayladı. "Geleneği biliyorum. Şehre geç geldim. Her halükarda hakkımdan feragat edeceğim için, orada olmamamın bir önemi yoktu."
Kerus başıyla onayladı. "Burada olsaydınız, tarih başka türlü olabilirdi, Borric." Sesini alçaktı. "Bunu söyleyerek kellemi tehlikeye atıyorum, ama birçokları, hatta Doğu'daki bizler bile, size tacı almanız için ısrar ederdik."
Borric'in yüz ifadesinden bunu duymaktan hoşlanmadığı belli oluyordu, ama Kerus diretti. "Buraya vardığınızda, tüm kulis çalışmaları bitmişti - lordların çoğu tacı Erland'a vermeye razıydı- ama bu konu üzerindeki kuşkular dağılana kadar gergin bir buçuk gün geçti. Neden büyük Rodric'in bir vâris belirlemediğini bilmiyorum. Ancak rahipler gerçek bir hakka sahip olmayan uzak akrabaların tümünü kovaladıktan sonra, önlerinde üç adam duruyordu, Erland, genç Rodric ve Guy du Bas-Tyra. Rahipler onlardan yasal savlarını istedi ve her biri sırayla bunu sundu. Hem Rodric, hem de Erland'ın geçerli hakları vardı, Guy ise orada şekil gereği bulunuyordu, zamanında buraya varmış olsanız, sizin de olacağınız gibi."
Arutha sert bir sesle araya girdi, "Yas dönemi batılı Lordlardan hiçbirinin Kral olmayacağını garanti ediyor."
Borric oğluna onaylamayan bir bakış attı, ama Kerus, "Tam olarak değil. Veraset haklan üzerinde herhangi bir kuşku olsaydı, rahip töreni babanızın gelişine kadar ertelerdi, Arutha. Bu daha önce yapılmıştır," dedi.
Borric'e baktı ve sesini alçaktı. "Dediğim gibi, Erland'ın tacı alması bekleniyordu. Ama taç ona sunulduğunda, hakkını Rodric'e devrederek bunu reddetti. O zamanlarda kimse Erland'ın sağlığının bozuk olduğunu

bilmediğinden, lordların çoğu bu kararı kralın yegâne oğul sıfatıyla Rodric'in hakkının cömertlikle tasdik edilişine yordular. Guy du Bas-Tyra'nın çocuğu desteklemesiyle, toplanan Lordlar kongresi onun ardıllığını onayladı. Derken gerçek anlamda iç çekişmeler başladı, ta ki merhum eşinizin amcası Kral Naibi olarak adlandırılana dek."

Borric başıyla onayladı. Kimin o zamanlar bir çocuk olan Kral'ın Naibi olarak belirleneceği üzerine yapılan savaşları hatırlıyordu. Nefret ettiği kuzeni Guy neredeyse bu mevkii kazanacaktı, ama Borric'in zamanında oraya varışı ve Rillanonlu Caldric'e arka çıkması ile Yabonlu Dük Brucal'ın ve Prens Erland'ın verdiği destek sayesinde, kongredeki oyların çoğunluğu Guy'ın aleyhine kaymıştı.

"Bunu izleyen beş yıl yalnızca Kesh'le tek tük sınır çatışmaları oldu yalnızca. Etraf sakindi. Sekiz yıl önce-" Kerus tekrar susup etrafına bir göz attı- "Rodric kendi deyimiyle bir kamusal iyileştirme programına başlayarak, yolları ve köprüleri yeniledi, barajlar ve saire inşa etti. Başlarda bunlar pek az yük oluyordu, ancak vergiler her yıl arttı, artık köylüler ve özgür adamlar, hatta ikinci dereceden soyluların dahi kanları son damlasına kadar akıtılıyor. Kral programlarını öyle bir raddeye getirdi ki, artık başkentin tamamını yeniden inşa ederek onu, dediğine göre, insanlık tarihinde bilinen en büyük şehir haline getirmeyi amaçlıyor.

"İki yıl önce asillerden oluşan küçük bir heyet Kral'a geldi ve ondan bu aşın harcamalarından vazgeçmesini ve halkın sırtındaki yükü azaltmasını istedi. Kral bir öfke nöbetine kapıldı, asilleri vatan haini olmakla suçladı ve onları hemen idam ettirdi."

Borric'in gözleri irileşti. Aniden dönerken çizmelerinin altındaki kar çatırdadı. "Batı'da bunun hakkında hiçbir şey duymadık!"

"Erland bu haberi duyduğunda, hemen Kral'a gitti ve idam edilen soyluların aileleri için tazminat ve vergilerin azaltılmasını talep etti. Kral -söylentiye göre- amcasını tutuklamaya hazırmış, ancak hâlâ güvendiği birkaç danışmanı bunu yapmasını engellemiş. Majesteleri'ne Krallık'ta eşi benzeri görülmemiş böylesi bir davranışın şüphesiz batılı lordların Kral'a karşı isyan etmesine neden olacağı tavsiyesinde bulunmuşlar."

Borric'in yüzü karardı. "Hakları varmış. O çocuk Erland'ı assaydı, Krallık geriye dönüşü olmayan bir biçimde ikiye bölünürdü."

"O günden beridir Prens Rillanon'a ayak basmadı ve iki adam birbiriyle konuşmadığından Krallık meseleleri yardımcılar tarafından yürütülüyor."

Dük bakışlarını göğe çevirdi ve sesi sıkıntılı bir hal aldı. "Bu duyduklarımdan çok daha kötü. Erland bana vergilerden ve onları Batı'da uygulamayı reddetmesinden bahsetmişti. Kral'ın da Kuzey ve Batı'daki sınır karakollarının geçiminin sağlanması gereğini anladığından bunu kabul ettiğini söylemişti."

Kerus başını ağır ağır hayır anlamında salladı. "Kral ancak yardımcıları Kuzey Elleri'nden akın akın gelen ve Krallığındaki şehirleri yağmalayan goblin tabloları çizdiğinde kabul etti."

"Erland yeğeniyle arasındaki gerginlikten bahsetmişti, ama taşıdığım haberlerin ışığında dahi, Majesteleri'nin eylemleri konusunda bir şey söylemedi."

Kerus derin bir nefes aldı ve yeniden yürümeye başladı. "Borric, Kral'ın sarayındaki çanak yalayıcıların arasında o kadar zaman geçiriyorum ki, siz Batılıların sade konuşmaya ne kadar düşkün olduğunuzu unutuyorum." Kerus bir an sessiz kaldıktan sonra, "Kralımız bir zamanlar olduğu kişi değil. Zaman zaman eski hali gibi, gülen ve açık yürekli, Krallık için büyük planlarla dolu biriyken bazen de... başka biri olup çıkıyor, yüreğine karanlık bir ruh sahip olmuş gibi," dedi.

"Dikkatli olun, Borric, zira tahta sizde yakın duran bir tek Erland var. Kralımız bu gerçeğin pekâlâ farkında -siz bunu hiç düşünmüyor da olsanız- ve hançerler ve zehirler görüyor, böyle şeylerin olmadığı yerde."

Gruba sessizlik çöktü ve Pug Borric'in açıktan açığa sıkıntılı olduğunu gördü. Kerus sözlerine devam etti. "Rodric başkalarının tacına göz dikmiş olduğundan korkuyor. Bu doğru olabilir, ancak bunlar Kral'ın şüphelendiği kişiler değil. Kral'dan başka yalnızca dört conDoin erkeği var, tümü de onurlu adamlar." Borric bu iltifat karşısında başını eğdi. "Ancak Kral'ın annesi ve onun halkı aracılığıyla tahtla bağı olduğunu öne sürmeye hakkı olan on kadar kişi daha var. Tümü de doğulu lordlar ve Lordlar Kongresi'nin önünde taht üzerinde hak iddia etme fırsatından geri durmayacak kişiler."

Borric kızgın görünüyordu. "Hıyanetten bahsediyorsunuz."

"Adamların edinimlerinde olmasa da yüreklerinde hıyanet... şimdilik."

"Doğu'da işler böylesi bir hale biz Batıdakilerin haberi olmadan mı geldi?"

Bahçenin uzak ucuna vardıklarında Kerus başıyla onayladı. "Erland onurlu bir adam, bu yüzden de mesnetsiz söylentileri tebaasından, hatta

sizden dahi gizleyecektir. Sizin de söylemiş olduğunuz gibi, Rillanon'a en son gidişinizin üzerinden on üç yıl geçti. Kral'dan gelen tüm ilam ve mektuplar hâlâ Prens'in sarayından geçiyor. Nereden bilecektiniz ki?

"Korkarım Kral'ın danışmanlardan biri ya da diğerinin kendini bizim gibi, soyluların ulusun refahının bekçisi olduğu inancına sahip çıkanların kesik başlarının üzerinde yükseltmesi artık bir zaman meselesi."

Borric, "Öyleyse açık konuşarak pek çok şeyi riske ediyorsunuz," dedi.

Dük Kerus omuzlarını silkerek saraya dönmeleri gerektiğini işaret etti. "Ben her zaman aklımdakileri söyleyen bir insan olmadım, Lord Borric, ancak bunlar zor zamanlar. Başka herhangi biri gelmiş olsaydı, yalnızca kibar sohbetler olurdu. Siz benzersiz bir konumdasınız, zira Prens ile yeğeninin arası açık olduğundan, Krallık'ta Kral'ı etkilemesine imkân verecek denli güce ve rütbeye sahip olan bir tek siz varsınız. Ağırlığı olan konumunuza gıpta etmiyorum, dostum.

"Üçüncü Rodric'in kral olduğu zamanlarda, ben Doğu'daki en güçlü asiller arasındaydım, ancak Dördüncü Rodric'in sarayında hali hazırdaki nüfuzuma bakılırsa, toprağı olmayan bir çapulcu olsam da bir şey fark etmezmiş." Kerus durdu. "Kara yürekli kuzeniniz Guy artık Kral'a en yakın olan kişi ve Bas-Tyra Dükü ile aramda pek sevgi yoktur. Birbirimizden hoşlanmama sebeplerimiz, sizin aranızda olanlar kadar şahsidir. Ancak onun yıldızı parladıkça benimki daha da sönüyor."

Kerus soğuğun işlemeye başladığı ellerini şaklattı. "Ama iyi bir haber var. Guy kışı Pointer's Head yakınlarındaki kalesinde geçirmekte olduğundan, Kral şu anda onun çevirdiği dolaplardan muaf durumda." Kerus Borric'in kolunu kavradı. "Kral'ın fevri tabiatının önüne bir set çekmek için sahip olduğunuz tüm nüfuzu kullanın, Lord Borric, zira haberini getirdiğiniz bu istila karşısında birleşmemiz gerekiyor. Uzun süren bir savaş bizi sahip olduğumuz az sayıdaki yedek askerden de mahrum bırakır ve Krallık sınanacak olursa, dayanıp dayanamayacağını bilemem."

Borric hiçbir şey demedi, zira Kerus'un söyledikleri Prens'in yanından ayrılışından beri duyduğu tüm korkulardan beter çıkmıştı. Salador Dükü, "Son bir şey daha, Borric. Erland on üç yıl önce tacı reddetmiş olduğundan ve sağlığının bozulduğuna dair söylentiler nedeniyle, Lordlar Kongresi azalarının çoğu onlara yol göstermen için sizden medet umacaktır. Sizin önderlik ettiğiniz yerde pek çokları, hatta Doğu'daki bizlerden bazıları dahi ardınızdan gelecektir," dedi.

Borric soğuk bir tavırla, "İç savaştan mı bahsediyorsunuz?" dedi.

Yüzünden acılı bir ifade geçen Kerus bir elini salladı. Gözleri nemli, neredeyse ağlayacak gibiydi. "Ben daima taca sadığımdır, Borric, ancak işlerin doğrusunu söylemek gerekirse, Krallığın önce gelmesi şarttır. Hiçbir adam tek başına Krallık'tan önemli değildir."

Borric sıktığı dişlerinin arasından, "Kral demek Krallık demektir," dedi.

Kerus, "Sizin gibi birinden de başka bir şey söylemesi beklenmezdi. Kral'ın enerjisini Batı'daki bu sorunlara yöneltebileceğinizi ümit ederim, zira Krallık tehlikeye düşerse, başkaları böyle yüce inanışlara sadık kalmayacaktır," dedi.

Bahçeden uzaklaşan basamaklara yöneldiklerinde Borric'in ses tonu bir parça yumuşadı. "Niyetinizin iyi olduğunu ve yüreğinizde yalnızca ülke sevgisi olduğunu biliyorum, Lord Kerus. İnancınızı kaybetmeyip dua edin, zira Krallığın devamı için elimden geleni ardıma koymayacağım."

Kerus saraya giden kapının önünde durdu. "Korkarım hepimiz çok yakında derin sulara dalacağız, lordum Borric. Sözünü ettiğiniz bu istilanın bizi boğacak dalga olmamasına dua ediyorum. Size yapabileceğim her türlü yardımı yapmaya hazırım." Bir hizmetkârın açtığı kapıya doğru döndü. Yüksek sesle, "Size iyi geceler diliyorum, zira hepinizin yorgun olduğunu görebiliyorum," dedi.

Borric, Arutha ve Pug yeniden içeri girdiğinde odada gergin bir hava vardı ve Dük kara kara düşünüyordu. Hizmetkârlar konuklara odalarını göstermek üzere geldiler ve Pug aşağı yukarı kendi yaşında, Dük'ün uşaklarının giysisine bürünmüş bir çocuğu izledi. Salondan çıkarlarken Pug omzunun arkasından bakıp Dük ile oğlunun birlikte durup Kulgan'la konuştuğunu gördü.

Pug ufak, ancak zarif bir odaya götürüldü ve yatak örtülerinin zenginliğine bakmadan tamamen giyinik bir halde kendini yatağa attı. Hizmetkâr çocuk, "Soyunurken yardıma ihtiyacınız var mı, Toprak Beyi?" dedi.

Pug doğrulup çocuğa öyle samimi bir hayret ifadesiyle baktı ki, hizmetkâr bir adım geriledi. Bariz bir rahatsızlıkla, "Hepsi bu kadar mı, Toprak Beyi?" diye sordu.

Pug'ın tek yaptığı bir kahkaha atmak oldu. Çocuk bir an kararsız kaldıktan sonra eğilerek selam verdi ve odadan aceleyle çıktı. Pug doğulu asillere ve soyunmalarına yardım etmek zorunda kalan hizmetkârlara

şaşarak giysilerini çekip çıkardı. Elbiselerini katlayamayacak kadar yorgun olduğundan, onları bir yığın halinde yere bırakmakla yetindi.

Yatağının yanındaki mumu üfledikten sonra, akşamki konuşma yüzünden sıkıntılı olan Pug bir süre karanlıkta yattı. Saray entrikaları hakkında pek az bilgisi vardı, ancak Borric'in onurlu bir adam olarak şöhretine rağmen, Kerus'un yabancıların önünde böyle konuşması için derinden endişeleniyor olması gerektiğini biliyordu.

Pug son aylarda olup biten her şeyi düşündü ve Kral'ın Crydee'nin çağrısına uçuşan sancaklarla yanıt vermesi üzerine kurduğu düşlerin, gerçeklerin sert kayalarında parçalanan başka bir çocukça hayalden ibaret olduğunu anladı.

RILLANON

GEMİ LİMANA GİRDİ.

Krallık Denizi'nin iklimi, Acı Deniz'den daha ılımandı ve Salador'dan oraya yaptıkları yolculuk olaysız geçmişti. Yolun büyük bölümünde sürekli kuzeybatı yönünde esen bir rüzgârla boğuşmak zorunda kaldıklarından, iki yerine üç hafta geçmişti.

Pug geminin ön güvertesinde durmuş, cüppesine sıkıca sarınmıştı. Kış rüzgârının sertliği yerini daha yumuşak bir serinliğe bırakmıştı, sanki baharın gelmesine sadece birkaç gün vardı.

Rillanon'a Krallığın Mücevheri deniyordu ve Pug bunun hak edilmiş bir isim olduğuna karar verdi. Batı'nın yayvan şehirlerinin aksine Rillanon, engebeli tepelerin üzerine hoş bir karmaşa halinde saçılmış uzun kuleler, zarif kemerli köprüler ve hafifçe bükülen yollardan oluşan bir kütleydi. Görkemli kulelerin üzerinde sancak ve flamalar rüzgârda çırpınıyordu, şehir, varlığını kutluyormuş gibi. Pug'a, limana demir atmış gemilere gidip gelen mavnalarda çalışan gemiciler bile Rillanon’da olmanın büyüsü yüzünden daha renkli geldi.

Salador Dükü Borric için bir dukalık bayrağı dikilmesini buyurmuştu ve bu sancak şimdi geminin ana direğinin tepesinde dalgalanıyor, kraliyet şehrinin memurlarına Crydee Dükü'nün geldiğini haber veriyordu. Borric'in gemisine limandaki gemi kılavuzu tarafından iskeleye yanaşma önceliği tanındı ve gemi çabucak kraliyet rıhtımına bağlandı. Kafile gemiden indi ve Kraliyet Hane Muhafızları'ndan bir bölük tarafından karşılandı. Muhafızların başında ihtiyar, ak saçlı, ancak yine de dimdik duran bir adam vardı ve Borric'i sıcak bir şekilde selamladı.

İki adam birbiriyle kucaklaştılar ve muhafızlara özgü, kraliyet renkleri olan mor ve altın giysiler içinde, ancak kalbinin üzerinde bir dukalık nişanı taşıyan yaşlı adam, "Borric, seni yeniden görmek güzel. Ne kadar oldu? On... on bir yıl mı?" dedi.

"Caldric, eski dostum. On üç yıl oldu." Borric ona sevgiyle baktı. Adamın berrak, mavi gözleri ve kısa, akçıl bir sakalı vardı.

Adam başını iki yana sallayıp gülümsedi. "Çok uzun zaman oldu." Diğerlerine baktı. Pug'ı fark ederek, "Bu senin küçük oğlun mu?" dedi.

Borric güldü. "Hayır, gerçi olsa da beni utandırmazdı." Uzun, ince Arutha 'ya işaret etti. "Oğlum bu. Arutha, gel de büyük dayınla tanış."

Arutha öne çıktı ve ikisi kucaklaştılar. Rillanon Lordu, Kral Hane Muhafızları Alayı'nın Şövalye-Generali ve Kraliyet Şansölyesi, Dük Caldric, Arutha'yı itti ve onu bir kol boyu uzaklığından inceledi. "Seni son gördüğümde daha ufak bir çocuktun. Seni tanımam gerekirdi, zira babanın yakışıklılığından payını almış da olsan, sevgili kardeşime -annenin babasına- da çok benziyorsun. Aileme onur verdin."

Borric, "Eh, ihtiyar savaş atı, şehrin nasıl?" dedi.

Caldric, "Konuşulacak çok şey var, ama burada değil. Sizi Kral'ın sarayına getirip rahat ettireceğiz. Ziyaret için çok zamanımız olacak. Sizi buraya, Rillanon'a getiren nedir?" dedi.

"Majesteleri'yle görüşmem gereken çok önemli bir mesele var, ama sokaklarda konuşulacak türden bir şey değil. Saraya gidelim."

Dük ile kafilesine binekler verildi ve şehrin içinden atlarıyla geçerlerken bir muhafız takımı caddeleri boşalttı. Pug Krondor ile Salador ihtişamlarıyla etkilenmişse de, Rillanon karşısında nutku tutulmuştu.

Ada şehri aralarından denize akan birkaç ufak nehrin aktığı çok sayıda tepenin üzerine inşa edilmişti. Kuleler kadar köprüler ve kanallardan oluşan bir şehre benziyordu. Binalardan çoğu yeni görünüyordu ve Pug bunun Kral'ın şehri yeniden inşa etme planının bir parçası olduğunu düşündü. Yol üzerinde birkaç noktada işçilerin eski bir binadan taşları çıkardıklarını ya da yeni duvarlar ve çatılar diktiklerini gördü. Yeni binaların cephesi renkli taşlarla, çoğu onlara beyaz, mavi ya da pembe renk veren mermer ve kuvarsla kaplanmıştı. Caddelerdeki kaldırım taşları temiz, hendekler Pug'ın diğer şehirlerde gördüğü tıkanıklıklar ve pislikten yoksundu. Başka ne yapıyor olursa olsun, diye düşündü çocuk, Kral şehre muhteşem bir şekilde bakıyor.

Sarayın önünden akan bir nehir olduğundan, giriş, suyun üzerinden ana avluya geçen kemerli bir köprüyle sağlanıyordu. Saray, şehrin merkezindeki bir tepe yamacının üzerine yayılmış uzun koridorlarla birbirlerine bağlanan

büyük binalar toplamıydı. Cephesine kaplanmış pek çok renkte taşlar ona gökkuşağı gibi bir görünüm veriyordu.

Avluya girerlerken duvarlardan trompet sesleri duyuldu ve muhafızlar hazır ola geçtiler. Atları almak için kapıcılar öne çıkarken saray girişinin yanında bir grup saray asilzadesiyle memuru onları karşılamak üzere bekliyordu.

Pug onlara yaklaştığında bu adamlar tarafından verilen selamların resmi olduğunu ve Dük Caldric'in karşılamasının sıcaklığından yoksun olduğunu fark etti. Kulgan ile Meecham'ın arkasında dururken, Caldric'in sesini duyabiliyordu. "Lordum Borric, Crydee Lordu, size Kraliyet Hanesinin Vekilharcı Baron Gray'i takdim edeyim." Bu, üzerine sıkı sıkıya oturmuş, kırmızı ipekten bir tunik ve dizlerinde torba gibi şişen soluk griden bir pantolon giymiş, kısa boylu, tıknaz bir adamdı. "Kont Selvec, Kraliyet Donanması Birinci Lordu." İnce, yağlı bir bıyığı olan, uzun boylu, sıska bir adam eğilerek selam verdi. Hepsi de Lord Borric'in gelişinden duydukları memnuniyeti kısaca ifade ettiler, ama Pug onların söylediklerinde pek içten olmadıklarını hissetti.

Kalacakları yerlere götürüldüler. Kulgan'ın Meecham'ı yanında tutmak için ortalığı ayağa kaldırması gerekti, zira Baron Gray onu saraydaki hizmetkârlar kanadına göndermek istemiş, ancak Caldric Kraliyet Şansölyesi olarak nüfuzunu kullanınca bundan vazgeçmişti.

Pug'a gösterilen oda, ihtişam bakımından o ana kadar gördüklerinin tümünü fena halde aşmıştı. Zemin cilalı mermerdendi, duvarlar da aynı malzemeyle kaplanmıştı, ama üzerinde yer yer altına benzeyen lekeler vardı. Yatak odasının bir tarafındaki, büyük, altın varaklı bir küvetin bulunduğu, ufak bir odada büyük bir ayna asılıydı. Kâhyalardan biri tek tük eşyasını -kendi bavulları ormanda kaybolduğundan beri yolda topladıkları birkaç şeyi- Pug'ın tüm sahip olduklarının on katının sığabileceği, devasa bir dolaba yerleştirdi. Adam işi bittikten sonra, "Banyonuzu hazırlayayım mı, efendim?" diye sordu.

Pug başıyla onayladı, çünkü gemide geçirdiği üç haftanın sonunda giysileri üzerine yapışmış gibi geliyordu. Banyo hazır olduğunda, kâhya, "Lord Caldric, dört saat sonra Dük Borric'in kafilesini akşam yemeğine bekliyor, efendim. O zaman geri geleyim mi?" dedi.

Adamın diplomatikliğine hayran kalan Pug "evet," dedi. Adamın tek bildiği Pug'ın Dük'le birlikte gelmiş olduğuydu ve yemek davetine dâhil

olup olmama kararını Pug'a bırakmıştı.

Pug ılık suya dalarken rahatlayarak uzun uzun iç çekti. Kalede çocukken banyo seven biri değildi, kir pasını denizde ve kalenin yakınındaki çaylarda yıkamayı yeğlerdi. Şimdiyse banyodan keyif almayı öğrenebilirdi. Tomas'ın bu konuda ne düşüneceğine kafa yordu. Siyah saçlı, güzel bir prenses ile mutlu ve kum rengi saçlı bir çocuk üzerine hüzünlü anılardan ılık bir sisin içine süzüldü.

Önceki gece yedikleri, Dük Caldric'in Lord Borric'in kafilesini ağırladığı yemek dostça bir buluşmaydı. Şimdiyse taht odasında, Kral'ın huzuruna kabul edilmeyi bekliyorlardı. Salon yüksek, kemerli bir tavanı olan, kocaman bir şeydi, güneydeki duvarının tamamı ise şehre tepeden bakan yerden tavana kadar pencerelerle kaplıydı. Dük'ün kafilesi izleyenlerin arasından, merkezi bir koridordan geçirilirken yüzlerce soylu etrafta bekliyordu.

Pug, Dük Borric'i kötü giyimli saymasının mümkün olamayacağını düşünmüştü, zira çocukları gibi o da her zaman Crydee'deki en iyi giysileri giyerdi. Ancak odanın dört bir yanındaki süslü giysilerin arasında, Borric tavus kuşu sürüsü arasında kalmış bir kuzgunu andırıyordu. Şurada inci işlemeli bir cepken, burada altın iplikle işlenmiş bir tunik -her bir asilzade diğeriyle yarışıyor gibiydi. Kadınlardan tümü en pahalısından ipek ve brokarlara bürünmüşlerdi, ancak erkekleri parlaklıkta yalnızca biraz aşıyorlardı.

Tahtın önünde durdular ve Caldric Dük'ü takdim etti. Kral gülümsedi ve Pug onun Arutha'yı biraz andırdığını fark etti, ancak Kral'ın tavırları daha rahattı. Tahtında öne eğildi ve "Şehrimize hoş geldin, kuzen. Bunca yıldan sonra bu salonda Crydee'yi görmek güzel," dedi.

Borric öne adım attı ve Adalar Kralı Dördüncü Rodric'in önünde diz çöktü. "Majestelerini iyi bulduğum için mutluyum."

Hükümdarın yüzünden bir gölge geçti, sonra Kral yeniden gülümsedi. "Bize yoldaşlarını takdim et."

Dük oğlunu takdim etti ve Kral, "Eh, conDoin soyundan bizim dışımızda birinin anne tarafımızın kanını taşıdığı doğruymuş," dedi. Arutha eğilerek selam verdi ve geriledi. Dük'ün danışmanlarından biri sıfatıyla sıra Kulgan'daydı. Dük'ün sarayında herhangi bir rütbesi olmayan Meecham odasında kalmıştı. Kral nazik bir şeyler söyledi ve Pug tanıtıldı. "Crydee Toprak Beyi Pug, Majesteleri, Derin Orman Efendisi ve maiyetimin azası."

Kral ellerini şaklattı ve güldü. "Trolleri öldüren çocuk. Ne kadar harika. Seyyahlar bu öyküyü uzak Crydee sahillerinden buraya getirdi ve bunu cesur eylemi gerçekleştiren kişinin ağzından duymayı isteriz. Daha sonra bir araya gelelim de bize bu mucizeyi anlat."

Bin gözün kendisini izlediğini hisseden Pug eğilerek acemice selam verdi. Daha önce de trol hikâyesinin yayılmamış olmasını dilediği zamanlar olmuştu, ama bunu hiçbir zaman şimdiki kadar istememişti.

Pug geriledi ve Kral, "Bu gece kuzenimiz Borric'in gelişi onuruna bir balo düzenleyeceğiz," dedi.

Ayağa kalkarak mor cüppesini düzeltti ve altın makam zincirini çıkardı. Bir iç oğlanı zinciri kadifeden mor bir yastığın üzerine yerleştirdi. Kral daha sonra altın tacını siyah bukleli saçlarının üzerinden aldı ve başka bir iç oğlanına verdi.

O tahtından inerken kalabalıktakiler eğildiler. "Gel, kuzen," dedi Borric'e, "tüm bu makam kasıntılıkları olmadan konuşabileceğimiz, şahsi balkonuma çekilelim. Bu tantana beni bıktırıyor," dedi.

Borric başıyla onayladı ve Pug ile diğerlerine beklemelerini işaret ederek Kral'ın yanında yürümeye başladı. Dük Caldric o günkü toplantının sona erdiğini ve Kral'a ricaları olanların ertesi gün yeniden gelmeleri gerektiğini duyurdu.

Kalabalık salonun ucundaki iki büyük kapıdan ağır ağır boşalırken Arutha, Kulgan ve Pug beklediler. Caldric onlara yaklaştı ve "Size bekleyebileceğiniz bir oda göstereyim. Majesteleri'nin sizi huzuruna çağırması ihtimaline karşı yakınlarda bir yerde bulunmanız iyi olur," dedi.

Bir saray vekilharcı onları Kral'ın Borric'i geçirdiği kapının yakınındaki ufak bir kapıdan geçirdi. Ortasında meyveler, peynir, ekmek ve şarapla dolu, uzun bir masanın bulunduğu geniş, rahat bir odaya girdiler. Masanın etrafında çok sayıda sandalye, odanın duvarlar boyunca da üzerlerine şişkin yastıklar yığılmış birkaç divan vardı.

Arutha geniş camdan kapıların yanına gitti ve dışarıya baktı. "Babamla Kral'ın kraliyet balkonunda oturduğunu görebiliyorum."

Kulgan ile Pug da ona katılıp işaret ettiği yere baktılar. İki adam şehre ve ötesindeki denize tepeden bakan bir masanın başına oturmuştu. Kral taşkın el hareketleriyle konuşuyor, Borric de onu dinlerken başıyla onaylıyordu.

Pug, "Ekselansları'nın bu kadar genç görünmesini beklemiyordum, Majesteleri," dedi.

Arutha onu alaylı bir gülümsemeyle yanıtladı. "Babamın onun babasının kuzeni, dolayısıyla annemin de annesinin kuzeni olduğunu düşündüğün zaman, pek şaşırtıcı değil."

Kulgan elini Pug'ın omzuna köydü. "Soylu ailelerin arasında çoğu zaman birden çok bağ vardır, Pug. Dört ya da beşinci göbekten kuzenler politik nedenlerle evlenir ve aileleri yeniden birbirine yaklaştırır. Doğu'da tahtla arasında, uzak da olsa ve çarpık bir yoldan da ilerlese, şöyle ya da böyle bir akrabalık bağı olduğunu iddia edemeyecek tek bir aile dahi olduğunu sanmam."

Masaya döndüler ve Pug bir peynir parçasını kemirmeye başladı. "Kral'ın keyfi yerindeymiş gibi görünüyor," dedi tümünün de aklında olan konuya temkinlice yaklaşarak.

Kulgan çocuğun bunu dolambaçlı bir şekilde ifade edişinden memnun olmuşa benziyordu, zira Salador'dan ayrıldıktan sonra Borric hepsini de Dük Kerus'un söyledikleri konusunda dikkatli olmaları için uyarmıştı. İhtarını, "İktidar salonlarında sır olmaz ve sağırlar bile duyabilir," atasözüyle bitirmişti.

Arutha, "Hükümdarımız değişken ruh hallerine sahip biridir; umalım da Babam'ın haberlerini duyduktan sonra keyfi kaçmasın," dedi.

Dük'ten gelecek haberi beklerlerken ikindi ağır ağır geçti. Dışarıdaki gölgeler uzadığında Borric aniden bir kapıda göründü. Yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle yanlarına geldi. "Majesteleri öğleden sonranın büyük bölümünü Krallığın yeniden doğumu üzerine planlarını anlatarak geçirdi."

Arutha, "Ona Tsurani'yi anlattın mı?" dedi.

Dük başıyla onayladı. "Beni dinledi ve sakin bir tavırla bana bu meseleyi düşüneceğini belirtti. Yaklaşık bir gün sonra yeniden görüşeceğimizden başka bir şey demedi."

Kulgan, "Hiç değilse keyfi yerinde gibiydi," dedi.

Borric yaşlı danışmanına baktı. "Korkarım, fazla keyifli. Bir tür telaş alameti bekliyordum. Krallığı önemsiz bir nedenle boydan boya geçmiş değilim, ancak söylediklerim onu heyecanlandırmış gibi görünmedi."

Kulgan endişeli görünüyordu. "Bu yolculukta zaten fazla zaman harcadık. Umalım da Majesteleri'nin bir hareket planına karar vermesi uzun zaman almasın."

Borric kendisini bir sandalyeye attı ve bir şarap bardağına uzandı. "Umalım."

Pug Kral'ın şahsi meskenine doğru yürürken sezdikleri yüzünden ağzı kurumuştu. Birkaç dakika içinde Kral Rodric'le görüşecekti ve Krallığın hükümdarıyla yalnız kalma düşüncesi onu huzursuz ediyordu. Daha önce diğer güç sahibi soyluların huzurunda ne zaman bulunsa, Dük'ün ya da oğlunun gölgesine saklanmış, Tsuraniler hakkında bildiği az bir şeyi anlatmak üzere öne çıktıktan sonra tekrar çabucak arka planla karışmıştı. Şimdiyse Büyük Kesh İmparatorluğu'nun kuzeyindeki en kudretli adamın yegâne konuğu olacaktı.

Hane vekilharçlarından biri onu Kral'ı şahsi balkonuna açılan kapıdan geçirdi. Geniş, açık verandanın kenarı boyunca birkaç hizmetkâr ayakta duruyordu ve Kral da geniş bir tentenin altındaki oyulmuş mermerden yapılma bir masanın başında oturuyordu.

Güneşli bir gündü. Ondan önce kışın yaptığı gibi, bahar da erken geliyordu ve esen havada bir ılıklık vardı. Balkonun altında, sınırını çizen çalı ve taş duvarların ötesinde, Pug Rillanon şehrini ve ötesindeki denizi görebiliyordu. Renkli çatılar öğle güneşinde pırıl pırıl parlıyordu ve son dört gün içinde son karlar da tamamıyla erimişti. Gemiler limana girip çıkıyor, sokaklar da vatandaşlarla dolup taşıyordu. Tacirlerin ve seyyar satıcıların belli belirsiz duyulan bağırışları Kral'ın oturmuş, öğle yemeğini yediği yere hafif bir uğultu halinde yükseliyordu.

Pug masaya yaklaşırken hizmetkârlardan biri bir sandalye çekti. Kral döndü ve "Ah! Toprak Beyi Pug, lütfen otur," dedi. Pug eğilerek selam verecek oldu, ama Kral, "Yeter. Bir arkadaşımla yemek yerken formalitelere tahammül edemem," dedi.

Pug tereddüt ettikten sonra, otururken, "Majesteleri beni onurlandırıyor," dedi.

Rodric bu sözü eliyle savuşturdu. "Erkeklerin arasında bir çocuk olmak nasıl şeydir, hatırlıyorum. Tacı aldığımda senden az büyüktüm. O zamana kadar ben sadece babamın oğluydum." Gözlerinde bir an uzak bir ifade belirdi. "Prens'tim, doğru, ama yine de yalnızca bir çocuktum. Benim fikrimin hiçbir kıymeti yoktu ve babamın beklentilerini bir türlü karşılayamıyordum, ne avcılıkta, ne yelkencilikte ne de kılıç kullanmada. Caldric'in de aralarında bulunduğu öğretmenlerimden bir sürü azar işitirdim. Kral olduğumda bütün bunlar değişti, ancak nasıl olduğunu hâlâ hatırlıyorum." Pug'a döndü ve gülümserken uzak ifade kayboldu. "Ve arkadaş olmamızı gerçekten istiyorum." Öte yana bir bakış attı ve ifadesi

yeniden uzak bir hal aldı. "Şimdilerde insan fazla arkadaş edinemiyor, değil mi? Kral olduğumdan dolayı da arkadaşım olduğunu iddia eden, ancak öyle olmayan pek çokları çıkıyor." Bir an suskun kaldıktan sonra düşünceli halinden yeniden sıyrıldı. "Şehrimi nasıl buldun?"

Pug, "Hiç böyle bir şey görmemiştim, Majesteleri. Muhteşem," dedi.

Rodric önlerinde uzanan manzaraya baktı. "Evet, öyle, değil mi?" Elini salladı ve bir hizmetkâr kristal kadehlere şarap doldurdu. Pug şaraptan bir yudum aldı; hâlâ şaraptan zevk almayı öğrenememişti, ancak bu şarabın çok iyi olduğunu düşündü, hafifti, içinde meyve ve hafif baharat tadı vardı. Rodric, "Rillanon'u burada yaşayanlar için muhteşem bir yer haline getirmek için çok çalıştım. Bir gün gelip Krallık'taki tüm şehirlerin burası kadar muhteşem olmasını, gözün baktığı her yerde güzelliğin bulunmasını isterdim. Bunu yapmak için yüz ömür gerekeceğinden, tek yapabildiğim izlenecek yolu göstermek, öykünmek isteyenler için bir örnek oluşturmak. Ancak tuğla bulduğum yerde mermer bırakıyorum. Ve bunu görenler ne olduğunu anlayacaklar -mirasım."

Kral bir an sayıklar gibi olmuştu ve Pug Kral'ın binalardan, bahçelerden ve çirkinlikleri göz önünden çekmekten bahsederken söylediklerinin hepsinden emin olamadı. Kral aniden konuyu değiştirdi. "Bana trolleri nasıl öldürdüğünü anlat."

Pug ona anlattı ve Kral onun her sözcüğünü dikkatle dinler gibiydi. Çocuk bitirdiğinde Kral, "Bu fevkalade bir öykü. Saraya ulaşan anlatışlardan daha iyi, zira onların yansı kadar kahramanca olmasa da, gerçek olduğu için onlardan iki kat etkileyici. Cesur bir yüreğin var, Toprak Beyi Pug," dedi.

Pug, "Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi.

Rodric, "Öykünde Prenses Carline'den bahsettin," dedi.

"Evet, Majesteleri?"

"Onu annesinin kucağında küçük bir bebek olduğu zamandan beri görmedim. Nasıl bir kadın oldu?"

Pug bu konu değişikliğini şaşırtıcı bulmasına rağmen, "Çok güzel bir kadın oldu, Majesteleri, annesine çok benziyor. Biraz öfkeli de olsa, akıllı ve zeki," dedi.

Kral başıyla onayladı. "Annesi çok güzel bir kadındı. Kızı onun yarısı kadar bile güzel olsa, gerçekten de çok güzel demektir. Akıl yürütebiliyor mu?"

Pug'ın kafası karışmış gibiydi. "Majesteleri?"

"Akıl, mantık için uygun bir kafası var mı? Tartışabiliyor mu?"

Pug şiddetle kafa salladı. "Evet, Majesteleri. Prenses bu konuda çok iyidir."

Kral ellerini ovuşturdu. "İyi. Borric'in onu buraya ziyarete yollamasını sağlamalıyım. Bu doğulu kadınların çoğu içi boş, yavan kimseler. Borric'in kıza bir eğitim vermiş olduğunu ümit ediyordum. Mantık ve felsefe bilen, tartışıp konuşmayı bilen genç bir kadınla tanışmak isterim."

Pug birden Kral'ın tartışmaktan bahsederken kendi düşündüğü şeyi kastetmediğini anladı. Bu uyuşmazlıktan bahsetmemenin en iyi olacağına karar verdi.

Kral devam etti. "Bakanlarım beni bir eş bulmam ve Krallık'a bir vâris vermem için sıkıştırıyor. Meşguldüm ve açık konuşmak gerekirse, saraydaki kadınlarda ilgimi çekecek pek az şey bulabildim -ah, ay ışığında bir yürüyüş ve... başka şeyler için iyiler. Ama ya vârislerimin annesi olmak için? Sanmıyorum. Ancak kraliçe arama konusunda ciddileşmem gerekiyor. Belki de conDoin soyundan gelen yegâne kız evlat iyi bir başlangıç noktası olurdu."

Pug conDoin'lerin başka bir kız çocuğu olduğundan bahsedecekken Kral ile Anita'nın babası arasındaki gerginliği hatırlayarak bu güdüsünü bastırdı. Üstelik kız daha yedi yaşındaydı.

Kral yeniden konu değiştirdi. "Kuzen Borric dört gündür yabancılar, şu Tsuraniler hakkında anlattıklarıyla gözlerimi dolduruyor. Bütün bu işler hakkında sen ne düşünüyorsun?"

Pug ürkmüş görünüyordu. Kral'ın ona, Krallığın güvenliği gibi önemli bir mesele şöyle dursun, herhangi bir konudaki fikrini sorabileceğini düşünmemişti. Bir an düşünerek yanıtım elinden geldiğince iyi ifade etmeye çalıştı, sonra, "Tüm görüp duyduklarımdan hareketle, Majesteleri, bu Tsuranilerin salt istila etmeyi planlamakla kalmadıklarını, şimdiden burada olduklarını düşünüyorum," dedi.

Kral bir kaşını kaldırdı. "Ya? Kanıtlarını duymak isterim."

Pug söyleyeceklerini dikkatle düşündü. "Bu halkın korudukları" gizlilik dikkate alındığında, Majesteleri, bildiğimiz kadar çok görüldülerse, geliş gidişlerinin sayısının bildiğimizden çok daha fazla olması mantıklı değil midir?"

Kral başıyla onayladı. "İyi bir sav. Devam et."

"Dolayısıyla, karlar yağdıktan sonra, uzak bölgelerden ayrılmamaları nedeniyle, onların izlerini bulma olasılığımızın azalması da muhtemel değil midir?"

Rodric başıyla onayladı ve Pug devam etti. "Dük ile diğerlerinin söyledikleri kadar dövüşken iseler, baharda hücuma geçmek üzere askerlerini kış mevsiminde getirecekleri iyi bir yer bulmak üzere Batı'nın haritasını çıkardıklarını sanıyorum."

Kral elini masaya vurdu. "Mantığını iyi işletmişsin, Pug." Hizmetkârlara yemek getirmelerini işaret ederek, "Şimdi, yemek yiyelim," dedi.

Hayret veren çeşitlilikte ve iki kişi oldukları düşünüldüğünde şaşırtıcı bir miktarda yiyecek getirildi ve Pug Kral'ın cömertliğine karşı kaygısız görünmemek için pek çok şeyden azar azar aldı. Yemek yerlerken Rodric ona birkaç soru sordu, Pug da elinden geldiğince yanıtladı.

Pug yemeğini, bitirirken Kral dirseğini masaya dayadı ve sakalsız çenesini ovuşturdu. Uzun süre boşluğa baktı ve Pug düşüncelere dalmış bir krala nasıl davranmak gerektiğini bilmediğinden kendini mahcup hissetmeye başladı. Sessizce oturmayı seçti.

Bir süre sonra Rodric düşüncelerinden sıyrıldı. Pug'a bakıp, "Neden bu insanlar gelip başımıza bela oluyor şimdi? Yapılacak o kadar çok şey var ki. Savaşın planlarımı kesintiye uğratmasına izin veremem," derken sesinde sıkıntılı bir ton vardı. Ayağa kalkıp bir süre balkonda volta attı, Pug da Kral'la birlikte ayağa kalktığından, orada öylece dikildi. Rodric Pug'a döndü. "Dük Guy'a haber göndermem lazım. O bana yol gösterir. Kafası bu işlere yatkındır."

Kral birkaç dakika daha şehre bakarak volta atarken Pug da onun sandalyesinin yanında durdu. Kral'ın kendi kendisine bölünmemesi gereken büyük yapıtlardan bahsettiğini duydu, sonra kolunun çekildiğini hissetti. Döndü ve saray vekilharçlarından birinin yanında sessizce durduğunu gördü. Vekilharç gülümseyerek ve kapıya doğru bir işaret yaparak görüşmenin sona erdiğini belirtti. Pug adamı kapıya kadar izlerken, personelin Kral'ın ruh hallerini tanımak konusundaki yeteneğine hayret etti.

Pug odasına geri götürüldü ve hizmetkârdan Lord Borric'e meşgul değilse, Pug'ın onu görmek istediği mesajını iletmesini istedi. Odasına gitti ve oturup düşünmeye başladı. Kısa bir süre sonra kapı tıklatıldığında düşüncelerinden sıyrıldı. Kapıyı çalanın girmesine izin verdi ve Dük'e

mesajı taşıyan hizmetkâr Borric'in Pug'ı hemen göreceği mesajıyla birlikte içeri girdi.

Pug adamın ardından odasından çıktı ve Dük'ün odasını yardım almadan bulabileceğini söyleyerek onu yolladı. Dük'e ne söyleyeceğini düşünerek ağır ağır yürüdü. İki şey çocuk için çok açıktı: Kral, Tsuranilerin krallığı için potansiyel bir tehdit olmasından hoşlanmamıştı ve Lord Borric, Guy du Bas-Tyra'nın Rillanon'a çağrılmakta olduğunu duyunca aynı derecede rahatsız olacaktı.

Son birkaç günkü tüm yemeklerde olduğu gibi, masada bir sessizlik vardı. Crydeeli beş adam Dük'ün odasında oturmuş, yemek yiyor, tümü de koyu renkli tuniklerinin üzerinde Kral'ın mor ve altın renkli armasını taşıyan saray hizmetkârları yakınlarda dolanıyordu.

Dük Rillanon'dan ayrılıp Batı'ya dönmek için can atıyordu. Crydee'den ayrılmalarının üzerinden neredeyse dört ay geçmişti: kışın tamamı. İlkbahar kapıdaydı ve tümü de Tsurani saldırısının artık birkaç gün içinde gerçekleşeceğine inanıyordu. Arutha'nın huzursuzluğu da babasınınkinden aşağı kalmıyordu. Kulgan dahi bekleyişin olumsuz etkilerini belli ediyordu. Yalnızca duygularını hiç belli etmeyen Meecham, beklemekten rahatsız değilmiş gibi görünüyordu.

Pug sıla özlemi de duyuyordu. Sarayda sıkılmıştı. Kulesine ve derslerine dönmek istiyordu. Kimseye bundan bahsetmese de Carline'i de yeniden görmek istiyordu. Son zamanlarda onu daha yumuşak bir ışıkla hatırladığını, bir zamanlar sinirini bozan özelliklerini affettiğini görüyordu. Aynı zamanda, karışık duygularla Tomas'ın kaderini öğrenebileceğini de hissediyordu. Dağlarda karlar erken erirse Dolgan bu yakınlarda Crydee'ye haber gönderirdi.

Borric son bir hafta zarfında Kralla kendi açısından hiçbiri tatminkâr geçmeyen birkaç görüşmeye daha katlanmıştı. Bunlardan sonuncusu birkaç saat önce olmuştu, ama odadaki hizmetkârlar çıkmadan önce bu konuda hiçbir şey söylemeyecekti.

Son tabaklar da toplanır ve hizmetkârlar Kral'ın en iyi Keshia konyağını bardaklara boşaltırken kapı çalındı ve Dük Caldric içeri girerek hizmetkârları elini sallayarak dışarı çıkardı. Oda boşaldığında Dük'e döndü.

"Borric, yemeğini böldüğüm için özür dilerim, ama haberlerim var."

Borric ayağa kalktı, diğerleri de öyle. "Lütfen bize katıl. İşte, bir bardak al."

Caldric kendisine sunulan konyağı aldı ve Pug başka bir sandalye çekerken çocuğun sandalyesine oturdu. Rillanon Dükü konyağından bir yudum aldı ve "Bir saatten kısa bir süre önce Bas-Tyra Dükü'nden ulaklar geldi. Guy, Kral'ın Batı'daki bu sorun 'söylentileri' nedeniyle 'gereksiz yere' üzülmesi olasılığı üzerine duyduğu endişeyi dile getiriyor."

Borric ayağa kalkıp bardağını odanın karşı tarafına fırlatarak paramparça etti. Crydee Dükü öfkeyle neredeyse kükrerken duvardan amber renkli sıvı süzüldü. "Guy ne dolap çeviriyor? Bu söylentiler ve gereksiz yere üzülmeler meselesi nedir!"

Caldric bir elini kaldırdı ve Borric biraz sakinleşerek yeniden oturdu. Yaşlı Dük, "Kral'ın Guy'a yaptığı çağrıyı ben şahsen kaleme aldım. Anlattığın her şey, her bilgi kırıntısı ve her kanı mektuba dâhildi. Tek düşünebildiğim Guy'ın kendisi saraya varana dek Kral'ın hiçbir karara varmamasını sağladığı," dedi.

Borric parmaklarıyla masada davul çaldı ve Caldric'e öfkeden çakmak çakmak gözleriyle baktı. "Bas-Tyra ne yapıyor? Savaş gelirse Crydee'ye ve Yabon'a gelir. Halkım acı çeker. Topraklarım yakılıp yıkılır."

Caldric başını ağır ağır iki yana salladı. "Açık konuşacağım, eski dostum. Kral ile amcası, Erland'ın arası açılalı beri, Guy Krallık'ta kendi sancağına öncelik vermek üzere oynuyor. Sanıyorum ki, Erland'ın sağlığının iyice bozulması durumunda, Guy kendisinin Krondor'un mor rengini giyeceğini düşünüyor."

Borric sıkılmış dişlerinin arasından, "O zaman beni iyi dinle, Caldric," dedi. "Bu yükü kendime ya da benden olanlara ancak davaların en yücesi için yüklerim. Ancak Erland düşündüğüm kadar hastaysa, Guy ne iddia ederse etsin, Krondor'daki tahta oturan Kara Guy değil, Anita olur. Batı Orduları'nı Krondor'a sürmem ve krallığı üzerime almam gerekirse, bunu yaparım, Rodric başka türlüsünü istese bile. Batı tahtına başka biri ancak Kral'ın tebliği üzerine oturabilir."

Caldric Borric'e sakince baktı. "Ve tahta hıyanetle damgalanmak mı istiyorsun?"

Borric masaya eliyle vurdu. "O alçağın doğduğu güne lanet olsun. Onun akrabam olduğunu kabul etmek zorunda olduğuma üzülüyorum."

Caldric bir dakika Borric'n sakinleşmesini bekledi, sonra, "Seni senden iyi tanırım, Borric. Batı'nın savaş sancağını Kral'a karşı kaldırmazsın, kuzenin Guy'ın gırtlağını seve seve sıkacak olsan bile. Krallığın en iyi iki

generalinin birbirinden böylesine nefret etmesi beni her zaman üzmüştür," dedi.

"Öyle ve nedensiz de değil. Ne zaman Batı'ya yardım için bir çağrı yapılsa, muhalefet eden hep kuzen Guy olur. Ne zaman bir entrika çevrilse ve bir unvan yitirilse, onu kazanan Guy'ın gözdelerinden biri olur. Nasıl göremiyorsun? Kongre'nin Rodric'in ilk üç yılı için Guy'ı kral naibi olarak seçmemesi sadece senin, Yabonlu Brucal'ın ve benim baskılarımız sonucu oldu. Krallık'taki her dükün önünde durdu ve senin Kral'ın adıyla hükmetmeye uygun olmayan, yorgun, ihtiyar bir adam olduğunu söyledi. Bunu nasıl unutabiliyorsun?"

Caldric sandalyede oturur, oda fazlasıyla aydınlık olduğundan bir eliyle gözlerini perdelerken gerçekten de yorgun görünüyordu. Usulca, "Görüyorum ve unutmadım. Ama o aynı zamanda evlilik bağıyla akrabam ve ben burada olmasam Rodric üzerinde daha ne kadar nüfuzu olurdu sence? Kral çocukken onu taparcasına seviyor, onda atılgan bir kahraman, birinci dereceden bir savaşçı, Krallığı savunan biri görüyordu," dedi.

Borric sandalyesinde geriye yaslandı. "Özür dilerim, Caldric," derken sesi sertliğini kaybetmişti. "Hepimizin iyiliği için çalıştığını biliyorum. Ve onca yıl önce Guy gerçekten de kahraman rolü oynayıp Derin Taunton'da Kesh Ordusu'nu püskürtmüştü. Birinci elden tanık olmadığım meselelerden bahsetmemeliyim."

Arutha bütün bunlar konuşulurken sessizce oturmuştu, ancak gözlerinden babasıyla aynı öfkeyi duyduğu belli oluyordu. Sandalyesinde öne eğildi ve dükler ona baktı "Söyleyecek bir şeyin mi var, oğlum?"

Arutha ellerini iki yana açtı. "Bütün bunları dinlerken beni rahatsız eden bir düşünce vardı: Tsuraniler gelirse, Kral'ın tereddüt etmesi Guy'a ne kazandıracak?"

Borric parmaklarıyla masada davul çaldı. "Bilmece bu, zira çevirdiği tüm dolaplara rağmen Guy bana beslediği garez uğruna Krallığı tehlikeye atmaz."

"Mesele henüz kuşkulu bir durumdayken Batı'nın biraz acı çekmesine izin vermek, sonradan da Doğu Orduları'nın başında, Derin Taunton'da olduğu gibi fatih ve kahraman olarak gelmek işine gelmez miydi?" dedi Arutha.

Caldric bunu düşündü. "Ümit ediyorum ki, Guy bile bu yabancıları bu denli hafife alamaz."

Arutha odada volta attı. "Ama bildiklerini bir düşün. Can çekişen bir adamın sayıklamaları. Yalnızca buradaki Pug'ın gördüğü, benim de denize doğru sürüklenirken göz ucuyla gördüğüm bir geminin tabiatı üzerine tahminler. Bir rahip ile bir büyücünün varsayımları, ki bu iki meslek de Guy'ın gözünde pek az değer taşır. Göç eden Karanlık Kardeşler. Bu tür haberlerin doğruluğundan şüphe ediyor olabilir."

"Ama her şey ortada," diye itiraz etti Borric.

Caldric genç Prens'in odada volta atmasını izledi. "Beki de sen haklısın. Eksik olan şey sözlerindeki ivedilik, mürekkeple parşömene yazılmış kuru bir mektupta eksik olan ivedilik. Buraya vardığında, onu ikna etmeliyiz."

Borric sözlerini neredeyse tükürerek söyledi. "Buna karar vermek Kral'a kalmış, Guy'a değil."

Caldric, "Ama Kral Guy'ın verdiği nasihatlere çok önem atfediyor. Batı Orduları'nın komutasını eline geçireceksen, ikna edilmesi gereken kişi Guy," dedi.

Borric sarsılmış görünüyordu. "Ben mi? Ben orduların sancağını taşımak istemiyorum. Tek istediğim gerekirse Erland'ın bana yardım etmekte serbest olması."

Caldric iki elini de masanın üzerine koydu. "Borric, bütün bilgeliğine rağmen, taşralı bir asilzadeden pek farklı değilsin. Erland ordulara önderlik edemez. Sağlığı iyi değil. Yapabilecek olsaydı bile, Kral buna izin vermezdi. Son zamanlarda Rodric'i en iyi halinde gördün. Karanlık ruh hallerine büründüğü zaman, yaşamından endişe duyuyor. Hiç kimsenin bunu söyleyecek cesareti yok, ama Kral amcasının tacı elde etmek üzere entrika çevirdiğinden kuşkulanıyor."

"Gülünç!" diye bağırdı Borric. "On üç yıl önce istese Erland tacı alabilirdi. Açık bir ardıllık durumu yoktu. Rodric'in babası daha onu yasal mirasçısı olarak belirlememişti ve Erland'ın hakkı Kral'ınki kadar açıktı, belki daha da açık. Rodric'in iddiasını yalnızca Guy ile çocuğu kullanmak isteyenler desteklediler. Kongrenin büyük bölümü Kral olarak Erland'ı desteklerdi."

"Biliyorum, ama devir değişti ve çocuk artık çocuk değil. Artık korkudan içi bulanan, ürkmüş bir genç adam. Bunun Guy ile diğerlerinin etkisinden mi, bir akıl hastalığından mı olduğunu bilmiyorum. Kral başka insanlar gibi düşünmüyor. Hiçbir kral başkalarını düşünmez, Rodric ise çoğundan daha az yapıyor bunu. Ne kadar gülünç görünürse görünsün, Batı'nın Orduları'nı

amcasına vermeyecektir. Guy onun kulağına fısıldamaya başladıktan sonra, onları sana da vermeyeceğinden korkuyorum."

Borric bir şey söylemek üzere ağzını açtı, ama Kulgan araya girdi. "Kusuruma bakmayın, Majesteleri, ama bir öneride bulunabilir miyim?"

Caldric Borric'e baktı, o da başıyla onayladı. Kulgan boğazım temizledi ve "Kral Batı Orduları'nı Yabonlu Dük Brucal'a verir miydi?" dedi.

Borric ile Caldric'in yüzlerinde idrak kıvılcımı ağır ağır ışıdı ve nihayet Crydee Dükü başını arkaya atıp güldü. Yumruğunu masaya vurup neredeyse bağırarak, "Kulgan! Seni tanıdığım bütün bu yıllar boyunca bana iyi hizmet etmemiş olsaydın bile, bu gece yaptığınla etmiş olurdun," dedi. Caldric'e döndü. "Ne dersin?"

Caldric odaya gireli beri ilk kez gülümsedi. "Brucal mı? O ihtiyar savaş köpeği mi? Krallık'ta daha dürüst bir adam yoktur. Üstelik veraset sırasında da değil. Guy'ın gözden düşürme çabalarından bile muaf olacaktır. Orduların komutasını alırsa..."

Arutha düşüncenin sonunu getirdi. "Babamı baş danışmanı olmak üzere çağırır. Babamın Batı'daki en iyi komutan olduğunu biliyor."

Caldric yüzünde heyecanla sandalyesinde doğrulup oturdu. "Yabon'un ordularının komutası bile sende olurdu."

"Evet," dedi Arutha "ve LaMut, Zun, Ylith ve diğerleri."

Caldric ayağa kalktı. "Bunun işe yarayacağını sanıyorum. Yarın Kral'a hiçbir şey söyleme. Bu 'öneriyi' yapmanın uygun zamanını kollayacağım. Dua edin de Majesteleri onaylasın"

Caldric oradan ayrıldı ve Pug bu yolculuğun iyi bir sona ermesi için ilk defa bir umut olduğunu gördü. Bütün hafta boyunca kara yıldırımlar gibi tüten Arutha bile neredeyse mutlu görünüyordu.

Pug kapısının yumruklanmasına uyandı. Uykulu uykulu dışarıda olan her kimse, içeri girmesini söyledi ve kapı açıldı. Kraliyet vekilharçlarından biri içeri baktı. "Efendim, Kral Dük'ün kafilesindeki herkesin ona taht odasında katılmasını buyuruyor. Hemen." Pug'ın rahat etmesi için bir meşale tuttu.

Pug hemen geleceğini söyledi ve aceleyle giyindi. Dışarısı hâlâ karanlıktı ve bu sürpriz çağrıya neyin neden olduğunu düşünerek kaygılanıyordu. Önceki gece, Caldric gittikten sonraki umut duygusunun yerini, ne yapacağı tahmin edilemeyen Kral'ın bir şekilde Bas-Tyra Dükü'nün oraya gelişini engelleme planını öğrenmiş olduğuna dair, içini kemiren bir kaygı almıştı.

Odasından çıktığında hâlâ tuniğini saran kemerinin tokasını ilikliyordu. Yanında akşamları genellikle yakılan fener ve mumlar söndürülmüş olduğundan karanlığa karşı bir meşale tutan vekilharçla birlikte salondan aceleyle geçti.

Taht odasına ulaştıklarında, Dük, Arutha ile Kulgan oraya geliyor, hepsi de hâlâ uyku kıyafetleri içinde tahtının yanında volta atmakta olan Rodric'i endişeli bakışlarla süzüyorlardı. Dük Caldric bir kenarda, yüzünde ciddi bir ifadeyle duruyordu. Oda, meşaleleri taşıyan vekilharçlar dışında boştu.

Tahtın önünde toplanmalarından hemen sonra, Rodric bir öfke fırtınasına tutuldu. "Kuzen! Elimde ne var, biliyor musun?" diye çığlık attı bir parşömen destesi tutarak.

Borric bilmediğini söyledi. Rodric'in sesi yalnızca biraz alçaldı. "Yabon'dan bir mesaj! O ihtiyar ahmak Brucal şu Tsurani yabancılarının sınır karakollarından birine saldırıp yok etmelerine izin vermiş! Şunlara bir bak!" diye neredeyse çığlık atarak parşömen destesini Borric'e doğru fırlattı. Kulgan parşömenleri yerden alıp Borric'e uzattı. "Boş ver," dedi Kral sesi yeniden neredeyse normal bir hal alarak. "Sana ne yazdığını söyleyeyim.

"Bu istilacılar Özgür Şehirler'e, Walinor yakınında hücum etmişler. Elf ormanlarının içine kadar saldırmışlar. Taş Dağı'na saldırmışlar. Crydee'ye saldırmışlar."

Borric düşünmeden, "Crydee'den ne haberler var?" dedi.

Kral bir ileri bir geri yürümeyi kesti. Borric'e baktı ve bir an Pug onun gözlerinde deliliği gördü. Kral gözlerini kısa bir süre kapattı, sonra yeniden açtı ve Pug Kral'ın yeniden kendisi olduğunu görebildi. Başını hafifçe iki yana salladı ve elini şakağına götürdü. "Yalnızca Brucal'dan ikinci elden aldığım haberler var. Altı hafta önce bu mesajlar yola çıktığında, Crydee'ye tek bir saldırı olmuştu. Oğlun Lyam zaferin tam olduğunu, yabancıların ormanın derinliklerine sürüldüklerini rapor ediyor."

Caldric öne adım attı. "Tüm raporlar aynı şeyi söylüyor. Ağır silahlarla donanmış piyade bölükleri karlar erimeden önce gece vakti saldırarak sınır karakollarını hazırlıksız yakalamış. Taş Dağı'nın yakınlarındaki LaMut adındaki bir sınır karakolunun işgal edildiği dışında pek az şey biliniyor." Borric'e manalı manalı baktı. "Tsuranilerin süvari kullandığına dair hiç haber yok."

Borric, "O zaman belki de Tully haklıdır ve atları yoktur," dedi.

Kral'ın başı dönüyor gibiydi, sendeleyerek geri adım attı ve tahtına oturdu. Bir elini yeniden şakağına koydu ve "Bu atlar meselesi nedir? Krallığım istila edildi. Bu yaratıklar askerlerime saldırmaya cüret etti," dedi.

Borric Kral'a baktı. "Majesteleri ne yapmamı ister?"

Kral sesini yükseltti. "Yapmak mı? Bir karar vermeden önce sadık Bas-Tyra Dükümün gelmesini bekleyecektim. Ama artık harekete geçmem gerekiyor."

Durdu ve kara gözleri meşale ışığında parlarken yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. "Batı Orduları'nı Brucal'a vermeyi düşünüyordum, ama o ihtiyar ahmak kendi sınır karakollarını bile korumaktan aciz."

Borric, Brucal namına itiraz edecek oldu, ama babasını tanıyan Arutha koluna yapışınca Dük sessiz kaldı.

Kral, "Borric, Crydee'yi oğluna bırakman gerekiyor. Sanırım o başının çaresine bakabilir yetenekte. Bize şimdiye kadarki yegâne zaferimizi kazandırdı." Gözleri daldı ve kıkırdadı. Bir an başını iki yana salladı ve sesindeki çılgınlık kayboldu. “Ah, tanrılar adına, bu ağrılar yok mu? Başım patlayacak gibi sanki." Gözlerini bir an kapattı. "Borric, Crydee'yi Lyam ile Arutha'ya bırak; sana Batı Orduları'nın sancağını veriyorum; Yabon'a git. Brucal büyük baskı altında, zira yabancıların ordusunun büyük bölümü LaMut ile Zun'a doğru hücum ediyor. Oraya vardığında, ihtiyacın olanları iste. Bu istilacıların topraklarımızdan sürülmesi lazım."

Kral'ın yüzü solgundu ve alnında ter damlaları parlıyordu. "Bu başlamak için iyi bir saat değil, ama limana bir gemi hazırlanması için haber yolladım. Hemen yola çıkman gerekiyor. Şimdi git."

Dük eğilerek selam verdi ve döndü. Caldric, "Majesteleri'ni odasına götüreyim. Hazır olduğunuzda size rıhtıma kadar eşlik ederim," dedi.

Yaşlı Şansölye, Kral'ın tahttan inmesine yardım etti ve Dük'ün kafilesi salondan ayrıldı. Odalarına koştular ve vekilharçların çoktan eşyalarını toplamakta olduklarını gördüler. Pug etrafta heyecanla bekliyordu, zira nihayet eve dönecekti.

Rıhtımın kenarında durarak Caldric'e veda ettiler. Pug ile Meecham bekliyordu ve uzun boylu toprak ağası, "Eh, delikanlı. Bu savaşa girdiğimize göre evi yeniden görene dek epey zaman geçecek," dedi.

Pug başını kaldırıp onu fırtınada bulmuş olan adamın yaralı yüzüne baktı. "Neden? Eve gitmiyor muyuz?"

Meecham başını iki yana salladı. "Prens Krondor'dan gemiyle yola çıkıp Karanlık Boğazları'ndan geçerek kardeşinin yanma gidecek, ama Dük gemiyle önce Ylith'e oradan da Brucal'ın LaMut yakınlarındaki kampına geçecek. Lord Borric nereye giderse, Kulgan da oraya gider. Ve ustam nereye giderse, ben de oraya giderim. Ya sen?"

Pug midesinin büzüldüğünü hissetti. Toprak ağasının söylediği doğruydu. Yeri Crydee'dekilerin değil Kulgan'ın yanıydı, gerçi isterse Prens'le birlikte eve dönmesine izin verileceğini biliyordu. Kendini çocukluğunun sona ermekte olduğunun başka bir belirtisine teslim etti. "Kulgan nereye giderse, ben de oraya giderim."

Meecham omzuna bir şaplak attı ve "Eh, hiç değilse balıkçı karısının süpürgesi gibi salladığın o kahrolası kılıcın nasıl kullanılacağım öğretebilirim sana," dedi.

Bu ihtimal karşısında pek de neşelenmeyen Pug hafifçe gülümsedi. Çok geçmeden gemiye binip Salador'a doğru yol almaya ve batıya yapacakları uzun yolculuğun ilk ayağına başladılar.

İSTİLA

O YIL BAHAR YAĞMURLARI ŞİDDETLİYDİ.

Savaş etkinlikleri her daim var olan çamur yüzünden kesintiye uğruyordu. Kısa süreli, sıcak yaz gelmeden önce hava neredeyse bir ay daha ıslak ve soğuk kalacaktı.

Yabonlu Dük Brucal ile Lord Borric haritalarla kaplı bir masanın başında durmuş, bakıyorlardı. Yağmur kumandan çadırının merkezi parçası olan tentenin damını dövüyordu. Tentenin iki tarafına, iki soyluya uyku alam sağlamak üzere iki çadır daha eklenmişti. Çadır meşaleler ve Kulgan'ın piposu yüzünden dumanla doluydu. Büyücü soylular için iyi bir danışman, büyü marifetiyle yaptığı yardımlar ise yararlı olmuştu. Havadaki değişimleri fark edebiliyor ve büyücü görüşüyle sık sık olmasa da Tsurani askerlerinin hareketlerinden bazılarını algılayabiliyordu. Karşılaştığı, savaş anlatıları da dâhil her kitabı okuyarak geçirdiği yıllar nedeniyle hatırı sayılır bir taktik ve strateji uzmanı olmuştu.

Brucal masanın üzerindeki en yeni haritayı işaret etti. "Buradaki bir noktayı ve şuradaki başka bir noktayı aldılar. Onları oradan atmak için gösterdiğimiz tüm çabalara rağmen bu noktayı" -haritadaki başka bir noktayı işaret etti- "ellerinde tutuyorlar. Aynı zamanda şuradan buraya doğru bir hat üzerinde ilerliyor gibi görünüyorlar." Gri Kuleler'in doğu cephesi boyunca uzanan bir çizgiyi eliyle kat etti. "Burada planlı bir hareket izliyorlar, ama bundan sonra nereye gideceğini tahmin edebilirsem ne olayım." İhtiyar Dük yorgun görünüyordu. Çatışmalar iki aydır kesintili olarak devam ediyordu ve iki tarafta da bariz bir avantaj yoktu.

Borric haritayı inceledi. Kırmızı noktalar bilinen Tsurani kalelerinin bulunduğu yerleri imliyordu: elle kazılmış, en az iki yüz asker tarafından korunan, kerpiç göğüs siperleri. Aynı zamanda takviye bölüklerinin varlığından da şüphe ediliyordu, bunların yaklaşık konumu ise sarı noktalarla belirtilmişti. Saldırılan herhangi bir konuma çabucak, bazen

birkaç dakika içinde takviye yapıldığı biliniyordu. Mavi noktalar Krallık ordugâhlarını yerini belirtiyordu, ancak Brucal'ın askerlerinin çoğu kumandanların çadırının bulunduğu tepenin etrafına yerleştirilmişti.

Ylith ve Tyr-Song'dan gelen ağır piyade ve mühendisler sabit istihkâm bölgelerini doldurmak ve yaratmak üzere oraya varana dek, Krallık temelde devingen bir savaş sürdürüyordu, zira toplanan birliklerden çoğu süvariydi. Crydee Dükü diğer adamın tahliliyle hemfikirdi. "Taktikleri değişmiyor gibi görünüyor: ufak bir kuvvet getir, siper kaz ve müdafaa et. Birliklerimizin oralara girmesini engelliyorlar, ama biz geri çekildiğimizde peşimizden gelmeyi reddediyorlar. Burada yinelenen bir biçim var. Ama ben de bir türlü bunun ne olduğunu göremiyorum."

İçeri bir muhafız girdi. "Lordlarım, dışarıda bir elf var, içeri girmek istiyor."

Brucal, "Onu içeri al," dedi.

Muhafız çadırın kanadını açtı ve elf içeri girdi. Kızıl-kahve saçları başına yapışıktı ve cüppesinden çadırın zeminine su damlıyordu. Düklere hafifçe eğilerek selam verdi.

Borric, "Elvandar'dan ne haberler var?" diye sordu.

"Kraliçem size selamlarını gönderiyor." Çabucak haritaya döndü. Güneyde Gri Kuleler ile kuzeyde Taş Dağı'nın arasındaki, Borric'in kuvvetlerinin doğu ucundan kapattığı geçide işaret etti. "Dış dünyalılar bu geçitten pek çok asker geçiriyor. Elf ormanlarının kıyısına kadar ilerlediler, ama içeri girmeye çalışmıyorlar. Geçişi zorlaştırdılar." Sırıttı. "Birkaç tanesini yarım gün boyunca peşimden neşeli bir şekilde koşturdum. Neredeyse cüceler kadar iyi koşuyorlar. Ama ormanda bana ayak uyduramadılar." Dikkatini yeniden haritaya verdi. "Crydee'den dışarıda gezen devriyelerle hafif çarpışmaların olduğu haberi geldi, ancak kalenin yakınlarında bir şey olmamış. Gri Kuleler, Carse ya da Tulan'dan herhangi bir hareket haberi yok. Bu geçit boyunca siper kazmakla yetiniyor gibiler. Batıdaki kuvvetleriniz size katılamayacaklar, çünkü artık geçemezler."

Brucal, "Yabancılar ne kadar güçlü görünüyor?" diye sordu.

"Bu bilinmiyor, ama ben bu yol üzerinde birkaç bin asker gördüm." Parmağıyla geçidin kuzey kenarına paralel, elf ormanlarından Krallık kampına uzanan bir yolu işaret etti. "Taş Dağı cüceleri yalnız kaldı, güneye gitmeye kalkışmadıkları sürece. Dış dünyalılar onların da geçişini engelliyor."

Borric elfe, "Tsuranilerin süvari getirdiklerine dair herhangi bir haber var mı?" diye sordu.

"Hiç yok. Raporların hepsi sadece piyadelerden bahsediyor."

Kulgan, "Rahip Tully'nin atsız olduklarına dair tahmini doğru çıkmış gibi görünüyor," dedi.

Brucal eline fırçayla mürekkep aldı ve bilgileri haritaya işledi. Kulgan arkasında durmuş, omzunun üzerinden bakıyordu.

Borric elfe, "Dinlendikten sonra hanımına selamlarımı ve sağlık ile refah dileklerimi götür. Batıya ulak gönderecek olursanız, lütfen aynı mesajı oğullarıma da taşıyın," dedi.

Elf eğilerek selam verdi. "Lordum nasıl isterse. Elvandar'a hemen döneceğim." Döndü ve çadırdan çıktı.

Kulgan, "Sanırım görüyorum." Haritadaki yeni kırmızı noktalara işaret etti. Kabaca, geçidin içinden geçen bir yarım daire oluşturuyorlardı. "Tsurani buradaki alanı tutmaya çalışıyor. Çemberin ortasında şu vadi var. Kimsenin yaklaşmamasını sağlamaya çalıştıklarını tahmin ediyorum."

Düklerin ikisinin de kafası karışmış gibiydi. Borric, "Ama ne amaçla? Orada askeri açıdan herhangi bir değer taşıyan bir şey yok ki. Âdeta onları o vadide sıkıştırmak üzere bizi davet etmeye çalışıyorlar," dedi.

Brucal'ın birden nefesi kesildi. "Bu bir köprübaşı mevzii. Bir nehri aşmak gibi düşün. Büyücünün verdiği adla gediğin bu tarafında iyi korudukları bir köprübaşları var. Yalnızca adamlarının taşıyabileceği kadar malzemeye sahipler. Bölge üzerinde baskın yapacak kadar denetim sahibi olmadıklarından, hücuma geçmeden önce kontrol ettikleri alanı genişletmek ve malzeme biriktirmek zorundalar."

Brucal büyücüye döndü. "Kulgan, ne düşünüyorsun? Bu daha çok senin alanına giriyor."

Büyücü haritaya, içinde gizlenmiş bilgileri sezmek istermişçesine baktı. "Burada söz konusu olan büyü hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Malzeme ve adamları ne kadar çabuk geçirebileceklerini bilmiyoruz, çünkü hiç kimse daha önce bir belirmeye şahit olmadı. Büyük bir alana gereksinimleri olabilir, bu vadi de onlara bunu sağlar. Ya da birlikleri geçirmek için bir süre kısıtlamasına tabi olabilirler."

Dük Borric bunu düşündü. "O zaman yapılacak tek bir şey var. Vadiye bir grup gönderip ne yaptıklarına bakmamız gerekiyor."

Kulgan gülümsedi. "Majesteleri izin verirse, ben de gitmek isterim. Büyü söz konusuysa askerleriniz gördüklerinin ne olduğu hakkında en ufak fikre dahi sahip olmayabilir."

Brucal gözleriyle büyücünün iri cüssesini tartarak itiraz edecek oldu, ama Borric sözünü kesti. "Görünüşüne aldanma. Bir süvari eri gibi at biner." Kulgan'a döndü. "Pug'ı da yanına alsan iyi olur, çünkü biriniz düşerse, diğeri haberi taşıyabilir."

Kulgan bunu duyunca mutsuz göründü, ama bunun akıllıca olduğunu görebiliyordu. Yabon Dükü, "Kuzey Geçidi'ne, sonradan da bu vadiye saldırıp kuvvetlerini şuraya çekersek, ufak, hızlı bir kafile buradan geçebilir." Vadinin güney ucuna doğudan açılan ufak bir geçidi işaret etti.

Borric, "Bu oldukça cesur bir plan. Tsuranilerle o kadar uzun zamandır dans ediyoruz ki, bunu bekleyeceklerini sanmam." Ertesi gün uzun olacağından büyücü akşamın geri kalanını dinlenerek geçirmelerini önerdi. Gözlerini kısa bir süre kapattıktan sonra iki lidere yağmurun dineceğini ve ertesi günün güneşli geçeceğini bildirdi.

Kulgan çadırlarına girdiğinde Pug bir battaniyeye sarınmış, yatıyordu. Meecham yemek pişirdiği ateşin önünde oturmuş, akşam yemeğini hazırlıyor ve Fantus'un aç kursağından uzak tutmaya çalışıyordu. Ateş ejderi ustasını bir hafta önce bulmuş, çadırlarının üzerinden geçtiği askerlerden ürkek bağırtılar kopmasına neden olmuştu. Bir okçunun oyunbaz ejdere bir ok saplamasına yalnızca Meecham'ın buyurgan bağırışları engel olmuştu. Kulgan evcil hayvanını gördüğüne sevinmiş, ancak hayvanın onları nasıl bulduğunu bir türlü açıklayamamıştı. Ejder doğrudan büyücünün çadırına taşınmış, Pug'ın yanında uyumaktan ve Meecham'ın dikkatli gözlerinin önünde yiyecek çalmaktan mutlu bir şekilde yaşayıp gidiyordu.

Büyücü sırılsıklam cüppesini çıkarırken Pug doğrulup oturdu. "Tsuranilerin elinde tuttuğu bölgenin derinlerine, ufak bir vadinin çevresinde oluşturdukları çemberi koparmak ve ne çevirdiklerini öğrenmek için bir keşif gezisi yapılacak. Seninle Meecham bu yolculuğa benimle birlikte çıkacaksınız. Ardımda ve yanımda dostlar olmasını istiyorum."

Bu haber Pug'ı heyecanlandırmıştı. Meecham ona uzun saatler boyunca kılıç ile kalkanın nasıl kullanılacağını öğretmiş ve eski askerlik düşleri geri dönmüştü. "Kılıcımı keskin tuttum, Kulgan."

Meecham kahkaha yerine geçen bir homurtu çıkardı ve büyücü ona karanlık bir bakış attı. "Bu iyi, Pug. Ama şansımız varsa, dövüşmeyiz. Tsuranileri uzaklaştıracak büyük bir kuvvete bağlı daha ufak bir kuvvetle birlikte gideceğiz. Bölgelerine hızla dalacak ve gizledikleri şey neyse, keşfedeceğiz. Daha sonra elimizden geldiğince hızla dönecek ve geriye haber getireceğiz. Tanrılara şükrediyorum ki, atları yok, yoksa böylesine cüretkâr bir işi başarmayı asla ümit edemezdik. Onlar darbemizi indirdiğimizin farkına varamadan içlerinden atla geçeceğiz."

Çocuk umutla, "Belki bir esir alabiliriz," dedi.

"Bu bir değişiklik olurdu," dedi Meecham. Tsuranilerin esir düşmektense ölmeyi yeğleyen azılı savaşçılar olduğu ortaya çıkmıştı.

"Belki o zaman neden Midkemia'ya geldiklerini öğrenebiliriz," diye ileri sürdü Pug.

Kulgan düşünceli görünüyordu. "Bu Tsuraniler hakkında anladığımız pek az şey var. Geldikleri bu yer neresi? Kendi dünyalarıyla bizimkinin arasında nasıl geçiş yapıyorlar? Ve senin de ifade ettiğin gibi, en can sıkıcı olan soru da, neden geliyorlar? Neden topraklarımızı istila ediyorlar?"

"Metal."

Kulgan ile Pug başlarını çevirip bir gözünü Fantus'tan ayırmadan yahniyi kaşıkla tabaklara aktaran Meecham'a baktılar. "Onlarda hiç metal yok ve bizimkileri istiyorlar." Kulgan ile Pug ona boş bakışlarla baktıklarında da, başını iki yana salladı. "Şimdiye kadar bunu çözmüş olduğunuzu düşündüğümden, gündeme getirmedim." Yahni dolu kaseleri yana koydu, arkasına doğru uzandı ve şiltesinin altından parlak kırmızı bir ok çıkardı. İncelemeleri için öne tutarak, "Hediyelik," dedi. "Ucuna bakın. Kılıçlarının yapıldığı malzemenin aynısı, çelik gibi sertleştirilmiş bir tür ağaç. Askerler tarafından toplanan pek çok şeyi inceledim ve bu Tsuranilerin yaptığı, içinde maden olan hiçbir şeye rastlamadım."

Kulgan afallamış görünüyordu. "Elbette! O kadar basit ki. Kendi dünyalarından bizimkine geçmenin bir yolunu buldular, öncüler gönderdiler ve yoksun oldukları metaller açısından zengin bir toprak keşfettiler. Bu yüzden bir istila ordusu yolladılar. Bu aynı zamanda neden aşağıdaki ormanlar yerine dağlardaki yüksek bir vadiye dizildiklerini de açıklıyor. Oradan rahatça ulaşabilirler... cüce madenlerine!" Ayağa fırladı. "Düklere hemen bilgi versem iyi olacak. Cücelere madenlerine düzenlenebilecek baskınlara karşı teyakkuz halinde olmaları için haber göndermemiz gerek."

Kulgan çadırın girişinde kaybolurken Pug düşünceli bir şekilde oturdu. Bir an sonra, "Meecham, neden ticareti denemiyorlar?" dedi.

Meecham başını iki yana salladı. "Tsuraniler mi? Gördüklerime bakılırsa, evlat, iddiaya girerim ticaret akıllarından hiç geçmemiştir. Savaşçı tipler bunlar. Bu piç kuruları altı yüz değişik iblis gibi savaşıyor. Süvarileri olsaydı bütün bu adamları LaMut'a kadar kovalar, sonra da muhtemelen şehri yakıp başlarına yıkarlardı. Ama onları bitkin düşürebilirsek, bir buldok gibi, onlar yorulana dek dayanırsak, bir süre sonra bu işi sonuca vardırabiliriz. Kesh'e ne olduğuna baksana. Konfederasyon İmparatorluk'u güneyde birbiri ardına isyanlarla yorduğu için kuzeyde Bosania'nın yarısını Krallık'a kaptırdılar."

Bir süre sonra Pug Kulgan'ın yakında döneceğinden umudu kesti, yemeğini tek başına yedi ve yatmaya hazırlandı. Meecham büyücünün yemeğini ejderden korumaya çalışmayı bırakıp kendisi de yattı.

Karanlıkta Pug uzanıp çadırın damına bakarak yağmurun sesini ve ejderin yemeğini keyifle çiğneyişini dinledi. Çok geçmeden uykuya daldı ve rüyasında karanlık bir tünel ve aşağısında kaybolan titrek bir ışık gördü.

Askerlerin oluşturduğu sıra ormanın içinde ağır ağır ilerlerken, ağaçlar sıktı ve ağır bir sis havada asılıydı. Birkaç dakikada bir öncüler gelip gidiyor, Tsuranilerin bir pusu hazırladığına dair işaretler arıyorlardı. Güneş tepedeki ağaçların yükseklerinde kaybolmuştu ve manzaranın tamamına hakim olan grimsi yeşillik birkaç metre önlerini görmelerini zorlaştırıyordu.

Sıranın başında LaMut ordusunun genç bir yüzbaşısı olan, ihtiyar LaMut Kontu'nun oğlu Vandros gidiyordu. Vandros aynı zamanda Brucal'ın ordusundaki sağgörülü ve yetenekli genç subaylardan biriydi.

Çiftler halinde yolculuk ediyorlar, Pug Kulgan ile Meecham'ın arkasında, bir askerin yanında oturuyordu. Sıranın gerisine durma emri geldi ve Pug atının dizginlerini çekip aşağı indi. Hafif bir tuniğin üzerine, iyice yağlanmış bir zincir zırh giymişti. Bunun üzerinde ortasında mavi bir daire üzerinde gri kurt kafası olan LaMut kuvvetleri armasını taşıyan kısa bir cüppe vardı. Uzun çizmelerinin içine kalın, yün pantolonunun paçalarına sıkıştırmıştı. Sol elinde bir kalkan vardı ve kılıcı kemerinden sarkıyordu; kendini gerçek bir asker gibi hissediyordu. Tek uyumsuz nokta ona biraz büyük gelen ve hafif komik bir görüntü veren miğferiydi.

Yüzbaşı Vandros Kulgan'ın beklemekte olduğu yere geldi ve atından indi. "Keşif erleri yaklaşık yarım mil ileride bir kamp buldular. Muhafızların

onları görmediğini düşünüyorlar."

Yüzbaşı bir harita çıkardı. "Yaklaşık olarak buradayız. Ben adamlarımın önünde düşmanın bulunduğu noktaya saldıracağım. Zun'dan gelen süvariler bizi iki yandan destekleyecekler. Birlikte at süreceğiniz sıraya Teğmen Garth komuta edecek. Düşman kampını geçecek ve dağlara doğru yolunuza devam edeceksiniz. Yapabilirsek sizi izlemeye çalışacağız, ama gün batımında size yetişmediysek, tek başınıza devam etmek zorundasınız.

"Ağır da olsa, ilerlemeye devam edin. Atları zorlayın, ama canlı tutmaya çalışın. At sırtındayken her zaman bu yabancılardan daha hızlı gidebilirsiniz, ama yaya olduğunuz sürece geri dönmenize pek ihtimal vermiyorum. İblis gibi koşuyorlar.

"Dağlara ulaştığınızda geçitten ilerleyin. Güneş battıktan bir saat sonra atlarınızı vadiye sürün. Kuzey Geçidi'ne şafakta saldırılacağı için, vadiye güvenli bir şekilde girerseniz, ümit ediyorum ki, bulunduğunuz yerle Kuzey Geçidi arasında fazla bir engel bulmayacaksınız. Vadiye girdiğinizde hiçbir nedenle durmayın. Bir adam düşerse, orada bırakılması gerekir. Görev kumandanlara bilgi getirmektir. Şimdi dinlenmeye çalışın. Bir süre buna fırsatınız olmayabilir. Bir saat içinde saldıra-cağız.

Atını tekrar sıranın başına sürdü. Kulgan, Meecham ve Pug konuşmadan oturuyorlardı. Büyücü, büyü yapmasını engelleyeceği gerekçesiyle zırh giymemişti. Pug zırhın asıl onun hatırı sayılır göbeğini engelleyeceği kanısındaydı. Meecham'ın yan tarafında diğerleri gibi bir kılıç vardı, ama elinde bir at oku tutuyordu. Pug'ın onun tarafından uzun saatler boyunca eğitildiği için Meecham'ın kılıca yabancı olmadığını bilmesine rağmen, okçuluğu yakın dövüşe yeğliyordu.

Saat ağır ağır geçti ve hâlâ çocukça zafer düşlerinin pençesinde olduğu için Pug giderek artan bir heyecan hissetti. Gri Kuleler'e ulaşmalarından önce Kara Kardeşlerle savaşmanın dehşetini unutmuştu.

Onlara haber ulaştığında yeniden atlarına bindiler. Tsuranileri görene dek başta yavaş ilerlediler. Ağaçlar seyrekleşince hızlandılar ve açıklığa ulaştıklarında atları dörtnala sürdüler. Süvari hücumuna karşı savunma olarak topraktan geniş göğüs siperleri inşa edilmişti. Pug kamplarını savunmaya koşan Tsuranilerin parlak renkli miğferlerini görebiliyordu. Süvariler hücuma geçince, Zun birliklerinin diğer Tsurani kamplarına saldırmasıyla birlikte ağaçların arasından yankılanan dövüş sesleri duyuldu.

Atlarını gürleyen bir yıldırım dalgası gibi dosdoğru kampa sürerlerken atların ayaklarının altında zemin sarsılıyordu. Tsurani askerleri göğüs siperlerinin gerisinde kalıp çoğu hedefine ulaşmayan oklar fırlattılar. Sütunun ilk bölümü göğüs siperlerine vurduğunda ikinci bölüm sola dönüp kampa açı vererek uzaklaştı. Burada göğüs siperlerinin dışında birkaç Tsurani askeri vardı ve bunlar bir tırpanın önündeki samanlar gibi çiğnendiler. Bunlardan iki tanesi iki elleriyle kullandıkları koca kılıçlarla süvarileri neredeyse vuracaktı, ama ıskaladılar. Atını bacaklarıyla idare eden Meecham ikisini birden hızlı oklarıyla yere serdi.

Pug arkadaki dövüş seslerinin arasında bir atın çığlığını duydu, derken ormana girdiler ve birden kendini çalıların arasından geçerken buldu. Ağaçları yarıp alçak dalların altında eğilerek olabildiğince hızla ilerlerken manzara yanlarından geçen yeşil ve kahverengiden bir çiçek dürbünü görüntüsüydü.

Sıradakiler neredeyse yarım saat at sürdükten sonra atlar yorulmaya başlayınca hız kestiler. Kulgan Teğmen Garth'a seslendi ve haritada konumlarını kontrol etmek üzere durdular. Günün ve gecenin geri kalanında yavaş hareket ederlerse, geçidin ağzına şafağa yakın bir saatte varabilirlerdi.

Meecham yere eğilen teğmen ile Kulgan'ın başının üzerinden baktı. "Bu yeri tanıyorum. Çocukluğumda Hush yakınlarında yaşarken burada avlanmıştım."

Pug irkildi. Meecham'ın geçmişinden bu ilk bahsedişiydi. Pug Meecham'ın Crydeeli olduğunu farz etmişti ve delikanlıyken Özgür Şehirler'de olduğunu duyunca şaşırmıştı. Ama Meecham'ı bir çocuk olarak düşünmekte zorlanıyordu.

Toprak ağası sözlerine devam etti. "Dağların zirvesinden geçen bir yol var, iki daha küçük doruğun arasından geçen bir patika. Keçi yolundan biraz hallice, ama bütün gece atları sürsek, gün doğumunda vadiye varabiliriz. Nerede arayacağını bilmiyorsan bu patikayı bu taraftan bulmak zordur. Vadi tarafından ise neredeyse imkansız. İddiaya girerim Tsuraniler bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardır."

Teğmen Kulgan'a soran gözlerle baktı. Büyücü Meecham'a baktıktan sonra, "Denemeye değebilir. Vandros için yolumuza işaret koyabiliriz. Ağır ilerlersek vadiye ulaşmadan önce bize yetişebilir," dedi.

Teğmen, "Pekala," dedi, "en büyük avantajımız hareket yeteneğimiz, bu yüzden ilerlemeye devam edelim. Meecham, nereden çıkacağız?"

İri yarı adam teğmenin omzunun üzerinden eğilerek haritada, vadinin güney ucunun yakınlarındaki bir yeri işaret etti. "Buradan. Yaklaşık bir mil boyunca dosdoğru batıya gittikten sonra kuzeye dönersek, vadinin ortasına ulaşabiliriz." Konuşurken parmağıyla işaret etti. "Bu vadi kuzey ve güney ucunda çoğunlukla ağaçlarla kaplıdır, ortada ise bir çayırlık vardır. Büyük bir kampları varsa orada olacaklardır. Orası büyük ölçüde açıktır, zira yabancılar şaşırtıcı bir şey bulmamışlarsa, bizi durdurmak üzere örgütlenemeden atlarımızı onların yanından doğruca sürebiliriz. İşin netameli kısmı, oraya askerler yerleştirmiş olmaları durumunda kuzeydeki ağaçların içinden geçmek olacaktır. Ama onları aşarsak Kuzey Geçidi'ne kadar serbest kalırız."

"Herkes kabul ediyor mu?" diye sordu teğmen. Kimseden ses çıkmayınca adamlara atlan yürütmeleri emrini verdi ve Meecham rehber olarak başa geçti.

Geçidin ya da Pug'ın fikrine göre Meecham'ın keçi yolu olarak isabetli bir şekilde adlandırdığı yerin girişine, gün batımından bir saat önce ulaştılar. Burada teğmen muhafızlar dikti ve atların eyerlerinin çıkarılmasını emretti. Pug atını avuç avuç çimenle ovaladıktan sonra kazığa bağladı. Otuz asker atları ve zırhlarıyla ilgilenmekle meşguldü. Pug havadaki gerginliği hissedebiliyordu. Tsurani kampının etrafındaki koşu askerleri huzursuz etmişti ve dövüşmek için can atıyorlardı.

Meecham Pug'a kılıcıyla kalkanını asker battaniyelerinden yırttığı paçavralarla nasıl saracağını gösterdi. "Bu gece bu şilteleri kullanmayacağız ve hiçbir şey tepelerde metalin metale çarpma sesi gibi çınlayamaz, evlat. Nalların kayaya çarpışı dışında." Pug onun atın nallarına özellikle bu iş için yapılan ve eyer torbasında saklanan deriden çoraplar geçirmesini izledi. Gün batmaya başlarken Pug dinlendi. Kısa süren, bahar alaca karanlığı süresince atları yeniden eyerleme emrinin gelmesini bekledi. İşini bitirdiğinde askerler atlarını sıraya sokmaya başlamıştı.

Meecham ile teğmen sıra boyunca yürüyerek adamlara talimatları yineliyorlardı. Meecham önde, teğmen ikinci sırada, son askere gelene dek tek sıra halinde ilerleyeceklerdi. Her atın sol üzengisinden bir dizi ip geçirdiler ve adamların her biri kendi atını yürütürken bu ipe sıkı sıkı tutundu. Herkes konumunu aldıktan sonra Meecham yürümeye başladı.

Patika dik bir açıyla yükseliyordu ve atlar yer yer güçlükle ilerliyordu. Karanlıkta ağır hareket ediyor, yoldan uzaklaşmamaya özen gösteriyorlardı.

Meecham zaman zaman sırayı durduruyor, ön tarafı kontrol ediyordu. Böyle birkaç kez durduktan sonra, yol derin, dar bir geçitte en yüksek noktasına ulaştı ve yokuş aşağı inmeye başladı. Bir saat sonra genişledi ve dinlenmek üzere durdular. Meecham ile birlikte iki asker yolu keşfetmek üzere önden yollanırken sırayı oluşturan bitkin atlılardan geri kalanı kramp girmiş bacaklarını dinlendirmek üzere yere yığıldı. Pug yorgunluğun tırmanmaktan olduğu kadar sessiz geçisin gerginliğinden kaynaklandığını bilse de, bu bacaklarını daha iyi hissetmesine neden olmadı.

Onlara fazlasıyla kısa gelen bir moladan sonra yeniden yola çıktılar. Pug ayaklarını sürüyerek ilerlerken yorgunluk zihnini hissizleştirerek dünyayı sonu gelmeyen bir adımlar silsilesine indirgedi. Birkaç defasında üzengisine bağlanmış ipe yapıştığı at onu neredeyse peşinden sürükledi.

Pug birden sıranın durduğunun ve iki tepe arasındaki, vadi tabanına tepede bakan bir aralıkta durduklarının farkına vardı. Buradan yokuşu atla inmek birkaç dakika sürerdi.

Kulgan çocuğun hayvanının yanında durduğu yere yürüdü. Tıknaz büyücü tırmanmadan pek sıkıntı duymuyor gibiydi ve Pug yağ katmanlarının altında yatıyor olması gereken kaslara hayret etti. "Kendini nasıl hissediyorsun, Pug?"

"Yaşayacağımı sanıyorum, ama bir dahaki sefere, senin için bir mahsuru yoksa at üzerinde gitmeyi tercih ederim." Artık alçak sesle konuşuyorlardı, ama büyücü yine de usulca kıkırdadı.

"Seni tamamen anlıyorum. Günün ilk ışığına kadar burada kalacağız. Önümüzde uzun ve zorlu bir at yolculuğu olduğundan biraz uyumanı öneririm."

Pug başıyla onayladı ve tek kelime etmeden yattı. Kalkanını yastık niyetine kullandı ve büyücü bir adım atmadan uyuyakalmıştı. Meecham gelip deri çorapları atından çıkardığında yerinden hiç kımıldamadı.

Pug birisinin kendisini nazikçe sarsmasıyla uyandı. Gözlerini daha bir saniye önce kapamış gibiydi. Meecham önünde bağdaş kurmuş, ona bir şey uzatıyordu. "Al, evlat. Bunu ye."

Pug ona ikram edilen yiyeceği aldı. Fındığı andıran bir tadı olan, yumuşak bir ekmekti. İki lokma sonra kendisini daha iyi hissetmeye başladı.

Meecham, "Çabuk ye, birkaç dakika içinde yola çıkacağız," dedi. Teğmen ile büyücünün atlarının yanında durdukları yere ilerledi. Pug

ekmeği bitirip atına bindi. Bacaklarındaki ağrılar geçmişti ve atına bindikten sonra hareket etmek için can atmaya başladı.

Teğmen atının yüzünü adamlara çevirdi. "Batıya doğru at süreceğiz -daha sona da, benim komutum üzerine kuzeye gideceğiz. Yalnızca size saldırırlarsa savaşın. Görevimiz Tsuraniler hakkında bilgilerle geri dönmek. Adamlardan biri düşerse, duramayız. Diğerlerinden ayrı düşerseniz, geri dönmeye çalışın. Gördükleriniz hakkında hatırlayabileceğiniz kadarını kafanıza kazıyın, zira haberi düklere taşıyacak yegane insan siz olabilirsiniz. Tanrılar hepimizi korusun."

Askerlerden birkaçı çeşitli tanrılara, başta savaş tanrısı Tith'e hızla dua mırıldandılar. Sıra tepe yamacından indi ve vadinin düzlüğüne ulaştı. Güneş arkalarındaki tepelerin doruğundaydı ve manzara gül rengi bir aydınlıkla yıkanıyordu. Tepelerin eteğinde ufak bir çaydan geçtiler ve uzun çimenlerle dolu bir ovaya girdiler. Önlerinde uzakta bir orman kıyısı vardı, kuzeyde de başka bir tane görülebiliyordu. Vadinin kuzey ucunda kamp ateşi dumanlarının sisi havada asılı duruyordu. Pug düşmanın gerçekten de orada olduğunu düşündü ve dumanın hacmine bakılırsa, sayıları epey çok olmalıydı. Meecham'ın haklı olduğunu ve hepsinin de Krallık askerlerinin onları geride bırakma şansına sahip oldukları açıklıkta konumlanmış olduklarını ümit etti.

Bir süre sonra teğmen haber yolladı ve sıra kuzeye doğru döndü. Tırısta ilerleyerek atların gücünü hızın kuşkusuz gerekli olacağı zamana sakladılar.

Pug vadinin güneyindeki ağaçlara girerlerken önlerindeki ağaçların arasında renkli bir şeyler gördüğünü sandı, ama emin olamadı. Ağaçlara vardıklarında ağaçların içinde bir haykırış yükseldi. Teğmen, "Pekala, bizi gördüler. Atlarınızı hızlı sürün ve birbirinizden ayrılmayın," diye bağırdı. Atını mahmuzladı ve çok geçmeden kafilenin tamamı ormandan gümbürtüyle geçiyordu. Pug ön taraftaki atların sola döndüğünü gördü ve kendi atını da onları izlemek üzere çevirince ağaçların arasında bir açıklık gördü. İlk ağaçlar yanından hızla geçerken sesler yükseldi ve gözleri ormanın karanlığına alışmaya çalıştı. Atının kendisinden daha iyi görebildiğini ümit etti, yoksa kendisini bir ağaca toslamış bulabilirdi.

Savaşa alışkın ve çevik olan at, ağaç gövdelerinin arasında depar atıyordu ve Pug dalların arasında çakan renkler görebilmeye başlamıştı. Tsurani askerleri atlıların yolunu kesmek üzere koşuşturuyordu, ama ağaçların arasından dolaşmak zorunda kaldıklarından bu imkansızdı. Ormanda

Tsuranilerin birbirlerine haber ulaştırmalarına ve tepki vermelerine fırsat vermeyecek kadar hızla ilerliyorlardı. Pug bu şaşırtma avantajının uzun süre etkili olmayacağının farkındaydı; öyle büyük bir gürültü çıkarıyorlardı ki, düşmanın neler olduğunu anlamaması olanaksızdı.

Ağaçların arasına delice daldıktan sonra birkaç Tsurani askerinin durmuş onları beklediği başka bir açıklığa girdiler. Atlılar hücuma geçti ve savunucuların çoğu ezilmemek için dağıldılar. Ancak bir tanesi, yüzüne kazınmış olan dehşete rağmen yerinde durdu ve iki elinde tuttuğu kılıcı savurdu. Atlardan biri bir çığlık attı ve kılıç atın sağ bacağını keserken atın binicisi yere savruldu. Yanlarından hızla geçince Pug dövüşü gözden kaybetti.

Pug'ın omzunun üzerinden öfkeli bir arı gibi vızıldayan bir ok uçarak geçti. Arkasındaki okçulara olabildiğince ufak bir hedef sunmak için atının yağırına kapandı. Önünde bir asker, eyerinden arkası üstü düştü, boynuna kırmızı bir ok saplanmıştı.

Çok geçmeden ok menzilinin dışına çıktılar ve güneydeki madenlerden çıkan eski bir yolun üzerine inşa edilmiş bir göğüs siperine doğru at sürmeye başladılar. Siperin arkasında yüzlerce parlak renkli şekil sağa sola koşuşturuyordu. Teğmen binicilere siperin etrafından dolaşıp batıya yönelmelerini işaret etti.

Sipere saldırmayıp yanından geçecekleri ortaya çıkar çıkmaz, Tsurani okçular tabyanın üzerinden kendilerini dışarı attılar ve binicilerin yolunu kesmeye koştular. Ok atımı mesafesine girmeleriyle birlikte, hava kırmızı ve mavi oklarla doldu. Pug bir atın çığlık attığını duydu, ama vurulan hayvanı ya da binicisini göremedi.

Okçu safının önünden hızla at sürerek başka bir sık ağaç dizisine girdiler. Teğmen bir an atının dizginlerini çekti ve "Buradan dosdoğru kuzeye yönelin. Neredeyse çayıra vardık, bu yüzden gizlenemeyeceğiz ve tek yardımcınız hız olacak. Ormanın içinde kuzeye yöneldikten sonra, durmadan ilerleyin. Kuvvetlerimizin orayı yarıp geçmiş olması lazım ve o ağaçlığı geçebilirsek, durumumuz düzelecektir," diye bağırdı. Meecham ağaçlığın eninin iki ya da üç mil olduğunu söylemişti. Oradan itibaren tepelerin arasındaki Kuzey Geçidi'nin başlangıcına kadar üç millik açık arazi vardı.

Atları olabildiğince dinlendirmek için yavaşlayarak tırısa kaldırdılar. Ufacık görünen Tsuranilerin peşlerinden geldiklerini görebiliyorlardı, ama

atlar yeniden koşmaya başlamadan önce onlara asla yakalanmazlardı. Pug önlerinde ormanın her geçen dakika büyüyen ağaçlarını görebiliyordu. Ormanda olması gereken, onları izleyen, bekleyen gözleri hissedebiliyordu.

"Ok erimine girer girmez, elinizden geldiği kadar hızlı at sürün," diye bağırdı teğmen. Pug askerlerin kılıçlarını ve yaylarını çektiklerini gördü ve kendi kılıcını da çekti. Sağ eliyle kavradığı silahla kendini rahat hissetmeden ağaçların arasında tırısta ilerledi.

Hava birden oklarla doldu. Pug birinin miğferinden sektiğini hissetti, ama ok yine de başını geri itip gözlerini yaşanmıştı. Gözlerini kırpıştırıp berrak görmeye çalışarak atını körlemesine ilerlemeye zorladı. Sol elinde kalkan, sağında da kılıç olduğundan, açık bir şekilde görebilecek kadar gözlerini kırpıştırdığında, kendisini ağaçların arasında buldu. Ormana girerken altındaki savaş atı bacaklarıyla uyguladığı baskıya yanıt verdi.

Sarı giyimli bir asker bir ağacın arkasından peydah oldu ve çocuğa bir kılıç darbesi savurdu. Pug'ın kalkanıyla karşıladığı darbe sol kolunu uyuşturdu. Kılıcını omzunun üzerinden aşağı savurdu ve asker yana sıçrayınca darbesi boşa gitti. Asker yeni bir kılıç darbesi vurmak üzere konumunu alamadan Pug atını mahmuzladı. Orman dört bir yanında dövüşme sesleriyle çınlıyordu. Ağaçların arasındaki diğer atlıları hayal meyal seçebiliyordu.

Birkaç defa geçmesini engellemeye çalışan Tsurani askerlerini yere yıktı. Bir tanesi atın dizginlerini yakalamaya çalıştı, ama Pug çömleğe benzeyen miğferine indirdiği bir darbeyle adamı sersemletti. Her ağacın arkasından fırlayan piyadeler yüzünden Pug'a hep birlikte çılgın bir saklambaç oyunu oynuyorlarmış gibi geliyordu.

Pug sağ yanağında keskin bir acı hissetti. Ormanın içinden sıçrayarak ilerlerken kılıcı tuttuğu eliyle yüzünü yoklayınca bir ıslaklık hissetti ve elini çekince elinin boğumlarında kan gördü. Kayıtsız bir merak hissetti. Ona çarpan oku görmemişti bile.

İki kez daha askerleri savaş atıyla yana savurarak yere yıktı. Birden ormandan fırladı ve görüntülerden oluşan bir mozaik duyularına çarptı. Bir an atının dizginlerini çekti ve manzaranın zihnine işlemesine izin verdi. Ormandan çıktığı yerin en fazla yüz metre uzağında, boyu otuz metre kadar olan, iki ucunda altı metre yüksekliğine direkler bulunan, koca bir aygıt duruyordu. Çevresine birkaç adam toplanmıştı, Pug'ın gördüğü, zırh giymemiş ilk Tsuranilerdi bunlar. Bu adamlar uzun, siyah cüppeler giymişti

ve tamamıyla silahsızdılar. Direklerin arasında Kulgan'ın odasında gördüklerini andıran, parıldayan bir gri sis asılıydı ve tam arkasındaki bölgeyi gizliyordu. Pusun içinden kırmızı zırh giymiş iki asker tarafından güdülen, iki kısa gri, kısa boylu, altı bacaklı hayvan tarafından çekilen bir araba ilerliyordu. Makinelerin arkasında birkaç araba daha vardı ve arabaların ötesinde tuhaf hayvanlardan birkaç tanesinin daha otladığı görülebiliyordu.

Tuhaf aygıtın arkasında, çayırın üzerine Pug'ın sayamadığı kadar çadırla devasa bir kamp kurulmuştu. Üzerlerinde tuhaf bir tasarıma sahip ve cırtlak renklerde bayraklar rüzgârda dalgalanıyordu ve kamp ateşlerinden yükselen duman esintide taşındığından burnunu kekre bir keskinlikle yakıyordu.

Ağaçların arasından başka biniciler de geliyordu ve Pug tuhaf aygıttan uzaklaşarak atını mahmuzladı. Altı bacaklı hayvanlar başlarını kaldırdılar ve sallanarak üzerlerine gelen atlardan uzaklaştılar, binicilerin önünden çekilmek için gereken asgari çabadan fazlasını sarf edermiş gibi bir halleri yoktu.

Siyah cüppeli adamlardan biri binicilerin üzerine doğru koştu. Yanlarından geçerlerken durdu ve bir yanda dikildi. Pug adamın tıraşlı yüzünü bir an gördü, dudakları kımıldıyordu ve gözleri çocuğun arka tarafındaki bir noktaya dikiliydi. Pug bir çığlık duydu ve arkasına baktığında yerde bir binici gördü, atı bir heykel gibi olduğu yerde kalakalmıştı. Çocuk başını çevirdiğinde birkaç muhafız adamı sakinleştirmeye koşuyordu. Tuhaf aygıtın yanından geçtikten sonra, sol tarafta bir dizi geniş, parlak renkli çadır görebiliyordu. Önünde, yol açıktı.

Pug'ın gözüne Kulgan ilişti ve kendisini büyücüye yaklaştırmak için atının dizginlerini çekti. Dokuz metre kadar sağ tarafında Pug başka biniciler de görebiliyordu. Onlar fırlayarak uzaklaştıklarında Kulgan çocuğa anlayamadığı bir şey haykırdı. Büyücü önce yüzünün sağ tarafını, sonra da Pug'ı işaret ettikten sonra Pug âlimin onun iyi olup olmadığını sorduğunu anladı. Pug kılıcını sallayıp gülümsedi, büyücü de gülümsemesine karşılık verdi.

Aniden, yaklaşık yüz metre önlerinde, yüksek bir uğultu havayı doldurdu ve siyah cüppeli bir adam adeta yoktan var oldu. Kulgan'ın atı doğrudan adamın üzerine hücum etti, ama adam elinde bulunan acayip görünümlü bir aleti büyücüye yöneltti.

Hava enerjiyle cızırdadı. Kulgan'ın atı kişnedi ve topuz yemiş gibi yere yıkıldı. Şişman büyücü atının başının üzerinden öne fırladı ve yere çarparken omzunu altına aldı. Hayret verici bir çeviklik gösterisiyle yuvarlanarak ayağa fırladı ve siyah cüppeli adama doğru koştu.

Pug durmama emrine rağmen atının dizginini çekti. Atının yönünü çevirdi ve geri giderek büyücünün kendisinden ufak tefek olan adamın göğsünün üzerine at biner gibi oturduğunu, iki adamın da sağ eliyle berikinin sol bileğini kavradığını gördü. Pug ikisinin bir irade savaşı içinde, gözlerini birbirlerine kilitlediklerini görebiliyordu. Kulgan bu tuhaf zihinsel gücü Pug'a daha önce açıklamıştı. Bu bir büyücünün diğerinin iradesini kendisi doğrultusunda değiştirme yöntemiydi. Büyük konsantrasyon gerektiriyordu ve son derece tehlikeliydi. Pug kendi atından sıçrayarak indi ve iki adamın mücadele içinde birbirlerine kilitlendiği yere koştu. Kılıcının düz yeriyle siyah cüppeli adamın şakağına vurdu. Adam bayılarak kendini bıraktı.

Kulgan sendeleyerek ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, Pug. Ona üstün geleceğimi sanmıyorum. Hiç böylesi bir zihinsel güçle karşılaşmamıştım." Kulgan yerde yatarak titreyen atına baktı. "İşe yaramaz halde." Pug'a dönerek, "İyi dinle, çünkü Lord Borric'e haber taşıman gerekecek. O arabanın gedikten çıkış hızından hareketle, bir günde yüz kadar, belki çok daha fazla adam getirebileceklerini tahmin ediyorum. Dük'e makineyi ele geçirmeye çalışmanın intihar olacağını söyle. Büyücüleri fazlasıyla kudretli. Gediği açık tutmakta kullandıkları makineyi yok edebileceğimizi sanmıyorum. İnceleyebilecek zamanım olsaydı... Krondor'dan, belki de Doğu'dan takviye istemesi şart," dedi.

Pug Kulgan'ın koluna yapıştı. "Bütün bunları hatırlayamam. İkimiz aynı atı süreriz."

Kulgan itiraz edecek oldu, ama çocuğun onu atın durduğu yere doğru çekmesine direnemeyecek kadar mecalsizdi. Pug Kulgan'ın itirazlarına kulak asmadan ustasını kaba kuvvetle eyere çıkarttı. Hayvanın yorgunluğunu fark edince bir an tereddüt etti, sonra da bir karara vardı. "İkimizi birden taşırsa asla yolun sonuna kadar dayanamaz, Kulgan," diye bağırdı hayvanın sağrısına vurarak. "Ben başka bir tane bulurum."

Kulgan'ı taşıyan at hızla uzaklaşırken Pug da bölgeyi taradı. Altı metreden az bir uzaklıkta binicisi olmayan bir at geziniyordu, ama o yaklaşırken hayvan kontrolden çıktı, Pug küfrederek arkasını döndü ve

ayağa kalkan siyah cüppeli Tsuranilerden biriyle yüz yüze geldi. Adam sersemlemiş ve dermansız görünüyordu ve Pug adamın üzerine saldırdı. Kafasında tek bir düşünce vardı: bir esir almak ve adamın görünüşüne bakılırsa, üstüne üstlük bir Tsurani büyücüsüydü bu. Pug büyücüyü hazırlıksız yakalayarak yere yıktı.

Pug kılıcını tehditkar bir şekilde kaldırırken adam telaş içinde geriye doğru sendeledi. Adam eliyle Pug'ın teslim olma ifadesi olarak yorduğu bir işaret yaptı ve çocuk tereddüt etti. Birden gövdesinden bir acı dalgası geçti ve ayakta kalmak için çaba sarf etmesi gerekti. Sağa sola sendeledi ve ıstırabının arasından tanıdık bir şeklin adını seslenerek ona doğru at sürdüğünü gördü.

Pug başını iki yana salladı ve acı kayboldu. Meecham ona doğru hızla yaklaşıyordu ve Pug, Tsurani'nin kaçmasına engel olabilirse, toprak ağasının adamı Dük'ün kampına kadar taşıyabileceğini biliyordu. Böylece çektiği bütün acıyı unutarak arkasını döndü ve hâlâ sırt üstü yatmakta olan Tsurani'nin üzerine doğru yürüdü. Çocuğun tekrar ona doğru yaklaştığını gören büyücünün yüzünden bir hayret ifadesi geçti. Pug arkadan kendisine seslenen Meecham'ı duydu, ama gözlerini Tsurani'den ayırmadı.

Düşen büyücülerine yardım etmek isteyen birkaç Tsurani askeri çayırı koşarak aştı, ama Pug yalnızca birkaç metre uzakta duruyordu ve Meecham onlara birkaç saniye içinde ulaşacaktı.

Büyücü ayağa fırladı ve cüppesinin içine uzandı. Ufak bir aygıt çıkarıp çalıştırdı. Nesneden yüksek bir uğultu çıktı. Pug adamın elindeki aygıtı, her ne ise, düşürmek üzere adamın üzerine hücum etti. Aygıtın çıkardığı uğultu arttı ve Pug büyücüye çarparak omzunu adamın karnına gömerken Meecham'ın bir kez daha ona seslendiğini duydu.

Aniden dünya beyaz ve mavi ışıklarla patladı ve Pug bir gök kuşağının içinden karanlık bir çukura doğru düştüğünü hissetti.

Pug gözlerini açtı. Bir an onları odaklamaya çabaladı, zira görüş alanındaki her şey titreşiyor gibiydi. Derken tamamen ayıldı ve hâlâ gece olduğunu ve titreşen ışıkların, yattığı yerin biraz uzağındaki kamp ateşlerinden geldiğini anladı. Doğrulup oturmaya çalıştı ve ellerinin arkadan bağlanmış olduğunu gördü. Yanında bir inilti duydu. Loş ışıkta bir metre kadar uzağında yatan bir LaMut'lu süvarinin yüz hatlarını çıkarabiliyordu. O da bağlıydı. Yüzü süzgündü ve saç çizgisinden elmacık kemiğine kadar inen, kurumuş kanla kabuk bağlamış, berbat görünümlü bir kesik vardı.

Arkasından gelen alçak sesli konuşmalar Pug'ın dikkatini dağıttı. Yuvarlandı ve mavi zırhlı iki Tsurani askerinin nöbet tuttuğunu gördü. Çocuk ile tuhaf, melodik lisanlarında konuşan iki yabancının arasında yatan birkaç esir daha vardı. Yabancılardan biri Pug'ın hareketini fark etti ve diğerine bir şey söyledi, o da başını salladı ve hızla uzaklaştı.

Bir an sonra yanında başka bir askerle birlikte geri döndü, bu defaki kırmızı ve sarı renklerde bir zırh giymişti, miğferinde iri bir sorguç vardı ve iki muhafıza Pug'ı ayağa kaldırmalarını emretti. Pug kabaca ayağa kaldırıldı ve yeni gelen, önünde durup onu gözleriyle tarttı. Bu adamın saçları siyahtı ve Pug'ın savaş alanında Tsurani cesetlerinin bazılarında gördüğü yukarı doğru çekik, aralıklı gözleri vardı. Elmacık kemikleri yassıydı ve gür, koyu renkli saçlarla sonlanan, geniş bir alnı vardı. Ateşten gelen loş ışıkta teni neredeyse altın rengi görünüyordu.

Kısa boyları olmasa, Tsurani askerlerinin çoğu Midkemia uluslarının çoğunun vatandaşlarından ayırt edilemezdi, ama Pug'ın gördüğü şekliyle bu altın adamlar, Pug'ın yıllar önce Crydee'de gördüğü, uzak ticaret şehri Shing Lai'den gelen bazı Keshli tacirleri andırıyordu.

Subay çocuğun giysilerini inceledi. Daha sonra eğildi ve Pug'ın ayaklarındaki çizmeleri inceledi. Ayağa kalktı ve onu getiren askere bağırarak bir emir verdi, asker de selam verip Pug'a döndü. Bağlı durumdaki çocuğu kavradı ve Tsurani kampının içinden dolaştırarak götürdü.

Kampın orta yerinde sancakların çapraz parçalarından geniş bayraklar asılıydı, hepsi de büyük bir çadırın etrafında bir çember halinde düzenlenmişti. Tümünde de tuhaf tasarımlar, canlı renklerle resmedilmiş yabancı görünümlü yaratıklar vardı. Bazılarının üzerinde tanımadığı bir lisanda glifler vardı. Sessizce oturmuş, deri zırhlarını parlatan ya da silahlarını onaran yüzlerce Tsurani askerinin arasından Pug'ın yarı çekilerek, yarı sürüklenerek götürüldüğü yer burasıydı. Askerlerden birkaçı geçerken onu izlediler, ama kampta Pug'ın kendi ordusunun kampından alışık olduğu olağan gürültü ve hareketlilik yoktu. Bu yere yabancı bir hava veren sadece yabancı ve renkli bayraklar değildi. Pug kaçıp geri dönebilirse Dük Borric'e yararlı bir şeyler anlatabilmek için ayrıntılara dikkat etmeye çalıştı, ama tanıdık olmayan bunca görüntüyle karşılaşan duyularının kendisine ihanet ettiğini gördü. Gördüklerinde önemli olan şeyin ne olduğunu çıkaramıyordu.

Büyük çadırın girişinde, Pug'ı çekiştiren muhafıza, siyah ve turuncu zırh giymiş iki muhafız tarafından kimliği soruldu. Hızlı bir konuşmanın ardından çadır kapağı yana çekildi ve Pug içeri itildi. Kalın bir hayvan postu ve dokuma halılar yığınının üzerine yüz üstü düştü. Pug yattığı yerden çadırın duvarlarında asılı başka bayraklar görebiliyordu. Çadır, ipeği andıran perdeler ve kalın halılar ile yastıklarla zengin bir tarzda döşenmişti.

Eller onu kabaca ayağa kaldırdı ve birkaç adamın ona baktığını gördü. İkisi dışında hepsi de Tsurani subaylarına özgü cafcaflı zırhlar ve sorguçlu miğferler içindeydi. Yastıklarla kaplı bir platformun üzerinde oturuyorlardı. Birincisinin üzerinde sade, siyah bir cüppe vardı, geriye atılmış kukuletası ince, solgun bir çehreyi ve kel bir kafayı ortaya seriyordu: bir Tsurani büyücüsü. Diğeri üzerinde siyah süslemeler olan, zengin görünümlü, turuncu bir cüppe giymişti; dizler ve dirseklerin altından kesilmiş cüppede rahatlık için giyilen bir şey görünümü vardı. Adamın sırım gibi, kaslı görünümü ve görülebilen birkaç yara izinden Pug bu adamın zırhını o gecelik bir yana koymuş bir savaşçı olduğunu varsaydı.

Siyahlar içindeki adam diğerlerine tiz, şarkı söyler gibi bir lisanda bir şeyler söyledi. Diğer adamlardan hiçbiri bir şey söylemedi, ama turuncu cüppe içindeki başıyla onayladı. Koca çadır iki cüppeli adamın oturduğu yerin yakınındaki tek bir maltızla aydınlatılmıştı. Zayıf, siyah cüppeli olan oturduğu yerde öne eğildi ve maltızdan gelen ışık aşağıdan yüzüne vurarak ona kesin bir şekilde şeytani bir hava verdi. Sözleri kesik kesik, koyu bir aksanla çıktı.

"Konuşmanızı... sadece... biraz biliyorum. Anlıyor musun?"

Aklı delice işlerken kalbi küt küt atan Pug başıyla onayladı. Kulgan'ın verdiği eğitim kendini göstermeye başlıyordu. İşe kendini sakinleştirip zihnini kaplayan sisi dağıtarak başladı. Sonra tüm duyularını otomatik olarak genişleterek her bilgi kırıntısını özümseyerek hayatta kalma şansını artırabilecek bilgi parçaları aradı. Kapıya en yakın olan asker kendini rahat bırakmış gibiydi; bir yastık yığınının üzerinde yatarken sol kolunu başının altına almıştı, dikkatini tutsağa ancak yarı yarıya odaklamıştı. Ama Pug adamın diğer elinin kemerinde asılı duran korkunç görünümlü bir hançerin kabzasından asla birkaç santimden fazla uzaklaşmadığını fark etti. Vernikli tahtadan bir an yansıyan bir ışık, turuncular içindeki adamın sağ dirseğinin altındaki bir yastıktan yarı yarıya çıkan başka bir hançer kabzasının varlığını ortaya serdi.

Siyahlar içindeki adam ağır ağır, "Dinle, çünkü sana bir şey söyleyeceğim. Sonra soru sorulacak sana. Yalan söylersen, ölürsün. Yavaş yavaş. Anladın mı?" dedi. Pug başıyla onayladı. Kafasında hiçbir şüphe yoktu. "Bu adam," dedi siyah cüppeli olan, kısa, turuncu cüppe giymiş adamı işaret ederek, "bu... büyük adam. O... yüksek adam. O..." Adam Pug'ın anlamadığı bir sözcük kullandı. Pug başını iki yana sallayınca büyücü, "Ailesi büyük... Minwanabi. O sonra geliyor..." Bir kelime arandı, sonra da çadırdaki tüm adamları, mağrur nişanları içindeki subayları işaret ederek eliyle bir çember çizdi. "... lider olan adamdan."

Pug başıyla onayladı ve usulca, "Lordunuzdan mı?" dedi.

Büyücünün gözleri kısıldı, Pug'ın sırası gelmeden konuşmasına itiraz edecek gibiydi, ama bunun yerine tereddüt etti ve "Evet. Savaş Lordu. Burada onun isteğiyle bulunuyoruz. Buradaki, Savaş Lordu'ndan sonra geliyor," dedi. Sakince olanları izleyen turunculu adama işaret etti. "Bu adama hiçbir şeysin." Adamın istediği şeyleri anlatamamaktan dolayı öfkeli olduğu barizdi. Bu lordun kendi halkının gözünde önemli biri olduğu açıktı ve çeviriyi yapan adam bunu Pug'ın kafasına kazımaya çalışıyordu.

Lord çevirmenin sözünü kesti ve birkaç şey söyledikten sonra Pug'a doğru başını salladı. Kel büyücü başıyla onayladı ve dikkatini Pug'a çevirdi. "Lord gibi bez giymişsin, değil mi?"

Pug başıyla onayladı. Tuniğinin kumaşı sıradan askerlerin ev dokuması kumaşlarından daha kaliteliydi. Dük'ün maiyetinin bir üyesi olarak konumunu açıklamaya çalıştı. Birkaç denemeden sonra onun bir tür yüksek mevkili hizmetkar olduğu konusundaki varsayımlarına razı oldu.

Büyücü ufak bir aygıt alıp Pug'a uzattı. Çocuk bir an tereddüt ettikten sonra uzanıp onu aldı. İçinden pembe damarlar geçen, kristalimsi bir maddeden yapılmış bir küptü. Elinde bir saniye durduktan sonra, açık pembe renkte ışıldamaya başladı. Turuncular içindeki adam bir emir verdi ve büyücü tercüme etti. "Lord diyor ki, kaç adam var..." Tekledi ve işaret etti.

Pug'ın nerede olduğu ya da hangi yöne doğru işaret edilmekte olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. "Nerede olduğumu bilmiyorum," dedi. "Buraya getirildiğimde baygındım."

Büyücü bir an düşünceler içinde oturduktan sonra, "O tarafta," dedi az önce gösterdiği yönle dik açı yapan bir yöne, "yüksek dağ var, ötekilerden büyük. O tarafta," elini biraz kımıldattı, "gökte bir ateş var, şunun gibi."

Elleriyle bir desen çizgi. Bir an sonra Pug anladı. Adam Taş Dağı'nın bulunduğu ve gökte Beş Mücevher adlı takımyıldızın olduğu yöne işaret etmişti. Akın düzenledikleri vadideydi. Gösterilen geçit, kaçış yolu olarak kullandıkları geçitti.

"Ben... kaç kişi olduklarını gerçekten bilmiyorum."

Büyücü Pug'ın elindeki küpe yakından baktı. Küp, açık pembe tonlarda ışıldamayı sürdürdü. "İyi, doğruyu söylüyorsun."

Pug o an elinde, kendisini esir tutanlara, onları aldatıp aldatmadığını gösteren bir tür aygıt tuttuğunu anladı. Kara bir umarsızlığa boğulduğunu hissetti. Her türlü hayatta kalma umudunun bir şekilde ana yurduna ihanet etmesini gerektireceğinin farkındaydı.

Büyücü vadinin dışındaki kuvvetin niteliğiyle ilgili birkaç soru sordu. Sorulardan çoğu Pug'ın strateji konularındaki toplantılarda bulunmaması nedeniyle yanıtsız kalınca, sorular Midkemia'da günlük olan, ancak Tsuranilere çok ilginç gelir gibi görünen şeyler hakkında, daha genel bir yöne kaydı.

Görüşme birkaç saat sürdü. Durumun baskısıyla genel bitkinliği bir araya gelince birkaç kez Pug'ın başı döndü. Bu defalardan birinde ona enerjisini bir süreliğine geri getiren, ama başını döndüren, sert bir içki verdiler.

Tüm sorularına yanıt verdi. Birkaç defasında istenen bilgilerin yalnızca bir bölümünü söyleyip, kendiliğinden bilgi vermeyerek gerçek aygıtını atlatmayı başardı. Bu defalardan birkaçında hem lord, hem de büyücünün eksik ya da karmaşık olan yanıtlarla başa çıkamamaktan duydukları kızgınlığı gördü. Neden sonra lord görüşmenin sona erdiğini işaret etti ve Pug dışarıya sürüklendi. Büyücü de onu izledi.

Çadırın dışına çıktıklarında büyücü Pug'ın önünde durdu.

"Lordum diyor ki, 'Bence bu kul,'" -Pug'ın göğsünü işaret etti- "'o...'" Bir sözcük bulmak için çabaladı. "'O zeki.' Lordum zeki kullardan rahatsız olmaz, çünkü iyi çalışırlar. Ama senin fazla zeki olduğunu düşünüyor. Sana dikkatli ol, dememi söyledi, çünkü sen artık köle. Zeki köle uzun zaman yaşayabilir. Çok zeki köle çabucak ölür eğer..." Yeniden durdu. Sonra büyücünün yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Eğer tal... ta-lihliyse. Evet... kelime bu." Sözcüğü ağzında bir kez daha dolaştırdı, tadından hoşlanıyormuş gibi. "Talihli."

Pug tutsakların bulunduğu alana geri götürüldü ve kendi düşüncelerine terk edildi. Etrafına baktı ve birkaç esirin daha uyanık olduğunu gördü.

Çoğu kafası karışmış ve cesareti kırılmış görünüyordu. Bir tanesi açıktan açığa ağlıyordu. Pug gözlerini göğe çevirdi ve doğudaki dağların üzerinde uzanan, gelen şafağı haber veren pembeliği gördü.

ÇATIŞMALAR

YAĞMUR DİNMEK BİLMİYORDU.

Mağara ağzının yakınında, bir grup cüce, ufak bir yemek ateşinin çevresinde toplanmıştı; günün kasveti yüzlerine yansıyordu. Dolgan piposundan nefesler çekiyor, diğerleri de zırhlarının üzerinde çalışarak derideki kesik ve yırtıkları onarıyor, metalleri temizliyor ve yağlıyorlardı. Ateşin üzerinde bir yahni tenceresi hafiften kaynıyordu.

Tomas kılıcını dizlerinin üzerine yerleştirmiş, mağaranın arka tarafında oturuyordu. Diğerlerinin gerisine doğru boş boş bakıyordu, gözleri altlarındaki, uzak bir noktaya sabitlenmişti.

Gri Kuleler mevkii cüceleri yedi kez istilacılara saldırmaya teşebbüs etmiş, yedi kez de ağır kayıplar almışlardı. Ancak her defasında Tsuranilerin sayılarının azalmadığı anlaşılmıştı. Artık yaşamı düşmana büyük, ancak Gri Kuleler'deki ailelere daha da büyük bir bedel ödetilerek yitirilen pek çok cüce aralarında yoktu. Uzun ömürlü cüceler, insanlardan daha az sayıda ve daha aralıklı olarak çocuk sahibi olurdu. Her bir kaybın cüce halkına, insanlarca tahayyül edilemeyecek kadar zarar veren bir faturası oluyordu.

Cücelerin toplanıp, madenlerden geçerek vadiye saldırdığı her defada Tomas da keşif kolunun içinde yer almıştı. Altın miğferi cüceler için bir işaret feneri olmuştu. Altın kılıcı savaşın üzerinde kavis çizer, sonra da aşağı inerek düşmandan haracını alırdı. Savaşta kale delikanlısı bir güç timsaline, savaş alanındaki varlığı Tsuranilerde huşu ve korku uyandıran bir savaş kahramanına dönüşüyordu. Tayfı uzaklaştırmalarından sonra silahlarıyla zırhının büyülü oluşundan bir şüphesi vardıysa bile, onlara savaşta ilk kez büründüğü zaman bu şüpheler kaybolup gitmişti.

Caldara'dan otuz savaşçı cüce toplamış ve madenlerden geçerek zapt edilmiş vadinin güney kısmındaki bir girişine çıkmışlardı. Madenlerden pek uzak olmayan bir Tsurani devriye kuvvetini hazırlıksız yakalayıp

katletmişlerdi. Ama savaş devam ettiği sırada Tomas üç Tsurani savaşçısı tarafından cücelerden ayrı düşürülmüştü. Tsuraniler başlarının üzerine kaldırdıkları kılıçlarıyla çevresini sararlarken, bir şeyin onu ele geçirdiğini hissetti. Çıldırmış bir akrobat gibi aralarında mekik dokuyarak ikisini de sağdan sola tek bir kılıç hareketiyle öldürmüştü. Üçüncüsü ani hareketin ertesinde kendini daha toparlayamadan arkadan hızlı bir darbe almıştı.

Tomas dövüşten sonra onun için yeni ve her nedense aynı zamanda korkutucu olan bir coşkunlukla dolmuştu. Savaştan dönerken, tüm yol boyunca kendisini bilmediği bir enerjiyle dolu hissetmişti.

Bunun ardından gelen her bir muharebe ona aynı gücü ve silah kullanma hünerini kazandırmıştı. Ama coşkunluk daha yoğun bir hal almış ve son iki savaşta görüntüler gelmeye başlamıştı. Artık görüntüler ilk defa kendiliğinden geliyordu. Bir resmin üzerine yerleştirilmiş başka bir resim gibi saydamdılar.

Görüntünün arkasından cüceleri ve ötedeki ormanı görebiliyordu. Ama üzerlerinde uzun zaman önce ölmüş insanlardan ve yaşayanların belleklerinden kaybolmuş yerlerden oluşan bir sahne oynuyordu. Altın kumaşlarla donanmış salonlar, masaların üzerine yerleştirilmiş kristallerde oynaşan ışıklar saçan meşalelerle aydınlatılmıştı. İnsan elinin hiç değmediği kadehler, tanıdık olmayan gülümsemelerle bükülmüş dudaklara götürülüyordu. Gözlerinin önünde, uzun zaman önce ölmüş bir ırkın yüce lordları yemek yiyordu. Tuhaf olmalarına rağmen, yine de tanıdık geliyorlardı ona. İnsana benzemelerine rağmen, gözleri ve kulakları elflerinki gibiydi. Elf ahalisi gibi uzun boylulardı, ama omuzları daha geniş, kolları daha kalındı. Kadınlar güzeldi, ama yabancı biçimlerde.

Rüya şekil ve maddeye büründü, o ana kadar tecrübe ettiklerinden daha canlıydı. Tomas kulağına belli belirsiz gelen kahkahaları, yabancı müziği ve bu insanların konuştukları sözleri duymak için kendini zorladı.

Dolgan'ın sesi onu düşüncelerinden kopardı. "Biraz yemek ister misin, delikanlı?" Ayağa kalkıp kendisine ikram edilen etli yahni kasesini almak üzere onların yanına giderken bilincinin yalnızca bir bölümüyle yanıt verebildi. Eli kaseye değdiğinde, görüntü kayboldu ve ayılmak için kafasını sağa sola salladı.

"İyi misin, Tomas?"

Tomas yavaşça otururken bir an arkadaşına baktı. "Emin değilim," dedi tereddüde. "Bir şey var. Ben... ben tam olarak emin değilim. Sanırım,

sadece yorgunum."

Dolgan çocuğa baktı. Savaşın güçlükleri genç yüzünden okunuyordu. Daha şimdiden çocuktan çok erkeğe benzemeye başlamıştı. Tomas'ta, savaş koşullarında normal karşılanabilecek karakter sağlamlaşmasından öte bir şeyler oluyordu. Dolgan daha bu değişikliğin tamamen iyi ya da kötü olduğuna karar vermemişti -ya da iyi ya da kötü olarak düşünülebileceğinden. Tomas'ı altı ay boyunca izlemek herhangi bir sonuca varmak için yeterli değildi.

Ejderin armağanı olan zırha büründeli beri Tomas efsanevi yetenekleri olan bir dövüşçü olup çıkmıştı. Ve çocuk... yo, genç adam kilo alıyordu, yiyeceğin çoğu zaman kıt olmasına rağmen. Âdeta bir şey onu zırhı dolduracak kadar büyütmeye çalışıyordu. Yüz hatları da tuhaf bir biçim almaktaydı. Burnu, öncekinden daha zarif çizgilere sahip, hafif köşeli bir şekil almıştı. Kaşları daha eğimli, gözleri daha çukur olmuştu. O hâlâ Tomas'tı, ama görünüşünde ufak bir değişiklikle birlikte, sanki başka birinin yüz ifadesini taşıyormuş gibiydi.

Dolgan piposundan derin bir nefes çekti ve Tomas'ın üzerindeki beyaz cüppeye baktı. Savaşta birkaç kez giyilmişti, ancak üzerinde hiç leke yoktu. Toprak, kan ve diğer tüm kirler, kumaşında yer etmeyi reddediyordu. Altın ejder nişanı da, ilk buldukları günkü gibi parlıyordu. Tomas'ın savaşta taktığı kalkan için de aynı şey geçerliydi. Pek çok darbe yemiş olmasına rağmen, üzerinde herhangi bir iz yoktu. Cüceler bu konuda sakıngandılar, zira ırkları uzun zaman önce erk silahlarının yapımında büyü kullanmıştı. Ama bu başka türlü bir şeydi. Bir yargıya varmadan önce bekleyip ne getirdiğini göreceklerdi.

Yavan yemeklerini bitirdiklerinde, kampın kıyısındaki muhafızlardan biri mağaranın önündeki açıklığa geldi. "Birisi geliyor."

Cüceler hemen silahlandılar ve hazır beklemeye başladılar. Tuhaf zırhlar içindeki Tsurani askerlerinin yerine, bir Natal Korucusu'nun koyu gri cüppesi ve toniği içindeki tek bir adam belirdi. Doğrudan açıklığın ortasına yürüdü ve ıslak ormanlarda günlerce koşmaktan boğuk çıkan bir sesle, "Selam sana, Gri Kuleler mevkiinden Dolgan," diye ilan etti.

Dolgan öne çıktı. "Selam sana, Natal’li Grimsworth."

İstilacılar Özgür Şehirler'den biri olan Walinor'u alalı beridir, korucular izci ve ulak olarak hizmet veriyordu. Adam mağaranın ağzından içeri

yürüdü ve oturdu. Ona bir kase yahni verildi ve Dolgan, "Ne haberler var?" diye sordu.

Adam ağız dolusu yahninin arasından, "Korkarım iyi haberler yok," dedi. "İstilacılar vadinin dışında, LaMut yönünde kuzeydoğuda geçmesi zor bir cephe oluşturmuşlar. Walinor'a yurtlarından gelen yeni birliklerle takviye yapıldı ve burası Özgür Şehirler ile Krallık arasında bir bıçak gibi duruyor. İki hafta önce yola çıktığımda Krallık ordusunun ana kampına üç akın düzenlemişlerdi, o zamandan sonra da akınlarını sürdürmüş olmaları muhtemel. Crydee'den çıkan devriyeleri taciz ediyorlar. Size kısa bir süre içinde bölgenize girmeye başlayacaklarına inanıldığını söylemem istendi."

Dolgan şaşırmış görünüyordu. "Neden dükler böyle düşünüyor ki? Bizim gözcüler yabancıların bu bölgelerdeki etkinliklerinde hiçbir artış görmedi. Gönderdikleri tüm devriyelere saldırıyoruz. Aslına bakılırsa, bizi kendi halimize bırakıyor gibiler."

"Emin değilim. Duyduğuma göre büyücü Kulgan, Tsuranilerin madenlerinizden çıkarılan metallerin peşinde olduğunu düşünüyormuş, ama bilmiyorum. Her halükarda düklerin söylediği bu. Vadideki maden girişlerine bir saldırı yapılacağım düşünüyorlar. Size vadinin güney ucuna yeni Tsurani birliklerinin geliyor olabileceğini söylemem gerekiyor, zira kuzeyde ufak baskınlar dışında, yeni ve önemli bir akın olmadı.

"Şimdi uygun gördüğünüz şeyi yapmanız gerekiyor." Böyle diyerek tüm dikkatini yahniye verdi.

Dolgan düşündü. "Söyle bana, Grimsworth, elf ahalisinden ne haberler var?"

"Pek az haber var. Yabancılar elf ormanlarının güney bölümünü istila edeli beridir, onlarla bağlantımız kesildi. Son elf ulağı ben yola çıkmadan bir hafta önce gelmişti. Son haber aldığımızda, barbarları Crydee nehrinin, ormanın içinden geçtiği yerdeki sığlıklarında durdurmuşlardı.

"İstilacılarla savaşan yabancı yaratıklara dair söylentiler de var. Ama bildiğim kadarıyla, bu yaratıkları yalnızca köyü yakıp yıkılan birkaç kişi görmüş, bu yüzden ben olsam söylediklerine pek inanmazdım.

"Gerçi ilginç bir haber var. Görünüşe göre Yabon'dan gelen bir devriye Gök Nehri'nin kıyısına kadar uzanan, olağandan geniş bir tarama yapmış. Kıyıda bazı Tsuraniler ile Kuzey Elleri'nden güneye göç eden bir goblin çetesinden artakalanları bulmuşlar. Hiç değilse, kuzey sınırları konusunda

endişelenmemiz gerekmiyor. Belki de onların bir süre birbirleriyle savaşıp bizi rahat bırakmalarını ayarlayabiliriz."

"Ya da bize karşı birlik olurlar," dedi Dolgan. "Yine de bunun pek mümkün olduğunu sanmam, zira goblinler önce öldürüp, daha sonra görüşme yapma eğilimindedirler."

Grimsworth derinden kıkırdadı. "Bu eli kanlı iki ırkın birbirlerinin yoluna çıkması münasip görünüyor."

Dolgan başıyla onayladı. Grimsworth'un yanılmadığını ümit ediyordu, ama Kuzey Ulusları'nın -cüceler Kuzey Elleri'ni böyle görürdü- dövüşe katılması düşüncesi onu huzursuz ediyordu.

Grimsworth ağzını elinin tersiyle sildi. "Yalnızca bu gece kalacağım, çünkü saflarının içinden güvenle geçeceksem, elimi çabuk tutmam şart. Kıyıda devriyelerini artırarak Crydee'ye geçişi her defasında günlerce kesiyorlar. Orada biraz zaman geçirecek, sonra da düklerin kampına uzun yolculuğuma başlayacağım."

"Geri dönecek misin?" diye sordu Dolgan.

Korucu gülümsedi; gülümsemesi esmer teninde parlak bir karşıtlık oluşturuyordu. "Tanrıların lütfu olursa, belki. Ben olmasam da, kardeşlerimden biri olur. Belki Uzun Leon'u görürsünüz, zira Elvandar'a gönderilmişti ve iyiyse, Leydi Aglaranna'dan gelen mektuplarla birlikte buraya doğru hareket ediyor olabilir. Elf ahalisinin nasıl olduğunu bilmek iyi olurdu." Elf Kraliçesi'nin adını duyunca Tomas başını daldığı derin düşüncelerden kaldırdı.

Dolgan piposundan bir nefes alıp başıyla onayladı. Grimsworth Tomas'a döndü ve ilk kez ona doğrudan hitap etti. "Sana Lord Borric'ten bir mesaj getirdim, Tomas." Cücelerin gönderdiği ilk mesajları, Tomas'ın sağ ve salim olduğu haberiyle birlikte taşıyan Grimsworth olmuştu. Tomas Grimsworth ile birlikte Krallık kuvvetlerine dönmek istemişti, ama Natal Korucusu hızlı ve sessiz yolculuk etmek zorunda olduğunu belirterek onu yanına almayı reddetmişti. Grimsworth mesajına devam etti. "Dük iyi talihin ve sağlığının yerinde oluşu karşısında büyük mutluluk duyuyor. Ancak kara haberler de gönderiyor. Arkadaşın Pug, Tsurani kampına yapılan ilk baskında düştü ve onlar tarafından esir alındı. Lord Borric kaybını paylaşıyor."

Tomas tek kelime etmeden ayağa kalktı ve mağaranın derinlerine çekildi. Birkaç saniye etrafındaki kayalar kadar hareketsiz bir halde arkada oturdu, sonra omuzlarında hafif bir titreme başladı. Titremesi artmaya devam etti,

sonunda şiddetle sarsılıyor, dişleri soğuktanmış gibi takırdıyordu. Derken davetsiz gözyaşları yanaklarından boşandı ve karnından boğazına sıcak bir acının yükselerek göğsünü sıkıştırdığını hissetti. Tek bir ses çıkarmadan boğulurcasına nefes aldı ve büyük, sessiz hıçkırıklarla sarsıldı. Acı neredeyse dayanılmaz bir hal alırken, varlığının merkezinde soğuk bir öfke tohumu oluşarak yükseldi ve sıcak hüzün sancısının yerini aldı.

Tomas ateşin ışığına yeniden dönünce Dolgan, Grimsworth ve diğerleri başlarını kaldırıp baktılar. "Lütfen Dük'e ona beni düşündüğü için teşekkür ettiğimi söyler misin?" diye sordu korucuya.

Grimsworth başıyla onayladı. "Evet, söylerim, delikanlı. Eve dönmek istiyorsan, Crydee'ye koşmanın bir sakıncası olmaz, sanırım. Kılıcının Prens Lyam'ın işine yarayabileceğine eminim."

Tomas düşündü. Evi yeniden görmek iyi olurdu, ama kalede silah da taşısa, çıraklardan biri olacaktı sadece. Kaleye saldırılırsa dövüşmesine izin verirlerdi, ama akınlara katılmasına izin vermeyecekleri açıktı.

"Teşekkür ederim, Grimsworth, ama burada kalacağım. Burada hâlâ yapılacak çok şey var ve bunun bir parçası olmak istiyorum. Senden anneme ve babama iyi olduğumu ve onları düşündüğümü iletmeni istiyorum." Oturarak, "Crydee'ye dönmek kaderimde varsa, dönerim," diye ekledi.

Grimsworth Tomas'a yakından baktı, bir şey söyleyecek oldu, ama sonra Dolgan'ın başını hafifçe iki yana salladığını fark etti. Natal Korucuları elflerle cücelerin âdetlerine karşı Batıdaki tüm insanlardan daha duyarlıydı. Burada Dolgan'ın henüz soruşturulmaması gerektiğini düşündüğü bir şey oluyordu ve Grimsworth cüce şefinin bilgeliğinin önünde eğilecekti.

Yemek biter bitmez muhafızlar dikildi ve geri kalanı uyumaya hazırlandılar. Ateş sönmeye yüz tutarken Tomas insanlarla bir ilgisi olmayan müziğin belli belirsiz seslerini duydu ve yeniden gölgelerin dans ettiğini gördü. Uyku onu eline geçirmeden önce, diğerlerinden ayrı duran bir şekli açıkça gördü, uzun boylu bir savaşçıydı, yüzü zalim ve kudretliydi, üzerine altın bir ejder işlenmiş, beyaz bir tunik giymişti.

Tomas sırtını geçidin duvarına yaslamış, ayakta duruyordu. Gülümsedi, zalim ve korkunç bir gülümsemeydi bu. Gözleri irileşmişti, mavi irislerin çevresindeki beyazlar canlıydı. Hareketsiz dururken bedeni neredeyse kaskatıydı. Parmakları beyaz ve altın renkli kılıcının kabzasını kavrıyor ve yeniden açılıyordu.

Gözlerinin önünde imgeler titreşiyordu: ejderlerin sırtına binen ve toprağın derinlerindeki salonlarda yaşayan uzun boylu, zarif insanlar. Tuhaf dillerdeki müziği zihninde duyabiliyordu. Uzun zaman önce ölmüş ırk asla insanların kullanılması için düşünülmemiş bu zırhı yapan muhteşem ırk, ona sesleniyordu.

Görüntüler birbiri ardına geliyordu. Zihnini çoğu zaman onlardan arındırabiliyordu, ama şimdi olduğu gibi, savaş arzusunun yükselmesine izin verdiğinde, görüntülere boyut, renk ve ses ekleniyordu. Sözcükler duymak için kendini zorluyordu. Uzaktan geliyorlardı ve onları neredeyse anlayabiliyordu.

Başını iki yana sallayarak kendisini içinde bulunduğu âna geri getirdi. Artık karanlıkta görme yetisine şaşırmadan geçitte sağına soluna bakındı. Kesişen tünelin ötesinden adamları on iki metre ötede sessizce beklemekte olan Dolgan'a işaret etti, Dolgan da elini sallayarak onu gördüğünü belirtti. Geniş tünelin iki tarafında, tuzağı harekete geçirmeye hazır, altmış cüce bekliyordu. Bir Tsurani kuvvetinin önünde koşan, düşmanı tuzağa doğru çeken bir avuç cüceyi bekliyorlardı.

Tünelden yaklaşan ayak sesleri üzerine dikkat kesildiler. Bir an sonra ayak seslerine birbirine çarpan silahların gürültüsü eklendi. Tomas gerildi. Arkaları dönük bir halde dövüşerek gerileyen birkaç cüce görüş alanına girdi. Savaşan cüceler yandaki tünelleri geçerken iki tarafta bekleyen soydaşlarının varlığından haberdar olduklarına dair bir belirti göstermediler.

İlk Tsurani savaşçıları yanlarından geçer geçmez, Tomas, "Şimdi!" diye bağırarak öne atladı. Tünel birden dönen, kesen gövdelerle doldu. Tsuraniler çoğunlukla dar mekanlarda dövüşmeye uygun olmayan palalar taşıyorlar, cüceler ise balta ve tokmakları ustalıkla kullanıyorlardı. Tomas sağına soluna saldırdı ve birkaç beden yere düştü. Tsuranilerin titreşen meşaleleri, geçit duvarlarına çılgın, dans eden gölgeler saçarak gözleri şaşırtıyordu.

Tsurani kuvvetlerinin arka tarafından bir bağırış geldi ve yabancılar tünelin gerisine çekilmeye başladılar. Kalkanı olanlar öne gelerek kılıçlı adamların üzerinden darbelerini indirebilecekleri bir duvar oluşturdular. Cüceler herhangi bir hasar verecek kadar yukarıya uzanamıyordu. Bir cüce ne zaman saldırıya geçse, kalkan duvarı ayakta kalıyor ve saldırgana kalkanın arkasından kılıç darbeleriyle yanıt veriliyordu.

Onun boyu kılıç tutanlara vurabilecek kadar uzun olduğundan Tomas öne ilerledi. İkisini yere serdi, ama daha biri düşer düşmez yerini bir başkası alıyordu. Cüceler yine de onlara baskı yaptılar ve Tsuraniler geriledi.

Bir şan deliğine ulaşarak en alt düzeyden içeri girdiler ve Tsuraniler çabucak geniş mağaranın ortasında konumlarını alarak, kalkanlarıyla kabaca bir çember oluşturdular. Cüceler bir an tereddüt ettikten sonra, oraya saldırdılar.

Tomas'ın gözüne hafif bir hareket ilişti ve yukarıdaki kaya çıkıntılarından birine baktı. Madenin karanlığında herhangi bir şeyi açık seçik görmek mümkün değildi, ama ani bir his onu uyardı. "Arkaya bakın!" diye bağırdı.

Cücelerin çoğu kılıç duvarını yarmıştı ve onu duyamayacak kadar meşguldüler, ama yakınlardaki birkaçı hücumlarına ara verip yukarı baktılar. Tomas'ın yanında duran bir tanesi, "Yukarıdan!" diye bağırdı.

Yukarıdan siyah şekiller akın akın geliyor, kayanın yüzünden emekleyerek iniyor gibi görünüyorlardı. Başka, insan şekilleri yukarıdaki katmanlardan aşağı inen yollardan koşarak yaklaşıyorlardı. Üst düzeylerdeki Tsurani savaşçıları kapaklı lambaları açar ve meşaleler yakarken yukarıda ışıklar ortaya çıktı.

Tomas hayret içinde durdu. Mağaranın ortasındaki sağ kalan birkaç Tsuraninin arkasında, yukarıdaki her açıklıktan çok benzedikleri karıncalardan bir sürü gibi boşalan yaratıkları görebiliyordu. Ancak karıncaların aksine, bunların belden yukarısı dikti ve silah taşıyan insana benzer kolları vardı. Böceği andıran yüzlerinde iri, çok façetalı gözler ancak insana çok benzeyen ağızlar vardı. İnanılmaz bir hızla ilerliyor, şaşkın olmalarına rağmen tereddüt etmeden karşılık veren cücelere vurmak üzere öne eğiliyorlardı ve savaş yeniden başladı.

Dövüşün yoğunluğu arttı ve birkaç kez Tomas Tsurani, canavar ya da iki türden iki düşmanla birden karşı karşıya kaldı. Yaratıkların zeki olduğu açıktı, zira bir düzen içinde savaşıyorlardı ve insanlık dışı sesleriyle Tsurani lisanında haykırdıkları duyulabiliyordu.

Tomas yaratıklardan birini öldürdükten sonra başını kaldırdı ve yukarıdan gelen yeni bir savaşçı akını gördü. "Bana gelin! Bana gelin!" diye bağırdı ve cüceler dövüşerek ona yaklaşmaya başladılar. Çoğu yaklaştığında, Dolgan'ın "Geriye, geriye gelin! Sayıları çok fazla," diye seslendiği duyuldu.

Cüceler yavaşça içinden çıktıkları tünele ve görece güvenliğine doğru hareket etmeye başladılar. Orada daha az sayıda yaratık ve Tsuraniyle karşılaşabilir ve ümitleri gerçekleşirse onları madenlerde kaybedebilirlerdi. Cücelerin geri çekildiğini gören Tsuraniler ve müttefikleri saldırılarını sertleştirdi. Tomas çok sayıda yaratığın kendilerini cücelerle kaçış yolunun arasına yerleştirdiğini gördü. Öne fırladı ve dudaklarından anlamadığı sözcüklerde, tuhaf bir savaş çığlığının koptuğunu duydu. Altın kılıcı bir an parladı ve tuhaf yaratıklardan biri bir çığlık atarak yere indi. Bir başkası ona bir pala doğrulttu ve Tomas kılıç darbesini kalkanıyla karşıladı. Daha az kuvvetli bir varlığın kolu kırılırdı, ama darbe beyaz kalkanın üzerinde çınladı ve yaratık gerileyip yeniden saldırdı.

Tomas saldırıyı bir kez daha engelledi ve başının üzerinden kavisli bir kılıç darbesiyle yaratığın boynunu vurarak başını bedeninden ayırdı. Yaratık bir an kasıldı, sonra ayaklarının dibine düştü. Tomas düşen yaratığın bedeninin üzerinden atladı ve şaşkın haldeki üç Tsurani savaşçısının önüne indi. Birinin elinde iki meşale vardı, diğerleri ise silahlıydı. Elinde meşaleleri tutan adam daha onları yere atamadan Tomas öne atladı ve iki adamı yere indirdi. Üçüncüsü kılıcını çekmeye çalışırken öldü.

Tomas kalkanını koluna asarak aşağı uzandı ve meşalelerden birini kavradı. Arkasını döndü ve cücelerin öldürmüş olduğu yaratıkların cesetlerinin üzerinden aksayarak geldiğini gördü. Birkaçı yaralı yoldaşlarını taşıyordu. Başlarını Dolgan'ın çektiği bir avuç cüce, diğerleri kaçışlarını gerçekleştirirken, düşmanı oyalıyordu.

Dövüş sırasında tünelde kalanlardan biri, yoldaşlarının geri çekilmekte olduğu açıkça ortaya çıkınca öne seğirtti. Silah yerine sıvıyla dolu iki tulum taşıyordu.

Arkadaki muhafız kaçış tüneline doğru gerilemek zorunda kalmış ve askerler iki kez onların arkalarını kesmek üzere etraflarından dolaşmaya çalışmıştı. İki defasında da Tomas kılıcını indirmiş, onlar da düşmüştü. Dolgan ile savaşçıları düşen canavarların cesetlerinin üzerinde durduğunda, Tomas, "Atlamaya hazır olun," diye seslendi.

Cüceden iki ağır tulumu aldı. "Şimdi!" diye bağırdı. Dolgan ile diğerleri geriye doğru sıçradılar ve Tsuraniler cesetlerin diğer tarafında kaldı. Cüceler tereddüt etmeksizin tünelde koşarak ilerlerken Tomas da tulumları cesetlere doğru attı. Darbe alınca delinecek şekilde yapıldıklarından dikkatle taşınmışlardı. İkisi de cücelerin dağın altındaki derin, siyah

havuzlardan aldığı nafta(3) ile doluydu. Petrolün aksine fitil olmadan da yanardı.

Tomas meşaleyi kaldırdı ve uçucu sıvı birikintilerinin ortasına çarptı. Ancak kısa bir süre tereddüt eden Tsuraniler, meşale patladığında öne doğru ilerlemekteydi. Nafta alev alırken tünelde beyaz bir ısı patlaması oldu. Göremez olan cüceler ateşe yakalanan Tsuranilerin çığlıklarını duyabiliyordu. Görüşleri geri geldiğinde, tünelden aşağı ilerleyen tek bir şekil gördüler. Tomas neredeyse beyaz olan ateşlerin oluşturduğu fonun üzerinde siyah görünüyordu.

Onlara ulaştığında Dolgan, "Alevler söndüğünde üzerimize gelecekler," dedi.

Bir dizi tünelden çabucak ilerlediler ve dağların batı cephesindeki çıkışa doğru gerisin geri yol aldılar. Kısa bir mesafe kat ettikten sonra Dolgan kafileyi durdurdu. O ve diğer birkaç kişi oldukları yerde hareketsiz durarak tünellerdeki sessizliği dinlediler. Biri kendini yere atıp kulağını zemine dayadı, ama hemen ayağa fırladı. "Geliyorlar! Seslere bakılırsa yüzlercesi var, yaratıklar da öyle. Büyük bir saldırı düzenliyor olmalılar."

Dolgan durumu tarttı. Pusuyu kuran yüz elli cüceden geriye yetmiş kadarı kalmıştı, bunların da on ikisi yaralıydı. Diğerlerinin başka geçitlerden kaçtığı ümit edilebilirdi, ama hali hazırda hepsi tehlikedeydi.

Dolgan çabuk hareket etti. "Ormana gitmemiz gerekiyor." Diğerlerinin önünde aceleyle yürümeye başladı.

Tomas koşarken zorlanmıyordu, ama zihninde görüntüler dönüp duruyordu. Savaşın sıcağında bu görüntüler ona öncekinden daha canlı ve berrak bir biçimde saldırmıştı. Ölen düşmanlarının cesetlerini görebiliyordu, ama bunlar Tsuranilere hiç benzemiyordu. Düşenlerin kanının tadını alabiliyor, zafer töreninde açık yaralarından kanlarını içerken ona gelen büyülü enerjiyi hissedebiliyordu. Görüntülerden arındırmak için başını iki yana salladı. Ne töreni, diye merak etti.

Dolgan konuştu ve Tomas dikkatini zorla cücenin söylediklerine çevirdi. Koşarlarken Dolgan, "Başka bir sığınak bulmamız gerekiyor," dedi. "Belki de en iyisi Taş Dağı'na ulaşmaya çalışmak olacak. Buradaki köylerimiz güvenli, ama savaşmakta kullanacak bir üssümüz yok, zira yakında Tsuranilerin bu madenlerin kontrolünü ellerine geçireceklerini düşünüyorum. Şu yaratıklar karanlıkta iyi dövüşüyor ve ellerinde onlardan çok varsa, bizi gizlendiğimiz derindeki geçitlerden bulup çıkarabilirler."

Tomas konuşamadan başıyla onayladı. Bu Tsuranilere duyduğu soğuk nefretin ateşiyle için için yanıyordu. Yurdunu yağmalamış, adı hariç her şeyiyle kardeşi olan kişiyi ellerinden almışlardı ve onlar yüzünden dağın altında pek çok cüce dostu ölmüş, yatıyordu. Bedeli ne olursa olsun bu istilacıları yok etmek için içinden yemin ederken yüzünde acımasız bir ifade vardı.

Ağaçların arasında ihtiyatla ilerlerken Tsuranilerden izler aradılar. Altı gün zarfında üç kez ufak çatışmalara girmişlerdi ve cücelerin sayısı artık elli ikiydi. Daha ciddi yaraları olanlar, Tsuranilerin onları izlemesi ihtimalinin düşük olduğu, yükseklerdeki köylerin görece güvenliğine taşınmışlardı.

Şimdiyse elf ormanlarının güney bölümüne yaklaşıyorlardı. Başlarda geçitten doğuya dönerek Taş Dağı'na bir yol bulmaya çalışmışlardı. Yol Tsurani kampları ve devriyeleriyle doluydu ve sürekli yönlerini kuzeye çevirmek zorunda kalmışlardı. Nihayet sürekli kaçmaktan vazgeçip bir süre dinlenebilecekleri Elvandar'a gitmeyi denemeye karar verilmişti.

Bir öncü altı metre öndeki konumundan döndü ve usulca, "Akarsuyun sığlığında bir kamp var," diye fısıldadı.

Dolgan bunu düşündü. Cüceler yüzmezdi ve akarsuyu bir sığlıktan geçmeleri gerekirdi. Tsuranilerin bu yandaki tüm sığlıkları tutmuş olması düşük bir ihtimaldi. Muhafızların olmadığı bir yer bulmak zorundaydılar, böyle bir yer varsa tabii.

Tomas çevresine bakındı. Neredeyse akşam olmuştu ve nehri Tsurani saflarının bu denli yakınından gizlice geçeceklerse, bunu karanlıkta yapmak en iyisi olacaktı. Tomas bunu Dolgan'a fısıldadı, o da başıyla onayladı. Muhafızın keşfettikleri kampın batısına yönelip saklanacak elverişli bir yer aramasını işaret etti.

Kısa bir bekleyişten sonra rehber gecenin çökmesini bekleyebilecekleri, içi oyuk bir kayanın karşısındaki bir fundalık bulduğu haberiyle birlikte geri döndü. Hızla buraya gittiler ve yerden dört metre uzunluğunda, tabanında eni yedi buçuk, sekiz metreye kadar genişleyen, granit bir kaya buldular. Çalıları yana çekince içine sıkışarak sığabilecekleri bir kovuk buldular. Hepsi de güvenli bir şekilde yuvalandıklarında, Dolgan gözlem yaparak, "Bir zamanlar nehrin altındaydı herhalde -alt tarafında ne kadar pürüzsüz olduğuna bakın. Sıkışık, ama bir süre güvende olsak gerektir," dedi.

Tomas onu hayal meyal duydu, zira bir kez daha görüntülerle, ona göre uyanıkken gördüğü düşlerle mücadele ediyordu. Gözlerini kapadı ve görüntüler yeniden geldi, belli belirsiz müzik de öyle.

Zafer çabuk gelmişti, ama Ashen-Shugar kara kara düşünüyordu. Kartalların Yurdu hükümdarının canını sıkan bir şey vardı. Yel Vadisi Tiranı Algon-Kokoon'un kanının tuzu hâlâ dudaklarındaydı ve cariyeleri artık ona aitti. Yine de, eksik olan bir şey vardı.

Onu eğlendirmek için müziğe kusursuz bir biçimde ayak uyduran moredhel dansçıları inceledi. Bu olması gerektiği gibiydi. Yo, Ashen-Shugar eksikliği varlığının derinlerinde hissediyordu.

Elflerin Prensesleri olarak bildiği ve son gözdesi olan Alengwan, tahtının yanında yerde oturmuş, onun keyfini bekliyordu. Kızın güzel yüzünü ve güzelliğini gizlemekten çok, vurgulamaya yarayan ipeklere bürünmüş esnek bedenini fark etmiyordu bile.

"Sıkıntılı mısınız, efendim?" diye sordu usulca, ondan duyduğu korku, bedenini örten giysiler kadar ince bir perdeyle gizlenmişti.

Ashen-Shugar bakışlarını kaçırdı. Alengwan onun kararsızlığını görmüştü; bu yüzden ölüme layıktı, ama kızı daha sonra öldürecekti. Son zamanlarda tenin hazları, hem yatakta, hem de öldürürken duyduğu keyif uçup gitmişti. Şimdiyse bu isimsiz duyguyu, içinde, kendisine öylesine yabancı olan hayalet duyguyu düşünüyordu. Ashen-Shugar elini kaldırdı ve dansçılar kendilerini yere atarak yüzlerini taşa bastırdılar. Müzisyenler notanın ortasında çalmayı bırakmış gibiydiler ve mağara sessizdi. Elini hafifçe sallayarak onları gönderdi ve efendisini sabırla bekleyen yüce altın ejderin yanından koşarak salondan kaçtılar...

"Tomas," dedi ses.

Tomas'ın gözleri birden açıldı. Dolgan'ın eli genç adamın kolundaydı. "Zamanı geldi. Gece çöktü. Uyumuştun, delikanlı."

Tomas ayılmak için kafasını sağa sola salladı ve artakalan görüntüler silinip gittiler. Bir elf prensesinin kanlı bedeninin başında ayakta duran, beyaz ve altın renklere bürünmüş bir savaşçının son görüntüsü silinirken midesinde bir çalkalanma hissetti.

Diğerleriyle birlikte üzerlerinde asılı kayanın altından sürünerek çıktı ve bir kez daha nehre doğru yola koyuldular. Orman sessizdi, gece kuşları bile yerlerini belli etmemeye özen gösterir gibiydi.

Yanlarından geçen bir Tsurani devriyesi yüzünden yatıp gizlenmek zorunda kalmaları dışında nehre olaysız vardılar. İleride bir öncüyle nehri izlediler. Birkaç dakika sonra öncü geri döndü. "Nehri geçen bir kıyı dili var."

Dolgan başıyla onayladı; cüceler sessizce ilerlediler ve tek sıra halinde suya girdiler. Diğerleri karşıya geçerken Tomas Dolgan'la birlikte bekledi. Son cüce de suya girince kıyının yukarısından soran bir haykırış yükseldi. Cüceler donup kaldılar. Tomas hızla öne yürüdü ve karanlığın arasından bakmaya çalışan bir Tsurani muhafızını hazırlıksız yakaladı. Adam düşerken haykırdı ve kısa bir mesafeden bağırışlar koptu.

Tomas ona hızla yaklaşan meşale ışığını gördü, döndü ve koştu. Dolgan'ı kıyıda beklerken buldu ve "Kaçın! Bize yetiştiler," diye bağırdı.

Tomas ile Dolgan sular sıçratarak nehre girerken birkaç cüce kararsız bir biçimde durdular. Su soğuktu ve hızla kıyı dilinin üzerinden akıyordu. Tomas yürürken dengesini yeniden bulmak zorunda kaldı. Su onun yalnızca beline kadar geliyordu, ama cüceler neredeyse çenelerine kadar suya batmıştı. Asla nehrin içinde savaşamazlardı.

İlk Tsurani muhafızları nehre atladığında, cüceler kaçarken Tomas onları tutmak üzere arkasını döndü. İki Tsurani ona saldırdı ve Tomas ikisini birden yere yıktı. Birkaç tanesi daha nehre atladı ve cüceleri yalnızca kısa bir an görebildi. Karşı kıyıya neredeyse varmışlardı ve Tsurani meşalelerinin ışığında yüzüne kazınmış çaresiz öfke açıkça görülebilen Dolgan'ı gözleriyle seçti.

Tomas Tsurani askerlerine yeniden saldırdı. Dört ya da beş tanesi etrafını sarmaya çalışıyordu ve elinden gelen en iyi şey onları oldukları yerde tutmaktı. Ne zaman birini öldürmeyi denese, farklı bir yönünü açıkta bırakıyordu.

Yeni sesler ona baş edemeyeceği kadar düşmanın arasında kalmasının bir an meselesi olduğunu anlattı. Onlara canını pahalıya satmaya söz verdi ve adamlardan birine saldırarak adamın kalkanını ikiye böldü ve kolunu kırdı. Adam haykırarak yere yıkıldı.

Tomas bir kılıç darbesini kalkanıyla tam yakalamıştı ki, kulağının yanından bir vızıltı duyuldu ve Tsurani muhafızlarından biri göğsüne saplanmış bir okla çığlık atarak yere düştü. Hava birden oklarla doldu. Birkaç Tsurani daha yere düştü ve geri kalanları çekildiler. Sudaki askerlerin tümü kıyıya ulaşamadan öldüler.

Biri, "Çabuk ol, be adam. Aynı şekilde karşılık verecekler," diye seslendi. Uyarının gerçekliğini kanıtlamak istermiş gibi öte yandan gelen bir ok Tomas'ın yüzünün yanından geçti. Karşı kıyının güvenliğine koştu. Bir Tsurani oku miğferine çarptı ve Tomas sendeledi. Doğrulurken bacağına başka bir ok yedi. Kendini öne attı ve ayaklarının altında nehir kıyısının kumlu toprağını hissetti. Eller uzandı ve onu kabaca çekti.

Üzerine bir baş dönmesi çöktü ve bir sesin, "Oklarını zehirliyorlar. Yapmamız gereken..." dediğini duydu. Gerisi siyahlığa gömülerek silindi.

Tomas gözlerini açtı. Bir an nerede olduğunu çıkartamadı. Başı dönüyordu ve ağzı kuruydu. Başının üzerinde bir surat vardı ve dudaklarına su tutulurken bir el başını kaldırdı. Suyu kana kana içtikten sonra kendisini daha iyi hissetti. Başını biraz çevirdi ve yakınında oturan iki adam gördü. Bir an esir düştüğünden korktu, ama bu adamların koyu yeşil renkte deri tunikler giydiklerini gördü.

Ona su veren adam, "Çok hastaydın," dedi. Derken Tomas bu adamların elf olduğunu anladı.

Çatlak bir sesle, "Dolgan?" dedi.

"Cüceler hanımımızla görüşmek üzere götürüldü. Zehrin korkusundan seni yerinden oynatmaya cesaret edemedik. Dış dünyalıların bizim tanımadığımız, hızla öldüren bir zehri var. Elimizden geldiğince tedavi ediyoruz, ama yaralananlar çoğu zaman ölüyor."

Tomas gücünün ağır ağır yerine geldiğini hissetti. "Ne kadar zamanda?"

"Üç gün. Seni nehirden tuttuğumuz zamandan beri ölümün kıyısında dolanıyorsun. Seni cesaret edebildiğimiz kadar uzağa taşıdık."

Tomas etrafına bakındı ve giysilerinin çıkarılmış olduğunu ve üzerinde bir battaniyeyle ağaç dallarından yapılmış bir barınağın altında yattığını gördü. Bir ateşin üzerinde pişen yemeğin konusunu aldı ve leziz kokuların geldiği tencereyi gördü. Ev sahibi bunu fark etti ve bir kase getirilmesini işaret etti.

Tomas doğrulup oturunca bir an başı döndü. Ona büyük bir ekmek parçası verildi ve onu kaşık niyetine kullandı. Yemek çok lezzetliydi ve her bir lokması onu giderek artan bir güçle dolduruyor gibiydi. Yerken yakınında oturanları gözden geçirdi. İki sessiz elf ona boş ifadelerle bakıyorlardı. Konuşanın dışında hiçbiri herhangi bir konukseverlik alameti göstermiyordu.

Tomas ona baktı ve "Düşman ne oldu?" dedi.

Elf gülümsedi. "Dış dünyalılar hâlâ nehri aşmaktan korkuyor. Burada büyümüz daha güçlü ve kendilerini kaybolmuş ve kafaları karışmış halde buluyorlar. Hiçbir dış dünyalı kıyılarımıza ulaşıp da diğer kıyıya dönemedi."

Tomas başıyla onayladı. Yemeğini bitirdiğinde kendisini şaşırtıcı derecede iyi hissediyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ve bacaklarının sadece biraz titrediğini gördü. Birkaç adım attıktan sonra, kol ve bacaklarına yeniden derman geldiğini ve bacağının şimdiden iyileşmiş olduğunu hissetti. Gerinerek ve üç gündür yerde yatmaktan kaynaklanan tutulmuşluğu atarak birkaç dakika geçirdikten sonra giyindi.

"Sen Prens Calin'sin. Seni Dük'ün sarayından hatırlıyorum."

Calin ona gülümseyerek yanıt verdi. "Ben de seni hatırlıyorum, Crydeeli Tomas, bir yıl içinde çok değişmiş olsan da bu diğerleri Galain ile Algavins. Kendini iyi hissediyorsan, Kraliçe'nin sarayında diğerlerine katılabiliriz."

Tomas gülümsedi. "Gidelim."

Kampı toplayıp yola koyuldular. Başta yavaş yürüyerek Tomas'a nefesini toplaması için bol bol zaman verdiler, ama bir süre sonra Tomas'ın kısa bir zaman önce ölümün eşiğinden dönmesine rağmen, şaşırtıcı derecede zinde olduğu ortaya çıktı.

Çok geçmeden ağaçların arasında dört şekil koşuyordu. Tomas zırhına rağmen onlara ayak uydurabiliyordu. Ev sahipleri birbirlerine soran bakışlarla baktılar.

Öğleden sonranın büyük bölümünü koşarak geçirdikten sonra durdular. Tomas ormanda çevresine bakındı ve "Ne kadar muhteşem bir yer," dedi.

Galain, "Irkından pek çok kişi seninle aynı fikirde olmazdı, insan. Ormanın korkutucu, tuhaf şekiller ve dehşetli seslerle dolu olduğunu düşünürlerdi," dedi.

Tomas güldü. "Çoğu insanın hayal gücü kıttır ya da fazlasıyla gelişmiştir. Orman sessiz ve huzurlu. Buranın tanıdığım en huzurlu yer olduğunu düşünüyorum."

Elfler hiçbir şey söylemediler, ama Calin'in yüzünden hafif bir hayret ifadesi geçti. "Elvandar'a karanlık çökmeden ulaşacaksak, yola çıksak iyi olacak."

Gece çökerken dev bir açıklığa ulaştılar. Tomas durdu ve önündeki manzara karşısında yerine çakıldı. Açıklığın karşısında ağaçlardan oluşan devasa bir şehir göğe uzanıyordu. Tasavvur edebileceği tüm meşelerin,

yanında cüce gibi kaldığı muazzam ağaçlar, bir aradaydı. Birbirlerine zarif kavisler çizen, elflerin ağaç kütükleri arasında geçiş yaparken görülebildiği üst tarafları düz köprülerle bağlanmışlardı. Tomas başını kaldırdı ve gövdelerin bir yaprak ve dal denizinde yitene dek yükseldiğini gördü. Yapraklar koyu yeşildi, ama yer yer ışıklarla parıldayan altın, gümüş hatta beyaz yapraklar görülebiliyordu. Bölgenin tamamına işleyen hafif bir ışıltı vardı ve Tomas burasının hiç gerçek anlamıyla karanlık olup olmadığını merak etti.

Calin elini Tomas'ın omzuna koydu ve sadece, "Elvandar," dedi.

Açıklığı aceleyle geçtiler ve Tomas elflerin ağaç şehrinin başta tahayyül ettiğinden de büyük olduğunu gördü. Dört bir yanda uzanıyordu ve çapı bir milden fazla olmalıydı. Tomas bu büyülü yer karşısında bir hayret heyecanı, olağanüstü bir coşku hissetti.

Bir ağacın yanına oyulmuş, dolanarak dalların içine doğru yükselen bir merdivene ulaştılar. Basamakları çıkmaya başladılar ve Tomas yeniden bir keyif hissetti, savaşta içine dolan çılgınlığın daha müşfik ve uyumlu bir yanı vardı sanki.

Yukarı çıkmaya devam ettiler ve elfler için yol görevi gören geniş dallardan geçerken Tomas dört bir yanda elf erkek ve kadınları gördü. Adamlardan çoğu rehberleri gibi deriden savaş giysileri giymişti, ama diğer birçoklarının üzerinde parlak ve canlı renklerde zarif cüppe ya da tunikler vardı. Saçları uzun ve Dük'ün sarayındakilerin aksine aşağı salınmış olan kadınların hepsi de güzeldi. Çoğunun buklelerine erken parlayan mücevherler örülmüştü. Hepsi de uzun boylu ve zarifti.

Dev bir dala varınca merdivenden ayrıldılar. Calin onu aşağı bakmaması için uyaracak oldu, zira insanların yüksek geçitlerde güçlük çektiğini biliyordu, ama Tomas kenarda durup herhangi bir rahatsızlık ya da baş dönmesi belirtisi göstermeksizin aşağı bakıyordu.

"Burası muhteşem bir yer," dedi. Üç elf birbirlerine soran gözlerle baktılar, ama hiçbir söz söylenmedi.

Yeniden yola düştüler ve dalların kesiştiği bir yere vardıklarında iki elf diğer yola saparak Tomas ile Calin'i yalnız yolculuk etmeye bıraktılar. Geniş bir açıklığa varana dek daha da derine ilerlerken dallardan oluşan yolun üzerine Tomas'ın ayakları da elf kadar sağlam basıyordu. Burada ağaçlardan bir çember Elf Kraliçesi için merkezi bir saray oluşturmuştu. Yüz dal birleşmiş ve dev bir platformda bütünleşmişti. Aglaranna

maiyetinin arasında, ahşap bir tahtta oturuyordu. Kraliçe'nin yanında Natal Korucuları'nın gri renklerine bürünmüş bir insan duruyor, adamın kara teni gecenin aydınlığında parlıyordu. Tomas'ın gördüğü en uzun boylu adamdı ve Crydee'den gelen genç adam bunun Grimsworth'un sözünü ettiği Uzun Leon adındaki korucu olması gerektiğini anladı.

Calin Tomas'ı açıklığın ortasına getirdi ve Kraliçe Aglaranna'ya takdim etti. Kraliçe beyaz ve altın renkler içindeki genç adamı görünce hafif bir şaşkınlık ifadesi gösterdi, ama çabucak kendini topladı. Derin sesiyle Tomas'ın Elvandar'a hoş geldiğini ve orada istediği kadar kalabileceğini söyledi.

Hükümdar meclisi dağıldı ve Dolgan, Tomas'ın ayakta durduğu yere geldi. "Eh, delikanlı, iyileştiğini gördüğüme memnun oldum. Seni bıraktığımızda daha belli olmamıştı. Seni bırakmaktan hiç mutlu olmadım, ama anlayacağını sanıyorum. Taş Dağı yakınlarındaki dövüş hakkında haber götürmem gerekiyordu."

Tomas başıyla onayladı. "Anlıyorum. Ne haberler var?"

Dolgan başını iki yana salladı. "Korkarım, haberler kötü. Kardeşlerimizden ayrı düştük. Sanırım bir süre elf ahalisinin yanında kalacağız ve ben bu yüksekliklerden pek haz etmiyorum."

Tomas bunun üzerine kahkahaya boğuldu. Dolgan gülümsedi, zira çocuk ejderin zırhına bürüneli beridir bu sesi ilk defa duyuyordu.

BASKIN

ARABALAR AĞIR YÜKLERİN ALTINDA GICIRDIYORDU.

Kırbaçlar saklıyor ve hantal hantal yürüyen öküzler yüklerini sahile inen yolda çekiyorlardı. Arutha, Fannon ve Lyam kaleyle sahil arasında yolculuk eden arabaları koruyan askerlerin önünde at sürüyordu. Arabaların peşinden kasaba halkından düzensiz bir kalabalık geliyordu. Çoğu çıkınlar taşıyarak ya da el arabalarını çekerek sahilde bekleyen gemilere doğru Dük'ün oğullarının ardından gidiyorlardı.

Kasaba yolundan ayrılan yola saptılar ve Arutha'nın gözleri yıkım işaretlerini taradı. Bir zamanlar müreffeh bir kasaba olan Crydee artık kekre bir mavi sisle kaplıydı. İşçiler onara -bildiklerini onarmaya çabalarken sabah havasında çekiç ve testere sesleri çınlıyordu.

Tsuraniler iki gün önce şafakta baskın yapmış, dehşet içindeki kadınlar, ihtiyar adamlar ve çocuklar tarafından bir alarm verilmeden önce görev yerlerindeki birkaç muhafızı alaşağı ederek kasabanın içinden hışımla geçmişlerdi. Yabancılar kasabayı yerle bir etmiş, rıhtıma ulaşana kadar durmamış, oraya vardıklarında da üç gemiye ateş açarak ikisine ağır hasar vermişlerdi. Hasarlı gemiler Carse'a doğru ağır aksak ilerlemeye çoktan başlamışken, limandaki hasar görmemiş gemiler sahil boyunca, Denizcinin Kederi'nin kuzeyindeki konumlarına ilerlemişlerdi.

Tsuraniler rıhtımın yakınındaki binaların çoğunu ateşe vermişlerdi, ancak binalar ağır hasar görmüş olmalarına rağmen onarılabilir durumdaydı. Yangın kasabanın merkezine yayılarak orada en ağır kayıpların verilmesine neden olmuştu. Zanaatustalarının Salonu, iki han ve onlarca daha küçük bina artık dumanı tüten birer harabeydi. Yerlerini kararmış keresteler, çatlamış kiremitler ve yanık taşlar belirtiyordu. Yangın kontrol altına almana kadar Crydee'nin üçte biri yanmıştı.

Arutha surun üzerinde durarak alevler yayılırken kasabanın üzerinde yansıyan cehennemi kızıllığı izlemişti. Sonra ilk ışıkla birlikte garnizonu

çıkarmış ve Tsuranilerin çoktan ormanın içinde kaybolduğunu görmüştü.

Arutha bunu hatırladığında hâlâ kızıyordu. Fannon Lyam'a garnizonu şafağa kadar çıkarmamasını tembih etmişti -bunun kale kapılarını açtırmak ya da garnizonu daha büyük bir kuvvetin onları pusuda beklediği ormana çekmek için bir hile olduğundan korkarak- ve Lyam ihtiyar Kılıçustası'nın isteğine uymuştu. Arutha, Tsuranileri hemen püskürtmesine izin verilse, hasarın büyük bölümünü engelleyebileceğinden emindi.

Arutha sahile inen yolda ilerlerken düşüncelere dalmıştı. Önceki gün Lyam'ın Crydee'den ayrılması emri gelmişti. Dük'ün yaveri ölmüştü ve savaş bu baharda üçüncü yılma girerken Lyam'ın Yabon'daki kampında kendisine katılmasını istiyordu. Arutha'nın anlamadığı nedenlerden dolayı, Dük Borric beklendiği üzere komutayı ona vermemişti; bunun yerine Dük Borric garnizon kumandanı olarak Kılıçustası'nın adını vermişti. Ancak, diye düşündü genç prens, Lyam'ın desteği olmadan Fannon hiç değilse bana emirler yağdırmaya eskisi kadar hazır olmaz. Kızgınlığını gidermeye çalışarak başını hafifçe iki yana salladı. Kardeşini seviyordu, ama Lyam'ın hakkını savunmaya biraz daha istekli olmasını diliyordu. Savaşın başlangıcından beri Crydee'de komuta Lyam'daydı, ama tüm kararları veren Fannon olmuştu. Şimdiyse nüfuzla birlikte makam da Fannon'un olmuştu. "Düşünceli misin, kardeşim?"

Lyam atını çekmişti ve artık başını iki yana sallayıp gülümseyen Arutha'nın yanındaydı. "Seni kıskanıyorum, o kadar."

Lyam kardeşine en sıcak gülümsemesiyle baktı. "Gitmek istediğini biliyorum, ama babamın emirleri açıktı. Sana burada ihtiyaç var."

"Yaptığım her öneri yok sayılıyorsa, bana ne kadar ihtiyaç olabilir ki?"

Lyam'ın yüz ifadesi yatıştırıcıydı. "Babamın Fannon'u garnizon komutanı yapma kararı seni hâlâ rahatsız ediyor."

Arutha kardeşine dikkatle baktı. "Artık babamın seni Crydee kumandanı yaptığı yaştayım. Babam benim yaşımdayken tam yetkili bir kumandan ve Batı'da Şövalye-Generaldi ve Kral'ın Batı'daki Valisi olmasına sadece dört yıl kalmıştı. Büyük babam ona komutayı tamamen devredecek kadar güveniyordu."

"Babam başka, Büyük babam başka, Arutha. Unutma, büyük babam Crydee'de hâlâ savaş olduğu, yeni fethedilen yerlere barış getirilen zamanlarda büyümüştü. Savaşta büyümüştü. Babam öyle değil. O bütün

savaş hünerlerini büyük babamın yaptığı gibi kendi yurdunu korurken değil, Düşler Vadisi'nde Kesh'e karşı savaşırken edinmişti. Devir değişiyor."

Arutha sıkkın bir biçimde, "Gerçekten de değişiyorlar, kardeşim," dedi. "Kendi babası gibi büyük babam da güvenli surların arkasında oturmazdı. Savaşın başlamasından beri iki yıldır Tsuranilere karşı büyük çaplı tek bir hücum bile düzenlemedik. Onların savaşın gidişatını belirlemelerine göz yummaya devam edemeyiz, aksi halde kuşkusuz galebe çalarlar."

Lyam kardeşine gözlerinden yansıyan endişeyle baktı. "Arutha, düşmana saldırmak için sabırsızlandığını biliyorum, ama Fannon garnizonu riske atmaya cesaret edemeyeceğimiz konusunda haklı. Burada kalıp sahip olduklarımızı korumamız gerek."

Arutha gerideki örselenmiş kasabalılara baktı. "Arkadan gelenlere ne kadar iyi korunduklarını anlatırım."

Lyam Arutha'daki öfkeyi gördü. "Beni suçladığını biliyorum, kardeşim. Fannon yerine senin tavsiyeni dinleseydim..."

Arutha'nın haşin tavrı kayboldu. "Bu senin yüzünden değil," diye teslim etti. "İhtiyar Fannon sadece temkinli davranıyor. Aynı zamanda bir askerin değerinin sakalına düşmüş aklarla ölçüldüğü kanısında. Ben sadece Dük'ün oğluyum. Korkarım bu andan itibaren fikirlerim baştan savılacaktır."

Lyam, "Sabırsızlığına ket vur, delikanlı," dedi yalandan bir ciddiyetle. "Belki de senin cüretkarlığınla Fannon'ın temkinliliği arasında güvenli bir orta yol izlenebilir." Lyam güldü.

Arutha her zaman kardeşinin kahkahasının bulaşıcı olduğunu düşünmüştü ve kendini sırıtmaktan alamadı. "Belki de öyle, Lyam," dedi bir kahkahayla.

Sandalların mültecileri kıyının açıklarında demirlemiş gemilere götürmek üzere beklediği kumsala geldiler. Kaptanlar gemilerinin bir kez daha saldırıya uğramayacağı konusunda kendilerine güvence verilene dek rıhtıma yaklaşmayı reddettiğinden, kaçmakta olan kasabalılar gemilere binmek için kıyıya vuran dalgaların arasından yürümek zorunda kaldılar. Erkek ve kadınlar eşyalarını taşıdıkları çıkınları ve çocuklarını güvenli bir biçimde başlarının üzerinde tutarak suyun içinden sandallara doğru yürümeye başladılar. Daha büyük çocuklar olayı bir eğlenceye dönüştürerek neşeyle yüzüyordu. Birçok kasabalı düklerin ordusunda sipahi olarak hizmet vermek üzere geride kalıp yakılan evlerini yeniden inşa edeceğinden, pek çok gözü yaşlı ayrılık oldu. Gitmekte olan kadınlar, çocuklar ve yaşlı

adamlar sahilden, Dükalık'ın en güney noktasındaki ve o zamana kadar ne Tsuranilerin ne de Yeşil Yürek'teki Kara Kardeşlerin tacizine uğramamış olan Tulan'a nakledilecekti.

Lyam ile Arutha atlarından indiler ve bir asker atlarını aldı. Kardeşler askerlerin kumsala çekilen yegane sandala haber güvercinleriyle dikkatlice doldurulmuş sandıkları dikkatle yüklemesini izlediler. Kuşlar Karanlık Boğazları'ndan gemiyle düklerin kampına nakledilecekti. Kapma uçmak üzere eğitilmiş güvercinler şu anda Crydee'ye doğru yoldaydı ve onların varışıyla birlikte düklerin kampına haber getirip götürme sorumluluğu Martin Longbow'un iz sürücüleri ile Natal Korucuları'nın omzundan kısmen kalkacaktı. Bu kampta yetişen -bu yuvalarını bulma içgüdüsünü geliştirmeleri için şarttı- olgun güvercinlerin hazır olduğu ilk yıldı.

Çok geçmeden bagajlar ve mülteciler gemilere yüklenmiş ve Lyam'ın ayrılma zamanı gelmişti. Fannon ona katı ve resmi bir veda etti, ancak Kılıçustası'nın kontrollü tavrından, Dük'ün oğlu için endişelendiği belliydi. Kendi ailesi olmayan Fannon, büyüme çağlarında çocuklara bir nevi amca olmuş, onlara kılıç kullanmayı, zırh bakımını ve savaş kuramını bizzat öğretmişti. Resmi bir poz takınıyordu, ama kardeşlerin ikisi de ondaki gerçek sevgiyi görebiliyordu.

Fannon gittiğinde kardeşler birbirlerine sarıldılar. Lyam,

"Fannon'a iyi bak," dedi. Arutha şaşırmış göründü. Lyam sırıttı ve "Babam'ın seni bir kez daha atlayıp garnizonun kumandanlığını Algon'a vermesi durumunda olacakları düşünmek istemem," dedi.

Arutha inledi, sonra da kardeşiyle birlikte güldü. Atustası sıfatıyla Algon, teknik olarak Fannon'dan sonra komutan yardımcısıydı. Kaledeki herkesin adama gerçek bir sevgi, atlar konusundaki engin bilgilerine de saygı besliyordu, ancak herkes onun atlar dışındaki konularda genel bilgi eksikliği konusunda hemfikirdi. İki yıllık savaştan sonra bile hâlâ istilacıların başka bir dünyadan geldiği düşüncesine direniyor, bu da Tully'ye sonsuz bir sinir bozukluğu vesilesi oluyordu.

Lyam iki gemicinin sandalı onun için tutmakta olduğu suya doğru ilerledi. Omzunun arkasından, "Kız kardeşimize de iyi bak, Arutha," diye seslendi.

Arutha bakacağını söyledi. Lyam sandaldaki kıymetli güvercinlerin yanına atladı ve sandal kumsaldan itilerek uzaklaştırıldı. Arutha giderek küçülen sandalı izledi.

Arutha ağır ağır atını tutan askerin yanma yürüdü. Durup sahile baktı. Güneyde sabah göğüne doğru fırlamış duran Denizcinin Kederi'nin başını çektiği yüksek yarlar şaha kalkmıştı. İçinden Tsuranilerin o kayalara çarptığı güne lanet etti.

Carline kalenin güney kulesinin üzerinde durmuş, denizden esen meltem yüzünden cüppesine sarınmıştı. Kumsala gitmek istemediğinden kalede kalmış, Lyam'a önceden veda etmişti. Korkularının Lyam'ın düklerin kampında babasına katılmaktan duyduğu mutluluğu gölgelememesini yeğlemişti. Son iki yıl boyunca pek çok defa kendisini böylesi duygular yüzünden paylamıştı. Yaşamındaki erkekler, tümü de çocukluklarından beri savaş için eğitilmiş birer askerdi. Ancak Crydee'ye Pug'ın esir düşmesinin haberi geleli beridir, onlar için duyduğu korku geçmek bilmemişti.

Bir kadının boğazını temizleme sesi Carline'in dönmesine neden oldu. Prenses'e son dört yıldır yoldaşlık eden Leydi Glynis hafifçe gülümsedi ve başının bir hareketiyle yerdeki, kuleye inen kapıda beliren, yeni gelmiş kişiyi gösterdi.

Roland kapı aralığından yere çıktı. Son iki yıldır daha da büyümüştü ve artık Arutha kadar uzun boyluydu. Hâlâ zayıftı, ama çocuksu yüz hatları yerlerini bir erkeğin hatlarına bırakmaktaydı.

Eğilerek selam verdi ve "Majesteleri," dedi.

Carline onun selamını başım sallayarak kabul etti ve Leydi Glynis'e kendilerini yalnız bırakmasını işaret etti. Glynis merdivenlerden koşarak kuleye indi.

Carline usulca, "Lyam'la birlikte sahile inmedin mi?" dedi.

"Hayır, Majesteleri."

"Gitmeden önce onunla konuştun mu?"

Roland bakışlarını uzak ufuklara çevirdi. "Evet, Majesteleri, ancak gitmesinden pek memnun olmadığımı itiraf etmem gerekiyor."

Carline başım sallayarak anladığını belirtti. "Kalmak zorunda olduğun için."

Roland acı bir sesle, "Evet, Majesteleri," dedi.

Carline usulca, "Neden bu kadar resmisin, Roland?" dedi.

Roland bu Yaz Ortası günü on yedi yaşını dolduran Prenses'e baktı. Bir zamanlar sinir patlamalarına meyilli, şımarık bir küçük kız olan Carline, artık düşünceli ve içe dönük, güzel bir genç kadına dönüşüyordu. Kalede, Pug'ın haberi ulaştıktan sonra Carline'in odasından gecelerce yükselen

hıçkırıkların farkında olmayan pek az kişi vardı. Neredeyse bir haftalık yalnızlıktan sonra Carline değişmiş, daha mülayim, daha az inatçı biri olarak ortaya çıkmıştı. Dışta Carline'in hissettiklerini belli eden pek az şey vardı, ama Roland onun içinde bir yara taşıdığını biliyordu.

Bir anlık sessizlikten sonra Roland, "Majesteleri..." dedi. Durdu, sonra, "Önemi yok," dedi.

Carline elini onun koluna koydu. "Roland, başka ne olursa olsun, her zaman dosttuk seninle."

"Bunun doğru olduğunu düşünmek beni mutlu ediyor."

"Öyleyse, söyle bana, aramızda yükselen bu duvar niye?"

Roland içini çekti ve yanıtında her zamanki çapkınca şakacılığından iz yoktu. "Bir duvar varsa bile, Carline, onu ben inşa etmedim."

Kızın eski kişiliğinden bir kıvılcım ortaya çıktı ve Carline sesinde asabi bir tonla, "Öyleyse bu küskünlüğün mimarı ben miyim?" dedi.

Roland'ın sesinde öfke patladı. "Evet, öyle, Carline!" Elini dalgalı kumral saçlarının içinden geçirdi ve "Pug'la dövüştüğüm günü hatırlıyor musun?" dedi.

Carline Pug'ın adını duyunca gerildi. Katı bir tavırla, "Evet, hatırlıyorum," dedi.

"Eh, o kavga aptalca, çocukça bir kavgaydı. Ona seni üzerse onu pataklayacağımı söyledim. Sana bunu söylemiş miydi?"

Carline'in gözleri davetsiz gözyaşlarıyla doldu. Usulca, "Yo, hiç sözünü etmedi," dedi.

Roland yıllardır âşık olduğu güzel yüze baktı ve "Hiç değilse o zaman rakibimi biliyordum," dedi. Öfkesi uçup giderken sesini alçaktı. "O zaman, sonlara doğru, onunla benim iyi arkadaş olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor. Yine de, yüreğindekileri değiştirmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğime yemin etmiştim."

Carline ürpererek cüppesine sarındı, hava o kadar soğuk olmamasına rağmen. İçinde birbiriyle çelişen, kafasını karıştıran duygular vardı. Titreyerek, "Neden vazgeçtin, Roland?" dedi.

Roland'ın içinde ani ve haşin bir öfke patladı. İlk defa Prenses'in önünde nüktecilik ve terbiye maskesini düşürdü. "Çünkü bir hatırayla savaşamam, Carline." Kızın gözleri irileşti ve gözyaşları göz pınarlarına dolup yanaklarından süzüldü. "Etten kemikten başka bir adamla yüzleşebilirim, ama geçmişten gelen bu gölgeyle başa çıkamam." Sözlerinde sıcak bir öfke

patladı. "O öldü, Carline. Keşke böyle olmasaydı; benim dostumdu ve onu özlüyorum, ama bıraktım, gitsin. Pug öldü. Bunun doğru olduğunu kabullenmediğin sürece, boş bir umutla yaşıyorsun, demektir."

Carline ağzını elinin tersiyle örttü, gözleri ona dile getirilmeyen inkarla bakıyordu. Birden döndü ve merdivenlerden koşarak indi.

Tek başına kalan Roland dirseklerini kule duvarının soğuk taşlarına koydu. Başını ellerinin arasına alarak, "Ah, amma da ahmak biri oldum ben!" dedi.

Kale duvarındaki muhafız, "Devriye!" diye bağırdı. Arutha ile Roland askerlerin sınır köylerinden gelen sipahilere talimatlar veren askerleri izlemeyi bırakarak döndüler.

Kapıya ulaştılar ve devriye grubu atları üzerine ağır ağır içeri girdi; yanlarında Martin Longbow ile diğer iki iz sürücünün yürümekte olduğu, on iki kirli, bitkin süvariydiler. Arutha Avcıustası'nı selamladı ve "O yanınızdaki ne?" dedi.

Atlı sıralarının arasında duran, kısa gri cüppeler giymiş, üç adamı kastediyordu. Avcı yayma yaslanarak, "Tutsaklar, Majesteleri," dedi.

Muhafızlar gelip esirlerin etrafındaki yerlerini alırken Arutha yorgun süvarileri azletti. Beklemekte oldukları yere yürüdü ve dokunma mesafesine geldiğinde üçü de dizlerinin üzerine çökerek alınlarını toprağa bastırdılar.

Arutha bu gösteri karşısında hayretle kaşlarını kaldırdı. "Hiç bunlar gibisini görmemiştim."

Longbow başını sallayarak onayını belirtti. "Zırh giymemişler ve onları ormanda bulduğumuzda ne dövüştüler ne de kaçtılar. Şimdi gördüğün gibi yaptılar, ancak o zaman balıkçı karıları gibi zırvaladılar."

Arutha Roland'a, "Rahip Tully'yi bul. Lisanlarından bir şey anlayabilir," dedi. Roland rahibi bulmaya koştu. Longbow iki iz sürücüsünü salıverdi, onlar da mutfağa yöneldiler. Bir muhafız Kılıçustası Fannon'u bulmaya ve ona esirleri haber vermeye gönderildi.

Birkaç dakika sonra Roland Rahip Tully ile birlikte döndü. İhtiyar Astalon Rahibi, lacivert, neredeyse siyah bir cüppeye bürünmüştü ve ona bir göz atınca üç esir birbirlerine anlaşılmaz şeyler fısıldamaya koyuldular. Tully onlardan yana baktığında tamamen sessizleştiler. Arutha Longbow'a hayretle baktı.

Tully, "Burada ne var?" dedi.

"Tutsaklar," deri Arutha. "Lisanlarıyla bir ilgisi olan tek adam sen olduğundan, onlardan bir şeyler öğrenebileceğini düşündüm."

"Xomich adlı Tsurani'yle olan zihin temasımdan çok az şey hatırlıyorum, ama deneyebilirim." Rahibin ettiği birkaç aksak kelime üç esirin de bir ağızdan konuşmasıyla birlikte bir kargaşayla sonuçlandı. En ortadaki arkadaşlarını tersleyince diğer ikisi sustular. Diğerleri gibi, o da kısa boyluydu, ama yapısı güçlüydü. Saçı kahverengiydi, teni esmerdi, ama gözleri şaşırtıcı bir yeşil renkteydi. Tully'yle ağır ağır konuştu, tavrı yoldaşlarından bir nebze daha az hürmetkardı.

Tully başını iki yana salladı. "Emin olamıyorum, ama sanının benim bu dünyanın Yüceler'inden biri olup olmadığımı merak ediyor."

"Yüce mi?" diye sordu Arutha.

"Can çekişen asker gemideki, 'Yüce' adını verdiği bir kişiye hürmet duyuyordu. Bunun belirli bir şahsın adı olmaktan ziyade bir unvan olduğunu düşünüyorum. Belki de Arutha bu insanların büyücülerine ya da rahiplerine büyük hürmet besledikleri konusundaki şüphesinde haklıydı."

"Bu adamlar kim?" diye sordu Prens.

Tully adamlarla tekrar aksak sözcüklerle konuştu. Ortadaki adam ağır ağır konuşuyordu, ama Tully bir süre sonra elini sallayarak adamın sözünü kesti. Arutha'ya, "Bunlar köle," dedi.

"Köle mi?" O ana kadar Tsuranilerin yalnızca savaşçılarıyla temas kurulmuştu. Köleliği uyguladıklarını öğrenmek önemli bir keşifti. Krallık'ta görülmedik bir şey olmamasına rağmen, kölelik yaygın değildi ve hüküm giymiş suçlularla sınırlıydı. Uzak Sahil boyunda, yok denecek kadar azdı. Arutha bu fikri yabancı ve nefret verici buluyordu. İnsanlar düşük bir sosyal konumda doğmuş olabilirdi, ancak en alt düzeyden serfin bile asillerin saygı duymak ve korumak mecburiyetinde olduğu hakları vardı. Arutha ani bir tiksintiyle, "Onlara tanrılar aşkına ayağa kalkmalarını söyle," dedi.

Tully konuştu ve yanlardaki iki kişi ürkmüş çocuklar gibi etraflarını süzerken adamlar yavaşça ayağa kalktılar. Ortadaki adam sakince duruyordu, gözlerini biraz indirmişti sadece. Tully adamı bir kez daha sorgularken lisanlarını yeniden anlamaya başladığını fark etti.

En ortadaki adam uzun uzun konuştu ve sözlerini bitirdiğinde Tully, "Nehrin yakınlarındaki kuşatılmış bölgelerde çalışmakla görevlendirilmişler. Kamplarının orman halkının -elf-leri kastettiğini sanıyorum- ve kısa olanların baskınına uğradığını söylüyor," dedi.

Longbow bir gülümsemeyle, "Şüphesiz cüceler," diye ekledi.

Tully ona yakıcı bir bakış attı. Uzun bacaklı ormancı gülümsemeye devam etti. Martin kaledeki, ihtiyar din adamından hiç korkmayan sayılı genç adamdan biriydi, Dük'ün personeline katılmadan önce dahi.

"Dediğim gibi," diye devam etti rahip, "elfler ve cüceler kamplarını basmış. Öldürüleceklerinden korkarak kaçmışlar. Devriye bu sabah onları bulana kadar ormanda günlerce dolaşmışlar."

Arutha, "Bu ortadakinin diğerlerinden biraz farklı bir hali var. Ona bunun nedenini sorsana," dedi.

Tully adamla yavaşça konuştu, adam da sesinde pek tonlama olmaksızın yanıt verdi. Sözlerini bitirdiğinde Tully bir parça şaşkınlıkla konuştu. "İsminin Tchakachakalla olduğunu söylüyor. Eskiden bir Tsurani subayıymış!"

Arutha, "Bu çok talihli bir şey olabilir. İşbirliği yaparsa, nihayet düşman hakkında biraz bilgi edinebiliriz," dedi.

Kılıçustası Fannon kaleden çıktı ve Arutha'nın esirleri sorguya çekmekte olduğu yere doğru seğirtti. Crydee garnizonunun komutanı, "Bunlar kim?" dedi.

Arutha esirler hakkında bildiği kadarını açıkladı ve bitirdiğinde Fannon, "İyi, sorgulamaya devam edin," dedi.

Arutha Tully'ye, "Nasıl köle olduğunu sor," dedi.

Tchakachakalla herhangi bir mahcubiyet belirtisi göstermeden öyküsünü anlattı. Bitirdiğinde Tully başım iki yana salladı. "O bir Hücum Önderi'ymiş. Rütbesinin bizim ordularımızda neye denk geldiğini çözmek biraz zaman alabilir, ama onun en azından bir Şövalye-Teğmen olduğunu tahmin ediyorum. Adamlarının ilk muhaberelerden birinde çözüldüğünü ve 'soyunun' büyük onur kaybı yaşadığım söylüyor. Savaş Şefi dediği biri ona kendi canını alma iznini vermemiş. Bunun yerine kumanda ettiklerinin utancının kefaretini ödemek için köle yapmışlar onu."

Roland alçak bir ıslık kopardı. "Adamları kaçmış ve onu sorumlu tutmuşlar."

Longbow, "Kumandası altındakileri berbat eden ve Dükü tarafından Kuzey Hudutları boyundaki Sınır Baronları'ndan birine hizmet etmesi emredilen birden çok kont olmuştu," dedi.

Tully Martin ve Roland'a karanlık bir bakış attı. "Bitirdiyseniz, devam edebilir miyim, acaba?" Arutha ile Fannon'a hitaben, "Söylediklerinden her

şeyin elinden alındığı anlaşılıyor. Bizim işimize yarayabilir," dedi.

Fannon, "Bu bir hile olabilir. Tipinden hoşlanmadım," dedi.

Adam başını kaldırdı ve Fannon'a gözlerini kısarak baktı. Martin'in ağzı açık kaldı. "Kilian aşkına! Sanırım ne dediğini anlıyor."

Fannon Tchakachakalla'nın tam önünde durdu. "Beni anlıyor musun?"

"Biraz, efendi." Aksanı koyuydu ve Kral Lisanına yabancı, ağır, şarkı söyler gibi bir tonda konuşuyordu. "Kelewan'da pek çok Krallık kölesi var. Kral Lisanı'nı biraz biliyorum.'

Fannon, "Neden daha önce konuşmadın?" dedi.

Adam yine herhangi bir duygu belirtisi göstermeksizin yanıtladı, "Emir yoktu. Köle itaat eder. Yapmaz..." Tully'ye dönüp birkaç kelime etti.

Tully, "İlk adımı atmak bir kölenin haddine düşmez, diyor," dedi.

Arutha, "Sence ona güvenilebilir mi?" dedi.

"Bilmiyorum. Öyküsü tuhaf, ama bunlar bizim ölçülerimize göre tuhaf insanlar. Ölüm döşeğindeki askerle zihin temasım bana hâlâ anlamadığım pek çok şey gösterdi." Tully adamla konuştu.

Tsurani Arutha'ya, "Tchakachakalla anlatır," dedi. Sözcükleri bulmaya çabalayarak, "Ben Wedewayo. Soyum, ailem. Klanım Hunzan. Eski, çok onur. Şimdi köle. Soy yok, klan yok, Tsuranuanni yok. Onur yok. Köle itaat eder," dedi.

Arutha, "Anladığımı sanıyorum. Tsuranilere geri dönsen sana ne olurdu?"

Tchakachakalla, "Köle olmak, belki. Öldürülmek, belki. Aynı şey."

"Ya burada kalırsan?"

"Köle olmak, öldürülmek?" Pek bir ilgi göstermeden omuzlarını silkti.

Arutha ağır ağır, "Bizler köle barındırmayız. Seni serbest bıraksak ne yapardın?" dedi.

Kölenin yüzünden bir duygu kıvılcımı geçti, adam Tully'ye döndü ve çabuk çabuk konuştu. Tully tercüme etti, "Böyle bir şey dünyasında mümkün değilmiş. Böyle bir şeyi yapabilir misin, diye soruyor."

Arutha başıyla onayladı. Tchakachakalla yoldaşlarını işaret etti. "Onlar çalışır. Onlar hep köle."

"Ya sen?" dedi Arutha.

Tchakachakalla Prens'e dik dik baktı ve gözlerini Arutha'dan bir an bile ayırmadan Tully'yle konuştu. Tully, "Şeceresini sayıp döküyor. Hunzan Klanı'ndan, Wedewayo'nun Hücum Önderi, Tchakachakalla olduğunu söylüyor. Babası bir Erk Önderi, büyük büyük babasıysa Hunzan Klanı'nın

Savaş Şefi imiş. Şimdi yalnızca bir köle, ailesi yok, klanı, ulusu ve onuru yok. Ona onurunu geri vermeyi planlayıp planlamadığını soruyor," dedi.

Arutha, "Tsuraniler gelirse, ne yaparsın?" dedi.

Tchakachakalla yoldaşlarını gösterdi. "Bu adamlar köle. Tsurani gelir, hiçbir şey yapmazlar. Beklerler. Birlikte giderler..." Tully'yle birbirlerine kısaca bir şeyler söylediler ve Tully ona istediği sözcüğü söyledi. "... kazananlarla. Kazananlarla birlikte giderler." Arutha'ya baktı ve gözleri canlandı. "Sen Tchakachakalla serbest yap. Tchakachakalla senin adamın olsun, lord. Senin onurun Tchakachakalla'nın onuru. Dersen yaşam versin. Dersen Tsuranilerle savaşsın."

Fannon konuştu. "Akla yakın bir hikaye. Ama casus olma ihtimali daha yüksek."

Fıçı göğüslü Tsurani Fannon'a dik dik baktı, sonra da ani bir hareketle Kılıçustası'nın önüne vardı ve kimse karşılık veremeden Fannon'un kemerinden kılıcını çekti.

Longbow bir saniye sonra kendi kılıcını çekmişti, Arutha'nın kılıcı da aynı anda kınından çıkmaktaydı. Roland ile diğer askerler onların yalnızca bir an gerisindeydi. Tsurani herhangi bir tehditkar hareket yapmadı, onun yerine bıçağı çevirdi ve kabzasını Fannon'a doğru uzattı. "Efendi Tchakachakalla düşman mı düşünüyor? Efendi öldürsün. Savaşçı ölümü versin, onur geri dönsün."

Arutha kılıcını kınına geri koydu ve bıçağı Tchakachakalla'nın elinden aldı. Bıçağı Fannon'a geri vererek, "Yo, seni öldürmeyeceğiz," dedi. Tully'ye, "Bu adamın işimize yarayabileceğini sanıyorum. Şimdilik ona inanmaya meyilliyim," dedi.

Fannon hiç de memnun görünmüyordu. "Çok kurnaz bir casus olabilir, ama sen haklısın. Onu yakından izlersek, bir zararı dokunmaz. Rahip Tully, bu adamları askerlerin kışlasına götürüp onlardan ne öğrenebileceğine bakar mısın? Ben de kısa bir süre sonra yanına gelirim."

Tully üç köleyle konuştu ve onu izlemelerini işaret etti. İki ürkek köle hemen kıpırdadılar, ama Tchakachakalla Arutha'nın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Tsurani lisanında çabuk çabuk konuştu, Tully de tercüme etti. "Az önce onu ya öldürmeni ya da adamı olarak almanı talep etti. Soyu, klanı ya da onuru olmayan bir adamın nasıl olup da özgür olabileceğini anlamıyor. Onun dünyasında böyle adamlara gri savaşçılar deniyormuş ve hiç onurları yokmuş."

Arutha, "Bizim geleneklerimiz sizinkilerden farklı. Burada ailesi ya da klanı olmayan bir adam özgür ve de onurlu olabilir," dedi.

Tchakachakalla onu dinlerken başını hafifçe yana eğdi, sonra da başıyla onayladı. Ayağa kalktı ve "Tchakachakalla anladı," dedi. Sonra sırıtarak ekledi, "Yakında ben senin adamın olacak. İyi lord ihtiyacı var iyi savaşçıya. Tchakachakalla iyi savaşçı."

"Tully, onları yanına al ve öğren bakalım Tchak... Tcha-kal..." Arutha güldü. "Bu ağız dolusu ismi telaffuz edemiyorum." Köleye, "Burada hizmet vereceksen, sana bir Krallık ismi lazım," dedi.

Köle etrafına bakındı, sonra da sertçe başıyla onayladı.

Longbow, "Ona Charles deyin," dedi. "Aklıma gelen en uygun isim bu."

Arutha, "Diğerleri kadar uygun bir isim. Bu andan itibaren Charles olarak anılacaksın," dedi.

Yeni ad alan köle, "Tcharles mı?" dedi. Omuzlarını silkti ve başıyla onayladı. Başka tek kelime etmeden köleleri askerlerin kışlasına götüren Rahip Tully'nin peşine düştü.

Üç köle köşeyi dönerek gözden kaybolunca Roland, "Buna ne diyorsunuz?" dedi.

Fannon, "Kandırılıp kandırılmadığımızı zaman gösterecek," dedi.

Longbow güldü. "Ben Charles'a göz kulak olurum, Kılıçustası. O sert bir ufaklık. Onları getirirken iyi bir tempoyla yol aldı. Belki onu bir iz sürücüye çeviririm."

Arutha araya girdi. "Onu kale duvarlarının dışına gönül rahatlığıyla gönderebilmem için zaman geçmesi gerek."

Fannon konuyu bıraktı. Longbow'a, "Onları nerede bulmuştun?" dedi.

"Kuzeyde, nehrin Berrakpınar kolunun yakınlarında. Sahile doğru giden geniş bir savaşçılar kafilesinin izini sürüyorduk."

Fannon bunları düşündü. "Gardan oranın yakınlarına başka bir devriyeyi götürüyor. Belki de onları bir görür, biz de piç kurularının bu sene ne çevireceğini öğreniriz." Başka tek kelime etmeden kaleye doğru yürümeye başladı.

Martin güldü; onu duyan Arutha şaşırdı. "Bunda sana komik gelen nedir, Avcıustası?"

Martin başını iki yana salladı. "Ufak bir şey, Majesteleri. Kılıçustası'nın kendisi. Bunu kimseye açmaz, ama kumandanın yeniden babamızda olması

için her şeyini vereceğine kalıbımı basarım. O iyi bir asker, ama sorumluluk almaktan hoşlanmıyor."

Arutha uzaklaşan Kılıçustası'nın sırtına baktı ve "Haklı olduğunu sanıyorum, Martin," dedi. Sesinde düşünceli bir ton vardı. "Son zamanlarda Fannon'la o kadar ters düştüm ki, bu görevi hiç istemediği gerçeğini gözden kaybettim."

Martin sesini alçaltarak, "Bir önerim var, Arutha," dedi.

Arutha başıyla onayladı. Martin Fannon'u işaret etti. "Fannon'a bir şey olursa, çabucak yeni bir Kılıçustası ata; babanın onayını bekleme. Zira beklersen komutayı Algon alacaktır ve o ahmağın biridir."

Avcıustası'nın küstahlığı karşısında Arutha kasılırken Roland Martin'i uyaran bir bakışla susturmaya çalıştı. Arutha soğuk bir tavırla, "Senin Atustası'nın dostu olduğunu sanıyordum," dedi.

Martin gülümserken gözlerinde tuhaf bir nüktenin izleri vardı. "Evet, öyleyim, kaledeki herkes gibi. Ama kime sorsan aynı şeyi söyler: Atlarını elinden alırsan, Algon berbat bir düşünür olur."

Martin'in tavrına sinirlenen Arutha, "Ya onun yerini kim almalı? Avcıustası mı?" dedi.

Martin bu düşünce karşısında öyle açık, içten bir kahkaha attı ki, Arutha onun önerisine eskisi kadar kızmadığını fark etti.

"Ben mi?" dedi Avcıustası. "Tanrılar saklasın, Majesteleri. Ben sadece basit bir avcıyım, fazlası değil. Yo, gereksinim duyulursa, Gardan'ı ata. O Crydee'deki açık arayla en yetenekli askerdir."

Arutha Martin'in haklı olduğunu bilmesine rağmen, sabırsızlığına teslim oldu. "Yeter. Fannon iyi, ben de onun öyle kalmaya devam edeceğini sanıyorum."

Martin başıyla onayladı. "Tanrılar onu esirgesin... hepimizi de. Lütfen beni mazur gör, ama bu gelip geçen bir kaygıydı sadece. Şimdi, Majesteleri'nin izni olursa, bir haftadır sıcak bir yemek yemedim."

Arutha gidebileceğini işaret etti, Martin de mutfağa doğru yürümeye başladı. Roland, "O bir konuda yanılıyor, Arutha," dedi.

Arutha kollarını göğsünde kavuşturup, köşeyi dönerek gözden kaybolan Longbow'u izledi. "O nedir, Roland?"

"Adam göründüğü gibi basit bir avcı olmaktan çok daha fazla birisi."

Arutha bir an sessiz kaldı. "Öyle. Martin Longbow'daki bir yan her zaman beni huzursuz etmiştir, ancak hiçbir zaman bir kusurunu görmedim."

Roland güldü ve Arutha, "Şimdi de sana mı bir şey komik geldi, Roland?" dedi.

Roland omuzlarını silkti. "Sadece pek çok kişinin onunla seni birbirinize çok benzettiği."

Arutha Roland'a karanlık bir bakışla baktı, Roland ise başını iki yana salladı. "Başkalarında en çok gücendiğimiz şeylerin kendimizde gördüğümüz kusurlar olduğu söylenir çoğu zaman. Bu doğrudur, Arutha. İkinizin de mizah anlayışında aynı keskin, neredeyse alaycı yan var ve ikinizin de aptallığa tahammülü yok." Roland'ın sesi ciddileşti. "Bence bunda esrarlı bir yan yok. Sen babana çok benziyorsun; Martin'in de ailesi olmadığı için, kendisine Dük'ü örnek alması mantıklı."

Arutha düşünceli bir tavra büründü. "Belki de haklısın. Ama bu adamda beni rahatsız eden başka bir şey daha var."

Roland düşünceli Prens'in yanında yürümeye başladı ve haddini aşıp aşmadığını merak etti.

Gece gök gürültüleriyle doluydu. Batıdan yığınla bulut yaklaşırken yıldırımlar karanlığı parçalıyordu. Roland güney kulesinde durmuş, bu görüntüyü izliyordu. Akşam yemeğinden beri ruh hali batıdaki gökler kadar karaydı. Günü iyi geçmemişti. Başta Arutha ila kapının yanında yaptığı konuşmaya canı sıkılmıştı. Derken Carline yemekte onu bu kulede, iki hafta önceki karşılaşmalarından beri benimsediği aynı taş gibi sessiz tavrını bırakmamıştı. Carline her zamankinden de durgun görünüyordu, ama Roland ne zaman ondan yana bir bakış atma cesaretini kendinde bulsa, kendi kendisine duyduğu öfke yüreğine saplanıyordu. Roland Prenses'in gözlerinde hâlâ acıyı görebiliyordu. "Ne kadar akılsız bir ahmağım ben," dedi yüksek sesle.

"Ahmak değilsin, Roland."

Carline birkaç adım ötesinde durmuş, yaklaşan fırtınaya bakıyordu. Havanın ılık olmasına rağmen, omuzlarına bir şal atmıştı. Gök gürültüsü ayak izlerini gizlemişti ve Roland, "Kuleye çıkmak için kötü bir gece, leydim," dedi.

Gelip onun yanında durdu ve "Yağmur yağacak mı? Bu sıcak geceler gök gürültüsü ve yıldırım getiriyor, ama genellikle pek yağmur olmuyor," dedi.

"Yağmur yağacak. Leydileriniz nerede?"

Kule kapısını işaret etti. "Merdivende. Yıldırımdan korkuyorlar, üstelik seninle yalnız konuşmak istedim."

Roland hiçbir şey söylemedi, Carline de bir süre sessiz kaldı. Gece gökleri yırtan vahşi enerji gösterileri ve onların ardından gelen çatırtılı gök gürültüsü patlamalarıyla bölünüyordu. Carline neden sonra, "Ben küçükken," dedi, "Babam böyle geçelerde tanrıların gökte oyun oynadığını söylerdi."

Roland onun duvarda asılı tek meşaleyle aydınlanan yüzüne baktı. "Benim babam bana savaştıklarını söylerdi."

Carline gülümsedi. "Roland, Lyam'ın gittiği gün doğru konuştun. Kendi kederimde kaybolup gerçekleri göremedim. Hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini bana en önce söyleyecek Pug'ın kendisi olurdu. Geçmişte yaşamanın aptalca olduğunu ve geleceği bizden çaldığını." Başını biraz indirdi. "Belki de bunun Babamla bir ilgisi vardır. Annem öldüğünde asla kendini toparlayamadı. Çok küçüktüm ve hâlâ nasıl olduğunu hatırlıyorum. O ölmeden önce babam çok gülerdi. O zamanlar Lyam'a daha çok benzerdi. Sonra... Eh, Arutha'ya daha çok benzer oldu. Gülüyordu, ama gülüşünde bir şenlik, bir acılık oluyordu."

"Sanki alaycı gibi mi?"

Carline düşünceli bir şekilde kafa salladı. "Evet, alaycı. Neden böyle dedin?"

"Fark ettiğim bir şey... bugün kardeşine söylediğim bir şey. Martin Longbow hakkında."

Kız içini çekti. "Evet, anlıyorum. Longbow da öyle."

Roland usulca, "Yine de, buraya ağabeyinden ya da Martin'den söz etmek için gelmedin," dedi.

"Yo, sana davranışım için ne kadar üzgün olduğumu söylemek için geldim. İki haftadır sana kızgındım, ama buna hiç hakkım yoktu. Sen sadece gerçeği söyledin. Sana kötü davrandım."

Roland şaşırmıştı. "Sen bana kötü davranmadın, Carline. Ben hödüklük ettim."

"Yo, bana dostluktan gayrı bir şey göstermedin, Roland. Bana gerçeği söyledin, duymak istediklerimi değil. Bu zor olmadı... hislerini düşününce." Yaklaşan fırtınaya baktı. "Pug'ın esir düştüğünü ilk duyduğumda, dünyanın sonu geldi sandım."

Roland anlayışlı davranmaya çalışarak, "'İlk aşk en zor olanıdır,'" diye alıntı yaptı.

Carline bu aforizmaya gülümsedi. "Böyle derler. Ya senin için?"

Roland kaygısız görünmeyi başardı. "Öyle görünüyor, Prensesim."

Carline ellerini Roland'ın koluna koydu. "İkimizin de elinden başka türlü hissetmek gelmez, Roland."

Roland'ın gülümsemesi daha hüzünlü bir hal aldı. "Gerçek bu, Carline."

"Her zaman iyi dostum olacak mısın?"

Sesinde genç Toprak Beyi'ne dokunan içten bir kaygı vardı. Aralarındaki sorunları çözmeye çalışıyor, ama bunu yaparken eskiden kullandığı gibi kurnazlığa başvurmuyordu. Dürüst çabaları Roland'ın duygularına tam bir karşılık bulmamaktan hissettiği tüm öfkeyi yok etti. "Olacağım, Carline. Her zaman senin iyi dostun olacağım."

Carline Roland'ın kollarına geldi ve Roland ona sıkıca sarıldı, kızın başı göğsündeydi. Carline usulca, "Rahip Tully bazı sevgilerin denizden esen meltemler gibi beklenmeden geldiğini, diğerlerinin de dostluğun tohumlarından serpildiğini söylüyor," dedi.

"Böylesi bir hasadı ümit ediyorum, Carline. Ama gelmezse de, senin iyi dostun olarak kalacağım."

Bir süre konuşmadan durarak birbirlerini farklı şeyler için teselli ettiler, ama ikisinin de iki yıldır mahrum kaldığı bir şefkatle yaptılar bunu. İkisi de berikinin yakınlığının verdiği rahatlıkta kaybolmuştu ve şimşeklerin kısa anlarla ortaya serdiği şeyi görmedi. Ufukta, yalpalayarak limana yaklaşan bir gemi vardı.

Yağmur yağmaya başlarken rüzgârlar kale surlarındaki kazıklı çitlere asılı bayrakları dalgalandırıyordu. Su ufak göllerde toplanırken, meşalelerin birikintilerin yüzeyinden yansıyan sarı ışığı surun üzerinde ayakta duran iki adama bu dünyadan olmayan bir görüntü veriyordu.

Bir şimşek denizi aydınlattı ve asker, "İşte, Majesteleri, gördünüz mü? Muhafız Kayaları'nın üç derece güneyinde," dedi. Kolunu uzatarak yönü belirtti.

Arutha karanlığın içine doğra bakarken alnında konsantre olmaktan derin çizgiler oluşmuştu. "Bu karanlıkta hiçbir şey göremiyorum. Orası bir Guis-wan rahibinin ruhundan bile daha karanlık." Asker katil tanrının adı geçince dalgın bir korunma işareti yaptı. "Fener kulesinden bir haber var mı?"

"Yok, Majesteleri. Ne ışıkla, ne de ulakla."

Gece yeni bir şimşek çakışıyla aydınlandı ve Arutha uzakta geminin siluetini gördü. Küfretti. "Limana güven içinde ulaşmak için Uzunburun'daki işaret fenerine ihtiyacı olacak." Başka tek kelime etmeden

avluya inen merdivenlere koştu. Kapının yanma gelince bir askere atını ve iki süvariyi alıp ona eşlik etmesi talimatını verdi. Orada durmuş beklerken yağmur geçip giderek geceyi temiz, ancak ılık, nemli bir hisle bıraktı. Birkaç dakika sonra Fannon askerlerin kışlası yönünden ortaya çıktı. "Bu nedir? Atlar?"

Arutha, "Limana bir gemi yaklaşıyor ve Uzunburu'nda işaret feneri yok."

Bir seyis Arutha'nın atını ve iki süvariyi getirirken, Fannon,

"O zaman yola çıksan iyi olacak. Ve fener kulesindeki o taş kafalı miskinlere de görevleri bittiğinde onlara söyleyecek lafım olduğunu söyle," dedi.

Arutha Fannon'un karşı çıkmasını beklemişti ve çıkmamasından dolayı rahatladı. Atına bindi ve kapılar açıldı. Kapıdan geçip kasabaya inen yola yöneldiler.

Kısa süren yağmur geceyi taze kokularla doldurmuştu: Yolun kenarındaki çiçekler ve denizden gelen tuz kokusu kasabaya yaklaştıklarında çok geçmeden yerini yıkık binaların kavrulmuş kalıntılarından yayılan, yanık odunun kekre kokusuna bıraktı.

Sessiz kasabanın yanından geçerek liman yoluna saptılar. Rıhtımın yanına yerleştirilmiş iki muhafız Prens'in yanlarından uçarak geçtiğini görünce aceleyle selam verdiler. Limanın yanındaki kepenkleri kapanmış binalar, baskından sonra kaçanlara sessizce tanıklık ediyordu.

Kasabadan ayrıldılar ve yoldaki bir sapağı izleyerek fener kulesine doğru gittiler. Kasabanın ilerisinde ana karaya taştan, uzun bir şose, üzerinde de sıkıştırılmış topraktan bir yolla bağlanan, kayalık doğal bir adanın üzerinde yer alan fener kulesini ilk kez gördüler. Çakan bir şimşek gökyüzünü aydınlattı ve üç binici yelkenlerini fora etmiş haldeki geminin limana yaklaştığını gördüler.

Arutha diğerlerine bağırarak, "Fenerin ışığı olmazsa kayalara çakılırlar," dedi.

Muhafızlardan biri bağırarak yanıt verdi, "Bakın, Majesteleri. Birisi işaret veriyor!"

Atlarının dizginlerini çektiler ve kulenin dibinde bazı şekiller gördüler. Siyahlar içindeki bir adam durmuş, elindeki lambayı ileri geri sallıyordu. Gemidekiler tarafından açıkça görülebiliyor, ancak kalede duvarlarındakiler onu göremiyordu. Loş ışıkta Arutha yerde yatan Crydee askerlerinin hareketsiz bedenlerini gördü. Yüzlerini gizleyen başörtüleriyle birlikte

siyah giysilere bürünmüş diğer dört adam, atlılara doğru koştular. Üçü sırtlarındaki kınlarından uzun kılıçlar çektiler, dördüncüsü ise okuyla nişan aldı. Arutha'nın sağındaki asker göğsüne bir ok yiyerek haykırdı. Arutha atını etrafını saran üçünün arasına sürerek kılıcıyla ikisini devirip, üçüncüsünün de yüzünü biçti. Adam hiç ses çıkaramadan düştü.

Prens atını çevirdi ve diğer yoldaşının da okçuya vurmakla meşgul olduğunu gördü. Kulenin içinden siyahlar içindeki başka adamlar da çıkarak sessizce onlara doğru koştular.

Arutha'nın atı çığlık attı. Atın sırtından çıkan bir ok görebiliyordu. Atı altında yıkılırken ayaklarını üzengilerden kurtardı ve sol bacağını ölmekte olan hayvanın sırtından kaldırarak hayvan yere çarparken kendini atlayarak kurtardı. Yere çarpıp yuvarlanarak iki eliyle uzun bir kılıcı başının üzerinde tutmuş, siyahlar içindeki kısa boylu bir şeklin hemen önünde ayağa fırladı. Uzun kılıç aşağı indi ve Arutha sola sıçrayarak kendi kılıcıyla bir darbe indirdi. Kılıcını adamın göğsüne sapladı, sonra da kılıcını çekerek çıkarttı. Kendisinden öncekiler gibi, siyahlar içindeki adam da çığlık atmadan yere düştü.

Çakan yeni bir şimşek kuleden Arutha'ya doğru koşan adamları gösterdi. Arutha geriye kalan biniciye gidip kaledekileri uyarmasını emretmek üzere döndü, ama haykırdığı buyruk adamın üzerine üşüşen siyahlı şekiller tarafından eyerinden çekilip alındığını gördüğünde gırtlağında söndü. Arutha ona ulaşan ilk adamın darbesini savuşturdu ve sersemleyen üç şeklin yanından koşarak geçti. Kılıcının kabzasıyla bir dördüncünün suratını dağıtarak adamı yere yıkmaya çalıştı. Tek düşüncesi koşup kaledekileri uyarabilmek için kendisine bir kaçış yolu açmaktı. Darbeyi yiyen adam geriye doğru sendeledi ve Arutha onu sıçrayarak geçmeyi denedi. Düşen adam bir eliyle uzandı ve atlayan Arutha'nın bacağını yakaladı.

Arutha sert taşlara çarptı ve ellerin sağ çizmesine çılgınca yapıştığını hissetti. Sol ayağıyla geriye doğru tekme attı ve çizmesiyle adamın boğazına vurdu. Adamın nefes borusunun ezilme sesini kasılmalar izledi.

Arutha yeni bir saldırgan ona ulaşırken ayağa kalktı, diğerleri de ancak bir adım gerideydi. Arutha geriye doğru sıçrayarak biraz mesafe kazanmaya çalıştı. Çizmesinin topuğu bir kayaya geldi ve aniden dünya tepe taklak oldu. Kendini bir an havada asılı hissetti, sonra şosenin yanından sekerken omuzları kayayla buluştu. Birkaç kayaya daha çarptı ve buz gibi sular üzerini sardı.

Suyun verdiği şok bayılmasını önledi. Başı dönerek, gayrı ihtiyari nefesini tuttu, ama pek nefesi kalmamıştı. Düşünmeden kendini yukarı itti ve yüksek, hırıltılı bir nefes alışla yüzeye çıktı. Hâlâ sersem durumda olmasına rağmen, oklar yanında suya inerken yüzeyin altına girecek kadar aklı vardı. Limanın puslu karanlığında hiçbir şey göremiyordu, ama kayalara yapıştı ve yüzmekten çok kendini çekerek ilerledi. Akıncıların onun diğer yöne gitmesini beklemelerini ümit ederek, şosenin fener tarafına yöneldi.

Sessizce yüzeye çıktı ve gözlerini kırpıştırarak tuzlu suyu uzaklaştırdı. İri bir kayanın ardına sığınıp etrafı gözleyince karanlık suları araştıran siyah figürler gördü. Arutha kendisini kayaların arasına yerleştirerek sessizce ilerledi. İncinen kas ve eklemleri hareket ederken acıyla yüzünü buruşturmasına neden oluyordu, ama görünüşte kırılmış bir şey yoktu.

Yeni bir şimşek limanı aydınlattı. Arutha geminin Crydee limanına güvenli bir şekilde hızla ilerlediğini görebiliyordu. Bu bir ticaret gemisiydi, ama hızını artırmak için yelkenler eklenmiş ve savaş için teçhiz edilmişti. Gemiyi kim kumanda ediyorsa, çılgın bir dahi olmalıydı, zira kayaları kıl payıyla aşırtarak şosenin kavisli yerinin çevresinden dolaşıp doğrudan rıhtıma yöneltti. Güvertede siyah giysiler içindeki bir grup savaşçı, hazırda silahlarıyla bekliyordu.

Arutha dikkatini şosedeki adamlara verdi ve bunlardan birinin diğerlerine sessiz bir işaret yaptığını gördü. Kasabaya doğru koşup gittiler. Arutha bedenindeki acılara kulak asmadan, şosenin toprak yoluna yeniden ulaşmak için kaygan kayalardan dikkatle geçerek kendisini yukarı çekti. Biraz sendeleyerek ayağa kalktı ve kasabaya doğru baktı. Hâlâ bir sorun belirtisi yoktu, ama kısa sürede patlayacağını biliyordu.

Arutha fener kulesine yarı sendeleyerek, yarı koşarak vardı ve kendisini basamakları çıkmaya zorladı. İki kez neredeyse bayılacaktı, ama kulenin tepesine ulaştı. Gözcünün işaret ateşinin yanında ölü yattığını gördü. Gaz yağına batırılmış tahtalar hava koşullarından üzerinde asılı duran bir kapakla korunuyordu. Soğuk rüzgâr binanın dört yanındaki açık pencerelerden içeri esiyordu.

Arutha ölü nöbetçinin kesesini buldu ve içinden çakmak taşı, çelik ve çıra çıkardı. Metal kapağın yan tarafındaki ufak kapıyı, tahtayı rüzgârdan korumak için gövdesini kullanarak açtı. Çaktığı ikinci kıvılcım tahtayı tutuşturdu ve ufak bir alev ortaya çıktı. Alev çabucak yayıldı ve tam

yanmaya başladığında Arutha kapağı kaldıran zincirli palangayı çekti. Rüzgâr ateşi beslerken alevler duyulabilir bir vınlamayla tavana kadar yükseldiler.

Duvarların birinin yanında Kulgan tarafından böylesi acil durumlar için hazırlanmış bir kavanoz toz karışım vardı. Arutha baş dönmesiyle mücadele ederek ölü nöbetçinin kemerinden bıçağını çekmek üzere eğildi. Bıçağı kavanozun kapağını kanırtarak açmak için kullandıktan sonra kavanozun içindekilerin tamamını ateşe attı.

Alevler aniden parlak kırmızıya dönüştüler; kimsenin normal ışıkla karıştıramayacağı bir işaret ateşiydi bu. Arutha ışığın önünü kesmemek için pencerenin uzağında durarak kaleye doğru döndü. Arutha zihninin yeniden bulandığını hissederken alevlerin parlaklığı giderek artıyordu. Uzun bir an boyunca gecede sessizlik vardı, sonra kaleden bir alarm duyuldu. Arutha ferahladı. Kızıl işaret ateşi limanda yağmacılar olduğunu gösteren işaretti ve kale garnizonu bunun gibi akınları karşılamak için pek çok tatbikat yapmıştı. Fannon gece vakti Tsurani akıncılarını ormanda kovalamak konusunda temkinli davranabilirdi, ama limanındaki bir korsan gemi, yanıt vermekte tereddüt edeceği türden bir şey değildi.

Arutha merdivenlerden sendeleyerek inip kapıya yaslanarak destek almak için durdu. Bedeninin tamamı acıyordu ve baş dönmesi onu neredeyse tamamen avucuna almıştı. Derin bir nefes aldı ve kasabaya yöneldi. Ölü atının yattığı yere geldiğinde, kılıcını arandı, sonra onu yanında limana taşıdığını hatırladı. Siyah giysili bir okçunun yanında yatan süvarilerinden birinin yanına doğru sendeledi. Arutha düşen askerin kılıcını almak için eğildikten sonra doğrulduğunda neredeyse bayılacaktı. Hareket ederse bayılacağından korkup bir an dik durdu ve kafasındaki çınlamanın dinmesini bekledi. Yavaşça uzanıp kafasına dokundu. Bir şişliğin kabarmakta olduğu, özellikle ağrıyan bir noktadan şoseden düşerken kafasını en az bir kez vurmuş olduğunu anladı. Parmaklan pıhtılaşan kanla yapış yapış halde aşağı indi.

Arutha kasabaya doğru yürümeye başladı ve hareket ederken başındaki çınlama yeniden başladı. Bir süre sendeledi, sonra kendisini koşmaya zorladı, ama üç sarsak adımdan sonra, hantal yürüyüşüne döndü. Elinden geldiğince acele ederek yoldaki dönemeçten geçip kasabayı gördü. Uzaktan gelen dövüş sesleri duydu. Uzaktan ateşe verilen binalardan göğe yükselen

ateşlerin kızıl ışığını görüyordu. Kadın ve erkeklerin çığlıkları Arutha'nın kulaklarına tuhaf bir şekilde uzak ve sessiz geliyordu.

Kendisini hızlı yürümeye zorladı ve kasabaya yaklaştığında, savaşma beklentisi zihnindeki sislerin büyük bölümünü dağıttı. Liman tarafına döndü; rıhtımın yanındaki binalar yandığından etraf gün kadar aydınlıktı, ama ortalıkta kimse yoktu. Rıhtımın yanındaki sahada akıncıların gemisi duruyordu, doka bir borda iskelesi indirilmişti. Arutha gemiyi korumak için muhafızların geride bırakılmış olmasından korkarak sessizce yaklaştı. Borda iskelesine ulaştığında, ortalık sessizdi. Sövüş sesleri uzaktan geliyordu, sanki akıncıların tümü kasabanın içlerine saldırmış gibiydi.

Uzaklaşmaya başlarken gemiden biri seslendi. "Merhamet tanrıları adına! Orada biri mi var?" Ses derin ve güçlüydü, ama denetim altında tutulan bir dehşet ifadesi taşıyordu.

Arutha kılıcını hazırda tutarak borda iskelesinden aceleyle çıktı. Tepeye ulaştığında durdu. Öndeki lombar ağzı kapağından alt güvertede yanan harlı ateşleri görebiliyordu. Etrafına bakındı: Gözlerinin değdiği her yerde, kendi kanlarının içinde yatan denizciler gördü. Geminin kıç tarafından ses, "Sen, adam. Krallığın içinde tanrı korkusu olan adamlarından biriysen, gel de bana yardım et," dedi.

Arutha kırımın arasından yolunu buldu ve sancak küpeştesine yaslanıp oturmuş bir adam gördü. Adam iri yarı, geniş omuzluydu ve fıçı gibi göğsü vardı. Yirmi ile kırk arasında herhangi bir yaşta olabilirdi. Sağ eliyle hatırı sayılır göbeğinin sağ tarafını tutuyor, parmaklarının arasından kan sızıyordu. Açık alnından geriye kıvırcık, koyu renkli saçlar uzanıyordu. Yakınlarda yatan siyah giysili bir şekle işaret ederken cılız bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Piç kuruları mürettebatımı öldürüp gemimi ateşe verdiler. Buradaki beni ilk darbesiyle öldürmeme hatasını işledi." Bacaklarının üzerine düşmüş bir seren parçasını işaret etti. "Aynı anda şu kahrolası sereni yerinden oynatıp hem de bağırsaklarımı içeride tutamıyorum. Onu biraz kaldırırsan, sanırım kendimi kurtarabilirim."

Arutha sorunu gördü: Adam serenin kısa tarafının altında kalmış, düğüm olmuş ipler ve makaraların arasında sıkışmıştı. Serenin uzun tarafını kavradı ve yukarı çekerek birkaç santim hareket ettirdi, ama yeterliydi. Yaralı adam yarı homurdanıp, yarı inleyerek bacaklarım çekip kurtardı. "Bacaklarımın kırıldığını sanmıyorum, delikanlı. Bana el ver de bir görelim."

Arutha ona elini verdi ve tıknaz denizciyi ayağa kaldırırken neredeyse dengesini kaybedecekti. "İşte," dedi yaralı adam. "Kendin de pek savaşacak durumda sayılmazsın, öyle değil mi?"

Arutha bir bulantı dalgasıyla mücadele edip bir taraftan da adamı düzeltirken, "İdare ederim," dedi.

Denizci Arutha'ya yaslandı. "O zaman acele etsek iyi olacak. Yangın yayılıyor." Arutha'nın yardımıyla borda iskelesinden inmeyi başardı. Nefes nefese rıhtımın yanındaki sahaya ulaştıklarında ısı yoğunlaşıyordu. Yaralı adam, "Durma!" diye nefesini tuttu.

Arutha başıyla onayladı ve adamın kolunu kendi omzuna attı. Kasabaya inmiş sarhoş denizciler gibi sendeleyerek iskelede yürüdüler.

Aniden bir gümbürtü oldu ve adamların ikisi de yere kapaklandı. Arutha dönen başını iki yana salladı ve sırt üstü döndü. Arkasında dev bir ateş kulesi göğe doğru fırladı. Gemi gör edici sarı ve beyaz ateş sütunun ortasında hayal meyal görünen, siyah bir siluetti sadece. Üzerlerine ısı dalgaları çarptı, sanki dev bir fırının kapısında duruyorlardı.

Arutha konuşmayı başardı, "Neydi bu?"

Yoldaşı ona aynı derecede cılız bir yanıt verdi: "İki yüz fıçı dolusu Quega ateş yağı."

Arutha duyduklarına inanamıyordu. "Gemideyken ateş yağı hakkında bir şey söylemedin."

"Seni heyecanlandırmak istemedim. Çoktan yarı yarıya göçmüş bir halin vardı. Ya çıkarız ya da çıkamayız, diye düşündüm."

Arutha ayağa kalkmaya çalıştı, ama gerisin geri düştü. Aniden kendisini rıhtımın soğuk taşlarında dinlenirken çok rahat hissetti. Ateşin gözlerinin önünde kararmaya başladığını gördü, sona her şey karardı.

Arutha gözlerini açtı ve üzerine eğilmiş bulanık şekiller gördü. Gözlerini kırpıştırdı ve şekiller berraklaştı. Carline şiltesinin başında dolanıyor, Rahip Tully'nin onu muayene edişini endişeyle izliyordu. Carline'nin arkasında Fannon, onun yanında da tanımadığı bir adam vardı. Derken Arutha onu hatırladı. "Gemideki adam."

Adam sırıttı. "Amos Trask, Sidonie'nin sabık kaptanı, ta ki o pi- Prenses'ten özür dilerim- o kahrolası toprak sıçanları onu ateşe verene kadar. Burada Majesteleri sayesinde durmaktayım."

Tully araya girdi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Arutha doğrulup oturarak bedeninin bir kör sızılar yığını olduğunu hissetti. Carline ağabeyinin sırtına yastıklar yerleştirdi. "Örselendim, ama yaşayacağım." Başında biraz sersemlik vardı. "Biraz başım dönüyor."

Tully burnunun ucundan Arutha'nın kafasına baktı. "Pek şaşırtıcı değil. Berbat bir darbe almışsın. Birkaç gün ara ara başın dönebilir, ama ciddi bir durum olduğunu sanmam."

Arutha Kılıçustası'na baktı. "Ne kadar oldu?"

Fannon, "Seni dün gece bir devriye grubu getirdi. Şimdi sabah."

"Akın?"

Fannon başını hüzünle iki yana salladı. "Kasaba tamtakır oldu. Hepsini öldürmeyi becerdik, ama Crydee'de ayakta kalan tek bir bina bile yok. Limanın güney ucundaki balıkçı köyüne dokunulmamış, ama onun dışında her şey yitirildi."

Carline Arutha'nın etrafında dolanarak titizleniyor, yorganları sıkıştırıyor, yastıklarını kabartıyordu. "Dinlenmen gerekiyor."

Arutha, "Şu an açım," dedi.

Carline bir kase sıcak çorba getirdi. Arutha katı yemek yerine çorba içmeye razı oldu, ama kardeşinin onu yedirmesine izin vermeyi reddetti. Lokmaların arasında, "Bana olanları anlatın," dedi.

Fannon rahatsız görünüyordu. "Tsuranilerdi."

Arutha'nın kaşığı tutan eli kaseyle ağzının arasında orta yerde kalakaldı. "Tsuraniler mi? Onların Günbatımı Adaları'ndan gelen yağmacılar olduğunu sanmıştım."

"Başta biz de öyle sandık, ama Kaptan Trask'le ve yanımızdaki Tsurani köleleriyle konuştuktan sonra, olanları birleştirerek durumu anladık."

Tully sözü devraldı. "Kölelerin hikayesine bakılırsa, bu adamlar özellikle seçilmiş. Buna bir ölüm akını diyorlar. Kasabaya girmek, ellerinden geldiği kadarını yakıp yıkmak, sonra da kaçmadan ölmek üzere seçilmişler. Gemiyi bize bırakmamak kadar adanmışlıklarının bir simgesi olarak yakmışlar. Söylediklerinden bunun büyük onur atfedilen bir şey olduğunu tahmin ediyorum."

Arutha Amos Trask'e baktı. "Geminizi ele geçirmeyi nasıl başardılar, Kaptan?"

"Ah, bu acı bir hikaye, Majesteleri." Biraz sağ tarafına yaslandı ve Arutha onun yarasını hatırladı.

"Yan tarafın nasıl?"

Trask sırıttı, kara gözlerinde neşe vardı. "Pis bir yara, ama ciddi değil. İyi yürekli peder onu eskisi gibi yaptı, Majesteleri."

Tully alaylı bir ses çıkardı. "O adamın yatakta olması gerekir. Senden daha ciddi bir yara almış. Senin iyi olduğunu görene kadar başından ayrılmayı reddetti."

Trask bunu duymazdan geldi. "Daha kötülerini almıştım. Bir defasında korsan olmuş bir Quega savaş kalyonuyla dalaşa girmiştik ve -eh, bu başka bir hikaye. Siz gemimi sormuştunuz." Topallayarak Arutha'nın şiltesine yaklaştı. "Palanque'den silah ve ateş yağı yüküyle yola çıktık. Buradaki durumu düşünerek, hazır bir Pazar bulacağımı tahmin ettim. Boğazları mevsimin başında geçerek başka gemileri atlattık ya da öyle ümit ediyorduk.

"Ancak geçişi erken geçişimizin bedelini ödedik. Güneyden muazzam bir fırtına esti ve bir hafta boyunca sürüklendik.

Fırtına sona erdiğinde sahile varmayı amaçlayarak doğuya yöneldik. Nirengi noktalarına bakarak konumumuzu çıkarmakta zorlanacağımızı sanmıyordum. Kara göründüğünde gemideki hiç kimse, karadaki tek bir işareti bile tanımadı. Hiçbirimiz daha önce Crydee'nin kuzeyine gitmediğinden, düşündüğümüzden fazla uzağa düştüğümüzü anladık.

"Gündüz vakti ilerledik, bilmediğim resif ve yarlarda gemiyi tehlikeye atmak istemediğimden gece vakti demir attık. Üçüncü gece Tsuraniler kıyıdan bir yunus sürüsü gibi yüzerek geldiler. Dosdoğru geminin altına daldılar ve ben güvertedeki kargaşadan başımı kaldırdığımda, o pi - Prenses'ten özür diliyorum-Tsuranilerden on iki tanesi tepeme üşüştü. Gemimi ele geçirmek anca birkaç dakikalarını aldı." Omuzları biraz çöktü. "İnsanın gemisini kaybetmesi zor şey, Majesteleri."

Acıyla yüzünü buruşturdu ve Tully ayağa kalkarak Trask'i Arutha'nın yanındaki bir tabureye oturttu. Trask öyküsüne devam etti. "Ne dediklerini anlamıyorduk; lisanları insanlardan çok maymunlara uygun -ben şahsen beş uygar lisan bilirim ve daha on ikisinde derdimi anlatabilirim. Ama dediğim gibi, zırvalarını anlamıyorduk, ama niyetlerini açıkça ortaya koydular.

"Deniz haritalarımı incelediler." Hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Onları yasal ve dürüst yollardan, Durbin'deki emekli bir kaptandan aldıydım. O haritalarda elli yılın tecrübesi vardı, Crydee'den Keshia Konfederasyonu'nun en uzak doğu sahillerine kadar ve onları aradıklarını

bulana kadar eski püskü yelken bezleri gibi sağa sola savurdular. Aralarında denizciler vardı, zira haritaları tanır tanımaz, planlarını bana bildirdiler.

"Tatlı su balıkçısı diye küfredin bana, ama keşke işaret kulenizin birkaç mil kuzeyindeki burunlara demirleseydik. Biraz daha ilerlemiş olsaydık, iki gün önce güvenli bir şekilde Crydee limanında olacaktık."

Arutha ile diğerleri hiçbir şey söylemediler. Trask sözlerine devam etti. "Kargo bölmelerimi aradılar ve ne olduğuna bakmadan her şeyi suya fırlatmaya başladılar. Beş yüzün üzerinde kaliteli Quega kılıcı bir yana gitti. Kargılar, mızraklar, uzun yaylar, her şey - sanırım bunların bir şekilde Crydee'ye ulaşmasını önlemek için. Quega ateş yağıyla ne yapacaklarını bilemediler -fıçıları bölmeden çıkarmak için bir rıhtım vinci gerekecekti- bu yüzden de onları olduğu gibi bıraktılar. Ama gemide ellerine geçmeyen tek bir silah dahi kalmadığından emin oldular. Derken siyah paçavralara bürünmüş ufak toprak sıçanlarından bazıları kıyıya yüzdüler ve sahilden işaret kulesine doğru gitmeye başladılar. Onlar giderken diğerleri, mürettebatımı izleyen birkaç tanesi dışında, dizlerinin üzerine çöküp ileri geri sallanarak dua ediyordu. Derken birdenbire, güneşin batmasından yaklaşık üç saat sonra, ayağa fırlayıp adamlarımı tekmelemeye ve haritadaki limanı işaret etmeye başladılar.

"Yelken açtık ve sahile yöneldik. Gerisini biliyorsunuz. Sanırım deniz yönünden bir saldırı beklemeyeceğinizi tahmin ediyorlardı."

Fannon, "Doğru tahmin etmişler. Son baskınlarından beridir ormanlardaki devriyeleri sıklaştırdık. Crydee'ye bizim haberimiz olmadan bir günlük yürüme mesafesinden daha fazla yaklaşamazlardı. Bu yolla bizi hazırlıksız yakaladılar," dedi. İhtiyar Kılıçustası'nın sesi yorgun ve acı çıkıyordu. "Şimdi kasaba yok oldu ve avlumuz dehşet içindeki kasabalılarla doldu."

Trask'in sesi de acıydı. "Adamlarının çoğunu çabucak kıyıya çıkardılar, ama adamlarımı katletmek için geriye yirmi kadarını bıraktılar" Yüzünden bir acı ifadesi geçti. "Benim delikanlılar zorlu tiplerdi, ancak genelde iyi adamlardı. Çocuklarım gövdelerine saplanan, suya çarparken ufak bayraklar gibi sallanan Tsurani oklarıyla serenlerden düşmeye başlayana kadar ne olduğunu anlayamadık. Bizden onları yeniden çıkartmamızı isteyeceklerini sandık. O zaman benim çocuklar iyice bir dövüştü. Ama yeterince hızlı davranmamışlardı. Marlinspike’lar ve halat bağlamak için kullanılan şişler ellerinde kılıç ve yaylar olan adamlara karşı koyamaz."

Trask derin bir iç geçirdi; yüzündeki acı yarasından olduğu kadar öyküsünden de dolayıydı. "Otuz beş adam. İskele sıçanları, caniler, katillerdi hepsi de, ama onlar benim mürettebatımdı. Onları öldürmeye gitme fırsatını bulan bir tek bendim. Üzerime gelen ilk Tsuraninin kafasını kırdım, onun kılıcını alıp bir başkasını öldürdüm. Ama üçüncüsü kılıcı elimden aldı ve beni şişledi." Kısa, keskin bir kahkaha attı. "Boynunu kırdım. Bir süre kendimden geçtim. Beni öldü sanmış olmalılar. Daha sonra hatırladığım ilk şey, ateşler yanıyordu ve bağırmaya başladım. Sonra senin borda iskelesinden çıktığını gördüm."

Arutha, "Sen gözü pek bir adamsın, Amos Trask," dedi.

İri yarı adamın yüzünden derin bir acı ifadesi geçti. "Gemimi elimde tutacak kadar gözü pek değil, Majesteleri. Şimdi sahile vurmuş bir gemiciden başka bir şey değilim."

Tully, "Şimdilik yeter. Arutha, dinlenmen gerekiyor," dedi. Elini Amos Trask'in omzuna koydu. "Kaptan, sen de aynını yapsan iyi olur. Yaran kabul ettiğinden daha ciddi. Seni dinlenebileceğin bir odaya götüreyim."

Kaptan ayağa kalktı ve Arutha , "Kaptan Trask," dedi. "Evet, Majesteleri?"

"Burada, Crydee'de iyi adamlara ihtiyacımız var."

Denizcinin yüzünden bir mizah kıvılcımı geçti. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Ancak bir gemi olmadan ne işe yararım, bilmiyorum."

Arutha, "Fannon ile ben seni meşgul ederiz, merak etme," dedi.

Adam yaralı tarafı yüzünden rahat hareket edemeyerek hafifçe eğildi. Tully ile birlikte gitti. Carline Arutha 'yı yanağından öperek, "Şimdi dinlen," dedi. Çorbayı aldı ve odadan Fannon eşliğinde çıktı. Arutha kapı kapanmadan uykuya dalmıştı.

SALDIRI

CARLİNE ÖNE DOĞRU BİR HAMLE YAPTI.

Kılıcının ucunu alçaktaki bir çizgiden iterek karna doğru öldürücü bir hamle yapmaya davrandı. Roland kılıcı kendi kılıcının güçlü bir darbesiyle son anda iterek kızın kılıcını öteye itti. Geriye doğru sıçradı ve bir an dengesini kaybetti. Carline onun tereddüt ettiğini gördü ve yeniden öne doğru hamle etti.

Roland aniden sıçrayıp uzaklaşarak kızın kılıcını bir kez daha uzaklaştırdıktan, sonra da onun ulaşamayacağı bir yerde dururken güldü. Kılıcını çabucak sağ elinden sol eline aktararak uzandı ve kızın kılıç tutan elini bilekten kavrayarak onun dengesini bozdu. Onu döndürerek arkasına geçti. Kılıcının kesin tarafına dikkat ederek sol kolunu kızın beline doladı ve onu sıkıca kendisine doğru çekti. Carline kendisinden güçlü olmasına rağmen Roland'la mücadele ediyordu, ama arkasında olduğu sürece, ona kızgın küfürler etmekten başka bir şey yapamıyordu. "Bu bir hileydi! İğrenç bir hile," dedi tükürürcesine.

Roland gülerken Carline çaresizce debelendi. "Rahatça öldürebilecekmişsin gibi görünse bile kendini böyle zorlama. Hızın iyi, ama çok fazla bastırıyorsun. Sabırlı olmayı öğren.

Açık bir boşluk bekle, sonra saldır. Dengeni o kadarcık bile kaybetsen, öldün demektir." Yanağına hızlı bir öpücük kondurdu ve kızı kabaca itti.

Carline sendeleyerek öne gitti, dengesini yeniden buldu ve döndü. "Serseri! Kraliyet şahsıyla laubalileşirsin ha!" Kılıcı hazırda, yavaşça sola doğru çember çizerek Roland'a yaklaştı. Babasının yokluğunda Arutha'nın başına dert olup Roland'ın ona kılıç kullanmayı öğretmesine izin verdirmişti. Öne sürdüğü son sav, "Ya Tsuraniler kaleye girerse ne yapayım? Onlara nakış iğneleriyle mi saldırayım?" Arutha onun silahı kullanmak zorunda kalacağına inandığından çok bitmez tükenmez dırdırından gına getirdiği için merhamete gelmişti.

Carline birden yüksekten şiddetli bir saldırıya geçerek Roland'ı kalenin arka tarafındaki ufak avluda gerilemek zorunda bıraktı. Roland sırtının alçak bir duvara dayandığını hissedince bekledi. Carline yeniden öne doğru hamle etti ve Roland çevik bir hareketle yana adım atınca, kızın meçinin ucu duvardaki, Roland'ın bir saniye önce olduğu noktaya saplandı. Roland sıçrayarak yanından geçti ve arkasında yerini alırken kızın butlarına kılıcın yassı tarafıyla şakadan bir darbe indirdi. "Sinirlerine de hakim ol, yoksa kafan da elden gider."

Carline onunla yüz yüze gelmek üzere dönerken, "Ah!" diye bağırdı. Yüz ifadesi öfkeyle eğlenmenin arasında kalmıştı. "Seni canavar!"

Roland yüzünde yalandan bir pişmanlık ifadesiyle hazırda bekledi. Carline aralarındaki mesafeyi ölçtü ve ağır ağır yaklaşmaya başladı. Üzerinde dar bir erkek pantolonu -bu Leydi Marna'yı dehşete düşürmekteydi- ve belinde kılıç kemeriyle tutturulan bir erkek tuniği vardı. Son bir yıl içinde vücut hatları gelişmişti ve dar kostümü kepazeliğin sınırında gezinmekteydi. Artık on sekiz yaşında olan Carline'de çocuksu hiçbir yan kalmamıştı. Üzerindeki özel olarak yapılmış, siyah, bileğe kadar gelen çizmeler, Carline Roland'la arasındaki mesafeyi kapatırken yere dikkatle basıyordu ve uzun, gür, siyah saçları omuzlarında serbestçe salınan tek bir belik halinde örülmüştü.

Roland onunla geçirdiği bu saatleri seviyordu. Bu saatlerde aralarında eskiden olan eğlenceli oyunbazlığı büyük ölçüde yeniden keşfetmişlerdi ve Roland, Carline'in ona olan duygularının dostluktan fazla bir şeye dönüştüğü konusundaki temkinli umudundan vazgeçmiyordu. Lyam'ın gidişiniz izleyen yıl içinde birlikte alıştırma yapmış ya da güvenli olduğu düşünülen zamanlarda kalenin yakınlarında at gezintilerine çıkmışlardı. Birlikte geçirdikleri zaman aralarında, Roland'ın daha önce yaratmayı başaramadığı bir arkadaşlık duygusunun gelişmesine yardımcı olmuştu. Carline daha öncekinden daha ciddi olmasına rağmen, canlılığına ve mizah anlayışına yeniden kavuşmuştu.

Roland bir an durup düşüncelere daldı. Şımarık ve canının istediğini yapan küçük Prenses artık yoktu. Üstlendiği rolün sıkıcılığından inatçı ve yorucu bir hal alan çocuk artık geçmişte kalmıştı. Onun yerinde artık haşin derslerle mülayimleşmiş, güçlü bir zihni ve iradesi olan, genç bir kadın vardı.

Roland gözlerini kırpıştırdı ve kendisini boğazına dayanmış kılıç ucuyla baş başa buldu. Şakacı bir şekilde kendi kılıcını yere attı ve "Leydi, teslim oluyorum!" dedi.

Kız güldü. "Ne hayaller kuruyordun, Roland?"

Roland Carline'in kılıcının ucunu nazikçe itti. "O kıyafetler içinde ilk at sürmeye gittiğin ve geriye pislik içinde ve hanımefendiye yakışmayan bir biçimde döndüğünde Leydi Marna'nın nasıl çılgına döndüğünü hatırlıyordum."

Carline bunu hatırlayarak gülümsedi. "Bir hafta yataktan çıkamayacak, sandım." Kılıcını kaldırdı. "Keke bu kıyafetleri daha sık giyebilmek için bahanem olsa. O kadar rahatlar ki."

Roland genişçe gülümseyerek başıyla onayladı. "Çok da alımlılar." Giysilerin Carline'in yuvarlak hatlı bedenini sarışına şehvetle bakıyormuş gibi yaptı. "Gerçi sanırım bu giyenden dolayı."

Carline onu kınıyormuş gibi yaparak burnunu havaya dikti. "Siz bir serseri ve dalkavuksunuz, efendim. Ve de bir şehvet düşkünü."

Roland bir kıkırdamayla kılıcını aldı. "Sanırım bugünlük bu kadarı yeter, Carline. Bu öğleden sonra yalnızca bir yenilgiye katlanabilirim. Bir tanesi daha olursa, kaleyi utanç içinde terk etmek zorunda kalırım."

Silahını çeken Carline'in gözleri irileşti ve Roland attığı taşın yerini bulduğunu anladı. "Ah! Hepsi topu bir kız seni utandırdı, öyle mi?" dedi hazırda tuttuğu kılıcıyla ilerlerken.

Roland gülerek kendi kılıcını da çekip geriledi. "Bakın, Leydi. Bu çok yakışıksız."

Carline kılıcını doğrultarak ona öfkeyle baktı. "Terbiyemle Leydi Marna ilgileniyor, Roland. Senin gibi bir soytarıdan ders almama gerek yok."

Roland, "Soytarı mı!" diye bağırarak öne sıçradı. Carline onun kılıcını kendi kılıcıyla yakaladı ve karşılık verdi (4), neredeyse de vuracaktı. Roland darbeyi kılıcıyla karşılayarak göğüs göğse gelene(5) kadar kendi kılıcını berikinin kılıcının üzerinde kaydırdı. Boştaki eliyle kızın kılıç tutan elinin bileğini kavradı ve gülümsedi. "Asla kendini bu konumda bulmayı istemezsin." Carline kendini kurtarmak için debelendi, ama Roland onu sıkı sıkı tutuyordu. "Tsuraniler bizim üzerimize kadınlarını göndermeye başlamadığı sürece, dövüştüğün herkes senden daha güçlü olacak ve bu noktadan itibaren sana ne isterse yapacaktır." Böyle diyerek onu kendisine doğru çekip öptü.

Carline yüzünde bir hayret ifadesiyle geri çekildi. Kılıç birden parmaklarının arasından düştü ve Roland'ı kavradı. Onu şaşırtıcı bir güçle kendine doğru çekerek, onun tutkusuna karşılık veren bir tutkuyla öptü.

Roland geri çekildiğinde ona özlemle karışık bir hayret ifadesiyle baktı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve gözleri parıldadı. Sessizce, "Roland, ben-" dedi.

Kalede alarm sesi çınladı ve kalenin diğer tarafındaki duvarlardan birinin, "Saldırı!" diye haykırdığı duyuldu.

Roland alçak sesle küfretti ve geriye doğru adım attı. "Kahrolası, vakitsiz talih." Ana avluya çıkan salona yöneldi. Bir gülümsemeyle döndü ve "Ne söyleyeceğinizi unutmayın, Leydim," dedi. Carline'in elinde kılıcıyla onu izlediğini görünce neşesi kayboldu. Sesindeki tüm şakacılık kaybolarak, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Kız asi bir tavırla, "Surlara. Mahzenlerde daha fazla oturmayacağım," dedi.

Roland kararlı bir sesle, "Hayır. Gerçek savaşta deneyimin olmadı. Spor olarak, kılıç kullanmakta yeterince iyisin, ama kan kokusunu ilk duyuşunda donakalman riskine atılamam. Diğer leydilerle birlikte mahzenlere gidecek ve kendini güvenli bir şekilde içeri kilitleyeceksin," dedi.

Roland daha önce- onunla hiç böyle konuşmamıştı ve Carline hayrete düştü. O ana kadar hep şakacı serseri ya da müşfik dost olmuştu. Şimdi, birdenbire farklı bir adam olup çıkmıştı. Carline itiraz edecek oldu, ama Roland sözünü kesti.

Onu kolundan tutup yarı yol gösterip, yarı sürükleyerek mahzen kapılarına doğru yürüdü. Carline, "Roland!" diye haykırdı. "Bırak gideyim!"

Roland alçak sesle, "Sana emredilen yere gideceksin. Ben de bana emredilen yere gideceğim. Tartışma olmayacak," dedi.

Carline kendini ondan çekmeye çalıştı, ama Roland'ın kavrayışı aman vermiyordu. "Roland! Ellerini üzerimden şu an çek!" diye emir verdi.

Roland onun itirazlarını duymazlıktan gelmeye devam etti ve onu salonda sürükledi. Mahzen kapısında şaşıran bir muhafız ona doğru yaklaşan çifti izliyordu. Roland durdu ve Carline'i kapıya doğru pek de nazik olmayan bir şekilde itti. Carline gözlerini öfkeyle iri iri açarak muhafıza döndü. "Onu tutukla! Hemen şimdi! O" -öfke yüzünden sesi bir leydiye hiç de yakışmayan bir yüksekliğe ulaşmıştı- "bana elini sürdü!"

Muhafız tereddüt ederek önce birine, sonra diğerine baktı ve Toprak Beyi'ne doğru dikkatle yürümeye başladı. Roland bir parmağını ikaz edercesine kaldırıp muhafızın burnunun birkaç santim ötesinde tuttu. "Majesteleri'nin kendisi için belirlenen güvenli mekana götüreceksin. İtirazlarına kulaklarını tıkayacaksın ve gitmeye kalkışırsa, onu engelleyeceksin. Anlıyor musun?" Sesi son derece ciddi olduğu konusundaki tüm şüpheleri ortadan kaldırıyordu.

Muhafız başıyla onayladı, ama yine de Prenses'e dokunmaya gönülsüzdü. Roland gözlerini askerin yüzünden ayırmadan Carline'i kapıya doğru hafifçe itti ve "Her şeyin güvende olduğu sinyali gelmeden önce mahzenden ayrıldığını öğrenirsem, Prens ile Kılıçustası'nın Prenses'in zarar görebileceği bir yere gitmesine izin verdiğini öğrenmesini sağlarım," dedi.

Bu muhafız için yeterliydi. Saldırılar sırasında Prenses ile Toprak Beyi'nden hangisinin rütbece daha üstün olduğunu anlayamayabilirdi, ama kafasında Kılıçustası'nın böyle bir durumda ona ne yapacağı konusunda hiçbir kuşku yoktu. Carline geri dönemeden mahzen kapısına döndü ve onu merdivenden inmeye zorlayarak, "Majesteleri, bu taraftan," dedi.

Carline burnundan soluyarak merdivenlerden geri geri inmeye başladı. Roland kapıyı arkalarından kapadı. Geriye doğru bir basamak daha indikten sonra döndü ve mağrur bir edayla aşağı doğru yürüdü. Saldırı sırasında kale ve kasabadaki kadınlara ayrılmış odaya vardıklarında Carline diğer kadınların dehşet içinde birbirlerine sokulmuş, beklediklerini gördü.

Muhafız özür kabilinden bir selam verdi ve "Prenses'in affını diliyorum, ancak Toprak Beyi son derece kararlı görünüyordu," dedi.

Carline'in kaş çatışı birden silindi ve yerini ufak bir gülümseme aldı. "Öyleydi, değil mi?"

Süvariler hızla avluya girdiler, devasa kapılar arkalarından kapandı. Arutha onları surların üzerinden izledi ve Fannon'a döndü.

Fannon, "Bu kadar talihsizlik olmaz," dedi.

Arutha, "Talihin bununla bir ilgisi yok. Tsurani kesinlikle avantaj bizdeyken saldıracak değildi," dedi. Her şey sakin görünüyordu, savaşı her daim hatırlatan, yakılmış kasaba dışında. Ama aynı zamanda biliyordu ki, kasabanın ötesinde, kuzey ve kuzeydoğudaki ormanlarda, bir ordu toplanmaktaydı. Ve tüm raporlara göre, iki bin kadar Tsurani, Crydee'ye doğru yürüyüşteydi.

"İçeri gir, seni sıçan ısırıklı, anasız köpek."

Arutha avlunun içine baktı ve Amos Trask'in paniğe kapılmış bir balıkçıya bir tekme savurduğunu, adamın da güneye gitmemiş kasabalılar arasından yerinden olanları barındırmak için kale surlarının içine dikilmiş pek çok uyduruk kulübeden birine koşarak girdiğini gördü. Kasabalılardan çoğu ölüm akınının sonrasında gemiyle Carse'a gitmiş, ama birkaçı kışı geçirmek üzere geride kalmıştı. Garnizonu beslemek üzere geride kalacak olan bazı balıkçıların dışındakiler, o yılın ilkbaharında gemiyle Carse ile Tulan'ın güneyine gönderilecekti. Ama yaklaşan sezonun ilk gemilerinin gelmesine daha haftalar vardı. Gemisi önceki yıl yandıktan sonra bu adamların sorumluluğu Amos'a verilmişti, ayakaltında dolaşmalarını ve kalede işleri aksatmalarını engelliyordu. Sabık deniz kaptanı kasabanın yanmasından sonraki ilk haftalarda yeteneğini ortaya çıkarmıştı. Amos'ta komuta etme yetisi vardı ve sert, kaba saba ve başına buyruk balıkçıları hizada tutuyordu. Arutha onun palavracı, yalancı ve muhtemelen bir korsan olmakla birlikte, genelde sevimli biri olduğunu düşünüyordu.

Gardan avludan merdivenleri çıkarak, peşinde Roland ile birlikte yanlarına geldi. Gardan Prens ile Kılıçustası'nı selamladı ve "Son devriye buydu, efendim," dedi.

"O zaman tek yapmamız gereken Longbow'u beklemek," dedi Fannon.

Gardan başını iki yana salladı. "Tek bir devriye bile onu görmemiş; efendim."

"Bunun nedeni Longbow'un Tsuranilere aklıselim sahibi herhangi bir askerin yaklaşacağından şüphesiz daha yakın olmasındandır," diye önerdi Arutha. "Tsuranilerin geri kalanının buraya varmasına ne kadar kaldı, dersin?"

Gardan kuzeydoğu yönünü işaret ederek, "Dosdoğru ilerlerseler, bir saatten az," dedi. Göğe doğru baktı. "Gün batmadan önce dört saatten az zamanlan var. Gece çökmeden önce bir hücum bekleyebiliriz. Muhtemelen konumlarını alır, adamlarını dinlendirir ve şafakla birlikte saldırırlar."

Arutha Roland’a bir bakış attı. "Kadınlar güvende mi?"

Roland sırıttı. "Hepsi de güvende, gerçi bu iş bittiğinde kız kardeşin bana söyleyecek birkaç haşin sözü olabilir."

Arutha onun sırıtışına karşılık verdi. "Bu iş bittiğinde, bununla ben ilgilenirim." Etrafına bakındı. "Şimdi bekleyeceğiz."

Kılıçustası Fannon'un gözleri önlerindeki aldatıcı bir sükunet içindeki manzarayı taradı. "Evet, şimdi bekliyoruz," derken sesinde azimle karışık

bir kaygı vardı.

Martin elini kaldırdı. Üç iz sürücüsü durdu. Orman onlara göre sessizdi, ama üçü de Martin'in onlardan daha keskin duyulara sahip olduğunu biliyordu. Bir an sonra ilerleyerek, öne geçti.

On saattir, şafağın öncesinden beri, Tsuranilerin yürüyüş hattını işaretliyorlardı. Çıkarabildiği kadarıyla, Tsuraniler Elvandar'dan Crydee nehrindeki sığ geçit yerlerinde bir kez daha püskürtülmüşlerdi ve şimdi dikkatlerini Crydee'deki kaleye çeviriyorlardı. Üç yıldır Tsuraniler dört cephede yığılmıştı: doğuda Dük'ün ordularına, kuzeyde elf ve cücelere, batıda Crydee kalesinde, güneyde ise Kara Yol Kardeşliği ve goblinlere karşı.

İz sürücüler Tsurani iz bozuculara yakın, zaman zaman çok yakın durmuştu. İki kez saldırganlardan, Crydee Avcıustası ile adamlarını izlemeye azimli Tsurani savaşçılarından kaçmak zorunda kalmışlardı. Bir defasında saldırganlar onlara yetişmiş ve Martin dövüşte adamlarından birini kaybetmişti.

Martin kulak tırmalayıcı bir karga ötüşü koyverdi ve birkaç dakika içinde geriye kalan üç iz sürücüsü ona katıldılar. Biri, Garret adındaki uzun yüzlü, genç bir adam, "Dönecekleri yerin hayli batısına gidiyorlar," dedi.

Longbow bunu düşündü. "Evet, kalenin etrafındaki tüm toprakların etrafını sarmayı tasarlıyor olabilirler. Ya da sadece beklenmeyen bir cepheden saldırmak istiyor da olabilirler." Sonra alaylı bir gülümsemeyle, "Ama en büyük olasılık, saldırı başlamadan alanı tarayarak onları arkalarından taciz edecek herhangi bir kuvvet bulunmadığından emin olmak istemeleri," dedi.

Başka bir iz sürücü, "Mutlaka geçtikleri yerlere işaret koyduğumuzu biliyorlardır," dedi.

Longbow'un çarpık gülümsemesi daha da yayıldı. "Şüphesiz. Bizim gelip gidişimizle ilgilenmediklerini düşünüyorum." Başını iki yana salladı. "Bu Tsuraniler kibirli bir güruh." Eliyle işaret ederek, "Garret benimle gelecek. Siz ikiniz, dosdoğru kaleye dönün. Kılıçustası'na iki bin Tsurani'nin daha Crydee'ye doğru yürüdüğünü haber verin," dedi. İki adam tek kelime etmeden kaleye doğru hızlı bir tempoyla ilerlemeye başladılar.

Martin geriye kalan yol arkadaşına kaygısız bir sesle, "Gel, ilerlemekteki düşmana dönelim ve şimdi ne çevirdiğine bakalım," dedi.

Garret başını iki yana salladı. "Neşeli hallerin kaygılı zihnimi rahatlatmaya yaramıyor, Avcıustası."

Longbow geldikleri yöne dönerek, "Ölüm için zamanın pek önemi yoktur. Ne zaman isterse, o zaman gelir. Öyleyse, neden zihnini kaygıya teslim edesin ki?" dedi.

"Evet," dedi Garret; uzun yüzünden ikna olmadığı anlaşılıyordu. "Gerçekten, neden? Beni kaygılandıran ölümün istediği zaman gelişi değil; tüylerimi ürperten senin onu davet edişin."

Martin usulca güldü. Garret'a kendisini izlemesini işaret etti. Tempolu bir yürüyüşe kalkarak mesafeleri uzun, gevşek adımlarla aştılar. Orman gün ışığıyla aydınlanmıştı, ama kalın ağaç gövdelerinin arasında, dikkatli bir düşmanın pusuya yatabileceği, pek çok karanlık yer vardı. Garret bu gizlenme noktalarından geçmenin güvenli olup olmadığını Longbow'un sağduyulu kararına bıraktı. Derken, iki adam aynı anda önlerinden gelen hareket sesinin üzerine yerlerinde durdular. Hiç gürültü çıkarmadan gölgeli bir çalının içinde kayboldular. Derken onlara sözcükleri açıkça anlaşılmayan, hafif bir fısıltı ulaştı.

Görüş alanlarına, Martin'in izlediği yolu keserek kuzeyden güneye doğru giden bir rotada dikkatle ilerleyen iki şekil girdi. İkisi de koyu gri renkte cüppeler giymişti, okları ellerinde hazırdı. Durdular ve biri Longbow ile iz sürücülerinin bıraktığı ayak izlerini incelemek üzere diz çöktü. Aşağıdaki yolu işaret etti ve yol arkadaşıyla konuştu, o da başıyla onayladı ve geldikleri yöne doğru döndü.

Longbow Garret'ın nefesini içine çekişini duydu. Bölgeyi gözleyen Kara Yol Kardeşliği'nin iz sürücülerinden biriydi. Bir saniye daha aradıktan sonra, yoldaşına katıldı.

Garret kımıldanmaya başladı ve Martin onun koluna yapıştı. Longbow, "Daha değil," diye fısıldadı.

Garret fısıldayarak, "Bu kadar kuzeyde ne işleri var?" diye yanıt verdi.

Martin başını iki yana salladı. "Tepelerin eteklerinde devriyelerimizin ardına sızmışlar. Güneyde gevşedik, Garret. Dağların bu kadar batısında kuzeye geleceklerini hiç düşünmedik." Bir an sessizce bekledikten sonra, "Belki de Yeşil Yürek'ten bıktılar ve soydaşlarına katılmak için Kuzey Elleri'ne gitmeye çalışıyorlar," diye fısıldadı.

Garret konuşacak oldu, ama bir an önce diğerlerinin boşalttığı noktaya başka bir Karanlık Kardeşi girince sustu. Karanlık Kardeşi etrafına baktı,

sonra elini kaldırarak işaret verdi. Martin'in adamlarının izlediği yolu kesen patikanın üzerinde başka şekiller belirdi. Kara Kardeşler birli, ikili, üçlü gruplar halinde yolu geçerek ağaçların içinde kayboldular.

Garret nefesini tutarak oturdu. Martin'in görüş alanlarından geçen şekilleri alçak sesle saydığını duyabiliyordu: "...on, on iki, on beş, on altı, on sekiz..."

Kara cüppeli şekillerin akım devam etti, Garret'a hiç bitmeyecekler gibi gelmişti, "...otuz bir, otuz iki, otuz dört..."

Geçişleri sürerken daha büyük sayılarda Kardeşler ortaya çıktı ve bir süre sonra Martin, "Sayıları yüzden fazla," dedi.

Hâlâ geliyorlardı, artık bazılarının sırtında ve omuzlarında çıkınlar vardı. Çoğu koyu gri renkte dağ cüppeleri giymişti, ancak diğerlerinin üzerinde yeşil, kahverengi ya da siyah giysiler vardı. Garret Martin'e yanaştı ve "Haklısın. Bu kuzeye göç. İki yüzden fazla saydım," diye fısıldadı.

Martin başıyla onayladı. "Hâlâ da geliyorlar."

Daha uzun dakikalar boyunca Karanlık Kardeşler yolu geçmeye devam etti, savaşçı selinin yerini hırpani görünümlü dişiler ve çocuklar alana dek. Onlar da geçtiğinde, yirmi savaşçıdan oluşan bir bölük yolu aştı ve bölge sessizliğe gömüldü.

Bir an sessizlik içinde beklediler. Garret, - "Ormandan bu kadar çok sayıda geçip de bu kadar uzun süre fark edilmediklerine göre, elflerle akraba olmalılar," dedi.

Martin gülümsedi. "Karşına çıkan ilk elfe bundan bahsetmemeni tavsiye ederim." Yavaşça ayağa kalkarak çalıların arasında uzun süre oturmaktan kramp giren kaslarını esnetti. Doğudan hafif bir ses yankılandı ve Martin'in yüzünde düşünceli bir bakış belirdi. "Kara Kardeşlerin yürüyüşü sence yolun ne kadar uzağına kadar gidiyor?"

Garret, "Arka tarafta, yüz metre; başta, belki de çeyrek mil ya da daha az. Neden sordun?" dedi.

Martin sırıttı ve Garret onun gözlerindeki alaycı neşeden huzursuz oldu. "Gel, biraz eğlenebileceğimiz bir yer biliyorum."

Garret usulca inledi. "Ah, Avcıustası, sen eğlenceden bahsedince tüylerim diken diken oluyor."

Martin elinin tersiyle adamın göğsüne şöyle dostça vurdu. "Gel, cesur dostum." Avcıustası arkasında Garret'la yoldan ayrıldı. Ağaçların arasında

uzun adımlarla, onlar kadar deneyimli olmayan ormancıların ayağına dolanacak engelleri kolaylıkla aşarak ilerlediler.

Yolun kesintiye uğradığı bir yere geldiler ve iki adam da durdu. Yolun hemen ilerisinde, ormanın loşluğunda görüş alanlarının hemen kıyısından Tsurani iz silicilerinden bir bölük geliyordu. Martin ile Garret ağaçların arasına karıştırlar ve Avcıustası, "Asıl sütun hemen arkada. Kara Kardeşlerin geçtiği kesit yerine ulaştıklarında, onları takip etme riskine atılabilirler," dedi.

Garret başını iki yana salladı. "Ya da atılmayabilirler, bu yüzden de atılmalarını sağlayacağız." Derin bir nefes alarak, "Peki, ne yapalım," diye ekledi, sonra yaylarını omuzlarına atarlarken Yeşil Sessizliklerin Şarkıcısı, Ormancıların Tanrıçası Kilian'a içinden kısa bir dua etti.

Martin yola adımını attı ve nişan aldı, Garret da aynını yaptı. Tsurani iz bozucular görüntüye girdi, asıl gövdenin daha kolay ilerleyebilmesi için yol üzerindeki sık çalıları kesiyorlardı. Martin Tsuranilerin rahat bir yakınlığa gelmelerini bekledi, sonra ilk iz bozucu onları fark eder fark etmez, ilk okunu saldı. Adamlardan ilk ikisi düştü ve onlar daha yere düşmeden iki ok daha atıldı. Martin ile Garret oklarını sırtlarındaki sadaklardan akıcı hareketlerle çekiyor, oku kirişe takıyor ve olağan dışı bir çabukluk ve nişancılıkla gönderiyordu. Martin'in Garret'ı beş yıl önce seçmesi merhametten değildi. Fırtınanın tam ortasındayken bile Garret sükunet içinde durur, kendisine emredileni, maharetle yapardı.

Sersemleyen on Tsurani alarm veremeden yere düştüler. Martin ile Garret oklarını sakince omuzlarına atıp beklediler. Derken yolun üzerinde renkli zırhlardan hakiki bir duvar belirdi. Öncü birlikteki Tsuranili subaylar ölü iz bozucuları görünce donakaldılar. Sonra yolun ilerisinde sessizce duran iki ormancıyı gördüler ve bağırarak bir şey söylediler. Sütunun ön tarafındaki tüm askerler, silahlarını çekerek öne atladılar.

Martin yolun kuzey tarafındaki çalıların arasına sıçradı, Garret da bir adım arkasındaydı. Arkalarında onları yakından izleyen Tsuranilerle birlikte ağaçların arasından son hızla ilerlediler.

Martin'in sesi ormanı vahşi bir avcı çığlığıyla doldurdu. Garret korkudan olduğu kadar isimsiz, çılgın bir taşkınlıktan haykırıyordu. Bir Tsurani güruhu onları ağaçların arasından izlerken arkadan muazzam bir gürültü geliyordu.

Martin onları, Kara Kardeşlik'in izlediği yola paralel bir yoldan kuzeye yönlendirdi. Bir süre sonra durdu ve kesik nefeslerinin arasından, "Yavaş ol, onları kaybetmek istemeyiz," dedi.

Garret arkasına baktı ve Tsuranilerin görünürde olmadığını gördü. Bir ağaca yaslanıp beklediler. Bir an sonra ilk Tsuraniler görüntüye girdiler, kuzeybatıya doğru açı yapan bir rotada aceleyle ilerliyorlardı.

Martin yüzünde bezgin bir ifadeyle, "Kahrolası dünyalarının tamamındaki yegane maharetli iz sürücülerini öldürdük galiba," dedi. Kemerinden avcı borusunu çıkardı ve öyle yüksek öttürdü ki, Tsurani askeri yüzünde Martin ile Garret'ın durduğu yerden bile açıkça görülen hayretle dona kaldı.

Tsuraniler etraflarına bakınıp iki avcıyı gördüler. Martin elini sallayarak adama onu izlemesini işaret etti ve onunla Garret yeniden yola koyuldular. Tsuraniler bağırarak arkadakileri çağırdılar ve onların peşine düştüler. Çeyrek mil boyunca Martin ile Garret Tsuranileri ormandan geçirdiler, sonra batıya doğru saptılar. Garret derin nefeslerin arasında bağırdı, "Kara Kardeşler... bizim geldiğimizi... anlayacaklar."

Martin bağırarak yanıt verdi, "Aniden hepsi birden... sağır... olmadıysa." Gülümsemeyi başardı. "Tsuranilerin altıya bir üstünlüğü var. Sanırım... Kardeşlik'in... pusuya düşüren taraf olması... adil olur."

Garret nefesini ayırarak alçak sesle inledi ve ustasını izlemeye devam etti. Bir çalıların arasından hızla çıktılar ve Martin Garret'ı tuniğinden yakalayarak durdu. Başım eğdi ve "İlerdeler," dedi.

Garret, "Anlamıyorum... arkadan gelen o kahrolası şamatada... nasıl bir şey duyabiliyorsun." Ormanın gürültüleri artırmasına ve nereden geldiğini anlamayı güçleştirmesine rağmen, seslere bakılırsa, Tsurani sütununun çoğu onları izlemiş gibiydi.

Martin, "Hâlâ o... gülünç kırmızı iç gömleği... giyiyor musun?"

"Evet, neden?"

"Bir şerit yırt." Garret soru sormadan bıçağını çıkardı ve yeşil ormancı tuniğini kaldırdı. Altında cırtlak kırmızıdan bir iç gömlek vardı. Alt taraftan uzun bir şerit kesti, sonra da gömleği aceleyle pantolonuna sıkıştırdı. Garret kendisine çeki düzen verirken, Martin şeridi bir oka bağladı. Çalıların içinde ölmüş Tsuranilerin olduğu yere baktı. "Nedeni şu güdük bacakları olsa gerek. Bütün gün koşabiliyor olabilirler, ama ormanlarda koşuya ayak

uyduramıyorlar." Oku Garret'a verdi. "Şu ufak açıklığın karşı tarafındaki büyük karaağacı görüyor musun?"

Garret başıyla onayladı. "Arkasında, sol tarafındaki ufak huş ağacını görüyor musun peki?" Garret tekrar başıyla onayladı. "Onu okundan o paçavra sarkarken vurabilir misin, sence?"

Garret yayını çıkarırken sırıttı, oku kirişe taktı ve saldı. Ok dümdüz uçarak ağacı vurdu. "Çarpık bacaklı dostlarımız buraya vardıklarında, oradaki renk belirtisini görüp bodoslama karşıya dalacaklar. Hazin bir şekilde yanılmıyorsam şayet, Kardeşler okunun diğer tarafında, yaklaşık on beş metre ötedeler." Garret yayını yeniden omzuna asarken borusunu çekti. "Bir kez daha yola çıkıyoruz," dedi uzun, yüksek bir ses koyvererek.

Tsuraniler eşek arıları gibi sökün ettiler, ama avcı borusunun sesi hava dinmeden önce Longbow ile Garret güneybatıya doğru uzaklaşmıştı. Tsuraniler onları görüp de aldatmaca suya düşmeden gitmek için acele ettiler. Aniden bir çalılığın içinden geçtiler ve etrafta dolaşan kadınlar ve çocuklardan oluşan bir grupla karşılaştılar. Kardeşlik'ten bir genç kadın yere bir çıkın koyuyordu. İki adamı görünce durdu. Garret ona toslamamak için kendini kayarak durdurmak zorunda kaldı.

Kızın iri, kahverengi gözleri etrafından dolaşan Garret'ı inceledi. Garret düşünmeden, "Affedersiniz, hanımefendi," dedi ve elini başına götürdü. Derken arkalarından şaşkınlık ve öfke sesleri koparken Avcıustası'nın arkasından tekrar yola düştü.

Martin bir çeyrek mil daha gittikten sonra durup etrafı dinledi. Kuzeydoğudan savaş sesleri, bağırışlar, çığlıklar ve birbirine çarpan silahların çınlamaları geliyordu. Martin sırıttı. "İki taraf ta bir süre meşgul olacak."

Garret bitkinlikle yere çöktü ve "Bir dahaki sefere beni kaleye gönderin, olur mu, Avcıustası?"

Martin iz sürücünün yanına diz çöktü. "Bu Tsuranilerin Crydee'ye gün batımında ya da daha sonra ulaşmasını engeller. Yarma kadar hücuma geçemezler. Dört yüz Kara Kardeş, arkalarında bırakıp da güvende olabilecekleri bir şey değil. Biraz dinlendikten sonra Crydee'ye döneceğiz."

Garret bir ağaca yaslandı. "Güzel haber." Rahatlayarak uzun uzun içini çekti. "Bu uzu ucunaydı, Avcıustası."

Martin esrarlı bir biçimde gülümsedi. "Yaşamın tamamı ucu uçunadır, Garret."

Garret başını ağır ağır iki yana salladı. "O kızı gördün mü?"
Martin başıyla onayladı. "Ne olmuş ona?"
Garret'ın kafası karışmış gibiydi. "Hoştu... yo, güzel demek daha doğru, tuhaf bir tarzda, yani. Ama uzun, siyah saçları vardı ve gözleri su samurunun kürkü rengindeydi. Dudaklarım büzmüştü ve şuh bir hali vardı. Çoğu erkeğin dönüp ikinci kez bakmasına yeterdi. Kardeşlik'ten bekleyeceğim şey değil."
Martin başıyla onayladı. "Aslına bakılırsa moredhel güzel bir soydur, elfler gibi. Ancak, unutma, Garret," dedi gülümseyerek, "kendini bir moredhel kadınıyla hoşbeş ederken bulursan, seni öpmek yerine kalbini kesip çıkarmakla daha çok ilgilenecektir."
Kuzeydoğudan çığlıklar ve haykırışlar yankılanırken bir süre dinlendiler. Sonra yavaşa ayağa kalkıp Crydee'ye dönüş yoluna çıktılar.
Savaşın başından beri, Tsuraniler etkinliklerini Gri Kuleler'deki vadinin hemen yakınındaki bölgelerle sınırlamışlardı. Cüceler ve elflerden gelen raporlar, Gri Kuleler'de maden çıkarma etkinliklerinin gerçekleştirildiğini ortaya çıkarıyordu. Vadinin dışında anklavlar oluşturmuşlar, buradan Krallık konumlarına baskınlar düzenliyorlardı. Yılda bir iki kez Düklerin Batı Ordusu'na, Elvandar'daki elflere ya da Crydee'ye saldırı düzenliyorlardı, ancak çoğu zaman ele geçirdiklerini ellerinde tutmakla yetiniyor gibiydiler.
Her yıl da ellerindeki bölgeleri genişletiyor, daha fazla kuşatılmış bölge inşa ediyor, kontrolleri altındaki sahayı büyütüyorlar ve ertesi yılki hücumu idare edebilecekleri, daha güçlü bir konuma sahip oluyorlardı. Walinor düşeli beridir, Acı Deniz'in doğusuna, beklenen saldırı gerçekleşmemiş, Tsuraniler Taş Dağı'nın yakınındaki LaMutian kalelerine de saldırmamıştı. Walinor ile Crydee kasabası yağmalanmış ve terk edilmişti, Tsuranilere herhangi bir kazanç sağlamaktan çok onları Krallık ve Özgür Şehirler'e yar etmemek için. Savaşın üçüncü yılının ilk-baharında, Krallık kuvvetlerinin liderleri, açmazdan çıkılmasını sağlayacak, büyük bir saldırıdan umutlarını kesmişlerdi. Ve bu saldırı mantıklı olan yere, müttefiklerin en zayıf cephesine, Crydee'deki garnizona geldi.
Arutha surların üzerinden Tsurani ordusuna baktı. Gardan ve Fannon'un yanında durmuştu, Martin de arkasındaydı. "Ne kadar?" diye sordu, gözlerini toplanan ordudan ayırmadan.

Martin konuştu. "Bin beş yüz, iki bin... anlaması zor. Dün iki binden fazlası geliyordu, Kara Kardeşlerin kendileriyle birlikte götürdüklerini düş."

Uzaktaki ormandan işçilerin kestikleri ağaçların sesi geliyordu. Kılıçustası'yla Avcıustası, Tsuranilerin ağaçları hücum merdiveni inşa etmek için kestiklerini düşünüyordu.

Martin, "Hiç böyle diyeceğimi sanmazdım, ama keşke dün ormanda dört bin Kara Kardeş olsaydı," dedi.

Gardan duvarın aşağısına tükürdü. "Yine de iyi iş yaptın, Avcıustası. Birbirleriyle çarpışmaları çok uygun düştü."

Martin neşesizce güldü. "Kara Kardeşlerin gördüklerini öldürmeleri iyi. Bize olan sevgilerinden yapmadıklarından emin olsam da, güney cephemizi koruyorlar."

Arutha, "Dünkü güruh münferit bir vaka değilse tabii. Kardeşlik Yeşil Yürek'i terk ediyorsa, çok geçmeden Tulan, Jonril ve Carse için endişelenmek zorunda kalabiliriz," dedi.

"Müzakere etmediklerine seviniyorum," dedi Fannon. "Ateşkes ilan edecek olsalar..."

Martin başını iki yana salladı. "Moredhel yalnızca kendilerine altın karşılığı hizmet veren silahlı ulaklar ve asilerle iş yapar. Onun dışında, bizim işimize yaramazlar. Tsuranilerin de fethi amaçladığı da açık. İhtiraslarından moredhel de bizler kadar nasiplerini alıyorlar."

Fannon tekrar, toplanmakta olan Tsurani ordusuna baktı. Ordunun ön kıyısına çeşitli konumlara parlak renklerde, üzerlerinde tuhaf simgeler ve tasarımlar bulunan sancaklar yerleştirilmişti. Farklı renklerde zırhlar giymiş, yüzlerce savaşçı, her bir sancağın altında gruplar halinde duruyordu.

Bir boru sesi duyuldu ve Tsurani askerleri yüzlerini surlara çevirdiler. Sancakların hepsi on adım öne getirildi ve yere saplandı. Krallık kuvvetlerinin subayları belirttiğini düşündüğü, sorguçlu miğferleri giymiş bir avuç asker, öne çıktılar ve orduyla sancak tutanların arasındaki mesafenin yansında durdular. Parlak, mavi renkte zırh giyen biri, bağırarak bir şey söyledi ve kaleyi işaret etti. Toplanmış Tsurani ordusundan bir haykırış yükseldi, sonra parlak kırmızı zırh içindeki başka bir subay, kaleye doğru yavaşça yürümeye başladı.

Arutha ile diğerleri adamın kapıya kadarki yolu kat etmesini sessizce izlediler. Ne sağına, soluna ne de surlardaki insanlara baktı, bunun yerine

kapıya ulaşana kadar dosdoğru önüne bakarak yürüdü. Burada geniş bir eli baltası alıp kapıya sapıyla üç kez vurdu.

Basamaklardan yeni çıkmış olan Roland, "Ne yapıyor bu?" diye sordu.

Tsurani bir kez daha kalenin kapısına vurdu. "Sanırım," dedi Longbow, "bize kapıyı açıp kaleden çıkmamızı emrediyor."

Sonra Tsurani elini arkasına götürüp baltasını kapıya gömerek onu kapının tahtasında titrer halde bıraktı. Acele etmeden, arkasını döndü ve onu izleyen Tsuranilerin tezahüratları eşliğinde yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Fannon.

"Sanırım ben biliyorum," dedi Martin yayını omzundan indirerek. Bir ok çıkardı ve kirişe taktı. Aniden çekerek oku fırlattı. Ok Tsurani subayının bacaklarının arasında toprağa saplandı ve adam durdu.

"Yabon'daki Hadati dağlılarının buna benzer törenleri vardır," dedi Martin. "Düşmanın karşısında cesaret göstermeye büyük önem verirler. Birine dokunup da hayatta kalmak onu öldürmekten çok daha onurludur." Hareketsiz duran subaya işaret etti. "Onu öldürürsem, hiç onurlu sayılmam, çünkü o hepimize ne kadar cesaretli olduğunu göstermekte. Ama bu oyunun nasıl oynanacağını bildiğimizi gösterebiliriz."

Tsurani subayı döndü ve oku yerden alıp kırdı. Kırık oku havaya kaldırarak yüzünü kaleye döndü ve surlardakilere bağırarak kafa tuttu. Longbow bir ok daha çıkarıp fırlattı. İkinci ok hızla uçtu ve subayın miğferindeki tüyü ikiye böldü. Kuş tüyleri yüzünün etrafında sürüklenmeye başlarken Tsurani sustu.

Roland atışı bir çığlıkla karşıladı ve kalenin surlarında tezahüratlar patladı. Tsurani yavaşça miğferini çıkardı.

Martin, "Şimdi aramızdan birini ya onu öldürerek onursuz olduğumuzu göstermeye ya da kaleden çıkıp onunla yüzleşme cesaretini göstermeye davet ediyor," dedi.

Fannon, "Çocukça bir iddia için kapıları açtıracak değilim!" dedi.

Longbow, "O zaman biz de kuralları değiştiririz," derken sırıttı. Geçidin kenarından sarktı ve aşağıdaki avluya doğru seslendi. "Garret, kuş avı için olan oklardan!"

Aşağıdaki avluda bulunan Garret sadağından kuş avında kullanılan oklardan birini çekip yukarıdaki Longbow'a attı. Martin diğerlerine okun ucu yerine geçen ve keskin bir okun onları yok edeceği durumlarda, kuşları

sersemletmekte kullanılan ağır, demirden topu işaret ederek oku yayına yerleştirdi. Subayı gözüne kestirerek oku fırlattı.

Ok Tsurani subayının karnına çarparak onu arkası üstü yere yıktı. Surlardaki herkes adamın nefesi kesilirken çıkardığı sesi tahayyül edebiliyordu. Tsurani askerleri öfkeyle haykırdılar, sonra besbelli sersemlemiş olan, ancak başka bir yarası gözükmeyen adam ayağa kalkınca sessizleştiler. Sonra adam elleri dizlerinde iki büklüm oldu ve kustu.

Arutha katı bir sesle, "Subayın vakarı buraya kadarmış," dedi.

"Eh," dedi Fannon. "Sanırım onlara Krallık usulü harp üzerine başka bir ders vermenin zamanı geldi." Kolunu başının üzerine kaldırdı. "Mancınıklar!" diye haykırdı.

Surların tepesinden ve kalenin üzerinden ona cevaben bayraklar sallandı. Kolunu indirdi ve muazzam aletler ateşlendi. Daha küçük kulelerde, dev arbaletleri andıran oklu mancınıklar mızrağı andıran mermiler fırlatırken kalenin tepesinde mancınıklar kovalar dolusu ağır taşlar fırlatıyordu. Taş ve mermi yağmuru Tsuranilerin üzerine inerek kafalarını, kollarını, bacaklarını eziyor, hatlarında dağınık delikler açıyordu. Mancınık ekibi hızla ölümcül aletlerini yeniden kurup yüklerken yaralı adamların çığlıkları kaleyi savunanlar tarafından duyulabiliyordu.

Tsuraniler şaşkınlık içinde sürü halinde dönüp duruyorlardı ve ikinci taş ve mermi dalgası üzerlerine indiğinde çözülüp kaçtılar. Surların üzerindeki müdafaacılardan bir tezahürat yükseldi, sonra Tsuraniler aletlerin menzili dışında düzenlerini değiştirince söndü.

Gardan, "Kılıçustası, bence bizi bekletmeyi planlıyorlar," dedi.

Arutha işaret ederek, "Bence yanılıyorsun," dedi. Diğeri baktı: Çok sayıda Tsurani kendilerini ana gövdeden ayırmış, mermi menzilinin hemen dışına kadar ilerlemişlerdi.

"Saldırıya hazırlanır gibi bir halleri var," dedi Fannon, "ama neden kuvvetlerinin sadece bir bölümüyle?"

Bir asker ortaya çıktı ve "Majesteleri, diğer konumlarda

Tsuranilerden iz yok," dedi.

Arutha Fannon'a baktı. "Ve neden tek bir duvara saldırıyorlar?" Birkaç dakika sonra Arutha, "Ben bin kadar, diye tahmin ediyorum," dedi.

"Bin iki yüz olması daha muhtemel," dedi Fannon. Saldırganların arka taraflardan hücum merdivenlerini öne getirdiklerini gördü. "Artık an meselesi."

Surların içinde bin müdafaacı bekliyordu. Dış garnizonlarda ve gözlem noktalarında hâlâ başka Crydeeliler vardı, ama Dükalık'ın kuvvetinin büyük bölümü buradaydı. Fannon, "Surlar dayandığı sürece bu kuvvete direnebiliriz. Ona birlik bir üstünlükleri olmadığı sürece onlarla başa çıkabiliriz," dedi.

Dıştaki surlardan yeni haberciler geldi. "Hâlâ doğu, kuzey ve güneyde hiçbir saldırı hazırlığı yapmıyorlar, Kılıçustası," diye rapor etti biri.

"Bunu zor yoldan yapmaya kararlı gibiler." Fannon bir an düşünceli göründü. "Gördüklerimizin pek azı anlaşılabilir. Ölümüne baskınlar, mancınık menzilinin içinde dizilmeler, şeref oyunlarıyla vakit harcamalar. Yine de hünersiz değiller ve hiçbir şeyi mutlak doğru olarak kabul edemeyiz." Muhafıza, "Diğer surlarda teyakkuzda olmaları ve bunun bir aldatmaca olduğu ortaya çıkarsa savunmak üzere harekete geçmeye hazır olmalarını söyle," dedi.

Ulaklar oradan ayrıldı ve bekleyiş devam etti. Güneş gökyüzünde ilerledi ve gün batımının bir saat öncesinde saldırganların sırtlarına yansıdı. Birden bomlar öttürülüp davullar çalındı ve Tsuraniler bir hışımla surlara hücum ettiler. Mancınıklar çınladı ve saldırganların saflarına koca boşluklar oluştu. Yine de gelmeye devam ettiler, sabırla bekleyen müdafaacıların ok menziline girene kadar. Saldırganların üzerine bir ok fırtınası indi ve öndeki saf bir adam kalana kadar çöktü, ama akadakiler surlara koşarken parlak renkli kalkanlarını başlarının üzerinde tutarak gelmeye devam ettiler. Altı kez adamlar hücum merdivenlerini düşürerek yere indiler ve yerlerini diğerleri alıp merdivenleri kaptılar ve devam ettiler.

Surlardaki okçulara Tsurani okçuları kendi ok yağmurlarıyla karşılık verdi ve Crydeeeli adamlar kale burçlarındaki mazgallı siperlerden düştüler. Başının üzerinden oklar uçarken Arutha kale surlarının altına sığındı, sonra duvardaki mazgalların arasından bakmayı göze aldı. Görüş alanını bir saldırgan sürücü doldurdu ve önünde aniden bir merdiven tepesi belirdi. Prens'in yakınındaki bir asker, elinde bir sırık olan bir başkasının yardımıyla merdiven tepesini tutup itti. Arutha Tsuranilerin merdivenden düşerken attıkları çığlıkları duyabiliyordu. Derken merdivene gelen ilk asker, gözüne saplanmış bir Tsurani okuyla geriye düştü ve avluda kayboldu.

Aşağıdan ani bir haykırış yükseldi ve Arutha aşağı bakarak bir ok yemeyi göze alıp ayağa fırladı. Duvarın dibinde Tsurani savaşçıları geri çekiliyor,

kendi hatlarının güvenliğine doğru koşuyorlardı.

Fannon, "Ne yapıyorlar?" diye merakını belirtti.

Tsuraniler mancınıklardan güvenli bir mesafeye kadar koştular, sonra durdular, döndüler ve saflarını oluşturdular. Subaylar adamların önünde ileri geri yürüyor, onları yüreklendiriyordu. Bir an sonra toplanan Tsuranilerden bir tezahürat koptu.

Arutha'nın solundan biri, "Kahrolayım!" dedi ve Arutha omzunun dibinde elinde bir denizci palasıyla duran Amos Trask'i gördü. "Manyaklar kırıma uğradıkları için kendi kendilerini tebrik ediyor."

Aşağıdaki manzara tüyler ürperticiydi. Tsurani askerleri yerde dikkatsiz bir dev yavrusunun sağa sola fırlattığı oyuncaklar gibi yatıyordu. Birkaçı güçlükle hareket ediyor ve inliyordu, ama çoğu ölmüştü.

Fannon, "İddiaya girerim, en az yüz kayıpları var. Bu hiç mantıklı değil," dedi. Roland ile Martin'e, "Diğer surları kontrol edin," dedi. İkisi de aceleyle uzaklaştılar. Tsuranileri izlerken, "Şimdi ne yapıyorlar?" dedi. Kızıl gün batımı alazında, adamlar meşaleler yakıp elden ele geçirirken onların hâlâ saflarını koruduklarını görebiliyordu. "Güneş battıktan sonra başka bir saldırı yapmaya niyetleri yoktur, değil mi? Karanlıkta birbirlerine takılıp düşerler."

"Ne planladıklarını kim bilir?" dedi Arutha. "Hiç bu kadar kötü düzenlenen bir saldırı duymamıştım."

Amos, "Prens'ten af dilerim, ama harp sanatı hakkında biraz bilgim vardır -gençlik günlerimden kalma- ve ben de bunun benzerini hiç duymadım. Köpek askerlerini sarhoş bir denizcinin parasını saçması gibi savuran Keshialılar dahi bunun gibi bir ön hücumu denemez. Ben olsam dalavereye karşı gözlerimi açık tutardım," dedi.

"Evet," diye yanıtladı Arutha, "ama hangi türden dalavereye?"

Tsuraniler bütün gece saldırmayı, dosdoğru surlara koşup, surların dibinde ölmeyi sürdürdüler. Bir defasında birkaçı surların tepesine kadar vardılar, ama çabucak öldürüldüler ve merdivenleri geriye doğru atıldı. Şafakla birlikte Tsuraniler geri çekildiler.

Arutha, Fannon ile Gardan Tsuranilerin kendi saflarının güvenliğine, mancınık ve ok menzilinin dışına ulaşmalarını izlediler. Güneşin doğusuyla birlikte renkli çadırlardan bir deniz ortaya çıktı ve Tsuraniler kamp alanlarına çekildiler. Müdafaacılar kale surlarının dibinde ölü yatan Tsuranilerin sayısı karşısında hayrete düştüler.

Birkaç saat sonra cesetlerin kokusu dayanılmaz bir hal aldı. Fannon o sırada gecikmiş bir uykuya hazırlanmakta olan, bitkin haldeki Arutha'ya danıştı. "Tsuraniler ölülerini almak için hiçbir denemede bulunmadılar."

Arutha, "Müzakere edeceğimiz ortak bir lisan yok, Tully'yi mütareke bayrağı altında göndermeyi planlamıyorsan şayet," dedi.

Fannon, "Elbette giderdi, ama onu riske atmak istemiyorum. Yine de cesetler bir iki gün içinde sorun haline gelebilir. Leş kokusuyla sineklerin yanında, gömülmeyen ölüler hastalık getirir. Bu tanrıların ölülere gereken saygının gösterilmemesi karşısındaki memnuniyetsizliklerini gösterme şeklidir."

"O zaman," dedi Arutha az önce çıkardığı çizmesini yeniden ayağına geçirerek, "ne yapabileceğimize bir baksak iyi olacak."

Kapıya döndü ve Gardan'ın cesetleri ortadan kaldırmak için planlara çoktan başlamış olduğunu gördü. Kapının yanında on kadar gönüllü, gidip bir cenaze ateşi yakmak üzere ölüleri toplamak için bekliyorlardı.

Gardan adamları kapıdan geçirirken Arutha ile Fannon surlara vardılar. Adamlar gerekirse yeniden surlara çekilirken onları korumak için surlara okçular dizilmişti, ama çok geçmeden Tsuranilerin kafileyi rahatsız etmeyecekleri belli oldu. Birkaçı saflarının kıyısına gelerek durup Krallık askerlerinin çalışmasını izlediler.

Yarım saat sonra Crydeeli adamların işi bitkin düşmeden tamamlayamayacakları belli oldu. Arutha dışarıya daha fazla adam göndermeyi tasarladı, ama Fannon bunun Tsuranilerin beklediği şey olduğunu düşünerek reddetti. "Geniş bir grubu kapılardan içeri sokmak zorunda kalırsak, bu felaketle sonuçlanabilir. Kapıyı kapatırsak, dışarıdaki adamları kaybederiz, uzun süre açık bırakırsak da, Tsuraniler kaleye girer." Arutha onunla hemfikir olmak zorunda kaldı ve Gardan'ın adamlarının sıcak sabahta çalışmasını izlemek için yerleştiler.

Derken, öğlene doğru, silahsız on iki Tsurani askeri, saflarından gelişigüzel çıktılar ve çalışan gruba yaklaştılar. Surlardakiler onları gerginlikle izledi, ama Tsuraniler Crydeeli adamların çalıştığı noktaya ulaştığında, sessizce bedenleri yerden alıp, cenaze ateşinin kurulmakta olduğu yere taşıdılar.

Tsuranilerin yardımıyla, bedenler dev odun yığınının üzerine yığıldı. Meşaleler yakıldı ve ok geçmeden ölenlerin bedenleri ateşte kül oldu. Bedenleri odun yığınına yerleştirmeye yardım eden Tsuranilerden biri

gönüllülerin başındaki askerin yükselen ateşlerin ötesinde durmasını izledi. Derken Tsuranilerden biri bir kelime söyledi ve o ile yanındakiler eğilerek ateşte yananlara saygılarını ifade ettiler. Crydee askerlerinin başındaki asker, "Ölüye son görevler!" dedi. On iki Crydeeli esas duruşa geçip selam verdiler. Sonra Tsuraniler yüzlerini Krallık askerlerine çevirdiler ve onlar da selam verdi. Crydeeelilere komuta eden asker, "Selama karşılık verin!" diye seslendi ve on iki Crydeeli Tsuranilere selam verdiler.

Arutha birbirlerini öldürmeye çalışan adamların, dünyadaki en doğal şeymiş gibi omuz omuza çalışmasını, sonra da birbirlerini selamlamasını izleyerek başını iki yana salladı. "Babam derdi ki, insanın tuhaf işlerinin arasında, savaşın en tuhafı olduğu kuşku götürmez."

Gün batımıyla birlikte yeniden geldiler, birbirini izleyen dalgalar halinde hücum edip, surların dibinde öldüler. Gece boyunca dört kez saldırdılar, dört kez geri püskürtüldüler.

Şimdi yine geliyorlardı ve Arutha yeniden savaşmak üzere bitkinliğini üzerinden attı. Kalenin önündeki Tsuranilere yenilerinin katılmakta olduğunu, kuzeydeki ormandan gelen, meşale ateşlerinden uzun yılanları görebiliyorlardı. Son saldırıdan sonra, durumun Tsuranilerin lehine dönmekte olduğu ortadaydı. Müdafaacılar iki gecedir savaşmaktan bitkin düşmüştü ve Tsuraniler savaşa hâlâ taze birlikler sürmekteydi.

"Bedeli ne olursa olsun, bizi yıpratmak istiyorlar," dedi bitkin haldeki Fannon. Bir muhafıza bir şey söylemeye başlamıştı ki, yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Gözlerini kapadı ve yere yıkıldı. Arutha onu yakaladı. Sırtına bir ok saplanmıştı. Öteki tarafta duran, paniğe kapılmış gibi görünen bir asker Arutha'ya baktı, gözleriyle, Şimdi ne yapacağız? diye sorduğu açıktı.

Arutha, "Onu kaleye, rahip Tully'ye götür," diye bağırdı ve adamla başka bir asker baygın haldeki Kılıçustası'nı yerden alıp aşağı taşıdılar. Bir üçüncü asker, "Emirleriniz nedir, Majesteleri?" dedi.

Arutha arkasını dönerek yakındaki Crydee askerlerinin yüzündeki endişeli ifadeleri gördü ve "Eskisi gibi. Suru savunun," dedi.

Savaş sertleşti. Arutha altı kez kendini sura tırmanan Tsurani askerleriyle dövüşürken buldu. Derken, sonsuz gibi görünen çarpışmaların sonrasında, Tsuraniler geri çekildiler.

Arutha nefes nefese ayaktaydı, göğüs zırhının altında kıyafetleri terden sırılsıklam olmuştu. Ona su getirmeleri için seslendi ve kale kapıcılarından

biri su dolu bir kova getirdi. Etrafındaki diğerleri gibi içti ve Tsurani ordusunu gözlemek üzere yeniden döndü.

Bir kez daha mancınık menzilinin hemen dışında duruyorlardı ve meşalelerinin sayısı azalmış gibi değildi. Arkasından bir ses, "Prens Arutha," dedi. Arkasını döndü. Atustası Algon önünde durmaktaydı. "Fannon'un yarasını yeni duydum."

Arutha, "Durumu nasıl?" dedi.

"Ucu ucuna kurtulmuş. Yarası ciddi, ama henüz ölümcül değil. Tully onun bir günü daha çıkarırsa, iyileşeceğini söylüyor. Ama daha bir hafta, belki daha uzun süre komuta edemez."

Arutha Algon'un kendisinden bir karar beklediğini biliyordu. Prens Kral'ın ordusunda Şövalye -General idi ve Fannon'un yokluğunda garnizonun kumandanıydı. Aynı zamanda da deneyimsizdi ve komutayı Atustası'na devredebilirdi. Arutha etrafına bakındı. "Gardan nerede?"

Duvarın biraz ilerisinden Gardan, "Buradayım, Majesteleri," diye seslendi. Arutha çavuşun haline şaştı. Adamın esmer teni terden üzerine yapışan tozlardan neredeyse griydi. Tuniği ile kısa pelerini, aynı zamanda kollarını dirseklerine kadar kaplayan kanla sırılsıklamdı.

Arutha kendi elleriyle kollarına baktı ve onların da aynı şekilde kanla kaplı olduğunu gördü. "Daha fazla su getirin!" diye bağırdı ve Algon'a, "Gardan benim ikinci kumandanım görevini üstlenecek. Bana bir şey olursa garnizonun komutası onda olacak. Gardan Kılıçustası vekilidir," dedi.

Algon bir an bir şey söyleyecekmiş gibi tereddüt etti, sonra yüzünden bir ferahlama ifadesi geçti. "Evet, Majesteleri. Emirleriniz?"

Arutha yeniden Tsurani saflarına, sonra da doğuya baktı. Yalancı şafağın ilk ışıkları geliyordu ve güneş iki saatten kısa bir süre sonra dağların üzerinde yükselecekti. Bir süre kollarıyla yüzündeki kanı yıkarken durumu tartar gibi göründü. Neden sonra, "Longbow'u bulun," dedi.

Avcıustası çağırıldı ve birkaç dakika sonra, yüzünde geniş bir gülümseme olan Amos Trask ile birlikte geldi. "Kahrolayım, ama adamlar harbi savaşıyorlar."

Arutha bunu duymazlıktan geldi. "Bizim üzerimizde sürekli bir baskı kurmak istedikleri açık. Kendi yaşamlarına bunca az önem verirken, bizi birkaç haftada bitkin düşürebilirler. Adamlarının mutlak ölüme gitmekteki istekliliği hesaba katmadığımız bir şeydi. Kuzey, güney ve doğudaki surların tahliye edilmesini istiyorum. Gözcülük etmeye ve takviye gelene

kadar saldırganları uzakta tutmaya yetecek kadar adamı geride bırakın. Diğer surlardaki adamları buraya getirip buradakilere de rahat durumuna geçmeleri emrini verin. Günün geri kalan bölümünde dönüşümlü, altı saatlik nöbetlerin tutulmasını istiyorum. Martin, Kara Kardeşlerin göçünden yeni haberler var mı?"

Longbow omuzlarını silkti. "Biraz meşguldük, Majesteleri. Adamlarımın tümü de son birkaç haftadır kuzeydeki ormanlarda."

Arutha, "İlk ışıktan önce surların üzerinden birkaç iz sürücüyü gizlice indirebilir misin?" dedi.

Longbow bunu düşündü. "Hemen yola çıkarlarsa ve Tsuraniler doğu surunu fazlasıyla yakından izlemiyorsa, evet."

"Bunu yap. Kara Kardeşler bu kuvvete saldıracak kadar budala değildir, ama üç gün önce gözüne çarpanların boyutunda birkaç grup bulur ve tuzağını yinelersen..."

Martin sırıttı. "Onları bizzat ben peşime takarım. Şimdi hava daha da aydınlanmadan yola çıksak iyi olacak." Arutha onu gönderdi ve Martin merdivenleri koşarak indi. "Garret!" diye bağırdı. "Haydi, gel, delikanlı. Gidip biraz eğleneceğiz." Martin iz sürücülerini etrafında toplarken surlardaki herkes tarafından duyulabilen bir inilti oldu.

Arutha Gardan'a, "Carse ile Tulan'a mesaj gönderilmesini istiyorum. Her biri için beşer güvercin kullanın. Baron Bellamy ile Tolburt Baronlarının garnizonlarını tahliye edip hemen gemiyle Crydee'ye doğru yola çıkmalarını emredin," dedi.

Gardan, "Bu oradaki garnizonları neredeyse savunmasız bırakacaktır," dedi.

Algon itiraza katıldı. "Kara Kardeşler Kuzey Elleri'ne doğru ilerlerse, gelecek yıl Tsuranilerin güneydeki kalelerle arasında engel kalmayacaktır."

Arutha, "Kara Kardeşler kitle halinde yolculuk ediyorsa ki olmayabilirler ve Tsuraniler onların Yeşil Yürek'ten ayrıldığını öğrenirse ki öğrenmeyebilirler. Gelecek yılki muhtemel bir tehlike değil, şimdiki gerçek tehlike endişelendiriyor beni. Bu sürekli baskıyı üzerimizden çekmezlerse, ne kadar direnebiliriz?"

Gardan, "Birkaç hafta, belki bir ay. Daha fazla değil," dedi.

Arutha bir kez daha Tsurani kampını inceledi. "Çadırlarını korkusuzca kasabanın yakınına kuruyorlar. Ormanlarımızda cirit atıp şüphesiz merdivenler ve kuşatma silahları yapıyorlar. Kuşatma içinden güçlü bir

saldırı yapamayacağımızı biliyorlar. Ama güney kalelerinden gelen bin sekiz yüz taze asker sahil yolundan saldırır, garnizon da içten dışarı hücum ederse onları Crydee'den püskürtebiliriz. Kuşatma bir kez kırıldığında, doğudaki anklavlarına çekilmek zorunda kalırlar. Onları sürekli olarak atlılarla taciz edip yeniden gruplanmalarını engelleyebiliriz. Daha sonra o kuvvetleri güney kalelerine ger yollarız, onlar da gelecek bahar Carsa ya da Tulan'a yapılacak saldırılara hazırlıklı olurlar."

Gardan, "Gözü pek bir plan, Majesteleri," dedi. Selam verdikten sonra peşinde Algon'la sura yöneldi.

Amos Trask, "Kumandanlarınız, ihtiyatlı adamlar, Majesteleri," dedi.

Arutha, "Sen benim planıma katılıyor musun?" dedi.

"Crydee düşerse, Carse ya da Tulan'ın ne zaman düştüğü neyi değiştirir ki? Bu yıl olmazsa, kesin gelecek yıl. İki ya da üç muharebe yerine bir muharebede olup bitmesi iyi olabilir. Çavuşun dediği gibi, bu gözü pek bir plan. Ama hiçbir gemi, güverteye çıkacak kadar yaklaşmadan alınmamıştır. Bir gün Prens olmaktan bıkarsanız, iyi bir korsan olabilirsiniz, Majesteleri."

Arutha Amos Trask'e şüpheci bir gülümsemeyle baktı. "Korsan, ha? Senin dürüst bir tacir olduğunu iddia ettiğini sanıyordum."

Amos biraz şaşkın göründü. Sonra içten bir kahkaha kopardı. "Sadece Crydee'ye bir kargo getirdiğimi söyledim, Majesteleri. Onu nasıl ele geçirdiğimi hiç söylemedim."

"Eh, şimdi senin korsanlık mazine ayıracak zamanımız yok."

Amos alınmış görünüyordu. "Korsan değil, Efendimiz. Sidonie, Yüce Kesh'ten Durbin valisince verilmiş marque mektuplarını taşımaktaydı."

Arutha güldü. "Elbette! Ve herkes açık denizlerde Durbin sahili kaptanlarından daha nezih, yasalara daha saygılı bir grup olmadığını bilir."

Amos omuzlarını silkti. "Haşin tiplerdir, doğru. Zaman zaman da açık denizlerde serbest geçiş kavramına saygı göstermezler, ama bizler düşman gemilerine saldırma iznine sahip ticaret gemisi, demeyi tercih ederiz."

Borular öttü, davullar çalındı ve Tsuraniler savaş çığlıklarıyla geldiler. Müdafaacılar beklediler, sonra hücum ordusu kalenin savaş makinelerinin dış menziline geldiğinde, Tsuranilerin üzerine ölüm yağdı. Yine geldiler.

Tsuraniler kalenin okçularının dış menzilinin sınırını işaret eden görünmez çizgiyi geçtiler ve onlarcası daha öldü. Yine geldiler.

Saldırganlar surlara vardılar ve müdafaacılar üzerlerine taşlar attı, hücum merdivenlerini itti, aşağıdakilere ölüm dağıttı. Yine geldiler.

Arutha yedek kuvvetlerinin yeniden çatışma düzenine sokulmasını emrederek onları hücumun en ağır olduğu noktaların yakınına yönlendirdi. Adamlar buyruklarını yerine getirmeye koştular.

Batı duvarının üzerinde, savaşın en yoğun noktasında duran Arutha saldırıya saldırıyla karşılık vererek, surun üstüne varan savaşçıları birbiri ardına püskürttü. Savaşın ortasındayken bile, Arutha etrafındaki sahnenin ayırdındaydı; bağırarak emirler veriyor, kendisine verilen yanıtlan duyuyor, başkalarının ne yaptıklarını görüyordu. Silahını kaybeden Amos Trask'in bir Tsuraninin suratına yumruğuyla vurarak adamı surdan aşağı yuvarladığını gördü. Trask daha sonra dikkatle yere eğildi ve gemici palasın, duvarın üzerinde gezintiye çıkmışken düşürmüşçesine yerden aldı. Gardan adamların arasında dolaşarak müdafaacılara talimatlar veriyor, moralleri bozulanları yüreklendiriyor ve adamların normalde bitkinliğe teslim olacakları noktanın ötesinde direnmelerini sağlıyordu.

Arutha iki askerin başka bir hücum merdivenini itmesine yardım ettikten sonra adamlardan biri yavaşça dönüp, göğsündeki Tsurani okuna hayretle bakıp Arutha'nın ayaklarının dibine çökünce bir an kafası karışarak durdu. Adam sırtını duvara yasladı ve bir süre uyumaya karar vermişçesine gözlerini kapattı.

Arutha birinin ona seslendiğini duydu. Gardan birkaç metre ötesinde durmuş, batı duvarının kuzey bölümünü işaret ediyordu. "Sura çıktılar!"

Arutha Gardan'ın yanından koşarak geçerken bir taraftan da, "Yedek güçlerin peşimden gelmesini emret!" diye bağırdı. Müdafaadaki gediğe ulaşana kadar surun üzerinde koştu. Sur parçasının her iki tarafını on ikişer Tsurani tutmuş, yoldaşlarının izlemesi için yol açmaya çalışıyorlardı. Arutha kendisini bitkin ve şaşkın haldeki, siperde gerilemek zorunda kalan muhafızların arasından ön safa attı. Arutha ilk Tsuraninin kalkanının üzerine bir kılıç darbesi indirerek adamın gırtlağım kesti. Tsurani'nin yüzünde hayret belirdi, sonra devrilip aşağıdaki avluya düştü. Arutha ilkinin yanındaki adama saldırdı ve "Crydee için! Krallık için!" diye bağırdı.

Derken Gardan aralarındaydı, kara bir dev gibi tepelerinden bakıyor, önüne kim çıkarsa kırıp geçiriyordu. Birden Crydeeli adamlar öne atıldılar; dar surun üzerinde et ve çelikten bir dalgaydılar. Tsuraniler zorlukla açtıkları gediği kaybetmeyi reddederek yerlerinden ayrılmalar ve son adama kadar öldürüldüler.

Arutha bir Tsurani savaşçısını ince kılıcının tutma yeriyle (6) vurarak onu aşağıdaki toprağa yolladı ve dönerek duvarın bir kez daha müdafaacıların eline geçmiş olduğunu gördü. Tsurani hatlarından boru sesleri yükseldi ve saldırganlar geri çekildiler.

Arutha güneşin doğudaki dağları aştığının farkına vardı. Sabah nihayet gelmişti. Aşağıdaki manzarayı gözleriyle taradı ve kendisini aniden daha önce hiç hissetmediği kadar yorgun hissetti. Yavaşça dönerek duvardaki her adamın onu izlemekte olduğunu gördü. Derken adamlardan biri, "Selam sana, Arutha! Selam sana, Crydee Prensi!" diye bağırdı.

Birden adamlar "Arutha! Arutha!" diye bağırırken, kale haykırışlara çınlıyordu.

Arutha Gardan'a, "Neden?" diye sordu.

Çavuş memnun bir ifadeyle, "Sizin Tsuranilerle bizzat savaştığınızı gördüler, Majesteleri ya da bunu başkalarından duydular. Onlar asker ve komutanlarından bazı şeyler bekliyor. Artık onlar gerçekten sizin adamlarınız," diye yanıt verdi.

Tezahüratlar kaleyi doldururken Arutha sessizce durdu. Derken elini kaldırdı ve avluya sessizlik çöktü. "İyi bir iş başardınız. Crydee'ye askerlerince layıkıyla hizmet ediliyor." Gardan'la konuştu. "Surlardaki nöbetçileri değiştirin. Zaferin tadını çıkarmak için pek zamanımız olmayabilir."

Sözleri kötü bir alametmişçesine, en yakındaki kulenin tepesinde bulunan bir muhafızdan bir haykırış koptu. "Majesteleri, savaş alanına bakın."

Arutha, Tsurani saflarının yeniden oluşturulduğunu gördü. Bitkinlikle, "Hiç sınırları yok mudur bunların?" dedi.

Beklenen saldırının yerine, Tsurani hattından tek bir adam öne çıktı; sorguçlu miğferine bakılırsa bir subaydı. Surları işaret etti ve Tsurani safının tümünde tezahürat koptu. Daha ileriye, ok menziline gelene kadar birkaç kez durup suru işaret etti. Saldırganlar onun el işaretleri üzerine kaleye doğru tezahürat yaparken mavi zırhı sabah güneşinde parıldıyordu.

Adam şahsına yönelik tehlikeye kulak asmadan sırtını açığa vererek kendi safına doğru yürürken bu tuhaf manzarayı izleyen Gardan, "Bu bir meydan okuma mı?" dedi.

"Yo," dedi gelip Gardan'ın yanında duran Amos Trask. "Bence düşmanı cesaretinden dolayı selamlıyorlar." Amos başını hafifçe iki yana salladı. "Tuhaf bir halk."

Arutha, "Bunun gibi adamları hiç anlayabilecek miyiz?" dedi.

Gardan elini Arutha'nın omzuna koydu. "Sanmam. Bak, savaş alanını terk ediyorlar."

Tsuraniler Crydee kentinden artakalanların önündeki çadırlarına geri dönüyorlardı. Kaleyi gözlemek için birkaç nöbetçi bırakıldı, ama asıl gücün bir kez daha tahliye emri aldığı açıktı. Gardan, "Ben olsam yeni bir saldırı emri verirdim," dedi. Sesi şaşkınlığını ele veriyordu. "Bizim tükenmek üzere olduğumuzu biliyor olmalılar. Neden saldırıya devam etmiyorlar ki?"

Amos, "Kim bilebilir ki? Belki onlar da yorulmuştur," dedi.

Arutha, "Bu gece saldırmalarının benim çözemediğim bir anlamı var," dedi. Başını iki yana salladı. "Zamanla ne çevirdiklerini anlayacağız. Surlara nöbetçi dikin, ama adamlar avluda dinlenmeye çekilsin. Gün içinde saldırmamayı yeğledikleri giderek bariz bir hal alıyor. Mutfaktan yemek ve yıkanacak su getirilmesini emredin." Buyruklar iletildi ve adamlar mevkilerinden ayrıldılar; merdivenlerden inemeyecek kadar yorgun olan bazıları surun aşağısındaki patikalara çöktü. Diğerleri avluya ulaştılar ve silahlarını bir yana atarak kale kapıcıları tatlı suyla dolu kovaları birinden diğerine koştururken kale burçlarının gölgesinde oturdular. Arutha duvara yaslandı. Kendi kendisine, "Geri gelecekler," dedi. O gece yeniden geldiler.

KUŞATMA

ŞAFAK SÖKTÜĞÜNDE YARALI ADAMLAR İNLİYORDU.

Tsuraniler aralıksız on iki gecedir kaleye saldırıyor, şafakta çekiliyordu. Gardan tehlikeli gece saldırıları için herhangi bir neden göremiyordu. Tsuranilerin ölülerini toplayıp çadırlarına dönmesini izlerken, "Tuhaflar. Merdivenler dayandıktan sonra okçuları kendi adamlarını vurmaktan korktuklarından ok atmıyor. Aşağıdaki herkesin düşman olduğunu bildiğimizden bizim böyle bir sorunumuz yok. Bu adamları anlamıyorum," dedi.

Arutha hissiz bir biçimde oturmuş, etrafındaki manzaraya kulak asmadan yüzündeki kan ve toprağı yıkıyordu. Gardan'a yanıt bile veremeyecek kadar yorgundu. Yakınlardan bir ses, "Al," dedi ve nemli bezi yüzünden çekerek kendisine sunulan bir maşrapa gördü. Maşrapayı aldı ve sert şarabın tadını çıkararak, tek bir uzun yudumda bitirdi.

Tunik ve pantolon giymiş, kılıcı yan tarafından sarkan Carline önünde duruyordu. Arutha, "Burada ne işin var?" diye sordu; yorgunluk yüzünden sesi kendi kulaklarına bile haşin geliyordu.

Carline'in tavırları canlıydı. "Birisinin su ve yiyecek taşıması gerekiyor. Adamların hepsi bütün gece surlardayken, sence kim sabahleyin görev yapacak durumda? Savaşamayacak kadar yaşlı olan o bir avuç dolusu zavallı kapıcı değil, o kesin."

Arutha etrafına bakındı ve başka kadınlar gördü; kale leydilerinin yanı sıra hizmetkarlar ve balıkçı karıları da kendilerine sunulan su ve yiyeceği minnettarlıkla alan adamların arasında dolaşıyordu. Çarpık gülümsemesiyle gülümsedi. "Ne durumdasınız?"

"Oldukça iyi. Yine de, kendisine özgü biçimde, mahzende oturmak da surun üzerinde olmak kadar zor, bence. Bize ulaşan her savaş sesi leydilerden birini ya da ötekini gözyaşlarına boğuyor." Sesinde hafif bir

kınama seziliyordu. "Tavşanlar gibi bir araya toplaşıyorlar. Ah, o kadar bıktırıcı ki." Bir an sessiz durdu, sonra, "Roland'ı gördün mü?" dedi.

Arutha etrafına bakındı. "Geçen gece bir ara gördüm." Yüzünü ferahlık veren nemli bezle örttü. Bezi bir saniye sonra çekerek, "Ya da belki iki gece önceydi. İpin ucunu kaçırdım," dedi. Kaleye en yakın surun üzerini işaret etti. "Orada bir yerlerde olmalı. Onu uzak taraftaki nöbetçilerin başına getirmiştim. Yan taraftan gelen bir saldırıdan korunmakla sorumlu."

Carline gülümsedi. Roland'ın savaşa katılmaya can atıyor olacağım biliyordu, ama onun üstlendiği sorumluluklarla, bu Tsuraniler her yandan saldırmadığı sürece pek muhtemel değildi. "Teşekkür ederim, Arutha."

Arutha anlamazlıktan geldi. "Ne için?"

Carline eğildi ve onu yanağından öptü. "Beni bazen benden iyi tanıdığın için." Ayağa kalıp yürüyerek uzaklaştı.

Roland kale burcundaki mazgallı siperler boyunca yürüyor, kelenin doğu duvarına paralel uzanan geniş açıklığın ötesinde, uzaktaki ormanı izliyordu. Bir alarm çanının yanında duran bir muhafıza yaklaştı ve "Bir şey var mı?" dedi. "Hiçbir şey, Toprak Beyi."

Roland başıyla onayladı. "Gözünü açık tut. Bu surun önündeki en dar açıklık. İkinci bir cepheden saldıracak olurlarsa, saldırıyı bekleyeceğim yer burası."

Asker, "Gerçekten de öyle, Toprak Beyi. Neden sadece bir duvara, üstelik de en güçlü olana geliyorlar?" dedi.

Roland omuzlarını silkti. "Biliyormuş gibi yapmayacağım. Belki de bizi küçümsediklerini ya da kendi cesaretlerini göstermek içindir. Ya da bize yabancı olan başka bir nedendendir."

Muhafız hazır ola geçip selam verdi. Carline arkalarından sessizce yaklaşmıştı. Roland onu kolundan tuttu ve oradan aceleyle uzaklaştırdı. "Burada ne yaptığını sanıyorsun?" dedi pek de nazik olmayan bir tonla.

Carline'in onu sağ ve yaralanmamış bulduğu için hissettiği ferahlama öfkeye dönüştü. "Senin iyi olup olmadığını görmeye geldim," dedi ona kafa tutarak.

Roland onu basamaklardan aşağıdaki avluya indirirken, "Ormandan bir Tsurani okçusunun Dük'ün hane nüfusunu bir eksiltemeyeceği kadar uzak değiliz. Babana ve ağabeylerine buraya çıkmana izin vermemdeki nedenleri açıklayacak değilim."

"Ah! Tek nedenin bu mu? Babamla yüzleşmek istemiyorsun."

Gülümsedi ve sesi yumuşadı. "Yo. Elbette değil."
Carline gülümsemesine karşılık verdi. "Endişelendim."
Roland alt basamaklara oturdu ve taşların dibinde yetişen yaban otlarını koparıp yana fırlattı. "Bunun için pek neden yok. Arutha pek bir riske atılmamamı sağladı."
Carline gönlünü alırcasına, "Yine de burası önemli bir mevki. Buraya saldıracak olurlarsa, takviye gelene kadar az sayıda askerle dayanmak zorunda kalacaksın," dedi.
"Saldırırlar ise. Gardan dün geldi ve çok geçmeden bıkıp uzun bir kuşatmaya hazırlanacaklarını, bizim açlıktan ölmemizi bekleyeceklerini düşünüyor."
Carline, "O zaman talihlerine küssünler. Kışı çıkaracak kadar erzakımız var ve karlar geldikten sonra burada yağmalayacak pek az şey bulabilirler," dedi.
Roland onunla şakadan alay ederek, "Burada kim varmış böyle? Bir taktik uzmanı mı yoksa?" dedi.
Carline ona özellikle kalın kafalı bir çocukla karşılaşmış, sabrı taşmış bir öğretmen gibi baktı. "Dinliyorum ve aklım başımda. Etrafta oturup siz erkeklerin bana olup biteni söylemesini beklemekten başka bir şey yapmadığımı mı sanıyorsun? Öyle yapsam, hiçbir şeyden haberim olmazdı."
Roland ellerini havaya kaldırarak bir yakarma işareti yaptı. "Özür dilerim, Carline. Kesinlikle aptal değilsin." Ayağa kalkıp Carline'in elini tuttu. "Ama beni aptal ettin."
Carline onun elini sıktı. "Hayır, Roland, asıl aptal olan bendim. Ne kadar iyi bir adam olduğunu anlamam neredeyse üç yılımı aldı. Ve de ne kadar iyi bir dost." Eğilip onu hafifçe öptü. Roland öpücüğe sevecenlikle karşılık verdi. Carline, "Daha da fazlası," diye ekledi sessizce.
Roland, "Bunlar sona erdiğinde..." diye başladı.
Carline boşta kalan elini onun dudaklarına götürdü. "Şimdi olmaz, Roland. Şimdi olmaz."
Roland anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "Surlara dönsem iyi olacak, Carline."
Carline onu yeniden öptü ve ana avluya ve yapılacak işlere döndü. Roland tekrar sura tırmandı ve nöbetine yeniden başladı.

Muhafızlardan biri, "Toprak Beyi! Ormana!" diye bağırdığında vakit öğleyi hayli geçmişti. Roland gösterilen yöne baktı ve açık alanda sekerek gelen iki şekil gördü. Ağaçların arasından adamların haykırışları ve savaş sesleri geldi.

Crydee okçuları silahlarım kaldırdı, sonra Roland, "Durun! Bu Longbow!" diye seslendi. Yanındaki muhafıza, "İp getirin, çabuk," dedi.

Longbow ile Garret surlara ulaştığında ipler salınıyordu ve ipler bağlanır bağlanmaz aceleyle tırmandılar. Surların üzerinde güvende olur olmaz, mazgallı siperlerin arkasına bitkinlik içinde çöktüler. İki ormancıya su tulumları verildi, onlar da kana kana içtiler.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Roland.

Longbow ona çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Buranın yaklaşık otuz mil güneydoğusunda, kuzeye doğru yolculuk eden başka bir seyyah çetesi bulduk ve onlar için Tsuranilere bir ziyaret ayarladık."

Garret başını kaldırıp Roland'a etrafını yorgunluktan mor halkalar bürümüş gözleriyle baktı. "Çete, diyor. Tam kadro yolculuk eden beş yüze yakın kahrolası moredhel. Son iki gündür bizi ormanlarda kovalayan yüz tane olmalı."

Roland, "Arutha memnun olacak. Tsuraniler siz gideli beri her gece bizi vuruyorlar. Dikkatlerini biraz başka tarafa çekmek işimize yarayabilirdi," dedi.

Longbow başıyla onayladı. "Prens nerede?"

"Batı surlarında, bütün savaşların olduğu yerde."

Longbow ayağa kalktı ve bitkin haldeki Garret'ı da çekerek kaldırdı. "Haydi gel. Rapor versek iyi olacak."

Roland muhafızlara gözlerini açık tutmaları talimatını vererek avcıların peşinden gitti. Arutha'yı bulduklarında silahların, kırık ya da körleşmiş olanların yerine yenilerini koymaya ihtiyaçları olanlara dağıtılmasına nezaret ediyordu. Gardell, demirci ve çırakları onarılabilir durumda olan silahları alıp bir el arabasına yığarak işe koyulmak üzere demirci ocağına yöneldiler.

Longbow, "Majesteleri, başka bir moredhel çetesi kuzeye geldi. Tsuraniler bu gece saldıramayacak kadar meşgul olsun diye, onları buraya çektim," dedi.

Arutha, "Bu iyi bir haber. Gel, bir kadeh şarap içelim, sen de gördüklerini anlat."

Longbow Garret’i mutfağa gönderdi ve Arutha ile Roland'ın ardından kaleye girdi. Prens'e Gardan'a haber göndererek onlara katılmasını rica etti ve hepsi bir araya toplandığında, Longbow'dan yolculuğunu anlatmasını istedi.

Longbow önüne konulan şarap kadehinden kana kana içti. "Bir süre vur kaç halinde devam etti: ormanlar Tsurani ve moredhel kaynıyor. Ve birbirlerini pek sevmediklerine dair pek çok işaret var. İki taraftan da en azından yüz kadar ölü saydık."

Arutha diğer üç adama baktı. "Âdetleri hakkında çok az şey biliyoruz, ama Crydee'ye bu kadar yakın yolculuk etmeleri aptalca görünüyor."

Longbow başını iki yana salladı. "Pek fazla seçenekleri yok, Majesteleri. Yeşil Yürek yağmalanarak dımdızlak bırakılmış olmalı ve Tsuraniler yüzünden dağlarına dönemiyorlar. Moredhel Kuzey Elleri'ne gidiyor ve Elvandar'ın yakınından geçme riskine atılmazlar. Yolun geri kalanı Tsurani kuvvetleri tarafından kapanmışken, izleyebilecekleri tek yol yakınlardaki ormanların içinden, sonra da batıdan nehir boyunca sahile doğru gidiyor. Denize ulaştıktan sonra, yeniden kuzeye yönelebilirler. Kuzey Elleri'ndeki soydaşlarına güven içinde ulaşmak için Büyük Kuzey Dağları'na kış çökmeden varmaları gerek."

Kadehinde geri kalanı kafasına dikti ve bir hizmetkarın onu yeniden doldurmasını bekledi. "Bütün belirtilere göre, güneydeki her moredhel Kuzey Elleri'ne gidiyor. Bini aşkını daha şimdiden buraya güven içinde varmış gibi görünüyor. Bu yaz ve sonbahar içinde bu tarafa daha kaçının geleceğini tahmin edemeyiz." Yeniden içti. "Tsuranilerin sağ taraflarına dikkat etmesi gerek ve güney taraflarına da dikkat etseler iyi ederler. Moredhel açlıktan kırılıyor ve ordunun büyük bölümü kale surlarına dayanmışken kampa baskın düzenlemeye kalkışabilirler. Üç yollu bir savaş çıkarsa, işler pis bir hal alabilir."

"Tsuraniler açısından," dedi Gardan.

Martin kadehini kaldırarak onu selamladı. "Tsuraniler açısından."

Arutha, "İyi bir iş basardın, Avcıustası," dedi.

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Güldü. "Kara Kardeşlik'i Crydee ormanlarında görmekten memnun olacağımı hiç sanmazdım."

Arutha parmaklarıyla masada davul çaldı. "Tulan ile Carse'den gelecek orduların buraya varmasına daha iki üç hafta var. Kara Kardeşler Tsuranileri yeterince taciz edebilirse, biz de biraz dinlenebiliriz."

Longbow ellerini masaya yaydı. "Yanlarından hızla geçtiğimiz için pek fazla şey görecek kadar yakınlaşamadık, ama bir şeyler çeviriyorlar. Açıklığın yaklaşık yarım mil gerisinden itibaren ormanlara yayılmış pek çok adam var. Eteklerimizdeki bizi izleyen moredhel olmasaydı, Garret ile ben surlara yaramayabilirdik."

"Keşke orada ne yaptıklarım bilseydim," dedi Arutha. "Böyle sadece gece hücum etmeleri, mutlaka bir tür hileyi gizliyor olmalı."

Gardan, "Korkarım çok yakında öğreneceğiz," dedi.

Arutha ayağa kalktı, diğerleri de onu izlediler. "Her halükarda yapacak çok işimiz var. Ama bu gece gelmeyecek olurlarsa, hepimiz bu moladan faydalanmalıyız. Nöbetçiler dikilmesini emret ve adamları uyumaları için kışlalara geri gönderi. Bana ihtiyaç olursa, odamda olacağım."

Diğerleri onun ardından toplantı salonundan çıktılar ve Arutha yavaşça odasına doğru yürürken yorgun zihni önemli olduğunu bildiği meseleleri kavramaya çalışıyor, ama başarısız oluyordu. Sadece zırhını çıkardı ve kendisini giyinik halde şiltesine attı. Çabucak uykuya daldı, ancak bu huzursuz, rüya dolu bir uykuydu.

Bir hafta boyunca, Tsuraniler göç eden Kara Yol Kardeşleri'ne karşı temkinli davrandığından hiçbir saldırı olmadı. Martin'in önceden tahmin ettiği gibi, moredhel açlık yüzünden daha cüretkar olmuş ve Tsurani kampının ortasına iki kez saldırmıştı.

İlk moredhel saldırısından sonraki sekizinci öğleden sonrada, Tsuraniler yeniden kalenin önündeki alanda toplanıyordu, safları bir kez daha doğudan gelen takviye güçlerle genişlemişti. Arutha ile babasının arasında güvercinlerle taşınan mesajlarda doğu cephesinde de çatışmaların arttığı haberleri vardı. Lord Borric'in tahminine göre Crydee'ye Tsuranilerin dünyasından yeni gelen birlikler saldırmaktaydı, zira kendi cephesi üzerinde herhangi bir birlik hareketi rapor edilmemişti. Carse ile Tulan'dan ferahlık veren başka haberler geldi. Baron Tolburt'un askerleri, Arutha'nın mesajını aldıktan iki gün sonra yola çıkmıştı ve birlikleri Carse'ta Baron Bellamy'ninkilerle birleşecekti. Hüküm süren yağmurlara bağlı olarak, onları rahatlatacak filonun gelmesine bir ya da iki hafta vardı.

Arutha batı surunun üzerinde her zamanki yerinde, yanında Martin Longbow'la duruyordu. Manzarayı kızıla boyayan kızıl bir fener gibi güneş, batıda alçalırken Tsuranilerin mevkilerini almasını izlediler.

"Görünüşe bakılırsa," dedi Arutha, "bu gece tam teşekküllü bir saldırı planlıyorlar."

Longbow, "Tüm belirtilere bakılırsa, bölgeyi rahatsızlık veren komşulardan, hiç değilse bir süreliğine temizlemişler. Moredhel bize biraz zaman kazandırdı, Majesteleri, ama daha fazlasını değil," dedi.

"Kaç tanesinin Kuzey Elleri'ine ulaşabileceğini merak ediyorum."

Longbow omuzlarını silkti. "Belki beşte biri. Yeşil Yürek'le Kuzey Elleri arasındaki yolculuk en iyi koşullarda bile uzun ve zordur. Şimdiyse..." Sözlerini yarım bıraktı.

Gardan avludan merdivenleri çıkarak geldi. "Majesteleri, kuledeki nöbetçi Tsuranilerin birliklerini düzene soktuğunu rapor ediyor."

O konuşurken Tsuraniler savaş çığlıklarını attılar ve ilerlemeye başladılar. Arutha kılıcını çekti ve mancınıklara ateş emrini verdi. Onları okçular izleyerek saldırganların üzerine ok yağdırdılar, ama Tsuraniler hâlâ gelmeye devam ediyordu.

Gece boyunca, parlak zırhlı yabancılar dalga dalga gelerek kendilerini Crydee Kalesi'nin batı duvarına attılar. Çoğu şu an önünde ya da dibindeki alanda öldüler, ama birkaçı kale burçlarına çıkmayı başardı. Onlar da öldüler. Yine başkaları gelmeye devam etti.

Tsurani dalgası altı kez Crydee savunmasına çarpıp parçalanmıştı ve şimdi bir yedinci saldırıya hazırlanıyorlardı. Toprak ve kana bulanmış durumdaki Arutha dinlenmiş birliklerin sura yerleştirilmesini yönetti. Gardan doğuya doğru baktı. "Bir saldırıya daha direnebilirsek, şafak sökecek. O zaman biraz dinlenebiliriz," derken sesi yorgunluk doluydu.

"Direniriz," diye yanıt verdi Arutha, sesi kendi kulaklarına Gardan'ınki kadar yorgun gelmişti.

"Arutha?"

Arutha Roland ile Amos'un arkalarında başka bir adamla merdivenden çıktığını gördü. "Şimdi ne oldu?" diye sordu Prens.

Roland, "Diğer surlarda hiçbir etkinlik göremiyoruz, ama burada görmen gereken bir şey var," dedi.

Arutha öteki adamı tanıdı, kalenin Sıçan Avcısı Lewis'ti bu. Haşaratı kaleden uzak tutmak onun göreviydi. Elinde bir şeyi nazikçe tutuyordu.

Arutha ona yakından baktı: Ateşin ışığında hafifçe seğiren bir dağ gelinciğiydi bu. "Majesteleri," dedi Lewis, sesi acı doluydu, "bu-"

Arutha sabırsızlıkla, "Ne be, adam?" dedi. Bir saldırı başlamak üzereyken, kaybolan bir evcil hayvanın yasını tutacak zamanı yoktu.

Lewis'in dağ gelinciğini kaybetmekten dolayı hüznüne yenildiği bariz olduğundan, Roland konuştu. "Sıçan Avcısı'nın dağ gelincikleri iki gün öncesine kadar dönmedi. Bu o günden sonra herhangi bir anda mutfağın arkasındaki kiler odasına sürünerek girmiş. Lewis onu birkaç dakika önce orada buldu."

Lewis boğuk bir sesle, "Hepsi de iyi eğitim almıştır, efendimiz. Eğer geri gelmedilerse, bunun nedeni bir şeyin dönmelerini engellemiş olmasıdır. Bu garibanın üzerine basılmış. Sırtı kırılmış. Geriye dönmek için saatlerce sürünmüş olmalı," dedi.

Arutha, "Bunun önemini görememekteyim," dedi.

Roland Prens'in koluna yapıştı. "Arutha, onları kalenin altındaki sıçan tünellerinde avlıyor."

Arutha birden anladı. Gardan'a dönüp, "Lağımcılar! Tsuraniler doğu duvarının altını kazıyor olmalı," dedi.

Gardan, "Bu batı duvarına yapılan aralıksız saldırıları da açıklar - bizi uzağa çekmek için," dedi.

Arutha, "Gardan, surların komutasını sen al. Amos, Roland, benimle gelin," dedi.

Arutha merdivenleri ve avluyu koşarak geçti. Bir grup askere bağırarak yanlarına kazma alıp onları izlemesini söyledi. Kalenin arkasındaki ufak avluya vardılar ve Arutha, "O tüneli bulup yıkmamız lazım," dedi.

Amos, "Surlarınız, duvar etekliğinde dışarı doğru meylediyor. Tünelleri, kirişlerini ateşe vererek yakıp çökertemeyeceklerini anlamış olmalılar. Kale arazisine ya da kale içine girmeye çalışıyor olacaklardır," dedi.

Roland telaşa kapılmıştı. "Carline! O ve diğer leydiler mahzenlerde."

Arutha, "Yanma biraz adam alıp mahzenlere git," dedi. Roland koşarak uzaklaştı. Arutha dizlerinin üzerine çöküp kulaklarını zemine dayadı. Diğerleri de onu izleyip aşağıdan gelen kazma sesleri için kulak kesildiler.

* * *

Carline Leydi Marna'nın yanında huzursuz bir halde oturuyordu. Şişman sadık mürebbiye mahzendeki diğer kadınların sağa sola koşuşturmasına ve kıpırdanmasına rağmen, göstermelik bir sükunet içinde oyasını işlemeye devam ediyordu. Surlardaki savaşın kalenin kalın duvarları tarafından

boğulan sesi onlara belli belirsiz, uzak yankılar olarak ulaşıyordu. Şimdiyse aynı derecede sinir bozucu olan bir sessizlik vardı.

"Ah! Kafesteki bir kuş gibi burada oturmak yok mu!" dedi Carline.

Leydi Marna'nın ters cevabı, "Surlar bir ley diye göre bir yer değil," oldu.

Carline ayağa kalktı. Odayı arşınlarken, "Sargıları bağlayıp su taşıyabilirim. Hepimiz yapabilir," dedi.

Sarayın diğer leydileri Prenses aklını yitirmiş gibi birbirlerine baktılar. Hiçbiri kendisini böyle bir çileye atmayı tahayyül edemiyordu.

"Majesteleri, lütfen," dedi Leydi Marna, "sessizce beklemeniz gerekiyor. Savaş bittiğinde yapılacak çok şey olacak. Şimdi dinlenmeniz lazım."

Carline ters bir cevap verecekken durdu. Elini kaldırdı. "Bir şey duyuyor musunuz?"

Diğerleri hareket etmeyi bıraktılar ve hepsi de dinlediler. Yerden hafif bir vurma sesi geliyordu. Carline taş döşemenin üzerine eğildi. "Leydim, bu son derece yakışıksız," diye başladı Leydi Marna.

Carline elini otoriter bir tavırla sallayarak bu yakınmayı durdurdu. "Sessiz ol!" Kulağını taş döşemeye dayadı. "Bir şey var..."

Leydi Glynis ürperdi. "Muhtemelen sağa sola koşuşturan sıçanlardır. Aşağıda onlardan yüzlercesi var." Yüz ifadesinden bunun olabilecek her şeyden nahoş olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu.

"Sessiz olun!" diye emretti Carline.

Yerden bir çatırtı geldi ve Carline ayağa fırladı. Zeminin taşlarında bir yarık belirirken kılıcı kınından çıktı. Bir iskarpela ucu taş döşemeyi yardı ve aniden ters dönen taş yukarı ve dışarı doğru itildi.

Yerde bir delik açılırken kadınlar çığlık attı. Şaşkın bir surat ışığa çıktı, sonra saçları tünelin toprağından kir pas içinde bir Tsurani, yukarı tırmanmaya çalıştı. Carline bir taraftan, "Dışarı çıkın! Muhafızları çağırın!" diye bağırırken kılıcını adamın gırtlağına sapladı.

Kadınların çoğu dehşet içinde oturdukları yerde kalakalmış, hareket etmeyi reddediyordu. Leydi Marna iri cüssesini oturmakta olduğu sıradan kaldırdı ve çığlık atmakta olan bir kasabalı kıza elinin tersiyle bir tokat attı. Kız bir an Leydi Marna'ya korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle baktı, sonra da merdivenlere doğru koştu. Bir işaret almışçasına, diğerleri de yardım çığlıkları atarak onu izlediler.

Carline Tsuraninin yavaşça geriye doğru düşüp yerdeki deliği tıkamasını izledi. Deliğin etrafında başka çatlaklar da belirdi ve eller taş döşemenin

parçalarını sürekli olarak genişleyen girişten içeri çektiler. Leydi Marna merdivenlerin yolunu yarılamıştı ki, Carline'in yerinden ayrılmadığını gördü. "Prenses!" diye çığlık attı.

Başka bir adam sürünerek dışarı çıktı ve Carline ona ölümcül bir darbe indirdi. Derken ayağının altındaki taşlar çökerken gerilemek zorunda kaldı. Tsuraniler tünellerini geniş bir delikle tamamlamışlar, şimdi de girişi büyütüyorlar, sürü halinde dışarı çıkıp müdafaacılara sayıca avantaj sağlamak için taşlar aşağı çekiyorlardı.

Bir adam yukarı çıkmaya çabalayarak Carline'i yana itti ve başka bir adamın yukarı doğru tırmanmasına izin verdi. Leydi Marna eski mıntıkasına koştu ve boştaki iri bir taş parçasını yerden alarak ikinci adamın miğfersiz kafasına indirdi. Adam geridekilerin üzerine düşerken tünelin ağzından homurtular ve kulağa tuhaf gelen sözcükler duyuldu.

Carline öteki adamı yere yıktı ve başka birinin suratına bir tekme indirdi. "Prenses!" diye haykırdı Leydi Marna. "Kaçmamız lazım!"

Carline yanıt vermedi. Ayaklarına daha sonra çevik bir hareketle dışarı sıçrayan bir Tsurani tarafından vurulan bir darbeyi savuşturdu. Carline kılıcını öne doğru sapladı ve adam geri çekildi. Başka bir tanesi sürünerek delikten çıktı ve Leydi Marna çığlık attı.

İlk adam sesi duyunca gayrı ihtiyari döndü ve Carline kılıcını adamın yan tarafına sapladı. İkinci adam Leydi Marna'ya vurmak üzere testere dişli bir kılıç çıkardı ve Carline ona doğru atlayarak kılıcının ucunu adamın boynuna sapladı. Adam titreyip yere düşerken kılıcı parmaklarından kurtuldu. Carline Leydi Marna'nın koluna yapıştı ve onu merdivene doğru fırlattı.

Tsuraniler delikten akın akın geliyordu ve Carline merdivenin dibinde arkasını döndü. Leydi Marna çok sevdiği Prensesinin arkasında durmuş, gitmek istemiyordu. Tsuranileri ihtiyatla yaklaştılar. Kız yoldaşlarından saygı ve dikkatlerim kazanacak kadarını öldürmüştü.

Peşinde koşan kale askerleriyle birlikte Roland Tsuranilerin arasına bodoslama dalarken kızın yanından aniden bir gövde geçti. Genç Toprak Beyi'nin Prenses'i kurtaracağım diye aklı çıkmıştı ve acele içinde üç Tsuraniyi yere devirdi. Tsuraniler arkası üstü düşerek, peşlerinde Roland'la birlikte deliğin, içinde kayboldular.

Toprak Beyi gözden kaybolurken Carline, "Roland!" diye çığlık attı. Başka muhafızlar Prenses'in yanından sıçrayarak geçip hâlâ mahzende

duran Tsuranilere saldırdılar ve başka muhafızlar da cesurca deliğin içine atladılar. Tünelden homurtular, çığlıklar, bağırtılar ve küfürler duyuldu.

Bir muhafız Carline'i kolundan tuttu ve sürükleyerek basamaklardan çıkarmaya başladı. Adamın kuvvetli kavrayışı yüzünden çaresiz, "Roland!" diye haykırarak onu izledi.

Crydee askerleri toprağı canla başla kazarken gayret homurtuları karanlık tüneli doldurdu. Arutha Tsuranilerin tünelini bulmuş ve yakınına bir sütun gömülmesini emretmişti. Şimdiyse Tsuranilerin yolunu surun yakınında kesmek için bir karşı tünel kazıyorlardı. Amos Arutha'nın Tsuranileri tüneli yıkmadan önce sura doğru sürerek kaleye girmelerini engellemeleri gerektiği yönündeki fikrine katılmıştı.

Bir kürek boşa çıktı ve adamlar Tsurani tüneline girmeye yetecek kadar toprak çıkarmak için deli gibi çalışmaya başladılar. Başlarının üzerindeki toprağın çökmesini engellemek için aceleyle tahtalar, uyduruk(7) destekler yerleştirildi.

Crydeeli adamlar alçak tünele sükun ettiler ve çılgınca, korkunç bir adam adama mücadeleye girdiler. Tsurani savaşçıları ve Roland'ın müfrezesi karanlıkta çaresiz bir yumruk yumruğa mücadelede kısılıp kalmıştı. Adamlar toprağın altındaki karanlıkta savaşıp ölüyordu. Dövüşler bu kadar kısıtlı bir alanda yapıldığından, çatışmaya bir düzen getirmeye imkan yoktu. Ters dönmüş bir meşale hafifçe titreyerek, az bir aydınlık veriyordu.

Arutha arkasındaki bir askere, "Daha fazla adam getir!" dedi. Asker sütuna doğru dönerek, "Hemen, Majesteleri!" diye yanıt verdi.

Arutha Tsurani tüneline girdi. Yüksekliği sadece bir buçuk metre olduğundan, eğilerek hareket ediyordu. Üç adamın birbirine yakın yürümesine izin verecek genişlikteydi. Arutha acıyla inleyen yumuşak bir şeye bastı. Can çekişen adamın yanından geçerek, dövüşme seslerine doğru ilerledi.

En kötü kabuslarından fırlamış gibi, geniş aralıklı meşalelerin belli belirsiz aydınlattığı bir sahneydi. Çok az mesafe olduğundan, herhangi bir noktada düşmanla en çok üç adam karşılaşabiliyordu. Arutha, "Bıçaklar!" diye bağırdı ve ince uzun kılıcını yere bıraktı. Kısıtlı alanda daha kısa silahlar daha etkili olacaktı.

Karanlıkta mücadele eden iki adamla karşılaştı ve birini kavradı. Elleri kitinli zırhın üzerinde kapandı ve bıçağını adamın açıktaki boynuna sapladı. Artık cansız olan gövdeyi öteki adamın üzerinden alarak birkaç metre

ötede, Crydee ile Tsurani askerlerinin göğüs göğse olduğunu gördü. Tüneli küfürler ve haykırışlar dolduruyordu ve nemli toprağın kokusu kan ve dışkı kokusuna karışmıştı.

Arutha delice, körlemesine, bıçağını güçbela gördüğü düşmanlara savurarak savaştı. İlkel bilinci ona tünelden ve yukarıdan onu tehdit eden toprağın altından çıkmasını haykırırken kendi korkusu onu avucuna almakla tehdit ediyordu. Paniğini bastırdı ve lağımcılara yapılan hücuma önderlik etmeyi sürdürdü.

Tanıdık bir ses yanında homurdanıp küfretti ve Arutha Amos Trask'in yakında olduğunu anladı. "Bir dokuz metre daha, delikanlı!" diye bağırdı Amos.

Arutha tüm mesafe mefhumunu kaybettiğinden adamın sözüne güvendi. Crydeeli adamlar ilerlemeye devam ettiler ve pek çoğu direnen Tsuranileri öldürürken can verdi. Zaman bulanık, savaş da loş bir görüntüler kurgusu oldu.

Amos aniden, "Saman!" diye bağırdı ve kuru saman yığınları öne geçirildi. "Meşaleler!" diye haykırdı ve yanan meşaleler öne iletildi. Samanı keresteden bir kafesin üzerine yığdı ve meşaleyi yığının üzerine sürdü. Alevler havaya doğru yükseldi ve "Tüneli boşaltın!" diye bağırdı.

Savaş durdu. İster Crydeeli olsun, ister Tsurani her bir adam dönüp alevlerden kaçtı. Lağımcılar alevleri söndürecek bir yol olmadığı sürece tünelin kaybolduğunu biliyorlardı ve canlarını kurtarmak için kaçtılar.

Tüneli boğucu bir duman doldurdu ve adamlar sıkışık alanı boşaltırken öksürmeye başladılar. Arutha Amos'u izledi ve karşı tünelin dönemecini kaçırarak mahzene çıktılar. Kir ve kan içindeki muhafızlar mahzenin zeminine yığılmış, nefes nefese hava almaya çalışıyorlardı. Boğuk bir gümbürtü oldu ve bir çatırtıyla birlikte, delikten hava ve duman fışkırdı. Amos sırıttı, yüzü kirle yol yoldu. "Kirişler çöktü. Tünel kapandı."

Arutha hissiz bir şekilde ve dumandan hâlâ başı dönerek kafa salladı. Ona bir maşrapa su verildi ve kana kana içerek yanan boğazını rahatlattı.

Carline önünde belirdi. Yüzünde endişeyle, "İyi misin?" diye sordu. Etrafına bakındı. "Roland nerede?"

Arutha başını iki yana salladı. "Aşağısını görmek imkansızdı. O da tünelde miydi?"

Carline alt dudağını ısırdı. Başıyla onaylarken mavi gözlerine yaşlar doldu. Arutha, "Tünelden çıkıp avluya gelmiş olabilir. Gel, bakalım," dedi.

Ayağa kalktı ve Amos ile Carline onun peşinden merdivenden çıktılar. Kaleden ayrıldılar ve bir asker onlara sura yapılan hücumun püskürtüldüğü haberini verdi. Arutha bu raporu aldı ve kazılmasını emrettiği bir kuyuya gelene kadar kalenin çevresinde yürümeye devam ettiler. Askerler çimenlerde yatıyor, öksürüp tükürerek ciğerlerini yakan dumandan arıtmaya çalışıyordu. Ateşten çıkan dumanlar kuyudan püskürmeye devam ederken havada yoğun ve kekre bir pus vardı. Bir gümbürtü daha duyuldu ve Arutha sesi çizmelerinin tabanında hissetti. Surun yanında, aşağıda tünelin çöktüğü yerde bir çöküntü oluşmuştu. Arutha, "Toprak Beyi Roland!" diye bağırdı.

Askerlerin biri, "Burada, Majesteleri," diye seslenerek cevap verdi.

Carline Arutha'nın yanından hızla geçti ve Roland'a Prens'ten önce ulaştı. Toprak Beyi yerde yatıyor, seslenerek yanıt veren asker onunla ilgileniyordu. Gözleri kapalı, benzi soluktu ve yan tarafından kan süzülüyordu. Asker, "Onu son birkaç metrede sürüklemek zorunda kaldım, Majesteleri. Ayaktaydı. Yarayı görene kadar dumandan sandım," dedi.

Carline Roland'ın başını kucağına alırken Arutha önce Roland'ın göğüslüğünün kayışlarını kesti, sonra da iç tuniğini yırttı. Bir an sonra Arutha geri çekilip topuklarının üzerine oturdu. "Sığ bir yara. İyileşecek."

Carline usulca, "Ah, Roland," dedi.

Roland gözlerini açtı ve cılızca gülümsedi. Sesi yorgun geliyordu, ama onu zorla neşeli çıkardı. "Bu ne? İnsan da öldüm, sanır."

Carline, "Seni kalpsiz canavar," dedi. Onu hafifçe sarstı, ama ona bakıp gülümserken elinden bırakmadı. "Böyle bir zamanda dolaplar çeviriyorsun!"

Roland kımıldamaya çalışınca acıyla yüzünü buruşturdu. "Aah, bu canımı acıtıyor." Carline elini omzuna koyarak hareket etmesini engelledi.

"Kımıldamaya çalışma. Yarayı sarmamız gerekiyor," dedi rahatlamayla karışık bir öfkeyle.

Roland başını Carline'in kucağına yaslayarak gülümsedi. "Babanın Dukalığının yarısını verseler dahi surdan şuraya gitmem."

Carline ona kızgınlıkla baktı. "Kendini öyle düşmanın üzerine atarak ne yaptığını sanıyordun?"

Roland içtenlikle mahcup görünüyordu. "Aslına bakarsan, merdiveni inerken ayağım takıldı ve kendimi durduramadım."

Arutha ile Amos gülerken Carline yanağını Roland'ın alnına dayadı. "Sen bir yalancısın. Ve de seni seviyorum," dedi usulca.

Arutha ayağa kalktı ve Amos'u da peşine takarak Roland ile Carline'i baş başa bıraktı. Köşeye geldiklerinde sabık Tsurani kölesi Charles'ın yaralılara su taşıdığını gördüler. Arutha adamı durdurdu.

Charles omzunda iki kova suyun takılı olduğu bir sırıkla durdu. Birkaç ufak yaradan kan kaybediyordu ve çamura batmıştı. Arutha, "Sana ne oldu?" dedi.

Charles geniş bir gülümsemeyle, "İyi dövüş. Deliğe atlamak. Charles iyi savaşçı," dedi.

Sabık Tsurani kölesi solgundu ve orada dururken hafifçe sallanıyordu. Arutha konuşamadı, sonra adama işine devam etmesini işaret etti. Charles mutlu mesut seğirtti. Arutha Amos'a, "Buna ne diyorsun?" dedi

Amos kıkırdadı. "Serseriler ve alçak heriflerle pek çok işim oldu, Majesteleri. Bu Tsuraniler hakkında az şey biliyorum, ama sanırım bu güvenilebilecek bir adam."

Arutha Charles'ın kendi yaralarına ve yorgunluğuna kulak asmadan diğer askerlere su dağıtışını izledi. "Emir almadan kuyuya atlamak öyle hafife alınacak bir şey değil. Longbow'un o adamı hizmetine alma teklifini dikkate almam gerekecek."

Yollarına devam ettiler; Arutha yaralıların bakımına nezaret ederken Amos'a da tünelin yıkılması işinin sorumluluğu verilmişti.

Şafak geldiğinde, avlu sakindi ve gece olağanın dışında bir şey olduğunu açığa veren sadece bir kuyunun doldurduğu yerdeki taze toprak parçasıyla kaleden dış sura kadar uzanan uzun bir çöküntüydü.

Fannon sağ tarafına dikkat ederek surun üzerinde topallıyordu. Sırtındaki yara neredeyse iyileşmişti, ama hâlâ yardım almadan yürüyemiyordu. Diğerlerinin beklediği yere gelirlerken Kılıçustası'na Rahip Tully destek veriyordu.

Arutha Kılıçustası'na gülümsedi ve nazikçe diğer koluna girerek Tully'nin onu tutmasına yardım etti. Gardan, Amos Trask, Martin Longbow ve bir grup asker yakında duruyordu.

Surdakilere, "Bu nedir?" dedi Fannon; bu aksilik gösterisi surdakileri sevindirdi. "Aklınız o kadar kıt mı ki, yönetimi ele almak için beni yatağımdan çekip getirmeniz gerekiyor?"

Arutha denizi işaret etti. Ufukta deniz ve göğün mavisinin üzerinde onlarca ufak nokta görülüyor, sabah güneşini yansıtırken beyaz menevişler saçıyorlardı. "Carse ve Tulan'dan gelen filo güney sahillerine yaklaşıyor."

Uzaktaki, hareketli Tsurani kampını işaret etti. "Bugün onları buradan süreceğiz. Yarın bu saatlerde, bu bölgenin tamamını yabancılardan temizleyeceğiz. Onları doğudan taciz ederek dinlenmelerine imkan vermeyeceğiz. Bir kez daha güçlerini toplayıp yeniden gelmelerine kadar uzun zaman geçecek."

Fannon sessizce, "Haklı olduğuna güveniyorum, Arutha," dedi. Bir süre konuşmadan durdu, sonra, "Senin komutan hakkında raporlar duydum, Arutha. İyi bir iş çıkardın. Babana ve Crydee'ye şeref verdin," dedi.

Kılıçustası'nın övgüsünden duygulanan Arutha işi şakaya vurmaya çalıştı, ama Fannon araya girdi. "Yo, gerekenin hepsini ve daha fazlasını yaptın. Sen haklıydın. Bu insanlar karşısında ihtiyatlı olmamalıyız. Savaşı onlara götürmeliyiz." İçini çekti. "Ben yaşlı bir adamım, Arutha. Ve emekli olup harbi gençlere bırakmamın zamanı geldi."

Tully alaycı bir ses çıkardı. "Sen yaşlı değilsin. Sen daha kundaktayken ben rahiptim."

Fannon diğerleriyle birlikte bu bariz yalana güldü ve Arutha, "Bilmen gerekir ki, eğer iyi bir iş yaptıysam, bu senin öğrettiklerin sayesindedir," dedi.

Tully Fannon'un dirseğini kavradı. "Yaşlı bir adam olmayabilirsin, ama hasta bir adamsın. Seni kaleye götüreceğim. Yeteri kadar başıboş dolandın. Birkaç hafta içinde eskisi gibi sağda solda gezinip herkese emirler yağdırmaya başlarsın."

Fannon hafifçe gülümsemeyi başardı ve Tully'nin onu merdivenlerden indirmesine izin verdi. O gittiğinde Gardan, "Kılıçustası haklı, Majesteleri. Babanıza gurur verdiniz," dedi.

Arutha yaklaşan gemileri izlerken keskin yüz hatları sessiz ve düşünceli bir ifadeye sabitlenmişti. Usulca, "İyi bir iş çıkardıysam, bu çoğu aramızda olmayan iyi adamların yardımıyla oldu," dedi. Derin bir nefes alıp devam etti, "Bu kuşatmaya direnmemizde büyük rolün oldu, Gardan, senin de öyle, Martin."

İki adam da gülümseyip teşekkür ettiler. "Ve sen, korsan." Arutha sırıttı. "Senin de büyük rolün oldu. Sana derinden borçluyuz."

Amos Trask mütevazı görünmeye çalıştı, ama başaramadı. "Eh, Majesteleri, sadece herkesinkiyle birlikte kendi postumu koruyordum." Sonra Arutha'nın sırıtışına karşılık verdi. "Harbi bir savaş oldu."

Arutha bir kez daha denize baktı. "Umalım da kısa zamanda harbi savaşlarla işimiz bitsin." Surlardan ayrıldı ve merdivenden inmeye başladı. "Saldırıya hazırlanma emrini verin."

Carline kalenin güney kulesinde durmuş, kolunu Roland'ın beline dolamıştı. Toprak Beyi yarası yüzünden solgun olması dışında dinçti. Prenses'e sıkıca sarılarak, "Filo geldiğine göre artık kuşatma bitecek," dedi.

"Tam bir kabustu."

Roland başını indirip, mavi gözlerine bakarak gülümsedi. "Tamamen değil. Bazı telafiler olmadı değil."

Carline usulca, "Sen serserinin tekisin," deyip onu öptü. Ayrıldıklarında, "Sersemce cesaretin sempatimi kazanmak için bir manevradan ibaret miydi, merak ediyorum," dedi.

Roland yüzünü buruşturarak, "Leydi, yaralıyım," dedi.

Carline ona sarıldı. "Seni o kadar merak ettim ki, tünelde ölü mü yatıyorsun, bilemedim. Ben..." Bakışları kalenin üzerinde durdukları kulenin karşısındaki kuzey kulesine kayınca sustu. İkinci kattaki pencereyi, Pug'ın odasının penceresini görebiliyordu. Pug çalışırken sürekli duman üfleyen tuhaf, madeni baca, artık kulenin ne kadar boş olduğunu hatırlatmaya yarayan sessiz bir anıydı sadece.

Roland onun baktığı yere baktı. "Biliyorum," dedi. "Ben de onu özlüyorum. Tomas'ı da."

Carline içini çekti. "Bu o kadar uzun zaman önceymiş gibi geliyor ki, Roland. O zamanlar bir kız çocuğuydum, yaşam ve aşk hakkında bir kız çocuğu gibi düşünüyordum." Usulca, "Bazı sevgiler denizden esen rüzgârlar gibi gelirken diğerleri dostluk ve iyi yürekliliğin tohumlarından yavaşça büyür. Birisi bir zamanlar bana böyle demişti."

"Rahip Tully. Haklıydı." Carline'in belini sıktı. "Öyle de olsa, böyle de, hissettiğin sürece yaşıyorsundur."

Garnizonun askerlerinin yaklaşan sortiye hazırlanmasını izledi. "Bu savaşı bitirecek mi?"

"Yo, yeniden gelecekler. Bu savaş uzun sürmeye mahkum."

Birlikte durarak, birbirlerinin varlığından teselli buldular.

Kanazawi Klanı Orduları'nın Erk Önderi, Mavi Çark Cemiyeti'nden, Shinzawaili Kasumi, kale surlarındaki düşmanı izliyordu.

Burçlarda yürüyen şekilleri hayal meyal seçebilse de, onları iyi tanıyordu. Hiçbirine isim koyamıyordu, ama her biri onun için kendi

adamları kadar tanıdıktı. Komuta eden ince yapılı genç, iblis gibi savaşan, gerektiğinde dövüşe düzen getiren adam oradaydı. Duvarlara yapılan her hücumun karşısına sur gibi dikilen kara dev de onun pek uzağında olmayacaktı. Derken ormanın içinde hayalet gibi süzülebilen, Kasumi'nin askerlerini saflarından özgürce geçerek deliye döndüren, yeşil giysili de orada olacaktı. Kuşkusuz geniş omuzlu, kıvrık kılıcı ve manyakça sırıtışıyla gülen adam da yakınlardaydı. Kasumi sessizce onları, sadece birer barbar da olmalarına rağmen, cesur düşmanlar olarak selamladı.

Baş Hücum Önderi, Omechkel'li Chingari gelip Kasumi'nin yanında durdu. "Erk Önderi, barbar filosu yaklaşıyor. Adamlarını bir saat içinde karaya çıkaracaklar."

Kasumi elinde tuttuğu parşömene baktı. Şafakta geldiğinden beri on iki kez okunmuştu. Ona bir kez daha göz atarak alt tarafındaki nişanı, Babası, Shinzawai Lordu, Kamatsu'nun armasını inceledi. Şahsi kaderini sessizce kabullenen Kasumi, "Yürüyüşe geçme emrini verin. Kampı hemen toplayın ve savaşçıları derlemeye başlayın. Kelewan'a dönmemiz emredildi. Yol bulucuları önden gönderin," dedi.

Chingari'nin sesi öfkesini ele veriyordu. "Tünel yok edildikten sonra, böyle yumuşak başlılıkla mı çekileceğiz?"

"Utanacak bir şey yok, Chingari. Klanımız kendisini Savaş İttifakı'ndan çekti, Mavi Çark Cemiyeti'nin diğer klanları gibi. Savaş Cemiyeti bu istilada yeniden tek başına kaldı."

Chingari içini çekerek, "Fethe bir kez daha politika karışıyor. Böylesine iyi bir kaleyi almak muhteşem bir zafer olurdu," dedi.

Kasumi güldü. "Doğru." Kaledeki etkinlikleri izledi. "Bunlar bizim karşımıza çıkanların en iyileri. Onlardan şimdiden pek çok şey öğrendik. Kale surları duvar diplerinde genişleyerek lağımcıların onları yıkmasını engelliyor; bu yeni ve zekice bir şey. Ya bindikleri şu hayvanlar. Nasıl da hareket ediyorlar, yurdumun tundralarında koşuşturan Thunlar gibi. Ne yapıp edip o hayvanlardan birkaç tane edineceğim. Evet, bu insanlar salt barbarlardan öte."

Bir an daha düşündükten sonra, "Keşif erlerimiz ve yol bulucularımız orman iblislerine karşı teyakkuzda olsun," dedi.

Chingari tükürdü. "Menfurlar yeniden büyük sayılarla kuzeye hareket ediyor. Yan tarafımıza barbarlar gibi saplanmış bir hançer onlar da."

Kasumi, "Bu dünya fethedildiğinde, bu yaratıklarla ilgilenmemiz gerekecek. Barbarlardan güçlü köleler çıkar. Bazıları soylarımıza sadakat yemini eden özgür vasallar olacak kadar değerli bile çıkabilir, ama bu menfurların soyunun tüketilmesi gerek," dedi. Kasumi bir an sessiz kaldıktan sonra, "Bırak barbarlar filolarından korkup kaçtığımızı düşünsün. Burası artık Savaş Cemiyeti'nde kalan klanların sorumluluğunda. Bırak Minwanabili Tasio düşünsün doğuya gidersem arkamdaki garnizon ne olur, diye. Kanazawiler kendilerini Yüce Meclis'te yeniden düzenleyene dek, bu savaşla işimiz bitmiştir. Yürüyüşün başlaması emrini ver," dedi.

Chingari kumandanını selamladıktan sonra gitti ve Kasumi babasından gelen mesajda üstü kapalı olarak söylenenleri düşündü. Mavi Çark Cemiyeti'ndeki tüm kuvvetlerin geri çekilmesinin Savaş Lordu ile cemiyeti için büyük bir dezavantaj oluşturacağını biliyordu. Böylesi bir manevranın etkileri, gelecek yıllarda İmparatorluk'un dört bir yanında hissedilecekti. Artık Savaş Lordu için fevkalade zaferler olmayacaktı, zira Kanazawi lordlarına ve Mavi Çark'ın diğer klanlarına sadık kuvvetlerin çekilmesiyle, diğer klanlar da tam teşekküllü bir saldırıya katılmadan önce iki kez düşünecekti. Yo, diye düşündü Kasumi; babası ve diğer lordların yaptığı bu manevra cesurca, ama tehlikeliydi. Bu savaş uzayacaktı artık. Savaş Lordu muhteşem bir fetihten mahrum kalmıştı; artık çok fazla toprağı tutan çok az adamı vardı ve fazlasıyla açılmış durumdaydı. Kendisine yeni müttefikler bulmadığı sürece, savaşı ilerletemezdi.

Artık iki seçeneği kalmıştı yalnızca: Midkemia'dan çekilip Yüce Meclis'in önünde küçük düşme riskine girmek ya da oturup yurtta yeni bir politika değişikliği beklemek.

Mavi Çark'ın manevrası fevkaladeydi. Ama riski de büyüktü. Konsey'in Oyunu'ndaki gelecek manevra dizisi daha da tehlikeli olacaktı. Kendi kendisine, Ey babam, artık Büyük Oyun'a kendimizi sıkıca bağladık. Çok şeyi riske atıyoruz.- ailemizi, klanımızı, şerefimizi, hatta belki de İmparatorluk'un kendisini, dedi.

Parşömeni buruşturarak yakındaki bir mangala fırlattı ve ateşte tamamen kül olduğunda, risk düşüncesini bir yana bırakarak çadırına doğru yürümeye başladı.

İkinci Kitap

Milamber ve Valheru

KÖLE

CAN ÇEKİŞEN KÖLE, ÇIĞLIK ÇIĞLIĞA BAĞIRARAK YATIYORDU.

Gün, acımasız derecede sıcaktı. Diğer köleler kendi işlerine bakıyor, ellerinden geldiğince sesi yok saymaya çalışıyorlardı. Çalışma kampında hayat değersizdi ve birçoklarını bekleyen kaderi düşünmek bir şeye yaramazdı. Ölen adam, yılana benzer bir bataklık yaratığı olan bir relli tarafından ısırılmıştı. Zehri yavaş etki eden cinstendi ve çok acı vericiydi; büyüden başka da tedavisi yoktu.

Birden sessizlik oldu. Pug başını kaldırınca, bir Tsurani muhafızının kılıcını sildiğini gördü. Pug'ın omzuna bir el dokundu. Laurie kulağına fısıldadı, "Muhterem gözetmenimiz Toffson'ın ölürken çıkardığı seslerden rahatsız oldu, anlaşılan."

Pug bir kangal ipi belinin etrafına sıkıca bağladı. "Hiç değilse çabuk bitti." Krallıktaki Tyr-Sog şehrinden gelmiş uzun boylu, sarışın şarkıcıya baktı ve "Gözünü açık tut," dedi, "Bu defaki eski, çürümüş olabilir." Pug başka tek kelime etmeden, Tsuranilerin odunu ve reçinesi için hasat ettikleri ngaggi cinsinden ağacının gövdesine çabucak tırmandı. Çok az metalleri olan Tsuraniler, onların yerini tutacak şeyler bulma konusunda ustalaşmıştı. Bu ağacın odunu kâğıt gibi işlendikten sonra kurutulduğunda inanılmaz bir sertliğe ulaşıyor ve yüzlerce şeyin yapımında kullanılabiliyordu. Reçinesi ahşap kaplamasında ve hayvan derilerini tabaklamakta kullanılıyordu. Gereğince tabaklanmış hayvan derileriyle, Midkemia zincirli zırhları kadar sert olan bir deri giysi üretilebiliyordu; sıkıştırılmış tahtadan yapılan silahlar ise Midkemia çeliğine neredeyse denkti.

Bataklık kampında geçirdiği dört yıl Pug'ın bedenini sertleştirmişti. Ağaca tırmanırken güçlü kasları geriliyordu. Tsurani yuva gezegeninin insafsız güneşi yüzünden tenine derin bir bronzluk yerleşmişti. Yüzü bir köle sakalıyla kaplıydı.

Pug en öndeki iri dallara erişti ve aşağıdaki arkadaşına baktı. Laurie dizine kadar karanlık sulara gömülmüş, çalışırlarken rahat vermeyen böcekleri dalgın dalgın savuşturuyordu. Pug Laurie'yi severdi. Ozan burada olmamalıydı, ama ona bakılırsa, Tsurani askerlerini görmek umuduyla bir devriyenin ardına da takılmamalıydı. Kendisine Krallığın dört yanına uzanan bir ün kazandıracak balatlar için malzeme toplamak istediğini söylüyordu. Umduğundan fazlasını görmüştü. Devriye büyük bir Tsurani saldırısına uğramış, Laurie de esir düşmüştü. Bu kampa dört ayı aşkın bir süre önce gelmiş ve kısa zamanda Pug ile arkadaş olmuşlardı.

Pug bir gözüyle sürekli Kelewan ağaç sakinlerini arayarak tırmanışını sürdürdü. Ağacın tepesine çıkmak için en uygun yere uzanırken gözünün ucuyla bir hareket görünce donup kaldı. Bunun sadece bir iğneci, kendini ngaggi iğnelerinden bir kümeye benzemesi sayesinde koruyan bir yaratık olduğunu görünce rahatladı. Hayvan insandan aceleyle uzaklaştı ve komşu bir ağacın dallarından birine kısa bir atlayış yaptı. Pug bir inceleme daha yaptıktan sonra iplerini bağlamaya başladı.

İşi büyük ağaçların tepelerini keserek, düşüşün aşağıdakiler için daha az tehlikeli olmasını sağlamaktı.

Pug ağaç kabuğuna baltasıyla birkaç darbe indirdikten sonra, baltanın kabuğun altındaki daha yumuşak olan tahtaya gömüldüğünü hissetti. Dikkatlice koklayan burnu belli belirsiz ve keskin bir koku aldı. Küfrederek aşağıdaki Laurie'ye, "Bu çürümüş. Gözetmene söyle," diye bağırdı.

Ağaçların tepelerinin üzerinden bakarak bekledi. Dört bir yanında böcekler ve kuşa benzer yaratıklar uçuşuyordu. Bu dünyada köle olarak geçirdiği dört yıl boyunca, bu canlı türlerinin görünümüne alışamamıştı. Midkemia'dakilerden pek de farklı değillerdi, ama farklılıklar kadar benzerlikler de ona burasının yuvası olmadığını hatırlatıyordu. Arıların parlak kırmızı değil, sarı-siyah çizgili olması gerekirdi. Kartalların kanatlarında sarı, şahinlerin kanatlarında da mor şeritler olmamalıydı. Bu yaratıklar arı, kartal ya da şahin değildi, ama aradaki benzerlikler dikkat çekiciydi. Pug Kelewan'daki daha tuhaf yaratıkları kabullenirken bunun kadar zorlanmamıştı. Fazladan iki güdük bacağı olan ve bir tür ineğe benzeyen, evcil yük hayvanı altı bacaklı needra ya da Tsuranilere hizmet eden ve dillerini konuşabilen böceğimsi cho-ja: Bunlar zamanla ona tanıdık gelir olmuştu. Ama gözünün ucuyla bir yaratığı görüp de onun Midkemialı

olmasını beklerken, olmadığını her gördüğünde, çaresizlik çöküyordu üzerine.

Laurie'nin sesi onu derin düşüncelerinden kopardı. "Gözetmen geliyor."

Pug küfretti. Gözetmen suda yürüyerek üstünü başını pisletecekse, kafası bozulacak, demekti -bu da ancak dayak ya da her daim az olan yiyeceklerin daha da azalması anlamına gelebilirdi. Kesme işindeki gecikme yüzünden zaten kızmış olacaktı. Bir grup oyukcu -altı bacaklı, kunduza benzer yaratıklar- büyük ağaçların köklerini kendilerine yuva bellemişti. Körpe kökleri kemiyorlardı, ağaçlar da hastalanıp ölüyordu. Yumuşak, küspeli odun rutubetleniyor, sonra da sulanıyor, bir zaman sonra da ağaç içten çöküyordu. Oyukcu tünellerinin birçoğunu zehirlemişlerdi, ama ağaçlar çoktan hasar görmüştü.

Sahibi bataklıkta suları şapırdatarak yürürken koca küfürler savuran, sert bir ses, gözetmen Nogamu'nun gelişini haber verdi. Nogamu da bir köleydi, ancak bir kölenin erişebileceği en yüksek rütbeye erişmişti ve hiçbir zaman özgür olmayı bekleyemeyecek olsa da, birçok ayrıcalığı vardı ve emrine verilen askerlere ya da özgür adamlara buyruk verebilirdi. Genç bir asker, hafif bir gülümsemeyle ardından yürüyordu. Yüzü özgür Tsuraniler gibi tıraşlıydı ve başını kaldırıp Pug'a baktığında, köle onu iyice görebildi. Birçok Tsuranide olduğu gibi belirgin elmacık kemikleri ve neredeyse siyah gözleri vardı. Kara gözleri Pug'ı gördü ve hafifçe başını sallar gibi oldu. Mavi zırhı Pug'ın bilmediği cinstendi, ama tuhaf Tsurani askeri organizasyonu düşünüldüğünde, bu şaşırtıcı bir şey değildi. Her aile, etki alanı, bölge, kasaba, şehir ve ilin bile kendi ordusu var gibiydi. Bunların İmparatorluk içinde birbirleriyle olan bağlantıları, Pug'ın kavrayışını aşıyordu.

Gözetmen ağacın dibinde durdu, kısa cüppesini suyun üzerinde tutuyordu. Görünüş itibariyle zaten benzediği ayılar gibi homurdandı ve yukarıdaki Pug'a bağırdı, "Şu çürük ağaç meselesi de neymiş?"

Pug Tsurani dilini kamptaki tüm Midkemialılardan daha iyi bilirdi, çünkü birkaç eski Tsurani kölesi dışında herkesten daha uzun zamandır oradaydı. Aşağıya doğru bağırdı, "Çürük çürük kokuyor. Başka bir tanesini işleyip bunu kendi haline bıraksak iyi olur, Köle Başı."

Gözetmen yumruğunu salladı. "Topunuz tembelsiniz. Bu ağaçta bir şey yok. İyi durumda. Tek derdiniz işten kaytarmak. Şimdi kesin şunu!"

Pug içini çekti. Nogamu, ya da tüm Midkemialı kölelerin taktığı adıyla Ayı ile tartışılmazdı. Kafasının bir şeylere bozuk olduğu belliydi ve bedelini köleler ödeyecekti. Pug ağacın üst kısmını çentmeye başladı ve çok geçmeden parça yere devrildi. Çürüme kokusu yoğundu ve Pug ipleri çabucak çıkardı. Tam ipin son parçasını beline sarmıştı ki, tam önünden bir yarılma sesi geldi. Aşağıdaki suda dikilen kölelere, "Düşüyor!" diye bağırdı. Tümü de tereddüt etmeden koştular. "Düşüyor!" haykırışları asla kulak ardı edilmezdi.

Üstü kesilip atıldığı için ağacın gövdesi ikiye bölünmekteydi. Bu sıkça görülen bir şey olmamasına rağmen, bir ağaç küspesi gücünü yitirecek kadar bozulmuşsa, kabuktaki herhangi bir kusur, ağacın kendi ağırlığı altında ikiye bölünmesine neden olabilirdi. Dallar ağacın iki yansını çekerek birbirinden ayırırdı. Pug ağaç gövdesine bağlı olsa, ipler kopana kadar onu da ikiye bölerlerdi.

Pug düşüşün yönünü tarttı; ağacın üzerinde durduğu yarısı hareket etmeye başladığında da kendisini öteye savurdu. Yarım metre derinliğindeki suyun düşüşünü olabildiğince yumuşatmasını sağlamaya çalışarak suya dümdüz, sırt üstü çarptı. Suyun darbesinin hemen ardından zeminle olan daha sert çarpışma geldi. Taban büyük ölçüde çamurla kaplıydı, bu yüzden pek zarar görmedi. Tabana çarptığında ciğerlerindeki hava patlayarak ağzından dışarı uğradı ve bir an sersemledi. Aklını doğrulup oturacak ve ağız dolusu hava soluyacak kadar topladı.

Aniden ağır bir şey ona karnından toslayarak nefesini kesti ve başını yeniden suyun içine batırdı. Hareket etmeye çabaladı ve karnının üzerinde iri bir dalın durduğunu gördü. Hava almak için kafasını suyun dışına zar zor çıkarabiliyordu. Ciğerleri yanıyordu ve nefes alışı denetimsizdi. Nefes borusuna su doluyordu ve öksürmeye başladı. Öksürür ve su tükürürken sakin olmaya çalıştı, ama içinde paniğin yükseldiğini hissetti. Ümitsizce üzerindeki ağırlığı itmeye çalıştı, ama yerinden oynatamadı.

Birden kafasını suyun üzerinde buldu; Laurie, "Tükür, Pug!" diyordu, "Pisliği at ciğerinden, yoksa ciğer hummasına tutulursun."

Pug öksürdü ve tükürdü. Laurie başını tuttuğundan, nefes alabiliyordu.

Laurie, "Tutun şu dalı. Onu altından çekeceğim," diye bağırdı.

Birkaç köle suları şapırdatarak üzerine geldiler, bedenlerinde ter boncuk boncuktu. Suyun altına uzanıp dalı kavradılar. Asılarak bir parça kımıldatmayı başardılar, ama Laurie Pug'ı dalın altından çekemiyordu.

"Baltaları getirin; dalı ağaçtan kesmemiz gerekecek."

Başka köleler baltaları getirmeye başlamıştı ki, Nogamu bağırdı, "Hayır. Bırakın onu. Buna zamanımız yok. Kesilecek ağaçlar var."

Laurie neredeyse çığlık çığlığa, "Onu bırakamayız! Boğulur!" diye bağırdı.

Gözetmen suyu geçti ve kamçısını Laurie'nin suratına indirdi. Kamçı ozanın yanağında derin bir yarık açtı, ama Laurie arkadaşının başını bırakmadı. "İşine dön, köle. Benimle böyle konuştuğun için bu gece dayak yiyeceksin. Tepeleri kesebilecek başkaları var. Şimdi, koy ver onu!" Laurie'ye bir kez daha vurdu. Laurie acıyla kasıldı, ama Pug'ın başını suyun üzerinde tutmaya devam etti.

Nogamu üçüncü kez vurmak için kamçısını kaldırdı, ama arkasından gelen bir ses onu durdurdu. "Köleyi dalın altından kesip çıkarın." Laurie konuşanın köle başının yanındaki genç asker olduğunu gördü. Buyruklarının sorgulanmasına alışık olmayan gözetmen hızla döndü. Konuşanın kim olduğunu gördüğünde, dilinin ucuna kadar gelen sözcükleri yuttu. Başını eğerek, "Lordum nasıl isterse," dedi.

Baltalı kölelere Pug'ı kurtarmaları için işaret verdi ve Pug çok geçmeden dalın altından kurtuldu. Laurie onu genç askerin durduğu yere kadar taşıdı. Pug ciğerlerindeki son suyu da öksürerek attıktan sonra, güçlükle nefes alarak, "Efendiye yaşamım için teşekkür ederim," dedi.

Adam hiçbir şey söylemedi, ama gözetmen yaklaştığında sözlerini ona yöneltti. "Köle haklıydı, sen de haksızdın. Ağaç çürümüştü. Kendi yanlış muhakemen ve kötü mizacın yüzünden onu cezalandırman doğru değil. Seni dövdürmem gerekir, ama buna zaman ayırmayacağım. İş ağır ilerliyor ve babam hoşnut değil."

Nogamu başını eğdi. "Lordumun gözlerinde saygınlığımı yitirdim. Kendimi öldürmek için iznini alabilir miyim?"

"Hayır. Bu fazlasıyla büyük bir onur olur. İşine dön."

Gözetmenin yüzü dile getirilmeyen utanç ve öfkeyle kızardı. Kamçısını kaldırarak Laurie ile Pug'a işaret etti. "Siz ikiniz, işe dönün."

Laurie ayaklandı, Pug ise çabalıyordu. Boğulmasına ramak kaldığından dizleri titriyordu, ama birkaç kez denedikten sonra başarılı oldu.

Genç lord, "Bu ikisi günün geri kalanında işten muaf tutulacak," dedi. "Bu," -Pug'ı işaret etti- "pek işe yaramaz. Ötekisinin de açtığın o kesikleri

temizletmesi gerek, yoksa iltihaplanır." Muhafızlardan birine döndü. "Onları kampa geri götür ve ihtiyaçlarını karşıla."

Pug minnettardı, kendisinden çok Laurie için. Pug bir parça dinlendikten sonra işe dönebilirdi, ama bataklıkta açık bir yara çoğu zaman ölüm fermanı sayılırdı. Bu sıcak, pis yerde enfeksiyonlar çabuk gelirdi ve onlarla başa çıkmanın fazla yolu yoktu.

Muhafızı izlediler. Giderlerken, Pug köle başının onları gözlerinde bariz bir nefretle izlediğini görebiliyordu.

Zemin tahtaları gıcırdadı ve Pug hemen uyandı. Kölelikten gelme ihtiyatı, gecenin köründeki bu sesin kulübeye ait olmadığını söylüyordu.

Karanlığın içinde ayak seslerinin yaklaştığı duyuluyordu; sonra ot minderinin ayakucunda durdular. Yandaki ot minderden Laurie'nin aldığı keskin nefesi duydu ve ozanın da uyanık olduğunu anladı. Davetsiz misafir muhtemelen kölelerin yarısını uyandırmıştı. Yabancı, bir şey yüzünden tereddüt içindeydi ve Pug belirsizlik yüzünden gergin bir halde bekledi. Bir homurtu oldu ve Pug duraklamadan minderinden öteye yuvarlandı. Ağır bir şey çatırtıyla indi ve bir hançerin, göğsünün daha birkaç saniye önce olduğu yere çarparken çıkardığı yumuşak pat sesini duydu. Oda birden hareketlendi. Kölelerin bağırdığı ve kapıya koştuğu duyulabiliyordu.

Pug ellerin karanlıkta ona uzandığını hissetti ve göğsünün üzerinde keskin bir acı patladı. Kör bir şekilde kendisine saldırana uzandı ve bıçağı almak için onunla boğuşmaya başladı. Bir başka bıçak darbesiyle sağ elinin ayası baştan başa kesildi. Saldırgan aniden hareket etmeyi kesti ve Pug üçüncü bir gövdenin müstakbel katilin üzerinde olduğunu gördü.

Askerler ellerinde lambalarla kulübeye akın ettiler ve Pug Laurie'nin Nogamu'nun hareketsiz bedeninin üzerinde yatmakta olduğunu görebildi. Ayı hâlâ nefes alıyordu, ancak hançerin kaburgalarına saplanmış haline bakılırsa, bu uzun sürmeyecekti.

Pug ile Laurie'nin yaşamlarını kurtarmış olan genç asker içeri girdi ve diğerleri ona yol açtılar. Üçünün başına dikilip, "Öldü mü?" diye sordu.

Gözetmenin gözleri açıldı ve hafif bir fısıltıyla, "Hayattayım, lordum," dedi, "Ama dövüşerek ölüyorum." Terden sırılsıklam yüzünde zayıf, ama asi bir gülümseme belirdi.

Genç askerin yüzünde herhangi bir duygu kendisini göstermiyordu, ama gözleri alev almış gibiydi. "Sanmam," dedi usulca. Odadaki askerlerden ikisine döndü. "Onu hemen dışarı götürüp asın. Klanının şarkısını

söyleyebileceği hiçbir övüncü olmayacak. Bedenini orada böceklere bırakın. Emirlerime itaatsizlik edilmeyeceğini hatırlatan bir ibret olsun. Gidin."

Can çekişen adamın yüzü soldu ve dudakları titredi. "Hayır, efendim. Yalvarıyorum, bırakın dövüşte öleyim. Sadece birkaç dakika daha." Dudağının köşesinde kanlı köpük göründü.

İki iriyarı asker Nogamu'ya uzandılar ve çektiği acıya kulak asmadan onu dışarıya sürüklediler. Yolun tamamı boyunca acı acı bağırdığı duyulabiliyordu. Sesinde kalan güç hayret vericiydi; ipten duyduğu korku gücüne güç katmıştı âdeta.

Ses boğulan bir haykırışla son bulana dek, hiç hareket etmeden durdular. Genç subay daha sonra Pug ile Laurie'ye döndü. Pug otururken göğsündeki uzun, derin olmayan bir yarıktan kan fışkırıyordu. Yaralı elini diğer eliyle kavramıştı. Eli derinden kesilmişti ve parmaklan hareket etmiyordu.

Genç asker Laurie'ye, "Yaralı arkadaşını getir," diye buyurdu.

Laurie Pug'ın ayağa kalkmasına yardım etti ve köle kulübesinin dışına çıkan subayı izlediler. Subay onları binalar arasından geçirerek kendi kaldığı yere getirdi ve girmelerini emretti. İçeri girdikten sonra, kampın hekimini getirmesi için muhafızlardan birini gönderdi. Hekim gelene kadar onları sessizce bekletti. Hekim ihtiyar bir Tsurani idi; tanrılarından birinin cüppesine bürünmüştü -Midkemialılar hangisi olduğunu anlayamadı. Pug'ın yaralarını muayene etti ve göğüsteki yaranın önemsiz olduğuna karar verdi. Elin ise başka bir hikâye olduğunu söyledi.

"Kesik derin ve kaslarla tendonlar kesilmiş. İyileşir, ama hareket kaybı olur ve kavrama epey zayıflar. Muhtemelen hafif işler için uygun olur."

Asker başını salladı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı: tiksinti ile sabırsızlık karışımı. "Pekâlâ. Yaralara pansuman yap ve bizi yalnız bırak."

Hekim yaraları temizleme işine girişti. Yirmi kadar dikiş attıktan sonra eli sardı, Pug'a onu temiz tutmasını tembihledi ve oradan ayrıldı. Pug acıyı göz ardı ederek eskiden kalma bir zihin alıştırmasıyla kafasını rahatlattı.

Hekim gittikten sonra asker önündeki iki köleyi inceledi. "Yasaya göre köle başını öldürdüğünüz için sizi astırmam gerekiyor."

Hiçbir şey söylemediler. Konuşmaları emredilene dek sessiz kalacaklardı.

"Ama köle başını asan ben olduğum için, işime gelirse, canınızı bağışlamakta özgürüm. Sizi onu yaraladığınız için cezalandırmakla yetinebilirim." Durakladı. "Kendinizi cezalandırılmış sayın."

Elini sallayarak, "Beni yalnız bırakın, ama gün doğarken geri dönün," dedi. "Sizinle ne yapacağıma karar vermem gerekiyor."

Kendilerini şanslı hissederek oradan ayrıldılar, çünkü çoğu koşulda sabık köle başının yanında asılı olmaları beklenirdi. Binaları geçerlerken Laurie, "Bu da neydi, acaba," dedi.

Pug, "Canım öyle yanıyor ki, bunu merak edecek halde değilim. Sadece yarını göreceğimiz için minnettarım," dedi.

Köle kulübesine gelene kadar Laurie hiçbir şey söylemedi. "Bence genç lord bir şeyler peşinde."

"Her neyse. Efendilerimizi anlamaya çalışmaktan uzun süre önce vazgeçtim. Bu zamana kadar sağ kalmamın nedeni de bu, Laurie. Sadece bana söyleneni yapıyor ve katlanıyorum." Pug soluk ay ışığında sabık gözetmenin bedeninin asılı olduğu görülebilen ağacı işaret etti -bu gece yalnızca küçük ay vardı. "İnsanın sonunun böyle olması işten bile değil."

Laurie başını salladı. "Belki de haklısın. Hâlâ kaçmayı düşünüyorum."

Pug güldü, kısa, acı bir sesti. "Nereye, ozan? Nereye kaçabilirsin? Gediğe ve on bin Tsuraniye doğru mu?"

Laurie hiçbir şey demedi. Ot minderlerine döndüler ve rutubetli sıcakta uyumaya çalıştılar.

Genç subay minderlerden oluşan bir yığının üzerinde Tsurani usulü bağdaş kurmuş, oturuyordu. Pug ile Laurie'ye eşlik etmiş olan muhafızı yolladı ve iki köleye oturmalarını işaret etti. Çekinerek oturdular, zira bir köleye genellikle efendisinin huzurunda oturma izni verilmezdi.

"Ben Shinzawailerden Hokanu. Babam bu kampın sahibidir," diye doğruca söze başladı. "Bu yılki hasattan hiç de memnun değil. Ne yapılabileceğine bakmak için beni gönderdi. Şimdi de aptal adamın biri kendi budalalığı için sizi suçladı diye işi idare edecek gözetmenim kalmadı. Ne yapayım?"

Hiçbir şey söylemediler. "Ne kadar zamandır buradasınız?" diye sordu.

Pug ve Laurie sırayla yanıt verdiler. Yanıtlar üzerinde düşündü, sonra Laurie'ye işaret ederek, "Sen," dedi, "her halükârda dilimizi barbarlardan daha iyi konuşuyor olman dışında olağan dışı sayılmazsın. Ama sen," -Pug'a işaret ederek- "dik-kafalı yurttaşlarının çoğundan uzun süre hayatta kalmışsın, dilimizi de iyi konuşuyorsun. Uzak illerin birinden gelen bir köylü dahi sanılabilirsin."

Hokanu'nun nereye varmaya çalıştığından emin olamayarak, huzursuzluk içinde oturdular. Pug bu genç lorddan olsa olsa bir iki yaş büyük olduğunu hayretle fark etti. Adam bu türden bir erk için genç sayılırdı. Tsuranilerin âdetleri son derece tuhaftı. Crydee'de olsa, hâlâ bir çömez, asil ise de, devlet yönetimi konusundaki eğitimini sürdürüyor olurdu.

"Nasıl oluyor da böyle iyi konuşabiliyorsun?" diye sordu Pug'a.

"Efendim, en önce yakalanıp buraya getirilenler arasındaydım. Onca Tsurani kölenin arasında sadece yedi kişiydik. Bir süre sonra, geriye bir tek ben kaldım. Ötekiler kavuran hummadan ya da iltihaplanan yaralardan öldüler veya muhafızlar tarafından öldürüldüler. Kendi dilimi bilen, konuşabileceğim kimse yoktu. Bir yılı aşkın süre yurttaşlarımdan biri bu kampa gelmedi.

Subay başını salladı, sonra da Laurie'ye, "Ya sen?" dedi.

"Efendim, ben bir şarkıcı, kendi yurdumda bir ozanım. Uzun yolculuklara çıkmak bizim geleneğimizdir ve birçok dil öğreniriz. Aynı zamanda iyi bir müzik kulağım da var. Sizin diliniz benim dünyamda tınılı dil denilen türden; aynı sese sahip sözcükler farklı tondan telaffuz edildiğinde farklı anlamlara geliyor. Krallığımızın güneyinde bu türden birkaç dil vardır. Çabuk öğrenirim."

Askerin gözlerinde bir parıltı belirdi. "Bu şeyleri bilmek iyi oluyor." Derin düşüncelere daldı. Bir an sonra kendi kendisine kafa salladı. "Bir adamın talihini şekillendiren birçok etmen vardır, köleler." Gülümsedi, erkekten çok bir çocuğa benziyordu. "Bu kamp bir rezalet. Shinzawai Lordu olan babam için bir rapor hazırlamam gerekiyor. Sanırım sorunların ne olduğunu biliyorum." Pug'ı işaret etti. "Bu konudaki düşüncelerini almak isterim. Burada herkesten uzun süredir bulunuyorsun."

Pug kendine çeki düzen verdi. Biri herhangi bir konudaki fikrini sormayalı uzun zaman olmuştu. "Efendim, ilk gözetmen, yani ben esir düştüğümde burada olan, köle bile olsalar adamların açlıktan zayıf düştüklerinde iyi çalıştırılamayacağını anlayan, kurnaz bir adamdı. Yiyeceğimiz daha iyiydi ve yaralandığımızda iyileşmemiz için zaman tanınırdı. Nogamu her türden aksaklığı şahsına bir hakaret sayan, huysuz bir adamdı. Oyukçular bir ormanı ziyan etse, bu kölelerin suçu olurdu. Bir köle ölse, bunu iş gücü üzerindeki gözetimini gözden düşürmek için bir komplo sayardı. Her bir güçlüğün ödülü yeni bir yiyecek kesintisi ya da çalışma

saatlerinde artış anlamına gelirdi. Herhangi bir talihli olay da hakkı sayılırdı."

"Bunu talimin etmiştim. Nogamu zamanında çok önemli bir adamdı. Babasının mülkünün hadonrası, -yani kâhyasıydı. Ailesi İmparatorluk aleyhine komplo düzenlemek suçundan mahkûm oldu ve kendi klanı onun tüm ailesini, yani asılmayanları, köle olarak sattı. Hiçbir zaman iyi bir köle olmadı. Ona kampın sorumluluğu verilirse, yeteneklerini kullanması için yararlı bir yol bulunur, sanılmıştı. Bunun öyle olmadığı anlaşıldı.

"Adamlar arasında kumanda edecek, yetenekli biri var mı?"

Laurie başını yana eğdi ve "Efendim, Pug..." dedi.

"Olmaz. İkiniz için de başka planlarım var."

Pug şaşırdı ve adamın ne demek istediğini merak etti. "Belki Chogana olur, efendim. Mahsulü bozulup da vergiler yüzünden köle olarak satılmadan önce çiftçiydi. Bu işten anlar."

Asker ellerini bir kez çırptı ve odada anında bir muhafız peydah oldu. "Chogana adlı köleyi çağırtın."

Muhafız selam verdi ve gitti. "Tsurani olması iyi bir şey," dedi asker. "Siz barbarlar haddinizi bilmezsiniz ve sizlerden birini işin başına geçirsem olacakları düşünmek bile istemiyorum. Askerlerime ağaçları kestirirken kölelere nöbet tutturursunuz."

Bir anlık sessizlik oldu, sonra Laurie güldü. Dolgun, derin bir sesti. Hokanu gülümsedi. Pug onu yakından izliyordu. Yaşamlarını elinde tutan genç adam, güvenlerini kazanmak için elinden geleni yapıyor gibiydi. Laurie ona ısınmış görünüyordu, ama Pug duygularını denetim altında tutuyordu. Savaşın asillerle avam tabakadan adamları yoldaş yaptığı, rütbeyi dikkate almaksızın yiyeceği ve sefaleti paylaşabilir kıldığı eski Midkemia toplumundan çok uzaktı. Tsuraniler hakkında en başta öğrendiği şeylerden biri, bir an için bile olsa, konumlarını asla unutmamalarıydı. Bu kulübede yaşanmakta olan her neyse, tesadüf değil, bu askerin düzenlediği bir şeydi. Hokanu sanki Pug'ın gözlerini üzerinde hissetmişti ve ona baktı. Pug bir köleden beklendiği üzerine bakışlarını yere indirmeden önce gözleri kısa bir süre kilitlendi. Bir an için aralarında bir iletişim oldu. Sanki asker şöyle demiş gibiydi: Dost olduğuma inanmıyorsun. Öyle olsun, payına düşeni yaptığın sürece.

Hokanu elini sallayarak, "Kulübenize dönün," dedi. "İyice dinlenin, çünkü öğle yemeğinin ardından yola çıkıyoruz."

Ayağa kalkıp eğilerek selam verdiler, sonra da kulübeden geri geri çıktılar. Pug sessizlik içinde yürüyordu, ama Laurie, "Acaba nereye gidiyoruz," dedi. Bir yanıt gelmediğinde de, "Neresi olursa olsun, buradan iyi bir yer olacağı kesin," diye ekledi.

Pug öyle olacağından şüpheliydi.

Bir el Pug'ı omzundan sarsarak uyandırdı. Sabah sıcağında dalmış, öğle yemeğinin ardından Laurie ile birlikte genç asille çıkacakları yolculuktan önceki fazladan istirahati değerlendiriyordu. Pug'ın önerdiği eski çiftçi Chogana derin bir uykuda olan Laurie'yi göstererek, sessiz olmasını işaret etti.

Pug ihtiyar çiftçiyle birlikte kulübeden çıkıp, binanın gölgesine oturdu. Chogana âdeti olduğu üzere ağır ağır konuşarak, "Lordum Hokanu kampın yeni köle başı seçilmemde senin aracı olduğunu söyledi," dedi. Pug'ın önünde eğilirken esmer, kırışık yüzüne soylu bir ifade geldi. "Sana minnettarım."

O kampta çok resmi ve alışılmadık olan bir hareketle, Pug selamına karşılık verdi. "Minnettar olunacak bir şey yok. Bir gözetmenin yapması gerektiği gibi davranacaksın. Kardeşlerimize iyi bakacaksın."

Chogana'nın ihtiyar yüzü, yıllar boyu tatula fıstığı çiğnemekten kahverengi olmuş dişlerini ortaya çıkaran bir sırıtışla gerildi. Hafif uyuşturucu etkisi olan bu fıstık -bataklıkta kolayca bulunabilirdi- verimliliği düşürmüyor, işin daha az yıpratıcı gelmesini sağlıyordu. Midkemialılann çoğu gibi Pug da, açıklayamayacağı nedenler yüzünden bu alışkanlıktan uzak durmuştu. İradesinin son kalesini de teslim etmek gibi bir şeydi bu.

Chogana, parlak ışık altında iyice kısılmış gözleriyle kampa baktı. Kamp, genç lordun koruması ve aşçının ekibi dışında boştu. Uzaklarda, ağaçların arasında çalışan işçilerin sesleri duyuluyordu.

"Szetac'ta, babamın çiftliğinde küçük bir çocukken," diye başladı Chogana, "bir yeteneğim olduğu keşfedildi. Beni incelediler ve eksik buldular." Pug son söylediğinin ne anlama geldiğini anlayamamıştı, ama sözünü de kesmedi. "Ben de babam gibi çiftçi oldum. Ama yeteneğim hâlâ vardı. Bazen Pug, insanların içinde bir şeyler görüyorum. Yaşım ilerledikçe, yeteneğim de duyulmaya başladı ve insanlar, genellikle fakir insanlar, gelip benden tavsiye istediler. Henüz gençken kibirliydim ve gördüklerimi söylemek karşılığında çok para alırdım. Yaşlanınca alçak gönüllü oldum ve ne veriyorlarsa onu aldım, ama hâlâ gördüklerimi söylüyordum. Her

halükârda, insanlar yanımdan öfkeli olarak ayrılıyorlardı. Neden biliyor musun?" diye sordu kıkırdayarak. Pug başını iki yana salladı. "Çünkü gerçeği değil, duymak istediklerini duymak için geliyorlardı."

Pug da Chogana ile gülmeye başladı. "Ben de yeteneğim körelmiş gibi yaptım, bir süre sonra da çiftliğime kimse gelmez oldu. Ama aslında yeteneğim körelmemişti, Pug, hâlâ insanlarda bir şeyler görebiliyorum, zaman zaman. Sende de bir şey gördüm ve sen ebediyen buradan ayrılmadan önce bunu sana söyleyeceğim. Ben bu kampta öleceğim, ama senin önünde farklı bir yazgı var. Beni dinleyecek misin?" Pug dinleyeceğini söyledi ve Chogana devam etti, "Senin içinde hapsolmuş bir güç var. Ne olduğunu ve ne anlama geldiğini ise bilemiyorum."

Tsuranilerin büyücülere karşı tavırlarını bilen Pug, birinin eski zanaatını fark etmiş olması olasılığı karşısında birden paniğe kapıldı. Birçokları için o sadece kamptaki herhangi bir köle, birkaçı için de eski bir toprak beyi idi.

Chogana gözleri kapalı olarak konuşmaya devam etti. "Rüyamda seni gördüm, Pug. Bir kuledeydin ve korkunç bir düşmanla karşılaşıyordun." Gözlerini açtı. "Bu rüyanın ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama bunu mutlaka bilmen gerekiyor. Düşmanınla karşılaşacağın o kuleye çıkmadan önce, *walını* arayıp bulmalısın; bu, varlığının gizli merkezi, içindeki mutlak huzur mekânıdır. Oraya bir kez girersen, artık hiçbir şey sana zarar veremez. Bedenin acı çekebilir, hatta ölebilir, ama *walın* içinde sen hep rahat ve huzurlu olursun. İyice ara, Pug, çok az adam *walını* bulabilir."

Chogana ayağa kalktı. "Birazdan yola çıkacaksınız. Gel, Laurie'yi uyandırmalıyız."

Kulübenin girişine doğru yürürlerken Pug, "Teşekkür ederim, Chogana," dedi. "Ama bir şey aklıma takıldı: Kuledeki bir düşmandan söz ettin. Kim olduğunu biliyor musun?"

Chogana bir kahkaha atarak başını aşağı yukarı salladı. "Ah, evet, onu gördüm." Kulübenin basamaklarını çıkarken hâlâ kıkırdıyordu. "Bir insanın en korkulası düşmanıdır o." Kısık gözleriyle Pug'ı süzdü. "O sendin."

* * *

Pug ve Laurie tapınağın merdivenlerinde oturuyorlardı, etraflarında da altı Tsurani muhafızı dolaşıyordu. Muhafızlar yolculuk boyunca -hemen hemen- nazik davranmışlardı. Yolculuk zor olmasa bile yorucu geçmişti. Ne at, ne de at yerine geçecek bir şey yoktu ve bir needra arabasına binmeyen her Tsurani -bazen başkalarının ayakları üzerinde- yürüyerek yolculuk

ediyordu. Soylular ise nefes nefese kalmış, ter içindeki kölelerin sırtlarındaki tahtırevanlar üzerinde taşınarak geniş caddelerde bir aşağı, bir yukarı dolaşıyorlardı.

Pug ve Laurie'ye kölelere verilen türden kısa, gri renkli cüppeler verilmişti. Bataklıklarda yeterli olan peştamalları, Tsurani vatandaşları arasında dolaşmak için uygun görülmemişti. Krallıktakiler kadar olmasa da, Tsuraniler de edepliliğe önem verirlerdi.

Savaş Körfezi denilen dev su kütlesinin sahili boyunca çıkan yolu takip etmişlerdi. Pug, eğer bu bir körfez ise, Midkemia'daki tüm körfezlerden daha büyük olduğunu düşündü, üzerinde yükselen ulu yamaçlardan bile diğer tarafını görmek mümkün değildi. Günlerce yol aldıktan sonra ekilmiş arazilere ulaşmışlardı, kısa bir süre sonra da karşı sahil görünmüştü. Birkaç gün daha yol aldıktan sonra da Jamar şehrine gelmişlerdi.

Pug ile Laurie çevrelerinde akıp giden trafiği izlerken, Hokanu tapınakta bir kurban kesti. Tsuraniler renklere fazlasıyla düşkündü anlaşılan. Burada, en düşük dereceli işçiler bile parlak renkli, kısa cüppeler giyiyorlardı. Varlıklı olanlar ise titizlikle işlenmiş desenleri olan, daha da göz alıcı giysiler giyiyorlardı. Yalnızca kölelerin renkli giysileri yoktu.

Şehrin her yeri insanlarla dolup taşıyordu: çiftçiler, tüccarlar, işçiler ve yolcular. Yanlarından, ürün ve mallarla dolu needra kervanları geçiyordu. İnsanların bu kadar çok sayıda olması Pug ve Laurie'nin başını döndürmüştü; Tsuraniler, âdeta İmparatorluk'un ticareti insanların durup dinlenmesini bekleyemezmişçesine, tıpkı karıncalar gibi koşuşturuyorlardı. Geçenlerin çoğu durup, dev barbarlar olarak gördükleri Midkemialılara bakıyorlardı. En uzunlarının boyları bir metre altmış beş santimi geçmiyordu ve erişkin boyu bir metre yetmiş santim olan Pug bile aralarında uzun boylu sayılıyordu. Midkemialılara gelince, onlar da Tsuranilere bücür der olmuştu.

Pug ve Laurie çevrelerine bakındılar. Şehrin merkezinde, büyük tapınakların olduğu yerde bekliyorlardı. Bir dizi parkın ortasında, farklı boyutlarda on piramit vardı. Hepsi de taşlarla bezenmiş ya da boyanmış olan zengin duvar resimleriyle süslüydü. Genç adamlar, bulundukları yerden, parkların üç tanesini görebiliyorlardı. Her birinin terasları, içlerinde dolaşan minyatür akarsuları, hatta minik şelaleleri bile vardı. Parkların çimenlerle kaplı zeminleri cüce ağaçlarla olduğu kadar, gölge yapan büyük ağaçlarla da bezenmişti. Dolaşan müzisyenler flütler ve tuhaf enstrümanlar

ile yabancı, çok sesli bir müzik çalıyor, parkta dinlenen ya da yoldan geçenleri eğlendiriyorlardı.

Laurie bütün dikkatini vermiş, dinliyordu. "Şu yarım vuruşları dinlesene! Ve şu kısa minörleri!" İç çekti ve bakışları yere indi, hüzünlenmişti. "Yabancı da olsa, müzik bu." Pug'a baktı, sesi her zamanki neşesinden yoksundu. "Keşke tekrar çalabilseydim." Uzaktaki müzisyenlere baktı. "Tsurani müziğinden hoşlanmaya bile başlayabilirdim." Pug onu özlemleriyle baş başa bıraktı.

Pug gözlerini hareketli şehir meydanında gezdirerek, şehrin dış bölgesine girdiklerinden beri durmaksızın karşılarına çıkan izlenimleri toparlamaya çalıştı. Her yerde insanlar bir koşuşturmaca içindeydi. Tapınakların az ötesinde, Kraliyet şehirlerindekilere benzeyen, ama daha büyük olan bir pazar yerinden geçtiler. Sokak satıcılarının ve müşterilerin patırtısı, kokular, sıcak, ona tuhaf bir şekilde yurdunu anımsatıyordu.

Hokanu'nun grubu yaklaşırken, baştaki muhafızlar, "Shinzawai! Shinzawai!" diye seslenerek bir soylunun yaklaştığını haber veriyor ve avamlar yoldan çekiliyordu. Grup, şehirde yalnızca bir kez durup yol verdi: parlak kırmızı tüylerden yapılmış cüppelere bürünmüş, baştan aşağı kırmızılar içindeki bir grup adama. Pug'ın başrahip olduğunu sandığı adam, kırmızı bir kafatasına benzetilmiş, ahşap bir maske takmış, diğerleriyse yüzlerini kırmızıya boyamışlardı. Kamıştan düdükler çalıyorlar, insanlar da kaçışarak yollarından çekiliyorlardı. Askerlerden biri bir korunma işareti yaptı, Pug da daha sonra bu adamların, ölümün ta kendisi olan tanrıça Sibi'nin erkek kardeşi, yürek yiyen Turakamu'nun rahipleri olduklarını öğrendi.

Pug yakındaki bir muhafıza dönüp, konuşmak için izin istediğini işaret etti. Muhafız başını bir kez salladı ve Pug, Hokanu'nun dua ettiği tapmağı göstererek, "Efendim, burada hangi tanrı yaşıyor?" diye sordu.

Asker samimi bir tavırla, "Seni cahil barbar," diye cevap verdi, "Tanrılar bu binalarda değil, Yukarı ve Aşağı Cennetlerde yaşarlar. Bu tapınak ise insanların adakta bulunmaları için. Burada lordumun oğlu, Yukarı Cennetin iyi tanrısı Chochocan ve onun hizmetkârı olan barış tanrısı Tomachaca'ya, Shinzawailere iyi şans getirmesi için dilekte ve adakta bulunacak."

Hokanu dönünce tekrar yola koyuldular. Şehirde yol alırlarken Pug hâlâ yanlarından geçtikleri insanları inceliyordu.

İnanılmaz bir kalabalık vardı, buna nasıl tahammül ettiklerini merak ediyordu. Pug ve Laurie, tıpkı şehre ilk kez inmiş köylüler gibi Jamar'ın harikalarını hayretler içinde izliyorlardı. Sözüm ona çok yer görmüş olan ozan dahi, gördüklerinin bazıları karşısında şaşkınlık içinde kalıyordu. Bir süre sonra muhafızlar, barbarların en sıradan şeylere bile büyük bir keyifle bakmalarıyla dalga geçer olmuşlardı.

Geçtikleri her bina ahşaptan ve kumaşı andıran, ama katı, yarı saydam bir maddeden yapılmıştı. Tapınaklar gibi birkaçı da taşlarla inşa edilmişti, ama en dikkat çekici olan şey, tapınaklardan işçi kulübelerine kadar gördükleri her binanın, koyu kahverengi bir cila vurulmuş bordürleri ve kapı kasaları dışında tamamen beyaza boyanmış olmasıydı. Görünen her yüzey rengârenk resimlerle süslenmişti. Her yer hayvanlar, manzaralar, tanrısal imgeler ve savaş sahneleriyle kaplıydı. Gözlere layık, tam bir renk cümbüşüydü.

Tapınakların kuzeyinde, parklardan birinin karşısında, çalılarla çevrilmiş açık bahçelerle diğerlerinden ayrılmış ve geniş bir caddeye bakan, tek bir bina vardı. Kendi muhafızlarınınkilere benzer zırh ve başlıklar içindeki iki muhafız kapıyı koruyorlardı. Hokanu yaklaşınca onu selamladılar.

Diğer muhafızlar köleleri genç efendinin yanında bırakıp, tek kelime etmeden evin arkasına dolaştılar. Onun bir işareti üzerine, kapı muhafızlarından biri, bir örtüyle kapatılmış olan geniş kapıyı açtı. Her iki yanında kapılar olan, arkaya doğru uzanan açık bir koridora girdiler. Hokanu onları, evdeki kölelerden birinin açtığı, arkadaki bir kapıya götürdü.

O zaman Pug ve Laurie evin, ortasında her taraftan girilebilen, geniş bir bahçesi olan bir kare şeklinde tasarlandığını anladılar. Fokurdayan bir havuzun yanında yaşlıca bir adam oturuyordu, sade ama gösterişli, lacivert bir cüppe giymişti. Elindeki bir parşömen tomarına göz atıyordu. Üçü içeri girince başını kaldırdı ve Hokanu'yu karşılamak için kalktı.

Genç adam başlığını çıkarıp esas duruşa geçti. Pug ve Laurie ses çıkarmadan, biraz daha geride durdular. Adam başıyla onayladı ve Hokanu yaklaştı. Kucaklaştılar ve yaşlı adam, "Seni tekrar görmek güzel, oğlum," dedi. "Kampta işler nasıldı?"

Hokanu kamp hakkındaki raporunu verdi, kısa ve öz konuşuyor, önemli olan hiçbir noktayı atlamıyordu. Ardından, durumu düzeltmek için

yapılanlardan söz etti. "Böylece yeni gözetmen, kölelere yeterince yemek ve istirahat sağlayacak. Yakında verimi artıracaktır."

Babası başıyla onayladı. "Akıllıca hareket etmişsin, oğlum. İlerlemeyi ölçmek üzere birkaç ay sonra başka birini göndeririz, ama durum nasıl olsa şimdikinden daha kötü olamaz. Savaş Lordu daha fazla üretim istiyor, bizimle arası da zaten iyi değil."

Köleleri ilk kez olarak fark etti. Pug ve Laurie'yi göstererek yalnızca, "Ya bunlar?" dedi.

"Bunlar olağan dışı. Ağabeyim kuzeye gitmeden önceki gece konuştuklarımızı düşündüm. İşe yarayabilirler."

"Bundan kimseye söz ettin mi?" Kurşun rengi gözlerinin çevresinde sert hatlar belirdi. Boyu çok daha kısa da olsa, Pug'a Lord Borric'i anımsatıyordu.

"Hayır baba. Yalnızca o gece konseyde olanlara-"

Evin efendisi elini sallayarak sözünü kesti. "Fikirlerini sonrası için sakla. 'Bir şehirde sırlara güven olmaz. Septiem'e haber ver. Evi kapatıp, sabahleyin malikânemize gitmek üzere yola çıkıyoruz."

Hokanu hafifçe eğilerek selam verdi ve çıkmak üzere döndü. "Hokanu." Babasının sesi onu durdurdu. "İyi iş gördün." Genç adam bahçeden ayrılırken yüzündeki gurur açıkça okunuyordu.

Evin efendisi küçük bir fıskiyenin yanındaki, oyma taştan bir bankın üzerine tekrar oturdu ve iki köleyi süzdü. "Adlarınız ne sizin?"

"Pug, efendim."

"Laurie, efendim."

Bu basit cevaplardan bir fikir edinmiş gibiydi. Sol tarafını işaret edip, "Şu kapı," dedi, "mutfaklara gider. Hadonramın adı Septiem'dir. O sizinle ilgilenecektir. Şimdi gidin."

Selam verip bahçeden çıktılar. Evde yollarını ararlarken, Pug bir köşede karşılarına çıkan genç bir kızı neredeyse yere deviriyordu. Kız bir köle giysisi giymişti ve bir sepet dolusu çamaşır taşıyordu. Sepet elinden fırlayıp düştü.

"Eyvah!" diye bağırdı kız. "Bunları yeni yıkamıştım. Şimdi hepsini tekrar yıkamam gerekecek." Pug hemen eğilip toplamasına yardım etti. Kızın bir Tsuraniye göre uzun olan boyu neredeyse Pug'a eşitti, vücudu da düzgündü. Kahverengi saçlarını arkada toplamıştı, kahverengi gözlerini de uzun, koyu kirpikler süslüyordu. Pug giysileri toplamayı bırakıp, bariz bir hayranlıkla

kızı süzmeye başladı. Kız onun bakışları karşısında bir an tereddüt etti, sonra kalan giysileri hemen toparlayıp aceleyle uzaklaştı. Laurie arkasından bakarak kızın ince bedenini ve kısacık köle giysisinin iyice ortaya çıkardığı bronzlaşmış bacaklarını süzdü.

Laurie Pug'ın omzuna vurdu. "Ha! Sana şansımızın açılacağını söylemiştim."

Evden çıkıp, iştahlarını kabartan bir sıcak yemek kokusuyla dolu mutfağa geldiler. "Bence o kızı çok etkiledin, Pug."

Pug'ın kadınlarla fazla bir deneyimi olmamıştı, kulaklarının hemen kızardığını hissetti. Köle kampında çoğu zaman kadınlardan konuşulurdu ve her şeyden çok bu yüzden kendini hep toy bir çocuk gibi hissetmişti. Laurie'nin onunla dalga geçip geçmediğini görmek için dönünce, sarışın şarkıcının arkasına baktığını gördü. Onun bakışlarını takip edince de, utangaç bir gülümseme taşıyan bir yüzün evdeki bir pencerenin arkasına kaçtığını gördü.

Ertesi gün, Shinzawai Ailesi tam bir telaş içindeydi. Köleler ve hizmetkârlar, kuzeye yapılacak olan yolculuğun hazırlıkları için dört bir yana koşturuyorlardı. Evde kendilerine bir iş verecek kadar vakti olan kimse olmadığı için, Pug ve Laurie de boş kalmışlardı. Geniş, söğüde benzeyen bir ağacın gölgesinde oturmuş, bir yandan koşuşturmacayı izlerken, bir yandan da kendileri için yeni bir şey olan boş zamanlarının tadını çıkarıyorlardı.

"Bunlar delirmiş, Pug. Kervanlar için bile bu kadar hazırlık yapıldığını görmemiştim. Sanki her şeylerini yanlarına alacak gibiler."

"Belki de öyledir. Bu insanlar artık beni şaşırtmıyor." Pug doğrulup ağacın gövdesine yaslandı. "Mantığa kafa tutan şeylere şahit oldum."

"Doğru. Ama benim kadar çok yer gezip görünce anlıyorsun ki, bir şey ne kadar farklı görünüyorsa, o kadar sıradandır."

"Ne demek istiyorsun?"

Laurie de kalkıp, ağacın diğer tarafına yaslandı. Kısık bir sesle, "Emin değilim, ama bir şeyler döndüğü ve bunda bizim de bir rolümüz olduğu kesin," dedi. "Gözümüzü dört açarsak, durumu lehimize çevirebiliriz. Bunu hiç unutma. Birisi senden bir şey isteyecek olursa, konumlarınız görünüşte ne kadar farklı olursa olsun, daima pazarlık edebilirsin."

"Tabii. Ona istediğini ver, o da yaşamana izin versin."

Laurie gözlerinde bir coşku parıltısıyla, "Bu kadar kötümser olmak için fazla gençsin," diye karşı çıktı. "Bak ne diyeceğim. Sen görmüş geçirmiş pozlarını benim gibi eski gezginlere bırak, ben de hiçbir fırsatı kaçırmamanı sağlarım."

Pug homurdandı. "Ne fırsatı?"

Laurie Pug'ın arkasını işaret ederek, "Her şeyden önce," dedi, "dün neredeyse yere yıktığın o kız, şuradaki kutuları kaldırmakta pek zorlanıyor." Dönüp bakan Pug, çamaşırcı kızın arabalara yüklenecek olan çok sayıdaki ağır kutuyu üst üste koymaya çalıştığını gördü. "Bence biraz yardıma hayır demez, sen ne diyorsun?"

Pug'ın kararsızlığı yüzünden okunuyordu. "Ne...?"

Laurie onu hafifçe iteledi. "Yürüsene budala. Şimdi biraz yardım, sonra... kim bilir?"

Pug duraksadı. "Sonra mı?"

"Tanrılar adına!" diye güldü Laurie ve Pug'ın kıçına şaka yollu bir tekme attı.

Ozanın neşesi bulaşıcıydı, Pug da kıza yaklaşırken gülümsüyordu. Kız büyük bir tahta kutuyu, bir başkasının üzerine koymaya çalışıyordu. Pug elinden aldı. "Dur, ben yapayım."

Kız kararsızca geri çekildi. "Aslında ağır değil. Ama bana göre fazla yüksek." Pug dışında her yere bakıyordu.

Pug hassas elini pek fazla zorlamadan kutuyu kolayca kaldırıp diğerlerinin üzerine koydu. Sıradan bir iş yapmış edasıyla, "İşte oldu," dedi.

Kız, gözlerinin önüne düşmüş olan kaçamak bir tutam saçı arkaya attı. "Sen barbarsın, değil mi?" Sesinde tereddüt vardı.

Pug irkildi. "Bu, sizin taktığınız isim. Ben de kendimi herkes kadar medeni görüyorum."

Kız kızardı. "Seni gücendirmek istemedim. Benim halkım da barbar olarak nitelenir. Tsurani olmayan herkese böyle derler. Ben, diğer dünyadansın demek istemiştim."

Pug başıyla onayladı. "Adın ne?"

Kız, "Katala," dedi ve hemen, "Seninki ne?" diye ekledi. "Pug."

Kız gülümsedi. "Garip bir isim bu. Pug." Tınısından hoşlanmış gibiydi.

O sırada hadonra Septiem evin köşesinde belirdi, yaşlı ama dik duran, emekli bir general havası taşıyan bir adamdı. "Siz ikiniz!” diye çıkıştı. "Yapılacak işler var! Orada öylece dikilmeyin."

Katala koşarak eve girdi, Pug da ne yapacağını bilemez bir halde, sarı cüppeli kâhyanın önünde kalakaldı. "Sen! Adın ne?" "Pug, efendim."

"Anlaşılan sana ve sarışın dev arkadaşına bir iş verilmemiş. Bunu düzeltiriz. Çağır onu."

Pug iç çekti. Boş zamanları buraya kadardı. Laurie'ye gelmesini işaret etti ve arabaları yükleme işine verildiler.

MALİKÂNE

SON ÜÇ HAFTA BOYUNCA HAVA GİDEREK SERİNLEMİŞTİ.

Yine de yaz sıcağı hissediliyordu. Bu topraklarda kış mevsimi, tabii buna mevsim denirse, yalnızca altı hafta sürer ve kuzeyden gelen kısa, serin yağmurlarla geçerdi. Ağaçlar mavimsi yeşil yapraklarının çok azını dökerdi, sonbaharın geldiğini gösteren hiçbir belirti de olmazdı. Tsuranuanni'de geçirdiği dört yıl boyunca Pug mevsimlerin değiştiğini gösteren o tanıdık işaretlerin hiçbirini görmemişti: ne kuş göçleri, ne sabahları düşen çiy, ne donan yağmurlar, kar, ne de yabani çiçeklerin açması. Bu topraklar ebediyen yazın yumuşak kehribar rengine bürünmüştü âdeta.

Yolculuğun ilk birkaç günü boyunca Jamar'dan kuzeydeki Sulan-qu şehrine giden yolu takip etmişlerdi. Gagajin nehri ardı arkası kesilmeyen tekneler ve mavnaları taşırken, yol da kervanlar, çiftçi arabaları ve tahtırevanlarla taşınan soylularla en az nehir kadar kalabalıktı.

Shinzawai Lordu ilk gün, Yüce Konseye katılmak üzere tekneyle Kutsal Şehir'e gitmişti. Ev halkı daha rahat bir tempoyla yol alıyordu. Sulan-qu şehrinin dışında Hokanu, Acoma Leydisi'ni ziyaret etmek üzere bir mola verdi ve Pug ile Laurie, yeni yakalanmış bir Midkemialı köle ile sohbet etme fırsatı buldular. Haberler iç karartıcıydı. Son duyduklarından beri değişen bir şey yoktu; yenişememe hali devam ediyordu.

Kutsal Şehir'de Shinzawai Lordu da oğluna katıldı ve Silmani şehrinin dışındaki Shinzawai malikânesine doğru yollarına devam ettiler. Oradan kuzeye kadar olan yolculuk olaysız geçti.

Shinzawai kervanı, ailenin kuzeydeki malikânesinin sınırlarına yaklaşıyordu. Yol boyunca Pug ve Laurie'nin mutfak kaplarını boşaltmak, needra pisliklerini temizlemek ve malzemeleri indirip bindirmek gibi ara sıra çıkan işler dışında yapacakları pek bir şey yoktu. Şimdi de bir arabanın arkasında oturmuş, ayaklarını sallayarak yolculuk ediyorlardı. Laurie içi

karpuza benzeyen ve iri, yeşil bir narı andıran, olgun bir jomach meyvesini dişledi. Çekirdeklerini tükürürken, "Elin nasıl?" diye sordu.

Pug avucu boyunca yayılmış kızıl, buruşuk yarayı inceledi. "Hâlâ sert. Sanırım daha fazla da iyileşmez."

Laurie bir baktı. "Bir daha kılıç taşıyabileceğini sanmam." Sırıttı.

Pug kahkahalarla güldü. "Sen de öyle. Nedense içimde, İmparatorluk Atlı Birlikleri'nde sana iş bulamayacaklarmış gibi bir his var."

Laurie ağzındaki çekirdekleri püskürttü ve arkalarında gelen arabayı çeken needranın burnuna çarptılar. Altı bacaklı hayvan homurdandı ve sürücüsü sopasını öfkeyle onlara doğru salladı. "İmparatorun hiç atı olmadığı ve bu nedenle atlı birlikleri de olmadığı gerçeğini saymazsak, bundan daha güzel bir iş düşünemezdim."

Pug alaycı bir ifadeyle güldü.

Laurie bir aristokrat havasıyla konuşarak, "Şunu biliniz ki, sevgili dostum," dedi, "biz ozanların yolu, sayıları az da olsa, bin bir güçlükle kazandığımız paralara göz dikmiş, pek de saygıdeğer olmayan bazı müşteriler, yani eşkıyalar ve haydutlar tarafından sık sık kesilir. Kendini savunma becerisini edinemeyen, bizim meslekte fazla kalamaz, bilmem anlatabildim mi?"

Pug gülümsedi. Şehirlerde bir ozanın âdeta kutsal bir kişi olarak görüldüğünü biliyordu, çünkü ona zarar verilecek ya da soyulacak olsa bu duyulur ve herkes oradan ayağını keserdi. Yolda ise durum farklıydı. Laurie'nin kendi başının çaresine bakabileceğine inancı tamdı, ama bu kibirli sözlerinin karşılıksız kalmasına da izin verecek değildi. Ama tam ağzını açmıştı ki, kervanın ön tarafından gelen bağrışmalar sözünü kesti. Muhafızlar hemen fırladılar, Laurie de kısa boylu yol arkadaşına döndü. "Bu da neyin nesi böyle?"

Cevabını beklemeden aşağı atlayıp koşmaya başladı. Pug da onu izledi. Kervanın başına, Shinzawai Lordu'nun tahtırevanının arkasına vardıklarında, yoldan kendilerine doğru yaklaşan bazı şekiller gördüler. Laurie Pug'ın koluna yapıştı. "Atlılar!"

Pug neredeyse gözlerine inanamayacaktı, çünkü Shinzawai malikânesinden gelen yoldan, görünüşe göre gerçekten de atlılar yaklaşıyordu. Yaklaştıkları zamansa bir atlı ve üç cho-ja olduklarını gördü, üçü de gösterişli lacivert giysiler giymişlerdi.

Kahverengi saçlı, çoğundan uzun boylu, genç bir Tsurani olan atlı, atından indi. Hareketleri hantaldı ve Laurie, "En iyi binekleri bu ise, askeri anlamda hiçbir tehdit oluşturamazlar," dedi. "Bak, ne eyer, ne de gem yok, yalnızca deri kayışlardan yapılmış, uydurma bir koşum var. Zavallı at da görünüşüne bakılırsa, aylardır iyi bir tımar yüzü görmemiş."

Atlı yaklaşırken tahtırevanın perdesi aralandı. Köleler tahtırevanı yere indirdiler ve Shinzawai Lordu dışarı çıktı. Hokanu kervanın arkasında, muhafızların arasında bulunduğu yerden babasının yanına gelmiş, atlıyla kucaklaşıp selamlaşıyordu. Sonra atlı Shinzawai Lordu'nu kucakladı. Pug ve Laurie atlının, "Baba! Seni tekrar görmek güzel," dediğini duydular.

Shinzawai Lordu da, "Kasumi! Büyük oğlumu görmek çok güzel," dedi. "Ne zaman döndün?"

"Bir haftadan az bir süre önce. Jamar'a gelecektim, ama buraya geleceğinizi duydum, ben de bekledim."

"Buna memnun oldum. Yanındakiler kim?" Yaratıkları işaret etti.

En öndekini göstererek, "Bu," dedi, "Hücum Önderi X'calak, Midkemia dağlarının altındaki kısa boylularla savaştan yeni döndü."

Yaratık ileri çıkıp elini kaldırarak -tıpkı bir insan gibi- selam verdi ve güçlü, tiz bir sesle, "Selam sana, Shinzawai Lordu Kamatsu," dedi. "Ceddinize saygılar."

Shinzawai Lordu da belini hafifçe eğerek selam verdi. "Selam, X'calak. Kovanınıza saygılar. Cho-jalara kapımız her zaman açıktır."

Yaratık geri çekilip bekledi. Lord dönüp ata baktı. "Üzerine oturduğun bu şey de nedir, oğlum?"

"Bir at, Baba. Barbarların savaşta bindikleri bir yaratık. Sana daha önce de onlardan söz etmiştim. Gerçekten inanılmaz bir yaratık. Üzerindeyken, en hızlı cho-ja koşucusunu bile geçebilirim."

"Üzerinde nasıl duruyorsun peki?"

Shinzawailerin büyük oğlu güldü. "Korkarım ki, büyük zorlukla. Barbarların bunun için bazı numaraları var, ama henüz öğrenemedim."

Hokanu gülümsedi. "Belki birkaç ders ayarlayabiliriz."

Kasumi samimi bir hareketle sırtına bir şaplak attı. "Birkaç barbardan istedim, ne yazık ki, hepsi ölüydü."

"Burada ölü olmayan iki tane var."

Kasumi erkek kardeşinin arkasına bakınca, etraflarında toplanmış olan kölelerden en az bir baş boyu daha uzun olan Laurie'yi gördü. "Pekâlâ. Eh,

ondan bunu istemeliyiz. Baba, iznin olursa, eve dönüp gelişiniz için hazırlıkları tamamlamak istiyorum."

Kamatsu oğluna sarılıp onayladı. Büyük oğul atın yelesini avuçladı ve atletik bir sıçrayışla bindi. El sallayarak uzaklaştı.

Pug ve Laurie hemen arabadaki yerlerine döndüler. Laurie, "Daha önce o şeylerden görmüş müydün hiç?" diye sordu.

Pug başıyla onayladı. "Evet. Tsuraniler onlara cho-ja diyor. Tıpkı karıncalar gibi büyük kovan tümseklerinde yaşarlar. Kampta konuştuğum Tsurani köleler, onların çok uzun zamandır var olduklarını söylemişlerdi. İmparatorluk'a sadıklar, ama hatırladığıma göre biri, her kovanın kendi kraliçesi olduğunu söylemişti."

Laurie tek eliyle tutunarak, arabanın ön tarafını kolaçan etti. "Onlarla yaya olarak karşılaşmak istemem. Nasıl koştuklarına baksana."

Pug bir şey söylemedi. Shinzawailerin büyük oğlunun dağın eteklerindeki kısa boylular hakkında söyledikleri, eski anıları canlandırmıştı. Tomas yaşıyorsa, diye düşündü, şimdi yetişkin bir adamdır. Eğer yaşıyorsa.

Shinzawai malikânesi muazzamdı. Pug'ın gördüğü -tapınak ve saraylar hariç- en büyük bina olduğu açıktı. Bir tepeye kurulmuştu ve miller boyu uzayıp giden bir doğa manzarasına hâkimdi. Ev tıpkı Jamar'daki gibi kare şeklindeydi, ama boyutları kat kat büyüktü. Şehirdeki ev bunun iç bahçesine rahatlıkla sığabilirdi. Bahçenin arkasında da dış binalar, mutfak ve köle kulübeleri vardı.

Pug bahçeyi görebilmek için başını dışarı uzattı, ama hızlı yürüyorlardı ve her şeyi iyice görmeye yetecek zaman yoktu. Hadonra Septiem ona çıkıştı. "Oyalanma."

Pug adımlarını açıp Laurie'nin arkasına yetişti. Ama kısa bir göz atışta bile bahçe oldukça etkileyiciydi. Minyatür ağaçların ve çiçek açmış bitkilerin ortasına yapılmış üç havuzun yanlarına çok sayıda gölgelik ağaç dikilmişti. Rahat dinlenme için taş banklar yerleştirilmişti ve her yerde çakıllarla döşenmiş zarif yollar vardı. Bu minik parkın çevresinde de üç katlı bina yükseliyordu. Üstteki iki katta balkonlar vardı ve çok sayıda merdivenle birbirlerine bağlanmışlardı. Üst katlarda koşuşturan hizmetçiler görülebiliyordu, ama bahçede, en azından geçtikleri kısmında, başka kimse yok gibiydi.

Kayarak açılan bir kapıya geldiklerinde Septiem onlara döndü. Sert bir sesle, "Sizi iki barbar, bu evin efendilerinin önünde hareketlerinize dikkat edin, yoksa tanrılar adına yemin ederim ki, ikinizin de sırtlarındaki deriyi santim santim yüzdürürüm. Size ne söylüyorsam hepsini yapacaksınız, yoksa Efendi Hokanu'nun sizi bataklıklarda çürümeye bırakmış olmasını dilersiniz."

Kapıyı kaydırarak açtı ve kölelerin geldiğini duyurdu. İçeri girmeleri emredildi ve Septiem ikisini birden içeri itti. Kendilerini üzeri bir resimle kaplı, yarı saydam, büyük bir kapıdan süzülen, rengârenk ışıkla dolu bir odada buldular. Duvarlarda küçük ve zarif, her biri usta işi olan oymalar, goblenler ve tablolar asılıydı. Zemin, Tsuranilerde âdet olduğu üzere kalın bir minder yığınıyla kaplıydı. Büyük bir minderin üzerinde Shinzawai Lordu Kamatsu oturuyordu; iki oğlu ise karşısındaydı. Hepsi de kumaşı ve dikimi pahalı olan, yalnızca çalışmadıkları zamanlarda giydikleri kısa giysiler içindeydiler. Pug ve Laurie, kendileriyle konuşulana dek gözlerini yerden kaldırmadan beklediler.

İlk konuşan Hokanu oldu. "Sarışın devin adı Loh-'re, daha normal boylu olan da Poog."

Laurie ağzını açacak gibi oldu, ama daha ağzını açamadan Pug onu dirseğiyle dürttü.

Büyük oğul bu hareketi fark etti ve "Konuşacak mısın?" dedi.

Laurie başını kaldırdı, sonra hemen indirdi. Emirler çok açıktı: Konuşman emredilene kadar konuşma. Laurie bu sorunun bir emir olduğundan emin değildi.

Evin efendisi, "Konuş," dedi.

Laurie Kasumi'ye baktı. "Ben Laurie'yim, efendim. Lor-ee. Arkadaşım da Poog değil, Pug."

Hokanu yanlışın düzeltilmesine şaşırmış gibiydi, ama büyük kardeş başıyla onayladı ve isimleri doğru olarak telaffuz edene kadar birkaç defa tekrarladı. Sonra, "Hiç ata bindiniz mi?" diye sordu.

İki köle de olumlu anlamda başlarını salladılar. Kasumi, "İyi," dedi. "Öyleyse bana bunun en iyi nasıl yapılacağını gösterebilirsiniz."

Pug, eğik duran boynunun müsaade ettiği kadarıyla bakışlarını odada gezdirirken, gözüne bir şey çarptı. Shinzawai Lordu'nun yanında bir oyun tahtası ve tanıdık figürlere benzer

Bir şeyler duruyordu. Kamatsu bunu fark etti ve "Bu oyunu biliyor musun?" diye sordu. Uzanıp oyun tahtasını alarak önüne koydu.

Pug, "Efendim, bu oyunu biliyorum," dedi. "Biz buna satranç deriz."

Hokanu, öne doğru uzanmış olan kardeşine baktı. "Birçoklarının da söylediği gibi, Baba, barbarlarla daha önce de ilişkiler olmuş."

Babası elini sallayarak bu yorumu geçiştirdi. "Bu bir teori." Pug'a, "Otur ve taşların nasıl hareket ettiklerini göster," dedi.

Pug oturup, Kulgan'ın öğrettiklerini hatırlamaya çalıştı. Bu oyunda vasat bir öğrenciydi, ama birkaç temel açılış biliyordu. Bir piyonu ileri sürdü ve "Bu taş yalnızca bir kare ilerleyebilir, efendim, ama ilk olarak oynandığı zaman hariç," dedi. "O zaman iki kare ilerleyebilir." Evin efendisi başıyla onaylayarak, devam etmesini işaret etti. "Bu taş da attır ve şu şekilde hareket eder," dedi Pug.

Çeşitli taşların hareketlerini gösterdikten sonra, Shinzawai Lordu, "Biz bu oyuna şah deriz," dedi. "Taşların adları farklı, ama aynı oyun. Gel, oynayacağız."

Kamatsu beyaz taşlan Pug'a verdi. O, şahın önündeki piyonu ilerleterek sıradan bir açılış yaptı, Kamatsu da karşılık verdi. Pug kötü oynadı ve kısa sürede yenildi. Diğerleri oyun boyunca çıt çıkarmadan izlediler. Oyun bitince lord, "Kendi halkın içinde iyi bir oyuncu musun?" dedi.

"Hayır, efendim. Kötü bir oyuncuyum."

Gözlerinin kenarları kırışarak gülümsedi. "Öyleyse halkın sanıldığı kadar barbar olmasa gerek. Yakında yine oynayacağız."

Büyük oğluna başıyla işaret verdi ve Kasumi ayağa kalktı.

Babasına eğilip selam vererek Pug ve Laurie'ye, "Gelin," dedi.

Evin efendisine selam verip, Kasumi'nin ardından odadan çıktılar. Onları evin içinden geçirerek şilte ve minderlerle dolu, daha küçük bir odaya getirdi. "Burada uyuyacaksınız. Benim odam hemen bitişikte. Sizi her an elimin altında istiyorum."

Laurie sesini yükselterek konuşmaya cüret etti. "Efendimiz bizden ne istiyor?"

Kasumi onu bir an süzdü. "Siz barbarlardan asla iyi köle olmaz. Haddinizi hemen aşıyorsunuz."

Laurie bir özür gevelemeye başladı, ama sözü kesildi. "Bunun bir önemi yok. Beni eğiteceksin, Laurie. Ata binmeyi ve dilinizi konuşmayı öğreteceksin. İkiniz de. Kendi aranızda konuşurken çıkardığınız şu" -

duraksadı, sonra düz, burnundan gelen bir wa-wa-wa sesi çıkardı- "seslerinin ne anlama geldiğini öğreneceğim."

Tüm evde yankılanan tek bir çan sesi konuşmalarını böldü. Kasumi, "Bir Yüce geliyor," dedi. "Odanızda kalın. Benim gidip babamla birlikte onu karşılamam gerek." Aceleyle uzaklaşarak, iki Midkemialıyı yeni odalarında, hayatlarındaki bu son değişikliği düşünmeye bıraktı.

Bunu izleyen iki gün içinde Pug ve Laurie, Shinzawailerin önemli misafirini iki kez gördüler. Görünüşü Shinzawai lorduna oldukça benziyordu, ama ondan daha inceydi ve Tsurani Yücelerine özgü siyah cüppeyi giyiyordu. Pug hizmetkârlara sorduğu birkaç soruyla pek bir şey öğrenememişti. Gördükleri, Tsuranilerin Yücelere karşı neden böylesine bir korkuyla karışık saygı duyduklarını anlamaları için yeterli olmamıştı. Apayrı bir güç gibiydiler ve Tsurani sosyal yapısını pek kavrayamamış olan Pug, tam olarak nasıl bir konuma sahip olduklarını bilemiyordu. Önceleri bir tür toplumsal utanç taşıdıklarını düşünmüştü, çünkü kendisine söylenen tek şey, Yücelerin "yasanın dışında" olduklarıydı. Daha sonra, Pug'ın önemli konulardaki bilgisizliğine inanamayan bir Tsurani kölesi artık bıkmış ve Yücelerin, İmparator için yaptıkları ve ne olduğu bilinmeyen bir hizmet karşılığında çok az toplumsal sınırlamaya tabi olduklarını, bazen de hiç olmadıklarını açıklamıştı.

Bu arada Pug, esaretin verdiği yabancılık duygusunu hafifleten bir keşif yapmıştı. Needra ağıllarının arkasında viyaklayan, kuyruklarını sallayan köpeklerle dolu bir köpek kulübesi bulmuştu. Kelewan'da gördüğü, Midkemia'dakilere benzeyen tek hayvan bunlardı ve yanında olmalarından tarifsiz bir zevk duyuyordu. Hemen odalarına geri koşup Laurie'yi kulübeye getirmişti. Şimdi de oynaşıp duran bir grup köpeğin ortasında oturuyorlardı.

Laurie heyecanla oynamalarına güldü. Dük'ün av köpeklerine pek benzemiyorlardı, bacakları daha uzun ve daha zayıftılar. Kulakları sivriydi ve duydukları her seste dikiliyorlardı.

"Daha önce de bunlar gibisini görmüştüm, Gulbi'de. Kuzey Büyük Kesh Ticaret Yolu'nda bir şehirdir. Bunlara tazı denir ve Güneş Vadisi yakınlarındaki çayırlarda hızlı kedileri ve antilopları yakalamak için kullanılırlar."

Rachmad adında zayıf, göz kapakları sarkmış bir köle olan kulübe bakıcısı yaklaşıp onları kuşkuyla izledi. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Laurie huysuz adama bir baktı ve şaka yollu bir hareketle bir yavrunun burnunu çekti. "Yurdumuzdan ayrıldığımızdan beri köpek görmemiştik, Rachmad. Efendimiz Yüce ile ilgileniyor, biz de güzel kulübeni ziyaret edelim dedik."

"Güzel kulübe" sözünü duyunca sert yüz birden ışıldadı. "Köpekleri sağlıklı tutmaya çalışıyorum. Onları kilit altında tutmamız gerek, yoksa kendilerini hiç sevmeyen cho-jalarla uğraşıyorlar." Pug bir an için, onların da atlar gibi Midkemia'dan alınmış olabileceğini düşündü. Nereden geldiklerini sorunca Rachmad ona sanki bir deliymiş gibi baktı. "Herhâlde güneşte biraz fazla kaldın sen. Köpekler hep vardı." Bu son sözle birlikte konuşmasını noktalayıp gitti.

O gece geç saatlerde Pug uyandığında, Laurie'yi odalarına girerken gördü. "Neredeydin?"

"Şşt! Tüm evi ayağa kaldırmak mı istiyorsun? Uyumana bak."

"Nereye gittin?" diye sordu Pug kısık sesle. Loş ışıkta Laurie'nin sırıtışı görülebiliyordu. "Aşçı yamaklarından birine uğradım, biraz... sohbet ettik."
"Ya. Almorella mı?"

"Evet," diye coşkuyla cevap verdi. "Ne kız ama." Mutfakta çalışan genç köle kız, kervanın dört gün önceki gelişinden beri Laurie'yle uzun uzun bakışıyordu.

Laurie bir anlık sessizlikten sonra, "Sen de birkaç arkadaş edinmelisin," dedi. "Her şeye bambaşka bir açıdan bakmanı sağlıyor."

"Eminim öyledir," dedi Pug, sitemle karışık bir imrenmeyle. Almorella Pug'a yakın bir yaşta, parlak koyu renk gözlü, zeki ve neşeli bir kızdı.

"Şu küçük Katala'ya gelince. Bana kalırsa o da sana göz koymuş."

Yanakları kızaran Pug arkadaşına bir yastık fırlattı. "Öf, kapa çeneni de uyu."

Laurie kahkahasını bastırdı. Şiltesine dönüp Pug'ı düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Havada hafif bir yağmur kokusu vardı ve Pug bunun verdiği serinlik hissini memnuniyetle karşılamıştı. Laurie Kasumi'nin atının üzerinde oturuyor, genç subay da yanında durmuş izliyordu. Tsurani zanaatkârları Laurie'nin tarifine göre bir eyer ve gem yapmışlardı, şimdi de Laurie bunların nasıl kullanıldıklarını gösteriyordu.

"Bu at savaş eğitimi almış," diye bağırdı Laurie. "Boynundan dizginlenebiliyor," -dizginleri atın boynunun önce bir, sonra diğer tarafına

getirerek gösterdi- "ya da bacaklarla yönlendirilebiliyor." Ellerini kaldırarak evin büyük oğluna bunun nasıl yapıldığını gösterdi.

Genç soyluyu üç haftadır eğitiyorlardı, o da bu işe doğal bir yatkınlığı olduğunu göstermişti. Laurie attan indi ve Kasumi bindi. Tsurani başlangıçta biraz hantal hareket ediyor, eyeri ona tuhaf bir his veriyordu. Seke seke ilerlerken Pug, "Efendim, bacaklarınızın alt kısmıyla sıkıca kavrayın!" diye seslendi. At baskıyı hissetti ve temposunu artırdı. Kasumi ise artan hız karşısında endişeleneceğine heyecanlanmış görünüyordu. "Topuklarınızı aşağıda tutun!" diye bağırdı Pug. Sonra Kasumi iki köleden de başka talimat almadan atın böğrünü sertçe dürttü ve açık arazide koşturmaya başladı.

Laurie çayırlarda gözden yitişini izledi ve "Ya doğuştan binici ya da kendini öldürecek," dedi.

Pug başıyla onayladı. "Bence püf noktasını kaptı. Cesaretten yoksun olmadığı da kesin…"

Laurie yerden uzun bir ot koparıp dişlerinin arasına aldı. Eğilip ayaklarının dibinde yatan bir dişi köpeğin kulağını sıvazladı, bunu yapmaktaki amacı köpekle oynamak olduğu kadar, dikkatini dağıtarak atın peşinden gitmesine de engel olmaktı. Köpek sırt üstü uzandı ve oynaşarak elini ısırdı.

Laurie Pug'a döndü. "Dostumuzun neler çevirdiğini merak ediyorum."

Pug omuzlarını silkti. "Ne demek istiyorsun?"

"İlk geldiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Kasumi'nin yanındaki cho-jalarla birlikte yola çıkmak üzere olduğunu duymuştum. Eh, o üç cho-ja askeri bu sabah gittiler -zaten Bethel de o yüzden ağılın dışında, burada- ve kulağıma gelen söylentilere göre, Shinzawailerin büyük oğlunun emirleri birdenbire değişmiş. Bütün bunları şu binicilik ve lisan dersleriyle birleştirince, ortaya ne çıkıyor?"

Pug gerindi. "Bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum." Laurie'nin sesi sıkıntılıydı. "Ama çok önemli şeyler oluyor." Gözlerini ovaya çevirip sakin bir sesle, "Tüm istediğim dolaşıp öykülerimi anlatmak, şarkılarımı söylemek ve günün birinde de bir hanı olan bir dula rastlamaktı."

Pug güldü. "Bence bütün bu hoş maceralardan sonra meyhane işletmek sana sıkıcı gelir."

"Ne hoş maceralar ama. Bir grup dağlı milis ile birlikte at sürerken karşımıza tüm Tsurani ordusu çıkıveriyor. O zamandan bu yana defalarca dövüldüm, bataklıklarda çamur kazıyarak dört aydan fazla zaman geçirdim, bu dünyanın yarısını yürüyerek kat ettim-"

"Hatırladığım kadarıyla bir arabada yol almıştın."

"Tamam, dünyanın yarısını arabayla kat ettim, şimdi de bir Tsuranuanni lordunun büyük oğlu Kasumi Shinzawai'ye binicilik dersleri veriyorum. Büyük balatlar için pek uygun bir malzeme sayılmaz."

Pug acı acı gülümsedi. "Bataklıklarda dört yıl da geçirebilirdin. Kendini şanslı saymalısın. En azından yarın da burada olacağına güvenebilirsin. Tabii Septiem seni gece geç saatlerde mutfakta yaramazlık yaparken yakalamazsa."

Laurie Pug'ı dikkatle süzdü. "Şaka ediyorsun. Yani Septiem hakkında. Sana sormayı defalarca düşündüm, Pug. Neden esir olmadan önceki hayatından hiç söz etmiyorsun?"

Pug dalgınlıkla bakışlarını çevirdi. "Bataklıktaki kampta edindiğim bir alışkanlık bu. Bir zamanlar ne olduğunu hatırlamanın bir faydası olmuyor. Özgür olarak doğduklarını unutamadıkları için ölen cesur adamlar gördüm."

Laurie köpeğin kulağını okşadı. "Ama burada durum farklı."

"Öyle mi, dersin? Jamar'dayken birinin senden bir şey istemesi hakkında söylediklerini hatırlasana. Bence burada ne kadar rahat edersen, senden istediklerini almaları da o kadar kolay olur. Şu Shinzawai lordu hiç de aptal değil." Sonra sözde konuyu değiştirerek, "Bir köpek ya da atı kırbaçla mı, şefkatle mi eğitmek mi daha iyidir?" diye sordu.

Laurie başını kaldırdı. "Ne? Ha, şefkatle, ama disiplin de kullanman gerek."

Pug onayladı. "Bence biz de Bethel ve türdeşleri gibi muamele görüyoruz. Ama hâlâ köleyiz. Bunu asla unutma."

Laurie bir şey söylemeden, uzun uzun uzaklara baktı.

Yeniden görünen evin büyük oğlunun bağırışları, ikisini de daldıkları düşüncelerinden ayırdı. Atını önlerinde durdurarak aşağı indi. Yarım yamalak Kraliyet diliyle, "Uçuyor bu," dedi. Kasumi becerikli bir öğrenciydi ve dili çabucak öğreniyordu. Dil derslerini, Midkemia ülkesi ve insanları hakkında ardı arkası kesilmeyen sorularıyla destekliyordu. Kraliyetteki hayatta olup da ilgisini çekmeyen tek bir şey bile yok gibiydi. Satıcılarla nasıl pazarlık edildiği ya da farklı rütbelerdeki kişilerle

konuşurken nasıl hitap edilmesi gerektiği gibi son derece sıradan şeyler hakkında bile sorular sormuştu.

Kasumi atı kendisi için özel olarak yapılmış olan sundurmaya götürürken, Pug da atın ayaklarında bir rahatsızlık olup olmadığına baktı. Reçine yedirilmiş tahtadan, deneme yanılma yöntemiyle nallar yapmışlardı ve göründüğü kadarıyla işe yaramışlardı. Yürürken Kasumi, "Aklıma bir şey takıldı," dedi. "Lordlar Kongresi hakkında söylediklerinizi de düşününce, Kralınızın nasıl yönettiğini anlamıyorum. Lütfen bu konuyu açıklayın."

Laurie bir kaşını kaldırarak Pug'a baktı. Kraliyet politikaları hakkında Laurie'den daha fazlasını bilmese de, bildiklerini daha iyi açıklayabilirdi. Pug, "Kralı kongre seçer," dedi, "ama bu daha çok bir usul meselesidir."

"Usul mü?"

"Yani gelenek. Tahtın varisi daima seçilir, belli bir varis olmadığı zamanlar hariç. Bu, iç savaşı durdurmanın en iyi yoludur, çünkü kongrenin kararı son sözdür." Krondor Prensi'nin yeğeni karşısında nasıl çekildiğini ve kongrenin onun dileğine uyduğunu anlattı. "Peki, İmparatorluk'ta işler nasıl yürüyor?"

Kasumi biraz düşündükten sonra, "Aslında pek de farklı sayılmaz," dedi. "Her imparator tanrıların seçimidir, ama bana anlattıklarınıza bakılırsa, sizin Kralınıza benzemez. Kutsal Şehir'de yaşar ve hükmeder, ama onunki ruhani bir liderliktir. Bizi tanrıların gazabından korur."

Laurie, "Peki yöneten kimdir?" diye sordu.

Sundurmaya vardılar ve Kasumi eyerle gemi çıkarıp atı tımarlamaya başladı. "Burada işler sizin ülkenizde olduğundan farklı." Dillerini konuşmakta zorlanmaya başlamıştı ve Tsurani diline döndü. "Bir ailenin Yönetici Lordu, mülkiyeti üzerinde mutlak hâkimiyet sahibidir. Her aile bir klana aittir, klanın en güçlü lordu da Savaş Şefi'dir. Klan içinde her aile lordunun kendi gücü ölçüsünde yetkileri vardır. Shinzawailer Kanazawai klanına bağlıdır. Biz bu klan içinde, Kedalardan sonra en güçlü ikinci aileyiz. Babam gençliğinde klan ordularının komutanı, bir Savaş Şefi idi, sizin anlayacağınız generaldi. Ailelerin konumları nesilden nesle değişir, yani benim o kadar yüksek bir konuma gelmem pek mümkün değil.

"Her klanın önde gelen lordları Yüce Konsey'i oluştururlar. Savaş Lordu'na danışmanlık yaparlar. O, İmparator adına yönetir, ama İmparator'un onun idaresini geçersiz kılması da mümkün."

"İmparator Savaş Lordu'nun idaresini gerçekten de geçersiz kılar mı?" diye sordu Laurie. "Asla."

"Savaş Lordu nasıl seçilir?" diye sordu Pug.

"Bunu açıklamak kolay değil. Eski Savaş Lordu ölünce klanlar toplanır. Lordlar büyük bir topluluk oluştururlar, yalnızca konsey değil, her ailenin başı da gelir. Baş başa verip planlar yaparlar, bazen kan davaları çıkar, ama sonunda yeni bir Savaş Lordu seçilir."

Pug gözlerinin önüne düşen saçları arkaya itti. "Mademki Savaş Lordu'nun klanı en güçlüsü, makamı yeniden almalarına kim engel olabilir ki?"

Kasumi sıkıntılı görünüyordu. "Bunu açıklamak kolay değil. Belki de anlamak için Tsurani olmanız gerek. Bir klan ya da içindeki bir aile ne kadar güçlenirse güçlensin, yalnızca beş aileden birinin lordu Savaş Lordu seçilebilir. Onlar da Keda, Tonmargu, Minwanabi, Oaxatucan ve Xacatecas aileleridir. Yani aday olabilecek yalnızca beş lord var. Şimdiki Savaş Lordu bir Oaxatucan, yani Kanazawai klanının yıldızı pek parlak değil. Onun klanı, yani Omechanlar şimdi yükselişte. Onlara rakip olabilecek olan yalnızca Minwanabiler ve şu anda iki aile savaş yüzünden işbirliği yapmış durumda. İşte durum bu."

Laurie başını salladı. "Bu aile ve klan meselelerinin yanında bizim politik işlerimiz çok basit kalıyor."

Kasumi güldü. "Bu politika değil. Politika partilerin alanına girer."

"Partiler mi?" diye sordu Laurie, kafasının iyice karıştığı belliydi.

"Birçok parti var. Mavi Çark, Altın Çiçek, Yeşim Göz, Gelişim Partisi, Savaş Partisi ve başkaları. Aileler kendi ihtiyaçlarına göre farklı partilere üye olabilirler. Bazen bir klan içindeki aileler farklı partilere katılırlar. Bazen de o dönemdeki ihtiyaçlarına göre parti değiştirebilirler. Kimi zaman da aynı anda iki partiyi birden desteklerler ya da hiçbirini."

"Çok istikrarsız bir yönetim gibi görünüyor," dedi Laurie.

Kasumi güldü. "İki bin yıldan uzun süredir ayakta. Bizde eski bir deyiş vardır: 'Yüce Konseyde kardeş olmaz.' Bunu aklınızdan çıkarmayın, belki o zaman anlarsınız."

Pug bir sonraki sorusunu iyice ölçüp tarttıktan sonra sordu. "Efendim, bütün bunlar arasında Yüceler'den hiç söz etmediniz. Neden acaba?"

Kasumi atı tımarlamayı bırakıp bir an Pug'a baktı, sonra işine devam etti. "Onların politikayla bir ilgileri yok. Yasaların dışındadırlar ve bir klana da

bağlı değildirler." Yine duraksadı. "Neden soruyorsun?"

"Anladığım kadarıyla çok büyük bir saygı görüyorlar ve bir tanesi buraya geldiğine göre, beni aydınlatabilirsiniz diye düşündüm."

"Saygı görüyorlar, çünkü İmparatorluk'un kaderi daima onların ellerindedir. Bu çok ciddi bir sorumluluk. Bütün bağlarını terk ederler ve pek azının büyücüler topluluğu dışında özel bir hayatı vardır. Ailesi olanlar onlardan ayrı yaşarlar ve çocukları da yaşlan gelince kendi eski ailelerinin yanına gönderilirler. Kolay bir şey değil. Çok şeyden feragat ederler."

Pug Kasumi'yi dikkatle süzdü. Söyledikleri canını sıkmıştı sanki. "Babamı görmeye gelen Yüce de, çocukken ailemizin bir üyesiydi. O benim amcamdı. Artık durum bizim için zor, çünkü resmiyeti korumak zorunda ve akrabalık talep edemez. Bana kalırsa, bizden uzak durması daha iyi." Son cümlesini alçak sesle söylemişti.

Laurie de kısık bir sesle, "Neden, efendim?" diye sordu.

"Çünkü bu Hokanu için çok zor. Benim kardeşim olmadan önce Yüce'nin oğluydu o."

Atın bakımını bitirip kulübeden ayrıldılar. Yemek saatinin yaklaştığını bilen Bethel önden koşuyordu. Köpek kulübelerinin önünden geçerken Rachmad onu çağırınca o da diğer köpeklere katıldı.

Yol boyunca tek kelime etmediler, Kasumi odasına giderken de Midkemialılara başka bir şey söylemedi. Pug şiltesine uzanıp akşam yemeği çağrısını beklerken öğrendiklerini düşündü. Tuhaf yanlarına rağmen Tsuraniler de tıpkı diğer insanlar gibiydiler. Her nasılsa bunu hem rahatlatıcı, hem de rahatsız edici buluyordu.

İki hafta sonra Pug'ın düşünmesi gereken başka bir sorun çıktı. Katala bir süredir Pug'ın ilgisizliğinden hiç de hoşnut olmadığını belli ediyordu. Başlangıçta basit hareketlerle, sonra daha bariz işaretlerle onun ilgisini çekmeye çalışmıştı. O öğleden sonra mutfağın arkasında Pug ona rastladığında ise işler çığırından çıkmıştı.

Laurie ve Kasumi, bir süredir Shinzawaili bir ahşap ustasının da yardımıyla küçük bir kopuz yapmaya çalışıyorlardı. Kasumi ozanın müziğine ilgi duyduğunu söylemiş ve son birkaç gün boyunca Laurie'nin ağacın hangi damarının uygun olduğu, tahtanın nasıl kesileceği ve çalgıya şekil verme yöntemi konusunda usta ile tartışmalarını yakından izlemişti. Needra bağırsaklarından iyi tel olup olmayacağı ve daha binlerce ayrıntı kafasını iyice karıştırmıştı. Pug ise bütün bunları pek de ilgi çekici

bulmamış ve birkaç gün sonra uzaklaşmak için her türlü bahaneyi uydurur olmuştu. İşlenen ağacın kokusu ona bataklıkta kesilen ağaçların kokusunu hatırlatıyor ve bu da ahşap ustasının kulübesindeki reçine kaplarından uzak durmasına neden oluyordu.

O öğleden sonra Katala köşeden göründüğünde de, mutfak sundurmasının gölgesinde yatıyordu. Onu görünce kanının çekildiğini hissetti. Onu çok çekici buluyor, ama konuşmaya çalıştığında söyleyecek bir şey bulamıyordu. Yalnızca birkaç boş laf geveliyor, mahcup oluyor ve aceleyle uzaklaşıyordu. Son zamanlarda da hiçbir şey söylememeye başlamıştı. O öğleden sonra kız yaklaşırken de ona belli belirsiz gülümsemiş, kızda önünden geçip uzaklaşmaya başlamıştı. Birdenbire dönmüştü, ağlamak üzereydi.

"Neden beni beğenmiyorsun? Çok çirkinim de yüzümü görmeye mi dayanamıyorsun?"

Pug ağzı açık, tek kelime edemeden donakalmıştı. Kız bir an durmuş, sonra Pug'ın bacağına bir tekme atmıştı. Burnunu çekerek, "Aptal barbar," demiş ve hızla uzaklaşmıştı.

Pug şimdi de odasında, öğleden sonra yaşadığı olay yüzünden şaşkın ve huzursuz bir halde oturuyordu. Laurie kopuzu için tahtadan akort anahtarları oyuyordu. Nihayet bıçağını bırakıp, "Sorun ne, Pug?" diye sordu. "Gören de seni Köle Başı yapıp bataklıklara geri yolluyorlarmış sanır."

Pug şiltesinde sırt üstü uzanıp, gözlerini tavana dikti. "Sorun Katala."

"Ya," dedi Laurie.

"Ne demek, 'ya'?"

"Hiç, sadece Almorella bana kızcağızın son iki haftadır çok huysuzlaştığını söylemişti, son günlerde senin de mezbahalık öküzden farkın yok. Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. O... o sadece... O bugün beni tekmeledi."

Laurie başını arkaya savurup bir kahkaha attı. "Tanrı aşkına, bunu neden yaptı peki?"

"Bilmiyorum. Tekmeledi işte."

"Sen ne yaptın peki?"

"Hiçbir şey yapmadım."

"Ha!" diye patladı Laurie coşkuyla. "İşte mesele bu, Pug. Bir kadının, hoşlanmadığı bir erkeğin aşırı ilgi göstermesinden daha çok nefret ettiği tek

bir şey vardır -o da, hoşlandığı bir erkeğin yeterince ilgi göstermemesidir."

Pug sıkıntılı görünüyordu. "Ben de öyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim."

Laurie'nin yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne o? Onu beğenmiyor musun?"

Pug öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak, "Sorun bu değil. Onu beğeniyorum. Çok güzel ve hoş biri. Ama..."

"Ama ne?"

Pug arkadaşına keskin bir bakış attı, kendisini alaya alıp almadığını anlamak ister gibiydi. Laurie gülümsüyordu, ama dostça, güven verici bir ifadeyle. Pug devam etti. "Ama... başka biri var."

Laurie ağzı açık kalakaldı, sonra toparlanıp ağzını kapattı. "Kim? Almorella'yı saymazsak, tanrıların unuttuğu bu dünyadaki en güzel kız Katala." İç çekti. "Doğrusu Almorella'dan bile güzel, ama sadece birazcık. Hem ben senin başka bir kadınla konuştuğunu hiç görmedim, biriyle kırıştırsan da fark ederdim."

Pug başını sallayıp bakışlarını indirdi. "Hayır, Laurie. Demek istediğim geride, ülkemde biri var."

Laurie'nin ağzı yine açık kaldı, sonra kendini geriye bırakıp yüksek sesle iç çekti. " 'Ülkemde' mi! Bu küçük çocukla ne yapacağım ben? Bunda hiç kafa yok yahu!" Dirseğinin üzerinde doğrulup, "Bu konuşan Pug olabilir mi?" dedi. "Bana geçmişi geçmişte bırakmamı öğütleyen dostum? Ülkende bıraktığın hayatı düşünmenin yalnızca ölümü çabuklaştıracağında ısrar eden kişi?"

Pug iğneli sorulara kulak asmadı. "Bu farklı."

"Nesi farklıymış? Ruthia aşkına -ki o eşref saatinde budalaları, sarhoşları ve ozanları korur- bunun farklı olduğunu nasıl söyleyebilirsin? O kız her kimse, onu bir daha görmek için on kere on binde bir şansın var mı sence?"

"Biliyorum, ama Carline'i düşünmek beni sayısız defa aklımı yitirmekten kurtardı..." Yüksek sesle iç çekti. "Hepimizin bir düşe ihtiyacı var, Laurie."

Laurie bir an sessizce arkadaşına baktı. "Evet, Pug. Hepimizin bir düşe ihtiyacı var. Yine de," diye ekledi bilgiç bir ifadeyle, "düş başka şey; canlı, nefes alan, sıcak bir kadın başka şey." Pug'ın bu sözden rahatsız olduğunu görünce konuyu değiştirdi. "Carline kim, Pug?" "Lordum Borric'in kızı."

Laurie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Prenses Carline mi?" Pug onayladı. Laurie'nin sesinden keyiflendiği belliydi. "Krondor Prensi'nin kızından

sonra Batı Krallığı'nın en gözde soylu kızı mı? Bazı yanların varmış ki, kırk yıl düşünsem aklıma gelmez! Bana ondan söz etsene."

Pug başlangıçta çekinerek konuşmaya başladı, önce delikanlılığında kıza duyduğu tutkuyu, sonra ilişkilerinin nasıl geliştiğini anlattı. Laurie bir şey söylemedi, soru sormayı bir kenara bırakıp, Pug'ın yıllarca bastırdığı duygularını dökmesine izin verdi. Sonunda Pug, "Belki de Katala'nın canımı bu kadar sıkan tarafı budur. Bazı yönlerden Carline'e benziyor. İkisi de inatçı ve açık yürekliler," dedi.

Laurie bir şey söylemeden başını salladı. Pug sessizliğe gömüldü, bir an sonra da, "Crydee'de olduğum zamanlar, Carline'e âşık olduğumu sanmıştım. Ama bilemiyorum. Bu tuhaf bir şey mi?"

Laurie olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır, Pug. Birini sevmenin birçok yolu var. Bazen aşkı öyle çok isteriz ki, kime âşık olduğumuza pek de bakmayız. Bazense aşkı öylesine kutsayıp yüceltiriz ki, hiçbir sefil insanoğlu gözümüze yeterli görünmez. Ama çoğu zaman aşk kendini ifade etmek, karşındakine, 'Sende aziz tuttuğum bir şeyler var,' demek için bir fırsattır. İşin içinde evlilik, hatta bedensel aşk olması da gerekmez. Aile sevgisi, şehir ya da ülke sevgisi, hayata ve insanlara karşı duyulan sevgi olabilir. Hepsi birbirinden farklı, ama hepsi aşk işte. Ama söylesene, Katala'ya karşı olan hislerin Carline'e karşı olanlar gibi mi?"

Pug omuz silkip gülümsedi. "Hayır, pek aynı sayılmazlar. Carline yanımdayken, bilirsin işte, hep biraz uzağımda olmasını isterdim. Herhâlde olanları kontrol altında tutma isteğiydi."

Laurie hafifçe güldü. "Ya Katala?"

Pug yine omuzlarını silkti. "Bilemiyorum. Bu farklı. Onu kontrol altında tutmam gerektiğini hissetmiyorum. Daha ziyade, ona bir şeyler söylemek istiyorum, ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bana ilk kez gülümsediğinde de öyle oldu. Sessiz kalıp bana fırsat verdiğinde Carline ile konuşabiliyordum. Katala sessiz duruyor, ama ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Bir an durdu, sonra yarı iç çekip, yarı inleyerek, "Katala'yı düşünmek bile canımı acıtıyor, Laurie," dedi.

Laurie geri uzanırken, ağzından dostça bir kıkırtı kaçırdı. "Evet, o acıyı ben de bilirim. Kadınlar konusunda da ilginç bir zevkin olduğunu kabul etmeliyim. Benim gördüğüm kadarıyla Katala bir hazine. Prenses Carline'e gelince..."

Pug sözünü keserek, "Döndüğümüzde sizi tanıştırayım bari" dedi.

Laurie bunu fazla önemsemedi. "Bu sözünü hatırlatırım. Bak, harika kadınlar bulmakta çok iyisin, tüm söylediğim bu." Biraz üzgün bir ses tonuyla da, "Keşke ben de öyle olabilseydim," diye ekledi. "Hayatımda yalnızca meyhane yosmaları, çiftçi kızları ve adi sokak fahişeleri oldu. Sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Laurie," dedi Pug. Laurie doğrulup arkadaşına baktı. "Ne... ne yapacağımı bilmiyorum."

Laurie Pug'ı bir an süzdü, sonra yavaş yavaş anladı ve kahkahalarla başını geriye savurdu. Pug'ın kızmaya başladığını anladı ve sakinleşmesi için ellerini kaldırdı. "Özür dilerim, Pug. Seni utandırmak istemedim. Duymayı umduğum şey bu değildi, hepsi bu."

Pug biraz yatışarak, "Yakalanıp esir edildiğimde gençtim, henüz on altı yaşımda bile değildim. Hiçbir zaman diğer çocuklarla aynı boyda olamadım, bu yüzden kızlar da bana pek ilgi göstermezlerdi, yani Carline'den önce; toprak beyi olduktan sonra da benimle konuşmaya korkar oldular. Sonra da... Kahretsin, Laurie. Dört yıldır bataklıklardayım. Bir kadınla tanışmak için şansım var mıydı sanki?"

Laurie bir an sessizce durdu ve odadaki gerginlik dağıldı. "Pug, bu kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi, ama dediğin gibi, şansın var mıydı ki?"

"Laurie, ne yapacağım ben?"

"Ne yapmak istiyorsun?" Laurie endişeli bir ifadeyle Pug'a baktı.

"Ona... gitmek istiyorum. Galiba. Emin değilim."

Laurie çenesini ovuşturdu. "Bak, Pug, bu tür bir konuşmayı, günün birinde bir oğlum olacak olursa ancak onunla yapacağımı düşünmüştüm. Seninle alay etmek istememiştim. Ama beni hazırlıksız yakaladın." Bakışlarını kaçırıp düşüncelerini toparladı, "Ben daha on iki yaşındayken babam beni evden kovdu; ben en büyük çocuğuydum ve besleyecek yedi boğazı daha vardı. Çiftçilikten de hiç hoşlanmamıştım zaten. Bir komşu çocukla birlikte Tyr-Sog'a gittik ve bir yıl boyunca sokaklarda yaşadık. O aşçı yamağı olup bir paralı asker birliğine katıldı, sonra da asker oldu. Bense gezgin bir müzisyen topluluğuna katıldım. Bir jonglöre çıraklık edip ondan şarkılar, destanlar ve balatlar öğrendim ve dolaşıp durdum.

"Kısa zamanda büyümüş, on üç yaşında bir erkek olmuştum. Toplulukta bir de kadın vardı, bir şarkıcının dul eşiydi ve erkek kardeşleri ve kuzenleriyle birlikte seyahat ediyordu. Yirmi yaşını yeni geçmişti, ama o zamanlar bana çok büyük görünüyordu. Kadınlarla erkekler arasındaki

oyunları bana tanıtan da o oldu." Bir an durup, uzun zamandır unutmuş olduğu anılarına daldı.

Laurie gülümsedi. "On beş yıldan daha uzun zaman oldu, Pug. Ama yüzü hâlâ gözümün önünde. İkimiz de biraz kaybolmuş gibiydik. Kesinlikle planlanmış bir şey değildi. Yoldayken bir öğleden sonra oluverdi işte.

"O çok... nazikti." Pug'a baktı. "Böbürlenmeme rağmen, korktuğumu biliyordu." Gülümseyip gözlerini kapadı. "Yüzünün arkasındaki ağaçların arasındaki güneş ışığı ve yabani çiçeklerinkine karışan kokusu hâlâ aklımda." Gözlerini açtı, "Bunu izleyen iki yıl boyunca birlikteydik, bu arada ben de şarkı söylemeyi öğrendim. Sonra topluluktan ayrıldım."

"Ne oldu?" diye sordu Pug, bu onun için yeni bir hikâyeydi. Laurie gençliğinden daha önce hiç söz etmemişti.

"Yeniden evlendi. İyi bir adamdı, Malac Geçidi'nden Durrony Vadisi'ne giden yolda bir hanı vardı. Adamın karısı bir yıl önce hummadan ölmüş ve iki küçük oğluyla kalakalmıştı. Durumu bana açıklamaya çalıştı, ama onu dinlemedim. Hiçbir şeyden haberim yoktu ki. Daha on altı yaşımdaydım ve dünya basit bir yerdi."

Pug onayladı. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Laurie, "Bak, söylemeye çalıştığım şu ki, derdini anlıyorum," dedi. "İşlerin nasıl yürüdüğünü açıklayabilirim..."

Pug, "Bunu biliyorum," dedi. "Beni de rahipler yetiştirmedi ya."

"Ama işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorsun."

Pug başıyla onayladı ve ikisi de kahkahalarla güldüler. "Bence dosdoğru kıza gidip duygularını açmalısın," dedi Laurie.

"Sadece konuşayım mı yani?"

"Tabii. Aşk da diğer birçok şey gibi, en iyi kafayla yapılır. Aptalca çabaları aptalca işlere sakla. Hadi git şimdi." "Şimdi mi?" diye sordu Pug paniğe kapılmış bir halde. "En erken zaman bu, değil mi?"

Pug onaylayıp, tek kelime etmeden dışarı çıktı. Karanlık, sessiz koridorlarda ilerleyip kölelerin kulübelerinin olduğu yere çıktı ve kızın kapısını buldu. Kapıyı çalmak üzere elini kaldırdı, sonra durdu. Bir an sessizce durup, ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu ki, kapı açılıverdi. Almorella saçları dağınık bir halde karşısında durmuş, cüppesine sarınmıştı. "Ha," diye fısıldadı, "Laurie geldi sanmıştım. Biraz bekle." Odanın içinde kayboldu, hemen sonra ellerinde birkaç şeyle yine göründü. Pug'ın omzuna vurdu ve Laurie ile onun odalarının olduğu tarafa doğru gözden kayboldu.

Pug kapıda durdu, sonra yavaşça içeri girdi. Şiltesinde, bir örtünün altında uzanmış olan Katala'yı görebiliyordu. Onun olduğu tarafa gidip yanında çömeldi. Omzuna dokunup yavaşça adını fısıldadı. Kız uyanıp, örtüyü üzerine çekerek birdenbire doğruldu ve "Ne işin var burada?" dedi.

"Ben... ben seninle konuşmak istedim." Bir kez konuşmaya başlayınca sözcükler art arda sıralandı. "Seni kızdıracak bir şey yaptıysam özür dilerim. Ya da hiçbir şey yapmadıysam. Demek istediğim, Laurie dedi ki, birisi bir şey yapmanı beklerken yapmazsan, bu aşırı ilgi göstermek kadar kötü bir şeymiş. Anlarsın ya, ben de pek emin değilim." Ne kadar utanıp sıkıldığını karanlığa rağmen görebilen Katala, gülmemek için eliyle ağzını kapattı. "Demek... demek istiyorum ki, özür dilerim. Yaptığım şeyler için. Ya da yapmadığım..."

Kız, parmağının ucuyla ağzını kapatarak onu susturdu. Kolunu uzatıp boynuna dolayarak başını aşağı doğru çekti. Onu yavaşça öptü, sonra da, "Budala seni. Git kapıyı kapat," dedi.

Yan yana uzanmışlardı, Katala'nın kolu Pug'ın göğsündeydi, o ise gözlerini tavana dikmişti. Kız yorgun sesler çıkarıyor, o da parmaklarını dolgun saçlarında ve yumuşak omzunda gezdiriyordu.

"Ne var?" diye sordu kız uykulu bir sesle.

"Sadece düşünüyordum da, Dük'ün maiyetinin üyesi olduğumdan beri böylesine mutlu olmamıştım."

"İyi." Biraz daha uyanır gibi oldu. "Dük nedir?"

Pug bir an düşündü. "Buradaki bir lord gibi, ama daha farklı. Düküm Kral'ın kuzeni ve Krallık'taki üçüncü en güçlü adamdı."

Kız ona biraz daha sokuldu. "Böyle bir adamın maiyetinde olduğuna göre önemli biri olmalısın."

"Pek sayılmaz; ona bir hizmette bulundum ve ödüllendirildim." O anda Carline'den söz etmek istemiyordu. Prenses hakkındaki delikanlılık fantezileri bu geceden sonra gözüne biraz çocukça görünmüştü.

Katala yüz üstü döndü. Kolunu kaldırıp başını eline yasladı. "Keşke her şey farklı olsaydı."

"Neden, sevgilim?"

"Babam Thuril'de bir çiftçiydi. Biz Kelewan'daki son özgür insanlar arasındayız. Oraya gidebilseydik, Savaşçılar Konseyi olan Coaldra'da yer alabilirdin. Becerikli adamlara her zaman ihtiyaçları vardır. O zaman birlikte olabilirdik."

"Burada da birlikteyiz ya."
Katala ona hafif bir öpücük kondurdu. "Evet, sevgili Pug, birlikteyiz. Ama ikimiz de özgür olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyoruz, değil mi?"
Pug doğruldu. "Bu tür şeyleri aklıma getirmemeye çalışıyorum."
Kız tıpkı bir çocuğa sarılır gibi kollarını ona doladı. "Bataklıklar korkunç olmalı. Öyküler duyuyoruz, ama kimse de gerçeği bilmiyor," dedi usulca.
"Bilmemeniz daha iyi."
Katala onu öptü ve az sonra iki kişinin paylaştığı ve korkunç ve yabancı olan her şeyin unutulduğu o ebedi, güvenli yere döndüler. Gecenin geri kalanında birbirlerine zevkler sunarak, her ikisi için de yeni olan bir duygu derinliğini keşfettiler. Pug onun daha önce başka erkeklerle birlikte olup olmadığını bilemiyordu, sormadı da. Onun için bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, o anda orada, onun yanında olmasıydı. Yepyeni hazlar ve duygularla dolu bir denizde bulmuştu kendini. Duygularını tam anlamıyla anlıyor değildi, ama Katala için hissettiklerinin Carline için hissettiği belirsiz, tutkulu özlemden daha somut, daha yoğun olduğundan da kuşkusu yoktu.
Haftalar geçtikçe Pug hayatının güven verici bir tempoya girdiğini hissediyordu. Bazı akşamlar Shinzawai Lordu ile satranç -ya da oradaki adıyla şah- oynuyor, aralarında geçen konuşmalar da Pug'a Tsurani yaşam biçimi konusunda bir fikir veriyordu. Bu insanları artık yabancı olarak görmüyor, onların günlük yaşamıyla kendi çocukluğunda yaşadıkları arasında benzerlikler buluyordu. Şaşırtıcı farklılıklar da vardı, onurlarına şaşırtıcı bir bağlılık gibi, ama benzerlikler farklılıklardan kat be kat fazlaydı.
Katala varlığının tek odağı haline gelmişti. Zaman buldukça buluşuyorlar, yiyeceklerini paylaşıyor, ayaküstü biraz konuşuyor ve her fırsatta gecelerini birlikte geçiriyorlardı. Pug, evdeki diğer kölelerin gece buluşmalarının farkında olduklarından emindi, ama Tsurani hayat tarzına bu kadar yakın olmak, yanında başkalarının davranışlarına karşı bir vurdumduymazlık da getiriyordu ve kimse iki kölenin arasında geçenlerle pek ilgilenmiyordu.
Pug, Katala ile geçirdiği ilk geceden birkaç hafta sonra Kasumi ile baş başa kaldı, Laurie ise kopuzunu bitiren ahşap ustası ile yeni bir atışmaya girmişti. Adamcağız Laurie'nin, çalgının parlak sarıya boyanmasına ve

kenarlarının mor olmasına itiraz etmesini mantıksız buluyordu. Kendisi de doğal ahşap tonlarının olduğu gibi bırakılmasında bir anlam göremiyordu. Şarkıcı ahşap ustasına doğru tını için tahtanın nasıl olması gerektiğini mantıktan ziyade yüksek sesle anlatmaya devam ederken Pug ve Kasumi yanlarından ayrılmışlardı.

Ahırların arasından geçtiler. Yeni yakalanmış birçok at Shinzawai Lordu'nun adamları tarafından satın alınmış ve malikânesine gönderilmişti, Pug bunun çok pahalıya geldiğini ve politik bir nedeni de olduğunu talimin ediyordu. Kasumi kölelerle birlikteyken daima Kraliyet Lisanını konuşuyor ve kendisine adıyla hitap edilmesinde ısrar ediyordu. Dili öğrenmekte de, ata binmeyi öğrenmekte olduğu kadar becerikli olduğunu göstermişti.

"Dostumuz Laurie," dedi evin büyük oğlu, "Tsurani anlayışına göre asla iyi bir köle olamaz. Sanatlarımızı hiç takdir etmiyor. "

Pug ahşap ustasının kulübesinden hâlâ duyulabilen tartışmaya kulak verdi. "Bence daha ziyade kendi sanatının takdir edilmesini düşünüyor."

Ağıla geldiler ve azgın, kır renkli bir aygır yaklaştıklarını görünce şaha kalkıp kişnemeye başladı. At bir hafta önce getirilip, çok sayıda kayışla bir arabaya bağlanmıştı ve yaklaşan herkese saldırıyordu.

"Sence bunun bu kadar sorun çıkarmasının nedeni ne, Pug?"

Pug muhteşem hayvanın ağılda koşuşturarak, diğer atları adamlardan uzaklaştırmasını izledi. Kısraklar ve onun kadar güçlü olmayan bir aygır yeterince uzaklaşınca, kır olanı dönüp kuşkuyla iki adama baktı.

"Emin değilim. Ya sadece huysuz bir hayvan, belki de kötü muamele gördüğü için, ya da özel olarak eğitilmiş bir savaş atı. Savaş bineklerimizin çoğu çarpışma sırasında gerilememek, dizginleri çekilince sakinleşmek ve gergin anlarda binicisinin emirlerine uymak üzere eğitilirler. Birkaçı ki bunlara genellikle lordlar biner, yalnızca sahiplerine itaat etmek üzere eğitilirler; bunlar binek oldukları kadar, saldırmak üzere eğitilmiş birer silahtırlar da. Belki bu da onlardandır."

Kasumi yeri eşeleyip başını savuran hayvanı dikkatle inceledi. "Bir gün ona bineceğim," dedi. "Her halükârda, güçlü bir soyu olacak. Şu anda elimizde beş kısrak var ve Babam beş tane daha aldı. Birkaç hafta içinde buraya gelecekler, daha da fazlasını bulmak için İmparatorluktaki tüm malikâneleri köşe bucak tarıyoruz." Kasumi dalıp gitmişti. "Pug, dünyanıza ilk gittiğimde atları görmeye bile dayanamıyordum. Üzerimize sürülüyorlardı ve askerlerimiz ölüyordu. Ama daha sonra ne kadar

muhteşem yaratıklar olduklarını anladım. Hâlâ sizin dünyanızdayken, bazı köleler her şeyden çok yetiştirdikleri iyi atlarla tanınan soylu aileler olduğundan söz ediyorlardı. Bir gün İmparatorluk'un en iyi atları Shinzawai atları olacak."

"Bunlara bakılırsa, iyi bir başlangıç yapmışsınız, ama bu konuda fazla bir şey bilmesem de, hayvan üretmek için daha büyük sürülere ihtiyacınız var."

"Ne kadar gerekiyorsa o kadar alırız."

"Kasumi, liderleriniz savaşın telaşı içinde bu hayvanları nasıl kurtarabiliyorlar? Fethinizi ilerletmek istiyorsanız kısa sürede atlı birimler oluşturmanız gerekecek."

Kasumi'nin yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. "Liderlerimizin büyük çoğunluğu geleneklere takılıp kalmışlar, Pug. Atlı birlikler yetiştirmenin yararını görmeyi reddediyorlar. Hepsi aptal. Sizin atlılarınız bizim savaşçılarımızı ezip geçiyorlar, onlarsa sizin halkınıza barbar derken kendileri hiçbir şey öğrenemiyorlar. Bir defasında senin ülkende bir şatoyu kuşatmıştım, orayı savunanlar bana savaş sanatı hakkında çok şey öğrettiler. Bunu söylediğim için bana hain yaftasını yakıştıracaklar çoktur, ama orada yalnızca sayısal üstünlüğümüz sayesinde dayanabildik. Çoğu alanda sizin generalleriniz daha becerikli. Askerlerini ölüme göndermek yerine onları canlı tutmaya çalışmalarından alınacak önemli dersler var.

"Hayır, işin aslı şu ki, başımızdaki adamlar düpedüz-" Durdu, tehlikeli şeyler söylemeye başladığını fark etmişti. "İşin aslı şu ki," dedi sonunda, "bizler de sizler kadar inatçıyız."

Bir an Pug'ın yüzüne baktı, sonra gülümsedi. "Savaş Lordu'nun Yüceleri onları inceleyip bizim cho-jalar gibi zeki yoldaşlar mı, yoksa sadece hayvan mı olduklarını anlasınlar diye, ilk yıl baskınlar yapıp atlar ele geçirdik. Çok komik bir manzaraydı. Savaş Lordu, bir ata binmeyi ilk deneyecek kişi olmakta ısrar ediyordu. Herhâlde şu bizim iri griye benzer bir tanesini seçmiş olsa gerek, çünkü yaklaşır yaklaşmaz hayvan üzerine saldırdı, neredeyse onu öldürecekti. Saygıdeğer efendimiz de, kendisi başarısız olunca başkasının da denemesine izin vermedi. Bana kalırsa kendisi de bir başka hayvanla yeniden denemeye korkuyordu. Savaş Lordumuz Almecho, bir Tsurani için bile son derece gururlu ve asabi biridir."

Pug, "Öyleyse nasıl oluyor da babanız yakalanmış atları satın almaya devam ediyor?" dedi. "Ve nasıl oluyor da onun emirlerine karşı gelerek ata biniyorsunuz?"

Kasumi'nin gülüşü tüm yüzünü kapladı. "Babam konseyde hayli söz sahibidir. Bizde politika oldukça tuhaftır ve bizzat Cennetin Işığı'ndan gelen emirler hariç her emri çiğnemenin yollan vardır, isterse Savaş Lordu ya da Yüce Konsey'den gelsin. Ama tabii en önemli nedeni şu ki, atlar buradalar, Savaş Lordu ise değil." Gülümsedi. "Savaş Lordu yalnızca cephede tek güçtür. Bu mülkün üzerinde ise babamın isteklerine kimse karşı gelemez."

Pug, Shinzawai malikânesine geldiğinden beri Kasumi ile babasının neler çevirdiklerini düşünmeden edemiyordu. Politik bir entrikaya karıştıklarından kuşkusu yoktu, ama işin ucunda ne olacağı konusunda da hiçbir fikri yoktu. Kamatsu kadar güçlü bir lord bu kadar emeği, Kasumi kadar sevdiği bir oğlunun kaprisi için bile harcamazdı. Ama Pug, olanlara durumun gerektirdiğinden daha fazla karışmaması gerektiğinin farkındaydı. Konuyu değiştirdi. "Kasumi, bir şeyi merak ediyorum."

"Evet?"

"Kölelerin evlenmesiyle ilgili yasalar nelerdir?"

Kasumi bu soruya şaşırmamış gibiydi. "Köleler efendilerinin izniyle evlenebilirler. Ama bu izin nadiren verilir. Evlenen karı kocayı birbirinden ayırmak mümkün değildir; anne baba yaşadıkları sürece çocukları da satılamaz. Yasa böyle der. Evli bir çift uzun zaman yaşayacak olursa, doğacak üç dört nesil köle malikâneye büyük bir maddi yük olabilir. Ama bazen izin verildiği de olur. Neden, Katala'yı kendine eş olarak almak mı istiyorsun?"

Pug şaşırmış görünüyordu. "Biliyor muydun?"

Kasumi böbürlenmeden, "Babamın topraklarında onun bilgisi dışında hiçbir şey olmaz, bana da güvenir. Bu büyük bir onur," dedi.

Pug düşünceli bir ifadeyle onayladı. "Henüz emin değilim. Ona karşı olan duygularım çok güçlü, ama bir şey bana engel oluyor. Sanki..." Doğru sözcükleri bulamadı ve omuzlarını silkti.

Kasumi ona bir an dikkatle baktı ve "Babamın isteği sayesinde ve onun dilediği şekilde yaşıyorsun," dedi. Kasumi biraz durdu ve Pug, birisi güçlü bir lordun oğlu, diğeri ise onun babasının en değersiz malı, bir köle olan iki adam arasında hâlâ ne kadar derin bir uçurum olduğunu tüm acısıyla fark etti. Sahte dostluk perdesi yırtılırcasına sıyrılmış, Pug bataklıklarda öğrendiği şeyi bir defa daha hatırlamıştı: Burada hayat ucuzdu ve Pug ile feci bir son arasındaki tek engel, bu adamın ya da babasının canlarının istemesiydi.

Kasumi Pug'ın aklını okuyormuşçasına, "Unutma, Pug, yasalar kesindir," dedi. "Bir köle asla özgür olamaz. Yine de, bir tarafta bataklıklar var, diğer tarafta ise burası. Ve biz Tsuranuanni halkına göre, siz Kraliyet halkı fazlasıyla sabırsızsınız."

Pug Kasumi'nin kendisine bir şeyler, belki de önemli bir şeyler söylemeye çalıştığının farkındaydı. Kasumi zaman zaman çok açık yürekli olsa da, Pug'ın ancak ketum olarak nitelendirebildiği o Tsurani havasına bir anda bürünebiliyordu. Kasumi'nin sözlerinin ardında sessiz bir gerginlik vardı ve Pug üstüne gitmemenin en iyisi olacağını düşündü. Bir kez daha konuyu değiştirerek, "Savaş nasıl gidiyor, Kasumi?" diye sordu.

Kasumi iç çekti, "İki taraf için de kötü." Gri aygırı izliyordu. "Son üç yıldır değişmeyen, sabit cephelerde savaşıyoruz. Son iki hücumumuz püskürtüldü, ama sizin ordunuz da bir başarı kazanamadı. Artık çarpışma olmadan haftalar geçiyor. Sonra sizinkiler bizim kuşattığımız bölgelerden birine baskın yapıyorlar, biz de misilleme yapıyoruz. Dökülen kanlar dışında hiçbir şey elde edildiği yok. Her şey çok anlamsız, pek şeref kazanıldığı da yok."

Pug şaşırmıştı. Tsuraniler hakkında gördüğü her şey, Meecham'ın yıllar önceki, Tsuranilerin çok savaşçı bir ırk oldukları yolundaki gözlemini destekliyordu. Bu malikâneye gelirken de nereye baksa askerler görmüştü. Evin iki oğlu da askerdi, tıpkı gençliğinde babalarının da olduğu gibi. Hokanu, Shinzawai Lordu'nun ikinci oğlu olması sayesinde babasının garnizonunda Birinci Hücum önderiydi, ama bataklıktaki kampta köle başı sorununu çözüşü, Hokanu'nun acımasız bir beceriye de sahip olduğunu gösteriyordu ve Pug bunun alışılmadık bir şey olmadığını biliyordu. O Tsurani idi ve Tsurani yöntemleri çok küçük yaşta öğretilir, kesin olarak uygulanırdı.

Kasumi gözlemlendiğini hissetti ve "Pug, korkarım ki, sizin yabancı yöntemleriniz beni yumuşatıyor," dedi. Duraksadı. "Haydi, bana halkından ve hayatınızdan biraz daha..." Kasumi donakaldı. Pug'ın koluna yapışıp başını dikerek dinledi. Bir an sonra ise, "Hayır! Olamaz bu!" dedi. Aniden arkasına dönerek, "Baskın var! Thunler!" diye bağırdı.

Pug dinledi ve uzaktan gelen boğuk gümbürtüyü o da duydu, sanki bir at sürüsü düzlüklerde dörtnala koşturuyordu. Ağılın çitlerine tırmanıp gözlerini uzaklara dikti. Ağılın sona erdiği, seyrek ağaçlı bölgeden itibaren geniş bir çayır uzanıyordu. Endişe verici gürültü arkasında geliyordu, ama

ağaçların oluşturduğu hattın civarında şekillerin belirmeye başladığını görebiliyordu.

Thun denilen yaratıklar malikâneye doğru hızla yaklaşırlarken Pug dehşetle karışık bir şaşkınlıkla izliyordu. Pug'ın durduğu yere doğru çılgınca bir hızla yaklaştıkça büyüyorlardı da. İri, kentaurvari(1) yaratıklardı, uzaktan atlı binicilere benziyorlardı. Gövdelerinin alt kısmı attan çok iri bir geyiği andırıyordu, ama daha kaslıydılar. Gövdelerinin üst kısmı tamamen insansıydı, yüzleri ise her şeyden çok, uzun burunlu bir maymuna benziyordu. Yüzleri hariç tüm bedenleri orta uzunlukta, gri ve beyaz lekeli bir postla kaplıydı. Her yaratık, bir sopa ya da tahta bir sapa tutturulmuş taştan bir balta taşıyordu.

Hokanu ve evin muhafızları, askerlerin kaldığı binadan çıkıp ağılın yanında yerlerini aldılar. Okçular yaylarını hazırladılar, kılıçlı askerler de safta durarak çarpışmaya hazırlandılar.

Birdenbire Laurie Pug'ın yanında belirdi, hemen hemen bitmiş olan kopuzu elindeydi. "Ne?"

"Thun baskını!"

Gördüğü manzara karşısında Laurie de Pug kadar hayret etmişti. Birden kopuzunu bir kenara bırakıp ağıla atlayıverdi. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Pug.

Ozan kendini koruyarak gri aygırın yanından geçti ve başka bir ata, küçük sürünün lider kısrağına bindi. "Hayvanları güvenli bir yere götürmeye çalışıyorum."

Pug başını sallayıp kapıyı açtı. Laurie atı dışarı sürdü, ama gri olanı diğerlerini geride tutarak onu izlemelerine engel oluyordu. Pug bir an tereddüt etti ve sonra, "Algon, umarım ne öğrettiğini biliyorsundur," dedi. Sakin bir edayla aygıra doğru yürümeye başladı, sessizce bir komuta hissi uyandırmaya çalışıyordu. Aygır kulaklarını geriye yatırıp ona kişneyince Pug, "Dur!" dedi.

Emri duyan atın kulakları dikildi, karar vermeye çalışıyordu sanki. Pug zamanlamanın çok önemli olduğunu biliyordu ve yürüyüş temposunu bozmadı. Yanına yaklaşırken at onu inceliyordu, Pug bir kez daha, "Dur!" dedi. Sonra, hayvanın fırlamasına fırsat vermeden yelesini avuçlayarak sırtına bindi.

Belki öyle şartlandığı için, belki de şans eseri, savaş eğitimli at Pug'ın eski sahibine, emrine uymasını gerektirecek kadar benzediğine karar verdi.

Belki de çevrelerini saran savaş gürültüsü yüzündendi, ama nedeni ne olursa olsun, gri at Pug'ın emirleri üzerine fırladı ve bir çırpıda kapıyı aştı. Pug bacaklarını tüm gücüyle ata sarmıştı. At sola dönerek kapının önünü açarken Pug, "Laurie, diğerlerini götür!" diye bağırdı. Pug geriye dönüp bakınca, Laurie'nin sürünün başı olan atla kapıdan çıktığını, diğerlerinin de onu izlediklerini gördü.

Pug Kasumi'nin elinde bir eyerle ahırdan fırladığını gördü ve çıplak hayvanın üzerinde elinden geldiğince sıkı durarak, "Hoo!" diye bağırdı. Aygır yavaşladı ve Pug, "Dur!" diye emretti. Gri at bir dövüş beklercesine yeri eşeliyordu. Kasumi yaklaşırken, "Atları çarpışmadan uzak tutun," diye bağırdı. "Bu bir Kan Baskını, her Thun en az bir can alana kadar geri çekilmezler." Laurie'ye durması için seslendi, küçük sürü bir araya toplanıp dönmeye başlayınca da, hemen bir atı eyerledi ve diğerlerinden uzaklaştırdı.

Pug mahmuzladı ve gri atla Laurie'nin bindiği kısrak diğer dört atı malikâne evinin yan tarafına götürdüler. Hayvanları, hücum eden Thunlerin göremeyeceği bir yerde bir araya topladılar.

Bir asker, ellerinde silahlarla evin köşesinde belirdi. Pug ve Laurie'nin yanına gelip, "Efendim Kasumi atları canınız pahasına korumanızı emrediyor," diye bağırdı. Kölelere birer kılıç ve kalkan verdikten sonra savaşa katılmak üzere geri döndü.

Pug tuhaf kılıç ile kalkanı inceledi, ağırlıkları eğitiminde kullandıklarının ancak yarısı kadardı. Kasumi bir yandan at sürerek, bir yandan da bir Thun savaşçısıyla çarpışarak evin köşesini dönerken gelen tiz bir çığlık dikkatini dağıttı. Shinzawailerin en büyük oğlu ata iyi biniyordu ve at üstünde çarpışma konusunda fazla bir eğitim almamış olmasa da, kılıç kullanmakta ustaydı. Onun deneyimsizliğine karşın, Thun de atlara karşı deneyimsizdi, kendi türünden birine karşı savaşmak gibi bir şeydi bu, at da saldırıyor, yaratığın göğsünü ve yüzünü ısırıyordu.

Pug'ın gri atı Thun'e yetişti ve şaha kalktı, onu neredeyse sırtından atacaktı. Yelesine sımsıkı tutunup bacaklarının alt kısmıyla da iyice sarıldı. Diğer atlar da huysuzlanınca, Pug kendi atının saldırmasına engel olmakta zorlandı. Laurie, "O şeylerin kokusunu sevmediler," diye bağırdı. "Kasumi'nin atı nasıl davranıyor baksana."

Bir başka yaratık daha ortaya çıktı ve Laurie haykırarak atını önüne doğru sürdü. Karşılaştıkları anda silahlarını indirdiler, Laurie Thun'ün sopasının darbesini kalkanıyla karşıladı. Onun kılıcı ise yaratığın göğsüne

indi ve yaratık gırtlaktan gelen, tuhaf bir dilde bir çığlık atıp bir an sendeledikten sonra düştü.

Pug evin içinden bir çığlık geldiğini duydu ve dönünce, birisinin kapı kanatlarından birini parçalayarak dışarı fırladığını gördü. Sersemlemiş haldeki bir köle sendeleyerek doğruldu, sonra yere yığıldı, başındaki bir yaradan kanlar sızıyordu. Başkaları da koşturarak kapıdan çıkıyorlardı.

Pug koşarak evden çıkanların arasında Katala ve Almorella'yı da gördü, peşlerinde bir Thun savaşçısı vardı. Yaratık Katala'yı sıkıştırdı, sopasını başının üzerine kaldırmıştı.

Pug kızın adını haykırdı ve gri at binicisinin endişesini hissetti. Koca savaş atı emir almadan ileri fırlayarak, Thun ile vurmak üzere olduğu köle kızın arasına girdi. Belki savaş seslerinden, belki de Thunlerin kokusu yüzünden, at çıldırmış gibiydi. Tüm gücüyle Thun'e çarpıp, ısırarak ve güçlü ön ayaklarıyla vurarak onu alaşağı etti. Çarpışmanın etkisiyle Pug da savrulmuş ve sertçe düşmüştü. Bir an sersemlemiş bir halde yerde kaldıktan sonra doğruldu. Sendeleyerek, çömelmiş bir halde kalakalmış olan Katala'nın yanına gitti ve onu çekerek delirmiş aygırdan uzaklaştırdı.

Gri at hareketsiz Thun'ün üzerinde şaha kalkıyor, toynaklarını yıldırım gibi üzerine indiriyordu. Savaş atı, yerdeki yaratıkta en ufak bir hayat belirtisi kalmayana dek Thun'e defalarca vurdu.

Pug ata bağırarak durmasını emretti ve savaş atı huysuz bir homurtuyla saldırmayı bırakıp durdu, ama kulakları hâlâ dimdikti ve Pug hayvanın titrediğini görebiliyordu. Yaklaştı ve titremesi kesilene dek boynunu okşadı.

Sonra sessizlik çöktü. Pug çevresine bakınınca, Laurie'nin dağılan atların peşinden gittiğini gördü. Kendisi de atını bırakıp Katala'ya döndü. Kız çimenlere oturmuş, titriyordu, Almorella da yanındaydı.

O da yanında diz çökerek, "İyi misin?" dedi.

Kız derin bir nefes alıp, korku dolu bir gülümseyişle, "Evet," dedi, "ama bir an için ezileceğimden emindim."

Pug artık kendisi için çok şey ifade eden kıza baktı ve "Ben de öyle sandım," dedi. Bir anda ikisi de gülümsediler. Almorella ayağa kalktı ve gidip diğerlerini görmekle ilgili bir şeyler söyledi. "Sana bir şey olacağından çok korktum," dedi Pug. "Seni o yaratıktan kaçarken görünce, aklımı kaçıracağımı sandım."

Katala Pug'ın yanağını okşadı ve Pug, yanaklarının gözyaşlarıyla ıslanmış olduğunu fark etti, "Senin için çok korktum," dedi.

"Ben de senin için. Öyle gümbürtüyle Thun'ün üzerine atılınca, öleceksin sandım." Sonra ağlamaya başladı. Yavaşça kollarının arasına sığındı. "Ölseydin ne yapardım, bilmiyorum." Pug ona tüm gücüyle sarıldı. Katala kendini toparlayana dek, bir süre öylece oturdular. Sonra Pug'ın kollarından usulca sıyrılarak, "Malikâne harap oldu," dedi. "Septiem bize binlerce iş verecek." Doğrulmaya başladığı sırada, Pug elini yakaladı.

Ondan önce doğrularak, "Bunun farkında değildim, yani şu ana dek," dedi. "Seni seviyorum, Katala."

Kız yanağına dokunarak gülümsedi. "Ben de seni, Pug."

Bu keşif anları, Shinzawai Lordu ve küçük oğlunun görünmesiyle bozuldu. Lord, Etrafa bakınarak evinin ne kadar hasar gördüğünü hesaplarken, baştan aşağı kana bulanmış haldeki Kasumi atıyla köşeden belirdi.

Kasumi babasını selamladı ve "Kaçtılar," dedi, "kuzeydeki kalelere adam gönderilmesini emrettim. Buraya sızdıklarına göre, garnizonlardan birini aşmış olmalılar."

Shinzawai Lordu başını sallayarak durumu anladığını belirtti ve zararı tespit etmek üzere Baş Danışmanı ile diğer baş hizmetkârlarını çağırarak, evine girmek üzere döndü.

Katala Pug'a, "Sonra konuşuruz," diye fısıldadıktan sonra hadonra Septiem'in kaba bağırışlarına cevap verdi. Pug da atını Kasumi'nin yanına sürmüş olan Laurie'ye katıldı.

Ozan yerdeki ölü yaratıklara baktı ve "Nedir bunlar?" dedi.

Kasumi, "Thun," dedi. "Kuzey tunduralarında yaşayan göçebe yaratıklardır. Kendi topraklarımızı onlarınkinden ayıran dağların eteklerindeki her geçitte kalelerimiz var. Bir defasında bu sınırları aştılar, biz de onları kuzeye sürdük. Onlar da zaman zaman sıcak güney topraklarına dönmenin yollarını arıyorlar." Yaratıklardan birinin postuna bağlanmış bir tılsımı gösterdi. "Bu bir Kan Baskını'ydı. Hepsi de kendi topluluklarında kendini ispatlamamış, eşi de olmayan genç erkekler. Yazın olan savaş ayinlerinde başarılı olamamışlar ve güçlü erkekler tarafından sürüden kovulmuşlar. Topluluklarına dönmeden önce güneye gelmeleri ve en az bir Tsurani öldürmeleri gerek. Her biri geri dönerken bir Tsurani kellesi götürmeli ya da hiç geri dönmemeli. Gelenekleri böyle. Kaçanlar da yakalanıp öldürülecekler, çünkü kendi topraklarına geri dönemezler."

Laurie başını salladı. "Bu sık sık olur mu?"

"Her yıl," dedi Hokanu buruk bir gülümsemeyle. "Çoğu zaman kaleler onları geri püskürtür, ama bu yılki hayli büyük bir grup olmalı. Birçoğu kalelerdeki adamlarımızın kafalarıyla kuzeye dönmüştür."

Kasumi, "İki keşif kolunu da öldürmüş olmalılar," dedi. Başını iki yana salladı. "Altmış ile yüz arasında adamımızı kaybettik."

Hokanu ağabeyinin bu olumsuz durum karşısındaki mutsuzluğunu düşünür gibiydi. "Zararı görmek için bizzat bir keşif kolu götüreceğim."

Kasumi'nin iznini aldı ve gitti. Kasumi Laurie'ye döndü. "Ya atlar?" Laurie, Pug'ın bindiği aygırın küçük sürünün başında beklediği yeri gösterdi.

Pug birdenbire söze girdi. "Kasumi, babandan Katala ile evlenmek için izin isteyeceğim."

Kasumi'nin gözleri kısıldı. "İyi dinle, Pug. Sana açıklamaya çalıştım, ama galiba ne demek istediğimi anlamadın. Halkınız pek zeki değil. Açık konuşayım. İzin isteyebilirsin, ama reddedilirsin."

Pug karşı çıkacak oldu, ama Kasumi onu susturdu. "Söylediğim gibi, sabırsız insanlarsınız. Bazı nedenler var. Daha fazlasını söyleyemem, ama bazı nedenler var, Pug."

Pug'ın gözlerinde bir öfke kıvılcımı belirdi ve Kasumi Kralın Lisanı, "Bu evdeki herhangi bir askerin, özellikle de kardeşimin duyabileceği bir tonla tek bir öfkeli söz edersen, ölü bir köle olursun," dedi.

Pug soğuk bir ifadeyle, "Emredersiniz, efendim," dedi.

Pug'ın ifadesinin acılığını gören Kasumi yumuşak bir sesle, "Bazı nedenler var, Pug," diye tekrarladı. Bir an için bir Tsurani efendisi değil de, acısını dindirmeye çalışan bir dost gibiydi. Bakışları Pug'ınkilere kilitlendi, sonra Kasumi'nin gözlerine bir perde indi, bir kez daha efendi ve köle olmuşlardı.

Pug bir köleden beklendiği gibi bakışlarım indirdi ve Kasumi, "Atlarla ilgilen," dedi. Pug'ı orada bırakarak uzaklaştı.

Pug ricasından Katala'ya hiç söz etmedi. Kız onun canını fena halde sıkan, birlikte mutlu geçirdikleri zamanlarına gölge düşüren bir şeyler olduğunun farkındaydı. Pug da Katala'ya karşı aşkının ne kadar derin olduğunu öğrenmiş ve onun karmaşık yapısını keşfetmeye başlamıştı. İnatçı olmasının yanında zekiydi de. Bir şeyi anlaması için ona bir kez açıklaması yetiyordu. Halkı Thurillere özgü olan ve esaretin bir bıçak gibi bilediği keskin zekâsını sevmeyi öğrenmişti. Çevresinde olan biten her şeyi

gözlemleyen bir uzmandı kız, evdeki tüm çalışanların zaafları hakkındaki acımasız yorumları onları kızdırıyor, Pug'ı ise eğlendiriyordu. Pug'ın dilini biraz olsun öğrenmekte ısrar ediyordu, o da ona Kraliyet Lisanını öğretmeye başlamıştı. Bunda da iyi bir öğrenci olduğunu göstermişti.

İki ay olaysız geçti; sonra bir gece Pug ve Laurie evin efendisinin akşam yemeği sofrasına çağrıldılar. Laurie kopuzu üzerinde çalışmayı bitirmişti ve en az yüz ufak tefek kusur bulmakla birlikte, çalınabilir hale geldiğine karar vermişti. O gece de Shinzawai Lordu için çalacaktı.

Odaya girdiklerinde, lordun siyah cüppeli bir konuğu olduğunu gördüler, aylar önce bir an gördükleri Yüce'ydi bu. Pug kapının yanında dururken Laurie alçak yemek masasının ucunda yerini aldı. Oturduğu minderi düzelttikten sonra çalmaya başladı.

İlk notalar duyulmaya başlamıştı ki, şarkı söylemeye başladı: Pug'ın da çok iyi bildiği, eski bir şarkıydı. Hasat coşkusundan ve toprakların zenginliklerinden söz ediyordu, Krallık'taki tüm çiftlik köylerinde çok sevilirdi. Pug hariç yalnızca Kasumi sözleri anlıyordu, ama babası Pug ile yaptığı satranç oyunlarında öğrendiği birkaç sözcüğü seçebiliyordu.

Pug Laurie'yi şarkı söylerken hiç duymamıştı ve gerçekten etkilenmişti. Ozan her ne kadar çok böbürleniyor olsa da, Pug'ın dinlediği herkesten iyiydi. Sesi berrak, gerçek, bir enstrümandı ve söylediği şarkının hem sözlerini, hem de müziğini tam anlamıyla ortaya koyuyordu. Bitirince, masadakiler yemek bıçaklarını nazikçe masaya vurdular, Pug da bunun Tsuranice alkışlamak olduğuna karar verdi.

Laurie başka bir şarkıya başladı, Krallık'taki tüm festivallerde çalınan, canlı bir şarkıydı. Pug bu şarkıyı en son duyduğu zamanı hatırladı, Rillanon'a gitmek üzere Crydee'den ayrılmadan önceki yıl, Banapis Festivali'ndeydi. Yurdunun o tanıdık manzaralarını âdeta bir kez daha görüyordu. Pug yıllardır ilk kez, kendisini neredeyse yıkacak kadar derin bir üzüntü ve özleme kapıldı.

İyice yutkunarak gırtlağında tıkanan düğümü açtı. Sıla özlemi ve çaresiz bir bıkkınlık hissi içini kemiriyor, güçlükle edindiği özdenetiminin kayıp gittiğini hissediyordu. Hemen Kulgan'ın öğrettiği sakinleşme alıştırmalarından birine başvurdu. Üzerine bir ferahlık çöktü ve rahatladı. Laurie çalmaya devam ederken Pug tüm gücüyle yurdunun anılarını kafasından uzaklaştırmaya odaklandı. Tüm yeteneklerini kullanarak,

anılarından geriye kalan tek miras olan amaçsız bir öfkeye karşı sığınabileceği bir dinginlik atmosferi yarattı.

Gösteri sırasında Pug Yüce'nin bakışlarını birçok defa üzerinde hissetti. Adam gözlerinde sorgulayıcı bir ifadeyle onu inceliyordu âdeta. Laurie bitirince büyücü öne eğilip ev sahibiyle konuştu.

Shinzawai Lordu Pug'ın masaya gelmesini işaret etti. O oturunca, Yüce konuştu. "Sana bir şey sormam gerek." Sesi berrak ve güçlüydü, ses tonu da Kulgan'ın Pug'ı derslere hazırlarken kullandığı tonu anımsatıyordu. "Kimsin sen?"

Dolambaçsız, basit soru masadaki herkesi gafil avlamıştı. Evin efendisi büyücünün sorusu karşısında emin olamamıştı ve cevap vermeye başladı. "O bir köle..."

Yüce elini kaldırarak sözünü kesti. Pug, "Adım Pug; efendim," dedi.

Adamın karanlık gözleri onu bir kez daha inceledi. "Kimsin sen?"

"Ben, bir zamanlar Crydee Dükü'nün sarayından olan Pug'ım."

"Kimsin sen ki, burada durmuş bu gücü yayabiliyorsun?" Bunun üzerine Shinzawai ev halkının üçü de irkildiler, Laurie de anlamayan gözlerle Pug'a baktı.

"Ben bir köleyim, efendim."

"Elini ver bana."

Pug uzandı ve Yüce elini tuttu. Adamın dudakları kıpırdandı ve gözleri kısıldı. Pug elinden vücuduna doğru bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Oda yumuşak, beyaz bir pusla doluyordu âdeta. Az sonra tek görebildiği şey büyücünün gözleriydi. Aklı bulanmış, zaman donmuştu. Kafasının içinde, sanki bir şey dışarıdan girmeye çalışıyormuş gibi bir baskı hissediyordu. Direndi, baskı da kayboldu.

Görüşü berraklaştı, iki karanlık göz yüzünün önünden çekildi ve bir kez daha tüm odayı görebildi. Büyücü elini bıraktı. "Kimsin sen?" Ne kadar alakadar olduğunu gösteren tek belirti, gözünün bir an seğirmesiydi.

"Ben, büyücü Kulgan'ın çırağı Pug'ım."

Bunun üzerine Shinzawai Lordu'nun rengi soldu, yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Nasıl..."

Kara cüppeli Yüce doğruldu ve "Bu köle artık bu evin malı değil. Bundan sonra Meclis'e ait," dedi.

Odaya sessizlik çöktü. Pug olanları anlayamıyor, korkuyordu.

Büyücü cüppesinden bir alet çıkardı. Pug bunun bir benzerini, Tsurani kampındaki baskında da gördüğünü hatırladı ve korkusu iyice arttı. Büyücü aleti çalıştırdı ve o da diğeri gibi bir uğultu çıkardı. Elini Pug'ın omzuna koydu ve oda gri bir sisin içinde kayboldu.

DEĞİŞTİRİLMİŞ ÇOCUK

ELF PRENSİ SESSİZCE OTURUYORDU.

Calin annesini bekliyordu. Aklını meşgul eden çok şey vardı ve onunla bu gece konuşması gerekiyordu. Savaş ilerlediği için Elvandar kameriyelerinde fazla zaman geçiremediğinden, son zamanlarda bunu yapmaya pek fırsat bulamamıştı. Dış dünyalılar nehrin karşı yakasına geçmeyi en son denediklerinden beri, elflerin Savaşönderi olarak hemen her gün cephedeydi.

Üç yıl önceki Crydee Şatosu baskınından beri dış dünyalılar her baharda, her elf başına bir düzine olarak gelmişler, nehrin karşı yakasını karıncalar gibi doldurmuşlardı. Elf büyüsü de her yıl onları geri püskürtmüştü. Yüzlercesi ormandaki uyku bahçelerine girip sonsuz bir uykuya dalarlar ve toprağın sardığı bedenleri büyülü ağaçları beslerdi. Kimileri orman perilerinin çağrılarına cevap vererek efsunlu perilerin şarkılarının peşinde koşar, doğaya ait varlıklara karşı kapıldıkları tutkularla, zalim sevgililerinin kollarında susuzluktan ölürken, canlarıyla orman perilerini beslerlerdi. Bazıları ise elf savaş boralarının çağrısına gelen orman yaratıklarının, dev kurtların, ayıların ve aslanların eline düşerdi. Elf ormanlarındaki ağaçların dalları ve kökleri bile, dönüp kaçana dek istilacılara karşı koyarlardı.

Ama bu yıl, ilk defa olarak Kara Cüppeliler gelmişlerdi. Elf büyülerinin büyük bir kısmı yenilmişti. Elfler galebe çalmıştı, ama Calin, dış dünyalılar döndüğünde neler olacağını merak ediyordu.

Gri Kuleler'deki cüceler bu yıl bir kez daha elflerin yardımına koşmuşlardı. Moredhellerin Yeşil Yürek'ten gitmeleriyle birlikte cüceler dağlardaki kışlıklarından hızla çıkmış, Elvandar savunmasına katılmışlardı. Crydee baskınından sonra Cücelerin dış dünyalıları nehrin karşı yakasında tutmadaki ana faktör olduklarını kanıtladıkları üçüncü yıl oluyordu bu. Ve yine cücelerle birlikte Tomas denen adam gelmişti.

Annesi yaklaşırken Calin bakışlarını kaldırdı, sonra doğruldu. Kraliçe Aglaranna tahtına kuruldu ve "Oğlum, seni tekrar görmek güzel," dedi.

"Anne, seni görmek de güzel." Annesinin ayaklarının dibine oturup, doğru sözcüklerin gelmesini bekledi. Karamsar havasını sezen annesi ise sabırla bekliyordu.

Nihayet konuştu. "Tomas beni endişelendiriyor."

"Beni de," dedi Kraliçe, ifadesi belirsiz ve dalgındı.

"Saraya geldiği zaman ortaya çıkmamamın nedeni bu mu?"

"Bu... ve başka nedenleri de var."

"Nasıl oluyor da Eskiler'in büyüleri çağlar sonra bile tüm güçlerini koruyorlar?"

Tahtın arkasından bir ses geldi. "Demek sorun bu, ha?"

Şaşkın bir halde döndüler ve Dolgan karanlığın içinden çıkarak piposunu yaktı. Aglaranna kızmış görünüyordu. "Gri Kuleler'in cüceleri hep böyle gizlice mi dinlerler, Dolgan?"

Cüce şefi iğneli soruyu önemsemedi. "Çoğu zaman hayır, kraliçem. Ama ben yürüyüşe çıkmıştım -şu küçük ağaç odalar hemen dumanla doluveriyor- ve tesadüfen kulak misafiri oldum. Sözünüzü kesmek istemezdim."

"Dilediğinde çok usulca yürüyebiliyorsun, Dolgan," dedi Calin.

Dolgan omuzlarını silkip dumandan bir bulut üfledi. "Sessiz yürümenin sırrını bilenler yalnızca elfler değil ki. Ama biz şu adamdan söz ediyorduk. Söylediğiniz doğruysa, bu gerçekten de ciddi bir mesele. Haberim olsaydı, hediyeyi almasına asla izin vermezdim."

Kraliçe gülümsedi. "Bu senin hatan değil, Dolgan. Bilemezdin. Tomas Eskiler'e özgü giysisi içinde aramıza geldiğinden beri bundan korkuyordum. Önceleri, ölümlü olduğu için Valheru büyüsünün onda işe yaramayacağını sandım, ama şimdi görüyorum ki, her yıl ölümlülükten biraz daha uzaklaşıyor.

"Bütün bunlara neden olan, bir dizi talihsiz olaydı. Ejderha büyüsü olmasa, Efsunörücülerimiz o hazineyi yıllar önce keşfetmiş olurlardı. Yüzyıllar boyu bu tür kalıntıları arayıp yok ederek moredheller tarafından kullanılmasına engel olduk. Şimdi ise çok geç, çünkü Tomas zırhın yok edilmesine asla razı olmayacaktır."

Dolgan piposundan bir nefes çekti. "Her kış uzun koridorlarda derin düşüncelere dalarak baharın ve savaşın gelmesini bekliyor. Onun için başka bir şeyin önemi yok sanki. Ya oturuyor ve yemek yiyor ya da kapıda dikilip

karlara, başka kimsenin göremediği şeylere bakıyor. Böyle zamanlarda zırhını odasında kilitli tutuyor, seferde ise üzerinden hiç çıkarmıyor, uyurken bile. O değişti ve bu doğal bir değişim değil. Hayır, zırhı vermeye asla razı olmaz."

"Onu zorlamaya çalışabiliriz," dedi Kraliçe, "ama bu ters tepebilir. Onda vücut bulan bir şey var, halkımı kurtarabilecek bir şey, ben de onlar için birçok riske girebilirim."

"Anlayamıyorum, Kraliçem," dedi Dolgan.

"Ben de anladığımdan pek emin değilim, Dolgan, ama savaşta olan bir halkın Kraliçesiyim. Korkunç bir düşman topraklarımıza vahşice saldırıyor ve her yıl daha da curetkârlaşıyor. Dış dünyalıların büyüsü güçlü bir büyü, belki de Eskiler yok olduklarından beri görülenlerin en güçlüsü. Ejderhanın hediyesindeki büyü halkımı kurtarabilir."

Dolgan başını iki yana salladı. "Böylesi bir gücün metal bir zırhta hâlâ var olması garip doğrusu."

Aglaranna cüceye gülümsedi. "Öyle mi? Ya taşıdığın Tholin'in Şahmerdanı? O da geçmişten gelen güçleri taşımıyor mu? Seni Batı cücelerinin tahtına bir kez daha varis yapan güçleri?"

Dolgan Kraliçe'ye sert bir bakış attı. "Geleneklerimizi iyi biliyorsunuz, Kraliçem. Çocuksu yüzünüzün ardında yılların bilgeliğinin olduğunu asla aklımdan çıkarmamalıyım." Kraliçenin cevabını önemsemedi. "Tholin'in Mac Mordain Cadal'da ortadan kaybolmasından beri Batıda yıllar boyu krallardan yeterince çektik. Bizler de en az Dorgin'de Kral Halfdan'e bağlı olanlar kadar iyiyiz. Ama halkım tahtı geri isterse, bunu tartışmamız gerekecek, tabii bu savaş bitene kadar olmaz. Şimdi, şu gence ne olmuş?"

Aglaranna sıkıntılı görünüyordu. "Giderek değişiyor. Bu dönüşüme yardımcı olabiliriz. Efsunörücülerimiz şimdiden bunun üzerinde çalışıyorlar. Valheruların tüm gücü Tomas'ta saf haliyle uyanacak olursa, koruyucu gücümüzü tıpkı yolunda duran bir dal parçasını kenara iter gibi kolayca etkisiz kılabilir. Ama o doğuştan bir Eski değil. Onun doğası Valherulara yabancı, tıpkı onların doğasının diğerlerine karşı olduğu gibi. Efsunörücülerimizin de yardımıyla, ondaki sevgi, şefkat, anlayış gibi insani vasıflar saf Valheru gücünü değiştirebilir. Bu olursa, o... bizim için bir nimet olabilir." Dolgan Kraliçe'nin başka bir şey söylemek üzere olduğunu kesin olarak fark etmişti, ama sözünü kesmedi. "Ama o Valheru gücü insanoğlunun körü körüne nefret, vahşet ve gaddarlığa yatkınlığıyla

birleşecek olursa, korkulacak bir şeye dönüşür. Bu karışımdan ne çıkacağını ise ancak zaman gösterebilir."

"Ejderha Lordları..." dedi Dolgan. "Bizim irfanımızda Valherulardan söz edilir, ama kopuk, kısıtlı bilgilerle. İzniniz olursa, daha fazlasını öğrenmek isterim."

Kraliçe uzaklara daldı. "Bugün dünyadakilerin en eskisi olan ilimlerimiz Valherulardan söz eder, Dolgan. Birçok şeyi dillendirmem yasaktır, çağırılması, anılması korkunç olan şeylerin isimleridir bunlar, ama sana şu kadarını söyleyebilirim. İnsanlar ya da cüceler gelmeden uzun zaman önce, bu dünyaya Valherular hâkimdi. Dünyanın kendi özünden oluşmuş, onun bir parçası olan, neredeyse tanrısal bir güçleri ve anlaşılmaz amaçları olan yaratıklardılar. Karmaşık ve çözülemez bir yapıları vardı. Her şeyden daha güçlüydüler. Dev ejderhaların sırtlarında uçarlardı, evrendeki hiçbir yer onlar için ulaşılmaz değildi. Başka dünyalara giderler, başka varlıklardan yağmaladıkları hoşlarına giden şeyleri, hazine ve bilgileri buraya getirirlerdi. Kendi arzu ve hevesleri dışında hiçbir yasaya tabi değillerdi. Çoğu zaman kendi aralarında da savaşırlar, anlaşmazlıklarını ancak ölümle çözerlerdi. Bu dünya onların hükmü altındaydı. Bizler de onlara ait yaratıklardık.

"O zamanlar biz ve moredhel bir ırktandık ve Valherular bizi tıpkı hayvan yetiştirir gibi yetiştirirlerdi. Her iki ırktan da güzelliğe ve başka özelliklere sahip olanlar seçilir ve... süs hayvanı olarak yetiştirilirlerdi. Bazıları da ormanlara ve tarlalara bakmak üzere yetiştirilirlerdi. Bunlardan vahşi doğada yaşayanlar elflerin ataları oldular, Valherular ile birlikte kalanlar ise moredhellerin.

"Ama bir gün durum değişti. Efendilerimiz her iki tarafa da zarar veren mücadelelerden vazgeçip birleştiler. Neden böyle yaptıklarını kimse hatırlamıyor, ama efendilerimize biz elflerden daha yakın olan moredheller arasında bunu bilen bazıları olabilir. Bu nedenleri o zamanlar biz de biliyorduk belki, ama Kaos Savaşları zamanıydı ve çok şey kaybedilmişti. Şu kadarını biliyoruz: Valheruların tüm hizmetkârları özgür bırakıldı ve o zamandan sonra ne elfler, ne de moredheller Eskiler'i bir daha görmediler. Kaos Savaşları patlak verince zaman ve mekânda büyük gedikler açıldı ve goblinler, insanlar ve cüceler onlardan geçerek bu dünyaya geldiler. Bizim halkımızdan ve moredhellerden pek azı kurtuldu, kurtulanlar da yurdumuzu kurdular. Moredheller elfler gibi kendi yollarını çizmek yerine, kayıp

efendilerinin kudretine sahip olmayı arzuluyorlardı, böylece kurnazlıklarını Valheru'nun işaretlerini bulmak için kullandılar ve Kara Yol'a saptılar. Bir zamanlar kardeş olan bizlerin bu kadar farklı olmamızın nedeni de bu işte.

"Eski büyü hâlâ güçlü. Tomas güç ve cesaret bakımından herkesle boy ölçüşebilir. Büyüyü bilmeden elde etti, bu da bir fark oluşturabilir. Eski büyü moredhelleri Kara Yol Kardeşleri'ne dönüştürdü, çünkü gücü karanlık arzularla aradılar. Tomas ise iyi ve asil yürekli bir gençti, ruhunda kötülükten iz bile yoktu. Belki yetiştikçe büyünün karanlık yönünü kontrol altına almayı öğrenebilir."

Dolgan başını kaşıdı. "Söylediğinize göre, bu büyük bir risk. Doğrusu ben de genç hakkında endişelenmiş, olaylara daha geniş bir çerçeveden pek bakmamıştım. Siz durumu benden daha iyi biliyorsunuz, ama umarım zırhın onda kalmasına izin verdiğimize pişman olacağımız günler gelmez."

Kraliçe tahtından indi. "Ben de pişman olmayacağımızı ümit ediyorum. Dolgan. Burada, Elvandar'da, eski büyü daha güçsüz, Tomas da iyi yürekli biri. Bu belki de, değişikliğe karşı çıkmaktansa yumuşatmakla doğru olanı yaptığımıza dair bir işarettir."

Dolgan saygıyla eğilerek selam verdi. "Bilgeliğiniz karşısında saygıyla eğiliyorum, Kraliçem. Haklı olmanız için de dua ediyorum."

Kraliçe ikisine de iyi geceler dileyerek çıktı. Calin, "Ben de annem Kraliçe'nin başka bir duyguyla değil de bilgeliğiyle konuşmuş olması için dua ediyorum," dedi.

"Ne demek istediğini anlayamadım, Elf Prensi."

Calin kısa boylu adama yukarıdan baktı. "Bana aptal numarası yapma, Dolgan. Bilgeliğin herkesçe biliniyor ve büyük saygı görüyor. Sen de benim kadar iyi görüyorsun. Annemle Tomas arasında bir şeyler filizleniyor."

Dolgan iç çekti, üflemesiyle piposunun dumanını dağıttı. "Evet, Calin, ben de gördüm. Bir bakış, daha fazlası değil, ama bu da yeterli."

"Kendisi hâlâ inkâr ediyor ama Tomas'a tıpkı bir zamanlar Kral babama baktığı gibi bakıyor."

"Tomas da bir şeyler hissediyor," dedi cüce, Elf Prensi'ni dikkatle süzerek, "ama Kraliçe'nin hisleri kadar sevecen değil. Yine de kendine oldukça hâkim."

"Dostuna dikkat et, Dolgan. Kraliçe'ye talip olacak olursa, sorun çıkacak demektir."

"Ondan bu kadar mı nefret ediyorsun, Calin?"

Calin Dolgan'a düşünceli bir ifadeyle baktı. "Hayır, Dolgan. Tomas'tan nefret etmiyorum. Ondan korkuyorum. Bu da yeter." Calin bir an sessiz kaldıktan sonra, "Biz Elvandar'da yaşayanlar, bir daha asla başka bir efendinin karşısında diz çökmeyeceğiz," dedi. "Annemin Tomas'ın değişmesiyle ilgili umutları boşa çıkarsa, bir şeyler düşünmemiz gerekecek."

Dolgan ağır ağır başını salladı. "Bu çok acı bir gün olurdu, Calin."

"Kesinlikle öyle, Dolgan." Calin annesinin tahtının önünden geçerek konsey dairesinden çıktı ve cüceyi yalnız bıraktı. Dolgan dışarıya, Elvandar'ın perileri andıran ışıklarına baktı, Elf Kraliçesi'nin umutlarının boşa çıkmaması için dua ediyordu.

Rüzgâr ovalarda uğulduyordu. Ashen-Shugar, Shuruga'nın geniş omuzlarında oturuyordu. Dev altın ejderhanın düşünceleri sahibine ulaştı. Avlanacak mıyız? Ejderha, açlığını düşünüyordu.

"Hayır. Bekleyeceğiz."

Akın akın gelen moredheller yükselen şehre doğru yaklaşırlarken Kartal Bakışı'nın Hâkimi bekledi. Yüzlercesi yarım dünya ötedeki taş ocaklarından çıkarılmış dev taş bloklarını çekerek, ovalardaki şehre doğru sürüklüyorlardı. Birçoğu ölmüştü, birçoğu da ölecekti, ama bu önemsizdi. Acaba öyle miydi? Bu yeni ve yabancı düşünce Ashen-Shugar'ın canını sıkmıştı. Yukarıdan gelen bir kükremeyle birlikte bir başka dev ejderha daireler çizerek indi, bağırarak meydan okuyan, muazzam bir kara ejderhaydı. Shuruga başını kaldırıp gürleyerek cevap verdi. Sahibine de, Savaşacak mıyız? diye sordu.

"Hayır."

Ashen-Shugar bineğinin hayal kırıklığına uğradığını hissetti, ama bunun üzerinde durmamayı tercih etti. Diğer ejderhanın zarif hareketlerle yakında bir yere inerek, muhteşem kanatlarını sırtına katlayışını izledi. Siyah pulları puslu gün ışığını cilalı abanoz gibi yansıtıyordu. Ejderhanın binicisi elini kaldırarak selam verdi.

Ashen-Shugar selama karşılık verdi ve diğer ejderha ihtiyatla yaklaştı. Shuruga tıslayınca Ashen-Shugar düşünmeden hayvana bir yumruk indirdi. Shuruga sessizliğe büründü.

Kaplanlar Lordu Draken-Korin, "Kartal Bakışı'nın Hâkimi sonunda bize katılmaya mı geldi?" diye sordu. Ejderhasından inerken siyah ve turuncu çizgili zırhı parıldıyordu.

Nezaket gereği Ashen-Shugar da ejderhasından indi. Elini beyaz kabzalı altın kılıcından fazla uzaklaştırmıyordu, zaman değişiyor olsa da, Valherular güvenmek nedir bilmezlerdi. Eskiden olsa kolaylıkla savaşa tutuşabilirdi, ama artık bilgi gereksinimi ön plana çıkmıştı. Ashen-Shugar, "Hayır," dedi. "Sadece izliyorum."

Draken-Korin Kartal Bakışı'nın Hâkimi’ni süzdü, soluk mavi gözlerinde hiçbir duygu belirtisi yoktu. "Katılmayan yalnızca sen kaldın, Ashen-Shugar."

"Evreni bir uçtan bir uca yağmalamaya katılmaktan söz ediyorsun, Draken-Korin. Bu... bu planınız çılgınlık."

"Ne çılgınlığı? Neden söz ettiğini anlamıyorum. Biz varız. Biz yapıyoruz. Başka ne var ki?"

"Bu bizim yöntemimiz değil."

"Başkalarının yolumuza çıkmasına göz yummak da bizim yöntemimiz değil. Şu yeni varlıklar, bize karşı koyuyorlar."

Ashen-Shugar gözlerini gökyüzüne doğru çevirdi. "Evet, öyle. Ama onlar diğerleri gibi değiller. Onlar da tıpkı bizim gibi bu dünyanın özünden yaratılmışlar."

"Ne fark eder ki? Bizim soyumuzdan kaç kişi öldürdün? Dudaklarından ne kadar kan geçti? Karşına çıkanı öldürmelisin, yoksa o seni öldürür. Hepsi bundan ibaret." "Ya geride kalanlar, moredhel ve elfler?" "Ne olmuş onlara? Onlar bir hiç." "Onlar bize aitler."

"Dağlarda sana bir haller olmuş, Ashen-Shugar. Onlar bizim kullarımız. Gerçek bir güçleri yok. Yalnızca bizim zevkimiz için var onlar, o kadar. Seni endişelendiren ne?"

"Bilmiyorum. Bir şey var..."

"Tomas."

Bir an için Tomas iki yerde birden bulunuyordu. Başını sallayınca görüntüler kayboldu. Başını çevirince Galain'in yanındaki çalılıklarda uzandığını gördü. Biraz geride de elfler ve cücelerden oluşan kuvvetler bekliyorlardı. Prens Calin'in genç kuzeni, nehrin karşısındaki Tsurani kampını işaret etti. Tomas arkadaşının işaret ettiği yere bakınca, kamp ateşlerinin yanında oturmuş dış dünya askerlerini gördü ve gülümsedi. "Kamplarından uzaklaşmıyorlar," diye fısıldadı.

Galain başıyla onayladı. "Kamp ateşlerinin sıcaklığını aratacak kadar canlarını yaktık."

Baharın ilerleyen günlerine özgü bir akşam esintisi dolaşıyor, Tsurani kampını pusla örtüyordu. Kamp ateşleri bile daha sönük yanıyor gibiydiler. Tomas bir kez daha kampı inceledi. "Otuz kişi saydım, doğu ve batıdaki kampların her birinde otuz daha var."

Galain bir şey söylemeden Tomas'ın bir sonraki emrini bekledi. Elvandar'ın Savaşönderi Calin olmasına rağmen, Tomas elflerin ve cücelerin komutasını üstlenmişti. Önderliğin ona ne zaman geçtiği belli değildi, ama yavaş yavaş, bedenen büyüdükçe liderlikte de yükselmişti. Savaş sırasında bir şeyin yapılması için sadece bağırması yetiyordu, elfler ve cüceler söylediğini yerine getirmek için hemen koşturuyorlardı. Başlangıçta bu, emirler mantıklı ve tartışılmaz oldukları içindi. Ama bu kalıp zamanla yerleşmiş ve artık emirleri veren Tomas olduğu için itaat eder olmuşlardı.

Tomas Galain'e kendisini izlemesini işaret ederek nehir kıyısından indi ve Tsurani kampının görüş sahasının dışına, ağaçların arasında, derinlerde bekleyenlerin yanına geldiler. Dolgan, bir zamanlar Mac Mordain Cadal madenlerinden kurtardığı küçük çocuk olan genç adama baktı.

Tomas iki metreye yaklaşan boyuyla tüm elflerden daha uzundu. Güçlü bir özgüvenle yürüyordu, doğuştan bir savaşçı gibi. Cücelerle geçirdiği altı yıl boyunca bir erkek... ve daha fazlası olmuştu. Tomas önünde toplanan savaşçılara bakarken Dolgan onu izliyordu, onun Gri Kulelerin karanlık madenlerinde artık korku ya da tehlike olmaksızın dolaşabileceğini anlamıştı.

"Diğer gözcüler döndüler mi?"

Dolgan başını sallayarak gözcülerin öne çıkmalarını işaret etti. Üç elf ve üç cüce yaklaştılar. "Kara Cüppeliler'den iz var mı?"

Gözcüler olmadığını işaret edince, beyaz ve altın rengine bürünmüş olan adam kaşlarını çattı. "Bir tanesini yakalayıp Elvandar'a götürebilsek, çok iyi olurdu. Son saldırıları bugüne kadar olanların en şiddetlisiydi. Güçlerinin sınırlarını öğrenebilmek için neler vermezdim."

Nehirden görülemeyecek kadar uzaklaştıklarına karar veren Dolgan piposunu çıkardı. Yakarken, "Tsuraniler Kara Cüppeliler'i, bir ejderhanın hazinesini koruduğu gibi koruyorlar," dedi.

Tomas buna güldü ve Dolgan bir an için o tanıdık çocuğu görür gibi oldu. "Evet, ejderhanın inini yağmalayan da cesur bir cüce olur."

Galain, "Son üç yıldır süregelen yöntemlerini kullanırlarsa, büyük olasılıkla bu mevsim için bizimle işleri bitmiştir. Önümüzdeki bahara dek tek bir Kara Cüppeli bile görmeyebiliriz."

Tomas düşünceliydi, solgun gözlerinde kendine has bir parıltı vardı sanki. "Yöntemleri... yöntemleri almak, beklemek ve tekrar almak. Uzun süredir, nehri aşmadıkları sürece dilediklerini yapmalarına razıyız. Bu yöntemi değiştirmenin zamanı geldi. Başlarına yeterince dert olursak, şu Kara Cüppeliler'den birini ele geçirme fırsatını da yakalayabiliriz."

Tomas'ın teklifinde saklı riski gören Dolgan olumsuz anlamda başını salladı. Ardından Tomas gülümseyerek, "Ayrıca nehir boyunca güçlerini biraz olsun zayıflatamazsak, cüceler ile ben kışı burada geçirmek zorunda kalacağız, çünkü dış dünyalılar Yeşil Yürek'in derinliklerine girdiler," dedi.

Galain uzun boylu arkadaşına baktı. Tomas her geçen yıl elflere daha çok benziyordu ve Galain çoğu zaman sözlerinde gizli olan belli belirsiz mizahı takdir edebiliyordu. Tomas'ın Kraliçe'nin yakınında kalmayı memnuniyetle karşılayacağını biliyordu. Ama onun büyüsü hakkındaki endişelerine rağmen, Tomas'tan hoşlanmaya başlamıştı. "Nasıl?"

"Sağdaki, soldaki ve gerideki kamplara okçular yolla. Benden bir yaban kazı sesi duyunca, nehrin karşı tarafına ok yağdırsınlar, ama o pozisyonların gerisinden, sanki asıl saldırı doğu ve batıdan geliyormuş gibi." Gülümsedi, ifadesinde hiç de espri yoktu. "Bu da kampı, bizim biraz kan akıtmamıza yetecek kadar süre boşaltacaktır."

Galain onayladı ve her kampa on okçu yolladı. Diğerleri de savaş hazırlıklarını yaptılar ve aradan yeterince zaman geçince Tomas ellerini ağzına götürdü. Avuçlarını kapatarak bir yaban kazı sesi çıkardı. Bir an sonra, kampın karşısında doğu ve batı yönlerinden çığlıklar duyulmaya başlamıştı. Tsurani kampındaki askerler kalkmış, her iki yana bakıyorlardı, birkaçı suyun kıyısına kadar inmiş, karanlık ormanı görmeye çalışıyordu. Tomas elini kaldırdı ve bir balta gibi indirdi.

Bir anda nehrin karşısındaki kampa ok yağmaya başladı ve Tsurani askerleri kalkanlarına koştular. Onlar tam olarak siper alamadan Tomas bir grup cücenin başında sığ geçitten geçerek nehri aştı. Başlarının üzerinden bir ok yağmuru daha geçti, sonra elfler yaylarını omuzlarına takıp kılıçlarını çektiler ve gerektiğinde koruma atışı yapmak üzere geride kalan on ikisi hariç onlar da cücelerin ardından saldırdılar.

Kıyıya ilk çıkan Tomas oldu ve kendisini nehrin kıyısında karşılayan bir Tsurani muhafızını hakladı. Bir an sonra ise aralarına dalmış, kıyım yapıyordu. Altın kılıcından Tsurani kanı saçılıyor, yaralı ve ölenlerin haykırışları rutubetli geceyi dolduruyordu.

Dolgan bir muhafızı öldürdü ve karşısına çıkacak başka kimse bulamadı. Dönünce Galain'in bir başka Tsurani'nin cesedi üzerinde durduğunu, ama gözlerini uzaktaki bir şeye diktiğini gördü. Cüce onun bakışını izleyince, başındaki bir kesikten kanlar sızan ve bir elini kaldırmış, merhamet dileyen yaralı bir Tsurani askerinin başında duran Tomas'ı gördü. Yüzünde ona ait olmayan bir vahşet maskesiyle adamın başında dikilmişti. Tuhaf ve dehşet verici bir haykırışla altın kılıcını indirerek Tsurani'nin hayatına son verdi. Hemen dönerek başka düşman aradı. Kimse çıkmayınca bir an dalgınlaştı, sonra gözleri tekrar odaklandı.

Galain bir cücenin, "Geliyorlar," diye seslendiğini duydu. Hilenin anlaşıldığı Tsurani kamplarından gerçek çarpışma alanına doğru hızla gelenlerin bağrışmaları da duyuluyordu.

Tomas'ın grubu tek kelime etmeden, çabucak suyu geçti. Tsurani okçularının ok yağmuru başlayıp, karşı yakadaki elfler onlara cevap verdiklerinde, kıyıya ulaşmışlardı. Saldıran grup hemen ormanın derinliklerine, güvenli bir mesafeye çekildi.

Elfler ve cüceler durunca, biraz soluklanmak ve hâlâ kanlarında olan savaş coşkusunu dindirmek için oturdular. Galain Tomas'a baktı ve "İyi iş gördük," dedi. "Kaybımız yok, yalnızca birkaç hafif yaralı, otuz dış dünyalı da öldürüldü."

Tomas gülümsemedi, bir an için bir şey duyuyormuş gibi düşünceli durdu. Dönüp Galain'e baktı, söylediklerini yeni anlıyordu âdeta. "Evet, iyi iş gördük, ama yarın yine saldırmalıyız, öbür gün de, ta ki, onlar bir tepki verene kadar."

Geceler boyu nehri geçtiler. Bir kampa saldırıyorlar, ertesi gece ise millerce öteye hücum ediyorlardı. Bir gece saldırısız geçiyor, sonra aynı kamp üç gece üst üste saldırıya uğruyordu. Kimi zaman karşı kıyıdan atılan tek bir ok bir muhafızı haklıyor, arkadaşları da bir türlü gelmeyen saldırıya karşı hazır bekliyorlardı. Bir defasında hatlara şafaktan sonra, savunmacılar artık bir saldırı gelmeyeceğine karar verdikten sonra saldırdılar. Bir kampı yerle bir ederek güney ormanının içine doğru millerce ilerlediler ve silah taşıyan bir kervanı ele geçirdiler, hatta arabaları çeken altı bacaklı

yaratıkları bile katlettiler. O baskından dönerken beş ayrı çarpışma oldu ve iki cüce, üç de elf kaybettiler.

Tomas ve sayıları artık üç yüzü aşkın elf ve cüceyi bulan ekibi oturmuş, diğer kamplardan gelecek haberleri bekliyorlardı. Yosun, bitki kökü ve yumru köklerle pişirilmiş geyik eti yahnisi yiyorlardı.

Bir ulak koşarak Tomas ve Galain'e yaklaştı. "Kral'ın ordusundan haber getirdim." Arkasından da griler içindeki bir figür kamp ateşine yaklaştı.

Tomas ve Galain doğruldular. "Selam sana, Natalli Uzun Leon."

"Selam sana, Galain," diye karşılık verdi uzun boylu, esmer ulak.

Bir elf yeni gelenlere ekmek ve dumanı tüten bir kâse yahni getirdi, otururlarken Tomas, "Dük'ten ne haber var?" diye sordu.

Haberci lokmaları ardı ardına çiğnerken, "Lord Borric selamlarını yolluyor," dedi. "Durum pek iç açıcı değil. Tsuraniler ağaçta biten yosun gibi doğuda yavaş yavaş ilerliyorlar. Birkaç metre yol alıyor, sonra duruyorlar. Anlaşılan hiç aceleleri yok. Dük'ün tahminine göre, sahile önümüzdeki yıl ulaşacak ve Özgür Şehirlerin kuzeyle bağlantısını kesecekler. Sonra da belki Zun ya da LaMut'a bir saldırı gelir. Kim bilir?"

Tomas, "Crydee'den haber var mı?" diye sordu.

"Ben yola çıkmadan hemen önce güvercinler gelmişti. Prens Arutha Tsuranilere karşı iyi dayanıyor. Tsuraniler orada da buradaki kadar talihsizler. Ama Yeşil Yürek'ten güneye doğru hareket ediyorlar." Cüceleri ve Tomas'ı süzdü. "Elvandar'a kadar gelebilmenize şaşırdım doğrusu."

Dolgan piposunu tüttürdü. "Uzun bir yoldu. Hızlı ve sessiz hareket etmemiz gerekti. İstilacılar hareketlendiklerine göre, dağlara dönmemiz pek mümkün görünmüyor. Bir kez ele geçirdiklerini vermek istemezler."

Tomas ateşin önüne geldi. "Nöbetçilerini nasıl aştınız?"

"Baskınlarınız onların saflarında büyük kargaşaya yol açıyor. Batı Orduları'yla karşılaşan adamlar nehre doğru hücum etmek üzere hatlarından geri çekildiler. Ben de o gruplardan birini izledim. Arkalarına bakmayı düşünmediler bile. Tek yapmam gereken, çekildikleri zaman hatlarının gerisine kaymak, sonra da nehri geçmekti."

Calin, "Bize karşı kaç kişi getiriyorlar?" diye sordu.

Leon omuzlarını silkti. "Ben altı bölük gördüm, başkaları da olmalı." Bir Tsurani bölüğünün her biri otuz kişilik yirmi takımdan oluştuğunu tahmin ediyorlardı.

Tomas eldivenli ellerini birbirine vurdu. "Üç bin kişiyi geri getirdiklerine göre mutlaka başka bir geçiş planlıyorlar. Kamplarını yakıp yıkmamıza engel olmak için bizi yeniden ormanın derinliklerine sürmeyi düşünüyor olmalılar." Gelip habercinin başına dikildi. "Kara Cüppelilerden gelen var mı?"

"İzlediğim bölükte zaman zaman birini görüyordum."

Tomas ellerini bir kez daha çırptı. "Bu defa güçlü geliyorlar. Diğer kamplara haber salın. İki gün içinde, dış dünyalıları izleyecek izci ve ulaklar hariç tüm Elvandar orduları Kraliçe'nin sarayında toplanacak."

Haberciler sessizce ateşin başından kalkıp, Crydee nehrinin kıyıları boyunca sıralanmış diğer elf gruplarına haber vermek üzere hemen yola koyuldular.

Tahtında oturan Ashen-Shugar dansözlerle ilgilenmiyordu. Dişi moredheller güzellik ve zarafetlerine bakılarak seçilirlerdi, ama onların cazibesi onu çekmiyordu. Aklı çok uzaklarda, yaklaşan savaştaydı. İçinde tuhaf bir şey oluşuyordu, tanımsız, boş bir duygu.

Buna hüzün denir, dedi içinden bir ses.

Sen kimsin ki beni rahatsız ederek yalnızlığımı bozuyorsun? diye düşündü Ashen-Shugar.

Ben, senin olmaya başladığın şeyim. Bu yalnızca bir düş, bir anı.

Ashen-Shugar öfkeyle haykırarak kılıcını çekip tahtından fırladı. Aynı anda müzisyenler de çalmayı bıraktılar. Dansözler, hizmetkârlar ve müzisyenler kendilerini yere atarak efendilerinin karşısında teslim oldular. "Ben, benim! Düş falan yok!"

Sen geçmişten bir hatırasın sadece, dedi ses. İkimiz bir oluyoruz.

Ashen-Shugar kılıcını kaldırdı ve indirdi. Korkuyla sinmiş bir hizmetkârın kafası yerde yuvarlandı. Ashen-Shugar diz çöküp elini fışkıran kanların üzerine koydu. Parmaklarını dudaklarına götürerek tuzlu tadı hissetti ve "Bu yaşamın tadı değil mi!" diye haykırdı.

Bu bir yanılsama. Hepsi geçti.

"Bir tuhaflık hissediyorum, bir huzursuzluk, bu beni... beni... bir sözcük bulamıyorum." Bu korku.

Ashen-Shugar kılıcını bir kez daha savurdu ve genç bir dansöz öldü. "Bu şeyler, korkuyu onlar bilirler. Korkunun benimle ne işi var?"

Korkuyorsun. Bütün yaratıklar değişmekten korkar, tanrılar bile.

Kimsin sen? diye sessizce sordu Valheru. Ben senim. Ben, senin olacağın şeyim. Ben, senin geçmişte olduğun şeyim… Ben Tomas'ım.

Aşağıdan gelen bir bağırış Tomas'ı kendine getirdi. Kalkıp küçük odasından çıktı ve ağaç dallarından yapılmış bir köprüden geçerek Kraliçe'nin sarayına doğru indi. Parmaklıkların arasından, Elvandar dağlarının eteklerinde kamp kurmuş yüzlerce cücenin loş siluetlerini görebiliyordu. Her saat yüzlerce elf ve cüce savaşçı daha gelip, emrindeki orduya katılıyorlardı. Yarın Calin, Tathar, Dolgan ve diğerleriyle birlikte mecliste yer alacak ve yaklaşan saldırıya karşı koyma planını açıklayacaktı.

Altı yıllık savaş Tomas'a, ona hâlâ rahat vermeyen düşlere karşı tuhaf bir bakış açısı kazandırmıştı. Savaş coşkusuna kapıldığı zamanlar, başka birinin düşlerine giriyordu. Elf ormanlarından uzak olduğu zamanlarda, o düşlere girme çağrısına karşı koymak daha da zorlaşıyordu. Bu davetler onu ilk zamanlar olduğu gibi korkutmuyordu. Uzun zaman önce ölmüş olan varlığın düşleri sayesinde artık insandan da öteydi. İçinde güçler vardı, beyaz ve altın rengi zırhını kendisinden önce giyenin bir parçası oldukları gibi, artık kendisinin bir parçası olan ve kullanabileceği güçler. Bir daha asla Crydeeli Tomas olamayacağını biliyordu, peki ama ne olacaktı?

Arkasından çok hafif bir ayak sesi geldi. Geriye dönmeden, 'İyi akşamlar, Kraliçem," dedi.

Elf Kraliçesi gelip yanında durdu, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Hislerin elflerinkilere benzedi," dedi kendi dilinde.

Tomas ona aynı dilde, adının eski anlamıyla hitap ederek, Görünüşe göre öyle, Parlayan Ay," dedi.

Dönüp baktığında gözlerinde şaşkınlığı gördü. Kraliçe uzanıp usulca yüzüne dokundu. "Dük'ün konsey odasında durmuşken, Elf Kraliçesi'yle konuşma düşüncesiyle bile telaşla titreyen o çocuk mu, şimdi bu dili ana diliymiş gibi konuşan?"

Tomas onun elini nazikçe itti. "Olduğum, senin de gördüğün neyse oyum ben." Sesi sert, emreder gibi bir tondaydı.

Kraliçe onun yüzüne baktı, hatlarında gördüğü tanıdık ve korkunç bir şey neredeyse ürpermesine neden olacaktı. "Peki, ne görüyorum, Tomas?"

Tomas onun sorusuna cevap vermeden, "Neden benden kaçıyorsunuz, leydim?" diye sordu.

Kraliçe nazikçe konuştu. "Aramızda bir şeyler oluşuyor ve bu olmamalı. Bu, daha bize ilk geldiğin anda filizlendi, Tomas."

Tomas âdeta neşeli bir ifadeyle, "Ondan da önce, Kraliçem, seni ilk gördüğüm anda," dedi. Uzun boyuyla ona yukarıdan bakıyordu. "Neden olamazmış bu şey? Yanına benden daha layık kim olabilir?"

Kraliçe bir an için kontrolünü yitirerek ondan uzaklaştı. O anda Tomas, çok az kişinin görebildiği bir şeyi gördü: Elf Kraliçesi'nin şaşkın ve tereddüt içinde, kendi kadim bilgeliğinden bile şüphe duyan halini. "Başka ne olursan ol, sen bir insansın. Sana bahşedilmiş olan bütün o güçlere rağmen, verilen ömür bir insan ömrü kadar. Ben, ruhum lordumun yanına, onun gittiği Kutlu Adalar'a gidene dek halkımı yöneteceğim. Sonra tahtı Calin alacak, kralın oğlu ve kendisi de bir Kral olarak. Halkım bu şekilde idare edilir."

Tomas uzanıp onun yüzünü kendine doğru çevirdi. "Bu her zaman böyle değildi."

Kraliçe'nin gözlerinde bir korku kıvılcımı belirdi. "Hayır, hep özgür bir halk değildik."

Kraliçe onun sabırsızlandığını hissediyor, ama buna direnip sakin konuşmaya çalıştığını da görebiliyordu. "O halde, hiçbir şey hissetmiyor musun?"

Kraliçe bir adım geriledi. "Hissetmediğimi söylersem, yalan söylemiş olurum. Ama bu tuhaf bir çekim ve beni tereddütte bıraktığı gibi, bir hayli de endişelendiriyor. Valherulara bundan daha fazla, bir insanın başa çıkamayacağı kadar benzersen, seni burada barındıramayız. Eskiler'in dönmesine göz yumamayız."

Tomas neşeyle acı karışımı tuhaf bir ifadeyle güldü. "Çocukken, sana çocukça bir arzuyla bakardım. Artık bir erkeğim ve erkekçe bir arzuyla bakıyorum. Bana seni isteyecek cüreti veren ve bunu yapmama aracı olan güç müdür, aynı zamanda bizi birbirimizden ayrı tutan?"

Aglaranna elini yanağına götürdü. "Bilemiyorum. Kraliyet ailesi hiç değişmemiştir. Başkaları insanlarla birlikte olabilir. Bense senin yaşlı ve güçsüz, benimse şu anda gördüğün gibi olacağım zamanki o üzüntüyü yaşayamam."

Tomas'ın gözleri parıldadı ve sesi sertleşti. "Bu asla olmayacak, Kraliçem. Bu ormanlarda bin yıl yaşayacağım. Bundan hiç kuşkum yok. Ama artık seni rahatsız etmeyeceğim... diğer konular çözülene dek. Bunun gerçekleşmesi yazgımız, Aglaranna. Bunu sen de anlayacaksın."

Kraliçe elini ağzına götürdü ve öylece kalakaldı, heyecandan gözleri dolmuştu. Tomas söylediklerini düşünmesi için onu yalnız bırakarak uzaklaştı. Aglaranna'nın içinde, Lord Kralının ölümünden beri ilk kez iki duygu içinde çatışıyordu: Korku ve arzu.

Tomas açıklığın kıyısından gelen bağırış üzerine döndü. Ağaçların arasından bir elf geliyordu, ardında da basit giyimli bir adam vardı. Calin ve Dolgan'la konuşmayı bıraktı ve üçü, Kraliçe'nin yanına götürülen yabancının peşine takıldılar. Aglaranna tahtında oturmuştu, danışmanları da her iki yanındaki sıralarda yerlerini almışlardı. Tathar Kraliçe'nin yanında, ayaktaydı.

Yabancı tahta yaklaştı ve hafifçe eğilerek selam verdi. Tathar adama eşlik eden nöbetçiye bir bakış attı, ama elf kendinde değil gibiydi. Kahverengi giysili adam kusursuz bir elf diliyle, "Selamlar, Kraliçem," dedi.

Aglaranna Kraliyet Kralın Lisanı'nda cevap verdi. "Aramıza gelmen büyük cesaret, yabancı."

Adam değneğine dayanarak gülümsedi. "Yine de bir rehber bulmam gerekti, Elvandar'a yalnız başıma giremezdim."

"Anlaşılan rehberinin fazla bir seçeneği yokmuş," dedi Tathar.

Adam, "Her zaman bir seçenek vardır, her zaman aşikâr olmasa da," dedi.

Tomas bir adım öne çıktı. "Buraya ne amaçla geldin?"

Adam sese dönerek gülümsedi. "Ah! Ejderha'nın hediyesini giyen. Selam olsun sana, Crydeeli Tomas."

Tomas geriledi. Adamın gözlerinden güç yayılıyordu ve rahat tavırları, Tomas'ın hissettiği kuvveti perdeliyordu. "Kimsin sen?"

Adam, "Birçok adım vardır," dedi, "ama burada bana Kara Macros derler." Değneğini kaldırıp çevresinde kendisini izleyenlerin önünde savurdu. "Geldim, çünkü cüretkâr bir plana kalkıştınız." Değneğini son olarak Tomas'a doğrulttu. Sonra ucunu yere indirip tekrar üzerine yaslandı. "Ama benim yardımım olmadan, bir Kara Cüppeli yakalama planı, Elvandar'a zarardan başka bir şey getirmez." Belli belirsiz gülümsedi. "Yakında elinizde bir Kara Cüppeli olacak, ama henüz değil." Sesinde ince bir alay vardı.

Aglaranna doğruldu. Omuzlarını geriye atmış, Macros'un gözlerinin içine bakıyordu. "Çok şey biliyorsun."

Macros başını hafifçe eğdi. "Evet, çok şey bilirim ki bu bazen rahatsızlık vericidir." Onun yanından geçip, elini Tomas'ın omzuna koydu. Macros

Tomas'ı Kraliçe'nin ayakta durduğu yerin yanına götürüp, omzuna hafifçe bastırarak oturttu. Kendisi de onun yanına oturup, değneğini de boynuyla omzunun arasına dayadı. Kraliçe'ye bakarak, "Tsuraniler ilk ışıkla birlikte gelecekler ve doğruca Elvandar'a saldıracaklar," dedi.

Tathar Macros'un önüne çıkıp, "Bunu nereden biliyorsun?" dedi.

Macros yine gülümsedi. "Beni babanın da üyesi olduğu meclisten hatırlamıyor musun?"

Tathar gözleri büyüyerek geriledi. "Sen..."

"Ben oyum, ama artık o adı kullanmıyorum."

Tathar sıkıntılı görünüyordu. "Çok uzun zaman önceydi. Bunun mümkün olacağını hiç sanmazdım."

"Çok şey mümkündür," dedi Macros. Manalı bakışlarını önce Kraliçe'ye, sonra Tomas'a çevirdi.

Aglaranna huzursuzluğunu belli etmeden yavaşça oturdu. "Sen efsuncu musun?"

Macros başını sallayarak onayladı. "Bana öyle derler, tabii artık öyküye eklenecek başka şeyler de var. Beni dinleyecek misiniz?"

Tathar Kraliçe'ye bakarak onayladı. "Uzun zaman önce bu adam yardımımıza koşmuştu. Nasıl aynı adam olduğunu bilemiyorum, ama o zaman sizin ve benim babalarımızın gerçek bir dostuydu. Ona güvenebiliriz."

"O halde, önerin nedir?" diye sordu Kraliçe.

"Tsurani büyücüleri nöbetçilerinizin yerlerini belirlediler, nerelerde olduklarını biliyorlar. İlk ışıkla birlikte, bir boğanın boynuzları gibi iki dalga halinde nehri aşarak gelecekler. Siz onları karşılarken ortadan, zayıf olduğunuz yerden cho-ja denilen yaratıklar akın edecek. Onları size karşı daha önce kullanmadılar, ama cüceler size bunların savaştaki ustalığını anlatabilir."

Dolgan öne çıktı. "Evet, Kraliçem. Korkunç yaratıklar, karanlıkta da en az benim halkım kadar iyi dövüşüyorlar. Onların madenlere hapsedildiklerini sanıyordum."

"Evet, öyleydiler, baskınlara kadar," dedi Macros. "Onlardan çok sayıda getirdiler ve nehrin karşı yakasında, gözcülerinizin göremeyecekleri bir yerde hazırlanıyorlar. Kalabalık olarak gelecekler. Tsuraniler baskınlarınızdan bıktılar ve elf ormanlarının kutsal yüreği düşecek olursa, elflerin bundan böyle bir güç olamayacağını artık biliyorlar."

"Öyleyse çekilmeli ve merkezi savunmalıyız," dedi Tomas.

Macros bir an sessiz kaldı, bir şey hatırlıyor gibiydi. "Bu bir başlangıç, ama bu işin sona ermesini en az onlar kadar isteyen büyücülerini de beraberlerinde getiriyorlar. Onların büyüleri, savaşçılarının ormandan sizin Efsunörücülerinizin gücüne takılmadan geçmelerini sağlayacak ve böylece buraya gelecekler."

"O halde onları burada karşılar ve sonuna kadar direniriz," dedi Aglaranna.

Macros başını salladı. "Cesur sözler, Kraliçem, ama yardımıma ihtiyacınız olacak."

Dolgan efsuncuyu süzdü. "Bir adam ne yapabilir ki?"

Macros ayağa kalktı. "Çok şey. Yarın göreceksiniz. Korkma cüce, savaş sert geçecek ve çok kişi Kutlu Adalar'a göçecek, ama azmedersek, kazanacağız."

"Bütün bunların olduğunu görmüş gibi konuşuyorsun," dedi Tomas.

Macros gülümsedi, gözleri hiçbir şey söylemezken, bir yandan da binlerce şey söylüyordu. "Sahi öyle konuşuyorum, değil mi, Crydeeli Tomas?" Diğerlerine döndü ve değneğini savurarak, "Hazırlanın," dedi. "Yanınızda olacağım." Kraliçe'ye dönerek, "Dinlenmek istiyorum," dedi, "tabii benim için bir yeriniz varsa?"

Kraliçe Macros'u konseye getiren elfe döndü. "Onu bir odaya götür ve ne istiyorsa getir."

Efsuncu selam vererek rehberini izledi. Diğerleri sessiz kaldılar, nihayet Tomas, "Hazırlanalım," dedi.

Gece yerini şafağa bırakırken, Kraliçe yalnız başına tahtının yanında duruyordu. Yıllar süren hükümdarlığı boyunca böyle bir zaman hiç olmamıştı. Aklından gençlik yıllarına kadar uzanan eskilerden, iki gece öncesine kadar uzanan yüzlerce görüntü geçiyordu.

"Cevapları geçmişte mi arıyorsunuz, Kraliçem?"

Dönünce, değneğine dayanmış efsuncuyu arkasında gördü.

"Aklımı okuyabiliyor musun, efsuncu?"

Macros gülümseyip elini sallayarak, "Hayır, leydim," dedi. "Ama çok şey bilirim ve görürüm. Yüreğiniz ağırlaşmış ve kafanızda sıkıntılar var."

"Neden olduğunu da anlıyor musun?"

Macros usulca güldü. "Şüphesiz. Yine de bunları sizinle konuşmayı yeğlerim."

"Neden, efsuncu? Senin rolün ne?"

Macros dışarıya, Elvandar'ın ışıklarına baktı. "Bir rol işte, herkesin oynadığı kadar."

"Ama sen, seninkini iyi biliyorsun."

"Doğru. Bazılarına, başkaları için muğlak olan şeyleri görme yetisi verilmiştir. Benim kaderim de bu." "Neden geldin?"

"Çünkü buna ihtiyaç var. Ben olmazsam Elvandar düşebilir, bu kesinlikle olmamalı. Bu böyle takdir edildi, ben de ancak üzerime düşeni yapabilirim."

"Savaş kazanılırsa kalacak mısın?"

"Hayır. Başka görevlerim de var. Ama bir defa daha geleceğim, yine çok ihtiyaç duyulduğunda." "Ne zaman?" Bunu söyleyemem." "Yakında mı?"

"Çok yakın, ama çok da yakın değil." "Bilmece gibi konuşuyorsun."

Macros gülümsedi, buruk, hüzünlü bir gülüştü bu. "Hayat bir bilmecedir. Tanrıların elindedir. Onların dilekleri gerçekleşecek ve birçok ölümlü yaşamlarının değiştiğini görecek."

"Tomas?" Aglaranna sihirbazın koyu renkli gözlerinin derinliklerine baktı.

"En görülebilir değişiklik onda olacak, o, ama bu zamanları atlatacak olan herkes değişecek."

"O ne?"

"Ne olmasını isterdiniz?"

Elf Kraliçesi bir cevap veremediğini gördü. Macros elini hafifçe omzuna koydu. Kraliçe onun parmaklarından bir dinginlik yayıldığını hissetti ve kendisinin, "Halkımın hiçbir sıkıntısının olmamasını isterdim, ama onun görüntüsü bile beni arzuyla dolduruyor," dediğini duydu. "Bir erkeğe özlem duyuyorum, onun... kudretinde bir erkeğe. Tomas kaybettiğim lorduma asla bilemeyeceği kadar benziyor. Ondan korkuyorum da, çünkü bir kez yemin ettikten, onu kendimden yüksek bir yere getirdikten sonra, hükmetme yetkim kalmayacak. Danışmanlar buna izin verirler mi ki? Halkım kendi rızasıyla Valheruların boyunduruğu altına asla girmez."

Efsuncu bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Tüm sanatıma rağmen, benden de gizlenen şeyler var," dedi, "ama şunu anlıyorum: Burada hayal bile edilemeyecek boyutlarda bir büyü var. Zamanın ötesine, hem de göründüğünden çok daha fazla uzandığını söylemekten fazlasını

açıklayamam. Nasıl ki Valherular şu anda Tomas'ın içinde yaşıyor, Tomas da çağlar öncesinde, Valheruların içinde yaşıyor.

"Tomas, son Ejderha Lordu Ashen-Shugar'ın giysisini giyiyor. Kaos Savaşları patlak verdiğinde, bu dünyada kalan yalnızca o olmuştu, çünkü kendi türüne karşı bir yabancılaşma hissediyordu."

"Ya Tomas?"

Macros gülümsedi. "Bunu fazla düşünmeyin, Kraliçem. Bu tür paradokslar insanın başını döndürebilir. Ashen-Shugar, bu dünyayı korumak zorunda olduğunu hissetmişti."

Aglaranna, Elvandar'ın titrek ışıkları altında Macros'un yüzünü süzdü. "Eski ilimler hakkında herkesten daha fazlasını biliyorsun, sihirbaz."

"Bana... çok şey bağışlandı, Kraliçem." Bakışlarını elf ormanlarına çevirdi, Kraliçe'yle değil de, kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Yakında, Tomas için bir sınama olacak. Ne olacağından emin değilim, ama bu kadarını biliyorum. Crydeeli çocuk yalın insaniyetiyle, size olan sevgisiyle ve sizin sevginizle, bu dünyaya gelmiş en güçlü ölümlü ırkın en güçlü üyesine şu ana kadar her nasılsa dayandı. Bu iki doğanın çatışmasının korkunç acısına katlanmasında, Efsunörücülerinizin süreksiz sanatının da çok katkısı oldu."

Kraliçe Macros'a sert bir bakış attı. "Bunu da mı biliyorsun?"

Macros içten bir neşeyle güldü. "Kraliçem, ben de kibirsiz bir insan sayılmam. Böylesine hassas bir efsunu benim haberim olmadan yapabileceğinizi düşünmenize alındım doğrusu. Bu dünyada pek az büyü dikkatimden kaçar. Yaptığınız akıllıca bir şey ve dengeyi Tomas'ın lehine çevirebilir."

"Tomas'ın gençliğimdeki Kralıma, benden çok erken alınan kocama bu kadar benzediğini gördükçe, ben de kendime bunu söyleyip duruyorum," dedi Aglaranna usulca. "Bu gerçek olabilir mi?"

"Sınama süresini atlatabilirse, evet. Bu çatışmanın hem Tomas'ın, hem de Ashen-Shugar'ın sonunu getirmesi de mümkün. Ama Tomas sağ kalırsa, için için arzuladığınız şey olabilir.

"Şimdi, size yalnızca tanrıların ve benim bildiğimiz bir şey söyleyeceğim. Olacak birçok şeyi yorumlayabilirim, ama birçok şey de benim için hâlâ bilinmez. Bildiğim şeylerden biri de şu: Tomas'ın gücü bir şekilde insani yüreği tarafından dengelenebilirse, zamanla bilgelik gençliğinin yerini aldıkça yanınızda akıllı ve iyi bir hükümdar olabilir.

Uzaklaştırılacak olur ise, hem Krallık'ı, hem de Batının özgür halklarını korkunç bir kader bekliyor olabilir."

Kraliçenin gözleri soruyu sordu, o da söze devam etti. "O karanlık geleceği göremem, Kraliçem; yalnızca tahminde bulunabilirim. Kudretinin karanlık tarafı ağır basarsa, kendisi de yok edilmesi gereken, dehşetli bir güce dönüşür. Onu savaş çılgınlığına kapıldığı anlarda görenler, içinde saklı olan gerçek karanlığın yalnızca bir gölgesini görüyorlar. Bir denge kurulup da Tomas'ın insani yönü hayatta kalır, ama siz onu yine de uzaklaştırırsanız, insanlığının öfke, acı ve nefret yönü baskın çıkabilir. Soruyorum size: Tomas uzaklaştırılır ve günün birinde kuzeyde ejderha sancağını çekerse, ne olur?"

Kraliçe korkuya kapıldı ve bunu açıkça belli etti, kontrol maskesi tamamen düşmüştü. "Moredheller bir araya gelirler."

"Evet, Kraliçem. Başıbozuk haydut çeteleri olarak değil, bir ordu olarak. Yirmi bin Kara Kardeş, onlarla birlikte yüz bin goblin ve karanlık ruhları, olacak yıkım ve vahşetten kazançlı çıkmayı uman birlikler dolusu insanlar. Sizin kendi halkınızın bile sorgusuz sualsiz peşinden gittiği, doğuştan savaşçı birinin çelik eldiveni altında toplanmış muazzam bir ordu."

"Onu burada tutmamı mı tavsiye ediyorsun?"

"Ben yalnızca alternatifleri gösterebilirim. Kararı siz vermelisiniz "

Elf Kraliçesi kızıl-sarı arası buklelerini savurarak başını geriye atıp yaşlı gözlerle dışarıya, Elvandar'a baktı. Günün ilk ışıkları görünmüştü. Ağaçların arasından süzülen lâl rengi ışıklar, koyu mavi gölgeler oluşturuyordu. Ormandaki açıklıklardan, kuşların sabah şarkıları duyuluyordu. Tavsiyelerine teşekkür etmek için Macros'a doğru dönünce, gitmiş olduğunu gördü.

Macros'un söylediği gibi, Tsuraniler yaklaşıyorlardı. Cho-jalar nehrin karşı tarafından, iki yanı kapatan insan hatlarının ardından saldırıyorlardı. Tomas az sayıda muhafızları olan okçulardan oluşan hafif birliklerini yerleştirmiş, onlar da yaklaşan orduya ateş açarak geriliyor, sözde bir direniş gösteriyorlardı.

Tomas Elvandar ordusu ve Gri Kuleler'in cücelerinin başında duruyordu, altı bin istilacı ve büyücülerine karşı sayıları yalnızca bin beş yüzü buluyordu. Sessizce bekliyorlardı. Düşman yaklaştıkça, Tsurani savaşçılarının bağrışları ve elf oklarına hedef olanların çığlıkları ormandan

duyulur oldu. Tomas başını kaldırıp, bir balkonda, efsuncu ile birlikte yaklaşan savaşı izleyen Kraliçe'ye baktı.

Birdenbire elfler onlara doğru koşmaya başladı ve ağaçların arasında canlı renklerdeki Tsurani zırhlarının ilk parıltıları göründü. Hafif kuvvetler de ana kuvvetlere katılınca, Tomas kılıcını kaldırdı.

"Bekleyin," diye bağırdı yukarıdan gelen bir ses ve efsuncu, Tsurani kuvvetlerinin öncülerinin girmekte olduğu ormandaki açık alanı işaret etti. Kendilerini bekleyen elf ordusuyla karşılaşan öncü birlikler durup, silah arkadaşlarının da kendilerine katılmasını beklediler. Subaylar saf düzeni alınmasını emrettiler, karşılarında iki ordunun açık bir alanda karşılaştığı, anlaşılır bir savaş vardı ve avantaj onlardaydı.

Cho-jalar da bağırılan emirlere uyarak saf düzenine girmişlerdi. Bu yaratıkları hâlâ pekiyi tanımayan ve onları Tsuranilerin zeki yoldaşları olmalarına rağmen hayvan olarak gören Tomas hayret içindeydi.

Macros bir kez daha, "Bekleyin!" diye bağırdı ve değneğini başının üstünde sallayarak havada geniş daireler çizdi. Ormandaki açıklığa bir sessizlik çöktü.

Birdenbire bir baykuş Tomas'ın başının yanından geçerek doğruca Tsurani saflarına doğru daldı. Bir an için yabancıların üzerinde daire çizdikten sonra dalışa geçip, bir askerin yüzüne saldırdı. Pençeler gözlerini oyarken adam acılar içinde haykırdı.

Bir şahin uçarak geçti ve baykuş gibi saldırdı. Ardından gökyüzünden büyük, kara bir ekin kargası alçaldı. Tsuranilerin arkasındaki ağaçlardan bir serçe sürüsü fırlayıp yüzlere ve korunmasız kollara saldırdılar. Ormanın her yerinden kuşlar geliyor ve istilacılara saldırıyorlardı. Etraf kısa sürede, ormandaki her tür kuşun Tsuranilere saldırırken çıkardıkları kanat çırpış sesleriyle dolmuştu. En küçük sinekkuşundan muazzam kartalına kadar binlercesi dış dünya ordusuna saldırıyorlardı. Adamlar bağırıp çağırıyorlardı, içlerinden birkaçı da gözleri oymaya, giysileri yırtmaya ve etleri parçalamaya çalışan acımasız gaga ve pençelerden kurtulmak için saflarını bırakmış, kaçıyordu. Cho-jalar da gerilediler, zırhlı postları gaga ve pençelere karşı dayansa da, mücevherleri andıran iri gözleri tüylü saldırganlar için kolay birer hedefti.

Tsurani safları kargaşa içinde çözülürken elflerden bir haykırış koptu. Tomas emir verdi ve elf okçuları tüylü oklarıyla hengâmeye katıldılar. Tsurani askerleri daha düşmanla karşılaşamadan vurulup düşüyorlardı.

Kendi okçuları da yüzlerce minik düşmanla boğuştukları için ateşe karşılık veremiyorlardı.

Kuşlar Tsuranilerin ortasında kanlı işlerine devam ederlerken elfler de onların yerlerini koruma çabalarını izliyorlardı. Tsuraniler ellerinden geldiğince savaşıyorlar, birçok kuşu havada öldürüyorlardı, ama her ölenin yerine üç tane daha geliyordu.

Birdenbire o kargaşanın ortasında ıslık gibi, havayı yırtan bir ses duyuldu. Açıklığın Tsurani tarafındaki her şey bir an donar gibi oldu ve her yer sessizliğe büründü. Sonra kuşlar, âdeta görünmeyen bir güç tarafından fırlatılıyorlarmışcasına, cızırtılı bir güç patlamasıyla yukarı doğru fırladılar. Kuşlar alandan çekilince Tomas Tsurani kuvvetlerinin arasında yürüyerek yeniden düzeni sağlayan büyücülerinin siyah cüppelerini gördü. Yüzlerce yaralı Tsurani yerde yatıyordu, ama savaşa alışık yabancılar yaralılarını boş verip, hemen saflarını yeniden düzenlediler.

Muazzam kuş sürüsü istilacıların üzerinde yeniden toparlanarak inişe geçti. Aynı anda da Tsuranilerin çevresinde parlak, kızıl bir enerji kalkanı oluştu. Buna çarpan kuşlar hareketsiz kalıp düşmeye başladılar, tüyleri tütüyor ve havayı ağır bir yanık kokusuyla dolduruyordu. Engele çarpan elf okları da havada durup alev alarak zarar veremeden yere düşüyorlardı…

Tomas ok atışının kesilmesini emretti ve dönüp Macros'a baktı. Efsuncu bir kez daha, "Bekleyin!" diye seslendi.

Macros değneğini salladı ve kuşlar sessiz emrine uyarak dağıldılar. Değnek Tsuranilere doğru uzandı ve Macros kızıl engele nişan aldı. Değnekten altın rengi bir enerji fışkındı. Açıklığı geçip kızıl engeli de delerek kara cüppeli büyücülerden birini göğsünden vurdu. Büyücü iki büklüm olarak devrilirken, toplanmış olan Tsuranilerden dehşet ve öfke dolu bir bağırış yükseldi. Diğer büyücüler de dikkatlerini elf ordusunun yukarısındaki platforma çevirerek, Macros'a mavi ateş topları fırlattılar. Küçük mavi yıldızlar platforma çarparak kör edici bir ışık patlamasıyla görüntüyü kapatırken Tomas kendinden geçercesine bir öfkeyle, "Aglaranna!" diye haykırdı. Az sonra ise onu tekrar görebildi.

Efsuncu platformda, Kraliçe'nin yanında duruyordu, ikisine de bir zarar gelmemişti. Tathar Kraliçe'yi uzaklaştırdı ve Macros değneğini bir kez daha uzattı. Bir kara cüppeli büyücü daha yere indi. Kalan dört büyücünün, Macros'un hayatta ve karşı saldırıya geçmiş olması karşısında hayret ve öfkeyle karışık ifadelerle bakakaldıkları açıkça görülebiliyordu. Efsuncuya

karşı saldırılarını iki katma çıkararak Macros'un koruyucu kalkanına birbiri ardına mavi ışık ve ateş dalgaları gönderdiler.

Yerdekilerin hepsi de, ortaya çıkan korkunç enerjiler yüzünden kör olmamak için ışığa arkalarını dönmek zorunda kalmışlardı. Büyülü saldırı sona erdiğinde Tomas başını kaldırıp baktı, sihirbaza yine bir şey olmamıştı.

Büyücülerden biri ıstırap dolu bir haykırışla cüppesinden bir alet çıkardı. Onu çalıştırınca ortadan kayboldu, az sonra diğer üçü de onu izlediler. Macros Tomas'a bakıp değneğiyle Tsurani ordusunu gösterdi ve "Şimdi!" diye seslendi.

Tomas kılıcını kaldırıp saldırı işaretini verdi. Hücum kolunun başında alanın diğer ucuna ilerlerken başlarının üzerinden bir ok yağmuru geçti. Kuşların saldırısı ve büyücülerinin öldürülüp kaçırılması Tsuranilerin morallerini bozmuştu. Yine de gerilemeyip pozisyon aldılar. Kuşların gaga ve pençeleri altında yüzlercesi, oklar yüzünden ise daha da fazlası ölmüştü, ama yine de elflerle cücelere karşı sayıca üçe bir fazlaydılar.

Çarpışma başladı ve Tomas, öldürmek dışında her türlü düşünceyi kafasından silip atan kızıl sise kapıldı. Kılıcını bir sağa, bir sola indirerek Tsuranilerin arasında bir yol açıyor, kendisini durdurmak için yaptıkları her hamleyi karşılıyordu. Kılıcı karşısında hem Tsuraniler, hem de cho-jalar biçiliyor, kimseyi ayırmadan, karşısına çıkan herkese ölüm sunuyordu.

Savaş açıklık alanda bir ileri, bir geri hareketleniyor, insanlar ve cho-jalar, elfler ve cüceler ölüyordu. Güneş gökyüzünde iyice yükseldi, ama kargaşa durmak bilmiyordu. Ölüm sesleri havayı doldururken yukarıda çaylaklar ve akbabalar toplanmaya başlamıştı.

Tsurani kuvvetleri yavaş yavaş elflerle cüceleri gerilemeye zorluyorlardı. Ağır ağır Elvandar'ın merkezine doğru ilerliyorlardı. Bir an için bir durgunluk oldu, sanki iki taraf da uzlaşarak birbirinden bir an için ayrılmış ve arada açık bir alan bırakmışlardı. Tomas efsuncunun savaş seslerini bastırarak çınlayan sesiyle, "Geri!" diye bağırdığını duydu ve tüm Elvandar kuvvetleri birden geri çekildiler.

Tsuraniler bir an için duraksadılar, sonra ciflerle cücelerin devam etmekteki tereddütlerini sezip, bastırmaya başladılar. Aniden bir gümbürtü koptu ve yer titredi. Herkes donakaldı, Tsuranilerin yüzlerinden korku okunuyordu.

Tomas sarsıntı şiddetlendikçe ağaçların giderek daha güçlü bir şekilde sallandıklarını görüyordu. Aniden müthiş bir gürültü kreşendosu duyuldu,

sanki tüm gök gürültülerinin büyük babası patlamıştı. Patlama sesiyle birlikte topraktan koca bir parça kopup, âdeta görünmeyen bir devin eliyle savrulmuşçasına havaya fırladı. Üzerinde duran Tsuraniler de havaya fırlayıp sertçe düştüler, yakınında olanlar da yere devrilmişlerdi. Bir başka toprak parçası fırladı, ardından da bir üçüncüsü. Bir anda hava, yukarı fırlayarak Tsuranilerin üzerine dökülen dev toprak parçalarıyla dolmuştu. Tsuraniler dehşet çığlıkları arasında dönüp kaçmaya başladılar. Toprağın bizzat kendisinin onlara saldırdığı bir yerden kaçtıkları için geri çekilmeleri tamamen düzensizdi. Tomas izlerken açık alan boşaldı ve sadece ölülerle ölmek üzere olanlar kaldılar.

Birkaç dakika geçmeden toprak da hareketsiz kalmış ve olanları donakalmış bir halde izleyenlerle alan sessizliğe bürünmüştü. Ormana geri çekilen Tsurani ordusunun sesleri duyuluyordu. Çığlıkları, kaçarlarken başka dehşetlerle de karşılaştıklarının habercisiydi.

Tomas kendisini zayıf ve bitkin hissediyordu, bakınca kollarının da kan içinde olduğunu gördü. Zırhı, kalkanı ve altın kılıcı her zamanki gibi tertemizdi, ama ilk defa üzerine insan kanının bulaştığını hissediyordu. Elvandar'da savaş çılgınlığı bir süre sonra geçiyordu ve tüm benliğiyle tiksindiğini hissediyordu.

Dönüp yavaşça, "Bitti," dedi. Elflerle cücelerden cılız bir tezahürat koptu, ama hiçbiri kendilerini galip saymadıkları için pek de canlı değildi. Müthiş bir düşmanın ilkel güçler, açıklaması olmayan doğal güçler tarafından yerle bir edildiğine şahit olmuşlardı.

Tomas ağır adımlarla Calin ve Dolgan'ın yanından geçip merdivenleri çıktı. Elf Prensi kaçan istilacıları takip etmek, kendi yaralılarıyla ilgilenmek ve ölmek üzere olan Tsuranilere merhametli ve çabuk bir son sağlamak üzere askerler yolladı.

Tomas küçük odasına gidip perdesini kapattı. Kılıcıyla kalkanını bir tarafa fırlatıp kendini yatağına bıraktı. Başındaki sıkıcı bir zonklama yüzünden gözlerini kapattı. Anılar hemen akın ettiler.

Gökyüzü, bir ufuktan diğerine kadar çılgın enerji girdaplarıyla parçalanmıştı. Ashen-Shugar muazzam Shugura'nın sırtında oturmuş, zaman ve mekânın dokusunun yırtılışını izliyordu.

Berrak bir çınlama duyuldu, büyüsü sayesinde duyduğu bir sinyaldi bu. Beklediği an gelmişti. Shugura'yı hızla yukarı doğru sürerken Ashen-Shugar'ın gözleri gökyüzünü tarayarak, bu çılgın gösteriyle birlikte gelmesi

gereken şeyi aradı. Shuruga altında aniden kıpırdandığı anda kendisi de avını gördü. Kara ejderhasının üzerinde oturan Draken-Korin'in silueti giderek yaklaşıyordu. Gözlerinde bir gariplik vardı, Ashen-Shugar uzun yaşamı boyunca ilk kez dehşetin ne demek olduğunu anlamaya başladı. Buna bir isim veremiyor, açıklayamıyor, ama Draken-Korin'in ıstırap dolu gözlerinde bunu görüyordu.

Ashen-Shugar Shuruga'yı yukarı doğru sürdü. Muazzam altın ejderhanın kükreyerek meydan okumasına, Draken-Korin'in en az onun kadar muazzam olan kara ejderhası karşılık verdi. İkisi havada çarpıştılar ve binicileri ustalıklarını birbirleri üzerinde gösterdiler.

Ashen-Shugar'ın altın kılıcı kalkıp indi ve üzerinde dişlerini gösteren bir kaplan figürü bulunan kalkanı ikiye böldü. Âdeta çocuk oyuncağıydı, Ashen-Shugar da böyle olacağını biliyordu. Draken-Korin özünün oldukça fazla bir kısmını oluşmakta olan şeye vermişti. Son Valheru'nun kudretinin karşısında o bir ölümlüden biraz halliceydi ancak. Ashen-Shugar bir kez, iki kez, üç kez vurdu ve kardeşlerinin sonuncusu da kara ejderhasının sırtından düştü. Yuvarlanarak yere çarptı. Ashen-Shugar Shuruga'nın sırtından inip Draken-Korin'in çaresiz bedeninin yanma doğru süzülerek, Shuruga'yı ölmek üzere olan kara ejderle hesabını bitirmesi için bıraktı.

Çağlar boyu sürmüş yaşamını hatırlayan, yaralı bedende hâlâ direnen bir yaşam kıvılcımı vardı. Ashen-Shugar yaklaşırken Draken-Korin'in gözlerinde yalvaran bir bakış belirdi. "Neden?" diye fısıldadı.

Ashen-Shugar altın kılıcını gökyüzüne doğru çevirerek, "Bu iğrençliğe asla izin verilmemeliydi," dedi. "Bildiğimiz her şeyin sonunu getirdiniz."

Draken-Korin gökyüzüne, Ashen-Shugar'ın gösterdiği yere baktı. Şiddetli, köpüren enerji sellerini, çığlık çığlığa tüm semayı yol yol bölen, çarpık ışık kuşaklarını izledi. Kız ve erkek kardeşlerinin kötücül yaşam güçlerinden oluşmakta olan yeni dehşete, nefret ve öfke dolu, hiddetle köpüren, akılsız şeye şahit oldu.

Draken-Korin çatlak bir sesle, "Çok güçlüydüler," dedi. "Bu kadarını asla düşünemezdik." Ashen-Shugar altın kılıcını kaldırırken yüzü dehşet ve nefretle çarpıldı. "Ama buna hakkım vardı!" diye haykırdı.

Ashen-Shugar kılıcını indirerek Draken-Korin'in başını tek vuruşta gövdesinden ayırdı. Bir anda parlak bir ışık hem başın, hem de gövdenin çevresini sardı ve Ashen-Shugar'ın çevresindeki hava uğuldamaya başladı. Sonra mağlup Valheru hiçbir iz bırakmadan kayboldu ve özü, yeni tanrılara

karşı öfkeyle kabaran akılsız canavara geri döndü. Ashen-Shugar buruk bir sesle, "Hak yoktur," dedi. "Yalnızca güç vardır."

Böyle mi oldu?

"Evet, kardeşlerimin sonuncusunu böyle öldürdüm işte." Ya diğerleri?

"Şimdi onlar da onun bir parçası." Korkunç gökyüzünü işaret etti.

Kaos Savaşları patlak verirken beraber, hiç ayrılmadan gökyüzündeki çılgınlığı izlediler. Bir süre sonra Ashen-Shugar, "Gel, bu bir son. Biz de gidelim," dedi.

Bekleyen Shugura'ya doğru yürümeye başladılar. Sonra bir ses geldi.

"Sessizsin."

Tomas gözlerini açtı. Aglaranna önünde diz çökmüştü, elinde bitkilerle tatlandırılmış bir kap su ve bir bez vardı. Giysisini çıkarıp, altın zincirini de çıkarmasına yardım etti. O neredeyse tükenmiş bir halde otururken yüzündeki ve kollarındaki kanı temizlemeye başladı, Tomas kendisini izlerken tek kelime etmiyordu.

Temizlenince kum bir bezle yüzünü silip, "Yorgun görünüyorsun, lordum," dedi. '

"Çok şey görüyorum, Aglaranna, bir insanın görmemesi gereken şeyler. Ruhum çağların yükünü taşıyor ve yorgunum." "Seni avutacak bir şey yok mu?"

Ona baktı ve gözleri birbirine kilitlendi. Emreden bakışta nazik bir yumuşama vardı, ama Kraliçe yine de bakışlarını indirmek zorunda kaldı.

"Benimle alay mı ediyorsun, Kraliçem?"

Aglaranna başını iki yana salladı. "Hayır, Tomas. Ben... seni avutmaya geldim, ihtiyacın varsa."

Tomas uzanıp elinden tutarak Aglaranna'yı kendine çekti, açlığı gözlerinden okunuyordu. Onu kollarının arasında tutar, bedeninin giderek alevlenen arzularını hissederken, "Hem de çok ihtiyacım var, Kraliçem," dediğini duydu.

Aglaranna onun açık renk gözlerine bakarken, aralarındaki son perdeyi de indirmiş oldu. "Benim de öyle, lordum."

EĞİTİM

KARANLIKTA DOĞRULDU.

Derecesinin bir sembolü olan sade bir beyaz cüppeye büründü ve hücresinden çıktı. Bir şilte, tek bir mum ve parşömenler için bir rafın, yani eğitimi için gerekli görülen her şeyin bulunduğu küçük, yalın odasının dışında bekledi. Koridorun aşağısında hepsi kendisinden yıllarca küçük olan ve hücrelerinin kapısında sessizce bekleyen diğerlerini görebiliyordu. Siyahlar içindeki ilk usta koridordan geldi ve diğerlerinden birinin önünde durdu. Adam tek kelime etmeden başını salladı ve çocuk onun peşinden, karanlığın içinde kayboldu. Şafak, koridordaki yüksek, dar pencerelerden yumuşak, gri bir ışık veriyordu. Gün ışığının belirmesiyle birlikte, o da diğerleri gibi kapısının karşısındaki duvarda duran meşaleyi söndürdü. Koridordan bir başka siyahlı adam geldi ve bekleyen çocuklardan bir başkası da onun peşinden gitti. Az sonra bir üçüncüsü. Sonra da dördüncüsü. Bir süre sonra yalnız kaldığını fark etti. Koridor sessizdi.

Karanlıkta bir siluet belirdi, son birkaç adıma dek cüppesi varlığını gizlemişti. Beyaz giysili gencin önünde durdu ve başını sallayarak koridoru işaret etti. Genç de siyah cüppeli rehberini izledi ve meşalelerle aydınlatılmış bir dizi koridordan geçerek, gencin hatırladığı kadarıyla her zaman evi olmuş olan dev binanın merkezine doğru ilerlediler. Bir süre sonra, çağların ağır kokusunu taşıyan ve binanın dört bir yanını çevreleyen gölün tam altından geçiyormuşçasına rutubetli bir dizi basık tünelden geçiyorlardı.

Siyahlı adam ahşap bir kapının önünde durup sürgülü bir kilidi açtı. Genç adam da yaşlı olanın ardından girdi ve karşılarına bir dizi ahşap oluk çıktı. Her biri bir adam boyunun yarısı kadar uzunlukta ve onun yarısı kadar genişlikteydi. Bir tanesi yerde duruyordu, diğerleri ise basamaklar halindeki ahşap desteklerle onun üzerine dizilmişlerdi, sonuncusu bir adamın başının hizasına geliyordu. Yukarıda olanların hepsinin uçlarında, aşağıdaki oluğun

üzerine denk gelen delikler vardı. Aşağıdaki oluktan da, taş zemindeki adımlarının titreşimiyle şıpırdayan suyun sesi duyuluyordu.

Siyahlı adam bir kovayı gösterdi ve dönüp çıkarak, beyazlı genci orada yalnız bıraktı.

Genç adam kovayı alarak işine koyuldu. Beyazlılara verilen tüm emirler konuşmadan verilirdi ve ilk kendine geldiğinde hemen öğrendiği gibi, beyazlıların konuşmasına izin verilmezdi. Konuşabildiğini biliyordu, bu kavramı anlıyordu ve karanlıkta şiltesine uzanmışken sessizce birkaç sözcük oluşturmaya çalışmıştı. Başka birçok şeyde olduğu gibi gerçeği, neden anladığını anlamasa da, anlıyordu. Hücresindeki ilk uyanışından önce de var olduğunu biliyor, ama hafızasındaki bu boşluk onu zerre kadar endişelendirmiyordu. Her nasılsa bu uygun görünüyordu.

İşe koyuldu. Yapması emredilen işlerin birçoğu gibi bu da imkânsız görünüyordu. Kovayı alıp, en üstteki oluğu alttakinden aldığı suyla doldurdu. Daha önceki günlerde de olduğu gibi, su en üsttekinden alttakilere doğru aktı ve sonunda kovadakinin tamamı en alttakine geri dönmüş oldu. Bedeni bu anlamsız işi yaparken aklını boşaltarak, azimle tekrar tekrar denedi.

Aklı boş kaldığı zamanlar defalarca yaptığı gibi, bir imgeden diğerine atlamaya başlamıştı, renkler ve şekillerle dolu bir anlık görüntüler, aklının parmakları onları yakalamak üzereyken kaçıp kurtuluyorlardı. Önce bir anlık bir kumsal görüntüsü geldi, dalgalar kapkara, aşınmış kayalara çarpıyordu. Dövüşler. Yerde tuhaf görünümlü, soğuk, beyaz bir madde -bir sözcük, kar, geldiği gibi çabucak kaybolan bir sözcük. Çamurlu bir kamp. Çocukların türlü türlü işler için koşuşturduğu, büyük bir mutfak. Yüksek bir kulede bir oda. Her biri kör edici bir hızla geçiyor, geriye sadece görüntü geçtikten sonraki izlenim kalıyordu.

Kendisi sonu gelmez işini yaparken her gün kafasının içinde bir ses çınlıyor, aklının sesi de ona karşılık veriyordu. Ses basit bir soru soruyor, aklının sesi de cevaplıyordu. Cevap yanlış olursa soru tekrarlanıyordu. Birkaç yanlış cevap verilirse ses soru sormayı bırakıyor, kimi zaman günün ileri bir saatinde geri dönüyor, kimi zamansa dönmüyordu.

Beyazlar içindeki işçi düşüncelerinin dokusunda o tanıdık baskıyı hissetti.

-Yasa nedir- diye sordu ses.

- Yasa hayatlarımızı çevreleyen ve onlara anlam veren yapıdır- diye cevap verdi.

- Yasanın en yüce tecessümü nedir?-

- Yasanın en yüce tecessümü İmparatorluk'tur- -Nesin sen?- dedi bir sonraki soru.

-Ben İmparatorluk'un bir hizmetkârıyım-

Düşünce bağlantısı bir an kopar gibi oldu, sonra geri geldi, sanki diğer kişi bir sonraki soruyu dikkatle seçiyordu.

-Ne şekilde hizmet etmene izin verilmiştir?-

Bu soru daha önce de defalarca sorulmuş, verdiği her cevaptan sonra da yanlış olduğunu bildiren o boş sessizliği dinlemişti. Bu defa daha önce verdiği tüm cevapları ve o yanlış cevapların çıkarımlarının bileşimi olanları eleyerek dikkatle düşündü.

Nihayet, -Uygun gördüğüm şekilde- diye cevap verdi. İçine bir rahatlama, onaylama hissi yayıldı. Hemen ardından başka bir soru geldi. -Ait olduğun yer neresi?-

Bunun üzerinde düşündü, aşikâr olan cevabın yanlış olduğunu, ama yine de denenmesi gerektiğini biliyordu. Cevap verdi.

- Yerim burası-

Tahmin ettiği gibi, düşünce bağlantısı koptu. Eğitilmekte olduğunu biliyordu, ama eğitimin amacı zihninden gizleniyordu. Artık eski cevaplarının ışığında o son soru üzerinde düşünebilir ve belki doğru cevaba ulaşabilirdi.

O gece bir düş gördü.

Kahverengi cüppeli, beline bir sicim bağlamış, yabancı bir adam yolda yürüyordu. Kahverengili adam dönerek, "Acele et," dedi. "Fazla zamanımız yok, geride kalamazsın."

Daha hızlı hareket etmeye çalıştı, ama ayakları kurşun gibi ağırlaşmış, kolları da yanlarına bağlanmıştı. Kahverengili adam hızlı yürüyüşünü keserek durdu ve "Pekâlâ," dedi. "Her şey sırayla."

Konuşmaya çalıştı, ama ağzının açılmayı reddettiğini fark etti. Kahverengili adam düşünceli bir edayla sakalını sıvazladı ve "Şunu bir düşün: Sen, kendi hapishanenin mimarısın."

Aşağı bakınca, çıplak ayaklarının tozlu bir yolda olduğunu gördü. Bakışlarını kaldırdı ve kahverengili adam tekrar hızla yürümeye başlamıştı. Onu izlemeye çalıştı ve yine hareket edemedi.

Buz gibi terlemiş bir halde uyandı.

Yerinin neresi olduğu bir kez daha sorulmuş, verdiği cevap da -Bana ihtiyaç duyulan yer- yine yeterli olmamıştı. Bir başka amaçsız işe başlamıştı, kalın bir yün tabakasına çiviler çakıyor, içinden geçip yere düştükten sonra da toplayıp yeniden çakıyordu.

Son sorulan som üzerindeki düşünceleri, arkasındaki kapının açılıp rehberinin kendisini takip etmesini işaret etmesiyle bölündü. Uzun geçitlerden geçip, az miktardaki sabah yemeğini yiyecekleri kata çıktılar.

Salona girdikten sonra rehber kapının yanında yerini aldı, başka kara cüppeliler de beyaz cüppelileri salona getiriyorlardı. Bugün genç adamla birlikte diğer beyazlılar sessizce yemek yerlerken durup onları bekleyecek olan, genç adamın rehberiydi. Bu görevi her gün bir başka kara cüppeli yapıyordu.

Genç adam yemeğini yerken, sabahki son soruyu düşünüyordu. Mümkün olan her cevabı ölçüp tartıyor, olası hataları arıyor ve bulunca eliyordu. Birdenbire aklında kendi kendine bir cevap beliriverdi, âdeta bilinçaltı içgüdüsel bir sezgiyle ona doğru cevabı vermişti. Ben kendi hapishanemin mimarıyım. Geçmişte, çok karmaşık sorunların ilerlemesine engel olduğu sayısız zamanda da bu olmuştu. Bu cevaptaki olası hataları aradı, doğru olduğuna kanaat getirince de ayağa kalktı. Diğerleri de gizlice ona baktılar, çünkü bu hareket kurallara aykırıydı.

Gidip, hareketlerini kontrollü bir ifadeyle izleyen, yalnızca bir merak belirtisi olarak kaşlarını hafifçe kaldırmış olan rehberinin önünde durdu.

Beyazlı genç adam herhangi bir girizgâh yapmaksızın, "Burası attık benim yerim değil," dedi.

Siyahlı adam bir şey söylemedi, sadece elini genç adamın omzuna koyup başını hafifçe sallayarak onayladı. Cüppesinin içinden küçük bir zil çıkarıp bir kez çaldı. Hemen başka bir kara cüppeli geldi. Yeni gelen tek kelime söylemeden kapıdaki yerini aldı ve rehber, genç adama kendisini takip etmesini işaret etti.

Daha önce de sayısız defalar yaptıkları gibi, sessizce yürüdüler, ta ki, bir odanın önüne gelene kadar. Siyahlar içindeki adam gence döndü ve "Kapıyı aç," dedi.

Genç adam kapıya doğru uzanır gibi oldu, sonra ani bir sezgiyle elini geri çekti. Kaşlarını çatıp konsantre olarak, kapıyı düşünce gücüyle açtı. Kapı

ağır ağır içeri doğru aralandı. Siyahlı adam dönüp gülümsedi. "Güzel," dedi yumuşak, tatlı bir ses tonuyla.

Askılarda birçok beyaz, gri ve siyah cüppenin asılı olduğu bir odaya girdiler. Siyahlı adam, "Gri bir cüppe giy," dedi.

Genç adam söyleneni çabucak yaptı ve diğerine döndü. Siyahlı adam, yeni griliyi süzdü. "Artık sessizliğe mahkûm değilsin. Soracağın sorular, mümkünse cevaplandırılacaktır, ama bazı şeyler için henüz zaman var, ta ki, siyahı giyene dek. O zaman tam olarak anlayacaksın. Gel."

Grili genç adam rehberini izledi ve çevresinde minderler, üzerinde de ağır kokulu, mayhoş bir içecek olan bir kap sıcak chocha bulunan alçak bir masanın olduğu bir odaya girdiler. Siyahlı adam iki fincan doldurdu ve birini gence vererek oturmasını işaret etti. İkisi de oturdular ve genç adam, "Kimim ben?" diye sordu.

Siyahlı adam omuzlarını silkti. "Buna sen karar vermek zorundasın, gerçek adını ancak sen edinebilirsin. Bu, başkalarına asla söylenmemesi gereken bir isimdir, yoksa senin üzerinde güç sahibi olurlar. Bundan böyle adın Milamber olacak."

Yeni Milamber bir an düşündükten sonra, "Bu uygun," dedi. "Senin adın ne?"

"Bana Shimone derler."

"Kimsin?"

"Senin rehberin, öğretmeninim. Başkaları da olacak, ama eğitiminin en uzun dönemi olan ilk dönemi için sorumluluk bana verildi."

"Ne kadar zamandır buradayım?"

"Yaklaşık dört yıldır."

Milamber buna şaşırmıştı, hafızası çok az, en fazla birkaç ay geriye kadar uzanıyordu. "Anılarım bana ne zaman geri verilecek?"

Shimone gülümsedi, Milamber'in hafızasının geri verilip verilmeyeceğini sormaması hoşuna gitmişti. "Eğitiminde ilerledikçe geçmiş hayatını da anımsayacaksın, başlangıçta azar azar, sonra daha hızlı olarak. Bunun bir nedeni var. Geçmişteki bağlarının, ailenin ve yurdunun, dostlarının ve yuvanın özlemine karşı direnç gösterebilmelisin. Özellikle senin durumunda bunun hayati önemi var."

"Neden?"

Shimone yüzünde bir gülümsemeyle, "Geçmişin sana döndüğünde anlayacaksın," dedi yalnızca. Bir şahini andıran yüz hatları ve karanlık

gözleri, bu konunun kapandığını gösteren bir ifadeye büründü.

Milamber'in aklına birçok soru geliyor, pek önemli bulmadığı için hemen vazgeçiyordu. Nihayet, "Kapıyı elimle açsam ne olacaktı?" diye sordu.

"Ölecektin." Shimone bunu duygusuzca, sakin bir sesle söylemişti.

Milamber ne şaşırmış, ne de sarsılmıştı, bunu olduğu gibi kabullendi. "Bunun amacı ne?"

Shimone'nin ifadesinden de belli olduğu üzere, bu soruya biraz şaşırmıştı. "Birbirimizi yönetemeyiz, tek yapabileceğimiz şey, her yeni büyücünün eylemlerinin gerektirdiği sorumluluğu gösterebilmesini sağlamaktır. Sen yerinin artık beyazlıların, öğrencilerin yanı olmadığına karar verdin. Yerin orası olmadığına göre, bu değişikliğin getirdiği sorumlulukları taşıyabileceğini göstermen gerekti. Yetenekli ama budala olanların çoğu bu aşamada ölürler."

Milamber bunun üzerinde düşünerek, böylesi bir sınavın gerekliliğini kavradı. "Eğitimim ne kadar sürecek?"

Shimone belirsiz bir jest yaptı. "Ne kadar gerekirse. Ama sen hızla yükseliyorsun, bu yüzden senin için bu sürenin çok uzun olacağını sanmıyorum. Bazı doğal yeteneklerin ve -hafızan geri döndüğünde bunu sen de anlayacaksın- seninle birlikte başlayan ve senden daha genç olan diğer öğrencilere karşı belli avantajların var."

Milamber fincanının içindekileri inceledi. Seyrek, koyu renkli sıvının içinde bir an bir sözcük görür gibi oldu, sanki gözünün ucuyla görmüş gibi, odaklanmaya çalıştığı anda da kayboldu. Ne olduğunu görememişti, ama kısa bir isimdi, basit bir isim.

O gece yine düş gördü.

Kahverengili adam yolda yürüyordu ve bu defa Pug onu takip edebiliyordu. "Gördüğün gibi, nesnel açıdan pek az sınır vardır. Sana öğrettikleri şeyler faydalı, ama sırf bir çözüm bir sorunu çözdüğü için onun tek çözüm olması gerektiği savını asla kabul etme."

Kahverengili adam durdu. Yolun yanındaki bir çiçeği göstererek, "Şuna bak," dedi. Milamber adamın gösterdiği şeyi görmek için eğildi. Küçük bir örümcek, iki yaprak arasına bir ağ örüyordu. "O yaratık," dedi kahverengili adam, "bizim geçişimizi umursamadan çalışıyor. Canımız istese ikimiz de onu ezerek varlığına son verebiliriz. O halde, şunu düşün: O yaratık bir şekilde varlığımızı, hayatı için nasıl bir tehdit olduğumuzu kavrayabilse, bize tapar mıydı?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Milamber. "Bir örümceğin nasıl düşündüğünü bilemem."

Kahverengili adam değneğine dayandı. "İnsanların birbirlerine benzer şekilde düşünmelerinin ne kadar nadir olduğunu göz önüne alırsak, bu örümceğin de korku, isyan, umursamazlık, kadercilik ya da şüphecilikle tepki vermesi mümkün. Her şey mümkündür." Değneğini uzatarak, tahta sopanın ucuyla yavaşça bir parça örümcek ağı aldı. Minik örümceği kaldırarak yolun karşı tarafına bıraktı. "Sence bu yaratık, bunun başka bir çiçek olduğunu biliyor mu?"

"Bilmiyorum."

Kahverengili adam gülümsedi. "Bu belki de en bilgece cevap."

Tekrar yürümeye koyularak, "Yakında çok şey göreceksin," dedi, "birçoğundan bir şey anlamayacaksın. Anladığın zamansa, bir şeyi hatırlaman gerek." "Nedir o?" diye sordu Milamber.

"Her şey göründüğü gibi değildir. Belki de şu anda bu beklenmedik ödül için bana şükran duaları eden örümceği hatırla." Değneğiyle bitkiyi göstererek, "O çiçekte diğerinde olduğundan çok daha fazla böcek var." Sakalını sıvazlayarak, "Merak ediyorum: Acaba çiçek de bana şükran duaları ediyor mudur?" diye ekledi.

Haftalar boyunca Shimone ve başka birkaçı ile birlikteydi. Yaşamı hakkında daha fazlasını öğrenmişti, ama hatırlamadıklarının çok küçük bir bölümüydü bu. Geçmişte bir köleydi ve gücü olduğu anlaşılmıştı. Bir kadın hatırlıyor, onun belli belirsiz görüntüsü hafifçe içini burkuyordu.

Çabuk öğreniyordu. Her ders bir, en fazla iki gün içinde tamamlanıyordu. Verilen her problemi çabucak çözümlüyor, sıra öğretmenleriyle tartışmaya geldiğinde de yerinde, iyi düşünülmüş ve uygun sorular soruyordu.

Bir gün yeni, ama hâlâ sade bir hücrede uyandı ve Shimone'nin kendisini beklediğini gördü. Kara cüppeli büyücü, "Şu andan itibaren, sana verilecek görevi bitirene dek konuşmana izin yok," dedi.

Milamber başıyla onaylayarak anladığını gösterdi ve rehberinin peşinden koridora çıktı. Yaşlı büyücü onu bir dizi uzun tünelden geçirerek, binada daha önce hiç görmediği bir yere götürdü. Başladıkları yerden katlarca yukarıya çıkan, uzun bir merdiveni çıkmaya başladılar. Shimone bir kapıyı açana dek çıktılar. Milamber Shimone'nin önünden girdi ve kendini yüksek bir kulenin tepesindeki, üstü açık bir damda buldu. Damın ortasında helezon şeklinde, tek parça bir taş yükseliyordu. Gökyüzüne doğru uzanan,

işlenmiş bir dikilitaştı bu. Dikilitaşın yan tarafına, çevresini saran dar basamaklar oyulmuştu. Milamber onu gözleriyle izledi, ucu bulutların üzerinde gözden kayboluyordu. Hayret verici bir görüntüydü, öğrendiği fizik kanunlarının birçoğuna ters düşüyordu. Yine de, karşısında duruyordu işte, üstelik rehberi de basamakları tırmanması gerektiğini işaret ediyordu.

Tırmanmaya başladı. Taşın çevresinde ilk turu tamamlayınca, Shimone'nin ahşap kapıdan çıkıp gitmiş olduğunu gördü. Onun gitmesiyle rahatlayan Milamber bakışlarını damdan dışarıya çevirerek, çevresini saran manzarayı sindirdi.

Kulelerle dolu muazzam bir şehrin en yüksek kulesinin tepesindeydi. Nereye baksa, gökyüzüne işaret eden yüzlerce taştan parmak vardı; kör gözlerini dışarı çeviren pencereleri olan, güçlü yapılardı. Bazıları, kendisinin bulunduğu kule gibi gökyüzüne açılıyorlardı; diğerlerininse taştan ya da ışıklar saçan damları vardı. Ama içlerinde yalnızca bu kulenin üzerinde ince bir sivri bir tepe vardı. Yüzlerce kulenin aşağısında, onları birbirine bağlayan köprüler vardı, onlardan da aşağıda ise, bütün bu gördüklerini taşıyan, inanılmaz boyutta, tek bir bina görülüyordu. Devasa bir yapıydı. Aşağısında yayılarak, dört bir yana doğru millerce uzanıyordu. İçeride dolaşırken geniş bir yer olduğunu anlamıştı, ama bunu bilmek, manzara karşısındaki hayretini hiç de hafifletmiyordu.

Daha da aşağıda, görebildiği en uzak mesafede, binanın karanlık cüssesini saran ince bir çizgi halindeki çimenlerin soluk yeşilini görebiliyordu. Dört bir yanda su vardı, bir zamanlar göz ucuyla görebildiği göldü bu. Uzaklarda dağların puslu hatlarını seçebiliyordu, ama gözlerini kısıp da onlara bakmazsa, tüm dünya ayaklarının altında gibiydi.

Spiral şeklindeki merdivende ağır adımlarla döne döne, çevresine bakarak çıkmaya başladı. Her dönüşünde manzaranın yeni bir ayrıntısını fark ediyordu. Tek bir kuş, insanların işlerinden habersiz bir halde, her şeyden yukarıda, kızıl kanatlarını açmış süzülerek, dikkatli gözleriyle aşağıdaki gölü izliyordu. Suda bir kıpırtı görünce kanatlarını kapatıp inişe geçti ve suyun yüzeyine bir an temas eder gibi olduktan sonra, pençelerinde kıpır kıpır oynayan bir ödülle tekrar yükseldi. Bir zafer ötüşüyle bir daire çizdikten sonra batıya doğru hızla uzaklaştı.

Bir dönüş. Oynaşan rüzgârlar. Her biri, uzak ve yabancı diyarları çağrıştırıyordu. Güneyden, kölelerin ölümcül, su basmış bataklıklardan tekrar tarla oluşturmaya çabaladıkları sıcak, vahşi ormanların kokusunu

taşıyan, güçlü bir rüzgâr. Doğudan, Thuril Konfederasyonu'na bağlı bir düzine savaşçının, eş sayıdaki İmparatorluk askerlerini bir sınır çatışmasında yendikten sonraki zafer türkülerini taşıyan bir meltem. Buna karşılık, ölmek üzere olan ve ailesi için ağlayan bir Tsurani askerinin silik yankıları da geliyordu. Kuzeyden ise buz kokusu ve donmuş tundralardaki, sıcak güney topraklarına doğru yol alan binlerce Thun'un toynaklarının sesleri. Batıdan, güneydeki Tusan'da bir tacirle iş görüşmesi yapmak için evinden ayrılmış olan güçlü bir soylunun, yarı korkmuş, yarı tahrik olmuş bir muhafızını kocasına ihanet etmesi için baştan çıkarmaya çalışan genç karısının kahkahaları. Doğudan, uzak Yankora'da tacirlerin çekişe çekişe pazarlık yaptıkları pazar meydanındaki baharat kokuları. Yine güneyden, bu defa Kan Denizi'nden gelen tuz kokusu. Kuzeyde, rüzgârların kasıp kavurduğu, hiç insan ayağı basmamış, ama insanoğlunun kavrayamayacağı kadar eski ve bilge varlıkların dolaşıp, gökyüzünde bir işaret -bir türlü gelmek bilmeyen bir işaret- aradıkları buzullar. Her esinti bir nota ve bir ton, bir renk ve tayf, bir tat ve koku getiriyordu. Dünyanın dokusu havada esiyor, o da derin derin soluyarak bunun tadını çıkarıyordu.

Bir dönüş. Basamakların aşağısından, kendi canıyla kalbi atan dünyanın nabzı duyuluyordu. Gezegenin kalbinin telaşlı, ama ebedi atışı adada, binada, kulede, dikilitaşta ve kendi bedeninde dahi hissediliyordu. Gözlerini aşağı çevirince derin mağaralar gördü; yukarıda olanlarda köleler, yakıt için kömür ve binalar için taşın yanında az miktardaki metalleri de çıkarmak için çalışıyorlardı. Bunların altında başka mağaralar da vardı, kimileri doğal, kimileriyse üzerinde çağlar geçtikçe toprağa dönüşen tozların uçuştuğu, kayıp bir şehrin kalıntılarıydı. Burada bir zamanlar, hayal bile edemeyeceği yaratıklar yaşamışlardı. Sezileri onu daha da derinlere, sıcak ve ışık dolu, ilkel güçlerin kol gezdiği bir yere çekti. Doğanın amaçsızca zorladığı alev alev, sıvı halde akkor kayalar katı akrabalarını zorluyor, yukarı bir çıkış yolu arıyorlardı. Daha da derinlerde, saf güçten oluşan bir dünyada ise, dünyanın yüreğinin içinden enerji akıyordu.

Bir dönüş ve dikilitaşın tepesindeki küçük bir platformda buldu kendini. Dört bir yanı da kendi boyundan daha kısaydı, son derece tehlikeli bir yerdi. Kendisini bir çığlık atarak aşağı düşmeye zorlayan baş dönmesini bastırarak ortasına çıktı. Orada durabilmek için tüm yeteneğini ve eğitimini kullanıyordu, bu noktada başarısız olmanın ölmek demek olduğunu, söylenmese de anlamıştı.

Aklını korkudan arındırarak çevresini saran görüntüye baktı, boşluğun boyutları onu hayrete düşürmüştü. Kendisini hiç bu kadar kopmuş, tam anlamıyla yapayalnız hissetmemişti. Orada öylece dururken, payına düşen kaderle arasında duran hiçbir şey yoktu.

Aşağısında dünya, yukarısında ise bomboş bir gökyüzü uzanıyordu. Rüzgârda hafif bir nem vardı ve güneyden hızla yaklaşan kara bulutlan gördü. Kule ya da üzerindeki dikilitaş hafifçe sallandı ve dengesini bulmak için bilinçsiz bir hareketle ağırlığını başka bir tarafa verdi.

Fırtına bulutları üzerine yaklaşırken bir şimşek çaktı ve başının etrafında gök gürültüsü patladı. Bu ses bile onu küçük platformdan düşürmeye yeterdi, içsel güç kuyusunun, *wal* denilen o sessiz yerin iyice derinlerine sığınmak zorunda kaldı ve orada, fırtınanın saldırısına karşı koyacak gücü buldu.

Rüzgârlar onu sarsıyor, platformun kenarına doğru itiyordu. Bir an iki büklüm olup toparlandı, karanlık uçurum ona göz kırpıyor, düşmeye davet ediyordu. İradesini zorlayarak yükseklik korkusunu yine düşüncelerinden uzaklaştırdı ve aklını önündeki göreve verdi.

Aklında bir ses, -Şimdi sınama zamanı. Bu kulenin üzerinde durmalısın, sendeleyecek olursan düşersin- diye bağırdı.

Bir anlık bir sessizlik oldu, sonra ses bir kez daha, -Bak! Nasıl olduğunu gör ve anla- diye bağırdı.

Karanlık yukarı doğru yükseldi ve onu yuttu.

Bir süre süzülerek dolaşır, isimsiz ve kayıptır. Bilinci kâh gelip kâh giden bir zerrecik, kapkara ve boş bir denizdeki bilinmeyen bir yüzücüdür. Derken tek bir nota o boşluğu doldurur. Yankılanır, sessiz bir sestir, algıları uyaran bir algısızlıktır. -Algılar olmadan, nasıl idrak olabilir?- diye sorar aklı. Aklı! -Ben varım!- diye haykırır ve milyonlarca felsefe hayretle haykırırlar. -Ben varsam, ben olmayan nedir?- diye merak eder.

Bir yankı cevap verir, -Sen olduğun şeysin, olmadığın şey de değilsin-

-Tatmin edici bir cevap değil,- diye geçirir aklından. -Güzel- diye karşılık verir yankı. -Bu nota nedir?- diye sorar.

-Bu, yaşlı bir adamın ölüm öncesi anındaki uykusunun dokunuşudur--Bu nota nedir?--Bu, kışın rengidir--Bu nota nedir?--Bu, umudun sesidir--Bu nota nedir?--Bu, sevginin lezzetidir--Bu nota nedir?-

-Bu, seni uyandırmak için bir uyarıdır-

Süzülüyor. Çevresinde milyarlarca yıldız yüzüyor. Enerjiyle alev alev olmuş dev kümeler yanından geçiyorlar. Uçuk renklerle dönüyorlar, dev kızıl ve maviler, daha küçük turuncu ve sarılar ve küçücük kızıl ve beyazlar. Renksiz ve öfkeli siyahlar çevrelerindeki ışık fırtınasını emiyor, bazıları bilinmeyen bir tayfta enerjiler yayıyor, kimileri ise zaman ve mekânın dokusunu değiştirerek, o geçişlerini kavramaya çalışırken görüşünü karmakarışık ediyorlar. Her birinden bir diğerine bir güç hattı uzanarak onları bir güç ağına bağlıyor. Bu ağın liflerinde, can olmayan bir canla nabız gibi atan bir enerji gidip geliyor. Yıldızlar yanından geçip giderken biliyorlar. Onun varlığının farkındalar, ama bunu takdir edemiyorlar. Onların ilgilenemeyecekleri kadar küçük. Tüm evren çevresinde uzayıp gidiyor.

Ağın çeşitli noktalarında, güçlü yaratıklar çalışıyor ya da dinleniyorlar; her biri birbirinden farklı, ama her nasılsa hepsi birbirinin aynısı. Görebildiklerinin bazıları tanrılar, tanıdıklar, diğerleri de az çok öyle. Her birinin bir rolü var. Bazıları ona bakıyorlar, geçişi fark ediliyor çünkü bazıları onun ötesinde, onu anlayamayacak kadar büyük, dolayısıyla ondan daha küçükler. Bazıları onu yakından inceleyip, güç ve yeteneklerini tartarak kendilerininkilerle karşılaştırıyorlar. O da onları inceliyor. Hepsi de sessizler.

Yıldızların ve güçlü varlıkların aralarında hızla dolaşıyor ve uzaktan bir yıldız görüyor; sayısız yıldızın arasında yalnızca bir tane, ama onu çağıran bir yıldız. Yıldızdan yirmi enerji hattı çıkıyor ve her birinin yanında güçlü varlıklardan biri var. Neden olduğunu bilmeden, karşısındakilerin kadim Kelewan tanrıları olduklarını anlıyor. Her biri, yakınındaki zaman ve uzayı etkileyen güç hattıyla oynuyor. Bazıları kendi aralarında çarpışıyor, kimileri dövüşenlere aldırmadan çalışıyor, kimileri ise kayda değer hiçbir şey yapmıyorlar.

Daha da yaklaşıyor. Yıldızın yanında tek bir gezegen dolaşıyor, beyaz bulutlarla çevrelenmiş mavi-yeşil renklerde bir küre. Kelewan.

Enerji hatlarından aşağı dalarak yüzeye iniyor. Burada, insan ayağı basmamış bir dünya görüyor. Altı bacaklı dev hayvanlar kol geziyorlar, hızlı düşünen yaratıklardan oluşan genç bir ırk da onlardan saklanıyor.

Ataları olan dev böceklerden az hallice olan ve durmadan koşuşturan birkaç sürülük bir tür olan cho-jalar, kendilerini avlayan büyük yırtıcılardan kaçarak dev ormanlarda hızla koşuyorlar, kendileri de daha küçük canlıları

avlıyorlar. Mantıklı düşünmeye başladılar ve kraliçeleri artık her birini belli bir amaca göre tasarlıyor, böylece büyük ve silahlı askerler yiyecek avlayanları koruyorlar. Yuvaya daha fazla yiyecek giriyor ve ırkları serpilmeye başlıyor.

Ovalarda genç Thun erkekleri yarışıyor, taşlar ve sopalarla, yumruk ve dişleriyle kendi aralarında dövüşüyorlar. Dövüşürken tek bildikleri onları buna tarifsiz bir dürtünün zorladığı ve sürüden birinin diğerlerini kovup, bir sonraki genç nesle baba olmasını istediği. Bu dünyaya henüz gelmemiş olan iki bacaklı yaratıklara karşı bir arada hareket edebilen, mantıklı yaratıklar olmaları çağlar sürecek.

Henüz ismini üzerinde öldürülen binlercesinin kanından almamış olan denizin yanında Sunn ırkı sahile yığılmıştı, denizden yeni çıkmış, karaya da alışamamışlardı, ama artık derinliklere ait de değillerdi. Her şeyden korktukları için deniz mağaralarında planlar kuruyor, güvenlik arıyor ve dış dünyaya karşı, nesiller sonra soykırımlarına neden olacak olan bir tutum içine giriyorlardı.

Dağların yukarısında, yeni yeni şekillenen ve henüz kaba bir kültürleri olan, dağınık haldeki üreyen çiftler ve gençlerden oluşan Thrillillil ırkı uçuyordu. Geniş ama hassas kanatları, benekli postları sayesinde taşların arasında fark edilmeden sürünerek Thrillillil yumurtaları arayan ve böylece bin yıl sürüp, her iki ırkın da yok olmasıyla sonuçlanacak olan savaşı başlatan Nummongnumların üzerine gölgeler düşürüyordu.

Bu acımasız bir dünya, hayat fışkırıyor, ama zayıflara acımayan, saldırgan bir hayat. Gördüğü o ırklardan yalnızca iki tanesi hayatta kalacak, Thun ve cho-ja ırkları. Karanlığın ani bir fırtına gibi yaklaştığını görüyor, üzerini kaplıyor.

Fırtınadan sonraki durgunluk gibi, ışık geliyor.

Küçük bir kumsalla denizden ayrılmış, çimenlerle kaplı geniş bir düzlüğe bakan bir yamaçta duruyor. Havada bir ışıltı başlıyor ve düzlüğün ardındaki deniz bozuluyor. Gündüz sıcaklığıyla havanın dalgalanması gibi, manzara dalgalanıyor. Havada ışıl ışıl renkler beliriyor. Sonra, sanki iki dev el tarafından zaman ve mekânın dokusu yırtılıyor; arkasında olanları görebildiği, sürekli büyüyen bir delik. Havadaki bu yarığın ardında bir kaos manzarası, çılgınca bir enerji gösterisi ortaya çıkıyor, o evrendeki tüm enerji hatları parçalanmış âdeta. Güneşleri yok edecek güçte enerji topları, ölümlü gözlerin tarif edemeyecekleri renk cümbüşleri içinde patlayarak, o

gözleri daha zayıf ışıklarla kamaştırıyor. Bu devasa gediğin derinliklerinden, altın rengi ışıktan, geniş bir köprü çıkıp aşağı doğru uzanarak düzlükteki çimenlere ulaşıyor. Köprünün üzerinde binlerce figür kıpır kıpır, gediğin ardındaki çılgınlıktan, düzlükteki dinginliğe kaçıyorlar.

Aşağı doğru hızla iniyorlar, bazıları sahip oldukları ne varsa sırtlanmış, bazılarınınsa değerli eşyalarla dolu araba ve kızaklarını çeken hayvanları var. Hepsi de acele ediyor, arkalarındaki tarifsiz dehşetten kaçıyorlar.

Figürleri inceliyor, çoğu yabancı olsa da, birçoğunun da tanıdık olduğunu görüyor. Çoğu basit kesimli, kısa giysiler giyiyorlar, o da Tsurani ırkının atalarına baktığını anlıyor. Yüzleri daha basit, yıllar sonra diğerleriyle karışmış olan özelliklerini pek göstermiyorlar. Çoğu açık tenli, kumral ya da sarışın. Ayaklarının dibinde köpekler de koşuyor, parlak tüylü ve çevik tazılar.

Onların yanında da kısık gözlü, bronz tenli, mağrur savaşçılar geliyorlar. Bu adamlar savaşçı, ama düzenli bir ordu değiller, giysilerinin kesim ve renkleri birbirinden farklı. Her biri köprüden aşağı iniyor, kimilerinin yaraları görünüyor, hepsi de amansız ifadelerinin ardında dehşeti gizliyorlar. Omuzlarında kaliteli çelikten, büyük ustalıkla yapılmış uzun kılıçlar taşıyorlar. Başlarının üst kısmı tıraşlanmış, yanlardaki saçları da arkaya toplanıp bağlanmış. Bunlarda, savaştan kurtulmakla iyi edip etmediklerine emin olamayan adamların mağrur ifadeleri var. Aralarına karışmış başkaları da var, hepsi de yabancılar.

Kısa boylu insanlardan oluşan bir ırk, taşıdıkları ağlarla balıkçı oldukları izlenimini veriyor, tabii bunu hangi denizde yaptıklarını ancak kendileri biliyorlar. Koyu renk saçları, sarı tenleri ve gri-yeşil gözleri var. Kadın, erkek ve çocuk, hepsi de basit, kürk pantolonlar giymişler, belden yukarıları çıplak.

Arkalarından uzun, soylu, kara tenli insanlardan kurulu bir ulus geliyor. Giysileri yumuşak, zarif renklerle işlenmiş. Birçoğunun alnı mücevherlerle, kolları da altın şeritlerle süslenmiş. Hepsi de, bir daha asla göremeyecekleri yurtları için ağlıyorlar.

Ardından, tüylü kuş kafaları taşıyan uçan yılanları andıran inanılmaz yaratıklara binmiş biniciler geliyorlar. Binicilerin yüzlerinde parlak renkli ve tüylü hayvan ve kuş maskeleri var. Bunlarda giysi olarak yalnızca boya var, çünkü ülkeleri sıcak bir yerdi. Çıplaklıkları onlarda bir giysi gibi duruyor, her biri bir heykeltıraşın elinden çıkmışçasına güzel bir yapıları

var, siyah camdan yapılmış silahlar da taşıyorlar. Kaçtıkları acımasız dünyanın getirdiği sert yüz ifadeleriyle, kadın ve çocuklar maskesiz olarak erkeklerin arkasından geliyorlar. Yılan Binicileri yaratıklarını doğuya doğru çevirip uçarak uzaklaşıyorlar. Uçan dev yılanlar doğunun soğuk dağlarında can verecekler, ama gururlu Thuril efsanelerinde ebediyen yaşayacaklar.

Binlercesi daha geliyor, Kelewan'a ayak basabilmek için altın rampadan iniyorlar. Düzlüğe ulaşınca bazıları yürüyüp, gezegenin başka bölümlerine gidiyorlar, ama çoğu kalıp, binlercesinin daha köprüden inmelerini izliyor. Kalabalıklar çılgın kaos fırtınasından çıkıp gelirken zaman geçiyor, günün ardından gece, sonra tekrar gündüz oluyor.

Onlarla birlikte erk sahibi yirmi varlık da geliyor, onlar da bir evrenin tamamen yok oluşundan kaçıyorlar. Düzlükteki sayısız kalabalık onları göremiyor, ama o görebiliyor. O, onların Kelewan'in yirmi tanrısı, On Büyük, On Küçük Varlık olacaklarını biliyor. Bu dünyanın çevresinde yer tutmuş kadim, zayıf varlıklarla güç bağlarını koparmak için yukarı doğru uçuyorlar. Yeni tanrılar yerlerini alırlarken mücadele olmuyor, eski güç sahibi varlıklar bu dünyaya yeni bir düzenin gelmekte olduğunu biliyorlar.

Günlerce izledikten sonra, insan akışının seyrelmeye başladığını görüyor. Yüzlerce adam ve kadın güneşte parlayan, bir tür metalden yapılmış ve siyah bir maddeden tekerleklerin üzerine oturtulmuş dev tekneleri çekiyorlar. Düzlüğe ulaşıyor ve dar kumsalın ötesindeki okyanusu görüyorlar. Bir çığlık koy verip teknelerini kıyıya çekerek suya indiriyorlar. Elli tekne okyanusa yelken açıp güneye, kayıp ülke Tsubar olacak topraklara doğru yola koyuluyor.

Son grup, çeşit çeşit kesim ve renklerdeki cüppeler içindeki binlerce adamdan oluşuyor. O, bunların birçok ulusun rahipleri ve büyücüleri olduklarını biliyor. Birlikte hareket ederek, gerideki kudurmuş deliliği uzak tutuyorlar. O izlerken birçoğu düşüyor, hayatları biten mumlar gibi tükeniyor. Önceden belirlenmiş bir işaret üzerine birçoğu, ama altın köprünün üzerinde kalanların yüzde birinden daha azı, dönüp aşağı kaçıyorlar. Hepsi de kitaplar, parşömenler ve bilgi dolu başka tomarlar taşıyorlar. Köprünün dibine ulaşınca dönüp, yukarıda gelişen sahneyi izliyorlar. Yukarıdakiler kaçanlara değil, uzak tuttukları şeye bakarak bir haykırış koy veriyor, çok güçlü bir efsun, müthiş güçlü bir büyü yapıyorlar. Aşağıdakiler de onların haykırışlarını tekrarlıyor ve seslerini duyanlar korkuyla kaçışıyorlar. Köprü yerden yukarıya doğru çözülerek dağılmaya

başlıyor. Gedikten dışarı bir sel gibi dehşet ve nefret akıyor ve köprünün yukarısında olanlar onun saldırısı karşısında ezilmeye başlıyorlar. Köprü ve yukarıdaki açıklık gözden kaybolurken, bir öfke patlaması aşağıdaki düzlükte duranların çoğunu sarsarak, bir yumruk yemişçesine yere deviriyor.

Gediğin ardındaki tarifsiz dehşetten kaçmış olanlar bir süre sessizce duruyorlar. Sonra yavaş yavaş dağılmaya başlıyorlar. Gruplar kopup ayrılıyorlar. O da, gelecek yıllarda bu yılgın mültecilerin bu dünyayı fethedeceklerini biliyor, çünkü onlar Kelewan'da yaşayan halkların ataları.

Bu halkların oluşumunun başlangıcını, insan ırklarının yurtlarını yakıp yıkarak onları başka evrenlere süren Düşman'dan kaçışlarını gördüğünü anlıyor.

Zamanın pelerini bir kez daha üzerine örtülerek karanlığı getiriyor.

Ardından da ışığı.

Bir zamanlar boş olan düzlükte büyük bir şehir yükseliyor. Beyaz kuleleri gökyüzüne doğru uzanıyor. İnsanları çalışkan ve şehir zengin. Uzak ülkelerden ticari mallar taşıyan kervanlar, denizden de büyük gemiler geliyor. Yıllar akıp gidiyor, savaş ve kıtlık, barış ve bolluk getiriyorlar.

Bir gün limana bir gemi yanaşıyor, en az tayfası kadar harap ve yıpranmış bir gemi. Büyük bir çarpışma olmuş ve bu da kurtulan az sayıdaki gemiden biri. Suyun öte yanındakiler de yakında gelecekler ve yardım gelmezse, Düzlükler Şehri düşecek. Kuzeye, büyük nehir boyundaki şehirlere haberciler yollanıyor, çünkü beyaz şehir düşecek olursa, istilacıların kuzeye doğru ilerlemesine hiçbir şey engel olamaz. Ulaklar haberlerle dönüyorlar. Diğer şehirlerin orduları gelecekler. Onların bir araya gelip, deniz kıyısında istilacıları karşılamalarını izliyor. İstilacılar püskürtülüyorlar, ama savaş on iki gün sürdüğü için kayıpları da büyük. Yüz bin kişi ölüyor ve kumlar aylar boyunca kızıla boyalı kalıyor. Bin gemi yanıyor ve gökyüzü kapkara bir dumanla kaplanıyor, günlerce toprağa yağarak millerce alanı ince, toz gibi bir külle kaplıyor. Beyaz şehir, gri şehir oluyor. O günden sonra denize de Kan Denizi deniyor ve büyük körfezin adı da Savaş Körfezi oluyor. Ama savaştan bir birlik doğuyor ve büyük İmparatorluk'un, dünyaya yayılacak olan Tsuranuanni İmparatorluğu'nun temelleri atılıyor.

Sessizliğin çöküşü gibi, karanlık geliyor.

Berrak bir notanın çalmasıyla, ışık geri geliyor.

İmparatorluk'un merkez şehrinin ortasında, bir tapınağın tepesinde duruyor. Aşağıda binlerce insan var. Omuz omuza sokakları doldurmuş, ilahîler okuyorlar, binlerce kol yukarıya uzanmış, dev tahta platformları elden ele taşıyorlar. Platformların üzerinde İmparatorluk'un asilleri, Beş Büyük Aile'nin Lordları ayakta duruyorlar. En büyükleri olan son platformun üzerinde, bu mineral fakiri dünyanın en nadir metallerinden yapılmış, altın bir taht var. Bu tahtta küçük bir çocuk oturuyor. Platform Yirmi Büyük ve Küçük Tanrı Meydanı'na ulaşınca yere konuyor ve taht halkın sırtında, en yüksek tapınağın tepesine taşınıyor.

Taht güneydoğuya, halkların başlangıçta geldikleri yöne bakacak şekilde yere indiriliyor. Tapınağın derinliklerinden hemen siyahlar giymiş on iki rahibe fırlıyorlar, yanlarında kırmızılar giymiş rahipler de var. Ölüm Tanrıçası Sibi'nin Rahibeleri kalabalıktan rasgele birilerini işaret ediyor ve Katliam Tanrısı'nın kırmızılı rahipleri onları yakalıyorlar. Erkekleri, kadınları, kimi zaman da çocukları yakalıyorlar. Hepsi de tapınağın tepesine çıkarılıyorlar ve orada bekleyen Kızıl Tanrı'nın rahipleri yüreklerini çıkarıyor, diğer on sekiz mezhebin rahip ve rahibeleri ise sessizce izliyorlar. Yüzlerce kurban verilip, tapınağın basamakları kanla yıkanınca, Ölüm Tanrıçası'nın Baş Rahibesi tatmin oluyor. Çocuğun eline gümüş bir yüzük ve alnına altın bir çelenk takıyor ve onu onbirinci İmparator, Cennetin Işığı Minjochka ilan ediyorlar. Çocuk çabucak sıkıldığı için kendisine sabah verilen tahta bir oyuncakla oynarken, kalabalık ellerini kendi vatandaşlarının kanına daldırmak için birbiriyle yarış ediyor, bunu uğurlu sayıyorlar.

Doğuda gece yaklaşırken gökyüzü kararıyor.

Güneş yükselirken, bütün gece çalışmış olan bir büyücünün yanında duruyor. Adam hesaplarının işaret ettiği şey karşısında endişeleniyor ve kendisini başka bir yere götüren bir büyü yapıyor. İzleyici de onun peşinden gidiyor. Küçük bir salondaki başka birçok büyücü, onun getirdiği haberi korku dolu ifadelerle karşılıyorlar. İmparatorluk adına hükmeden Savaş Lordu'na bir haberci yollanıyor. Savaş Lordu büyücüleri bir araya topluyor. İzleyici de peşlerinden gidiyor. Büyücüler haberi açıklıyorlar. Yıldızlardaki işaretler ve kadim yazıtlar, müthiş bir felaketin yaklaştığını haber veriyor. Gökyüzünde, daha önce hiçbir yıldızın görülmediği bir noktada bir yıldız sabit duruyor ve giderek parlaklaşıyor. Ülkelere felaket getirecek. Savaş Lordu şüpheci, ama son zamanlarda giderek daha fazla sayıda soylu,

büyücülerin sözlerine kulak vermeye başlamış. Her zaman büyücülerin ülkeleri Düşman'dan kurtarmalarıyla ilgili efsaneler olmuş, ama pek az kişi onlara inanıyor. Yine de, büyücülerin oluşturdukları ve sonunun nereye varacağını yalnızca kendilerinin bildiği şu yeni Meclis var artık. Böylece Savaş Lordu değişen zamanı da göz önüne alarak, haberi İmparator'a götürmeyi kabul ediyor. Bir süre sonra İmparator'dan Meclis'e bir emir geliyor. Dileği: Kanıt getirin. Büyücüler başlarını sallayarak, mütevazı salonlarına dönüyorlar.

Onlarca yıl geçiyor ve büyücüler bir propaganda başlatıp, İmparatorluk'ta kendilerini dinleyebilecek her soyluyu etkilemeyi amaçlıyorlar. Gün geliyor, İmparator'un öldüğü ve artık oğlunun hükmettiği haberi geliyor. Yeni İmparator'un taç giyme töreni için Kutsal Şehir'e yolculuk edebilecek olan tüm büyücüler bir araya geliyorlar.

Binlerce insan sokakları doldururken, köleler ülkenin soylularını tahtırevanlarla büyük tapınaklara taşıyorlar. Yeni İmparator, yüz yağız kölenin taşıdığı kadim altın tahta oturmuş. O tacını takarken tapınak salonlarının derinliklerinde, tanrıların eski İmparator'un ruhunun cennete gitmesine izin vermeleri için Ölüm Tanrısı Turakamu'ya bir köle kurban ediliyor.

Kalabalık sevinç gösterileri yapıyor, otuz dördüncü İmparator olan Sudkahanchoza sevilen biri ve onu son görüşleri. Bundan sonra Kutsal Saray'a gidecek ve Savaş Lordu ve Yüce Konsey İmparatorluk'u yönetme işiyle ilgilenirken, onun ruhu buyruğu altındakilere daima göz kulak olacak. Yeni İmparator düşünsel bir hayat sürecek, okuyacak, resim yapacak, tapınakların büyük kitaplarını inceleyecek ve ruhunu bu zorlu hayat için arındırmaya çalışacak.

Bu İmparator babasına benzemiyor ve Meclis'in kötü haberini alır almaz, Ambolina dağlarındaki dev gölün ortasındaki adaya büyük bir şato yapılmasını emrediyor.

Zaman...

…geçiyor.

Siyahlar içindeki yüzlerce büyücü, henüz gelecekteki muazzam tek bina olmaktan uzak olan ada şehrinin yükselen kulelerin tepelerinde duruyorlar. İki yüzyıl geçmiş ve artık gökyüzünü yakan iki güneş var, biri sıcak ve sarı-yeşil renkte, diğeri küçük, beyaz ve öfkeli. İzleyici onların çalışmalarını, ülkelerin tarihindeki en büyük büyüyü yapışlarını izliyor. Zamanın

başlangıcı olan, dışarıdan oraya uzanan efsanevi köprü bile böylesine büyük bir olay değildi, çünkü o zaman iki dünya arasında hareket etmişlerdi, şimdi ise bir yıldızı hareket ettireceklerdi. Aşağıda, güçlerini yukarıdakilere ekleyen yüzlerce başka büyücünün varlıklarını hissediyordu. Bu büyünün yapılışı, Yabancı'nın yaklaşmakta olduğu son birkaç yıldır, her adımı üzerinde büyük bir dikkatle çalışılarak devam ediyor. Kıyas kabul etmeyecek kadar güçlü bir büyü olmakla birlikte, aynı zamanda son derece de hassas. Bir tek yanlış adımla her şey boşa gidebilir. Başını kaldırıyor ve Yabancı'yı görüyor, rotası bu dünyaya doğru geliyor. Kelewan'a çarpmayacak, ama Kelewan'in zaten sıcak olan yıldızının yanına onun sıcaklığı da eklenince gezegendeki yaşamın sona ereceğine kuşku yok. Kelewan bir yıldan uzun bir süre kendi güneşi ile Yabancı arasında, her an gün ışığına maruz bir halde kalacak, tüm büyücüler çok az kişinin derinlerdeki mağaralarda hayatta kalabilecekleri, ama çıktıklarında yanıp tükenmiş bir gezegen bulacakları konusunda hemfikirler. Hemen harekete geçmek zorundalar; büyü başarısız olursa, tekrar denemek için çok geç olabilir.

Gizli, müthiş çalışmalarının son parçasını da tamamlayınca, hepsi uyum içinde harekete geçiyorlar. Dünya, büyünün son kelimesi ile yankılanarak bir an donuyor sanki. Yankı yavaş yavaş güçleniyor, yeni bir armoni, ton, kendine özgü bir yapı kazanıyor. Az sonra, kulaklarını kapatan kuledekileri sağır edecek kadar şiddetleniyor. Aşağıda, yerdekiler sessiz bir hayretle izliyor, bir renk cümbüşünün oluşmaya başladığı gökyüzüne bakıyorlar. Düzensiz enerji topları parlıyor ve anlık kör edici ışımalar iki yıldızın da ışığını gölgede bırakırken, izleyenlerin bazılarını da yaşamlarının sonuna dek karanlığa mahkûm ediyor. O ise, ses ve ışıktan etkilenmiyor, bir güç onu bunların etkilerinden korumayı üstlenmiş sanki. Gökyüzünde muazzam bir gedik açılıyor, çağlar önce altın köprünün içinden çıktığı gediğe çok benziyor. Kopuk bir hayranlıktan başka bir şey hissetmeksizin izliyor. Gedik Yabancı ile Kelewan'ın arasında büyüyor ve gezegenden uzaklaşarak, davetsiz yıldıza doğru kaymaya başlıyor.

Ama başka bir şey oluyor. Gediğin ortasından, altın köprünün olduğu zamankinden daha şiddetle, beklenmedik bir şekilde enerjiler fışkırıyor. Kaotik görüntüye, bir de ezici bir nefret dalgası ekleniyor. Düşman, ülkeleri Kelewan'a kaçıran o kötücül güç, diğer evrende hâlâ yaşıyor ve çağlar önce kendisinden kaçanları unutmuş değil. İki evren arasında hareket etmesi için

gereken zaman, gediğin ömründen daha uzun olduğu için gediği delip geçemiyor, ama uzanıp gediği saptırarak, Yabancı'dan uzaklaştırıyor. Gedik genişliyor, yerdekiler Kelewan'i yutacağını ve gezegeni tekrar Düşman'ın hâkimiyetine geçireceğini sanıyorlar.

Çevresindekilerin aksine, izleyici bir şey hissetmeden izliyor, bunun dünyanın sonu olmadığını biliyor çünkü. Gedik gezegene doğru hızla yaklaşıyor, o sırada bir büyücü ileri çıkıyor.

Her nedense, bu büyücü izleyiciye tanıdık geliyor. Çevresindekilerin aksine bu adam, belini sicimle tutturduğu kahverengi bir cüppe giymiş ve elinde tahta bir değnek taşıyor. Değneği başının üzerine kaldırıp bir efsun okuyor. Gedik, tarif edilmesi imkânsız renklerden simsiyaha dönüşüyor ve gezegene çarpıyor.

Bir an için gökyüzü patlıyor, sonra her yer kararıyor. Karanlık geçince, ufukta Kelewan'ın kendi güneşi batıyor.

Ölmemiş ve delirmemiş olan büyücüler korkuyla gökyüzüne bakıyorlar. Yukarıda yıldızsız, bomboş bir gökyüzü var.

Ve kahverengili adam ona dönerek, "Unutma, her şey her zaman göründüğü gibi değildir," diyor.

Karanlık...

…bir kez daha zamanın geçtiğini haber veriyor. Meclis'in salonlarında duruyor. Düzenli olarak büyücüler ortaya çıkıyor, yerdeki şekilleri merkez alarak kendilerini naklediyorlar. Her biri şekilleri bir adres gibi hatırlıyor ve orada beliriyor. İmparator'dan bir mesaj geliyor. Meclis'in sorunu çözmesi için yalvarıyor ve ihtiyaçları olan her türlü yardımı sağlamayı taahhüt ediyor.

İzleyici birkaç nesil ilerliyor ve büyücüleri yine kulelerde görüyor. Bu defa davetsiz Yabancı'ya değil, yıldızsız bir gökyüzüne bakıyorlar. Hazırlanması yıllar süren bir başka büyü yapılıyor. Bittiğinde, dünya şiddetli enerjisiyle yankılanıyor. Birdenbire gökyüzü yıldızlarla ışıl ışıl oluyor, Kelewan bir kez daha normal yerinde.

"Her şey her zaman göründüğü gibi değildir," diyor bir ses.

İmparator, tüm Meclis'in derhâl Kutsal Şehir'e gelmesi için emir veriyor. Şekilleri kullanarak birer ikişer Kentosani'ye gidiyorlar. İzleyici de peşlerinden gidiyor. İmparator'un sarayının iç odasına götürülüyorlar, İmparatorluk tarihinde duyulmamış bir şey bu.

Bir asır önce, Yabancı'ya engel olmak için toplanan yedi bin büyücüden, yalnızca iki yüzü hayatta kalmıştı. Bu sayı bugün bile çok az artmış, öyle ki, İmparator'un çağrısına uyanların sayısı, Yabancı'ya karşı kulede duran her yirmi büyücüye karşılık bir büyücü bile değil. Sudkahanchoza'nın soyundan, kırkıncı İmparator ve Cennetin Işığı olan Tukamaco'nun karşısına çıkıyorlar. İmparator Meclis'e İmparatorluk'un ebedi gözcüsü olmak, onu sonsuza dek korumak görevini kabul edip etmeyeceklerini soruyor. Büyücüler baş başa verip görüşüyor ve kabul ediyorlar. Bunun üzerine İmparator, daha önce hiç yapılmamış bir şeyi yaparak tahtından inip, toplanmış büyücülerin karşısında eğiliyor. Tekrar doğruluyor ve hâlâ dizlerinin üzerindeyken kollarını açıp, büyücüleri bu günden itibaren, kabul ettikleri bu görev dışında hiçbir sorumlulukları olmayan Yüceler ilan ediyor. Yasaların dışındadırlar ve onlara kimse emir veremez, kaşlarını çatmış bir halde bir köşede duran Savaş Lordu da buna dâhil. Diledikleri her şeyi alabilirler, sözleri yasa gibidir.

Ve bir büyücü, anlamlı bir ifadeyle yanındaki bir diğerine gülümsüyor.

Karanlık.

…ve zaman geçiyor.

İzleyici, Savaş Lordu'nun tahtının önünde duruyor. Büyücülerden kurulu bir temsilci heyeti Savaş Lordu'nun önünde yer almışlar. Ona, iddia ettikleri şeye dair bir kanıt sunuyorlar. Düşman'ın etkisinden uzak ve kontrol edilebilir bir gedik açılmış ve başka bir dünya bulunmuş. Bu dünya yaşamaya uygun değil -ama ikinci bir tanesi de bulunmuş, zengin, gelişmiş bir dünya. Ona, hepsi de terk edilmiş bir halde bulunmuş, bir ömre bedel zenginlikteki metalleri gösteriyorlar. İzleyici, Savaş Lordu'nun kırık bir göğüs zırhı, paslı bir kılıç ve bir avuç eğri büğrü çivi karşısındaki heyecanını görünce kendi kendine gülümsüyor. Bunun yabancı bir dünya olduğunun başka bir kanıtı olarak da, ona tuhaf, ama güzel bir çiçek sunuyorlar. Savaş Lordu çiçeği kokluyor ve zengin kokusunu beğeniyor. İzleyici başını sallayarak onaylıyor, çünkü bir Midkemia gülünün güzel kokusunu o da biliyor.

Geçen zamanın kara kanadı bir kez daha üzerini örtüyor.

Yine platformda duruyordu. Etrafına bakındı ve çevresinde fırtınanın bütün gücüyle devam ettiğini gördü. Platformda durmayı ancak bilinçsiz iradesiyle başarabilmişti, bilinçli aklı ise önünde sayfa sayfa açılan Kelewan tarihiyle meşguldü. Sınavın özelliğini şimdi anlıyordu, sınama

sırasında tükettiği enerji yüzünden kendisini tükenmiş hissediyordu. Bu toplumdaki yeriyle ilgili son talimatlar benliğine işlenirken, doğanın vahşi gazabıyla da sınanmıştı.

Son bir kez etrafına baktı, fırtınanın vurduğu gölü ve kulelerin kapalı pencerelerini her nasılsa hoş bulmuştu. Bir Yüce olarak uyandığı anı ebediyen hatırlamak istercesine bu manzarayı kafasına kazımaya çalıştı, ne de olsa artık hafızası ya da duygularının önünde sınırlar yoktu. Gücü ona coşku veriyordu: Kaledeki çocuk Pug gitmiş, yerine, eski ustası Kulgan'ı bile gölgede bırakacak güçleri olan bir büyücü gelmişti. Bundan sonra ne Midkemia ne de Kelewan gözünde eskisi gibi olmayacaktı.

Şiddetle esen rüzgârda düşünce gücüyle yavaşça süzülerek damdan indi. Kapı gelişini beklercesine açıldı. Shimone yüzünde bir gülümsemeyle onu bekliyordu. Meclis bina-şehrinin uzun koridorlarında yürürlerken dışarıda gök gürlüyor, âdeta gelişini haber veriyordu.

Hochopepa hasırında oturmuş, konuğunun gelmesini bekliyordu. Ağır, kel büyücü, bir gün önce kara cüppe giymiş olarak gelen Meclis'in en yeni üyesini sınayıp tanımak istiyordu.

Bir çan sesi, konuğunun geldiğini haber verdi. Hochopepa doğrulup zevkle döşenmiş dairesinin diğer ucuna geçti. Kapıyı yana çekerek açtı. "Hoşgeldin, Milamber. Davetimi kabul edebilmene memnun oldum."

Milamber yalnızca, "Onur duydum," diyerek girdi ve odayı süzdü. Meclis binasında gördüğü onca oda arasında bu kesinlikle en zengin olanıydı. Duvarlar son derece zarif işlemelerle süslü, pahalı kumaşlarla kaplıydı ve çok sayıdaki raflar çeşitli kıymetli metal nesnelerle doluydu.

Milamber ev sahibini de inceliyordu. Tıknaz büyücü Milamber'e alçak bir masanın önündeki bir minderi işaret etti ve fincanlara chocha doldurdu. Tombul elleri kontrollü bir rahatlıkla, zarif ve ustaca hareket ediyordu. Koyu renkli, neredeyse simsiyah olan parlak gözlerinin üzerindeki kalın kaşları olmasa, yüzü yanıltıcı bir şekilde ifadesiz sayılırdı. Milamber'in o güne dek gördüğü en şişman büyücüydü, kara cüppeyi giyenlerin çoğu ince, cılız yapılı olurlardı. Milamber bunun büyük ölçüde kasıtlı bir durum olduğunu sezdi, sanki bedensel zevklere düşkün biri derin düşünce gerektiren meselelerle ilgilenemezmiş gibi.

Chochalardan ilk yudumlar alındıktan sonra Hochopepa, "Benim için bir tür sorun teşkil ediyorsun, Milamber," dedi.

Milamber bir şey söylemeyince, "Bir cevap vermedin," dedi Hochopepa. Milamber başını eğerek onayladı. "Belki de geçmişin, buradaki kuralların izin verdiğinden daha ihtiyatlı olmanı açıklıyor."

"Bir kölenin büyücü olması, düşündürücü bir şey," dedi Milamber.

Hochopepa elini salladı. "Bir kölenin kara cüppeyi giymesi nadiren olur, ama duyulmadık bir şey de değil bu. Bazen güç, yetişkinlik çağına kadar fark edilmez. Ama yasalar çok açık, güç ne kadar geç ortaya çıkarsa çıksın ve gücü gösteren adamın durumu ne kadar kötü olursa olsun, o andan itibaren kişi yalnızca Meclis'e aittir. Bir defasında, bir lord askerlerinden birinin asılmasını emretmişti. Adam yalnızca düşünce gücünü kullanarak, kıl payı farkla havada durmayı başardı. Gücü, en çok ihtiyaç duyduğu anda nihayet kendini göstermişti. Meclis'e verildi ve eğitimini tamamladı, ama orta güçte bir büyücü ve genel olarak vasat biri oldu.

"Ama bunlar konumuz değil. Senin durumun, seni benim için bir tür sorun haline getiren şey şu ki, sen bir barbarsın -bağışla, barbardın."

Milamber yine gülümsedi. Sınama Kulesi'nden ayrılırken yaşamının tüm anıları geri gelmişti, ama eğitimiyle ilgili olan kısımlar hâlâ kopuktu. Büyü gücünü kontrol etmesini sağlamak için kullanılan işlemleri anlıyordu. Onu yüz binde bir, bir Yüce olarak seçip ayırmışlardı. İmparatorluk'taki iki yüz milyon kişi arasında, iki bin kara cüppeli büyücüden biriydi. Hochopepa'nın da söylediği gibi, kölelikten gelen ihtiyatlılığı aklıyla birleşince, sessiz kalmayı yeğliyordu. Hochopepa bir şey anlatmaya çalışıyordu ve şişman büyücü sözü uzatmakta ne kadar ısrar ederse etsin, Milamber söylediklerini dinleyecekti.

Milamber bir şey söylemeyince, Hochopepa devam etti. "Konumunun farklı olmasının birçok nedeni var. En bariz konu, bu dünyadan olmayıp da kara giyen ilk kişisin. İkincisi de, bir Zayıf Büyücü'nün çırağıydın."

Milamber tek kaşını kaldırdı. "Kulgan mı? Eğitimimden haberiniz var mı?"

Hochopepa güldü, Milamber'in de biraz gevşeyip, adama biraz daha az güvensizlikle yaklaşmasına neden olan, gerçek bir kahkahaydı bu. "Tabii ki. Geçmişinle ilgili olup da dikkatle incelenmemiş olan tek bir ayrıntı bile yok, bize dünyan hakkında çok miktarda bilgi sağladın." Hochopepa konuğuna yakından baktı. "Savaş Lordu, hakkında fazla şey bilmediğimiz bir dünyayı istila etmeye kalkışabilir -bunu büyücü danışmanlarından bazılarına karşı çıkarak yapacağını da ekleyeyim-ama biz Meclis olarak

rakibimizi incelemeyi tercih ediyoruz. Dünyanda büyünün yalnızca rahipler ve Zayıf Yol'un takipçileriyle sınırlı olduğunu öğrenmek bizi çok rahatlattı."

"İkinci kez Zayıf Büyü'den söz ettiniz. Bunun anlamı ne?"

Şaşırmış görünme sırası Hochopepa'daydı. "Bildiğini sanıyordum." Milamber başını iki yana salladı. "Zayıf Büyü Yolu'nda yürüyenler, düşünce gücüyle bazı kuvvetleri kullanabilirler, ama biz kara cüppelilerden farklı bir mezheptirler."

"O halde, önceki başarısızlığımı da biliyorsunuz."

Hochopepa yine güldü. "Evet. Yüce Yol'a bu kadar uygun olmasaydın, onun yolundan gidebilirdin. Ama gerçek şu ki, yeteneklerin bir Zayıf Yol büyücüsü için çok fazlaydı. Zayıf Yol, bir sanattan ziyade bir yetenektir. Yüce Yol ise âlimler içindir."

Milamber başıyla onayladı. Hochopepa'nın açıkladığı her kavramı Milamber sanki tüm yaşamı boyunca biliyordu. Bundan söz etti.

"Bunu anlamak kolay. Eğitimin sırasında sana birçok gerçek ve kavram öğretildi. Başlangıçta büyünün temel kavramları, daha sonra ise İmparatorluk'a karşı olan sorumluluğun öğretildi. Tüm yeteneklerini olgunluğa ulaştırma sürecinin bir kısmı da, ihtiyacın olduğunda bütün bu gerçeklerin orada olması. Ama öğretilenlerin birçoğu da ihtiyacın olduğunda, aklında olanları tam anlamıyla kavrayabileceğin zaman ortaya çıkmak üzere perdelendi. Bir dönem boyunca, zaman zaman aklına beklenmedik bir şekilde düşünceler gelecek. Kafanda bir soru tasarlarken, cevabı aklında oluşacak. Bazen de bir cevap, onu okurken ya da dinlerken gelecek. Bu, yılların öğretimini bir anda almanın getireceği darbeden kurtulmana yarayacak.

"Bu, Sınama Kulesi'nde sana o görüntüleri göstermek için kullanılan efsunlara da benzemiyor değil. Çok açık ki, köprüden önce ya da tarihin başka bir döneminde neler olduğunu 'görmeyi' sağlayan bir yöntemimiz yok, ama varsayımlar oluşturabilir, sanrılar yaratabilir-"

Her şey göründüğü gibi değildir. Milamber kafasının için- deki beklenmedik ses karşısındaki şaşkınlığını güçlükle saklayabildi.

"-ve kendince en önemli bulduğun görüntüleri ekleyebileceğin bir yapı kurabiliriz. Şahsen ben, Kule'deki bütün o gösterinin buram buram Grand D’o Opera koktuğunu düşünüyorum. Tiyatro değil de tarih arıyorsan, kütüphanelere başvurabilirsin." Milamber'in dikkatinin başka yerde olduğunu görünce, "Neyse," dedi, "biz başka şeylerden söz ediyorduk."

"Sorununuzu duymak isterim," dedi Milamber.

Hochopepa cüppesindeki kırışıkları düzeltti. "Kusura bakmazsan, ondan önce kısaca söyleyeceğim bir şey daha var. Seni buraya çağırmamın bununla da ilgisi var." Milamber sözüne devam etmesini işaret etti.

"Kaçış'tan önceki halklarımız hakkında bilinenler çok az. Ulusların farklı dünyalardan geldiklerini biliyoruz. Düşman'dan kaçan bazılarının farklı dünyalara gittiklerini düşünenler de var, belki aralarında senin dünyan da vardır. Bu hipotezi destekleyen birkaç bilgi kırıntısı var, ama bu şimdilik sadece bir varsayım." Milamber, Shinzawai Lordu ile oynadıkları şah oyunlarını hatırladı ve bu olasılığı düşündü.

"Bizler mülteci olarak geldik. Milyonlar arasından yalnızca binler hayatta kalıp buraya yerleşebildi. Bu dünyayı yaşlı ve tüketilmiş bir halde bulduk. Bir zamanlar burada büyük uygarlıklar yaşamış, onlardan geriye kalan ise yalnızca bir zamanlar şehirlerin kumlu olduğu yerlerdeki aşınmış, düz taşlar. Bu yaratıkların kim olduklarını kimse bilmiyor. Bu dünyada çok az metal var, Kaçış sırasında yanımızda getirdiklerimiz de zamanla eskidi. Sizin at ve öküzlerinize benzeyen hayvanlarımız da ölüp tükendiler, köpekler hariç hepsi. Yeni yurdumuza alışmamız gerekti, tabii birbirimize de.

"Kaçış'tan Yabancı'nın ortaya çıkışına kadar geçen zamanda birçok savaş oldu. Bin Gemi Savaşı'ndan önce, ancak şehir devletleriydik. Sonra tüm ırkların en güçsüzü olan Tsuraniler yükselip diğerlerinin hepsini fethettiler ve bu dünyanın büyük bir kısmını tek bir İmparatorluk altında topladılar.

"Bizim Meclis olarak İmparatorluk'u desteklememizin nedeni, onun bu dünyadaki en güçlü düzen sağlayıcı olması -bunun asil, uygun, güzel ya da adil bir şey olması değil. Ama bu sayede insanlığın büyük bir kısmı savaş olmadan kendi yurtlarında yaşayıp çalışabiliyor, açlıktan, salgınlardan ve eski dönemlere özgü başka felaketlerden uzak durabiliyorlar. Ve çevremizde böyle bir düzen oldukça, biz Meclistekiler de rahatça çalışabiliyoruz.

"Yabancı'yı uzaklaştırma denememiz, İmparator da dâhil olmak üzere kimse tarafından rahatsız edilmeden ve gereken her türlü kaynak ile çalışmamız gerektiğinin ilk işaretiydi. Yabancı hakkında ilk bulgularımızdan sonra İmparator'un işbirliğine yanaşmaması, bize harekete geçmemiz için çok değerli olan zamanı kaybettirdi. Hemen destek alabilseydik, Düşman gediği saptırmaya kalktığında onunla başa

çıkabilirdik. İşte bu nedenle, mutlak bir serbesti karşılığında İmparatorluk'u savunma ve ona hizmet etme görevini kabul ettik."

"Sözleriniz çok açık," dedi Milamber. "Ama ben hâlâ benimle ilgili sorununuzdan söz etmenizi bekliyorum."

Hochopepa iç çekti. "Zamanı gelince, dostum. Son bir düşüncemi daha söylemem gerek. Birkaç haftadan fazla hayatta kalabilmek istiyorsan, Meclis'in neden bu şekilde işlediğini anlaman gerek."

Milamber bu söz üzerine şaşkınlığını açıkça gösterdi. "Hayatta kalmak mı?"

"Evet, Milamber, hayatta kalmak, burada eğitimin sırasında gölün dibine gittiğini görmek isteyen birçok kişi var." "Neden?"

"Biz Yüce Sanat'ı yeniden canlandırmaya çalışıyoruz. Tarihin şafağında, Düşman'dan kaçtığımız zaman, onunla savaşan her bin büyücüden yalnızca biri sağ olarak kurtuldu. Onların da çoğu Zayıf Büyücüler ve çıraklarıydı. Yurtlarından getirdikleri bilgileri korumak için küçük gruplar oluşturdular. Başlangıçta kendi vatandaşlarını teker teker ararlarken, kayıp sanatları canlandırma arzusu güçlendikçe, daha büyük birlikler oluştu. Yüzyıllar sonra Meclis kuruldu ve dünyanın dört bir tarafındaki büyücüler geldiler ve bugün, Yüce Yol'da yürüyenlerin hepsi de Meclis'e bağlılar. Zayıf Sanat'la ilgilenenlerin birçoğu da burada görevlidirler, ama onlara tanınan özgürlükler ve gördükleri saygı farklı bir düzeydedir. Aletler yapmakta ve doğanın güçlerini anlamakta, biz kara cüppelilerden daha iyidirler -örneğin, kendimizi bir yerden başka bir yere nakletmek için kullandığımız küre adlı aletleri onlar yaparlar. Zayıf Büyücüler yasaların dışında değildirler, ama Meclis onları korur. Tüm büyücüler Meclis'e aittir."

"Yani İmparatorluk yararına olduğu sürece, dilediğimiz gibi hareket etmekte özgürüz," dedi Milamber.

Hochopepa onayladı. "Ne yaptığımız önemli değil, hatta iki büyücü herhangi bir konuda konuda görüş ayrılığında olsa bile, ikisi de İmparatorluk için en iyi olanı yaptıklarına inandıkları sürece bu da önemli değil."

"Benim 'barbar' görüşüme göre, tuhaf bir yasa."

"Yasa değil, gelenek. Bu dünyada, barbar dostum, gelenek ve âdetler yasalardan çok daha bağlayıcı olabilir. Yasalar değişir, gelenekler ise devam eder.

"Sanırım sorununun ne olduğunu anladım, uygar dostum. Bir yabancı olarak, İmparatorluk için en iyi olanı yapacağımdan emin değilsin."

Hochopepa onayladı. "İmparatorluk aleyhinde hareket edebileceğinden emin olsaydık, ölmüş olurdun. Ama işin gerçeği şu ki, emin değiliz, yine de böyle bir şeyi yapacağına pek de ihtimal vermiyoruz."

Milamber ilk kez olarak kulaklarına inanamıyordu. "Eğitim gören herkesin her şeyden önce İmparatorluk'a sadık olmasını sağlayabileceğinizi sanıyordum."

"Normalde öyledir. Senin durumunda ise bizim için yeni olan bazı sorunlarla karşılaştık. Anlayabildiğimiz kadarıyla, İmparatorluk'un mezhebi olan büyücüler kardeşliğinin temeli olan amacın ardına gizlenmişsin. Genellikle emin oluruz. Çırağın aklını okumak yeter. Seninkini ise okuyamadık. Doğruyu söyleten ilaçlara, uzun sorgulamalara ve hileleri ortaya çıkaran eğitim yöntemlerine başvurmamız gerekti."

"Neden?"

"Nedenini biz de anlayamadık. Düşünce gizleme efsunları bilinir. O türden bir şey değildi. Sanki aklın, daha önce hiç rastlamadığımız türden bir özellik taşıyordu. Belki bizim bilmediğimiz, ama senin dünyanda normal olan bir doğal yetenek ya da Zayıf Yol'a ait ustandan öğrendiğin, akıl okuma sanatlarına karşı koruyucu bir eğitimin sonucu.

"Her neyse, emin ol ki, bu durum bu salonlarda bir çalkalanmaya neden oldu. Eğitim boyunca birçok defa devam edip etmemen meselesi gündeme getirildi ve her defasında da aklını okuyamamamız nedeniyle yok edilmen gerektiği öne sürüldü. Her defasında daha fazla kişi devam ettiğini görmek istiyordu. Ne de olsa zengin bir yeni bilgi kaynağısın ve bu nedenle hakkında delil bulamadığımız kuşkuları bir kenara bıraktık -barındırdığımız yetenekler arasına böylesine değerli bir parçayı ekleme fırsatını kaçırmamak için tabii."

"Tabii," dedi Milamber soğuk bir sesle.

"Devam edip etmemen konusu dün kritik bir noktaya geldi. Meclis'e kesin olarak kabulün aşamasına gelinince bir oylama yapıldı ve sonuçta oylar eşit sayıda çıktı. Bir boş oy vardı, o da bendim. Ben iki taraftan birine katılmadığım sürece, hayatta kalıp kalmaman konusu tartışmaya açık kalacak. Ben Meclis'e kabul edilmen ya da edilmemen yolunda oy verene dek, Meclis'in tam bir üyesi gibi hareket etmekte serbestsin. Geleneklere göre verilen bir oy değiştirilemez, boş oylar hariç. Oylama sırasında eksik

olanlar da sonradan oy veremeyeceklerine göre, dengeyi bozabilecek tek kişi benim. Yani ne kadar sürerse sürsün, oylamanın sonucu bana bağlı."

Milamber, kendisinden yaşlı olan büyücüye uzun ve sert bir bakış attı. "Anlıyorum."

Hochopepa ağır ağır başını salladı. "Umarım öyledir. Basitçe söyleyecek olursak soran şu ki, seninle ne yapacağım ben? Bunu istemediği halde, şu anda hayatının ellerimde olduğunu görüyorum. Karar vermem gereken şey, öldürülmen ya da öldürülmemen. Seni de bu yüzden görmek istedim, hatalı bir karar verip vermediğimi anlamak için."

Birdenbire Milamber başını geriye atarak uzun uzun ve sesli bir şekilde gülmeye başladı. Bir anda gözleri yaşlarla dolmuştu. Sustuğu zaman Hochopepa, "Neyin komik olduğunu anlayamadım," dedi.

Milamber rahat bir ifadeyle başını kaldırdı. "Üstüne alınma, uygar dostum. Ama bu durumda ki ironiyi sen de görüyor olmalısın. Ben bir köleydim, yaşamım başkalarının dudaklarının arasındaydı. Onca eğitimime ve konumumdaki ilerlemeye rağmen görüyorum ki, bu durum değişmemiş." Bir an durdu ve dostça bir ifadeyle gülümsedi. "Yine de, yaşamımın eski gözetmenimin elinde olmasındansa senin elinde olmasını yeğlerim. İşte bu yüzden bunu bu kadar komik buldum."

Hochopepa bu cevap karşısında şaşkına dönmüştü, sonra o da gülmeye başladı. "Kardeşlerimizin çoğu kadim öğretilere pek ilgi göstermezler, ama eski filozoflarımızı biliyorsan, ne demek istediğimi anlayacaksın. Sen *walını* bulmuş bir adama benziyorsun. Bence birbirimizi anlıyoruz, barbar dostum. Bence iyi bir başlangıç yaptık."

Milamber Hochopepa'yı süzdü. Bu kanıya hangi bilinç dışı yolla vardığım bilmese de, bir yoldaş, belki de bir dost bulduğuna karar vermişti. "Bence de öyle. Bana kalırsa sen de walını bulmuş birisin."

Hochopepa mütevazı bir ifade takınarak, "Ben sadece basit bir adamım, böylesine mükemmel bir öze ulaşamayacak kadar bedensel zevklere düşkünüm." İç çekerek ileri uzandı ve dikkatle konuşmaya başladı. "Beni iyi dinle, Milamber. Daha önce saydığım bütün bu nedenler yüzünden, olası bir bilgi kaynağı olduğun kadar, aynı zamanda korkulacak bir silahsın da.

"Konsey Oyunu'nu bilen herkesin de doğrulayacağı gibi, Tsuraniler politikaya sıkı sıkıya bağlıdırlar; biz Meclis'tekiler ise bu tür şeyleri aşmış olarak tanınırız, bizim kendi gruplaşma ve çatışmalarımız olur ki bunlar da her zaman barışçıl, kansız şekilde çözümlenmezler.

"Kardeşlerimizin pek çoğunun, yabancı ve bilinmedik olan her şeye kuşkuyla yaklaşan, batıl inançlı köylülerden pek de farkı yoktur. Bugünden itibaren, kendini adaman gereken bir görev var. *Walinin* içinde huzurla gizlen ve Tsurani ol. Dışarıdan bakıldığında, Meclis'teki herkesten daha Tsurani olmalısın. Anlaşıldı mı?"

Milamber, "Evet," dedi yalnızca.

Hochopepa birer fincan daha sıcak chocha doldurdu. "Özellikle Savaş Lordu'nun gözdeleri Elgahar ve Ergoran'a, bir de Tapek adlı pervasız gence karşı dikkatli ol. Efendileri senin eski dünyana karşı yapılan savaş yüzünden çok öfkeli ve Meclis'e kuşkuyla bakıyor. Son büyük çarpışmada iki kardeşimiz de öldüğüne göre, kardeşlerimiz arasında da bu göreve yardım sağlamaya devam etmek isteyenler azalacaktır. Onun yanında yer alan az sayıdaki büyücüye çok fazla iş düşüyor, bir mucize olmazsa dünyanızda daha fazla ilerleyemeyeceği yolunda da söylentiler var. Bunun için, birleşik bir Yüce Konsey'in -ki Thunler ne zaman toprağı ekip biçmeye ve şiir yazmaya başlarlarsa, bu da ancak o zaman olabilir- ya da çok sayıda Kara Cüppeli'nin isteklerini yerine getirmeyi kabul etmesi gerekir. Bunların ikincisi de, ilkinden bir yıl kadar sonra gerçekleşebilir, yani gördüğün gibi politik açıdan durumu pek parlak değil. Savaşı idare etmekte başarısız olan Savaş Lordları hemen gözden düşerler." Gülümseyerek, "Tabii biz Meclis'-tekiler politik konuların çok üzerindeyiz," diye ekledi. Yine ciddi ses tonuna döndü. "Yüzleşmen gereken bir şey var: Seni diğerlerini ona yardım etmemeye ikna eden ya da eski yurduna karşı derin kökleri olan bir bağlılık yüzünden ona açıkça karşı çıkan, potansiyel bir tehdit olarak görebilir. Onun doğrudan yapabileceklerine karşı koruma altındasın, ama yine de gözdeleri başına iş açabilir. Bazıları hâlâ ne derse körü körüne yapıyorlar."

" 'Gücün yolu, dolambaçlarla dolu bir yoldur,' " diye bir alıntı yaptı Milamber.

Hochopepa yüzünde memnun bir ifadeyle onayladı. Gözleri parlıyor gibiydi. "İşte bu Tsuranice. Çabuk öğreniyorsun."

Sonraki haftalarda Milamber yeni mevkiine iyice alıştı ve görevinin sorumluluklarını öğrendi. Kara cüppeyi giydikten bu kadar kısa bir süre sonra bu kadar yetenek sergileyen çok az kişinin olduğu defalarca, kimi zaman da kuşkuyla dile getirilmişti.

Milamber hayatındaki bunca değişikliğe rağmen, birçok şeyin de değişmediğini keşfediyordu. Pratik yaptıkça, içinde hâlâ ve zor anlarda

ortaya çıkan, dokunulmamış güç kaynakları olduğunu keşfetmişti. Bu müthiş güç kaynağını kontrol altına alabilmek için çalışmış, ama pek başarılı olamamıştı. Ayrıca, eğitimi sırasında kafasına sokulan zihinsel şartlanmalardan kurtulabildiğini de keşfetmişti. Zihinsel şartlanmaları değiştirebilmesi, ona bir şeyi daha getirmişti, yeniden Katala ile birlikte olabilmek için duyduğu, dayanılmaz bir arzu. Hemen ona gitmek ve Shinzawai Lordu'ndan onun serbest bırakılmasını istemek için duyduğu bu arzuyu, artık bir Yüce olduğuna göre bunu kolayca yapabileceği halde bastırdı. Hem diğer büyücülerin tepkisinden, hem de onun kendisi için hissettiklerinin değişmiş olabileceği korkusundan dolayı çekiniyordu. Bunun yerine kendini çalışmalarına verdi.

Kendisine de daha önce söylendiği gibi, Meclis'te geçirdiği zaman onun gerçek kimliğini ortaya çıkardı. Bu kimlik, Yüce Yol'daki görülmemiş ustalığının da anahtarı oldu. Büyük gediğin birbirine bağladığı iki dünyaya da ait olan bir varlıktı. O dünyalar birbirlerine bağlı kaldıkları sürece her ikisinden de, yani diğer kara cüppelilerin aldıklarının iki katı güç alıyordu. Bu bilgi onun gerçek adını, başkalarının ona karşı güç kazanmasını engellemek için söylenmemesi gereken o adı da ortaya çıkardı. Kaçış zamanından beri kullanılmayan kadim Tsurani dilinde bunun anlamı, "Dünyalar arasında duran" idi.

YOLCULUK

MARTİN İZLİYORDU.

Arkadaşlarına sessizce işaret verdi ve orman hattında, çayırdakilerin görüş alanının hemen dışında süzülerek ilerlediler. Tsurani kampında bağıra bağıra verilen emirleri kolayca duyabiliyorlardı. Martin hareketlerinin yerlerini belli etmemesi için diz çöktü. Arkasında da Garret ile eski Tsurani kölesi Charles aynısını yaptılar. Crydee kuşatmasının üzerinden geçen altı yıl boyunca Charles Martin'in beklentilerini karşılamış, sadakatini ve değerini defalarca ispat etmişti. Aynı zamanda iyi bir orman adamı da olmuştu, ama yine de Garret ya da Martin'in doğal rahatlığına sahip olamazdı.

Charles fısıldayarak, "Avcıustası, bir sürü yeni sancak görüyorum," dedi.

"Nerede?"

Charles, Tsurani kampının en uzak köşesine doğru bir noktayı işaret etti. Martin ve iki yoldaşı, yüksek köylerde kalan cücelerin de yardımıyla Gri Kuleler'e zorlu bir tırmanış yapmışlar ve vadinin, gözetlenmesi en az gerekli yer olarak görülen batı ucundaki birkaç Tsurani nöbetçisini de kolayca atlatmışlardı. Şimdi ise ana Tsurani kampının birkaç yüz adım ötesindeydiler.

Garret sessizce bir ıslık çaldı. "Adamın şahin gibi gözleri var. Ben o bayrakları güçlükle seçebiliyorum."

"Yalnızca ne aramam gerektiğini biliyorum," dedi Charles.

"Yeni bayraklar ne anlama geliyor?" diye sordu Longbow.

"Kötü haber, Avcıustası. Bunlar, Mavi Çark Partisi'ne bağlı olan ailelerin sancakları. En azından ben yakalandığımda öyleydiler. Crydee kuşatmasından beri ortalarda yoklardı. Bunun tek bir anlamı olabilir, Yüce Konsey'de başka bir önemli değişiklik olmuş." Avcıustası'nın yüzüne dikkatle baktı. "Yani yeni bir Savaş İttifakı kurulmuş. Önümüzdeki baharda büyük bir saldırı bekleyebiliriz."

Martin ormana geri dönmelerini işaret etti. Ağaçlar baştan aşağı sonbahar renklerine, kırmızı, altın rengi ve kahverenginin bin bir tonuna bürünmüşlerdi. Düşmüş yaprakların arasında sessizce ilerlerken, kadim bir meşe ağacının dibinde çalılardan bir siper bulup arkasında çömeldiler. Martin küçük bir parça kurutulmuş et çıkarıp çiğnedi. Gri Kuleler'i aşan tırmanışın, cücelerin yardımıyla bile olsa bir bedeli vardı: Hepsi de aç, yorgun ve kir içindeydiler. "Yeni birlikler neredeler?" diye sordu Martin.

"Onları bu kış bitmeden getirmezler. Kelewan'daki Düzlükler Şehri'nin dışında, daha ılık bir iklimde bekleyebilirler. İlkbahar sıcaklığı başlamadan hemen önce de gedikten geçerler. Prenses Carline'in bahçesinde çiçekler açarken, onlar da geliyor olacaklar."

Kuzey tarafından tiz bir uğultu geldi. Charles'ın yüzü endişeli ama kontrollü bir hal aldı. "Cho-jalar!" Etrafa bakındı, sonra yukarıyı işaret etti.

Martin onayladı ve ellerini bir üzengi gibi birleştirdi. Önce Charles'ı, sonra Martin'i meşe ağacına çıkardı. Sonra kendisi de atladı ve onu ellerinden yakalayıp yukarı çektiler.

Yüksek dallara doğru tırmandıktan sonra kıpırdamadan durdular, cho-ja devriyeleri görünüp ağacın altından geçerlerken de silahlarını hazırladılar. Karıncaya benzeyen yaratıkların altı tanesi sabit bir hızla ilerliyorlardı; sonra Tsurani yapımı sorguçlu başlığından belli olan liderleri durmalarını işaret etti. Her iki yanına döndükten sonra tiz sesli dilleriyle emirler verdi. Diğer beşi dağıldılar ve ağaçtaki üç adam on dakika kadar onların çevreyi arayışlarını dinlediler.

Dönünce hemen saf oluşturup yollarına devam ettiler. Martin kulak eriminden çıktıklarına kanaat getirince, "Neydi bu?" dedi.

"Kokumuzu aldılar. Yediğim tüm o Midkemia yemekleri yüzünden kokum değişmiş olmalı. Tsurani olmadığımızı anladılar."

Ağaçtan inerlerken Charles, "Cho-jaların yukarıya bakmaları kolay değil, bu yüzden bunu nadiren yaparlar," dedi.

"Ya eski yurttaşlarından birkaçı da yanlarında olsaydı?" diye sordu Garret.

Charles omuzlarını silkti. "Cho-jalar Tsurani dilinde konuşurlardı. Dillerini öğrenmek neredeyse imkânsız, bu yüzden kimse bunu denemiyor."

"İzimizi sürebilirler mi?" diye sordu Martin.

"Sanmam," dedi Charles, "ama-" Tsurani kampından gelen şiddetli havlamalar üzerine durdu. "Köpekler!"

"Onlar izimizi sürebilir. Gelin," dedi Martin. Dağların arasındaki, neredeyse tamamen bitkilerle kaplanmış ve Tsuranilerin bilmediği, ama Martin'in ekibinin vadiye girerken kullandıkları kadim bir patikaya doğru, kontrollü bir tempoyla koşmaya başladı.

Üç adam bir süre arkalarından gelen havlamaları da dinleyerek ağaçların arasında eğriler çizerek koştular. Sonra köpeklerin sesleri değişti ve havlamalar uzun ulumalara dönüştü. "Kokuyu aldılar," dedi Garret.

Martin yalnızca başını sallayarak hızını artırdı. Köpeklerin düzenli olarak yaklaşan sesleri eşliğinde bir dakika daha koştuktan sonra Martin koşarak yanından geçip gitmemesi için Garret'i kolundan yakaladı. Bir işaret vererek yön değiştirip, diğerlerini patikadan ayırdı ve küçük bir akıntıya doğru götürdü. Suya girerken, "Daha önce yanından geçişimizde bunun sesini duyduğumu hatırladım," dedi.

Diğerleri de suya girdiler ve Martin, "Bu bize yalnızca dakikalar kazandırır," dedi. "Nehrin yukarısına ve aşağısına bakacaklardır."

"Hangi yöne?" dedi Garret.

"Aşağıya," dedi Martin. "Önce yukarıya bakarlar, çıkış orası çünkü."

"Başka bir yol daha var, Avcıustası," dedi Charles. Hemen sırt çantasını indirip büyükçe bir kese çıkardı. Kıyının geldikleri kesimi boyunca bir aşağı, bir yukarı siyah bir toz serpmeye başladı.

Garret gözlerinin yaşardığını hissetti ve hapşırmamak için burnundan soluk verdi. "Karabiber!"

"Aşçıbaşı Megar kızacak, ama buna ihtiyacımız olabileceğini düşünmüştüm," dedi Charles. "Burayı kokladıktan sonra cho-jalar da, köpekler de saatlerce koku alamazlar."

Martin onayladı. "Yukarı!"

Üç adam suyu şıpırdatarak birkaç adım ilerledikten sonra daha sessiz, tekdüze bir tempo tutturdular. Bölgeye girdikleri yere dönüp gözden kaybolmuşlardı ki, köpeklerin ulumaları hapşırma sesleriyle bölündü. Emirler yağdıran kızgın sesler ve şaşkın cevaplar duyuluyordu. Suda ilerlemeye devam ederlerken Charles rahatlayıp, belli belirsiz gülümsedi.

Akarsuyun üzerinde yeterince alçak bir dal bulunca Martin arkadaşlarını çıkardı, ardından kendisi de tırmandı. Ağacın üzerinde biraz ilerledikten sonra, atlayabilecekleri kadar yakın bir meşe dalı buldular.

Akarsuyun kıyısından on metre kadar ileride tekrar yere indiler. Martin görülmediklerinden emin olmak için etrafa bakındıktan sonra diğerlerine

kendisini izlemelerini işaret etti ve tekrar Gri Kuleler'e doğru yola koyuldular.

Denizden gelen meltemler duvarları yalıyordu. Kahverengi saçları rüzgârla dağılan Arutha Crydee şehrine ve ötesindeki denize bakıyordu. Yükseklerden geçen kabarık bulutlar manzarada aydınlık ve karanlık lekeler oluşturuyordu. Rüzgâr şehirde yeni bir bina inşa eden işçilerin seslerini taşırken Arutha uzak ufukları izleyerek, beyaz köpüklerle çalkalanan Sonu Olmayan Deniz'in görüntüsünün tadını çıkarıyordu.

Crydee'de bir sonbahar daha gelmişti, savaşın başlangıcından beri sekizinciydi bu. İlkbahar ile yazı ciddi bir Tsurani saldırısı olmadan geçirdikleri için Arutha kendilerini şanslı sayıyordu; yine de rahatlaması için fazla bir neden yoktu. Yeni komutaya geçmiş, toy bir çocuk değil, yıllanmış bir askerdi artık. Yirmi yedi yıllık ömrü boyunca, Krallık'taki birçok kişinin hayatları boyunca gördüklerinden daha fazla çarpışma görmüş ve kararlar vermişti. Durumu etraflıca değerlendirdiğinde, Tsuranilerin savaşı yavaş yavaş kazanmakta olduğunu biliyordu.

Bir süre kendini bıraktı ve dalıp gitti, sonra toparlanarak karamsarlığını üzerinden attı. Artık efkârlı bir delikanlı değildi, ama hâlâ zaman zaman kendi iç âleminde kaybolup gittiği oluyordu. O da bir şeyler le meşgul olup, bu tür şeyleri kafasından uzak tutmanın yapılacak en iyi şey olduğuna karar vermişti.

"Kısa bir sonbahar."

Arutha sol tarafına bakınca, Roland'ın hemen yanında olduğunu gördü. Toprak Beyi, Prens'i düşüncelere dalıp gitmişken yakalamış ve fark edilmeden yaklaşmıştı. Arutha bundan rahatsız olmuştu. Kendini toparlayarak, "Ardından da kısa bir kış olacak, Roland," dedi. "İlkbaharda ise..."

"Longbow'dan ne haber?"

Arutha eldivenli yumruğunu sıkıp, yavaş, kontrollü bir ifadeyle duvarın taşlarına vurarak gerginliğini açıkça belli etti. "Gitmek zorunda olması canımı öyle sıktı ki. Üçünün içinde biraz olsun tedbirli olan yalnızca Garret. Şu Charles, gururdan başka bir şey bilmeyen tam bir Tsuranili deli, Longbow'a gelince, o da..."

"Longbow," diye tamamladı Roland.

"Kendisi hakkında bu kadar az açık veren birini hiç görmemiştim, Roland. Bir elf kadar uzun yaşasam bile onu çözemeyeceğim."

Roland duvarın soğuk taşlarına yaslanarak, "Sence emniyetteler mi?" diye sordu.

Arutha dikkatini yeniden denize verdi. "Crydee'de dağları aşıp, Tsuranilerin tutmuş olduğu o vadiye girecek ve geri dönebilecek biri varsa, o Martin'dir. Yine de endişeliyim."

Roland bu itirafa şaşırdı. Tıpkı Martin gibi, Arutha da hislerini belli edecek türden biri değildi. Prens'in derin sıkıntısını sezen Roland konuyu değiştirdi. "Babamdan bir mesaj aldım, Arutha."

"Tulan'dan gelen haberler arasında kişisel bir mesaj olduğunu söylemişlerdi."

"Öyleyse babamın beni eve çağırdığını da biliyorsun."

"Evet. Bacağının kırılmasına üzüldüm."

"Babam hiçbir zaman iyi bir binici olamadı. İkinci kez atından düşüp bir yerini kırıyor. Daha önce de ben çocukken düşmüş, kolunu kırmıştı."

"Uzun zamandır evinden uzaktasın."

Roland omuzlarını silkti. "Savaş varken geri dönmeye pek ihtiyaç duymadım. Çarpışmaların çoğu burada oluyor. Ayrıca," diye ekledi sırıtarak, "kalmam için başka nedenler de var."

Arutha da gülümseyerek karşılık verdi, "Carline'e söyledin mi?"

Roland'ın gülümsemesi kayboldu. "Daha değil. Güneye giden bir gemide yer ayarlayana kadar beklemeyi düşünüyorum." Kardeşlik Yeşil Yürek'i bıraktığından beri, güneye kara yoluyla yolculuk neredeyse imkânsızdı, Tsuraniler Carse ve Tulan'a giden yolları tutmuşlardı.

Kuleden gelen bir bağırış üzerine dönüp baktılar. "İz sürücüler geliyor!"

Arutha uzaktaki denizden gelen parıltı yüzünden gözlerini kısınca, yolda rahat adımlarla yürüyen üç kişiyi seçebildi. Açıkça görülebilecek kadar yaklaştıkları zaman Arutha, "Longbow,"dedi. Sesinde bir rahatlama belirtisi vardı.

Arutha duvardan uzaklaşıp merdivenlerden avluya inerek Avcıustası ile adamlarını bekledi. Toz içindeki üç adam şatonun kapılarından girerlerken Roland da yanında duruyordu. Garret ile Charles sessiz kalırlarken Martin, "Selamlar, Majesteleri," dedi.

"Selamlar, Martin. Haberler nedir?" diye sordu Prens.

Martin Tsurani kampında öğrendiklerini açıklamaya başlamıştı ki, Arutha sözünü kesti. "En iyisi nefesini konseye sakla, Martin. Roland, gidip Rahip Tully, Kılıçustası Fannon ve Amos Trask'i bul ve konsey salonuna getir."

Roland hemen uzaklaşırken Arutha, "Charles ve Garret de gelsinler, Martin," dedi.

Garret Sabık Tsurani kölesine baktı, o da omuzlarını silkti. Uzun süredir bekledikleri sıcak yemeğin, Prens'in isteği yüzünden biraz daha gecikeceğini ikisi de anlamışlardı.

Martin Amos Trask'in yanına otururken Charles ile Garret ayakta kaldılar. Eski kaptan başıyla selam verirken Arutha, konsey üyeleriyle baş başayken âdeti olduğu üzere formaliteleri bir yana bırakarak kendi sandalyesini çekti. Şatonun kuşatılmasından beri Amos da Arutha'nın ekibinin gayri resmi bir üyesi olmuştu; umulmadık becerileri olan, girişken bir adamdı.

Fannon Arutha'nın sağına oturdu. Yaralandığından beri Arutha'yı Crydee'de komutan olarak kabullenmiş ve Lord Borric'e onun da buna uymasını salık veren bir not göndermişti. Dük komuta değişimini onaylayan bir cevap göndermiş, Fannon da yeniden emir subaylığı görevine dönmüştü. Kılıçustası bu durumdan hoşnut görünüyordu.

Arutha, "Martin özel bir önem taşıyan bir görevden yeni döndü," dedi. "Martin, gördüklerini bize de anlat."

"Gri Kuleler'e tırmandık ve Tsuranilerin ana karargâhlarının olduğu vadiye girdik," dedi Martin.

Fannon ve Tully şaşkınlıkla Avcıustası'na bakakaldılar, Amos Trask ise bir kahkaha patlattı. "Bir cümleyle şuracıkta ufak çaplı bir destan yazıverdin," dedi.

Martin bu cevabı dikkate almadan, "Bence en iyisi gördüklerimizi Charles anlatsın," dedi.

Sabık Tsurani kölesinin sesinde endişeli bir hava vardı. "Tüm belirtiler, Savaş Lordu'nun önümüzdeki baharda bir başka büyük saldırı planladığını gösteriyor."

Odadaki herkes suspus oldu, Fannon hariç. "Nasıl emin olabilirsiniz? Kampta yeni ordular mı var?"

Charles başım hayır anlamında salladı. "Hayır, yeni askerler ilkbahar sıcakları başlayana dek gelmezler. Eski halkım soğuk ikliminizden pek hoşlanmaz. Kış aylarını eski dünyamda kampta geçireceklerdir. Saldırı başlamadan hemen önce de gedikten geçerler."

Aradan beş yıl geçmesine rağmen Fannon'un Charles'ın sadakati konusunda hâlâ kuşkuları vardı, Longbow'un ise hiç kuşkusu yoktu.

"Öyleyse," dedi Kılıçustası, "bir saldırı olacağından nasıl emin olabiliyorsun? Üç yıl önceki Elvandar saldırısından beri bu hiç olmadı."

"Savaş Lordu'nun kampında yeni sancaklar var, Kılıçustası, Mavi Çark Partisi'ne bağlı olan ailelerin sancakları. Altı yıldır ortalarda yoklardı. Bu yalnızca, Yüce Konsey'de önemli bir değişiklik daha olduğu anlamına gelebilir. Savaş İttifakı yeniden kurulmuş."

Odada bulunanlardan yalnızca Tully Charles'ın söylediklerini kavrayabilmişti. O da Tsuranileri incelemiş, yakalanmış kölelerden onlar hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti. "Bunu açıklasan iyi olacak, Charles," dedi.

Charles bir an düşünüp söyleyeceklerini toparladıktan sonra, "Eski yurdum hakkında bir şeyi anlamanız gerek," dedi. "Onur ve İmparator'a bağlılığı saymazsak, Yüce Konsey her şeyin üzerindedir. Yüce Konsey'de yükselmek çok şeye, hatta hayatını tehlikeye atmaya bile değer. Konsey'de dönen dolaplar ve entrikalar yüzünden bazı aileler yok olmuştur. Biz İmparatorluk'ta buna 'Konsey Oyunu' deriz.

"Benim ailem Hunzan Klanın'da iyi bir konuma sahipti, ne klanımızın rakiplerinin dikkatini çekecek kadar büyük, ne de sadece önemsiz bir rol oynayacak kadar küçük. Birçok şeyi Yüce Konsey'den önce, alınacak kararlar için fazla endişelenmek zorunda kalmadan bilmeye hakkımız vardı. Klanımız Gelişim Partisi içinde aktif bir yere sahipti, çünkü ailelerimizde çok sayıda âlim, öğretmen, şifacı, rahip ve sanatçı vardı.

"Sonra Hunzan Klanı, en önde gelen aile liderleri dışında kimsenin tam olarak bilmediği, benim de yalnızca tahmin edebileceğim nedenler yüzünden bir süre Gelişim Partisi'nden ayrıldı. Klanım, Yüce Konsey'deki en eski partilerden olan Mavi Çark Partisi'nin klanlarına katıldı. Savaş Lordu'nun Savaş Partisi ya da İmparatorluk Partisi'nin gelenekçileri kadar güçlü olmasa da, bu hâlâ çok onurlu ve etkili bir partidir.

"Altı yıl önce, buraya ilk geldiğimde Mavi Çark Partisi savaşa katılarak Savaş İttifakı'nı oluşturmuştu. Böylesine radikal bir yapı değişikliğinin nedeni, bizim gibi küçük çaplı ailelere açıklanmadı, ama bunun Konsey Oyunu'yla ilgili olduğuna da kuşku yoktu.

"Benim prestijimi yitirmem ve ardından esir edilmem de, planlanan hareket her ne ise, onun zamanı gelene dek klanımdakilerden kuşku duyulmaması için kesinlikle gerekliydi. O hareketin ne olduğu da artık ortaya çıktı.

"Bu şato kuşatıldığından beri, Mavi Çark ailelerinden birine mensup tek bir asker bile görmedim. Bunu da Savaş İttifakı'nın sona erdiği şeklinde yorumladım."

Fannon sözünü kesti. "Yani bu savaşın, şu Yüce Konsey'deki bir tür politika oyunundan ibaret olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kılıçustası," dedi Charles, "ülkesine sadakati sizin kadar sağlam olan birinin böyle bir şeyi anlamasının zor olduğunu biliyorum. Ama söylediğim kesinlikle budur.

"Böyle bir savaş için nedenler var, Tsuranilere özgü nedenler. Dünyanız, Kelewan'da çok değer verdiğimiz metaller açısından zengin. Üstelik bizim tarihimiz çok kanlıdır, Tsuranuannilerden olmayan herkesten korkulur ve onlara boyun eğdirilir. Biz sizin dünyanızı bulabildiğimize göre, bir gün sizin de bizimkini bulmanız mümkündü, değil mi?

"Ama daha da önemlisi, Savaş Lordu'nun Yüce Konsey'de büyük güç kazanması için bir yol bu. Yüzyıllar boyunca Thuril Konfederasyonu ile savaştık; nihayet antlaşma masasına oturmak zorunda kaldığımız zaman ise, Savaş Partisi konseyde büyük ölçüde güç kaybına uğradı. Bu savaş, o kaybedilmiş gücü geri almanın bir yolu. İmparator yetkileri Savaş Lordu'na tanır ve nadiren emir verir, ama yine de Savaş Lordu bir ailenin Lordu'dur, bir klanın Savaş Şefidir, bu yüzden de her zaman Konsey Oyunu içinde kendi halkına çıkar sağlama peşindedir."

Tully hayret içindeydi. "Yani Mavi Çark Partisi'nin Savaş Lordu'nun partisine katılması, sonra da aniden çekilmesi, yalnızca bu politika oyununda biraz avantaj sağlamak için yapılan bir numara, öyle mi?"

Charles gülümsedi. "Bu Tsurani tarzına çok uygun Sayın Rahip. Savaş Lordu ilk seferini büyük özenle tasarladı, ama üç yıl geçince kendisini yarım bir orduyla buldu. Yüce Konsey'e ve İmparator'a müthiş zafer haberleri götüremediği için zorlanıyor. Oyunda konumunu ve prestijini yitiriyor."

"İnanılmaz!" dedi Fannon. "Yüzlerce kişi böyle bir şey yüzünden ölüyor".

"Konsey Oyunu böyledir, Kılıçustası. Savaş Lordu Almecho hırslı bir adamdır. Savaş Lordu olmak için de öyle olmak gerekir. Kendisi gibi hırslı, ayağı kaydığı anda onun yerine geçmek isteyecek adamlarla işbirliği içinde olması gerek. Bu adamları düşman değil de müttefik olarak tutabilmek için de, zaman zaman görmezden gelmek zorunda.

"Savaşın ilk yılında, Minwanabili Tasio adındaki, Savaş Lordu'nun ikinci komutanı olan bir adam, LaMut garnizonlarına bir saldırı emri vermişti. Tasio bu dünyaya yapılan seferdeki en yetkili ikinci komutan olmasının yanında, Minwanabilerin Lordu Jingu'nun da kuzenidir. Saldırı emri, Jinguların can düşmanı olan Acomaların lordu Sezu'ya verilmişti. Lord Sezu ve oğlu da dâhil olmak üzere tüm Acoma askerleri, son adama dek öldürüldüler. Tasio geldiğinde Acoma'yı kurtarmak için birkaç saniye gecikmiş olsa da, çarpışmaya zamanında katılmış ve Savaş Lordu'na bir zafer getirmişti."

Fannon'un inanamayan gözleri büyüdü. "Bu hayatımda duyduğum en adi ikiyüzlülük."

"Bu insanların standartlarına göre, aynı zamanda çok da zekice," dedi Arutha.

Charles da Prens'in görüşüne katıldı. "Savaş Lordu bir zafer ve Minwanabi desteğinin güçlenmesi karşılığında, Tasio'nun iyi bir komutanının ölümüne ve tüm Acoma ordusunun kaybına yol açmasını bağışladı.

"Oyunla doğrudan doğruya bağlantısı olmayan her Yönetici Lord, hatta Lord Sezu'nun taraftarları dahi, bunu çok ustaca bir hamle olarak takdir ettiler. Bu sayede Almecho ve Lord Jingu konseyde çok sayıda dost kazandılar. Bu yüzden Savaş

Lordu'nun politik rakipleri, artan gücüne karşı koyma ihtiyacı duydular ve Savaş Lordu'nu zorlayıp, savaşı sürdüremez duruma getirerek açıkladığım durumu yarattılar. Böylece, Savaş Partisi'ne yakınlık duyan birçok aile, böylesine etkileyici bir darbenin ardından Mavi Çark'a ve yandaşlarına çekilmiş olacaklardı."

"Ama bizim için asıl önemli olan nokta şu ki, şu Mavi Çark bir kez daha Savaş Lordu ile birleşmiş; askerleri de önümüzdeki baharda savaşa katılacaklar," dedi Arutha.

Charles konsey salonundakilere baktı. "Konseyde neden yeni bir birlik oluştuğu konusunda bir fikir yürütemem. Oyundan çok uzak kaldım. Ama Majesteleri'nin de söylediği gibi, buradakileri ilgilendiren şey, baharda sınırlardan birine on bin yeni asker gelebilecek olması."

Amos yüzünü buruşturdu. "Bu kesinlikle ezici bir güç."

Arutha yarım düzine parşömeni açtı. "Son birkaç ay içinde birçoğunuz bu mesajları okudunuz." Tully ve Fannon'a baktı. "Parçaların yerine oturmaya

başladığını gördünüz." Parşömenlerden birini aldı. "Babamdan: 'Tsuranilerin aralıksız baskınları yüzünden adamlarımız her an huzursuz. Düşmana yaklaşamıyor olmamız, yaptığımız her şeye gölge düşürüyor. Bu işin sona erdiğini hiç görememekten korkuyorum...' Baron Bellamy'den: '… Jonril garnizonu yakınında Tsuraniler giderek hareketleniyor. Bu kış, Tsuraniler normal durgunluk dönemlerindeyken oradaki gücümüzü artırmayı öneriyorum, aksi halde baharda orayı kaybedeceğiz.' Toprak Beyi Roland bu kış Jonril'de, Carse ve Tulan'dan gelen birleşik bir destek kuvveti idare ediyor olacak."

Odadakilerin çoğu, Arutha'nın hemen yanında duran Roland'a baktılar. Prens devam etti. "Krondor Şövalye-Mareşali

Lord Dulanic'ten: 'Majesteleri endişenizi paylaşsa da, tedbir almayı gerektirecek bir durum yok. Krondor Prensi'ne, olası Tsurani saldırıları hakkındaki korkularınızı doğrulayacak bir istihbarat elde edilmediği sürece Krondor garnizonundaki kuvvetlerin Uzak Sahil'e gönderilmesi isteğinizi reddetmesini tavsiye ettim...' " Arutha bakışlarını odadakiler üzerinde gezdirdi. "Artık parçalar tamamlandı."

Arutha parşömenleri bırakıp, masanın üzerine açılmış olan haritayı gösterdi. "Elimizdeki her askeri topladık. Tsuranilerin Jonril'e doğru harekete geçecekleri korkusuyla güneydeki adamları çekemeyiz. Garnizon güçlenince oradaki durumumuzu bir süre için sağlamlaştırmış olacağız. Düşman garnizona saldıracak olursa, Carse ve Tulan'dan destek sağlanabilir. Düşman iki kaleden herhangi birine doğru hareket edecek olursa, Jonril'i geride bırakmış olurlar. Ama o garnizonları zayıflatırsak, bunların hiçbirini yapamayız.

"Babam da uzun bir cepheyi tutmuş durumda ve fazla adamı yok." Charles'a baktı. "Sence saldırı ne taraftan gelir?"

Eski Tsurani kölesi haritaya bir göz gezdirdikten sonra omuzlarını silkti. "Bunu söylemek zor, Majesteleri. Durum yalnızca askeri becerilerle belirlenecek olsa, Savaş Lordu zayıf cepheye saldırır, yani ya Elflere ya da buraya. Ama İmparatorluk'ta yapılıp da politik nedenleri olmayan pek az şey vardır." Haritada taburların yerleşimlerini inceledi ve ardından, "Yüce Konsey'de konumunu sağlamlaştırmak için basit bir zafere ihtiyaç duyan Savaş Lordu'nun yerinde olsaydım," dedi, "yine Crydee'e saldırırdım. Ama Savaş Lordu olsaydım ve Yüce Konsey'deki konumum sallantıda olsaydı, kaybettiğim prestijimi geri kazanmak için cesur bir hamle yapmam

gerekseydi, Krallık'ın ana kuvvetlerine, Dük Borric'in komutası altındaki ordulara karşı topyekün bir saldın yapma riskine girebilirdim. Krallık'ın ana kuvvetlerini yenmek, ona konseyde yıllar boyu sürecek bir nüfuz sağlar."

Fannon sandalyesinde geriye yaslanıp iç çekti. "Öyleyse karşımızda, bu bahar Crydee'ye bir başka saldırı yapılması olasılığı var ve biz, başka yerlere saldırı olabileceği korkusuyla destek kuvvet sağlayamıyoruz." Elini savurarak haritayı gösterdi. "Şimdi biz de Dük'le aynı problemi yaşıyoruz. Tüm güçlerimiz Tsurani cephesine yığılmış durumda. Elimizdeki adamlar sadece şehirlerde izinde olanlar, onlar da bütünün çok küçük bir parçası.

"Orduyu sonsuza dek arazide tutamayız; Lord Borric ve Lord Brucal bile kışı Kont ile LaMut'ta geçirerek Tsuranilerin başına küçük birlikler bırakıyorlar." Elini sallayarak, "Şimdilik bunu bir kenara bırakalım," dedi. "Arutha, önemli olan babanı bir an önce bu saldırı olasılığından haberdar etmek. Böylece Tsuraniler onun cephesine saldıracak olurlarsa, LaMut'tan erken dönüp yerini alarak hazır olur. Tsuraniler on bin taze asker getirse bile, Yabon dışlarındaki garnizonlardan iki bin kadar asker çağırabilir."

"On bine karşı iki bin pek ümit verici görünmüyor, Kılıçustası," dedi Amos.

Fannon ister istemez onayladı. "Elimizden geleni yapacağız. Bunun yeterli olacağına dair bir garanti yok."

"En azından bunlar atlı askerler olurlar, Kılıçustası," dedi Charles. "Sabık yoldaşlarım atlardan hâlâ hoşlanmıyor."

Fannon başıyla onayladı. "Yine de kasvetli bir tablo bu."

"Bir şey daha var," dedi Arutha bir parşömeni kaldırarak. "Lord Dulanic'ten gelen mesaj, yardım çağrımıza inanmak için istihbarat gerektiğini ifade ediyordu. Bana kalırsa artık onu tatmin edecek kadar istihbaratımız var."

"Krondor garnizonunun küçük bir bölümü bile bize burada bir saldırıya karşı direnecek gücü sağlar," dedi Fannon. "Ama mevsimin sonlarındayız ve derhâl bir mesaj göndermemiz gerek."

"Orası kesin," dedi Amos. "Bu öğleden sonra yola çıkacak bir ulak, kış yüzünden kapanmadan hemen önce Karanlık Boğazı'nı aşmış olur. İki hafta daha sonra ise tam zamanında yetişmiş olur."

"Ben bu konuyu etraflıca düşündüm," dedi Arutha. "Bence Krondor'a benim gitmem riskine girmeye değecek kadar nedenimiz var."

Fannon sandalyesinde doğruldu. "Ama sen Dukalık ordusunun komutanısın, Arutha. Bu görevi bırakamazsın."

Arutha gülümsedi. "Bırakabilirim ve bırakacağım. Buradaki komutayı bir kez daha eline almayı istemediğini biliyorum, ama bunu yapacaksın. Erland'dan destek alacaksak, onu kendim ikna etmeliyim. Babam Tsuranilerden Erland'a ve Kral'a ilk kez söz ettiği zaman, şahsen konuşmanın faydasını öğrendim. Erland ihtiyatlı biridir. Onu ikna etmek için elimden geleni yapmam gerek."

Amos homurdandı. "Majesteleri bağışlasın ama Krondor'a nasıl ulaşmayı planlıyorsunuz acaba? Kara yoluyla gidecek iseniz; üç Tsurani ordusunun güçlü kolu, burası ile Özgür Şehirler'in arasını tutmuş durumda. Limanda da yalnızca, ancak kıyı boyunca gidebilecek durumda birkaç yelkenli var, bir deniz yolculuğu içinse bir açık deniz gemisi gerekli."

"Bir açık deniz gemisi var, Amos. Şafak Rüzgârı hâlâ limanda."

Amos'un ağzı açık kaldı. "Şafak Rüzgârı mı?" diye bağırdı inanamayarak. "Bir yelkenliden pek farkı olmaması bir yana, kış boyunca onarıma alındı o. Bir ay önce o sersem kaptanının topallayarak limana gelip, kırık iç omurgası yüzünden ağladığını duymuştum. Karaya çekilmesi, omurgasının incelenmesi ve yenilenmesi gerek. Omurgası onarılmazsa kış fırtınalarının darbelerine dayanamayacak kadar zayıf. Majesteleri lütfen bağışlasın ama bunu yapacağınıza kafanızı bir su fıçısına soksanız daha iyi. Yine boğulursunuz, ama başka bir sürü insanı kurtarmış olursunuz."

Fannon denizcinin sözleri karşısında öfkelenmişti, ama Tully, Martin, Roland ve Arutha yalnızca keyiflenmiş görünüyorlardı. "Martin'i gönderdiğimde," dedi Arutha, "Krondor'a gitmem için bir gemi gerekebileceğini düşünmüştüm. Onarılması için iki hafta önce emir verdim. Şu anda tersane işçilerinden bir ordu üzerinde çalışıyor." Amos'a sorgulayan bir bakışla karşılık verdi. "Karaya çekilebilse daha iyi olacağı bana da söylendi tabii, ama iş görecek."

"Evet, belki hafif bahar rüzgârlarında sahilde gezinmek için. Ama kış fırtınalarından ve Karanlık Boğazı'ndan geçmekten söz ediyorsunuz."

"Eh, iş görmek zorunda," dedi Arutha. "Birkaç gün içinde yola çıkıyorum. Birisinin Erland'ı yardıma ihtiyacımız olduğuna ikna etmesi gerek ve bu kişi ben olmalıyım."

Amos konuyu bırakmamaya kararlıydı. "Peki, Oscar Danteen gemisini boğazdan geçirmeyi kabul etti mi?"

"Nereye gideceğimizi ona henüz söylemedim," dedi Arutha.

Amos başını iki yana salladı. "Tam düşündüğüm gibi. O adamda bir köpek balığı yüreği vardır, yani yüreksizdir ve bir denizanası kadar cesurdur, yani cesur da değildir. Siz emri verir vermez gırtlağınızı kesip seni güverteden aşağı atar, kışı Günbatımı Adaları'nda korsanlarla geçirdikten sonra da baharda doğruca Özgür Şehirler'e doğru yelken açar. Sonra da bir Natallinin kaleminden babanıza, açık denizlerde korsanlarla kahramanca çarpışırken nasıl güverteden denize düştüğünüzü anlatan, son derece acıklı ve süslü bir mesaj yazdırır. Sonra da ona yol parası olarak verdiğin altınlarla bir yıl durmadan içer."

"Ama ben onun gemisini satın aldım," dedi Arutha. "Geminin efendisi artık benim."

"Sahibi de olsanız, Prens de olsanız, gemiye bindikten sonra tek efendi vardır, o da kaptandır," dedi Amos. "Kral da odur, Başrahip de odur, kimse ona ne yapacağını söyleyemez, gemide bir liman komiseri varsa o hariç tabii, ama o da kibar bir dille. Hayır, Majesteleri, kaptan kamarasında Oscar Danteen olduğu sürece bu yolculuktan sağ çıkamazsınız."

Arutha'nın gözlerinin kenarlarında hafif, keyifli kırışıklar belirdi. "Başka bir öneriniz mi var, Kaptan?"

Amos iç çekerek tekrar sandalyesine gömüldü. "Oltaya takıldım bir kere; bundan sonra bağırsaklarımı deşip temizleseler ne fark eder. Danteen'e haber yollayın, kaptan kamarasını boşaltıp tayfasını salıversin. Yılın bu zamanında çoğunlukla sarhoşlar ve toy çocuklar var, ama o katillerin yerine başka bir ekip kuracağım. Ve tanrılar aşkına, nereye gideceğimizi kimseye söylemeyin. O içki düşkünü sersemlerden bir teki bile bu mevsimde Karanlık Boğazı'ndan geçmeyi göze aldığınızı öğrenecek olursa, ormana saklanan firarileri bulabilmek için tüm garnizonu seferber etmeniz gerekir."

"Pekâlâ," dedi Arutha. "Tüm hazırlıkları sana bırakıyorum. Sen geminin hazır olduğuna karar verir vermez yola çıkıyoruz." Longbow'a dönerek, "Senin de gelmeni istiyorum, Avcıustası," dedi.

Longbow biraz şaşırmıştı. "Benim mi, Majesteleri?"

"Lord Dulanic ve Prens için bir şahit istiyorum."

Martin kaşlarını çattı, ama bir an sonra, "Krondor'a hiç gitmemiştim, Majesteleri," dedi. Buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Bundan başka fırsatım olmayabilir."

Amos Trask'in sesi rüzgârın uğultusunu bastırıyordu. Denizden esen sert yeller, sözlerini yukarıdaki şaşkın bir gence taşıyordu. "Hayır, seni kuş beyinli toprak çocuğu, bezleri o kadar germe. Saz teli gibi uğuldayacaklar. Gemiyi onlar değil direk taşıyacak. Rüzgâr yön değiştirdiğinde halatları kullanırsın." Yelken bezlerini ayarlayan genci izledi. "Evet, işte böyle; hayır, çok gevşek oldu." Yüksek sesle bir küfür savurdu. "Hah; işte şimdi oldu!"

Arutha iskeleden çıkarken o öfkeliydi. "Denizci olmaya özenen balıkçı çocuklar. Ve sarhoşlar. Bir de, Danteen'in serserilerinden tekrar işe almak zorunda kaldığım birkaçı. Ne tayfa ama Majesteleri."

"İşe yararlar mı?"

"Yarasalar iyi olur, yoksa bana hesap verirler." Yukarıdaki direklerde dolaşıp her düğüm ve eklemeyi, her halat ve yelkeni tek tek kontrol eden denizcileri alıcı gözle inceledi. "Otuz iyi adam gerek. Bunların sekiz tanesine güvenebilirim. Ya gerisi? Yolda yalnızca Tulan'a değil, Carse'a da uğramak istiyorum. Belki o zaman gençlerle güvenilmez adamların yerine tecrübeli denizciler bulabiliriz."

"Boğazı aşmak için gecikmiş olmaz mıyız?"

"Bugün orada olsak başarabilirdik. Oraya vardığımızda güvenilir bir mürettebat, bir hafta daha erken gitmekten daha önemli olacak. Mevsim iyice bastırmış olacak." Arutha'yı süzdü. "Oraya neden Karanlık Boğazı dediklerini biliyor musunuz?"

Arutha omuzlarını silkti. "Bu basit bir denizci masalı değil," dedi Amos. "Orada bulacağın şeyin basit bir tanımı." Konuşurken gözleri enginlere dalmıştı, "Sana Sonu Olmayan Deniz'den ve Acı Deniz'den gelen farklı akıntıların orada birleştiklerinden söz edebilirim, ya da gökyüzündeki aylar olabilecek en kötü şekillerdeyken değişen, çılgın kış gelgitlerinden, ya da kuzeyden savrularak gelen rüzgârların, serenlerden güverteyi göremeyeceğin kadar yoğun bir kar getirmesinden. Yine de... Geçidin kışın nasıl olduğu sözcüklerle açıklanamaz. Ve güçlü rüzgârlar seni ya Sonsuz Deniz'e geri atar ya da güneydeki kayalıklara doğru sürükler. Ya da hiç rüzgâr olmaz ve akıntılar seni sürüklerken sisler bir şey görmeni engeller."

"Karamsar bir tablo çiziyorsun, Kaptan," dedi Arutha acı bir gülümseyişle.

"Bunlar yalnızca gerçekler. Alışılmadık bir pratik zekâya ve sağlam sinirlere sahipsiniz, Majesteleri. Sizden daha deneyimli birçok adamın pes

edip kaçacağı yerlerde ayakta kaldığınıza şahit oldum. Sizi korkutmaya çalışıyor değilim. Yalnızca bizden istediğiniz şeyin ne olduğunu anlamanızı istiyorum. Boğazı kış mevsiminde bu çamaşır teknesiyle aşabilecek biri varsa, o Amos Trask'tir, bu boş bir böbürlenme değil. Daha önce kışı çok iyi atlattım, sonbaharla kış, kışla ilkbahar arasında pek fark olmaz. Ama şunu da söyleyeyim: Crydee'den ayrılmadan önce kız kardeşinizle güzelce vedalaşın ve babanızla ağabeyinize yazın, ayrıca vasiyet ve mirasınızı da unutmayın."

Arutha ifadesini değiştirmeden, "Mektup ve vasiyetler yazıldı, bu akşam da Carline ile baş başa yemek yiyeceğiz," dedi.

Amos onayladı. "Sabah sular yükselince yola çıkacağız. Bu gemi gövdesi kalastan, dibi sazdan yapılmış ve sudan çürümüş bir sandal, Majesteleri, ama onu kaldırıp sırtımda taşımam bile gerekse, işimizi görecek."

Arutha ayrıldı, o gözden kaybolduktan sonra Amos dikkatini yukarıya verdi. "Astalon," diye seslendi adalet tanrısına, "ben bir günahkârım, kabul ediyorum. Ama madem adalet dağıtmaktı isteğin, böyle olmak zorunda mıydı?" Böylece kaderini kabullenmiş olan Amos, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etme işine döndü.

Carline bahçede yürürken solgun çiçekler üzüntüsünü yansıtıyordu. Roland onu biraz uzaktan izliyor, onu rahatlatacak sözcükler bulmaya çalışıyordu. "Bir gün Tulan Baronu olacağım," dedi sonunda. "Evimden ayrıklı dokuz yıl oldu. Arutha ile denize açılmalıyım."

Carline, "Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Roland yüzündeki çaresizliği gördü ve yanına gelip ona sarıldı. "Sen de orada bir gün Barones olacaksın."

Kız ona sımsıkı sarıldı, sonra uzaklaşıp, kendini zorlayarak sakince konuştu. "Yine de, bunca yıldan sonra babanın işlerini sensiz yapmayı öğrenmiş olması gerekirdi."

Roland gülümsedi. "Kışı Jonril'de, Baron Bellamy ile geçirecek, garnizonun büyütülmesiyle ilgilenecekti. Onun yerine ben gideceğim. Erkek kardeşlerim çok gençler. Hazır Tsuraniler kış yüzünden sinmişlerken, kaleyi güçlendirmek için tek şansımız bu."

Kız zorlama bir alaycılıkla, "En azından babanın sarayındaki kızların kalplerini kırdığından endişe duymak zorunda kalmayacağım," dedi.

Roland güldü. "Bu pek mümkün değil. Malzemeler ve adamlar şimdiden toplanıyorlar, mavnalar da Wyndermeer nehrindeki yolculuk için hazır.

Amos beni Tulan'da karaya çıkardıktan sonra evde en fazla bir iki gün geçirip, hemen yola çıkacağım. Jonrilde uzun bir kış olacak ve tanrıların unuttuğu o kalede askerler ve birkaç çiftçiden başka kimse yok."

Carline ağzını kapatarak kıkırdadı. "Umarım baban onun baronluğunu baharda gelecek askerlere bağladığını keşfetmez."

Roland ona bakarak gülümsedi. "Seni özleyeceğim." Carline ellerini tuttu. "Ben de seni."

Bir süre öylece durdular, sonra Carline'in metanet duvarı yıkıldı ve kendini onun kollarında buldu. "Kendine dikkat et. Seni kaybetmeye dayanamam."

"Biliyorum," dedi usulca. "Ama başkalarına karşı cesur görünmeye devam etmelisin. Fannon'un sarayı idare ederken yardıma ihtiyacı olacak, ayrıca evdeki herkesten sen sorumlu olacaksın. Sen Crydee'nin hanımısın ve birçok insan senin önderliğine güveniyor."

Duvarlardaki sancakların ikindi rüzgârında dalgalanışını izlediler. Hava serindi, Roland da pelerinini ikisinin üzerine çekti. Carline ürpererek, "Bana geri dön, Roland," dedi.

Roland usulca, "Döneceğim, Carline," dedi. İçinde yükselen soğuk, ürpertici bir hissi bastırmaya çalıştıysa da başaramadı.

Şafak öncesi sabah karanlığında, dokun yanında durdular. Arutha ve Roland iskelenin yanında bekliyorlardı. "Her şeye iyi bak, Kılıçustası," dedi Arutha.

Fannon bir eli kılıcının kabzasında, ilerleyen yaşına rağmen hâlâ dimdik duruyordu. "Merak etmeyin, Majesteleri."

Arutha belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Gardan ve Algon devriyeden döndükleri zaman, onlara da sana iyi bakmalarını söyle," dedi.

Fannon alev alev yanan gözlerle ona baktı. "Küstah velet! Baban hariç bu şatodaki herkesi yenebilirim. İskeleden inip kılıcını çek de, Kılıçustası rütbesini neden hâlâ taktığımı göstereyim sana."

Arutha sahte bir yakarış ifadesiyle ellerini kaldırdı. "Fannon, hâlâ böyle ateşli olduğunu görmek güzel. Crydee Kılıçustası'nın ellerinde emniyette olacak."

Fannon bir adım atıp elini Arutha'nın omzuna koydu. "Dikkatli ol, Arutha. Her zaman en iyi öğrencim oldun. Seni kaybetmek hoşuma gitmez."

Arutha eski öğretmenine sevgiyle gülümsedi. "Sağ ol, Fannon." Sonra ciddileşti. "Beni kaybetmek benim de hoşuma gitmez. Döneceğim. Yanımda Erland'ın askerleri de olacak."

Arutha ve Roland iskeleden hızla çıkarlarken doktakiler el sallayarak veda ediyorlardı. Martin Longbow tırabzanlarda bekleyip, iskelenin alınmasını ve limandaki adamların halatları çözmelerini izledi. Amos Trask bağırarak emirler yağdırdı ve yelkenler indirildi. Gemi ağır ağır rıhtımdan uzaklaşıp limanın içlerine doğru açılmaya başladı. Arutha rıhtımın gözden kayboluşunu sessizce izlerken Roland ve Martin de yanındaydılar.

"Prenses'in gelmemeyi tercih etmesine sevindim," dedi Roland. "Bir veda daha etmeyi kaldıramazdım."

"Anlıyorum," dedi Arutha. "Onun için çok önemlisin, Toprak Beyi, ama nedenini bir türlü çözemiyorum." Roland Prens'in şaka yapıp yapmadığını görmek için baktı ve Arutha'nın belli belirsiz gülümsediğini gördü. "Bundan söz etmedim," diye devam etti Prens. "Ama sen Tulan'da ayrıldıktan sonra birbirimizi bir süre göremeyeceğimize göre, şunu bil ki, Babamla konuşma fırsatı bulduğumda hakkında iyi şeyler söyleyeceğim."

"Teşekkürler, Arutha."

Şehir karanlıkta yitip giderken yerini deniz fenerine doğru uzanan, suyun üzerindeki ışıktan yola bıraktı. Sahte şafak karanlığı biraz olsun bozuyor, her şeyi gri ve siyaha buruyordu. Bir süre sonra ise sancak tarafında Gardiyan Kayalıkları'nın gökyüzüne yükselen iri cüsseleri göründü.

Amos dümen kırılmasını emretti ve güneybatıya dönüp, başka yelkenler de açarak rüzgârı tam arkalarına aldılar. Gemi hızlanırken Arutha yukarıda martıların çığlıklarını duyabiliyordu. İrkilerek artık Crydee'de olmadıkları gerçeğini anladı. Ürperdi ve pelerinine iyice sarıldı.

Arutha kılıcı elinde, kıç güvertesinde duruyordu, yanındaki Martin ise yayına bir ok takıyordu. Amos Trask ve ikinci kaptanı Vasco da silahlarını çekmişlerdi. Aşağıdaki güvertede altı öfkeli denizci toplanmıştı, diğerleri ise karşılaşmalarını izliyorlardı.

Denizcilerden biri, "Bize yalan söyledin, Kaptan," diye bağırdı güverteden. "Bizi Tulan'da söylediğin gibi kuzeye, Crydee'ye geri götürmüyorsun. Yola devam edip Kesh'teki Elarial'e gitmemizi istiyor değilsen, güneyde başka bir yer yok, boğaz hariç. Bizi Karanlık Boğazı'ndan mı geçireceksin?"

"Canın cehenneme be adam," diye kükredi Amos. "Emirlerimi mi sorguluyorsun?"

"Evet, Kaptan. Geleneklere göre tayfalar, kaptanla aralarında bir anlaşma yoksa kışın boğazı geçmek zorunda değildir. Sen bize yalan söyledin, biz de seninle yelken açmak zorunda değiliz."

Arutha Amos'un, "Kahrolası sanki bir deniz avukatı," diye mırıldandığını duydu. Denizciye dönerek, "Pekâlâ," dedi ve kılıcını Vasco'ya verdi. Merdivenden ana güverteye inerek, yüzünde dostça bir gülümsemeyle denizciye yaklaştı.

Her biri ellerinde armadora demirleri ve kavelalar taşıyan altı asi denizcinin yanına varınca, "Bakın çocuklar," diye başladı. "Size karşı dürüst olacağım. Prens'in Krondor'a gitmesi gerek, yoksa önümüzdeki bahar kıyamet kopacak. Tsuraniler büyük bir kuvvet topluyorlar ve Crydee'ye de saldırabilirler." Elini tayfaların sözcüsünün omzuna koydu ve "Uzun lafın kısası," dedi, "işin özeti şu: Krondor'a gitmemiz gerekiyor." Amos ani bir hamleyle kolunu adamın boynuna doladı. Geminin yan tarafına doğru koşup çaresiz denizciyi güverteden aşağı savurdu. "Madem bizimle gelmek istemiyorsun," diye bağırdı, "Tulan'a yüzerek dönebilirsin!"

Bir başka tayfa Amos'a doğru hareketlenmişti ki, ayaklarının dibine bir ok saplandı. Başını kaldırınca, Martin'in kendisine nişan aldığını gördü. Avcıustası, "Yerinde olsam yapmazdım," dedi.

Adam elindeki kavelayı bırakıp geriledi. Amos tayfalara döndü. "Ben kıç güvertesine çıktığımda donanımların başında olsanız iyi olur -ya da denizde, benim için fark etmez. Çalışmayan her adam, isyankâr bir köpek olduğu için asılacaktır."

Amos kıç güvertesine dönerken denizdeki adamın zayıf yardım çığlıkları duyuluyordu. Vasco'ya, "Şu budalaya bir ip atın," dedi, "akıllanmamışsa, yine denize atın." Amos, "Yelkenler fora!" diye bağırdı. "Karanlık Boğazı'na gidiyoruz."

Arutha deniz suyuyla dolmuş gözlerini kırpıştırarak tüm gücüyle kılavuz ipe tutundu. Geminin yan tarafına bir başka dalga vurdu ve bir kez daha bir şey göremez oldu. Bir çift güçlü el onu arkadan tuttu ve karanlıkta Martin'in sesini duydu. "İyi misin?"

Su tükürerek, "Evet," dedi ve hemen arkasında Martin'le birlikte kıç güvertesine doğru adım adım ilerlemeye devam etti. Şafak Rüzgârı ayaklarının altında bir kalkıp bir iniyordu, merdivene ulaşana dek iki kez

kaydı. Dalgalı denizin üzerinde tutunacak bir şey olmadan ayakta durmak imkânsız olduğundan, gemiye boydan boya emniyet halatları çekilmişti.

Arutha kendini kıç güvertesine çıkan merdivenden yukarı çekti ve bir yandan yürüyüp, bir yandan sendeleyerek Amos Trask'in yanına vardı. Kaptan dümencinin yanında bekliyor, gerektiğinde ağırlığını büyük dümen yekesine veriyordu. Âdeta güvertenin tahtalarına kök salmış gibi duruyordu; ayaklarını iyice açmış, geminin her hareketiyle birlikte ağırlığını da kaydırıyordu, gözlerini de yukarıdaki karanlığa dikmişti. İzliyor, dinliyordu, tüm duyuları geminin ritmine göre ayarlanmıştı. Arutha onun iki gün iki gecedir, ayrıca bu gecenin de büyük bir kısmı boyunca uyumamış olduğunu biliyordu.

"Daha ne kadar var?" diye bağırdı Arutha.

"Bir gün, iki gün, kim bilir?" Yukarıdan, Crydee nehrindeki buzların çatırdamasını andıran bir kırılma sesi geldi. "İskele alabanda!" diye bağırdı Amos, dümen yekesine iyice ağırlığını vererek. Geminin burnu kalkınca Arutha'ya, "Şu lanet olası rüzgârlar bu gemiyi bir gün daha döverlerse, Tulan'a dönersek kendimizi şanslı sayacak duruma geleceğiz."

Tulan'dan ayrılalı dokuz gün olmuştu ve son üç günü fırtınada geçirmişlerdi. Gemi dalgalar ve rüzgâr tarafından acımasızca dövülmüş ve Amos üç kez ambara inip, omurgada yapılan onarımları incelemişti. Amos boğazın tam batısında olduklarını tahmin ediyordu, ama fırtına geçene dek emin olamazdı. Gemiye bir dalga daha vurdu ve sarsıldı.

"Hava kırılıyor!" diye bir bağırış geldi yukarıdan.

"Ne tarafta?" diye bağırdı Amos.

"Tam sancak tarafında!"

Amos, "Rüzgâr dön!" diye emretti ve dümenci yekeye yaslandı.

Arutha püsküren tuzlu suya karşı gözlerini kıstı ve yukarıda cılız bir pırıltının âdeta dönüp durduğunu ve sonunda geminin baş tarafının üzerinde kaldığını gördü. Gemi hafiflemeye başlayan havaya doğru ilerledikçe o da büyüdü. Loş bir odadan dışarı çıkıyormuşçasına, karanlıktan aydınlığa çıktılar. Sema âdeta aralandı ve gri gökyüzünü gördüler. Dalgalar hâlâ yüksekti, ama Arutha nihayet havanın açıldığını hissediyordu. Geriye bakınca, uzaklaşan fırtınanın kapkara kütlesini gördü.

Köpüklü dalgalar yavaş yavaş dindiler ve fırtınanın korkunç gümbürtüsünün ardından deniz birdenbire sakinleşti. Gökyüzü hızla

aydınlanıyordu, Amos, "Sabah olmuş," dedi. "Zamanı şaşırmış olmalıyım. Hâlâ gece sanıyordum."

Arutha uzaklaşan fırtınaya baktı ve hatlarını açıkça gördü, açık gri gökyüzüne karşı kapkara duran, çalkalanan, karanlık bir kütleydi. Gri renk kısa sürede açıldı, sabah güneşi fırtınanın içinden belirirken de mavimsi bir tona büründü. Arutha yarım saatten uzun bir süre bu manzarayı izlerken Amos adamlarına emirler yağdırıyor, gece gözcülerini aşağı, gündüz gözcülerini ise yukarı yolluyordu.

Fırtına ardında çırpıntılı bir deniz bırakarak hızla doğuya doğru ilerliyordu. Arutha ufuktaki bu sahne karşısında hayranlıkla donakalmış izlerken zaman durmuştu sanki. Fırtınanın bir bölümü, uzaktaki kara çıkıntıları arasında durmuş gibiydi. Uzaktaki bu dar geçidin sınırları arasında müthiş dalgalanmalar oluyordu. Sanki doğaüstü bir güç, karanlık, kaynayan bir bulut kümesini o bölgeye hapsetmişti.

"Karanlık Boğazı," dedi yanında duran Amos Trask.

"Ne zaman geçeceğiz?" diye usulca sordu Arutha.

"Şimdi," diye cevap verdi Amos. Kaptan dönerek, "Gündüz gözcüleri çıksın!" diye bağırdı. "İkinci gözcüler dönüp hazır olsunlar! Dümenci, tam yol doğuya!"

Adamlar donanımların arasında işe koyulurlarken aşağıdan da başkaları geliyorlardı; gözcülük yaptıkları son seferden beri gördükleri birkaç saatlik uyku yetmediği için hâlâ bitkin bir halleri vardı. Arutha pelerininin başlığını açıp, rüzgârın keskin serinliğini ıslak kafasında hissetti. Amos koluna yapıştı ve "Haftalarca beklesek bile böyle uygun rüzgâr bulamayabiliriz," dedi. "O fırtına aslında bizim için bir nimetti, çünkü sıkı bir giriş yapmamızı sağlayacak."

Doğruca geçide doğru ilerlerlerken Arutha hayret içinde izliyordu. Havanın ve akıntıların garip bir cilvesi, geçidi kış boyunca fırtınalı ve karanlık yapan şartları yaratmıştı. Boğaz açık havada da zor geçilen bir yerdi, çoğu yerde geniş görünse de, birçok kritik noktada suyun hemen altında tehlikeli kayalar vardı. Kötü havalarda ise, birçok kaptan boğazı geçilemez kabul ederdi. Gri Kuleler'in en güneydeki doruklarından esen yağmur tabakaları veya kar yağışları yağmaya çalışırlarken şiddetli rüzgârlarla yeniden yukarı savruluyor, sonra yeniden yağmaya çalışıyorlardı. Aniden yukarı doğru fışkıran su sütunları dakikalarca çılgınca dönüyor, sonra çözülüp kör edici şelalelere dönüşüyorlardı.

Gökyüzü şimşeklerle yırtılıyor, onları da her yeri inleten gök gürültüleri izliyor, çarpışan hava cephelerinin tüm öfkesi açığa çıkıyordu.

"Sular yüksek," dedi Amos. "Bu iyi. Kayaları atlatmak için daha rahat hareket edebilecek veya burayı aşacak ya da hemen parça parça olacağız. Rüzgâr dinmezse, gün sona ermeden çıkmış oluruz."

"Ya rüzgâr değişirse?"

"Bunu düşünme bile!"

Hızla ilerleyerek boğazın ağzında dönen hava akımına girdiler. Gemi bir kez daha kötü havaya girmek istemiyormuşçasına sarsıldı. Gemi alçalıp yükselerek sallanmaya başlayınca Arutha tırabzanlara sımsıkı sarıldı. Amos ani, rasgele rüzgârlardan kaçınarak ve gemiyi geçen fırtınanın batı tarafında tutarak yola devam ediyordu.

Tüm ışık kaybolmuştu. Gemi yalnızca, karanlığa cılız, sarı darbeler vuran fırtına fenerleri ile aydınlanıyordu. Kayalara vuran dalgaların uzak uğultuları her yandan yankılanıyor, algıları altüst ediyordu. Amos Arutha'ya, "Geçidin ortasından gideceğiz," diye bağırdı, "iki taraftan birine sürüklenecek ya da dönecek olursak, kayalar gövdeyi paramparça ederler." Arutha başını sallayarak onaylarken kaptan tayfalarına emirler yağdırıyordu.

Arutha güçlükle kıç güvertesinin ön tırabzanına kadar ilerleyip Martin'e seslendi. Avcıustası aşağıdaki ana güverteden bağırarak sırılsıklam, ama iyi olduğunu söyledi. Gemi iki dalga arasındaki bir oluğa girerek alçalıp, ardından da bir yüksek bir dalgaya rastlayarak yükselmeye başlayınca Arutha tırabzanlara sımsıkı tutundu. Gemi durmadan tırmanarak âdeta dakikalarca yükseldi, sonra birdenbire baş tarafından içeri su doldu ve yine aşağı yöneldiler. Tırabzan bu soğuk, ıslak kargaşa içinde gerçek dünyayla tek bağlantısı olmuştu. Arutha'nın elleri tutunmak için harcadığı güçten sızlıyordu.

Saatler bu gürültü ve kargaşayla geçerken, Amos her rüzgâr ve gelgite karşı tayfalarına emirler veriyordu. Zaman zaman kör edici bir yıldırım karanlığı deliyor, her ayrıntıyı net bir biçimde gösterirken karanlıkta gözlerinden silinmeyen, baş döndürücü imgeler bırakıyordu.

Ani bir sarsıntıyla gemi yan yatar gibi olurken Arutha ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Tüm gücüyle tırabzana tutundu, müthiş bir gıcırtı kulaklarını sağır ediyordu. Gemi doğruldu ve Arutha kendini çekerek kalkıp, fırtına fenerlerinin titrek ışığında dümen yekesinin delicesine ileri

geri sallandığını ve dümencinin güvertede yüz üstü yattığını gördü, ağzından akan kanlar suratını kaplamıştı. Amos ümitsizce yukarı çıkıp boşta savrulan dümene erişmeye çalışıyordu. Onu tutar tutmaz kaburgalarını kırmayı göze alarak tüm gücüyle asılmaya ve gemiyi yeniden kontrol altına almaya çalıştı.

Arutha yarı sendeleyerek dümen yekesine doğru ilerledi ve ağırlığını verdi. Sancak tarafından uzun, boğuk bir gıcırtı geldi ve gemi sarsıldı.

Amos kalan tüm gücüyle dümen yekesini iterken, "Dön, seni adi kaltak!" diye bağırıyordu. Arutha kıpırdatılması imkânsız gibi görünen dümeni zorlarken, kaslarının acıyla itiraz ettiklerini hissediyordu. Ağır ağır kıpırdadı, önce bir parmak, sonra bir parmak daha. Gıcırtı giderek güçlenip, sonunda Arutha'nın kulaklarını çınlatır olmuştu.

Birdenbire dümen yine kurtuldu. Arutha dengesini kaybedip güvertenin diğer ucuna savruldu. Sert tahta zemine düşüp ıslak yüzeyde kayarak küpeşteye çarptı, çarpmanın etkisiyle ciğerlerindeki tüm hava boşalmıştı. Bir dalga onu sırılsıklam etti ve ciğer dolusu deniz suyu tükürerek ağzındakileri püskürttü. Sersemlemiş bir halde doğruldu ve sendeleyerek dümenin başına döndü.

Solgun ışıkta Amos'un yüzü yorgunluktan bembeyaz görünüyordu, ama fal taşı gibi açılmış gözlerinde delice bir ifadeyle bir kahkaha attı. "Bir an için güverteden denize düştüğünü sandım."

Arutha dümen yekesine dayandı ve bir kez daha onu kıpırdatmaya çalıştılar. Amos'un delice kahkahası çınladı ve Arutha, "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Bak!"

Arutha nefes nefese Amos'un işaret ettiği yere baktı. Karanlığın içinde geminin yanında yükselen muazzam şekiller gördü, karanlıktan daha karaydılar. "Büyük Güney Kayalıkları'nı geçiyoruz," diye haykırdı Amos. "Asıl, Crydee Prensi! Toprağa bir daha ayak basmak istiyorsan, asıl!"

Arutha tüm gücüyle dümene yüklenerek, cüsseli gemiyi yalnızca birkaç metre ötedeki taştan kucaklaşmadan uzaklaştırmaya çalıştı. Aşağıdan boğuk bir gıcırtı gelirken bir kez daha geminin sarsıldığını hissettiler. Amos nefes nefese, "Buradan çıktığımızda bu çamaşır teknesinin hâlâ bir dibi olursa şaşarım," dedi.

Arutha içini buran bir paniğe, hemen ardından da tuhaf bir coşkuya kapıldı. Gemiyi rotada tutmaya çalışırken tarifsiz, âdeta neşeli bir duygunun

içini kapladığını hissediyordu. O gürültü içinde tuhaf bir ses duydu ve Amos ile birlikte kahkahalar attığını fark etti, çevresinde kabaran gazaba gülüyordu.

Korkacak bir şey kalmamıştı. Ya dayanacaktı ya da dayanamayacaktı. Artık bir önemi yoktu. Yapabileceği tek şey kendini tek bir işe, gemiyi sivri kayalıklardan aşırma işine vermekti. Benliğinin her zerresi dehşet içinde kahkahalar atıyor, hayatın bu son noktasına, bu ilkel varoluşa indirgenmiş olmanın coşkusuyla gülüyordu. Her şeyin bağlı olduğu bu tek şeyi yapmak dışında hiçbir şey yoktu.

Arutha yeni bir bilinç boyutuna girmişti. Saniyeler, dakikalar, saatler anlamlarım yitirmişlerdi. Amos ile birlikte gemiyi kontrol altında tutmak için mücadele veriyor, ama algıları etraflarında olan her şeyi en küçük ayrıntısına kadar kaydediyordu. Eldivenlerinin ıslak derisinin altındaki ahşabın dokusunu hissedebiliyordu. Sırılsıklam olmuş çizmelerinin içinde çorapları ayak parmaklarının arasına toplanmıştı. Rüzgâr tuz ve ziftin, ıslak yün berelerin, yağmur suyuyla yıkanmış yelken bezlerinin kokusunu taşıyordu. Tahtaların her iniltisi, ahşaba çarpan iplerin sesi ve yukarıdaki adamların bağırışları açıkça duyuluyordu. Yüzünde rüzgârı ve erimiş karla deniz suyunun keskin, soğuk dokunuşunu hissediyor ve gülüyordu. Daha önce kendini hiç ölüme bu kadar yakın, aynı zamanda da bu kadar canlı hissetmemişti. Kaslar gerildi ve ilkel, dehşet verici güçlere karşı tüm gücüyle dayandı. Durmadan ilerliyor, Karanlık Boğazı'nın çılgınlıklarının derinlerine doğru yol alıyorlardı.

Arutha Amos'un bağırarak emirler verdiğini, aynı anda her adamın hareketini bir orkestra gibi idare ettiğini duyuyordu. Gemisini tıpkı bir müzisyenin çalgısını çaldığı gibi çalıyor, her titreşim ve sesi hissediyor, Şafak Rüzgârının ölümcül denizlerden güven içinde geçmesini sağlayan o armoniyi tutturmaya çalışıyordu. Tayfalar da her isteğini anında yerine getiriyor, tehlikeli donanımlar arasında ölümü göze alıyor, oradan güvenle çıkmalarının yalnızca onun ustalığına bağlı olduğunu biliyorlardı.

Sonra her şey bitti. Bir an delice bir güçle kayalıkları atlatıp geçidin öfkesini aşmak için çabalarlarken, bir an sonra karanlığı geride bırakmış, sakin bir esintiyle yol alıyorlardı.

İleride gökyüzü kapalıydı, ama onları günlerce avucuna alan fırtına doğu ufkunda uzak bir karaltıydı artık. Arutha âdeta kendisine ait değillermişçesine ellerine baktı ve kendini zorlayarak dümeni bıraktı.

Yere yığılırken denizciler onu yakalayıp güverteye indirdiler. Bir süre başı döndü, sonra Vasco dümene geçerken Amos'un az ileride oturduğunu gördü. "Başardık, evlat," derken Amos'un yüzü hâlâ gülümsüyordu. "Acı Deniz'deyiz."

Arutha çevresine bakındı. "Neden hâlâ bu kadar karanlık?"

Amos bir kahkaha attı. "Neredeyse güneş batacak. O dümenin başında saatlerce durduk."

Arutha da gülmeye başladı. Kendini hiç böylesine muzaffer hissetmemişti. Bitkin düşüp gözlerinden yaşlar süzülene, karnı ağrıyana kadar güldü. Amos da yarı sürünerek yanına geldi ve "Ölüme gülmenin ne olduğunu öğrendin, Arutha," dedi. "Artık asla aynı adam olmayacaksın."

Arutha soluklandı. "Bir an için delirdiğini sandım."

Amos bir tayfanın uzattığı şarap tulumunu alıp büyük bir yudum içti. Arutha'ya uzattı ve "Evet, sen de öyleydin," dedi. "Bu çok az kişinin yaşadığı bir şeydir. Gördüğün öyle berrak, öyle gerçek bir şeydir ki, ancak delilik olabilir. Yaşamın değerini ve ölümün anlamını görürsün."

Arutha yanlarında duran tayfaya baktı ve onun Amos'un isyanı durdurmak için tırabzanların üzerinden denize attığı adam olduğunu gördü. Vasco adama sert bir bakış attı, ama adam kıpırdamadı. Amos başını kaldırıp ona bakınca, "Kaptan," dedi, "sadece şunu söylemek istedim ki... yanılmışım. On üç yıldır denizciyim ve hiçbir ustanın bunun gibi bir gemiyi boğazdan geçiremeyeceğine dair Lims-Kragma ile ruhum üzerine bahse girerdim." Bakışlarını indirerek, "Yaptığım şey için kırbaç yemeye razıyım, Kaptan," dedi. "Ama sonra seninle Yedi Küçük Cehennem'e bile yelken açarım, buradaki birçok adam da öyle."

Arutha çevresine bakınınca diğer denizcilerin de kıç güvertede toplandıklarını ya da aşağıdan izlediklerini gördü. "Evet, Kaptan," ve "Hakkı var," bağırışları duyuluyordu.

Amos kendini yukarı çekip tırabzanlara tutundu, dizleri hafifçe titriyordu. Gözlerini çevresinde toplanan adamlar üzerinde dolaştırdıktan sonra, "Gece gözcüleri yukarı! İkinci gözcüler ve gündüz gözcüleri insinler," diye bağırdı. Vasco'ya döndü. "Aşağıya bakıp gövdedeki hasarı tespit edin, sonra da mutfağı açın," dedi. "Rotamız Krondor."

Arutha kamarasında uyandı. Martin Longbow yanında oturuyordu. "Al." Avcıustası ona dumanı tüten bir tas balık çorbası uzattı.

Arutha dirseğinin üzerinde doğruldu, yaralı ve bitkin vücudu direniyordu. Sıcak çorbadan bir yudum aldı. "Ne kadar uyudum?"

"Dün gece güvertede uyuyakaldın, güneş battıktan hemen sonra. Daha doğrusu, bayıldın. Gün doğalı üç saat oluyor." "Hava?"

"İyi, en azından fırtına yok. Amos yine güvertede. Yolun büyük kısmı boyunca havanın böyle olacağını düşünüyor. Aşağıdaki zarar da çok kötü değil; bir başka boraya rastlamazsak sorun yok. Amos yine de ihtiyaç olursa Kesh sahilinde birkaç iyi liman bulabileceğimizi söylüyor."

Arutha ranzasından kalkıp pelerinini giydi ve güverteye çıktı. Amos dümen yekesinin yanında durmuş, yelkenlerin rüzgârı nasıl aldığını inceliyordu. Arutha ile Martin kıç güvertesine çıkan merdiveni tırmanırlarken bakışlarını onlara çevirdi. Bir an için sanki birdenbire aklına bir şey takılmış gibi ikisini süzdü, sonra gülümsedi. Arutha, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Rüzgârları iyi alıyoruz; geçitten çıktığımızdan beri. Kuzeybatıdan esen böyle devam ederse, Krondor'a zamanında varırız. Ama rüzgârlar nadiren değişmeden devam eder, yani biraz daha zaman alabilir."

Bir gözcü, "İleride gemi!" diye bağırdı.

"Ne tarafta?" diye bağırdı Amos.

"İskeleden kıça doğru iki derecede."

Amos ufku süzdü ve az sonra üç küçük beyaz nokta göründü. Gözcüye, "Ne gemisi?" diye bağırdı.

"Kadırga, Kaptan!"

Amos sesli düşündü. "Quegliler. Savaş gemisi iseler, burası normal devriye rotalarının biraz güneyinde kalıyor, tacir olduklarını da sanmıyorum." Serenlerdeki diğer yelkenlerin de açılmasını emretti. "Rüzgâr dinmezse, onlar yaklaşamadan uzaklaşmış oluruz. Bunlar yelkenleri olan koca kıçlı çamaşır tekneleri, kürekleriyle bu kadar mesafeyi kapatamazlar."

Arutha ufuktan giderek yaklaşan gemileri şaşkınlıkla izliyordu. En yakındaki kadırga önlerini kesmek için döndü ve bir süre sonra, yüksek bir pruvanın ve kıç güvertesinin üzerindeki muazzam yelkenleri ile kadırganın azametli hatlarını seçebildi. Arutha, kısa bir süre hızlanmak isteyen Kaptan'ın emriyle çekilen üç sıra küreğin hareketlerini görebiliyordu. Fakat Amos haklıydı, az sonra kadırga geride kalmaya başlamıştı. Şafak Rüzgârı kadırgaları yavaş yavaş geride bırakırken Arutha, "Queg Kraliyet sancağı

taşıyorlardı," dedi. "Queg savaş gemileri bu kadar güneyde ne arıyor olabilirler?"

"Tanrılar bilir," dedi Amos. "Korsan peşinde olabilirler ya da kuzeye giden Kesh gemilerine karşı gözcülük yapıyorlardır. Tahmin etmek zor. Queg tüm Acı Deniz'i kendi gölü gibi görür. Niyetlerinin ne olduğunu öğrenmeye pek de hevesli değilim."

Günün geri kalanı olaysız geçti ve Arutha, son birkaç günkü tehlikelerden sonra gelen rahatlığın tadını çıkardı. Gece yıldızları apaçık sergiliyordu; güvertede saatler boyu semadaki parlak şekilleri izledi. Martin güverteye geldiğinde onu yukarı bakarken buldu. Arutha da Avcıustası'nın geldiğini duydu ve "Kulgan ve Tully'nin dediklerine göre yıldızlar da tıpkı bizim güneşimiz gibilermiş, ama çok uzakta oldukları için küçük görünüyorlarmış," dedi.

"İnanılmaz bir düşünce," dedi Martin, "ama bence haklılar."

"Onlardan birinin Tsuranilerin yuva gezegeni olabileceğini hiç düşündün mü?"

Martin tırabzanlara yaslandı. "Birçok defa, Majesteleri. Tepelerde de kamp ateşleri söndükten sonra yıldızları bu şekilde görebilirsin. Şehrin ve şatonun ışıklarının gölgesinde kalmadan, gökyüzünde alev alev yanarlar. Onlardan birinin düşmanlarımızın yaşadıkları yer olup olmadığını ben de düşündüm. Charles bana güneşlerinin bizimkinden daha parlak, dünyalarının da daha sıcak olduğunu söylemişti."

"Bu imkânsız görünüyor. Böylesi bir boşluğun ötesindekilerle savaşmak hiçbir mantığa sığmıyor."

Onları Krondor'a götüren keskin rüzgârı umursamadan sessizce durup, gecenin ihtişamını izlediler. Arkalarından gelen ayak seslerini duyunca ikisi birden döndüler ve Amos Trask göründü. Bir an karşısındaki iki yüze bakarak tereddüt etti, sonra tırabzanda aralarına katıldı. "Yıldızları izliyorsunuz, ha?"

Bir şey söylemediler, Trask geminin suda bıraktığı izlere, sonra da gökyüzüne baktı. "Deniz gibi bir yer daha yoktur, baylar. Tüm yaşamlarını karada geçirenler bunu asla tam anlamıyla kavrayamazlar. Deniz esastır, kimi zaman acımasız, kimi zaman naziktir ve ne yapacağı hiçbir zaman kestirilemez. Ama böyle geceler yüzünden, bir denizci olmama izin verdikleri için tanrılara şükrediyorum."

"Aynı zamanda da bir filozof," dedi Arutha.

Amos kıkırdadı. "Ölümle benim kadar çok defa karşılaşmış herhangi bir denizciyi alın ve birazcık kazıyın. Altından bir filozof çıkar, Majesteleri. Süslü sözleri yoktur tabii, ama dünyadaki yeri hakkında derin, somut bir bilinci vardır. Bilinen en eski denizci duası Ishap'a edilir. 'Ishap, senin denizin büyük, benim kayığımsa küçük; bana merhamet et.' Bu her şeyi özetliyor."

Martin sessizce, âdeta kendi kendine konuştu. "Küçük bir çocukken, dev ağaçların arasında ben de böyle şeyler hissederdim. İnsanoğlunun en eski hatıralarından bile daha kadim bir ağacın yanında durmak, dünyadaki yerin hakkında öyle bir fikir veriyor."

Arutha gerindi. "Geç oldu. İkinize de iyi geceler." Gitmek üzereyken aklına bir şey takıldı. "Felsefeleriniz beni çekmiyor, ama... ikinizle de bu yolculuğu paylaştığıma seviniyorum."

O gittikten sonra Martin bir süre yıldızlara baktı, sonra Amos'un kendisini süzdüğünü fark etti. Adama dönüp, "Aklında bir şey var gibi, Amos," dedi.

"Evet, Longbow Usta." Tırabzanlara yaslanarak, "Ben Crydee'ye geleli neredeyse yedi yıl oldu," dedi. "Seni ilk gördüğümden beri aklıma takılan bir şey var."

"Nedir o, Amos?"

"Sen esrarengiz birisin, Martin. Benim hayatımda da hatırlamak istemediğim birçok şey var, ama senin durumun bambaşka."

Martin konuşmanın gidişatına ilgisizmiş gibi görünse de, gözleri hafifçe kısılmıştı. "Crydee'de hakkımda bilinmeyen pek az şey vardır."

"Doğru, ama beni düşündüren de o pek az şey."

"Rahatla, Amos. Ben Dük'ün Avcıustası'yım, başka bir şey değil."

Amos usulca, "Bence hepsi bu değil, Martin," dedi. "Şehrin onarımıyla ilgilendiğim sıralarda dolaşırken çok kişiyle tanıştım ve hakkında birçok söylenti duydum. Bir süre önce de parçaları birleştirdim ve bir sonuca ulaştım. Bu, Arutha'nın, özellikle de Prenses'in yanındayken tavırlarının neden değiştiğini -fazla değil, ama fark edilecek kadar- açıklıyor."

Martin güldü. "Eski bir saz şairi öyküsü bu, Amos. Genç Prenses'e ümitsizce âşık olan zavallı bir avcı mı sanıyorsun beni? Sence Carline'e âşık mıyım yani?"

"Hayır," dedi Amos, "ama onu sevdiğinden kuşkum yok. Bir kız kardeşe duyulan sevgiyle."

Martin bıçağını yarıya kadar çekmişti ki, Amos'un eli onu bileğinden yakaladı. İriyarı denizci avcının bileğini mengene gibi yakalamıştı ve Martin kolunu kıpırdatamıyordu. "Sakinleş, Martin. Ateşini söndürmek için seni aşağı atmak hoşuma gitmez."

Martin Amos'a direnmekten vazgeçti ve bıraktığı bıçağı kayarak kınına geri girdi. Amos avcının bileğini bir an daha tuttuktan sonra bıraktı. "O bunu bilmiyor, erkek kardeşleri de," dedi Martin bir an sonra. "Şimdiye dek yalnızca Dük'ün ve bir iki kişinin daha bildiğini sanıyordum. Bunu nereden öğrendin?"

"Zor olmadı," dedi Amos. "İnsanlar çoğu zaman burunlarının dibinde olan şeyleri görmezler." Amos konuşurken dönüp yukarıdaki yelkenlere bakarak, dalgın bir ifadeyle donanımın her ayrıntısını kontrol etti. "Dük'e benzerliğini büyük salondayken görmüştüm. Bir de onun gibi sakal bıraksan, bu benzerliği tüm dünyaya açıkça haykırmış olursun. Şatoda herkes Arutha'nın yaşı ilerledikçe nasıl annesinden çok babasına benzemeye başladığından söz ediyor, ama sana olan benzerliğinden kimsenin söz etmemesi, ilk karşılaşmamızdan beri kafamı kurcalıyor. Bence fark etmemelerinin nedeni, fark etmemeyi tercih etmeleri. Bu birçok şeyi de açıklıyor: Eski Avcıustası'nın yanma verilmende Dük'ün neden özellikle sana destek çıktığını ve yeni bir Avcıustası gerektiğinde neden senin seçildiğini. Bir süredir şüpheleniyordum, ama bu gece emin oldum. Aşağı güverteden çıktığımda karanlıkta ikiniz birden dönünce, bir an sizi birbirinizden ayıramadım."

Martin duygusuz, düz bir ifadeyle konuştu. "Kimseye bu konuda tek kelime edecek olursan, bunu hayatınla ödersin."

Amos rahat bir ifadeyle tırabzanlara yaslandı. "Ben tehdit etmek için iyi biri sayılmam, Martin Longbow."

"Bu bir onur meselesi."

Amos kollarını kavuşturdu. "Lord Borric gayri meşru çocuğu olan ilk soylu değil, sonuncu da olmayacak. Birçoklarına makam ve rütbe de verilir. Crydee Dükü'nün onuru nasıl zarar görebilir ki?"

Martin tırabzanları sımsıkı tuttu, karanlıkta bir heykel gibi duruyordu. Sözleri çok uzaklardan geliyordu sanki. "Onun onuru değil, Kaptan. Benimki." Amos'a döndü, denizcinin arkasında asılı duran fenerin ışığını yansıtan gözleri, gece karanlığında içten gelen bir ışık saçıyorlardı âdeta. "Dük'ün doğumumdan haberi var, kendince bazı nedenler yüzünden beni

çocuk denecek bir yaştayken Crydee'ye getirdi. Dük'ün en güvendiği kişi olduğu için Rahip Tully'ye de söylendiğinden eminim, büyük olasılıkla Kulgan'a da. Ama onlar, benim de bildiğimden kuşkulanmıyorlar. Soyumu bilmediğimi sanıyorlar."

Amos sakalını sıvazladı. "Karmaşık bir mesele, Martin. Sırlar içinde sırlar, vesaire. Eh, söz veriyorum -tehdit ettiğin için değil, dostluğumuz yüzünden- senin iznin olmadan bundan kimseye söz etmem. Yine de, Arutha'yı tanıyorsam, o bunu bilmeyi tercih eder."

"Buna ben karar veririm, Amos, başkası değil. Belki bir gün ona söylerim, belki de söylemem."

Amos tırabzanları bıraktı. "Yatmadan önce yapacak çok işim var, Martin, ama söyleyeceğim bir şey daha var. Kendine yalnız bir yol çizmişsin. O yoldaki yolculuğuna imrendiğimi söyleyemem. İyi geceler."

"İyi geceler." Amos kıç güvertesine döndükten sonra Martin gökyüzündeki tanıdık yıldızları izledi. Crydee tepelerindeki yalnız gezilerindeki yol arkadaşları yukarıdan ona bakıyorlardı. Takımyıldızlar gökyüzünde parlıyorlardı, Avcı ve Tazı, Ejderha, Kraken(2) ve Beş Mücevher. Tekrar denize döndü ve karanlığa dalıp giderek, sonsuza dek gömüldüklerini sandığı düşünceler arasında kayboldu.

"Kara göründü!" diye bağırdı gözcü. "Ne tarafta?" diye cevap verdi Amos. "Tam önümüzde, Kaptan."

Arutha, Martin ve Amos kıç güvertesinden ayrılıp hemen baş tarafa koştular. Karanın görünmesini beklerlerken Amos, "Her dalgaya çarpışımızdaki şu titremeyi hissediyor musunuz?" dedi. "Ben gemilerden anlıyorsam ki anlıyorum, bunun nedeni şu omurga. Krondor'a gitmeden önce gemiyi bir tersaneye çektirip onartmamız gerek."

Arutha uzaktaki ince kara çizgisinin öğleden sonra aydınlığında giderek berraklaşmasını izliyordu. Hava açık olmasa da, nispeten güzeldi, yalnızca birkaç bulut vardı. "Zamanımız var. Erland tehlikenin varlığına ikna olur olmaz Crydee'ye dönmek isteyeceğim, ama hemen ikna olsa bile; adamları ve gemileri ayarlamak biraz zaman alacak."

Martin de donuk bir sesle, "Ben de hava biraz daha düzelene kadar Karanlık Boğazı'nı bir kez daha aşmaya pek hevesli değilim," diye ekledi.

"Zayıf yürekli sen de," dedi Amos. "İşin zor olan kısmını atlattın bile. Kışın ortasında Uzak Sahil'e gitmek sadece birazcık intihar sayılır."

Uzak kara parçasının ayrıntıları seçilmeye başlarken Arutha sessizce bekliyordu. Bir saate kalmadan Krondor'un gökyüzüne yükselen kulelerini ve limanda demirli gemileri seçebilir olmuşlardı.

"Eh," dedi Amos, "resmi bir karşılama istiyorsanız, sancağınızı açtırıp direğe çektirsem iyi olacak."

"Bekle, Amos," diyerek onu durdurdu Arutha. "Limanın ağzındaki şu gemiyi görüyor musun?"

Limana iyice yaklaşırlarken Amos gösterilen gemiyi inceledi. "Tam bir canavar. Şu boyuna bir baksana. Prens bunları Krondor'a son geldiğim zamankinden çok daha büyük yaptırıyor demek. Üç direkli,kotra floktan randa serenine kadarda otuz yada daha fazla yelkeni var. Gövdesinin hatlarına bakılırsa tam bir tazı olduğuna da kuşku yok. Yanımda en az üç Queg kadırgası olmadan bunun karşısına çıkmak istemezdim. Küreklere de ihtiyaç olur,kıçında ve başında duran şu devasa kundaklı yaylar yelkenlerini bir anda lime lime ediverir.

"O Queg kadırgalarının yurtlarından neden bu kadar uzak oldukları şimdi anlaşılıyor. Krallık bunun gibi savaş gemilerini Acı Deniz'e getiriyorsa, demek ki Queg-"

"Direğindeki sancağa bak, Amos," dedi Arutha.

Limana girerek geminin yanından geçtiler. Baş tarafında adı yazılıydı: Soylu Griffin(3). "Kraliyet gemisi olduğuna şüphe yok," dedi Amos, "ama Krondor sancağından başka sancak taşıyanını hiç görmemiştim." Geminin en yüksek direğinin tepesinde, üzerine altın bir ejderha işlenmiş olan kara bir sancak dalgalanıyordu. "Acı Deniz'deki tüm sancakları bildiğimi sanırdım, ama bu benim için yeni."

Martin uzaktaki şehri işaret ederek, "Aynı sancak doklarda da var, Arutha," dedi.

Arutha usulca, "Bu sancak Acı Deniz'de daha önce hiç görülmemişti," dedi. Gergin bir ifadeyle, "Ben aksini söylemediğim sürece, Natalli tacirleriz, o kadar."

"Kimin sancağı bu?" diye sordu Amos.

Arutha tırabzanları sımsıkı tutarak, "Bu, Krallıktaki en eski ikinci hanedanın sancağıdır," diye cevapladı. "Uzaktan kuzenim olan Bas-Tyra Dükü Guy'ın Krondor'da olduğunun işareti."

KRONDOR

HAN KALABALIKTI.

Amos, Arutha ile Martin'i ana salondan geçirip şöminenin yanındaki boş bir masaya götürdü. Yerlerine otururlarken Arutha'nın kulağına bazı konuşmalar çalındı. Dikkatli bakınca, odadaki ortamın ilk anda göründüğünden daha gergin olduğunu fark etti.

Arutha'nın aklından sayısız düşünce geçiyordu. Erland'dan yardım alma planları limana vardıktan birkaç dakika sonra suya düşmüştü. Şehirde her yer Bas-Tyralı Guy'ın Krondor'da yalnızca misafir olmadığını, kontrolü tamamen eline geçirdiğini gösteren işaretlerle doluydu. Şehrin muhafızları Bas-Tyra'ya özgü siyah ve altın rengi giyenlerin yanında dolaşıyor, her kulede Guy'ın sancağı dalgalanıyordu.

Pasaklı bir garson kız yanlarına yaklaşınca Amos üç bira söyledi ve adamlar biraları gelene dek sessizce beklediler. Garson kız gidince Amos, "Artık adımlarımızı dikkatli atmalıyız," dedi.

Arutha'nın ifadesi hiç değişmiyordu. "Yelken açmamız ne kadar sürer?"

"En az üç hafta. Gövdeyi onartmamız ve omurgayı doğru şekilde yeniletmemiz gerek. Ne kadar süreceği tersanecilere bağlı. Kış kötü bir zaman: İyi havalarda ticaret yapanlar, bahara dek hazır olmaları için gemilerini demirlerler. Yarın ilk iş araştırmaya başlarım."

"Bu çok uzun sürebilir. Gerekiyorsa yeni bir gemi al."

Amos tek kaşını kaldırdı. "Paran var demek?"

"Gemideki sandığımda." Buruk bir gülümseyişle, "Savaşla politika oyunu oynayanlar yalnızca Tsuraniler değil," dedi. "Krondor'daki ve Doğu'daki birçok soylu için savaş uzak, tasavvur edilemez bir şeydir. Savaş yaklaşık dokuz yıldır devam ediyor ve tek gördükleri şey mesajlardan ibaret.

"Sadık Kraliyet tacirlerimiz de malzeme ve gemilerini sırf Kral Rodric'e duydukları sevgi uğruna bağışlamazlar. Benim altınım, hem masraflar, hem

de rüşvetler açısından Krondor askerlerini Crydee'ye getirmenin maliyetini karşılamak için bir tedbir."

"Pekâlâ," dedi Amos, "yine de bir iki hafta sürer. Bir gemi simsarına gidip de sana gösterilen ilk gemi karşılığında altın ödeyemezsin, dikkat çekmek istemiyorsan tabii. Satılan gemilerin çoğu da beş para etmez. Biraz zaman alacak."

"Ayrıca," diye araya girdi Martin, "bir de boğaz konusu var."

"Haklısın," dedi Amos, "ama Sarth'a giden sahilin ilerisinde rahatça dönebilir ve boğazdan geçmek için uygun bir zaman kollayabiliriz."

"Hayır," dedi Arutha. "Sarth hâlâ Prensliğe bağlı. Guy Krondor'u kontrolü altına aldıysa, orada da ajanları ve askerleri vardır. Acı Deniz'den çıkana dek emniyette olamayız. Krondor'da Sarth'da olacağından daha az dikkat çekeriz: Burada yabancılar alışılmadık şeyler değil."

Amos Arutha'ya baktı ve "Seni tanıdığım başka insanlar kadar iyi tanıdığımı söyleyemem," dedi, "ama bana kalırsa sen kendi postunu düşünmek yerine başka hesaplar peşindesin."

Arutha bakışlarını odada gezdirdi. "Konuşmak için daha tenha bir yer bulsak iyi olacak."

Amos iç çekmeyle homurtu arası bir sesle sandalyesinden kalktı. "Denizcinin Yeri kalmayı tercih edeceğim bir yer değil, ama işimizi görür." Uzun bara doğru gidip hancıyla uzun uzun konuştu. İriyarı hancı merdivenlerin yukarısını işaret etti, Amos da başıyla onayladı. Arkadaşlarına kendisini izlemelerini işaret etti ve onları ana salonun kalabalığından merdivenlere, oradan da uzun bir koridordun ucundaki son kapıya götürdü. Kapıyı açarak içeri girmelerini işaret etti.

Girdikleri oda fazla bir konfor sunmuyordu. Yerde içleri otlarla doldurulmuş dört şilte vardı. Köşede duran büyükçe bir kutu ortak bir dolap görevi görüyordu. Bir kâse yağın içinde yüzen basit bir fitilden oluşan uydurma bir lamba, kaba bir masanın üzerinde duruyordu; Longbow yakınca odaya ağır bir koku doldu.

Amos kapıyı kapatırken Arutha, "Oda tercihinden söz ederken ne demek istediğini anlıyorum şimdi," dedi.

"Çok daha beterlerinde de uyudum," dedi Amos ve şiltelerden birine kuruldu. "Özgürlüğümüzü kaybetmek istemiyorsak, inanılır kimliklere bürünmemiz gerek. Şimdilik sana Arthur diyeceğiz. Gerçek adına da

benzediği için, birisi sana gerçek adınla seslenir de döner ya da cevap verirsen mantıklı bir açıklama yapabiliriz. Hem hatırlaması da kolay."

Arutha ve Martin oturdular, Amos devam etti. "Arthur -bu isme alış-şehirlerde dolaşmak hakkındaki bilgin fındık kabuğunu bile doldurmaz, Martin'in bilgisi ise bunun yarısı kadar bile değil. Adı sanı duyulmadık bir yerdeki orta halli bir soylunun oğlu rolü sana iyi gider. Martin, sen de Natal tepelerinden gelen bir avcısın."

"Bu dili yeterince iyi konuşabilirim."

Arutha belli belirsiz gülümsedi. "Ona gri bir pelerin bulursak, pekâlâ bir korucu olur. Ben ne Natal, ne de Kesh dillerini bilmiyorum, bu yüzden ben de orta halli bir doğulu soylunun eğlence gezisindeki oğlu olacağım. Krondor'dakilerin çoğu Doğulu baronların yarısını bile bilmezler."

"Bas-Tyra'ya çok yakın olanlar hariç. Etrafta bu kadar kara pelerinli varken, Guy'ın adamları arasında sözde bir kuzenine rastlamak harika olur."

Arutha'nın ifadesi ciddileşti. "Aklımda başka şeyler olduğu konusunda haklıydın, Amos. Guy'ın burada ne işi olduğunu ve bunun savaş açısından ne anlama geldiğini tam olarak öğrenene dek Krondor'dan ayrılmayacağım."

"Hemen yarın bir gemi bulsam bile," dedi Amos, "ki bu pek mümkün değil, dolaşıp bilgi toplayacak bol bol zamanın olur. Büyük olasılıkla bilmek isteyeceğinden de fazlasını öğrenirsin. Şehir pek sır tutamaz. Dedikodu tellalları sermayelerini pazara çıkarırlar, şehirdeki her sıradan insan da sana olup bitenler hakkında bir fikir verecek kadar bilgi sahibidir. Yeter ki kulaklarını açık ve ağzını kapalı tutmayı unutma. Dedikodu tellalları sana bilmek istediklerini sattıktan sonra dönüp, senin bilgi istediğin haberini şehir muhafızlarına öyle hızlı satarlar ki, elini çabuk tutmazsan göremezsin bile." Amos gerinerek, "Daha erken, ama bence sıcak bir yemek yiyip yatsak iyi olacak," dedi. "Dolaşmamız gereken çok yer var." Kalkıp kapıyı açtı ve üç adam ana salona döndüler.

Arutha neredeyse soğumuş olan etli böreği çiğniyordu. Başını eğmiş, börekçinin yağlı yemeğini yemeye devam etmek için kendini zorluyordu. Yağ içindeki sert kabuğun altında satıcının söylediği gibi sığır ve domuz etinin dışında ne olduğunu düşünmemeye çalışıyordu.

Gözlerini kalabalık meydanda gezdiren Arutha, Prens Erland'ın sarayının girişini inceledi. Böreğini bitirince hemen bir bira masasına geçip, yediklerini bastırmak için büyük bir bardak bira söyledi. Son bir saat

boyunca görünüşte belli bir amacı olmadan yer değiştirmiş, orta halli bir soylunun oğlu rolünde bir sokak satıcısından diğerine geçmiş, ıvır zıvır satın almıştı. Bu bir saat içinde çok şey de öğrenmişti.

Martin ve Amos göründüler, buluşma zamanına daha bir saat kadar vardı. Gergin bakışlarla etraflarını süzerlerken ikisinin de ifadeleri sıkıntılıydı. Amos bir şey söylemeden Arutha'ya onları takip etmesini işaret etti. Öğlen kalabalığında ilerleyerek çabucak meydan bölgesinden uzaklaştılar. Daha az kalabalık olmasa da, daha sakin görünen bir yere geldiklerinde Amos bir binaya girmelerini işaret etti.

Kapıdan girer girmez Arutha kendini sıcak, buharlı bir ortamda buldu ve bir görevli gelip onları karşıladı. "Bir hamam mı?" dedi Arutha.

Amos ciddi bir sesle, "Yolculuğun kirinden arınman gerek, Arthur," dedi. Görevliye dönerek, "Hepimize buharlı bir banyo," dedi.

Adam onları bir soyunma odasına götürüp ellerine uyduruk birer havlu, eşyaları içinde birer bez torba tutuşturdu. Soyunup havlulara sarındılar ve giysilerini bez torbalara koyarak buhar odasına geçtiler.

Geniş oda boydan boya çinilerle kaplıydı, ama duvarlar ve yerler leke tutmuş, yer yer yemyeşil olmuştu. Hava yoğundu ve kokuyordu. Küçük, yarı çıplak bir çocuk odanın ortasında, buharın çıktığı taştan ocağın başında çömelmişti. Taşların altındaki dev mangala önce odun katıp, sonra da üzerlerine su döküyor, dev buhar bulutlan çıkarıyordu.

Odanın en uzak köşesindeki bir sedire oturunca Arutha, "Neden bir hamam?" diye sordu.

"Hanımızın duvarları çok ince," diye fısıldadı. "Hem birçok iş bu tür yerlerde konuşulur, yani bir köşede fısıldaşan üç kişi dikkat çekmez." Çocuğa dönüp, "Sen, koş da bize soğutulmuş şarap getir," diye bağırdı. Amos çocuğa gümüş bir sikke attı ve çocuk parayı havada yakaladı. Yerinden kımıldamayınca Amos bir tane daha attı ve çocuk koşarak uzaklaştı. Amos iç çekerek, "Soğutulmuş şarabın fiyatı buraya son geldiğimden beri iki katına çıkmış," dedi. "Bir süre gelmez, ama fazla uzun da sürmez."

Arutha sıkıntısını saklamaya gerek görmeden, "Nedir bu?" diye sordu. Havlu kaşındırıyor ve oda kokuyordu, ayrıca orada bulunmakla, meydanda olacağından daha temiz olacağından kuşkuluydu.

"Martin'in de, benim de kötü haberlerimiz var."

"Benim de öyle. Guy'ın Krondor'da Vali olduğunu ben de duydum. Siz neler öğrendiniz?"

Martin, "Guy'ın Erland ve ailesini sarayda hapis tuttuğuna inanmama neden olacak bazı konuşmalara kulak misafiri oldum," dedi.

Arutha'nın gözleri kısıldı, sesi de kısık ve öfkeliydi. "Krondor Prensi'ne zarar vermeye Guy bile cüret edemez."

"Kral izin verirse eder," dedi Martin. "Kralla Prens arasındaki bu mesele hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama şu anda Krondor'a Guy'ın hâkim olduğu ve Kral'ın izniyle, hatta belki de inayetiyle hareket ettiği kesin. Rillanon'a son gidişinde Caldric'in bir uyarısından söz etmiştin. Belki de Kral'ın hastalığı ilerlemiştir."

"Daha doğrusu deliliği," diye kestirip attı Arutha.

"Krondor'da işleri daha da karıştıran bir durum var," dedi Amos, "anlaşılan Yüce Kesh ile savaş halindeyiz."

"Ne!" dedi Arutha.

"Bir söylenti, başka bir şey değil." Amos usulca ve çabucak konuştu. "Martin'i bulmadan önce çevredeki, garnizona pek uzak olmayan bir batakhanede etrafa kulak kabartıyordum. Görevli olmayan bazı askerlerin, ilk sefer belirtisinde yola çıkacaklarından söz ettiklerini duydum. Askerlerden birinin o andaki ilgi odağı olan kız onu bir daha ne zaman görebileceğini sorduğunda, 'Vadi'ye kadar gidip gelmek ne kadar sürerse o zaman, tabii şansımız varsa,' diye cevap verdi ve o anda Ruthia'yı anarak Şans Tanrıçası'nın, görev bölgesi hakkındaki sözlerinden alınmamasını istedi."

"Vadi mi?" dedi Arutha. "Bunun tek anlamı olabilir, Düşler Vadisi'ne bir sefer olacak. Kesh seferi bir köpek asker kuvvetiyle Shamata'daki garnizonu vurmuş olmalı. Guy aptal değildir. Buna gelecek tek karşılığın, Kesh İmparatoriçesi'ne sınırlarımızı hâlâ savunabileceğimizi gösteren çabuk, tereddütsüz bir Krondor saldırısı olacağını o da bilir. Köpek askerler vadinin güneyine sürüldükten sonra, oranın kimin hakkı olduğu konusunda bir dizi anlamsız antlaşma pazarlığı daha yaşanır. Bu da demektir ki, Guy Crydee'ye yardım etmek istese bile ki bundan kuşkuluyum, edemez. Kesh'le pazarlık edip dönmek ve Crydee'ye ulaşmak baharı, hatta yazın başlarını bulabilir." Arutha bir küfür savurdu. "Bu kötü haber, Amos."

"Dahası da var. Bugün erken saatlerde zaman ayırıp gemiye gittim, Vasco'nun her şeyi idare ettiğinden ve adamların gemide kalmaktan fazla

rahatsız olmadıklarından emin olmak için. Gemimiz gözleniyor." "Sence kim olabilirler?"

"Tahmin etmesi zor. Guy'ın adamları da olabilirler, hâlâ Erland'a sadık olan adamlar da. Yüce Kesh ajanları, hatta Şakacılar bile olabilirler."

"Şakacılar mı?" diye sordu Martin.

"Hırsızlar Loncası," dedi Arutha. "Krondor'da, liderleri Dürüst Adam'ın haberi olmadan bir şey olmaz."

"O esrarengiz kişi Şakacılar'ı, bir kaptanın tayfalarını kontrol ettiğinden daha sıkı kontrol eder," dedi Amos. "Şehirde Prens'in bile erişemeyeceği yerler vardır, ama Krondor'da Dürüst Adam'ın elinin uzanamayacağı hiçbir yer yoktur. Nedeni ne olursa olsun, o bizimle ilgileniyorsa başımız dertte demektir."

Konuşma, hizmetçi çocuğun dönmesiyle bölündü. Önlerine soğutulmuş bir maşrapa şarapla üç bardak bıraktı. Amos, "En yakın tütsü satıcısına git, evlat," dedi. "Burası berbat kokuyor. Ateşe serpecek tatlı bir şeyler al."

Çocuk biraz bıkkın bir ifadeyle ona baktı, Amos bir sikke daha atınca ise omuzlarını silkti. O koşarak odadan çıkarken Amos, "Birazdan döner, onu dışarı yollamak için başka bahanem de kalmadı," dedi. "Zaten burası birazdan öğlen banyolarını yapan tacirlerle dolup taşar.

"Çocuk gelince biraz şarap yudumlayıp gevşemeye çalışın, hemen kalkmayın. Şimdi, bütün bu karanlık kargaşanın içinde küçük bir ışık var."

"Ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum," dedi Arutha.

"Guy yakında şehirden ayrılacak."

Arutha'nın gözleri kısıldı. "Yine de yerine adamları bakacaktır. Ama söylediğin bir bakıma gerçekten de rahatlatıcı. Buraya son gelişimin üzerinden dokuz yıl geçtiği için Krondor'da beni görünüşümden tanıyacak fazla kişi yok; olanlar da Prens'le birlikte ortadan kaybolmuşlardır. Ayrıca, bir plan yapıyorum. Guy Krondor'dan gidince başarma şansım da artacak."

"Ne planı?" diye sordu Amos.

"Üzerinde iyice düşünecek zamanım olunca söyleyeceğim. Nerede güvenli olarak buluşabiliriz?"

Amos düşündü. "Genelevler, haşhaş evleri ve kumarhaneler en az hanlar kadar kötü. Oraları ya Şakacılar kontrol eder ve her girip çıkana dikkat ederler ya da satacak bilgi arayan başkaları vardır. Birisi ağzından yanlış bir söz çıktığını duyacak olursa, Şakacılar ya da şehir muhafızları birkaç dakika içinde başına üşüşürler." Bir an sessizce durdu. Sonra gülümsedi. "Tam

işimizi görecek yeri biliyorum! Şehir saati saat başında çalınca, Tapınak Meydanı'nın doğu ucunda buluşalım."

Çocuğun dönüp ateşin üzerine bir tutam tütsü serpmesiyle konuşmaları bölündü. Arutha arkasına yaslanıp, hamamın sıcaklığıyla hızla ısınan soğutulmuş şarabını içti. Gözlerini kapattı, ama gevşemiyor, durumu değerlendiriyordu. Bir süre sonra, Dulanic'e ulaşabilirse planının işe yarayabileceğine inanmaya başlamıştı. Sabrı tükendi ve kalkıp kurulandıktan sonra ilk giyinip giden de o oldu.

Martin ve Amos şehrin farklı yerlerinden yaklaşıp Tapınak Meydanı'nı geçerlerken Arutha bekledi. Her tarafta büyük ve küçük tanrıların tapınakları yükseliyordu. Birçokları girip çıkan hacılar ve müritlerle dolup taşarken, bazıları neredeyse bomboştu.

Prens'in yanma gelen Amos, "Öğleden sonra neler yaptın?" dedi.

Arutha usulca konuştu. "Bir meyhanede tek başıma oyalandım. Erland hakkında bir konuşma duydum, ama yaklaşmaya çalıştığım sırada konuşanlar uzaklaştılar. Bunun dışında, size söz ettiğim planı düşündüm."

Martin etrafına bakındıktan sonra, "Uğursuz bir yer seçmişsin, Amos," dedi. "Meydanın bu yakasında sadece karanlık ve kaos tanrılarıyla tanrıçaları toplanmış."

Amos omuzlarını silkti. "Yani gece çöktükten sonra pek uğrak bir yer olmaz. Yaklaşan herkes de açıkça görünür." Arutha'ya dönerek, "Şimdi, neymiş şu plan?" dedi.

Arutha sessizce ve çabucak, "Bu sabah iki şey fark ettim," dedi, "sarayda hâlâ Erland'ın kişisel muhafızları devriye geziyorlar, yani Guy'ın gücünün de bir sınırı olmalı. İkincisi, Erland'ın sarayından birçok kişi içeriye serbestçe girip çıkıyorlardı, yani Batı Krallığı'nın yönetim işlerinin büyük bir kısmı değişmemiş olmalı."

Amos çenesini sıvazlayarak düşündü. "Bu mantıklı. Guy yanında ordusunu getirmiş, bürokratlarını değil. Bas-Tyra'yı hâlâ onlar yönetiyorlar."

"Bu da demektir ki, Lord Dulanic ve Guy'a karşı olan başkaları hâlâ bize yardım edebilirler. Dulanic yardım ederse, görevimi hâlâ yerine getirebilirim."

"Nasıl?" diye sordu Amos.

"Dulanic, Erland'ın Şövalye-Mareşali olarak Krondor vasal garnizonlarını kontrol eder. Bir tek işaretiyle Durrony Vadisi'ndeki ve

Malac Geçidi'ndeki garnizonları toplayabilir. Onlara Sarth'a kadar yürümelerini emrederse, oradaki garnizona katılıp gemilerle Crydee'ye gidebilirler. Zorlu bir yürüyüş olur, ama onları ilkbahara dek Crydee'ye götürmüş oluruz."

"Baban için de zor olmaz. Ben de şimdi söyleyecektim: Duyduğuma göre Guy Krondor garnizonundan babana asker göndermiş."

"Garip," dedi Arutha. "Guy'ın Babama yardım etmek isteyeceğini düşünemiyorum."

Amos başını iki yana salladı. "O kadar da garip değil. Baban, Guy'ın Kral tarafından yalnızca Erland'a yardım etmek üzere gönderildiğini sanacak, çünkü Erland'ın kendi sarayında esir tutulduğu söylentilerinin henüz pek yayıldığını sanmıyorum. Aynı zamanda bu, şehri subaylardan ve Prens'e sadık adamlardan arındırmak için de kurnazca bir bahane.

"Yine de, bu baban için az şey değil. Nereden bakarsan bak, dört bine yakın adam kuzeye doğru yola çıktı ya da çıkmak üzere. Bu da, Tsuraniler Dük'e saldıracak olurlarsa onlarla başa çıkmak için yeterli."

"Ama ya Crydee'ye saldırırlarsa?" dedi Martin.

"İşte bu yüzden yardım bulmalıyız. Saraya girip Dulanic'i bulmamız gerek."

"Nasıl?" diye sordu Amos.

"Senin bir önerin olacağını umuyordum."

Amos bakışlarını indirdi, sonra, "Sarayda tanıdığın, güvenilir biri var mı?" dedi.

"Daha önce olsa bir düzine sayabilirdim, ama bu durum yüzünden hepsinden kuşku duyuyorum. Kimin Vali'nin, kimin Prens'in yandaşı olduğunu talimin edemem."

"Öyleyse biraz daha bilgi toplamamız gerekecek. Taşımaya uygun gemiler için de kulaklarımızı açmalı. Birkaç tane tuttuk mu, onları birkaç günde bir birer ikişer Krondor'dan uzaklaştırırız. Üç garnizon dolusu adamı taşımak için en az yirmi tane gerekecek. Tabii Dulanic'in yardımını alırsan ki bu da bizi saraya girme meselesine geri getirir." Amos usulca küfretti. "Bütün bunları bir kenara bırakıp korsanlık yapmak istemediğine emin misin?" Arutha'nın ifadesi, bunu hiç de komik bulmadığım gösteriyordu. Amos derin bir iç çekti. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Arutha, "Şehrin iç yüzünü iyi tanıyor gibisin, Amos," dedi. "Tecrübelerini kullanarak bizi saraya sokacak bir yol bul, isterse

lağımlardan olsun. Ben de, Erland'ın büyük meydandan geçebilecek adamlarına karşı gözlerimi dört açacağım. Martin, senin de kulaklarını açık tutman gerekecek."

Amos uzun, bıkkın bir iç çekişle, "Saraya girmek riskli bir plan," dedi, "tabii bunu başarma olasılığımızdan hiç söz etmiyorum." Başparmağıyla yakındaki bir tapınağı gösterdi. "Hatta Ruthia'nın tapınağına bir uğrayıp Şans Tanrıçası'nın bize gülmesini bile dileyebilirim.

Arutha kesesinden altın bir sikke çıkarıp Amos'a attı. "Tanrıça'ya benim için de bir dua et. Sonra meyhanede görüşürüz."

Arutha ağır adımlarla karanlıkta kayboldu, Amos da başını Şans Tanrıçası'nın tapınağına doğru çevirdi. "Bir adak adamaya ne dersin, Martin?"

Adamları silah başına çağıran trampetlerin sesleri gecenin sessizliğini yırtıyordu. Pencereye fırlayıp ahşap panjurları açarak ilk bakan Arutha oldu. Şehrin büyük kısmı uykuda olduğu için, doğudaki aydınlığı örtecek fazla ışık yoktu. Amos Arutha'nın yanına geldi, Martin de bir adım arkalarındaydı.

"Kamp ateşleri, hem de yüzlercesi," dedi Martin. Avcıustası semaya bakıp berrak gökyüzündeki yıldızların konumunu inceledikten sonra, "Şafağa iki saat var," dedi.

"Guy ordusunu yürüyüşe hazırlıyor," dedi Arutha sessizce.

Amos pencereden iyice dışarı sarktı. Başını yana çevirince, göz ucuyla limanı görebiliyordu. Uzakta adamlar gemilere biniyorlardı. "Seslere bakılırsa gemileri de hazırlıyorlar."

Arutha ellerini pencerenin önündeki masaya dayadı. "Guy piyadelerini gemilerle sahilden aşağıya, Düşler Denizi'ne; oradan da Shamata'ya gönderiyor, bu arada atlıları da güneye doğru yol alacaklar. Piyadeleri şehre vardıklarında savunmayı canlandıracak kadar diri olacaklar, atlıları da geldiklerinde deniz tutması yaşamamış olacaklar. Üstelik oraya birkaç gün arayla varacaklar."

Sözlerini doğrulamak istercesine, doğudan uygun adım yürüyen askerlerin sesleri geldi. Birkaç dakika sonra da Bas-Tyra'nın piyadelerinin ilk bölüğü göründü. Arutha ve arkadaşları hanın avlusunun açık kapısının önünden geçişlerini izlediler. Fenerler sokaklarda saf halinde yürüyen askerlere tuhaf, dünya dışı bir görünüm katıyordu. Uygun adım yürüyorlar,

başlarının üzerinde altın kartallı sancakları dalgalanıyordu. "İyi eğitimli askerler," dedi Martin.

"Guy için çok şey söylenebilir, birçoğu da tatsız şeylerdir," dedi Arutha, "ama bir konu kuşku götürmez: Krallık'taki en iyi generaldir. Babam bile bunu istemeye istemeye kabul eder, tabii onun hakkında başka iyi bir şey de söylemez. Ben Kral olsaydım, Doğu Orduları'nı onun komutası altında Tsuranilerle savaşmaya yollardım. Guy Kesh'e karşı üç kez çarpıştı, üçünde de onları perişan etti. Keshliler onun batıya geldiğini duysalar, meydanda onun sancağını görmeleri bile anlaşma masasına oturmaları için yeterli olur, çünkü ondan korkuyor ve ona saygı duyuyorlar." Arutha'nın sesi düşünceli bir tona büründü. "Bir şey daha var. Guy daha yeni Bas-Tyra Dükü olduğu sıralarda bir tür kişisel utanç yaşamıştı -Babam bunun ne olduğunu hiç söylemedi- ve bu yüzden bir tür alçalma işareti olarak yalnızca siyah giymeye başladı, böylece Kara Guy adını aldı. Bu tür şeyler tuhaf bir şekilde bir cesaret nişanına dönüşüyor. Bas-Tyralı Kara Guy hakkında ne söylenirse söylensin, kimse ona korkak diyemez."

Aşağıda askerler geçmeye devam ederlerken Arutha ve arkadaşları onları sessizce izlediler. Sonra, doğuda güneşin yükselmesiyle birlikte son askerler de limana giden sokakta gözden kayboldular.

Guy'ın ordusunun geçtiği günün ertesi sabahında şehrin mühürlendiği, kapıların her türlü giriş çıkışa kapatıldığı ve limanın da ablukaya alındığı duyuruldu. Arutha bunun Kesh ajanlarının hızlı yelkenliler ya da hızlı atlarla şehirden ayrılıp, Guy'ın ordusunun hareket ettiği haberini taşımalarına engel olmak için yapılan normal bir hareket olarak görüyordu. Amos ablukaya alınan limanı görmek için Şafak Rüzgârına gitti ve bunun hafif bir abluka olduğunu gördü, zira Guy donanmasının büyük bir kısmını açık denize, Keshliler şehirdeki garnizonun ayrıldığını öğrenecek olurlarsa yaklaşabilecek olan küçük Kesh filolarına karşı nöbet tutmak üzere yollamıştı. Son Krondor askerleri de kuzeye doğru yola çıktıklarından, şehri artık Guy'ın üniformasını taşıyan muhafızlar koruyorlardı. Kesh ile olan savaş sona erer ermez Guy'ın Shamata'daki garnizonu da cepheye göndereceği ve böylece Prenslik'teki her garnizonu Bas-Tyra'ya bağlı adamların eline bırakacağı söylentileri dolaşıyordu.

Arutha zamanının çoğunu meyhanelerde, işyerlerinde ve saraydakilerin gitme olasılıklarının en yüksek olduğu açık pazarlarda geçiriyordu. Amos dokların civarında ya da şehrin batakhane semtlerinde, özellikle de Sefiller

Mahallesi'nde dolaşıyor, uygun gemiler hakkında gizli araştırmalar yapıyordu. Martin de sıradan oduncu kılığıyla bir şeyler vaat eden her yere girip çıkıyordu.

Bir hafta kadar bu şekilde, yeni pek bir şey öğrenemeden geçti. Sonra, Guy'ın şehirden ayrılışının altıncı gününde Arutha kalabalık meydanın ortasında Martin'in kendisine seslendiğini duydu.

Avcı Arutha'ya doğru koşarken, "Arthur!" diye bağırıyordu. "Hemen gelsen iyi olacak." Hemen rıhtıma, oradan da Denizcinin Yeri'ne yöneldi.

Hana geldiklerinde Amos'u odada, Sefiller Mahallesi'ne yapacağı gecelik ziyaret öncesi şiltesinin üzerinde dinlenirken buldular. Kapı kapanınca Martin, "Galiba Arutha'nın Krondor'da olduğunu biliyorlar," dedi.

Amos ayağa fırlarken Arutha, "Ne?" dedi. "Nasıl?"

"Öğle yemeğinden hemen önce, barakaların yakınındaki bir meyhaneye girdim. Ordu şehirden gittiği için fazla kalabalık yoktu. Tam ben çıkmaya hazırlanırken ise içeri bir adam girdi. Şehrin İaşe Subayı'nın kâtibiymiş, duyduğu bir söylenti yüzünden içi içine sığmıyor, anlatacak birini arıyordu. Ben de sade oduncu rolünü oynayıp bu önemli şahsiyete hak ettiği saygıyı göstererek ağzını aradım, biraz şarabın da yardımıyla tabii.

"Adam bana üç şey anlattı. Lord Dulanic Krondor'da değil, Guy'ın ayrıldığı gün o da ortadan kaybolmuş. Guy Vali olduktan sonra kuzeydeki adı bilinmeyen mülklere çekildiğine dair bir söylenti var, ama kâtip buna pek inanmıyor. İkinci haber, Lord Barry'nin ölüm haberi."

Arutha'nın yüzü geçirdiği sarsıntıyı belli ediyordu. "Prens'in Lord - Amirali ölmüş mü?"

"Adamın dediğine göre esrarengiz şartlar altında ölmüş, ama resmi bir açıklama yapılması planlanmıyormuş. Krondor donanmasının başına, Jessup adlı doğulu bir lord geçmiş."

"Jessup, Guy'ın adamıdır," dedi Arutha. "Kraliyet Donanması'ndaki Bas-Tyra filolarının başındaydı."

"Adam son olarak da, yalnızca "Vali'nin soylu kuzeni' olarak adlandırdığı birisi için gizli bir araştırma yapıldığından söz etti."

Amos bir küfür savurdu. "Nasıl oldu bilmiyorum, ama birisi seni tanımış. Erland ve ailesi sarayda kelimenin tam anlamıyla hapis olduklarına göre, son birkaç günde Krondor'a başka bir soylu kuzen gelmiş olması ihtimali pek fazla değil; etrafta bize bahsetmediğin birkaç kuzenin yoksa tabii."

Arutha Amos'un soğuk esprisinin üzerinde durmadı. Longbow'un öyküsünü anlattığı süre içinde, tüm Crydee'ye yardım etme planları suya düşmüştü. Şehir ya Guy'a sadık olanların, ya da Kral namına hükmettiği sürece kimin başta olduğunu umursamayanların sıkı idaresi altındaydı. Şehirde yardım isteyebileceği kimse yoktu, yurduna yardım götürmekte başarısız olması da acı bir şeydi. Usulca, "Öyleyse en kısa zamanda Crydee'e dönmekten başka yapacak bir şey yok," dedi.

"Bu o kadar kolay olmayabilir," dedi Amos. "Başka garip şeyler de oluyor. Yasadışı bir iki iş için yardım alabileceğiniz kişilerin uğrak yeri olan yerlere gittim, ama nerede birkaç soru sorduysam -gizlilik içinde olduğundan kuşkunuz olmasın-karşımda yalnızca sessizlik buldum. Bilmesem, Dürüst Adam'ın dükkânını kapadığını ve tüm Şakacılar'ın artık Guy'ın ordusunda çalıştığını sanırdım. Hiçbir yerde bu kadar çok sağır barmenin, bir şey bilmeyen fahişenin, dünyadan habersiz dilencinin ve dilsiz kumarbazın bir araya toplandığını görmemiştim. Hepsinin anlaşmalı olduğunu anlamak için dâhi olmak gerekmez. Teklif ne kadar cazip olursa olsun, yabancılarla konuşmak kesin olarak yasaklanmış. Yani şehirden kaçmak için yardım arayamayız; ayrıca Guy'ın ajanları Krondor'da olduğunu biliyorlarsa, tacirler ne kadar ağlarlarsa ağlasınlar, sen bulunana dek ne liman, ne de şehrin kapılan açılır."

"İyice batağa saplandık," diye katıldı Martin.

"Ama Guy'ın adamları Krondor'da olduğumdan yalnızca şüpheleniyorlarsa, aramaktan bıkabilirler."

"Doğru," diye onayladı Amos, "hatta bir süre sonra, Şakacılar da yeniden çalışmaya başlayabilirler. Yardım etmeyi kabul ederlerse -emin ol ki, sıkı bir fiyat karşılığında- şehirden ayrılmak için büyük destek sağlamış oluruz."

Arutha yumruğunu sıkıp, oturduğu şilteye indirdi. "Bas-Tyra'ya lanet olsun. Onu hemen şuracıkta memnuniyetle öldürebilirim. Batıyı tehlikeye atmakla kalmıyor, Prenslik'i kendi sancağı altına alarak iki krallık arasında daha da büyük bir bölünme riski yaratıyor. Erland ile ailesine bir şey olacak olursa, iç savaş neredeyse kaçınılmaz olur."

Amos ağır ağır başını salladı. "Bu çok karmaşık bir durum, Arutha, senin hatan da değil." İç çekti. "Yine de paniğe kapılmamalıyız. Dostumuz Martin kâtibin son sözlerini yanlış anlamış da olabilir, belki de adam sırf laf olsun diye konuşmuştur. Tedbirli olmamız gerek, ama fırlayıp kaçamayız. Tamamen gözden kaybolursan birileri fark edebilir. En iyisi şimdilik handan

fazla uzaklaşma, ama bugüne dek nasıl hareket ettiysen, ona da devam et. Ben de bizi şehirden uzaklaştırmanın yollarını bilen birini aramaya devam edeceğim -Şakacılar olmazsa, kaçakçılar olur."

Arutha şilteden doğrularak, "İştahım yok, ama her gece ana salonda birlikte yemek yedik," dedi. "Bence en iyisi birazdan akşam yemeği için aşağı inmek."

Amos yatağına dönmesini işaret etti. "Biraz daha oyalanın. Ben doklara gidip gemiyi ziyaret edeceğim. Martin'in kâtibi söylediklerini işkembeden atmadıysa, limandaki gemileri de mutlaka arayacaklardır. Vasco ile tayfaları gerekirse geminin yanından denize inmeleri ve sandığını saklayacak bir yer bulmaları için uyarsam iyi olacak. Onarım için çekilmemize daha bir hafta var, bu yüzden dikkatli hareket etmeliyiz. Daha önce abluka yardığım oldu. Şafak Rüzgârı gibi her yeri su sızdıran bir gemiyle bu riske girmek istemem, ama başka bir gemi bulamazsam..." Kapıda durup Arutha ile Martin'e döndü. "Bu karanlık bir fırtına, çocuklar, ama daha kötüsünü de aştık."

Amos ana salona girerken Arutha ile Martin sessizce oturuyorlardı. Denizci bir sandalye çekip, yemek ve bira söyledi. Servis yapıldıktan sonra, "Her şey ayarlandı," dedi. "Gemi demirli olduğu sürece sandığın emniyette."

"Nereye sakladın?"

"Bir muşambaya sarılı ve çapaya güvenli bir şekilde bağlanmış."

Arutha etkilenmişti. "Suyun altında mı?"

"Kendine yeni giysiler alabilirsin, altın ve mücevherler de pas tutmaz."

"Adamlar nasıllar?" diye sordu Martin.

"Limanda bir hafta daha geçirecekleri ve hâlâ gemide oldukları için söyleniyorlar, ama iyi çocuklar."

Hanın kapısı açıldı ve içeri altı adam girdi. Beşi kapının yanındaki sandalyelere otururken biri ayakta kalıp odayı süzdü. Amos dişlerinin arasından konuşarak, "Az önce oturan şu sıçan suratlı herifi gördünüz mü?" dedi. "Son bir haftadır dokları izleyenlerden biri. Anlaşılan takip edilmişim."

Ayakta kalan adam Amos'u gördü ve masalarına yaklaştı. Sıradan görünüşlü, açık yüzlü biriydi. Kızılımsı sarı saçları dağılmıştı ve basit bir tayfa giysisi giyiyordu. Elinde yün beresini tutarak onlara gülümsedi.

Amos da başıyla karşılık verince adam, "Şafak Rüzgârı'nın kaptanıysan, seninle konuşacaklarım var," dedi.

Amos tek kaşını kaldırdı, ama bir şey söylemedi. Boş sandalyeyi işaret etti ve adam oturdu. "Adım Radburn. İş arıyorum, Kaptan."

Amos etrafına bakındı ve Radburn'ün arkadaşlarının masada olup bitenlerin farkında değilmiş gibi davranmaya çalıştıklarını gördü. "Neden benim gemim?"

"Başka gemileri de denedim. Hepsi dolu. Bir de sana sormak istedim."

"Bundan önceki kaptanın kimdi ve onun yanından neden ayrıldın?"

Radburn dostça bir kahkaha attı. "Şey, son olarak bir mavnanın tayfasında çalıştım, limanda gemilerden kıyıya kargo taşıyorduk. Bir yıl bu işi yapmak zorunda kaldım." Garson kız yaklaşırken sustu. Amos herkese birer bira daha söyledi, Radburn'ün önüne de bir bardak konunca, adam "Teşekkürler, Kaptan," dedi. Uzun bir yudum alıp, elinin tersiyle ağzını sildi. "Bu işten önce *Bantamina* gemisinde, Kaptan John Avery ile yelken açmıştım."

"Küçük Horoz'u bilirim, John Avery'yi de, ama beş altı yıl önce Durbin'e son gidişimden beri görmedim onu."

"Eh, biraz sarhoş olmuştum, kaptan da gemisinde kimsenin içki içemeyeceğini söyledi. Ben de herkes ne kadar içerse o kadar içerim, Kaptan, ama Kaptan Avery'nin şöhretini bilirsiniz, Beyaz Sung'un katı bir takipçisidir."

Amos Martin ve Arutha'ya baktı, ama bir şey söylemedi. "Bunlar subaylarınız mı, Kaptan?" diye sordu Radburn.

"Hayır, iş ortaklarım." Amos'un başka bir şey söylemeyeceği anlaşılınca, Radburn kimlik konusundan vazgeçti. Nihayet Amos, "Şehre geleli bir haftadan biraz fazla oldu ve bu arada kişisel işlerimle meşguldüm. Ne haberler var?" dedi.

Radburn omuzlarını silkti. "Savaş devam ediyor. Tacirler için iyi, diğerleri için kötü. Şimdi de şu Kesh meselesi çıktı. Daha önce meseleler Uzak Sahil'deydi, şimdi ise... Vali Kesh köpeklerini evlerine geri sürmezse, Krondor rahat bir yer olmaktan çıkabilir. Bunun dışında, bildik söylentiler ..." Duyabilecek birisi var mı diye etrafına bakındı "…ve pek de bildik olmayan söylentiler var."

Amos bir şey söylemeden bira bardağını dudaklarına götürdü. "Vali geldiğinden beri," dedi Radburn sessizce, "Krondor'da işler eskisi gibi

değil. Dürüst insanlar sokaklarda artık güvende değiller, ortalıkta dolaşan Durbinli köle tacirleri ve kürekçi bölükleri' de cabası. İşte bu yüzden bir gemiye ihtiyacım var, Kaptan."

"Kürekçi bölükleri mi!" diye patladı Amos. "Otuz yıldır hiçbir Kraliyet şehrinde kürekçi bölüğü görülmedi."

"Bir zamanlar öyleydi, ama işler yine değişti. Biraz sarhoş olup, gece de başını sokacak güvenli bir dam bulamazsan, kürekçi bölüğü gelip seni zindana tıkıyor. Bu kesinlikle doğru değil, hayır efendim. İnsanın o anda işsiz olması, kimseye onu yedi yıl boyunca Lord Jessup'un filosuyla denize yollama hakkını vermez. Korsan kovalayarak ve Queg savaş kadırgalarıyla çarpışarak geçen tam yedi yıl!"

Amos'un gözleri kısıldı. "Nasıl oluyor da Guy Krondor'u yönetiyor? Bazı hikâyeler duyduk, ama hepsi karmakarışık."

Radburn başını sallayarak onayladı. "Çok haklısın, Kaptan. Gerçekten karışık. Bir ay önce Lord Guy peşinde ordusuyla buraya geldi, dalgalanan bayraklar, çalan davullar falan. Söylendiğine göre Prens onu çok dostça karşılamış, hem de Bas-Tyralının elinde Kral'ın onu Vali ilan ettiğine dair bir ferman olmasına rağmen. Hatta Prens'in ona yardımcı olduğu bile söyleniyor, ta ki şu kürekçi bölükleri gibi şeyler kulağına gidene kadar." Sesini biraz daha alçaltarak, "Duyduğuma göre," dedi, "şikâyet edince Guy onu odasına kilitlemiş. Herhâlde güzel bir odadır, ama dışarı çıkamadıktan sonra da hücreden farksızdır. Duyduklarım böyle işte."

Arutha hikâye karşısında öyle öfkelenmişti ki, ağzını açmak üzereydi. Amos hemen koluna yapışarak sessiz kalması için uyardı ve "Pekâlâ Radburn, John Avery'nin yanında yelken açmış iyi bir adam her zaman işime yarar," dedi. "Bak ne diyeceğim. Bu gece gemiye bir kez daha gideceğim ve odamda gemiye götürülecek bazı eşyalarım var. Gel de onları taşı."

Amos kalktı ve karşı çıkma fırsatı vermeden adamın koluna yapışıp merdivenlerden yukarı doğru itti. Arutha, Radburn ile birlikte gelen gruba bir göz attı. Amos Radburn'ü yukarı götürür, Arutha ve Martin de onları takip ederken, kalabalık odanın bu tarafında olanların şimdilik farkında değil gibiydiler.

Amos Radburn'ü yaka paça koridora atıp, odalarının kapısına gelir gelmez yüzünü çevirerek karnına ezici bir yumruk indirerek iki büklüm etti.

Yüzüne indirdiği sert diz darbesinden sonra da Radburn kendinden geçmiş bir halde odanın ortasında yığılıp kaldı.

"Bu da neyin nesiydi?" dedi Arutha.

"Bu herif yalancının teki. John Avery, Kesh'te aranan biridir. Yirmi yıl önce bir Queg hücum filosuna karşı Durbinli kaptanlara ihanet etti. Ama Avery'yi altı yıl önce Durbin'de gördüğümü söyleyince Radburn uyanmadı bile. Hem Vali'ye karşı saygısızlık edişi de fazla aşikâr. Öyküsü bir haftalık bayat balık gibi kokuyor. Kapıdan onunla çıkacak olursak, iki blok ilerleyemeden en az bir düzine adam üzerimize üşüşür."

"Ne yapacağız?" dedi Arutha.

"Gidiyoruz. Arkadaşları bir dakikaya kalmadan merdivenlerden çıkıp gelirler." Pencereyi işaret etti. Martin kapıyı tutarken Arutha pis bir bez perdeyi çekip ahşap panjurları açtı. Amos, "Neden bu odayı seçtiğimi şimdi anlamışsınızdır," dedi. Pencere pervazının aşağıdaki ahırın damına olan yüksekliği bir metre bile değildi.

Arutha dışarı çıktı, Amos ile Martin de onu izlediler. Dik çatıda hızlı ve dikkatli adımlarla ilerleyerek kenarına kadar geldiler. Arutha atlayarak sessizce indi, bir an sonra da Martin onu izledi. Amos biraz daha sertçe indi, ama istifi ancak biraz bozuldu.

Bir öksürük ve bir küfür duydular, yukarı baktıklarında da pencerede kan içinde bir yüz gördüler. Radburn, "Avludalar!" diye bağırırken üç kaçak girişe doğru hareketlenmişlerdi bile.

Amos bir küfür savurdu. "Keşke gırtlağını kesseydim."

Girişe doğru koştular, sokağa girerlerken Amos Arutha'nın koluna yapıştı. Bir grup adam sokaktan onlara doğru koşuyordu. Arutha ile arkadaşları ters yöne doğru koşup karanlık bir ara sokağa daldılar.

İki binanın boş duvarları arasında koşturduktan sonra, birkaç sokak tezgâhını devirerek hareketli bir sokağa daldılar, oradan da tezgâh sahiplerinin küfürleri arasında başka bir ara sokağa. Krondor'un karanlık yüzünde, ara sokaklar ve geçitlerle dolu, dolambaçlı bir labirentte koşmaya devam ederlerken, peşlerindekilerin sesleri hiç uzaklaşmıyordu.

Bir köşeyi dönünce, kendilerini bir ara sokaktan biraz daha geniş, her iki yanı yüksek binalarla çevrili, uzun ve dar bir sokakta buldular. Köşeyi ilk dönen Amos oldu ve Arutha ile Martin'e durmalarını işaret etti. Kısık bir sesle, "Martin," dedi, "şu köşeye gidip bir bak. Arutha, sen de diğer tarafa." Cılız bir ışığın görülebildiği bir noktayı işaret etti. "Ben burada nöbet

tutarım. Ayrılırsak, gemiye doğru git. Ablukayı kırmak çok zayıf bir olasılık, ama kurtulacak olursan, Vasco'ya seni Durbin'e götürmesini söyle. Orada altınınla gemiyi onartabilir ve Crydee'ye dönebilirsin. Git artık."

Arutha ve Martin sokakta ters yönlere doğru koştular, Amos da arkada gözcü kaldı. Birdenbire dar sokağın aşağısından bağrışmalar geldi ve Arutha arkasına baktı. Sokağın diğer ucunda, birkaç kişiyle birden boğuşan Martin'in loş siluetini görebiliyordu. Geriye doğru hareketlendi, ama Amos, "Sen git," diye bağırdı. "Ben ona yardım ederim. Uzaklaş!"

Arutha bir an tereddüt etti, sonra uzaktaki ışığa doğru koşmaya devam etti. Nefes nefese köşeye ulaştığında neredeyse kayarak durdu, oldukça işlek, iyi aydınlatılmış bir caddeye çıkmıştı. Fenerlerle donatılmış tezgâhlardaki sokak satıcıları, akşam yemeğinin ardından yürüyüşe çıkmış insanlara mallarını satıyorlardı. Hava ılıktı -bu kış pek kar yağacak gibi görünmüyordu- ve cadde hayli kalabalıktı. Binaların halinden ve civardakilerin giyiminden, Arutha şehrin varlıklı bir bölgesine düştüğünü anlamıştı.

Arutha sokağa adımını attı ve rahat bir tempoyla yürümeye çalıştı. Az önce çıktığı köşeden birkaç kişi belirince dönüp, bir kıyafet satıcısının tezgâhındaki bir giysiyi inceliyormuş gibi yaptı. Malların arasından rüküş bir kırmızı pelerini çekip omuzlarına attı ve başlığını da örttü. Buruşuk yüzlü, yaşlı bir adam, gıcırtılı bir sesle, "Hey sen, ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

Arutha genzinden konuşarak, "Ahbap, bir malı uyup uymadığını görmeden almamı beklemiyorsun ya?"

Karşısında bir anda bir müşteri bulan adam, kaypakça bir samimiyete büründü. "Ah, tabii ki hayır, efendim." Beceriksizce dikilmiş pelerinin içindeki Arutha'ya bakarak, "Üzerinize tam uydu, efendim," dedi, "renginin de yakıştığını söylememe izin verin."

Arutha peşindekilere bir bakış attı. Radburn denilen adam köşede durmuş, yüzündeki kurumuş kana ve şişmiş burnuna rağmen hâlâ adamlarının yaptığı aramayı idare edebiliyordu. Arutha pelerini düzeltti, neredeyse yere kadar uzanan, hantal bir şeydi. Titiz bir ifade takınarak, "Emin misin?" dedi. "Sarayda bir serseri gibi görünmek istemem."

"Ah, saray, öyle mi, efendim? Şey, emin olun ki, bu tam aradığınız şey. Size ayrı bir seçkinlik katıyor."

"Fiyatı ne kadar?" Arutha Radburn'ün adamlarının kalabalığın içinde dolaştıklarını, bazılarının geçerken meyhane ve dükkânlara baktıklarını, diğerlerinin de başka yönlere doğru koşuşturduklarını görüyordu. Küçük sokaktan başkaları da çıkageldi ve Radburn onlara aceleyle bir şeyler söyledi. Bir kısmını sokaktakileri izlemeye gönderirken, diğerlerini de geldikleri yoldan geriye yolladı.

"Bu Ran'da üretilen en iyi kumaştır, efendim," dedi satıcı. "Kraliyet Denizi kıyılarından büyük masraflarla getirtilmiştir. Yirmi altın liradan daha az bir fiyata gitmesine izin veremem."

Arutha'nın beti benzi attı, bu insafsız fiyat karşısında öyle şaşırmıştı ki, neredeyse kendini kaybediyordu. "Yirmi mi!" Radburn'un adamlarından yakından geçen bir tanesi ona bir an bakınca sesini alçaktı. "Ahbap," diyerek rolüne devam etti, "ben bir pelerin almak istiyorum, torunlarına maaş bağlamak değil." Radburn'un adamı dönüp kalabalığa karıştı. "Altı üstü basit bir parça. Bence iki altın lira, bunun için çok bile."

Adam alınmıştı. "Efendim, beni iflas ettireceksiniz. On sekiz altın liradan daha azına satmayı aklımın ucundan bile geçiremem."

On dakika daha çekişe çekişe pazarlık ettikten sonra Arutha pelerini sekiz altın ve iki gümüş liraya satın alarak ayrıldı. Ödemesi gereken fiyatın iki katıydı bu, ama peşindekiler bir sokak satıcısıyla pazarlık eden birini önemsememişlerdi ve fark edilmemesi, bu fiyatın yüz katına değerdi.

Arutha izlenip izlenmediğine dikkat ederek sokakta yürümeye başladı. Ne yazık ki, Krondor'u pekiyi tanımıyordu ve kaçıştan sonra nereye geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Caddenin işlek tarafında, kalabalık grupların içinde kalarak araya karışmaya çalıştı.

Arutha köşede duran bir adam gördü, görünüşte aylak aylak vakit geçiriyor gibi olsa da, geçenleri dikkatle süzüyordu. Etrafına bakındı ve caddenin karşı tarafında, tabelası parlak boyalı beyaz bir kumru şeklinde olan bir meyhane gördü. Yüzünü köşedeki adamdan saklayarak çabucak karşı tarafa geçti ve meyhanenin kapısına doğru yaklaştı. Kapıya uzandığı anda bir el pelerininden tuttu ve Arutha hızla arkasına döndü, kılıcını yarıya kadar kınından çekmişti bile. Karşısında basit, yamalarla kaplı bir tunik ve dizlerinden kesilmiş bir erkek pantolonu giymiş, on üç yaşlarında bir çocuk duruyordu. Koyu renk saçları ve gözleri vardı ve is içindeki yüzüne bir sırıtış yayılmıştı. Neşeli bir ses tonuyla, "Orası olmaz, bayım," dedi.

Arutha kılıcını kınına geri soktu ve yine rolüne büründü. "Git başımdan, evlat. Ufak tefek bile olsalar, dilenciler ya da berduşlar için zamanım yok."

Çocuğun sırıtışı iyice yayıldı. "Madem ısrar ediyorsunuz, içeride onlardan iki kişi var."

Arutha genizden konuşmayı bıraktı. "Kimlerden?"

"Sizi yan sokakta kovalayanlardan."

Arutha etrafa bakındı. Çocuk tek başına gibi görünüyordu. Gözlerinin içine bakarak, "Neden bahsediyorsun sen?" dedi.

"Nasıl davrandığınızı gördüm. İyi idare ettiniz, bayım. Ama çevreyi sardılar ve onları tek başınıza atlatamazsınız."

Arutha öne doğru eğildi. "Kimsin sen, evlat?"

Çocuk dağınık saçlarını savurarak, "Adım Jimmy," dedi. "Buralarda çalışırım. Sizi buradan çıkarabilirim. Bir ücret karşılığında tabii."

"Buradan çıkmak istediğimi de nereden çıkardın?"

"Bana da satıcıya yaptığınız gibi budala rolü yapmayın, bayım. Yerinizi göstermem için bana para verecek olan birinden kaçmaya çalışıyorsunuz. Radburn ve adamlarıyla benim de başım derde girmişti, bu yüzden ondan önce size şans vereceğim; Özgürlüğünüz için, onun sizin yakalanmanız için vereceğinden daha fazlasını verirseniz tabii."

"Radburn'ü tanıyor musun?"

Jimmy sırıttı. "Pek yakından sayılmaz, ama evet, onunla daha önce karşılaşmıştık."

Arutha çocuğun kendinden emin tavırları karşısında şaşkına dönmüştü, yurdunda tanıdığı çocuklardan beklenmeyecek bir şeydi bu. Karşısında, şehrin tehlikeli arka sokaklarında gezen ihtiyar bir kurt duruyordu sanki. "Ne kadar?"

"Radburn seni bulmam için yirmi beş altın verir, postunu özellikle istiyorsa elli altın."

Arutha para kesesini çıkarıp çocuğa uzattı. "Burada yüz altın liradan fazlası var, evlat. Beni buradan çıkarıp doklara götürürsen, bir bu kadar daha."

Çocuğun gözleri bir an parlayarak büyüdü, ama sırıtışı hiç silinmedi. "Çok nüfuzlu birinin canını sıkmış olmalısınız. Gelin haydi."

Öyle hızlı fırladı ki, Arutha yoğun kalabalıkta onu neredeyse gözden kaybedecekti. Çocuk kalabalığın içinde alışkanlığın verdiği bir rahatlıkla

hareket ediyor, Arutha ise caddedeki insanlara çarpmamak için büyük çaba sarf etmek zorunda kalıyordu.

Jimmy onu yedi blok ötedeki bir ara sokağa götürdü. Sokakta biraz yol aldıktan sonra Jimmy durdu. "Şu pelerinden kurtulsan iyi olur. Dikkat çekmek istemediğim zamanlarda kırmızıyı tercih etmem." Arutha pelerini boş bir fıçıya tıkınca Jimmy, "Doklarda seni hemen tanırlar," dedi. "Birileri bize saldıracak olursa, yalnız başınasın. Ama şu ikinci yüz altın için böyle olmamasına çalışacağım."

Çevrelerini saran duvarların dibine yığılmış çöpler ve atılmış malzemeler, yük sandıkları, kırık dökük eşyalar ve sayısız ıvır zıvıra bakılırsa seyrek olarak kullanıldığı belli olan ara sokağın sonuna doğru ilerlediler. Jimmy bir sandığı kenara çekince bir delik ortaya çıktı. "Bu bizi Radburn'un ağının dışına çıkarır, en azından öyle umuyorum," dedi Jimmy.

Arutha dar geçitte çocuğu izlemek için başını eğmek zorunda kalmıştı. Tüneldeki güçlü kokudan, oralarda bir şeyin daha yeni öldüğü belli oluyordu. Jimmy aklını okuyormuşçasına, "Biz buraya birkaç günde bir ölü bir kedi atarız," dedi. "Başkalarının burunlarını fazla sokmalarına engel oluyor."

"Biz mi?" dedi Arutha.

Jimmy soruyu önemsemeyerek ilerlemeye devam etti. Az sonra, çöp yığınları içindeki bir başka ara sokağa çıktılar. Sokağın ağzında Jimmy Arutha'ya durup beklemesini işaret etti. Hızlı adımlarla karanlık sokağın ucuna kadar gidip, bir koşuda da geri döndü. "Radburn'ün adamları. Limana doğru gideceğini biliyor olmalılar."

"Görünmeden geçemez miyiz?"

"Hiç şansımız olmaz. Sayıları bir dilencinin bitleri kadar çok." Çocuk sokağa girdikleri yerin ters tarafına doğru koşmaya başladı. Jimmy bir başka küçük geçide saparken Arutha da peşindeydi. Sokak çocuğuna güvenmekle hata yapmamış olduğunu umuyordu. Birkaç dakika yol aldıktan sonra Jimmy durdu. "Bir süre saklanabileceğin bir yer biliyorum, o arada ben de gemine ulaşmana yardım edecek başkalarını bulabilirim. Ama sana yüz altından fazlasına patlar."

"Şafaktan önce beni gemime ulaştırırsan, ne istersen veririm."

Jimmy sırıttı. "Çok şey isteyebilirim." Arutha'yı bir an daha süzdükten sonra, başıyla kısaca işaret ederek önden yola koyuldu. Arutha da onu izledi, az sonra şehrin iyice derinlerine girmişlerdi. Sokaklardaki insanların

sesleri geride kalmıştı, Arutha geceleri pek uğrak olmayan bir bölgeye doğru gittiklerini tahmin ediyordu. Çevrelerindeki binalara bakılırsa, şehrin bir başka fakir semtine doğru gidiyorlardı, ama Arutha'nın tahmin ettiği kadarıyla doklara yakın da değillerdi.

Karanlık, dar ara sokaklarda sayısız keskin dönüşten sonra Arutha yön duygusunu tamamen yitirmişti. Birden Jimmy durdu ve "Geldik," dedi. Bomboş bir duvardaki kapıyı çekip açarak girdi. Arutha da onun peşinden bir dizi yüksek basamağı tırmandı.

Üst katta Jimmy onu uzun bir koridordan geçirip bir kapıya getirdi. Çocuk kapıyı açıp Arutha'ya girmesini işaret etti. Arutha tek bir adım attı ve karnına yönelmiş üç kılıcı görünce durdu.

KAÇIŞ

BİR ADAM ARUTHA'YA GİRMESİNİ İŞARET ETTİ.

Kapıya bakan küçük bir masanın başında oturuyordu. Masadaki küçük lambanın ışığına doğru eğilerek, "Lütfen girin," dedi. Işık, yüzünü kaplayan çiçek bozuklarını ve kemerli burnunu ortaya çıkarmıştı. Kılıçlı üç adam gerileyip Prens'in girmesine izin verirlerken, gözlerini Arutha'dan bir an olsun ayırmıyordu. Arutha bağlanıp bir duvarın dibine atılmış, baygın haldeki Amos ve Martin'i görünce duraksadı. Amos homurdanıp kıpırdanıyor, ama Martin baygın yatıyordu.

Arutha üç kılıçlı adamla arasındaki mesafeyi hesaplıyor, eli uzun kılıcının kabzasının üzerinde geziniyordu. Arkadan beline bir hançer dayandığını hissedince, arkaya sıçrayıp kılıcını çekme düşüncesi de kafasından siliniverdi. Bir el arkasından usulca dolanarak kılıcını çekip aldı.

Jimmy Prens'in arkasından çıktı, hançerini dikkatle tuniğinin katları arasına yerleştirirken kılıcı inceliyordu. Gevrek bir ifadeyle sırıttı. "Bunlardan birkaç tane görmüştüm. Öyle hafif ki, ben bile kullanabilirim."

Arutha soğuk bir ifadeyle, "Bu şartlar altında, onu sana bırakmamda bir sakınca yok. İyi günlerde kullan," dedi.

Yüzü çiçek bozuğu olan adam, "Fikirlerini kendine sakla," derken Arutha kılıçlı adamlardan biri tarafından odanın iyice içine doğru itildi. Bir başka adam da silahını kaldırıp, kollarını arkasında bağladı. Ardından, konuşan adamın karşısındaki bir sandalyeye kabaca fırlatıldı. Adam, "Adım Aaron Cook," diye devam etti, "Eliuzun Jimmy ile de zaten tanışmışsın." Çocuğu işaret etti. "Diğerleri şimdilik isimsiz kalmayı tercih ediyorlar."

Arutha çocuğa baktı. "Eliuzun Jimmy ha?"

Çocuk hayli düzgün bir saray selamı verirken Cook, "Krondor'daki en iyi yankesici, böbürlenmelerine inanacak olursan, en iyi hırsız olma yolunda da ilerliyor.

"Şimdi, iş konusuna dönelim. Kimsin?"

Arutha adının Arthur olduğunu söyleyerek, Amos'un iş ortağı olduğu hikâyesini tekrarladı, Cook ise metin bir kayıtsızlıkla onu süzüyordu. İç çekerek başıyla işaret verdi ve sessiz duran adamlardan biri öne çıkıp, Arutha'nın ağzına bir yumruk indirdi. Darbenin şiddetiyle Arutha'nın başı geriye savruldu ve gözleri yaşardı. "Dostum Arthur," dedi Aaron Cook başını iki yana sallayarak, "bu konuşmayı iki türlü yapabiliriz. Zor yolu seçmemeni öneririm. Bu çok tatsız olur, zaten istediğimizi de eninde sonunda öğreniriz. Bu yüzden lütfen vereceğin cevabı iyice düşün." Kalkıp masanın ön tarafına geldi. "Kimsin?"

Arutha öyküsünü tekrarlamaya başladı ve yumruk atan adam bir kez daha öne çıkarak cevabını, kulaklarını çınlatan bir başka darbeyle kesti. Arutha gözyaşlarından kurtulmak için gözlerini kırpıştırırken Cook, "Dostum, sorumuza cevap ver," dedi. "Şimdi, zaman kaybetmemek için söylüyorum" -Amos'u işaret etti- "onun geminin kaptanı olduğunu anladık, ama senin onun iş ortağı olduğunu... hiç sanmıyorum. Diğer adam da şehirdeki birçok tavernada dağlardan gelmiş bir avcı olduğunu söylüyordu ki bunun bir numara olduğunu sanmıyorum; onda dağları şehir sokaklarından daha iyi bilen birinin görünüşü var, taklit edilebilecek bir görünüş değil bu." Arutha'yı süzdü. "Ama sen... sen en azından bir askersin, pahalı çizmelerin ve zarif kılıcın da bir beyefendi olduğunu gösteriyor. Ama bence dahası da var." Arutha'nın gözlerinin içine bakarak, "Şimdi," dedi, "Jocko Radburn seni bulmayı neden bu kadar çok istiyor?"

Arutha da Aaron Cook'un dosdoğru gözlerinin içine baktı. "Bilmiyorum."

Arutha'ya vuran adam yine öne çıkmak üzereydi ki, Cook elini kaldırdı. "Bu doğru olabilir. Orada burada ortaya çıkmana, saray kapıları civarında dolaşmana, masum rolü oynamana bakılırsa biraz aptalsın. Ya beceriksiz casuslarsınız ya da beceriksiz aptallarsınız, ama Vali'nin adamlarının, dolayısıyla bizim de ilgimizi çektiğiniz kesin."

"Kimsiniz siz?"

Cook soruyu önemsemedi. "Jocko Radburn, Vali'nin gizli polisinin şefidir. O temiz, dürüst yüzüne rağmen, tanrıların bu dünyaya bahşettikleri en duygusuz, taş yürekli piçlerden biridir. Büyük annesinin devlet sırlarını bildiğinden şüphelense, büyük bir zevkle kocakarının gırtlağını kesiverir. Bizzat işe karışması da, onun için en azından potansiyel olarak önemli birisi olduğunu gösteriyor.

"Siz geldikten bir iki gün sonra, üç adamın şehirde dolaşıp bir şeyler öğrenmeye çalıştıklarını duyduk; bizimkiler Radburn'un sizi takibe aldığını duyunca da, biz de öyle yapmaya karar verdik. Siz üçünüz hakkında bilgi almak için küçük rüşvetler de önermeye başladıklarında, sizinle bilhassa ilgilendik.

Sizi salt izlemekle yetinecektik, siz elinizdeki kartları oynayana dek.

"Ama Jocko ve adamları Denizcinin Yeri'nde belirince, biz de harekete geçmek zorunda kaldık. Şu ikisini Jocko'nun burnunun dibinden kaçırdık, ama Jocko ile kabadayıları sokakta belirip sizinle aramıza girdiler, biz de onları aceleyle uzaklaştırdık. Jimmy'nin seni bulması biraz şanstı, çünkü seni de ele geçirmeye hazır olduğumuzu bilmiyordu." Çocuğa bakarak yaptığını onayladı. "Onu buraya getirmekle doğru olanı yaptın."

Jimmy güldü. "Damlardaydım, bütün olan biteni izledim. Sen diğer ikisini yakalar yakalamaz onu da isteyeceğini anlamıştım."

Adamlardan biri bir küfür savurdu. "Gece Efendisi'nin izni olmadan bir işe kalkışmamalıydın, evlat."

Cook elini kaldırdı ve adam sustu. "Bilmende sakınca yok, buradakilerin bazıları Şakacılar, bazıları ise değiller, ama hepimiz çok önemli bir amaç için birleştik. Beni iyi dinle, Arthur. Buradan sağ çıkmak için tek şansın, sözünü ettiğim amaç için bir tehdit oluşturmadığına ikna olmamıza bağlı. Radburn'ün sana olan ilgisi, başka bir konu yüzünden de olabilir. Ya da ortada henüz göremediğimiz bir olaylar örgüsü vardır. Ne olursa olsun, biz gerçeği öğrenmeliyiz; bize anlattıklarından tatmin olunca da, seni serbest bırakacağız -hatta belki sana ve yanındakilere yardım bile ederiz- ya da öldüreceğiz. Şimdi, en baştan başla. Krondor'a neden geldin?"

Arutha durumu değerlendirdi. Yalan söylemekle eline acıdan başka bir şey geçmeyecekti, ama tüm gerçekleri söylemek de istemiyordu. Bu adamların Guy'ın adamlarıyla birlikte çalışmadıkları kanıtlanmış değildi. Bu bir tuzak olabilirdi, hatta belki Radburn de yan odada, söyledikleri her kelimeyi dinliyordu. Gerçeğin ne kadarını söyleyeceğine karar verdi. "Ben bir Crydee elçisiyim. Prens Erland ve Lord Dulanic'le şahsen görüşüp, yakındaki bir Tsurani saldırısına karşı yardım istemek için geldim. Şehrin Bas-Tyralı Guy'ın eline geçtiğini öğrenince, harekete geçmeden önce durumu bir değerlendirmeye karar verdik."

Cook dikkatle dinledi, sonra da, "Crydeeli bir elçi şehre neden gizlice girsin ki?" dedi. "Neden sancağınızı açıp resmi bir karşılama istemediniz?"

"Çünkü Kara Guy onu hemen zindana tıkabilirdi, seni aptal piç."

Cook başını çevirdi: Amos duvara yaslanmış, sersemlemiş bir halde başını sallayarak doğruluyordu. "Galiba kafamı kırdın, Cook."

Aaron Cook Amos'a dikkatle baktı. "Beni tanıyor musun?"

"Evet, seni tahta kafalı deniz faresi, seni tanıyorum. Sen gidip Trevor Hull'ı getirene dek tek kelime konuşmayacak kadar iyi tanıyorum seni."

Aaron Cook, yüzünde kararsız bir ifadeyle masadan kalktı. Kapının yanında duran, Amos'un sözlerinden kendisi kadar rahatsız olmuş görünen bir diğer adama bir işaret verdi. Adam onaylayarak dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra yanında uzun boylu, darmadağınık kır saçları olan, ama yine de güçlü görünen bir başka adamla döndü. Adamın alnındaki yara izi, süt beyazı sağ gözünden geçip yanağına kadar iniyordu. Amos'a uzun uzun baktıktan sonra bir kahkaha attı ve esirleri gösterdi. "Çözün onları."

İki adam Amos'u kaldırıp çözdüler. İpleri gevşetilirken, "Seni yıllar önce astıklarını sanıyordum, Trevor," dedi.

Adam Amos'un sırtına bir şaplak indirdi. "Ben de seni, Amos."

Cook yeni gelen adama sorgulayan gözlerle bakarken, Arutha da çözüldü ve Martin yüzüne atılan bir bardak suyla kendine getirildi. Trevor Hull denilen adam Cook'a baktı ve "Aklını mı kaçırdın be adam?" dedi. "Sakal bırakmış ve o meşhur, dalgalı favorilerini kesmiş -tepesi biraz açılmış ve biraz da kilo almış- ama bu hâlâ Amos Trask."

Cook, Amos'u bir an daha süzdü, sonra gözleri büyüdü. "Kaptan Trenchard?"

Amos başıyla onayladı, Arutha ise hayret içinde bakakaldı. Uzaklardaki Crydee'de bile Denizlerin Hançeri, Korsan Trenchard'ın adı duyulmuştu. Kısa, ama ünlü bir kariyeri olmuştu. Trenchard'ın filosunu görünce Queg savaş kadırgalarının bile dönüp kaçtığı söylenirdi, Acı Deniz sahillerinde de avcılarının korku salmadığı tek bir şehir bile yoktu.

Aaron Cook elini uzattı. "Bağışla, Kaptan. Son karşılaşmamızın üzerinden uzun yıllar geçti. Radburn'ün yerimizi tespit etmek için kurduğu bir tuzağın bir parçası olup olmadığınızı bilemezdik."

"Kimsiniz siz?" diye sordu Arutha.

"Her şey zamanı gelince," dedi Hull. "Gelin."

Adamlardan biri, hâlâ sersem bir halde olan Martin'in kalkmasına yardım etti ve Cook ile Hull onları daha rahat, herkese yetecek kadar sandalye olan

bir odaya götürdü. Herkes oturunca Amos, "Bu yaşlı haydut Trevor Hull'dır, Kızıl Kuzgun'un sahibi, Kaptan Beyaz Göz."

Hull üzgün bir havayla başını salladı. "Artık değilim, Amos. Gemim üç yıl önce, Keshli haydutlar tarafından Elarial açıklarında yakıldı. İkinci kaptanım Cook ve adamlarımdan birkaçı daha benimle birlikte kıyıya ulaşabildi, ama tayfalarımın çoğu Kızıl Kuzgun'la birlikte denizin dibini boyladılar. Durbin'e dönmeyi başardık, ama her şey değişiyor, savaşlar da cabası. Bir yıl önce Krondor'a geldim ve o zamandan beri burada çalışıyorum."

"Çalışmak? Sen mi, Trevor?"

Adam gülümseyince yarası kırıştı, "Daha doğrusu kaçakçılık yapıyorum," dedi. "Bizi Şakacılarla bir araya getiren de bu. Krondor'da, Dürüst Adam'ın izni olmadan bu tür işler yapılamaz.

"Vali Krondor'a gelince, Jocko Radburn ve gizli polisi karşımıza çıkmaya başladı. Başından beri başımıza bela oldu. Sıradan insanlar gibi giyinerek etrafta sinsice dolaşmaları büyük şerefsizlik."

Amos, "Elimde fırsat varken gırtlağını kesmem gerektiğini biliyordum," diye söylendi. "Bir dahaki sefere bu kadar uygar davranmayacağını," dedi.

"Sen de mi yumuşadın, Amos? Neyse, bir hafta önce Dürüst Adam'dan şehirden çıkaracağı değerli bir kargo olduğu haberini aldık. Gemi hazır olana dek beklemek zorundaydık. Radburn şehirden çıkmadan o kargoyu ele geçirmeyi çok istiyor. Anlarsın ya, çok hassas bir durum bu, zira abluka kaldırılana ya da ablukadan geçen ve rüşvet verebileceğimiz bir kaptan bulana dek bir gemi bulmamız mümkün değil. Siz üçünüzün sorular sorduğunuzu ilk duyduğumuzda, bunun Jocko'nun o kargoyu bulmak için bir oyunu olduğunu düşündük. Mademki artık durum açıklığa kavuştu, Cook'un sorusuna verdiğiniz şu cevabın açıklanmasını istiyorum. Crydeeli bir elçi, Vali'nin adamları tarafından görülmekten neden korksun?"

"Dinliyorsun, değil mi?" Amos Arutha'ya döndü, o da başıyla onayladı. "Bu sıradan bir elçi değil, Trevor. Genç dostumuz, Dük Borric'in oğlu Prens Arutha'dır."

Aaron Cook'un gözleri büyürken, Arutha'ya vuran adamın beti benzi attı. Trevor Hull başını sallayarak anladığını belirtti. "Vali, eski düşmanının oğlunu eline geçirmek için iyi para verir, hele Lordlar Kongresi'nde hak iddia etme zamanı gelmişken."

"Ne hakkı?" dedi Arutha.

Hull dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. "Tabii, siz bilmiyorsunuz. Haberi biz de birkaç gün önce duyduk, herkesin bileceği bir şey değil bu. Zaten izin almadan ben de bundan söz edemem."

Kalkıp odadan çıktı. Arutha ve Amos sorgulayan gözlerle birbirlerine baktılar, sonra Arutha Martin'e döndü. "İyi misin?"

Martin ağır ağır başına dokundu. "İyi olacağım, ama herhâlde bana bir ağaçla vurdular."

Adamlardan biri dostça, özür dilercesine gülümsedi. Kuşağındaki odun parçasını sıvazlayarak, "Onu yere yıkmak çok zor, o kesin," dedi.

Hull odaya döndü, arkasından biri daha girdi. Odadakiler ayağa kalktılar, Arutha, Amos ve Martin de ağır ağır onları izledi. Hull'ın arkasından, on altı yaşından fazla olmayan bir genç kız gelmişti. Arutha, kızın hatlarının güzelliği karşısında daha ilk anda çarpılmıştı: Deniz yeşili iri gözler, düzgün ve narin bir burun ve hafifçe dolgun bir ağız. Pürüzsüz cildini belli belirsiz çiller süslüyordu. Uzun boylu ve inceydi, dimdik yürüyordu. Oda boyunca yürüyüp Arutha'nın yanına geldi, parmak uçlarında yükseldi ve onu yanağından hafifçe öptü. Arutha bu hareket karşısında şaşkına dönmüştü, dudaklarında bir gülümsemeyle bir adım gerileyen kıza bakakaldı. Kız, lacivert, sade bir elbise giymişti ve kestane rengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Bir an sonra, "Tabii, ne kadar aptalım," dedi. "Beni tanımıyorsun. Krondor'a son geldiğinde seni görmüştüm, ama hiç karşılaşmadık. Ben Erland'ın kızı, kuzenin Anita'yım.

Arutha yıldırım çarpmışa dönmüştü. Kızın göz kamaştırıcı gülümseyişi ve berrak bakışlarıyla onu serseme çeviren etkisi bir yana, asıl onun bu haydutların yanında bulunmasına hayret etmişti. Ağır ağır oturdu, kız da bir sandalye çekti. Babasının sarayındaki rahatlığa öyle alışmıştı ki, kızın diğerlerinin de oturmalarına izin vermesi karşısında da biraz şaşırdı.

"Nasıl?" diye başladı Arutha.

Amos araya girdi. "Dürüst Adam'ın değerli kargosu, değil mi?"

Hull başıyla onayladı ve Prenses konuştu. Hisleri, şahane yüzüne gölge düşürüyordu. "Bas-Tyralı Dük elinde emirlerle geldiği zaman, Babam onu sıcak karşıladı ve karşı koymadı. Başlangıçta Babam ordunun komutasını üzerine alması için ona elinden gelen yardımı yaptı, ama Guy'ın gizli polisi ve kürekçi bölükleri ile yaptıklarını duyunca ona karşı çıktı. Sonra Lord Barry ölüp, Guy da Babamın karşı çıkışlarına rağmen donanmanın başına Lord Jessup'u geçirince ve Lord Dulanic son derece esrarengiz bir şekilde

ortadan kaybolunca, Babam Kral'a bir mektup göndererek Guy'ın geri çağrılmasını istedi. Guy mesajı ele geçirdi ve sarayın bir kanadında esir edilmemizi emretti. Sonra bir gece Guy odama geldi."

Kız ürperdi. Arutha dişlerini sıkarak, "Böyle şeyleri anlatmak zorunda değilsin," dedi. Ani öfkesi kızı ürkütmüştü.

"Hayır," dedi, "öyle bir şey değildi. Çok kibar, nerdeyse resmi idi. Yalnızca bana evleneceğimizi ve Kral Rodric'in onu Krondor tahtına varis ilan edeceğini söyledi. Bu şekilde hareket etmek zorunda kaldığı için çok rahatsız olmuş gibiydi."

Arutha arkasındaki duvara bir yumruk indirdi. "Buraya kadar! Guy Erland'ın tacını, sonra da Rodric'inkini istiyor. Amacı Kral olmak."

Anita çekingen bir ifadeyle Arutha'ya baktı. "Öyle görünüyor. Babam iyi değil ve ona karşı koyamadı, ama nişan beyannamesini imzalamayı da reddetti. Guy imzayı atana dek onu zindana attı." Gözleri yaşararak, "Babam öyle soğuk ve rutubetli yerlerde fazla yaşayamaz," dedi. "Guy'ın isteklerini yerine getirmesine fırsat kalmadan öleceğinden korkuyorum." Anne ve babasının tutsaklığından söz ederken yüzü bir metanet maskesi gibiydi, ama yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Sonra hizmetçilerimden biri, şehirde bana yardım etmek isteyebilecek bazı kişiler bulunduğundan söz etti."

"İzninizle, Majesteleri," dedi Trevor Hull. "Saraydaki kızlardan biri, bir Şakacı'nın kız kardeşidir. Olanları öğrenince, Dürüst Adam duruma müdahale etmenin yararına olacağına karar verdi. Guy'ın yola çıktığı gece Prenses'in saraydan kaçırılmasını ayarladı, Prenses o zamandan beri de burada."

"Öyleyse, Denizcinin Yeri'nden kaçmadan önce kulağımıza çalınan, bir 'soylu kuzen' arandığı yolundaki söylenti Arutha değil, Anita hakkındaydı," dedi Amos.

Hull Prensi işaret etti. "Radburn ve adamları kim olduğunuzu hâlâ bilmiyor olabilirler. Büyük olasılıkla, Prenses'in kaçışına yardımcı olacağınızı düşünerek saldırmışlardır. Vali'nin Prenses'in saraydan kaybolduğundan haberi olmadığına hemen hemen eminiz, çünkü Prenses o yola çıktıktan sonra kaçmıştı. Bana kalırsa Radburn, efendisi Kesh ile savaştan dönmeden önce onu geri almaya uğraşıyor."

Arutha Prenses'i süzdü, ona yardımcı olabilmek için güçlü bir arzu duyuyordu, Guy'ı yenilgiye uğratmak isteğiyle açıklanamayacak kadar

şiddetli bir arzuydu bu. İçinde çalkalanan tuhaf duyguları üzerinden attı. "Dürüst Adam neden Guy'a karşı çıkıyor?" diye sordu Trevor Hull'a. "Neden bir ödül karşılığında Prenses'i iade etmiyor?"

Trevor Hull Eliuzun Jimmy'ye baktı, o da sırıtarak cevapladı. "Efendim son derece ileri görüşlü biridir, Prenses'e yardım etmenin, kendi menfaati açısından da en iyisi olacağını o da hemen anlamıştı. Erland Krondor Prensi olduğundan beri şehirde işler düzgün yürüyor, böyle bir ortam da efendimin yaptığı sayısız işin yürümesi için çok önemli. Anlarsınız, istikrar hepimize kazanç sağlıyor. Başımızda Guy varken, çevremizde de gizli polisi oluyor ve loncamızın normal ticaretini baltalıyor. Hem her şey bir yana, bizler Majesteleri Krondor Prensi'nin sadık kullarıyız. O kızının Vali ile evlenmesini istemiyorsa, biz de istemiyoruz." Jimmy gülerek, "Ayrıca," diye ekledi, "Prenses, loncamız kendisini Krondor'dan çıkarabilirse efendimize yirmi beş bin altın lira ödemeyi kabul etti, bu para babası tekrar tahta geçince ya da kader başka bir şekilde kendisini tahta geçirince ödenecek."

Arutha Anita'nın elini tutarak, "Yapılacak başka bir şey yok, kuzenim," dedi. "Seni ilk fırsatta Crydee'ye götürmeliyiz."

Anita gülümsedi, Arutha kendisinin de gülümsediğini fark etti. Trevor Hull, "Daha önce de söylediğim gibi," dedi, "onu şehirden kaçırmak için fırsat kolluyorduk." Amos'a döndü. "Bu işe en uygun kişi sensin, Amos. Acı Deniz'de senden iyi abluka kırıcı yok -tabii ben hariç, ama benim burada ilgilenmem gereken başka meseleler var."

"Birkaç hafta daha yola çıkamayız," dedi Trask. "Abluka kalksa bile, gemimin fena halde onarıma ihtiyacı var. Şimdi yola çıkarsak da, geçitteki hava kırılana dek oyalanmamız gerekir. Jessup'un filosu denizde tuzak kurmuşken bu riskli olur. Bir süre burada saklanıp, sonra hızla batıya doğru yol almayı ve gecikmeden geçitten geçip Uzak Sahil'e çıkmayı tercih ederim."

Hull omzuna bir şaplak attı. "İyi, bu bize zaman kazandırır. Gemini ben de duydum; bizim çocukların dediğine göre bir mavnadan pek farkı yokmuş. Sana başka bir tane buluruz. Zamanı gelince adamlarına da haber yollarım. Radburn büyük olasılıkla ekibini rahat bırakıp, senin ortaya çıkmanı umar. Geceleri onları birer ikişer gemiden alıp, yerlerine benim adamlardan yerleştiririz, böylece Radburn gemide herhangi bir değişiklik fark etmez."

Arutha'ya döndü. "Burada emniyettesiniz, Majesteleri. Bu bina Şakacılara ait sayısız binadan biridir, bizim önceden haberimiz olmadan kimse yaklaşamaz. Zamanı gelince hepinizi şehirden uzaklaştıracağız. Şimdilik sizi odanıza götürelim de dinlenin."

Arutha, Martin ve Amos'u, Anita ile tanıştıkları odanın bulunduğu koridorun ucundaki başka bir odaya götürdüler, Prenses ise kendi odasına çekildi. Girdikleri basit, ama temiz bir odaydı. Üçü de yorgundular. Martin şiltesinin üzerine yığılıp hemen uykuya daldı. Amos yavaş yavaş otururken, Arutha bir an ona baktı. Belli belirsiz gülümseyerek, "Crydee'ye ilk geldiğinde, seni korsan sanmıştım," dedi.

Amos çizmesini çıkarmaya çalışırken, "İşin doğrusu, ben bunları geçmişte bırakmaya çalıştım, Majesteleri," dedi. Bir kahkaha attı. "Belki de tanrılar benden bu şekilde intikam alıyorlar, ama anlarsın ya, bir delikanlı ve bir adam olarak tam on beş yıl korsanlık ve kaptanlık yaptım ve ne zaman ki, elimi ilk defa olarak temiz ticaret işine attım, daha ilk seferinde gemim esir edilip yakıldı, tayfalarım öldürüldü, ben de kendimi Krallık'ın merkezinin en ücra noktasında, karaya vurmuş bir halde buldum."

Arutha şiltesine uzandı. "İyi bir danışman ve cesur bir dostsun, Amos Trask. Yıllardır yaptığın yardımlar, geçmişteki hatalarını büyük ölçüde telafi etmiştir, fakat" -başını salladı- "Korsan Trenchard ha! Tanrılar adına be adam, affedilecek öyle çok şeyin var ki."

Amos esneyip gerindi. "Crydee'ye döndüğümüzde beni astırabilirsin, Arutha, ama şimdilik lütfen bir iyilik yap da sessiz ol ve ışığı söndür. Bu saçmalıklar için fazla yaşlıyım. Biraz uykuya ihtiyacım var."

Arutha uzanıp lambanın fitilini üfleyerek söndürdü. Karanlıkta geriye uzandı, aklından sayısız düşünce ve görüntü geçiyordu. Babasını ve o burada olsa neler yapacağını düşündü, sonra erkek ve kız kardeşlerinin nasıl olduklarını merak etti. Carline'i düşünmek aklına Roland'ı getirdi ve Jonril'deki istihkâm çalışmalarının nasıl gittiğini tahmin etmeye çalıştı. Uğuldayan düşünceleri bir kenara itip, aklını serbest bıraktı. Uykuya dalmadan önce Anita'nın parmak uçlarında yükselip kendisini öpüşünü hatırladı ve pek de rahat olmayan o duygu çalkantısını içinde bir kez daha hissetti. Uykuya dalarken dudaklarına hafif bir gülümseme yayılmıştı.

Arutha Jimmy'nin kılıcının ucunu yana devirirken Anita hayranlıkla alkışladı. Hantallığı karşısında genç hırsızın yüzü kızarırken Arutha, "Daha iyiydi," dedi.

Jimmy ile temel kılıç hareketleri üzerinde çalışıyorlardı, Jimmy Arutha'nın verdiği altının bir kısmı ile satın aldığı bir meçi kullanıyordu. Bir aydır bu şekilde zaman geçiriyorlardı,

Anita da onları izlemeye alışmıştı. Her zaman dik başlı olan Eliuzun Jimmy, Prenses etrafta olduğu zamanlar suspus oluyor, onunla konuştuğu zamanlarsa kıpkırmızı kesiliyordu. Arutha çocuk hırsızın, kendisinden sadece üç yaş büyük olan Prenses'e fena halde tutulduğundan artık emindi. Arutha Jimmy'nin sıkıntısını anlayışla karşılıyordu, çünkü kızın varlığı kendisinin de dikkatini dağıtıyordu. Kadınlığın henüz ilk yıllarında olmasına rağmen tam bir saraylı zarafetiyle hareket ediyordu, zeki ve eğitimliydi, ayrıca olgun bir güzellik havası taşıyordu. Arutha aklını Prenses'ten başka konulara Jimmy'den daha kolay verebiliyordu.

Kılıç oyunlarını çalıştıkları bodrum nemli ve hava akımı olmayan bir yerdi, bu yüzden kısa sürede havasız ve rutubetli bir hal alıyordu. Arutha, "Bugünlük bu kadar yeter, Jimmy," dedi. "Hâlâ yaklaşmak için çok sabırsızsın, bu ölümcül olabilir. Çok hızlısın ve küçük yaşta öğreniyor olman senin için iyi, ama yetişkin erkeklerin sahip olduğu, kılıcı savuracak kol gücünden yoksunsun; bu da ölümcül olabilir. Unutma, kenarı kesmek için-"

"-ucu da öldürmek için," diye tamamladı Jimmy utangaç bir sırıtışla. "Geniş bir kılıcı olan birine karşı neden dikkatli olmak gerektiğini anlıyorum. Darbeyi savuşturmak yerine karşılamaya çalışırsan kılıcını kırabilir, peki ama o dünya dışı savaşçılardan biri, şu sözünü ettiğin dev kılıçlardan biriyle saldıracak olursa ne olur?"

Arutha bir kahkaha attı. "Kimin daha hızlı koştuğu anlaşılır." Arutha ve Jimmy'nin kahkahalarına Anita da katıldı. "Şaka bir yana," dedi Arutha, "elinin ters tarafında kalmalısın. Büyük kılıçla rakibin bir tek hamle yapabilir, o zaman açığını yakalarsın-"

Kapı açıldı ve içeri Amos girdi, Martin ve Trevor Hull da yanındaydılar. Amos, "Başımıza kahrolasıca -lütfen bağışlayın Prenses'im. Arutha, başımıza gelebilecek en kötü şey geldi."

Arutha bir bezle alnındaki teri kumlarken, "Öylece durup da tahmin etmemi bekleme," dedi. "Ne oldu?"

"Haber bu sabah geldi," dedi Amos. "Guy Krondor'a dönüyor."

"Neden?" diye sordu Anita.

"Anlaşılan Bas-Tyralı Lordumuz Shamata'ya girip sancağını da surlara çekmiş. Keshli komutan tüm cesaretini toplayıp göstermelik tek bir saldırı yapmış, sonra da göbeğini çatlatana dek koşarak evine kaçmış. Kral ile Kesh İmparatoriçesi arasında resmi bir anlaşma hazırlanana dek Guy'ın vekilleriyle boğuşmaları için geride bir avuç önemsiz soylu bırakmış. Guy'ın aceleyle buraya gelmesinin tek bir nedeni var."

Anita usulca, "Kaçtığımı biliyor," dedi.

"Evet, Majesteleri," dedi Trevor Hull. "Şu Kara Guy kurnaz biri. Radburn'un ekibi içinde bir casusu olmalı. Anlaşılan kendi gizli polisine bile fazla güvenmiyor. Neyse ki, sarayda babanıza sadık kişiler hâlâ var, yoksa bu gelişmeyi asla öğrenemezdik."

Arutha Prenses'in yanına oturdu. "Eh, öyleyse hemen yola çıkmalıyız. Ya eve ya da Babama ulaşmak üzere Ylith'e doğru yelken açacağız."

"Seçeneklere bakılırsa, iki seçenekten birini tercih etmek için fazla bir neden yok," dedi Amos. "İkisinin de tehlikeleri ve avantajları var."

Martin kıza baktıktan sonra, "Bana kalırsa Dük'ün savaş kampı genç bir kadın için pek uygun bir yer değil," dedi.

Amos Arutha'nın yanma oturdu. "Crydee'de bulunman çok gerekli değil, en azından şu anda. Fannon ve Gardan becerikli adamlardır, ayrıca gerek olursa kız kardeşin de fena bir komutan olmadığını gösterecektir. Durumu senin yapacağın kadar iyi idare ederler."

Martin, "Ama kendine şu soruyu sormalısın," dedi. "Guy'ın Krondor'da sadece Erland'ın yanında yöneticilik yapmadığını, aksine tüm şehri eline geçirdiğini, Uzak Sahil'e yardım yollamayacağını ve tahta göz diktiğini öğrenince baban ne yapacak?"

Arutha sert hareketlerle başını salladı. "Haklısın, Martin. Babamı iyi tanıyorsun. Bu iç savaş demek." Üzüntüsü yüzünden okunuyordu. "Batı Orduları'nın yarısını çekip sahilden Krondor üzerine yollar ve Guy'ın kellesi şehir kapısında bir kazığa geçirilene kadar da durmaz. O zaman da yolunu çizmiş olur. Doğuya dönüp Rodric'in üzerine yürümek zorunda kalır. Kendisi tacı asla istemez, ama bir kez başladıktan sonra tam bir zafer ya da yenilgi almadıkça durmayacaktır. Ama bu arada biz de Batı'da Tsuranilere yeniliriz. Brucal yarın bir orduyla onları uzun süre oyalayamaz."

"Bu iç savaş meselesi kulağa hiç de hoş gelmiyor," dedi Jimmy.

Arutha başını eğdi. Alnını silerek, ıslak perçemlerinin altından baktı. "İlk Borric, üvey kardeşi olan Sahtekâr Jon'u öldürdüğünden beri, tam iki yüz

elli yıldır iç savaş olmadı. Tüm Batı'nın Doğu'ya karşı saf tutacağı bu savaşın yanında, o savaş ancak bir kavga sayılırdı."

Amos endişeli bir yüzle Arutha'ya baktı. "Tarihten pek anladığım söylenemez, ama bana kalırsa bahardaki Tsurani saldırısı sona erene dek babanı bu gelişmelerden haberdar etmemek, yapacağın en iyi şey olur."

Arutha içinden derin bir of çekti. "Yapacak başka bir şey yok. Crydee'ye yardım gelmeyeceğini biliyoruz. Ne yapacağıma en iyi dönünce karar verebilirim. Belki de konseyde Fannon ve diğerleriyle baş başa verip, Tsuraniler gelince uygulamak üzere bir savunma geliştirebiliriz." Pes etmek üzere olan birinin ses tonuyla konuşuyordu. "Babam zamanı gelince Guy'ın planlarını öğrenecek. En iyi olasılıkla, Tsurani saldırısı bitene dek duymamasını umabiliriz. Belki o zamana dek durum da değişmiş olur." Buna kendisinin de pek ihtimal vermediği ses tonundan anlaşılıyordu.

"Belki de Tsuraniler Elvandar'a saldırırlar," dedi Martin, "ya da savaşı babana doğru taşırlar. Kim bilir?"

Arutha arkasına yaslanınca, Anita'nın elini usulca koluna koymuş olduğunu fark etti. "Önümüzdeki seçeneklere baksana," dedi. "Ya büyük olasılıkla Crydee'yi ve Uzak Sahil'i Tsuranilere kaptıracağız ya da Krallık'ı iç savaşa sürükleyeceğiz. Tanrılar gerçekten Krallık'tan nefret ediyor olmalı."

Amos doğruldu. "Trevor elinde bir gemi olduğunu söyledi. Birkaç gün içinde yelken açabiliriz. Şansımız varsa boğaz da oraya vardığımızda durulmuş olur."

Kendi mağlubiyetinin karamsarlığı içinde yitip gitmiş olan Arutha onu duymadı bile. Krondor'a kendinden gayet emin olarak gelmişti. Erland'ın desteğini kazanacak ve Crydee Tsuranilerden kurtulacaktı. Şimdi ise, yurdunda kalmış olsa karşılaşacağından çok daha çaresiz bir durumla yüz yüzeydi. Dakikalar boyu sessizce yanında oturan Anita hariç, herkes onu yalnız bıraktı.

Karanlık siluetler sessizce rıhtıma doğru ilerliyorlardı. Trevor Hull, Arutha ve arkadaşları ile on iki adamın başında sessiz sokakta ilerliyordu. Duvarlara yakın kalarak ilerliyorlar, Arutha birkaç metrede bir dönüp bakarak Anita'yı kontrol ediyordu. O da, karanlıkta güçlükle seçilebilen cesur gülümseyişlerle bu ilgiye karşılık veriyordu.

Arutha çevrelerini saran sokaklarda, bölgeyi şehir muhafızlarından ve Radburn'ün ajanlarından temizleyen yüzden fazla adam olduğunu biliyordu.

Arutha ve diğerlerinin şehirden güvenle ayrılabilmeleri için Şakacılar kuvvet desteği sağlamışlardı. Önceki gece Hull, Dürüst Adam'ın hayli yüksek bir ücret karşılığında ablukadaki gemilerden birinin limandan "sürüklenerek" uzaklaşmasını ayarladığı haberini getirmişti. Dürüst Adam durumu ve Guy'ın Krondor Prensi olma planını öğrendiğinden beri, hiç de azımsanamayacak kaynaklarını Prens'in ve Anita'nın kaçmalarına yardımcı olmak için kullanıyordu. Anita, Hırsızlar Loncası'ndan olmayan birinin esrarengiz liderlerinin gerçek kimliğini hiç öğrenip öğrenemeyeceğini merak etti. Arutha'nın kulağına çalındığı kadarıyla, Şakacılar arasında bile pek azı onun kim olduğunu biliyordu.

Guy'ın şehre dönüşü yaklaşırken, Jocko Radburn'ün adamlarının aramaları artık iyice çığırından çıkmıştı. Sokağa çıkma yasağı başlatılmıştı ve rasgele seçilen evlere gece yarısı girilerek aramalar yapılıyordu. Şehirde bilinen her muhbir, ayrıca dilenci ve muhabbet tellallarının çoğu da zindana atılmış ve sorgulanmıştı, ama Radburn'ün adamları ne yaparlarsa yapsınlar, Prenses'in nerede saklandığını öğrenememişlerdi. Sokaklarda yaşayanlar Radburn'den ne kadar korksalar da, Dürüst Adam'dan daha çok korkuyorlardı.

Anita Hull'ın sessizce Amos'la konuştuğunu duydu. "Deniz Kırlangıcı adında bir abluka kırıcısı, tam da adına yaraşır bir gemi. Tüm büyük savaş gemileri Jessup'un filosuyla gittikleri için, limanda bundan daha hızlısı kalmadı. Batıya doğru hayli yolunuz var. Rüzgârlar ağırlıklı olarak kuzeye doğru esiyor, yani yolun büyük kısmı boyunca yelkenleri iyice açman iyi olur."

"Trevor, Acı Deniz'i ben de biraz gezdim," dedi Amos. "Yılın bu zamanında rüzgârların nasıl estiğini ben de herkes kadar bilirim."

Hull homurdandı. "Pekâlâ, dediğin gibi olsun. Adamların ve Prens'in altını gemide emniyetteler, göründüğü kadarıyla Radburn'un adamlarının da durumdan haberi yok. Fare deliğini gözetleyen bir kedi gibi hâlâ Şafak Rüzgârı'nı izliyorlar, ama Deniz Kırlangıcının kimse bakmıyor. Bir komisyoncuyla sahte evraklar düzenleyerek geminin satılık olduğunu duyurduk, yani abluka olmasa bile bir süre onun limandan ayrılacağını ummazlar."

Doklara ulaşınca, bekleyen bir sandala doğru hareketlendiler. Boğuk sesler duyan Arutha, Şakacıların ve Trevor'ın kaçakçılarının Radburn'un gözcülerini hakladıklarını anladı.

Derken arkadan bağırışlar yükseldi. Kılıç şakırtıları sabahın sessizliğini bozdu ve Arutha Hull'ın, "Sandala!" diye bağırdığını, duydu.

Dokların tahtaları üzerinde koşturan çizmelerin sesleri birbirine karışırken civar sokaklardan sayısız Şakacı fırlayarak, kaçışa engel olmaya çalışan herkesin yolunu kesmeye başladılar.

Rıhtımın sonuna ulaşıp merdivenden hızla sandala indiler. Anita aşağıya sağ salim inene dek Arutha merdivenin başında bekledi, sonra o da döndü. Ayağını en üstteki basamağa koyduğu anda, yaklaşan nal sesleri duydu ve Şakacıları ezip geçen atları gördü. Bas-Tyra'ya özgü siyah ve altın sarısı giysiler içindeki atlılar, kendilerini durdurmaya çalışanlardan kurtulmak için kılıçlarını savuruyorlardı.

Martin sandaldan seslendi ve Arutha aceleyle merdivenden indi. Sandala bindiği anda yukarıdan bir ses, "Elveda!" diye bağırdı.

Anita başını kaldırınca, yüzünde gergin bir sırıtışla dokun kenarından sarkmış olan Eliuzun Jimmy'yi gördü. Arutha, herkes çocuğu saklandıkları yerde sanırken onun nasıl olup da yanlarına gelebildiğini anlayamamıştı. Silahsız çocuğu gören Prens ani bir tepki verdi. Uzun kılıcını kemerinden çözüp yukarıya fırlattı. "Al, güle güle kullan!" Jimmy saldıran bir yılan çevikliğiyle kılıcı havada yakaladı, sonra gözden kayboldu.

Tayfalar tüm güçleriyle küreklere asıldılar ve sandal hızla doklardan uzaklaştı. Çarpışma sesleri iyice yükselirken rıhtımlarda fenerler belirdi. Henüz gün bile doğmamış olmasına rağmen, limandaki gemi ve kargoları korumakla görevli kişilerin "O geçen neydi?" ve "Kimdir o?" diye bağırdıkları duyuluyordu. Anita başını arkaya çevirmiş, geride olanları görmeye çalışıyordu. Başka fenerler de getirildiği sırada rıhtımda bir ateş parladı. Bezler altında, büyük balyalar halinde saklanan bir şeyler patlayarak alev almıştı.

Sandaldakiler dövüşü artık açıkça görebiliyorlardı. Hırsızların çoğu şehrin sokaklarına kaçışıyor ya da limanın buz gibi sularına atlıyorlardı. Arutha, Trevor Hull'ın kır saçlı ya da Eliuzun Jimmy'nin ufak tefek siluetlerini hiçbir yerde göremiyordu. Sonra, daha önceki gibi basit bir tunik giymiş olan Jocko Radburn'ü açıkça gördü. Radburn dokun kenarına gelmiş, uzaklaşan sandalı izliyordu. Kılıcıyla kaçan sandalı işaret edip, kargaşada yitip giden bir şeyler bağırdı.

Arutha arkasına dönünce tam karşısında oturan Anita'yı gördü, başlığını geriye atmış, yüzü rıhtımdan gelen ışığın parıltısında açıkça görülüyordu.

Kıyıdaki gözcü onun bakışlarını gördü, kızsa fark edildiğinden habersizdi. Arutha pelerininin başlığını hemen kızın yüzüne kapatarak onu soylu havasından sıyırdı, ama biliyordu ki, artık olan olmuştu. Tekrar geriye baktığında Radburn'un, doklardan geriye çekilerek kaçan Şakacıların peşindeki adamlarına emirler yağdırdığını gördü. Orada tek başına dikildi, sonra döndü ve sandal Deniz Kırlangıcı'na ulaşana dek gözden kayboldu.

Hepsi gemiye biner binmez Amos'un tayfaları palamarları çözüp, yelkenleri açmak üzere dağıldılar. Deniz Kırlangıcı limandan açılmaya başladı.

Liman ablukasındaki, vaat edilen açıklık göründü ve Amos gemiyi oraya doğru yöneltti. Yollarını kesmek için herhangi bir harekete girişilemeden geçmiş ve bir anda kendilerini limanın dışında, açık denizde bulmuşlardı.

Krondor'dan kurtulduklarını fark edince Arutha tuhaf bir neşe hissetti. Sonra Amos'un küfür ettiğini duydu. "Bakın!"

Sökmeye henüz yüz tutmuş şafağın ilk ışıklarında Arutha, Amos'un işaret ettiği yerdeki loş siluete baktı. Limana girerken gördükleri üç direkli savaş gemisi Soylu Griffin dalgakıranın arkasında, şehrin hiçbir noktasından görülemeyecek bir yerde demirliydi. "Onun da Jessup'un filosuyla birlikte gittiğini sanıyordum," dedi Amos. "Şu Radburn'un kurnazlığına lanet olsun. O gemiye biner binmez peşimize düşerler." Bağırarak tüm yelkenlerin açılmasını emrettikten sonra geride kalan gemiyi izledi. "Yerinizde olsam Ruthia'ya dua ederdim, Majesteleri. O gemi yola çıkmadan yeterince zaman kazanabilirsek, hâlâ kurtulabiliriz. Ama Şans Tanrıçası'nın vereceği iyi talihin her kırıntısına da ihtiyacımız olacak."

* * *

Sabah berrak ve soğuktu. Amos ve Vasco tayfaların çalışmalarını takdirle izliyorlardı. Deneyimsiz adamların yerine, Trevor Hull'ın tek tek seçtiği adamlar getirilmişti. İşlerini çabuk ve iyi yapıyorlar, Deniz Kırlangıcı da son hızla batıya doğru yol alıyordu.

Anita'ya aşağıda bir kamara verilmişti, Arutha ve Martin ise güvertede, Amos'un yarımdaydılar. Gözcü ufkun açık olduğunu bildirdi.

"Şanslarımız eşit sayılır, Majesteleri," dedi Amos. "O devasa gemiyi ellerinden geldiğince çabuk hareket ettirdilerse, ancak bir iki saat çalabilmişiz, demektir. Kaptanları yanlış rotayı da seçebilir, ama Jessup'un deniz pusunsundan uzak durmaya çalıştığımızı anlarlarsa, büyük olasılıkla Kesh sahiline yakın kalarak yol alırlar, bizi kaybetmektense bir Kesh savaş

gemisine rastlama riskini göze alacaklardır. Onlara rastlamadan iki gün yol almadıkça içim rahat etmeyecek.

"Ama hemen yola çıkmış olsalar bile, her saat aradaki mesafeyi ancak biraz kapatabilirler. Bu yüzden, bizi gördüklerine emin olana dek hepimiz biraz dinleneceğiz. Aşağı inin, bir şey olursa sizi çağırırım."

Arutha başını sallayarak yanından uzaklaştı. Martin de onu izledi. Martin'e iyi uykular dileyerek Avcıustası'nın Vasco ile paylaştığı kamarasına girişini izledi. Arutha kendi kamarasına girdi ve Anita'nın yatağında oturduğunu görünce durdu. Yavaşça kapıyı kapatarak, "Kendi kamaranda uyuduğunu sanıyordum," dedi.

Kız hafifçe başını salladı, sonra birden aralarındaki kısa mesafeyi hızla geçerek başını onun göğsüne yasladı. Hıçkırıklar arasında, "Cesur olmaya çalıştım, Arutha," dedi, "ama çok korkuyorum."

Arutha bir an ne yapacağını bilemez bir halde kalakaldı, sonra onu nazikçe kollarının arasına aldı. Kendine güven pozu yıkılmış ve Arutha onun ne kadar genç olduğunu fark etmişti. Saray eğitimi ve tavırları, bir ay boyunca kaba saba Şakacıların yanında kendini idare etmesini sağlamıştı, ama taşıdığı bu maske baskıya daha fazla dayanamamıştı. Arutha onun saçlarını okşayarak, "Her şey düzelecek," dedi.

Onu yatıştıracak başka şeyler de söyledi, ama bu kadar yakın olmasının verdiği rahatsızlıkla, ne söylediğinin kendisi de farkında değildi. Onu hâlâ bir kız çocuğu gibi görmesine neden olacak kadar genç, ama aynı zamanda bu görüşten kuşku duymasına neden olacak kadar da büyüktü. Sarayın genç kadınlarıyla Roland gibi neşeyle flört etmeyi hiç becerememiş, ciddi konuşmaları tercih etmiş, bu da kadınların kendisinden soğumasına neden olmuştu. Lyam gibi sarı saçları, yakışıklılığı ve gülen, rahat tavırlarıyla onların dikkatini de çekememişti. Genel olarak kadınlar onu huzursuz ediyorlardı ve bu kadın -ya da kız, karar veremiyordu -onu her zaman olduğundan daha huzursuz ediyordu.

Gözyaşları dinince onu küçük kamaradaki tek sandalyeye oturttu, kendisi de yatağa oturdu. Kız bir kez burnunu çektikten sonra, "Özür dilerim, bu çok yakışıksız," dedi.

Arutha birdenbire güldü. İçten bir ifadeyle, "Ne kızsın ama!" dedi. "Senin yerinde ben olup da kendimi saraydan kaçırtsam, katil ve hırsızların arasında saklansam ve Radburn'un çakallarını atlatsam, çoktan darmadağın olmuştum," dedi.

Kız elbisesinin kolundan küçük bir mendil çıkarıp zarif bir hareketle burnunu sildi. Sonra ona bakarak gülümsedi. "Bunu söylediğin için teşekkürler, ama bence sen daha iyisini yapardın. Son birkaç haftadır Martin senden çok söz etti, ona göre çok cesur bir adamsın."

Arutha bu ilgi karşısında utanmıştı. "Avcıustası'nın her şeyi abartmak gibi bir huyu var," dedi, bunun yalan olduğunu kendisi de bilerek. Konuyu değiştirdi. "Amos o gemiyi iki gün boyunca görmezsek kurtulacağımızı söylüyor."

Kız bakışlarını indirdi. "Bu iyi."

Uzanıp kızın yanağındaki bir gözyaşını sildi, sonra utanarak elini geri çekti. "Crydee'de yanımızda, Guy'ın çevirdiği dolaplardan uzakta ve güvende olacaksın. Kız kardeşim seni evimizde iyi ağırlar."

Belli belirsiz gülümsedi. "Yine de annem ve babam için endişeleniyorum."

Arutha kızın korkularını gidermek için elinden geleni yapıyordu. "Sen Krondor'dan güven içinde ayrıldığına göre, Guy anne ve babana zarar vermekle bir şey elde edemez. Babam hâlâ bir evlilik anlaşması imzalamaya zorlayabilir, ama Erland artık bunu kabul etse de, sana bir zarar gelmez. Sen ondan uzakta olacağın için bu sadece boş bir nikâh olur. Bütün bunlar sona ermeden önce sevgili kuzenim Guy ile hesaplaşacağız."

Kız iç çekti, sonra yüzündeki gülümseme yayıldı. "Teşekkürler, Arutha. Sayende kendimi daha iyi hissediyorum."

Arutha ayağa kalkarak, "Uyumaya çalış," dedi. "Ben de şimdilik senin kamaranı kullanacağım." Kız gülümseyerek Arutha'nın yatağına uzandı. Arutha çıkarken kapıyı kapattı. Birdenbire dinlenmeye pek ihtiyacı olmadığını hissederek güverteye döndü. Amos dümencinin yanında durmuş, gözlerini geriye dikmişti. Arutha yanma yaklaştı. "Orada, ufukta, görebiliyor musun?" dedi Amos.

Arutha gözlerini kısınca, gökyüzünün mavisi üzerinde küçük, beyaz bir zerrecik gördü. "Radburn mü?"

Amos kıç yatırmasından aşağıya tükürdü. "İyi bildin. Başlangıçta açtığımız ara giderek kapanıyor. Ama dedikleri gibi, kıçtan yapılan takip uzun bir takiptir. Günün geri kalanı boyunca arayı yeterince koruyabilirsek, gece onları atlatabiliriz -tabii ayların geçişimizi aydınlatmasına engel olacak kadar bulut olursa."

Arutha bir şey söylemeden, ufuktaki zerreciği izledi.

Gün boyunca, peşlerindeki geminin ağır ağır büyümesini izlemişti. Küçük zerrecik başlangıçta çıldırtıcı bir ağırlıkla, şimdi ise endişe verici bir hızla büyüyordu. Arutha artık bulanık bir beyazlıktan ibaret olmayan yelkenlerini açıkça seçebiliyor, direğin ucunda da kuşkusuz Guy'ın sancağı olan siyah bir noktacık görebiliyordu.

Amos hızla yol alan Deniz Kırlangıcı'nın tam karşısında batan güneşe baktı, sonra peşlerindeki gemiye döndü. Yukarıdaki gözcüye, "Onu seçebiliyor musun?" diye bağırdı.

Gözcü aşağıya, "Üç direkli savaş gemisi, Kaptan," diye bağırdı.

Amos Arutha'ya baktı. "Soylu Griffin. Bizi güneş batarken yakalar. On dakika daha ileride olsak ya da saklanabileceğimiz bir hava olsaydı ya da onlar birazcık daha yavaş olsalardı..."

"Ne yapabilirsin?"

"Pek fazla şey değil. Tam rüzgâr alırken bizden daha hızlı, yelken numaralarıyla atlatamayacağımız kadar hızlı. Tam yaklaştığı sırada kemere dönsem, araya biraz mesafe koyabiliriz; ikimiz de hız kaybederiz, ama onlar bir süre daha o hızla yol alırlar. Sonra yelkenleri rüzgâra göre düzeltir düzeltmez bizi yakalarlar. Ama o zaman da güneye doğru yönelmiş oluruz, bu kıyı kesiminde de oldukça zorlu sığlıklar ve kayalıklar var, buraya da pek uzak değiller. İş şansa kalır. Hayır, rüzgâr üstü tarafından gelirler. Yanımıza geldiklerinde uzun direkleri rüzgârımızı keser ve bir izin bile istemeden gemiye çıkacak kadar yaklaşıverirler."

Arutha bir yarım saat daha yaklaşan gemiyi izledi. Martin de güverteye gelerek, iki gemi arasındaki mesafenin her dakika birkaç metre daha azalışını izledi. Amos gemiyi rüzgârı tam alacak şekilde tutarak son hızla ilerlemesini sağlıyor, ama diğer gemi yine de yaklaşıyordu.

"Lanet olsun!" dedi Amos, öfkesinden neredeyse köpürecekti. "Doğuya doğru kaçıyor olsak karanlıkta izimizi kaybettirirdik, ama birazdan güneş batınca, akşam gökyüzünde siluetimiz ortaya çıkacak. Biz onları göremezken onlar bizi hâlâ görebiliyor olacaklar."

Güneş batarken kovalamaca devam ediyordu. Güneş kara-yeşil renkli denizin üzerinde öfkeli, kızıl bir top gibi ufka yaklaşırken, savaş gemisi bin metreden daha yakından izliyordu onları.

"O devasa kundaklı yaylarla donanıma zarar vermeyi ya da güverteyi dümdüz etmeyi deneyebilirler," dedi Amos, "ama kız gemide olduğu için Radburn ona zarar verme korkusuyla bu riske girmeyebilir."

Dokuz yüz, sekiz yüz metre, Soylu Griffin önlenemez bir süratle üzerlerine geliyordu. Arutha halatlar arasında küçük siluetler halindeki, batan güneşin kızıla boyadığı yelkenlerin önünde kapkara duran figürleri seçebiliyordu.

Peşlerindeki gemi beş yüz metreye kadar yaklaştığı sırada gözcü, "Sis!" diye bağırdı.

Amos yukarı baktı. "Ne tarafta?"

"Güneybatıda. Bir mil ya da daha uzakta."

Amos hemen kıç tarafa doğru koştu, Arutha da onu izledi. Uzakta güneş batarken, sol tarafta kara denizin üzerinde uzanan puslu, beyaz hattı görebiliyorlardı. "Tanrılar adına!" diye bağırdı Amos. "Bir şans doğdu."

Amos dümenciye güneybatıya kırmasını bağırarak kıç tarafına doğru koştu, Arutha da bir adım arkasından onu izliyordu. Kıça ulaştıklarında, yaptıkları dönüşün iki gemi arasındaki mesafeyi yarıya indirdiğini gördüler. Amos, "Martin," dedi, "dümencilerine nişan alabilir misin?"

Martin gözlerini kısarak, "Biraz karanlık, ama zor bir hedef değil," dedi.

"Onu rotasından çıkarmayı denesene."

Martin yanından hiç ayırmadığı yayını çıkarıp ayarladı. Bir yardalık bir ok çıkarıp, yaklaşan gemiye döndü. Geminin sallanmasına karşı ağırlığını dengeleyerek bekledi, sonra oku bıraktı. Ok öfkeli bir kuş gibi suyun üzerinde bir yay çizerek, peşlerindeki geminin kıç tarafının üzerinden arkasına uçtu.

Martin okun uçuşunu izledi, sonra kendi kendine, "Ah," diye mırıldandı. Akıcı, tek bir hareketle bir ok daha çıkarıp yayına yerleştirdi ve çekip bıraktı. Ok ilkiyle aynı yolu izledi, ama diğer geminin arkasını aşıp gitmek yerine kıç yatırmasına saplanarak, dümencinin başının yalnızca birkaç santimetre yukarısında titreyerek kaldı.

Deniz Kırlangıcı'ndakiler, Soylu Griffin'in dümencisinin dümeni bırakıp kendini güverteye attığını görebiliyorlardı. Savaş gemisi rotasından çıkıp uzaklaşmaya başladı. Martin, "İyi bir atış için biraz fazla rüzgâr var," dedikten sonra, ilkinden birkaç santimetre daha yakına bir başka ok yollayarak dümeni başıboş bıraktı.

İki gemi arasındaki mesafe ağır ağır artmaya başladı ve Amos tayfalarına döndü. "Herkese duyurun. Ben sessizlik emri verdikten sonra fısıldayan bile olursa balıklara yem olur."

Savaş gemisi bir dakika kadar başıboş yol aldı, sonra rotasına döndü. "Görünüşe bakılırsa bize tam cephelerini dönmeyecekler, Amos," dedi Martin. "Yelkenlerin içinden kimseyi vuramam."

"Hayır, ama baş taraftaki şu herifleri mancınıklarının başından uzak tutabilirsen minnettar olurum. Galiba Radburn'ü fena kızdırdın."

Martin ve Arutha, mancınıkçıların silahlarını hazırladıklarını gördüler. Avcıustası peşlerindeki geminin baş tarafına doğru bir dizi ok gönderdi, biri daha yolunu yarılamamışken bir tane daha atıyordu. İlk ok bir adamı bacağından vurarak devirdi, diğerleri de korunmak için kaçıştılar.

"Sis tam karşımızda, Kaptan!" diye bir bağırış geldi yukarıdan.

Amos dümencisine döndü. "Tam yol iskele."

Deniz Kırlangıcı güneye doğru kırdı. Soylu Griffin peşini hiç bırakmıyordu, artık dört yüz metreden daha yakındı. Rotalarını değiştirdikleri anda da rüzgâr durdu. Sis duvarına yaklaşırken Amos Arutha'ya, "Orada osuruk kadar bile rüzgâr olmaz," dedi, "dalgalanan bezlerin sesinin bizi ele vermemesi için yelkenleri toplatıyorum."

Bir anda gri ve bulanık, güneş ufukta batarken hızla kararan bir sis duvarına girdiler. Savaş gemisi gözden kaybolur kaybolmaz Amos, "Yelkenleri toplayın!" dedi.

Tayfalar yelkenleri çekince gemi hemen yavaşladı. Ardından Amos, "Tam yol sancak, sessizliğin başladığını duyurun," dedi.

Gemi bir anda bir mezarlık kadar sessizleşti. Amos Arutha'ya dönüp, "Burada batıya akan akıntılar var," diye fısıldadı. "Kendimizi onlara bırakacak ve Radburn'ün kaptanının yalnızca Kraliyet Denizi'ni tanıdığını umacağız."

Dümenciye, "Dümeni ortaya al," diye fısıldadı. Vasco'ya dönerek, "Serenleri bağlasınlar," dedi. "Yukarıdakiler de hiç kıpırdamasınlar."

Arutha birden sessizliğin ayırımına vardı. Kovalamacanın patırtısından, esen serin kuzey rüzgârından, serenlerde şarkı söyleyen ip ve bezlerden, durmaksızın dalgalanan yelkenlerden sonra bu boğuk sis duvarı olağanüstü derecede sessizdi. Arada bir kıpırdayan bir serenin gıcırtısı ya da bir ipin şaklaması, karanlıkta duyulan tek sesti. Sonsuz gibi görünen gecede dakikalar korkuyla geçiyordu.

Sonra bir alarm veriliyormuşçasına, bir gemi ve insan sesleri duydular. Cılız rüzgârda ilerlerken hışırdayan yelken bezlerinin sesleri dört bir yandan yankılanıyordu. Arutha dakikalar boyunca bir şey göremedi, sonra

arkalarında, kuzeydoğudan güneybatıya doğru hareket eden zayıf bir ışık karanlığı deldi, Soylu Griffin'in fenerleriydi bunlar. Deniz Kırlangıcın'ndaki herkes, güvertedekiler de, yukarıdakiler de yapacakları bir gürültünün suyun üzerinde kolayca taşınacağı korkusuyla hiç kıpırdamadan duruyorlardı. Diğer gemiden "Lanet olsun, sessiz olun biraz! Kendi gürültümüzden onları duyamıyoruz!" bağırışları geliyordu. Sonra bir anda her yer, Soylu Griffin'in yelken ve iplerinin yalpalanmaları dışında sessizliğe büründü.

Karanlıkta beklerken ne kadar zaman geçtiğini bilemiyorlardı. Sonra korkunç, yıldırım düşmesi gibi bir gıcırtı, ezilen tahtaların çıkardığı bir kırılma sesi duyuldu. Bir anda her yeri çığlık çığlığa bağıran adamların panik halindeki haykırışları sardı.

Amos diğerlerine döndü, karanlıkta hayal meyal seçiliyorlardı. "Kayalıklara bindirdiler. Seslere bakılırsa omurgayı tam altından parçalamışlar. Artık hepsi ölü adamlar." Dümenin kuzeybatıya, sığlık ve kayalıklardan uzağa kırılmasını emretti ve denizciler aceleyle yelkenleri açmaya koyuldular.

"Kötü bir ölüm şekli," dedi Arutha.

Güverteye getirilen fenerlerin ışığıyla biraz aydınlanan Martin omuzlarını silkti. "İyisi var mıdır ki? Daha kötülerini de gördüm."

Arutha güverteden ayrılırken boğulan adamların cılız, acınası bağırışları hâlâ duyuluyor, Vasco'nun geminin harekete geçmesi yolundaki dünyevi seslenişleriyle ürkütücü bir tezat oluşturuyordu. Kamara iskelesinin kapısını kapatıp, sinir bozucu sesleri dışarıda bıraktı. Kendi kamarasının kapısını sessizce açınca, pencere kanadının arkasındaki bir mumun cılız ışığında uyuyan Anita'yı gördü. Kestane rengi saçları dağılmış, neredeyse simsiyah görünüyordu. Kapıyı örtmeye başlamıştı ki kızın, "Arutha?" dediğini duydu.

İçeri girdi, kız loş ışıkta kendisini izliyordu. Yatağın kenarına oturdu. "İyi misin?" diye sordu.

Anita başıyla onaylayıp gerindi. "Çok derin uyumuşum." Gözleri büyüdü. "Her şey yolunda mı?" Doğrulup yüzünü onunkine yaklaştırdı.

Arutha uzanıp onu kollarıyla sararak kendine doğru çekti. "Her şey yolunda. Artık kurtulduk."

Kız iç çekip, başını onun omzuna yasladı. "Her şey için teşekkür ederim, Arutha."

Arutha bir şey söylemedi, birden güçlü bir koruma duygusuna, Anita'yı tehlikelerden koruyup esirgeme duygusuna kapılmıştı. Uzun saniyeler boyunca öylece oturdular, sonra Arutha kabaran duygularını bastırdı. Biraz geri çekilerek, "Herhalde acıkmışsındır," dedi.

Kız içten, neşeli bir sesle güldü. "Evet, aslına bakarsan açlıktan ölüyorum."

"Aşağı bir şeyler göndertirim," dedi, "ama korkarım, Şakacıların verdiklerinin yanında bile yavan kalacak."

"Fark etmez."

Güverteye çıkıp bir denizciye Prensese hemen bir şeyler getirmesini söyledi, döndüğünde ise onu saçını tararken buldu. Kız, "Herhalde berbat görünüyorumdur," dedi.

Arutha birden içinde yükselen bir gülme hissini bastırmak zorunda kaldı. Nedenini kendisi de bilmiyordu, ama açıklanamaz bir mutluluk içindeydi. "Hiç de değil," dedi. "Hatta çok güzel görünüyorsun."

Kız saçını taramayı bıraktı, Arutha kızın bir an son derece çocuksu, bir an sonra ise bir o kadar kadınsı görünmesi karşısında hayret içindeydi. Kız ona gülümsedi. "Krondor'a son geldiğin zaman, babamın sarayındaki akşam yemeğinde seni gizlice izlediğimi hatırlıyorum."

"Beni mi? Tanrı aşkına, neden?"

Kız soruyu duymazdan geldi. "Seni o zaman da yakışıklı bulmuştum, ama biraz katıydın. Bir çocuk seni görebilmem için beni havaya kaldırmıştı. Babanın yanındakilerden biriydi. Adını unuttum, ama bir büyücünün çırağı olduğunu söylemişti."

Arutha'nın gülümsemesi silindi. "O Pug idi."

"Ne oldu ona?"

"Savaşın ilk yılında kayboldu."

Kız fırçasını bıraktı. "Üzüldüm. Haşarı bir çocuğa nazik davranmıştı."

"İyi bir çocuktu, cesurca şeylerin üstesinden gelirdi, kız kardeşim için de çok özel biriydi. O kaybolduktan sonra uzun süre yas tuttu." Karamsarlığından sıyrılarak, "Şimdi, Krondorlu bir Prenses neden uzak ve taşralı bir kuzenini gizlice gözlesin ki?" dedi.

Anita uzun bir an boyunca Arutha'yı süzdükten sonra, "Seni görmek istedim, çünkü babalarımız evlenmemizin muhtemel olacağını düşünüyorlardı," dedi.

Arutha donakalmıştı. Tekrar toparlanmak için tüm gücünü kullanması gerekti. Odadaki tek sandalyeyi çekip oturdu. Anita, "Baban sana bundan hiç söz etmedi mi?" dedi.

Söyleyecek uygun bir şey bulamayan Arutha yalnızca olumsuz anlamda başını salladı.

Anita onayladı. "Biliyorum, savaş ve bir sürü şey. Sen Rillanon'a gittikten sonra her şey gerçekten çok karıştı."

Arutha yutkundu, ağzının kuruduğunu hissediyordu. "Babalarımızın bizim... evliliğimiz hakkındaki şu planları da neyin nesi?"

Arutha Anita'ya baktı, kızın yeşil gözlerinde parlayan yalnızca titrek mum ışığı değildi. "Korkarım ki, devlet meseleleri. Babam taht üzerindeki hakkımı güçlendirmek istiyordu, Lyam da büyük oğul olduğu için çok tehlikeliydi. Sen idealdin, çünkü Kral buna karşı çıkmazdı... ya da o zaman çıkmadı. Şimdi Guy peşimde olduğuna göre, sanırım Kral da bunu onaylar."

Arutha birden sinirlenmişti, nedenini kendisi de bilmiyordu. "Herhalde bize de danışmazlar!" Sesi yükselmişti.

"Lütfen, bunları yapan ben değilim."

"Üzgünüm, seni kırmak istemedim. Ama evlenme konusunu hiç düşünmemiştim, hele devlet meseleleri yüzünden." Çarpık sırıtışı yeniden belirdi. "Bu genellikle en büyük erkek evlatları ilgilendirir. Biz ikinci evlatlar genellikle bulabildiğimizin en iyisiyle yetinmek zorunda kalırız, yaşlı, dul bir kontes ya da zengin bir tüccarın kızıyla." Durumu hafife alarak geçiştirmeye çalışıyordu. "Şansımız varsa, bu zengin bir tüccarın güzel kızı olur, ama çoğu zaman şansımız yoktur." Neşeli olmayı beceremeyince yerine oturdu. Nihayet, "Anita," dedi, "Crydee'de ne kadar kalman gerekiyorsa o kadar kalacaksın." "Tsuraniler yüzünden bu bir süre için tehlikeli olabilir, ama bunu da bir şekilde hallederiz; belki de seni Carse'a göndeririz. Bu savaş bitince güvenle evine döneceksin; söz veriyorum. Ve asla, asla kimse seni isteğin dışında bir şey yapmaya zorlayamayacak."

Kapının çalınmasıyla konuşmaları kesildi ve bir denizci içeri girerek dumanı tüten bir kâse balıklı sebze çorbası, kum ekmek ve bir tabak tuzlanmış domuz eti getirdi. Denizci yemekleri masaya bırakıp bir kadeh şarap doldururken Arutha Anita'yı izledi. Denizci çıkınca kız da yemeye başladı.

Arutha onunla havadan sudan sohbet etti, kızın açık, çekici edası onu bir kez daha büyülemişti. Nihayet iyi geceler dileyip kapıyı kapattığı zaman

birdenbire, devlet evliliği fikrinin onu pek de rahatsız etmediğini fark etti. Güverteye çıktı; sis kalkmış, bir kez daha hafif bir meltemle yol alıyorlardı. Gökyüzündeki yıldızlara baktı ve yıllardır ilk kez mutlulukla ıslık çalmaya başladı.

Martin ve Amos dümenin yanında bir şarap tulumunu paylaşıyor, alçak sesle konuşuyorlardı. Amos, "Prens bu gece alışılmadık derecede neşeli görünüyor," dedi.

Martin bir pipodan uzun bir nefes çekti, dumanı rüzgârda hemen dağıldı. "Bahse girerim ki, bu neşesinin kaynağından kendisinin de haberi yoktur. Anita henüz küçük, ama ilgisini uzun süre görmezden geleceği kadar da küçük değil. Kız aklına koyduysa ki bence koymuş, onu bir yıla kalmadan ele geçirir. O da seve seve yakalanır."

Amos güldü. "Ama bunu kolay kolay itiraf etmez. Bahse girerim ki, genç Roland minberin önüne Anita'dan önce geçirilecek."

Martin başını salladı. "Buna bahis mi diyorsun. Roland paçayı kaptıralı yıllar oluyor. Anita'nın daha yapması gereken şeyler var."

"Yani sen hiç âşık olmadın mı, Martin?"

"Hayır, Amos," dedi Martin. "Tıpkı denizciler gibi, ormancılardan da iyi koca olmaz. Uzun, yorucu günler, hatta haftalar boyunca hiç eve uğramadan, yapayalnız. Bu da onları içe dönük, yalnız tipler yapar. Ya sen?"

"Sözünü etmeye değecek bir şey olmadı," dedi Amos. "Yaşlandıkça, neler kaçırdığımı daha çok düşünür oluyorum."

"Ya karşına bir fırsat çıkarsa?"

Amos gülerek, "Sanmam, Martin," dedi, "sanmam."

Gemi rıhtıma yanaşırken Fannon ve Gardan atlarından indiler. Arutha Anita'yı iskeleden indirip, Crydee'nin Kılıçustası ile tanıştırdı.

"Crydee'de tahtırevanımız yok, Majesteleri," dedi Fannon, "ama hemen bir at arabası getirtirim. Şatoya kadar yolumuz uzun."

Anita gülümsedi. "Ata binebilirim, Kılıçustası Fannon. Fazla hırçın olmayan her at işimi görür."

Fannon adamlarından ikisine ahıra gidip Carline'in binek atlarından birini ve uygun bir eyer getirmelerini emretti. Arutha, "Haberler nedir?" diye sordu.

Fannon Prens'i biraz uzağa çekerek, "Dağlarda karların erimesi gecikti, Majesteleri, bu yüzden henüz ciddi bir Tsurani hareketi yok. Küçük sınır

karakollarından birkaçına baskınlar yapıldı, ama buraya baharda bir saldırı olacağına dair hiçbir alamet yok. Belki de babanıza doğru hareket ederler."

"Umarım haklısındır, çünkü Krondor garnizonunun büyük bir kısmı Babamın yanında." Krondor'da olanları ana hatlarıyla çabucak anlattı, Fannon da dikkatle dinledi.

"Babanın kampına gitmemekle iyi yapmışsın. Bence durumu doğru değerlendirmişsin. Dük Borric ordusuyla Guy'a karşı yürürken büyük bir Tsurani saldırısıyla karşılaşmasından daha büyük bir felaket olamazdı. Bir süre bunu kendimize saklayalım. Baban olanları eninde sonunda öğrenecektir, ama Guy'ın ihanetini öğrenmesi ne kadar zaman alırsa, Tsuranileri bir yıl daha körfezde tutma şansımız da o kadar artar."

Arutha sıkıntılıydı. "Bu uzun süre devam edemez, Fannon. Bu savaşı bir an önce sona erdirmeliyiz." Bir an için geri dönünce, şehir halkının ağızları açık bir halde Prenses'i izlediklerini gördü. "Yine de, en azından Tsuranilere karşı bir şeyler düşünecek kadar zamanımız var, tabii bir şey düşünebilirsek."

Fannon bir an düşündü, ağzını açtı, sonra durdu. Ciddi, âdeta acı dolu bir ifadeye büründü. Arutha, "Ne oldu, Kılıçustası?" dedi.

"Sizi acı ve üzücü bir haberle karşılıyorum, Majesteleri. Toprak Beyi Roland öldü."

Arutha bu haber karşısında yıldırım çarpmışa dönmüştü.

Bir an için Fannon'un tatsız bir şaka yaptığını sandı, aklı duyduklarını kabullenmek istemiyordu. Nihayet, "Ne... nasıl?" dedi.

"Haberi üç gün önce Baron Tolburt'ten aldık, o da büyük acı içinde. Toprak Beyi bir Tsurani baskını sırasında öldürülmüş."

Arutha tepedeki şatoya baktı. "Ya Carline?"

"Tahmin edeceğiniz gibi. Ağlıyor, ama iyi dayandı."

Arutha boğazında düğümlenen hıçkırıkları bastırdı. Anita, Amos ve Martin'in yanına dönerken yüzü taştan bir maske gibiydi. Krondor Prensesi'nin rıhtımda olduğu haberi duyulmuştu. Fannon ve Gardan'ın yanında gelen askerler sessizce onun çevresini sarmış, şehir halkını uygun bir mesafede tutarlarken Arutha da kötü haberi Amos ve Martin'le paylaştı.

Az sonra atlar geldi ve şatoya doğru yola çıktılar. Arutha atını mahmuzlayıp önden gitti, diğerleri saray avlusuna girmeden o atından inmişti bile. Hizmetkârların çoğu onu bekliyorlardı, fazla formalitelere girmeden Kâhya Samuel'e, "Krondor Prensesi konuğumuz olacak," diye

seslendi. "Odaları hazırlattır. Büyük salona dek ona eşlik et ve birazdan yanına geleceğimi söyle."

Prensleri geçerken hemen esas duruşa geçen muhafızların arasından içeri girdi. Carline'in dairesine gelip kapıyı çaldı. İçeriden gelen yumuşak ses, "Kimsiniz?" dedi. "Arutha."

Kapı hemen açıldı ve Carline kendini kardeşinin kollarına atıp ona sımsıkı sarıldı. "Ah, döndüğüne öyle sevindim ki. Bilemezsin." Bir adım gerileyip ona baktı. "Özür dilerim. Atla seni karşılamaya gelecektim, ama bir türlü kendimi toparlayamadım."

"Fannon az önce haberi verdi. Çok üzüldüm."

Kız onu sakince süzdü, yüzünde bir kabullenmişlik ifadesi vardı. Onu elinden tutup odasına aldı. Bir divana oturarak, "Bunun olabileceğini hep biliyordum," dedi. "Bilirsin, çok aptalca bir şey. Baron Tolburt çok uzun bir mektup yazmış, zavallı adam. Oğlunu çok az görebildi, o da çok sarsıldı." Gözyaşları süzülmeye başladı, Arutha'ya arkasını dönerek yutkundu. "Roland öldüğünde..."

"Bana anlatmak zorunda değilsin."

Kız başını salladı. "Ben iyiyim. Acı veriyor..." Gözyaşları yine süzülmeye başladı, ama onlara aldırmadan konuştu. "Ah, çok acı veriyor, ama acıyı atlatacağım. Bunu bana Roland öğretti, Arutha. Tehlikeli olacağını ve ölecek olursa, hayatımı devam ettirmek zorunda olduğumu biliyordu. Bana çok iyi öğretti. Bence nihayet onu ne kadar sevdiğimi anladığım ve bunu ona söylediğim için, bu kayıpla başa çıkacak gücü buldum.

"Roland bir çiftçinin ineklerini kurtarmaya çalışırken ölmüş." Gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Bu tam onun yapacağı şey, değil mi? Tüm kışı kaleyi istihkâm ederek geçirdi ve ilk çıkan sorun da, birkaç sıska ineği çalmaya çalışan bir avuç Tsurani oldu. Roland adamlarıyla onları kovalamaya gitmiş, ama bir okla vurulmuş. Tek yaralanan o olmuş, kaleye götürülemeden de ölmüş." Derin bir iç çekti. "Bazen öyle şakalar yapardı ki, neredeyse bunu bilerek yaptı, diyeceğim."

Ağlamaya başladı, Arutha da sessizce izledi. Hemen kendini toparlayarak, "Bunun bir faydası yok," dedi. Kalkıp bir pencereden dışarı bakarak, "Bu aptal savaşa lanet olsun," dedi.

Arutha yanına gelip bir an ona sımsıkı sarıldı. "Bütün savaşlara lanet olsun," dedi.

Birkaç dakika sessizce durdular, sonra Carline, "Şimdi söyle bakalım, Krondor'dan ne haberler var?" dedi.

Arutha Krondor'da yaşadıklarını kısaca özetledi, bir yandan da dikkatini ondan ayırmıyordu. Roland'ın kaybını, Pug için yas tuttuğu sırada olduğundan çok daha kolay kabullenmiş gibiydi. Arutha acısını paylaşıyordu, ama bir yandan da iyi olacağından kuşkusu yoktu. Carline'in son birkaç yılda bu kadar olgunlaştığını görmek onu sevindiriyordu. Anita'nın kurtarılışını anlatmayı bitirince, Carline sözünü kesti. "Anita, yani Krondor Prensesi, burada mı?"

Arutha başıyla onayladı ve Carline, "Korkunç görünüyor olmalıyım, sense Krondor Prensesi'ni buraya getiriyorsun," dedi. "Arutha, bir canavarsın sen." Cilalı metalden bir aynanın önüne koşarak yüzüyle oynamaya, nemli bir bezle silmeye başladı.

Arutha gülümsedi. Yas maskesinin altında, kız kardeşi hâlâ kendine özgü ruhunu gösteriyordu.

Carline saçlarını tararken kardeşine döndü. "Güzel bir kız mı, Arutha?"

Arutha'nın çarpık gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü. "Evet, güzel olduğunu söyleyebilirim."

Carline Arutha'nın yüzüne baktı. "Anlaşılan onu yakından tanımam gerekecek." Tarağını bırakıp elbisesini düzeltti. Elini ona uzatarak, "Gel," dedi, "genç hanımı bekletmemeliyiz."

El ele odadan çıkıp, Anita'ya hoş geldin demek üzere ana salona inen merdivenlerden indiler.

YÜCE

BOŞ BİR EV, ŞEHRE TEPEDEN BAKIYORDU.

Evin üzerine yapıldığı arsa, bir zamanlar büyük bir aileye ev sahipliği yapmıştı. Ontoset şehrini çevreleyen sayısız sıradağların en yükseğinin tepesindeki bu yer, şehrin ve ötesindeki denizin manzarasını en iyi gören yer sayılıyordu. İmparatorluk'un kurnazca, ama ölümcül politik çatışmalarının birinde kaybeden tarafta oldukları için aile toplumda düşük bir konuma gelmişti. Civarda bulunabilecek en iyi yer olmasına rağmen, mülkle özdeşleşen uğursuzluk batıl inançlı Tsuraniler için fazlasıyla gerçekti ve ev bakımsız, mülk de harap bir haldeydi.

Bir gün şehirde, bazı kula çobanlarının tepeden eski eve doğru çıkan yalnız, kara cüppeli birini gördükleri haberi duyuldu. Hepsi de toplumsal konumları gereği yapmaları gerekeni yaptılar, ondan uzak durmaya çalıştılar. Bölgeden ayrılmamış, hayvanlarına bakıyorlardı ki -kıt kazançlarının tek kaynağı: kula yünü- gün ortasına doğru büyük bir gürültü duydular, âdeta sema, tüm gök gürültülerinin büyük babası tarafından paramparça edilmişti. Sürü korku içinde dağıldı, bazıları tepenin eteklerine kaçtılar. Çobanlar da daha az korkmuş değillerdi, ama işleri gereği korkularını bir tarafa bırakıp hayvanların peşinden gittiler.

Çobanlardan Xanothis adındaki biri, bir zamanlar meşhur olan tepeye çıkınca, orada duran, daha önce de gördüğü kara cüppeli büyücü ile karşılaştı. Daha birkaç saniye önce harap haldeki evin bulunduğu yerde dumanı tüten, çıplak, çevresini saran otlardan hayli aşağı seviyede, geniş bir toprak parçası yatıyordu. Bir Yüce'nin işine karışmış olduğundan korkan Xanothis gerilemeye başladı, Yüce'nin sırtı çobana dönük, kukuletası da örtülü olduğu için fark edilmeyeceğini umuyordu. Geriye doğru ilk adımı attığı anda büyücü dönüp koyu kahverengi, tedirgin edici gözleriyle ona baktı.

Çoban gelenek gereği dizlerinin üzerine çöküp bakışlarını indirdi. Tamamen de alçalmadı, çünkü özgür bir adamdı ve soylu olmamakla birlikte, ailesinin başıydı.

"Kalk," diye emretti büyücü.

Biraz şaşıran Xanothis, bakışlarını kaldırmadan doğruldu. "Bana bak."

Bakınca, kukuletanın içindeki yüzün kendisini dikkatle süzdüğünü gördü. Açık tenli yüzünü kaplayan, gözler kadar koyu renk sakal Xanothis'i daha da huzursuzlandırmıştı, çünkü yalnızca köleler sakal bırakırlardı. Büyücü bu bariz şaşkınlık karşısında gülümseyerek çobanın etrafında yürüdü ve onu inceledi.

Büyücünün karşısındaki adam bir Tsurani için uzun sayılırdı, kendi bir metre yetmiş santimlik boyundan bile birkaç santim uzundu. Teni dumansız chocha ya da kahve gibi koyu renkti. Gözleri siyahtı, yer yer beyazlaşmış tutamlar dışında saçları da öyle. Çobanın kısa, yeşil giysisinin altında bir zamanlar asker olan birinin yapısı görünüyordu; büyücü bu gerçeği adamın dik duruşundan ve çok sayıdaki yarasından da anlamıştı. Ellisini geçmiş görünüyordu, ama hâlâ zorlu çoban hayatını sürdürebiliyordu. Daha kısa boylu olmakla birlikte, bu adam Crydeeli Gardan'ı andırıyordu.

Büyücü tekrar adamın önüne gelince, "Adın?" diye sordu. Xanothis cevap verdi, sesi huzursuzluğunu belli ediyordu. Sonra büyücü, "Sence de burası bir ev yapmak için iyi bir yer mi, çoban?" diye sorarak onu şaşırttı.

Aklı karışan Xanothis kekeleyerek, "Eğer... eğer. İsteğiniz buysa, Yüce."

"Benim ne düşündüğümü sorma!" diye kestirip attı büyücü. "Ben senin fikrini sordum!"

Xanothis utancı karşısında duyduğu öfkeyi zorlukla gizleyebiliyordu. Yüceler kutsaldılar ve birinin karşısında hata yapmak, utanç kaynağı sayılırdı. "Bağışla, Yüce buranın tanrıların sevmediği bir yer olduğu söylenir."

"Peki, bunu söyleyenler kim?"

Büyücünün sesinin sertliği, yaşlı adamın başını bir darbe yemiş gibi dikmesine neden oldu. Gözleri kızgınlığını pek saklayamıyordu, ama sakin bir sesle, "Şehirde yaşayanlar, Yüce ve köylerdeki diğer insanlar." Çobanın gözleri büyücününkilere takılıp kaldı.

Büyücünün gözlerinin kenarları neşeli bir ifadeyle kırıştı ve dudakları biraz gerildi, ama sesi hâlâ çınlıyordu. "Ama sen böyle düşünmüyorsun çoban, değil mi?"

"Ben on beş yıl askerlik yaptım, Yüce. Gördüğüm kadarıyla tanrılar çoğu zaman kendi başlarının çaresine bakmayı bilenleri severler."

Bu söz üzerine büyücü gülümsedi, ama ifadesi pek de sıcak değildi. "Kendine güvenen bir adam. Güzel. Benzer şekilde düşündüğümüze memnun oldum, çünkü malikânemi buraya kurmayı düşünüyorum ve deniz manzarası hoşuma gider."

Bu söz üzerine çobanın kaskatı kesildiği büyücünün dikkatinden kaçmadı ve "Sence de uygun mu, Ontosetli Xanothis?" dedi.

Xanothis ağırlığını bir ayağından diğerine vererek, "Yüce benimle şaka ediyor," dedi. "Benim için uygun olmasının ya da olmamasının hiçbir önemi yok, buna eminim."

"Doğru, ama yine de sorumu geçiştiriyorsun. Sence de uygun mu?"

Xanothis'in omuzları biraz gevşedi ve "Sürümü başka yere taşımam gerekecek Yüce," dedi. "Hepsi bu. Saygısızlık etmek istemem."

"Bana bugüne dek burada olan şu evden söz et, Xanothis."

"Orası Almach Lordu'nun eviydi, Yüce. Savaş Lordu makamı için yapılan mücadeleler sırasında Almecho'ya karşı yanlış kuzeni destekledi." Omuzlarını silkti. "Eskiden o evin Güvenlik Şefiydim. Gururlu bir adamdım, bu da bir asker olarak ilerlememe engeldi. Lordum hizmetinden çıkıp evlenmeme izin verdi, ben de karımın babasının sürülerinin başına geçtim. Asker olarak kalsam şimdi ya bir köle, ya ölü ya da bir gri savaşçı olacaktım." Gözlerini denize çevirdi. "Başka ne bilmek istiyorsun, Yüce?"

Büyücü, "Sürülerini bu tepede tutabilirsin, Xanothis," dedi. "Otlanan hayvanlar otları sağlıklı tutar, ben çorak topraklardan hoşlanmam. Yeter ki, onları çalışmalarımı yapacağım ana evden uzak tut, yoksa arada bir içlerinden biri bana yemek olur."

Büyücü başka bir şey söylemeden cüppesinden bir alet çıkarıp çalıştırdı. Bir an için garip bir uğultu duyuldu; ardından da hafif bir pat sesiyle kara cüppeli siluet ortadan kayboldu. Xanothis birkaç dakika sessizce bekledi, sonra kaybolan hayvanlarının peşine düştü.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, bir kamp ateşinin başında ailesine ve diğer çobanlara Yüce'yle karşılaşmasını anlattı. Kimse söylediklerinin doğruluğundan kuşku duymadı, başka hataları olsa da, Xanothis gerçekleri abartacak biri değildi, ama hepsi hayret içinde kaldılar. Bir şeye de hiç alışamadılar: Bunu izleyen aylar boyunca yeni, büyük bir ev inşa edilirken,

zaman zaman bir çoban, aşağıda kulalar otlarken Xanothis'in tepede, bir Yüce ile hararetli bir sohbete daldığına şahit oluyordu.

Tepede artık yeni ve tuhaf bir ev yükseliyordu. Hem çok tartışılan, hem de imrenilen bir yerdi. İmrenmelerin nedeni, Tsurani mimarisinde âdeta bir devrim sayılan tasarımı ve yapısıydı. Geleneksel üç katlı, ortası açık yapı gitmişti. Yerini uzun, tek katlı bir bina almıştı; üzeri kapalı yollarla birçok küçük binaya bağlanıyordu. Yapıların arasındaki çok sayıdaki küçük bahçe ve dolanıp duran suyollarıyla karmakarışık bir şeydi. Tasarımı kadar inşası da bir olay olmuştu, çünkü genel olarak taştan yapılmış ve çatıya pişirilmiş kiremitler dizilmişti. Bazıları bunun yaz sıcağında serinlik sağladığını düşünüyorlardı.

Evin ve sahibinin uyandırdığı hayret duygusuna katkıda bulunan iki nokta daha vardı. Birincisi, projenin yürütülme şekliydi. Büyücü Ontoset'te ilk olarak, bir gün şehirdeki en zengin tefeci olan Tumacel'in evine geldiği zaman görülmüştü. Otuz bin imparatorluk lirası tutarında para almış ve tefeciyi nakit kaybı ile büyük bir zarara sokmuştu. Milamber'in Tsuranilerin bürokrasi tutkusuyla başa çıkma yöntemi buydu. Bir Yüceye hizmet etmesi emredilen her tüccar veya esnaf, geri ödeme yapılması için imparatorluk hazinesine bir dilekçe vermek zorundaydı. Bu da sipariş edilen malların geç gelmesine, isteksiz bir hizmete ve pişmanlığa neden oluyordu. Milamber ise parayı peşin ödeyip, hazineden geri alma işini -muhasebe kayıtları sayesinde kaybını diğer tüccarlardan çok daha iyi açıklayabilecek olan- tefeciye bırakmıştı. İkinci nokta ise dekorasyon tarzıydı. Son derece cafcaflı duvar resimleri kullanmak yerine, yer yer yapılmış dingin, doğal renklerdeki manzara resimleri dışında bina büyük ölçüde boyasız bırakılmıştı. Projede çok sayıda genç ressam görevlendirilmiş, bittikten sonra da onlara inanılmaz derecede talep olmuştu. Bir aya kalmadan, Tsurani resim sanatında yeni bir dalga baş göstermişti.

Dış bahçelerde şu anda elli işçi çalışıyordu, ana dünyaları olan Midkemia'ya özgü giysiler giyiyorlardı ve diledikleri gibi gidip gelmekte serbesttiler. Hepsi de Yüce tarafından bir gün içinde, ödeme yapmaksızın köle pazarından alınmışlardı.

Yolu Ontoset'e düşen birçok kişi öğleden sonralarını civardaki tepelere tırmanıp, evi izleyerek geçiriyordu. Tabii ki, uygun bir uzaklıktan. Çoban Xanothis'e o evde yaşayan tuhaf Yüce hakkında sayısız sorular sorulmuş, ama eski asker hiçbir şey söylememiş, yalnızca bol bol gülmüştü.

"Günümüzde Midkemia'ya açılan büyük gediğin kontrol edilebileceği inancı, yalnızca kısmen doğrudur." Milamber durup, kâtibine sözlerini yazması için zaman tanıdı. "Şunu söyleyebiliriz ki gedikler, zayıf etkili büyüler ya da çok sayıdaki dengesiz büyü aygıtının yan yana bulunması ile de açılabilirler, yani tesadüfi yaradılışları ile bağdaştırılan yok edici enerjiler açığa çıkmadan."

Milamber'in gedik enerjilerinin özel durumları hakkındaki araştırması, tamamlandıktan sonra Meclis'in arşivlerine eklenecekti. Arşivlerden okuduğu diğer projeler gibi, gedikler hakkındaki araştırmalar da Milamber'in büyücü kardeşlerinin çalışmalarında gördüğü büyük bir kusuru sergiliyordu. Genel olarak projeler tamamlanmıyor, bu yüzden eksiklikleri oluyordu. Gedik oluşturma yöntemleri bir kez güvenli bir şekilde geliştirildikten sonra, yapıları hakkındaki daha ileri araştırmalara son verilmişti.

Sözlerine devam ederek yazdırdı: "Kontrol kavramında eksik olan şey, bağlantının sonunu belirleme, gediği 'nişan alma' yetisidir. Fanatha'yı taşıyan geminin Midkemia dünyasındaki Crydee kıyılarında ortaya çıkmasının da gösterdiği gibi, yeni oluşmakta olan bir gedikle zaten var olan bir gedik arasında belli bir bağlantı olması muhtemeldir. Ama bunu izleyen denemelerden de anlaşıldığı gibi, bu bağlantı sınırlıdır ve bu sınırlar henüz tam olarak anlaşılamamıştır. İkinci bir gediğin, ilk gediğe yakın bir bölgede ortaya çıkması olasılığı yüksek olmakla birlikte, kesin de değildir."

Kâtip söylediklerine yetişince Milamber, "Bunun yanında, gediklerin neden tutarsızlıklar gösterdikleri konusu da vardır," diye ekledi. "Anlaşıldığı kadarıyla boyut, oluşumda kullanılan enerji ile orantılı, ama diğer karakteristik özellikler bir düzene tabi değiller. Bazı gedikler tek yönlü" -Milamber bu gerçeği keşfederken çok sayıda değerli aletini yitirmişti- "bazıları ise çift yönlü harekete izin veriyor. Bir de aynı anda beliren ve her ikisi de çıkış ile son arasında tek yollu harekete izin veren iki tek yönlü gedikten oluşan 'bağlı çiftler' var. Birbirlerinden millerce uzakta ortaya çıkabiliyorlar ama yine de birbirlerine bağlılar-"

Milamber'in sözleri, Meclis'ten birinin geldiğini bildiren çanın çalmasıyla kesildi. Kâtibini gönderip, desenli odaya yöneldi. Yürürken, son iki ayda kendini araştırmalarına bu kadar kaptırmasının gerçek nedenini düşündü. Yakında vermek zorunda kalacağı, Katala için Shinzawai malikânesine dönüp dönmeme yolundaki kararını geciktiriyordu.

Milamber onun büyük olasılıkla başka biriyle evlenmiş olabileceğinin farkındaydı, zira ayrılmalarının üzerinden neredeyse beş yıl geçmişti ve kızın onun geri döneceğini umması için bir neden yoktu. Ama zaman ve eğitim, kıza karşı olan duygularını hiç köreltmemişti. Çini desenli ağırlama odasına geldiğinde kararını verdi: Yarın gidip onu görecekti.

Odaya girdiği anda, Hochopepa'nın yerdeki çini desenin üzerine basmadan girdiğini gördü. "Ah, demek geldin," dedi tombul büyücü. "Seni son görüşümün üzerinden iki hafta geçtiği için, bir ziyaret etmeye karar verdim."

"Seni gördüğüme sevindim. Yoğun çalışmalar yapıyorum, bir ara vermek iyi olacak."

Odadan çıkıp, yakındaki çok sayıdaki bahçeden birine geçtiler. "Sana sormak istiyordum," dedi Hochopepa. "Seçtiğin bu desen neyi simgeliyor? Tanıdığım bir şey değil."

"Bir zamanlar bir çeşmede gördüğüm bir şeklin stilize edilerek yeniden yaratılmış hali," dedi Milamber. "Üç yunus."

"Yunus mu?"

İki bodur meyve ağacının arasında minderlere otururlarken, Milamber Midkemialı deniz memelilerini açıkladı.

"Neden o çeşmedeki yunusları seçtin?"

"Bilmiyorum. Belki de bir dürtü. Ayrıca kulede son sınavımı verirken, aklımın bir iki ay sonrasına kadar sindirmediği bir şey de görmüştüm."

"İkisinin birbiriyle ne ilgisi var?"

"Yabancı'ya karşı son mücadelenin sunumu sırasında, Kelewan'in Düşman'ın evrenine girmesine engel olmak için gediği büken, kahverengi cüppeli, tek bir büyücüyü hatırlıyor musun?"

Hochopepa düşünceliydi. "Hatırladığımı söyleyemem, Milamber. Ama o imgeleri yaratmak için kullanılan efsunlar hepimizi farklı faklı etkiler. Kendi gördüklerini başkalarının gördükleriyle kıyaslarsan, çok farklılıklar görürsün. Ama Yabancı'nın zamanında, hepimiz kara cüppeler giyiyorduk. Bu tuhaf, kahverengi cüppeli büyücü kim olabilir?"

"Yıllar önce tanıdığım bir adam," dedi Milamber.

"Bu mümkün değil. O sahne asırlar önce yaşandı."

Milamber gülümseyerek, "Yine de ben onu tanıdım," dedi. "Üç yunus şeklini de, tanışmamızın bir tür anısı olarak seçtim."

"Ne kadar garip. Zaman yolculuğu hakkında çeşitli görüşler öne sürülmüştür ki bu durumun başka bir açıklaması olamaz, tabii barbar aklın kulede sana bir oyun oynamadıysa." Son sözlerini gülümseyerek söylemişti.

Milamber ellerini çırptı ve bir hizmetçi, bir tabak dolusu ikramlık getirdi. Hizmetkâr Netoha, orada daha önce yaşayan ailenin hedonralığını yapmıştı. Milamber onu, bahçelerine istediği çeşitli bitkileri ekebilecek birini ararken bulmuştu. Adam kendisi yaklaşacak kadar cüretkârdı ve bu yanıyla diğer Tsuranilerden ayrılıyordu. İşvereninin malikânesinin çöküşünden beri eğitimini aldığı alanda iş bulamayan Netoha, yıllarca zorlukla geçinebilmişti. Milamber'in onu işe almasında, ihtiyacının olduğu kadar ona acımasının da rolü vardı. Kısa sürede, genç büyücünün aklına bile gelmeyen onlarca konuda yararlılığını ispatlamış ve ilişkileri her ikisi için de de yararlı olmuştu.

Hochopepa ikram edilen tatlılarla içeceği aldı. "Sana bir haber getirdim. İki ay içinde bir İmparatorluk Festivali olacak, oyunlar da var. Gelecek misin?"

Milamber meraklanmıştı. Elinin bir hareketiyle Netoha'yı gönderdi. "Peki, bu festivali bu kadar özel yapan ne? Seni bu kadar hevesli gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

"Bu festival Savaş Lordu tarafından, yeğeni olan İmparator şerefine veriliyor. Oyunlardan bir hafta önce büyük bir saldırı planlıyor ve seferin başarılı geçtiğini ilan etmeyi umuyor." Sesini alçaktı. "Saray dedikodularına aşina olanlar biliyorlar ki, Yüce Konseyin önünde savaş yeteneğini kanıtlamak için büyük bir baskı altında. Söylentilere göre, savaşta Mavi Çark Partisi'nin desteğini yeniden kazanabilmek için onlara önemli imtiyazlar tanımak zorunda kalmış.

"Ama oyunları asıl özel kılan, Cennetin Işığı'nın Tefekkür Sarayı'ndan çıkıp, kadim geleneği bozacak olması. Saray cemiyetiyle tanışman için iyi bir fırsat."

"Üzgünüm, Hocho," dedi Milamber, "bir festivale katılmayı pek de istemiyorum. Bu ayın başlarında, araştırmalarımın bir parçası olarak Ontoset'te bir tanesine katıldım. Danslar sıkıcı, yemekler berbat, şarap da konuşmalar kadar yavan. Oyunlarsa daha da iç bayıltıcı. Sözünü ettiğin saray cemiyeti buysa, onları tanımasam da olur."

"Milamber, eğitiminde tamamlanmamış olan birçok nokta var. Kara cüppeyi kazanmış olman, hemen sanatımızın bir ustası oluverdiğin

anlamına gelmiyor. İmparatorluk'u korumak için, oturup etrafa enerji saçmanın yeni yollarını hayal etmekten ya da civardaki tefecileri ekonomik krizlere sokmaktan çok daha fazlası gerek." Bir tatlı daha alıp, iğneli sözlerine devam etti. "Benimle şenliklere gelmen için birçok neden var, Milamber. Öncelikle, bölgedeki soylular arasında şöhret sahibisin, şahane evinin haberleri İmparatorluk'un bir ucundan diğerine yayılıyor, özellikle de o çok sevdiğin resimleri yapmaları için hayli yüksek ücretler ödediğin genç ressamlar tarafından. Bu tür eserlerden yaptırmak, artık bir ayrıcalık sayılıyor.

"Ve bu ev" -yüzünde alaycı bir hayranlık ifadesiyle eliyle bir yay çizdi- "böyle bir yapıyı tasarlayacak kadar zeki olan biri, mutlaka dikkate değer bir kişidir." Sesindeki alaycı tonu bırakarak, "Bu arada," diye ekledi, "bu dağ başında gizemli bir şekilde inzivaya çekilmen de, bütün bu saçmalığı hiç azaltmadı. Hatta şöhretini daha da artırdı.

"Şimdi, toplumsal nedenlerden daha önemli nedenlere gelelim. Senin de hiç kuşkusuz bildiğin gibi, savaş hakkında aldığımız haberlerin bir şekilde hafifletildiği yolunda giderek artan endişeler var. Bunca yıldır pek az ilerleme elde edildi ve İmparator'un Savaş Lordu'nun politikasına karşı çıkabileceği söyleniyor. Bu doğruysa..." Devamını getirmedi.

Milamber bir süre suskun kaldı. "Hocho, bence sana bir şeyden söz etmemin zamanı geldi, eğer bunun hayatıma son verilmesini gerektirdiğini düşünüyorsan, Meclis'e dönüp suçlamada bulunabilirsin."

Hochopepa şakaları ve iğneli sözleri bir kenara bırakıp, tüm dikkatini vermişti.

"Beni eğiten sizler işinizi iyi yaptınız, çünkü İmparatorluk için en iyisini yapma ihtiyacıyla doluyum. Doğduğum yerle ilgili hislerim çok az, bunun ne anlama geldiğini de asla bilemeyeceksiniz. Ama beni şu an olduğum kişiye dönüştürme süreci içinde, bir zamanlar Crydee için benliğimde hissettiğim o yurt sevgisinin benzerini asla yaratamazdınız. Yarattığınız şey, güçlü bir görev duygusu olan, ama görevi olduğunu hissettiği şeye karşı hiçbir sevgi bağı olmayan bir adam." Milamber'in söyledikleri etkisini gösterirken Hochopepa bir şey söylemedi, sonra başıyla Milamber'e devam etmesini işaret etti.

"Ben, Yabancı gökyüzünüzü istila ettiğinden beri İmparatorluk'un gördüğü en büyük tehlike olabilirim, çünkü politikanıza bulaşırsam, merhametsiz bir adalet olurum.

"Partiler içindeki gruplaşmalardan, ailelerin bir partiden diğerine geçişlerinden ve bu hareketlerin sonuçlarından haberim var. Dağ başında oturduğum için, başkentteki politik hayvanların düzenlerinden ve oyunlarından haberim olmadığını mı sanıyorsun? Elbette var. Mavi Çark Partisi çökecek ve üyeleri yeniden İmparatorluk'un Savaş Partisi saflarına katılacak olsalar, ertesi gün Ontoset pazarındaki her sokak satıcısı bundan söz ediyor olur. Olup bitenleri, olaylara doğrudan karışmayan diğerleri kadar iyi biliyorum. Ve buraya geldiğimden beri geçen aylar sırasında, tek bir sonuca vardım: İmparatorluk yavaş yavaş kendi kendini öldürüyor."

Diğer büyücü bir an sessiz kaldı, sonra, "Sistemimizin neden bizi kendimizi öldürmek durumunda bıraktığını hiç düşündün mü?” diye sordu.

Milamber kalkıp birkaç adım attı. "Elbette. Bunu inceliyorum ve harekete geçmeden önce beklemeyi tercih ettim. Bana çok iyi öğretmiş olduğunuz tarihi anlamak için zamana ihtiyacım var. Ama nelerin yanlış olduğu hakkında bazı fikirlerim var ve bunlar benim için bir başlangıç noktası olacak." Başını eğerek devam edip edemeyeceğini sordu. Hochopepa da başıyla devam etmesini işaret etti. "Bana göre burada birçok ciddi sorun var, İmparatorluk üzerindeki etkilerini ancak tahmin edebileceğim sorunlar.

"Birincisi," -işaret parmağını kaldırdı- "güç sahibi olanlar, kendi ihtişamlarını İmparatorluk'un çıkarından daha üstün tutuyorlar. Sıradan bir göz de onları İmparatorluk'un ta kendisi olarak gördüğü için, bunu fark etmek kolay değil," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Hochopepa.

"İmparatorluk'u düşününce, aklına ne geliyor? Meydanlarda savaşan ordularla dolu bir tarih mi? Ya da Meclis'in yükselişi? Belki de bir dizi yönetici geliyor aklına? Her ne olursa olsun, en önemli gerçek göz ardı ediliyor. İmparatorluk, sınırları içinde yaşayan herkestir, soylulardan en düşük hizmetçilere, hatta tarlalarda çalışan kölelere kadar. Savaş Lordu ya da Yüce Konsey gibi göz önündeki, ama küçük bir parça olarak değil, bir bütün olarak görülmeli. Bunu anlıyor musun?"

Hochopepa sıkıntılı görünüyordu. "Emin değilim, ama sanırım... Devam et."

"Eğer bu doğruysa, gerisini düşün. İkincisi, istikrar gereksinimi hiçbir zaman büyüme gereksinimini bastırmamalı."

"Ama biz hep büyüdük!" diye itiraz etti Hochopepa.

"Bu doğru değil," diye karşı çıktı Milamber. "Hep genişlediniz, iyice incelemezsen bu büyüme gibi görünebilir. Ama ordularınız topraklarınıza toprak katarken sanatınıza, müziğinize, edebiyatınıza, araştırmalarınıza ne oldu? Hep övünen Meclis bile, zaten bilinen şeyleri ayrıntılandırmaktan ileriye gitmiyor. Az önce, 'etrafa enerji saçmanın' yeni yollarını aramakla zamanımı boşa harcadığımı ima ettin. Bunda yanlış olan ne? Hiç. Ama yeni olan şeylere kuşkuyla bakan bir toplumda yanlış bir şey vardır.

"Etrafına bir bak, Hocho. Ressamlarınız sarsılmış bir halde, çünkü gençliğimde gördüğüm tablolardaki şeyleri açıkladım ve birkaç genç ressam şevke geldi. Müzisyenleriniz tüm zamanlarını eski şarkıları notası notasına öğrenmekle harcıyorlar, oysa hiçbiri yeni besteler yapmıyor, yalnızca eskilerin üzerinde ustaca oynamalar yapıyorlar. Kimse yeni kahramanlık öyküleri düzmüyor, yalnızca eskileri tekrar anlatıyorlar. Hocho, siz durgun bir toplumsunuz. Savaş da bunun bir göstergesi. Nedeni olmayan, alışkanlık yüzünden savaşılan, bazı grupların gücü elinde tutmasına, zaten zengin olanları daha da palazlandırmaya ve Konsey Oyunu'nu oynamaya yarayan bir savaş. Hem de ne pahasına! Her yıl binlerce hayat ziyan oluyor, İmparatorluk'un ta kendisi olan hayatlar, kendi vatandaşları. İmparatorluk, kendi halkıyla beslenen bir yamyam."

Diğer büyücü duyduklarından rahatsız olmuştu, bunlar gördüğüne inandığı şeyle, yani canlı, enerjik, hayat dolu bir kültürle tam bir zıtlık içindeydi.

"Üçüncüsü," dedi Milamber, "eğer benim görevim İmparatorluk'a hizmet etmekse ve İmparatorluk'un sosyal düzeni kendisinin önünü tıkıyorsa, o zaman o sosyal düzeni değiştirmek de benim görevimdir, yıkmam gerekse bile."

Hochopepa işte şimdi sarsılmıştı. Milamber'in mantığı kusursuzdu, ama önerilen çözüm, Hochopepa'mn bildiği ve saygı duyduğu her şeyi potansiyel olarak tehdit ediyordu. "Söylediklerini anlıyorum, Milamber, fakat sözünü ettiğin şey bir seferde kavranamayacak kadar zor."

Milamber, yatıştırıcı bir ses tonuyla devam etti. "Tek çözümün mevcut sosyal düzenin yıkılması olduğunu ima etmiyorum, Hocho. Bunu sadece seni sarsıp, kendimi ifade edebilmek için kullandım. Araştırmalarımın büyük bir bölümü de bununla ilgili, yalnızca enerjiye somut bir hakimiyetle değil, Tsurani halkının ve İmparatorluk'un yapısı hakkında da derinlemesine

bir inceleme. İnan ki, bu mesele üzerinde ne kadar düşünmem gerekiyorsa düşüneceğim. Arşivlerde biraz zaman geçirmeyi planlıyorum."

Hochopepa kaşlarını atıp, genç arkadaşının yüzüne baktı. "Seni uyarıyorum, o arşivlerde endişe verici şeyler bulabilirsin. Söylediğim gibi, eğitimin henüz tamamlanmış değil."

Milamber sesini alçaktı. "Şimdiden endişe verici şeyler buldum, Hocho. Ulusların yaygın gerçekler olarak kabul ettikleri şeylerin çoğu yanılgılara dayanıyor."

Hochopepa endişeliydi. "Bazı şeyler vardır ki, Meclis üyeleri hariç kimsenin bilmesine izin verilmez, Milamber, buna rağmen kardeşlerinden biriyle bile onlardan söz etmek akıllıca değil." Bakışlarını uzaklaştırarak düşündü, sonra, "Yine de, o küflü, harap mahzenlerde dolaşmayı bitirince bulduklarını tartışmak istersen, seni dinlemekten memnun olurum." Tekrar arkadaşına baktı. "Seni beğeniyorum, Milamber, bence bize yeni bir soluk getirdin, ama seni ölü olarak görmek isteyen çok kişi de var. Yaptığın şu sosyal araştırmadan Shimone ya da benden başkasına söz etmeye kalkma."

"Kabul. Ama ne yapılması gerektiği konusunda bir hükme vardığım zaman, harekete geçeceğim."

Hochopepa doğruldu, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Sana katılmıyor değilim, dostum, sadece söylediklerini sindirmek için zamana ihtiyacım var."

"Sana yalnızca gerçekleri söyleyebilirim, Hocho, ne kadar rahatsız edici olurlarsa olsunlar."

Hochopepa gülümsedi. "Bu gerçeği takdir ediyorum, Milamber. Söylediklerini bir süre düşünmeliyim." Sesi kısmen de olsa her zamanki esprili tonuna büründü. "Belki de benimle Meclis'e gelmek istersin? Şu ev inşası ve diğer işler yüzünden çoğu zaman yoksun; arada bir kendini göstermende yarar var."

Milamber arkadaşına gülümsedi. "Tabii." Hochopepa'nın şekle doğru önden gitmesini işaret etti. Yürürlerken Hochopepa, "Milamber, kültürümüzü incelemek istiyorsan, sana hâlâ İmparatorluk Festivali'ne gelmeni öneriyorum," dedi. "O bir gün içinde arena koltuklarında dönecek olan politik hareketlilik, Yüce Konsey'de bir ayda görebileceğinden fazladır."

Milamber Hochopepa'ya döndü. "Belki de haklısın. Bunu düşüneceğim."

Meclis'teki desenin üzerinde ortaya çıktıklarında, Shimone yakında duruyordu. Hafifçe eğilerek onları selamladı ve "Hoş geldiniz," dedi. "Siz ikinizi aramaya çıkmak üzereydim."

Hochopepa şakayla karışık bir ifadeyle, "Meclis için o kadar önemli miyiz ki, bizi getirmek için seni yolluyorlar?" dedi.

Shimone başını hafifçe eğdi. "Belki, ama bugün değil. Yalnızca şu anda olanları ilginç bulabileceğinizi düşünmüştüm."

"Neler oluyor?" diye sordu Milamber.

"Savaş Lordu Meclis'e bir mesaj yollamış ve Hodiku'nun bunun hakkında soruları var. Acele etsek iyi olur, başlamak üzereler."

Hızlı adımlarla Meclis'in ana salonuna yürüyüp içeri girdiler. Açık banklarla kaplı bir amfitiyatro, geniş bir açıklığın çevresini sarıyordu. Kara cüppeler içindeki yüzlerce Yüce yerlerini almıştı bile. Zeminin merkezinde tek başına duran, bir zamanlar Shinzawai lordunun kardeşi olan Fumita'yı görebiliyorlardı; o günkü toplantıya o başkanlık edecekti. Başkanlık, katılmış olanlar arasından rasgele seçilen birine veriliyordu. Milamber oraya getirildiğinden beri Fumita'yı Meclis'te yalnızca iki kez görmüştü.

Shimone, "Seni Meclis'te son görüşümün üzerinden neredeyse üç hafta geçti, Milamber," dedi.

"Özür dilerim, evimi düzenlemekle meşguldüm."

"Ben de öyle duydum. İmparatorluk sarayında adın çok sık geçiyor. Duyduğuma göre Savaş Lordu da seninle tanışmak için sabırsızlanıyormuş."

"Belki bir gün."

Hochopepa Shimone'ye, "Böyle bir adamı kim anlayabilir ki?" dedi. "Böylesine tuhaf bir ev yapan birini." Milamber'e döndü. "Herhalde bundan sonra da evleneceğini söyleyeceksin."

Milamber güldü. "Nereden bildin, Hocho?" Hochopepa'nın gözleri büyüdü. "Ciddi olamazsın!" "Neden olmayacakmışım?"

"Milamber, inan bana bu akıllıca bir iş değil. Ben evlendiğim için hep pişman olmuşumdur."

"Hocho, evli olduğunu bilmiyordum."

"Bundan pek söz etmemeyi tercih ediyorum. Karım iyi bir kadın, ama fazlasıyla sivri bir dili ve yakıcı bir zekâsı var. Kendi evimde itilip kakılan bir köleden pek farklı değilim. Bu yüzden onu sadece belirli tatil günlerinde görüyorum; daha sık görmek sinirlerime dokunur."

Shimone, "Evlenmek istediğin kim, Milamber?" dedi Shimone. "Bir soylunun kızı mı?"

"Hayır. Shinzawai malikânesinde benimle birlikte o da köleydi."

Hochopepa, "Hımm... köle bir kız," diye düşündü. "Bu işe yarayabilir."

Milamber bir kahkaha attı, Shimone de kıkırdadı. Diğer büyücülerin çoğu onlara meraklı gözlerle baktılar, Meclis eğlenilecek bir mekân sayılmazdı.

Fumita elini kaldırdı ve Meclis sessizliğe büründü. "Bugün

Meclis'e Hodiku tarafından bir konu getirildi."

Başı tıraşlanmış, burnu kemerli, zayıf bir Yüce yerinden kalkıp, Milamber ile Hochopepa'nın önünden geçerek zeminin merkezine doğru yürüdü.

Salondaki büyücüleri süzdükten sonra konuştu. "Bugün burada olmamın sebebi, İmparatorluk hakkında konuşacak olmamdır." Bu, Meclis'e getirilen her konu için yapılan resmi açılıştı. "İmparatorluk'un iyiliği için konuşacağım," diyerek formaliteleri tamamladı. "Savaş Lordu'nun bugün yaptığı, Midkemia dünyasına karşı süren savaşı büyütmeye yönelik yardım çağrısı beni endişelendiriyor."

Odanın her yanından "Politika" ve "Otur aşağı!" çığlıklarıyla alaycı tezahüratlar yükseldi. Çok geçmeden Shimone ve Hochopepa da diğerleriyle birlikte ayağa fırlamış, "Bırakın konuşsun!" diye bağırıyorlardı.

Fumita sessizliği sağlamak için elini kaldırdı ve az sonra oda sessizleşti. Hodiku sözlerine devam etti. "Bu daha önce de olmuştu. On beş yıl önce Meclis, Thuril Konfederasyonu'na karşı sürdürülen savaşın sona erdirilmesi için Savaş Lordu'na bir emir yollamıştı."

Bir başka büyücü ayağa fırladı. "Thuril fethi devam etseydi, kuzeyde o yılki Thun göçünü durdurmaya yetecek kadar adam kalmayacaktı. Szetac Vilayeti ve Kutsal Şehir'in bu sayede kurtuldukları çok açık. Ama kuzeydeki sınırlarımız artık güvende. Durum aynı değil."

Bütün salon tartışmalara daldı ve Fumita'nın düzeni yeniden sağlaması dakikalar sürdü. Hochopepa kalkıp, "Hodiku'nun, bu talebi İmparatorluk'un güvenliği açısından çok önemli bulmasının nedenlerini duymak istiyorum," dedi. "İsteyen her büyücü, fetih lehinde çalışmakta serbesttir."

"İşte mesele de bu," diye cevap verdi Hodiku. "Bir başka zaman ve mekâna karşı yapılan bu savaşın haklı olduğunu düşünen herhangi bir büyücünün, fetih lehinde çalışmaması için hiçbir neden yok. Savaş Lordu'na halihazırda hizmet eden Kara Cüppeliler olmasa, böyle bir iş için gedik de

hazırlanamazdı. Benim karşı çıktığım, şimdi de Meclis'ten talepte bulunuyor olması. Beş ya da altı büyücü savaşta hizmet verme yolunu seçseler, hatta şu diğer dünyaya giderek hayatlarını riske bile atsalar, bu kendilerini ilgilendirir. Ama tek bir büyücü bile sonuçlarını düşünmeden bu talebe karşılık verecek olursa, Meclis artık Savaş Lordu'nun iradesi altına girmiş gibi olur."

Büyücülerin çoğu bu hassasiyeti alkışlarken, bir kısmı da anlamı üzerinde düşündü. Çok azı yuhalama ya da alaycı tezahüratlarda bulundu. Hochopepa bir kez daha ayağa kalktı. "Bir teklifte bulunmak istiyorum. Ben Savaş Lordu'na Meclis adına bir mesaj gönderip, Meclisin üzülerek de olsa hiçbir büyücüye talep edildiği şekilde hizmet etmesini emredemeyeceğini, ama kendisi adına çalışmaya istekli olan her büyücüden yardım istemekte özgür olduğunu bildirme işini üzerime alırım."

Odada takdir dolu uğultular yükselirken Fumita, "Hochopepa Savaş Lordu'na Meclis adına bir politika bildirgesi sunmayı öneriyor. İtirazı olan var mı?" diye sordu. Hiçbir itiraz olmayınca, "Meclis, Hochopepa'ya bilgeliği için teşekkür ediyor," dedi.

Bir an duraksadıktan sonra, "Üzerinde durulması gereken bir konu daha var," dedi. "Çırak Shiro, Yüce Sanat için gereken ahlaki değerler açısından eksik bulundu. Akıl okuyucuların gösterdiğine göre, Thurilli bir kadın olan anneannesinden küçük yaşta edindiği anti-Emperyalist duygular taşıyor. Meclis onaylıyor mu?"

Eller kalktı, büyücüler oy verdikçe her birinde bir ışık halesi oluşuyordu. Yaşaması için yeşil, ölümü için kırmızı, çekimser için mavi. Milamber çekimser kaldı, ama ölüm için oybirliğine varılmıştı. Bir Kara Cüppeli doğruldu, Milamber birkaç dakika içinde çırağın hislerinin uyuşarak kendinden geçeceğini, sonra da zihin gücüyle gölün dibine gönderileceğini ve su yüzeyine çıkamayacak kadar soğuk olan cansız bedeninin artık orada kalacağını biliyordu.

Toplantı dağıldıktan sonra Shimone, "Daha sık gelmeye çalışmalısın, Milamber," dedi. "Artık seni çok az görüyoruz. Yalnız başına da çok fazla zaman geçiriyorsun."

Milamber gülümsedi. "Doğru, ama yarın bu durumu düzeltmeyi planlıyorum."

Ev çan sesiyle yankılandı ve hizmetkârlar, Yüce'nin ziyareti için hazırlıkları yapmak üzere fırladılar. Shinzawai Lordu Kamatsu, bir Yüce'nin

Meclis salonlarında bir çanı çalarak oraya gelmek istediğini belirttiğini ve ortaya çıkışını önceden haber verdiğini biliyordu.

Kasumi'nin odasında Laurie ile evin büyük oğlu, boyalı, sert kâğıtlarla oynanan pashawa oyununa dalmışlardı. Bu, Midkemia'daki meyhanelerde ve evlerde yaygın bir oyundu ve genç Tsurani'nin Midkemia yaşam tarzının her yönünü iyice öğrenme tutkusunun bir başka ayrıntısıydı.

Kasumi ayağa kalktı. "Büyük olasılıkla eskiden amcam olan kişidir; gitsem iyi olacak."

Laurie gülümsedi. "Sakın kaybetmekten sıkılmış olmayasın?"

Tsurani başını iki yana salladı. "Kendi evimde başıma bir dert almış olduğumdan korkuyorum. Zaten asla iyi bir köle olmadın, Laurie, şimdi bir de iyice yoldan çıktın. Neyse ki, senden hoşlanıyorum."

İkisi de güldüler ve evin büyük oğlu dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra bir köle koşarak Laurie'ye gelip, evin lordunun hemen gelmesini emrettiğini söyledi. Laurie doğal bir itaat dürtüsünden çok, kölenin yüzünden okunan korkusu yüzünden ayağa fırladı. Hemen lordun odasına gidip kapının pervazını tıklattı. Bir yana kayarak açılan kapıyı Kasumi tuttu. Laurie içeri girince Shinzawai lordu ile konuğu gördü ve aklı karmakarışık oldu.

Konuk Tsurani Yücelerin kara cüppesini giyiyordu, ama yüzü Pug'ın yüzüydü. Konuşacak gibi oldu, durdu, sonra tekrar başladı. "Pug?"

Evin lordu, kölenin bu cüretkâr hareketi karşısında fena halde öfkelenmişti, ama ağzından çıkmak üzere olan emir Yüce tarafından durduruldu. "Bu odayı birkaç dakika için kullanabilir miyim, lord? Bu köle ile yalnız konuşmak istiyorum."

Shinzawai Lordu Kamatsu gergin bir hareketle eğildi. "Nasıl isterseniz, Yüce." Odadan çıkarken oğlu da onu izledi; eski kölesinin ortaya çıkmasının sarsıntısını hâlâ üzerinden atamamıştı ve kendi içinde çelişkiler yaşıyordu. O bir Yüce'ydi, bunda bir sahtecilik olduğu düşünülemezdi: Oraya geliş şekli bunu kanıtlıyordu. Ama Kamatsu, oğluyla birlikte son dokuz yıldır büyük bir titizlikle kurdukları planın, onun onaya çıkışıyla birlikte bozulacağını düşünmeden edemiyordu.

Milamber konuştu. "Kapıyı kapat, Laurie."

Laurie kapıyı kapattıktan sonra eski dostunu süzdü. İyi görünüyordu, ama çok değişmişti. Duruşuna bir azamet gelmişti, taşıdığı kudret cüppesi daha önce eksik olan iç gücünü dışa vurmuştu sanki.

"Ben..." diye başladı Laurie, sonra sessizliğe büründü, ne diyeceğini bilemiyordu. Sonunda, "İyi misin?" dedi.

Milamber başıyla onayladı. "Çok iyiyim, eski dostum."

Laurie gülümseyip yanına giderek dostuna sarıldı, sonra kendini biraz geri çekti. "Dur sana bir bakayım."

Milamber gülümsedi. "Adım Milamber, Laurie. Pug olarak tanıdığın delikanlı, geçen yılın çiçekleri kadar ölü artık. Gel, oturup konuşalım."

Masaya oturup iki fincan chocha doldurdular. Laurie acı içecekten bir yudum alıp, "Senden hiç haber alamadık," dedi. "İlk yıldan sonra da seni kayıp kabul ederek vazgeçtim. Kusuruma bakma."

Milamber onayladı. "Meclisin yöntemi böyle. Bir büyücü olarak geçmişimle tüm bağlarımı koparmam gerek, toplumsal açıdan kabul edilebilir bir şekilde devam ettirebileceklerim hariç. Ne klanım, ne de ailem olmadığı için, feragat edecek bir bağım da yoktu. Sen de hiçbir zaman haddini bilmeyen, berbat bir köleydin. Kaçak, barbar bir büyücü için daha iyi bir dost olabilir mi?"

Laurie başıyla onayladı. "Döndüğüne sevindim. Kalacak mısın?"

Milamber olumsuz anlamda başını salladı. "Burada bana yer yok. Ayrıca yapmam gereken işler var. Artık kendime ait bir malikânem var, Ontoset şehri yakınlarında. Senin için geldim. Ve Katala için, tabii eğer..." Sesi kısılıp sustu, onun hakkında bir şey sormaya korkuyor gibiydi.

Gerginliğini sezen Laurie, "Hâlâ burada ve evlenmedi," dedi. "Seni hiç unutmadı." Yüzünü bir sırıtış kapladı. "Midkemia tanrıları aşkına! Aklımdan tamamen çıkmış. Bunu bilemezdin."

"Neyi?"

"Bir oğlun var."

Milamber donakalmıştı. "Bir oğlum mu?"

Laurie bir kahkaha attı. "Seni götürmelerinden sekiz ay sonra doğdu. İyi bir çocuk, Katala da iyi bir anne."

Milamber bu haberin ağırlığı karşısında ezildiğini hissediyordu. "Lütfen. Onu buraya getirir misin?"

Laurie ayağa fırladı. "Hemen."

Koşarak odadan çıktı. Milamber içinde yükselen duygulara karşı savaşıyordu. Büyücülük yöntemleri ile aklını rahatlatarak kendini toparladı.

Kapı kayarak açıldı ve Katala göründü, yüzünde bir kararsızlık vardı. Arkasında duran Laurie'nin kollarında da, dört yaşlarında bir çocuk

duruyordu.

Milamber ayağa kalkıp kollarını açtı. Katala koşarak ona sarıldığında, Milamber sevincinden neredeyse haykıracaktı. Bir an sessizce öylece durdular, sonra Katala, "Öldüğünü sandım," diye mırıldandı. "Ümit ettim... ama öldüğünü sandım."

Dakikalar boyu, birbirlerinin varlığından sonsuz bir haz alarak durdular, sonra Katala kendini geri çekti. "Oğlunla tanışman gerek, Pug."

Laurie çocuğu getirdi. İri, kahverengi gözleriyle Milamber'e bakıyordu. Güzel bir çocuktu ve annesine çok benziyordu, ama başını yana eğiş şekli, Crydee sarayındaki o çocuğu da anımsatıyordu. Katala onu Laurie'den alıp Milamber'in kollarına verdi. "William, bu senin baban."

Çocuk bunu biraz kuşkuyla karşılamış gibiydi. Çekingen bir ifadeyle gülümsedi, ama arkaya yaslanarak mesafeyi korudu. Birdenbire, "İnmek istiyorum," dedi. Milamber gülerek çocuğu yere indirdi. Çocuk babasına baktı, sonra karalar içindeki yabancıya olan ilgisini bir anda yitirdi. "Heey!" diye bağırarak, Shinzawai Lordu'nun şah taşlarıyla oynamaya koştu.

Milamber onu bir an izledikten sonra, "William mı?" diye sordu.

Katala yanında durup beline sarılmıştı, âdeta onu yine kaybetmekten korkuyordu. Laurie, "Annesi onun için bir Midkemia ismi istedi, Milamber," dedi.

Katala şaşırmıştı. "Milamber mi?"

"Yeni adım bu, sevgilim. Beni bu isimle çağırmaya alışmalısın." Kız kaşlarını çattı, bu pek de hoşuna gitmemişti. "Milamber," diye tekrarlayarak tınısını denedi. Sonra omuzlarını silkti. "Güzel bir isim."

"O nasıl William oldu peki?"

Laurie, parçaları birbiri üstüne yığmaya çalışan çocuğun yanına giderek taşları nazikçe elinden aldı. Çocuk ona sert bir ifadeyle baktı. "Oynamak istiyorum," dedi hiddetle.

Laurie çocuğu kucağına alıp, "Ona birkaç isim söyledim, o da bunu seçti," dedi.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Katala; "William."

Çocuk adını duyunca annesine döndü; "Acıktım."

Çocuk kıvranarak kollarından kurtulmaya çalışırken Laurie, "Ben James ya da Owen'dan yanaydım, ama o ısrar etti," dedi.

Katala çocuğu aldı. "Ona yemek yedirmem gerek. Mutfağa götüreceğim." Milamber'i öpüp odadan çıktı.

Büyücü bir an sessizce durdu. "Bu, umduğumdan çok daha fazlası. Onun başka birini bulmuş olacağından korkuyordum."

"O bunu yapacak biri değil, P-Milamber. Ona iltifat eden adamların hiçbiriyle ilgilenmedi, sayıları da az değildi. O iyi bir kadın. Ondan şüphe etmene hiç gerek yok."

"Asla etmeyeceğim de, Laurie."

Oturdular; kapıdan gelen ihtiyatlı bir öksürük, başlarını çevirmelerine neden oldu. Kamatsu kapıda duruyordu. "Girebilir miyim, Yüce?"

Milamber ve Laurie ayağa kalkacak gibi olunca, evin lordu kalkmamalarını işaret etti. "Lütfen, oturun." Kasumi babasının arkasından girip kapıyı kapattı. Milamber ilk defa olarak evin oğlunun Midkemia tarzı giysiler içinde olduğunu fark etti. Bir kaşını kaldırdı, ama bir şey söylemedi.

Shinzawai ailesinin reisi çok sıkıntılı görünüyor, düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Az sonra, "Yüce," dedi, "sizinle açık konuşabilir miyim? Bugünkü ziyaretiniz beklenmedik bir şey ve bazı sıkıntılara neden olabilir."

"Lütfen," dedi Milamber. "Evinizde sıkıntıya neden olmayı istemem, lord. Yalnızca karımla oğlumu istiyorum. Ayrıca bu köleyi de isteyeceğim." Laurie'yi işaret etti.

"Nasıl isterseniz, Yüce. Kadın ve çocuk elbette ki sizinle gelecekler. Ama size yalvarıyorum, lütfen kölenin burada kalmasına izin verin."

Milamber odadakilerin yüzlerini teker teker süzdü. İki Shinzawai kendilerine hakim duruyorlardı, ama birbirleri ve Laurie ile bakışmaları, gerginliklerini ele veriyordu. Geçen beş yıl süresince burada bir şeyler değişmişti. Odadaki adamlar arasındaki ilişki, efendiler ile köle arasında olması gerektiği gibi değildi.

"Laurie?" Milamber dostuna baktı. "Bu da nedir?"

Laurie diğer iki adama, sonra da Milamber'e baktı. "Bana bir söz vermeni istemek zorundayım."

Kamatsu'nun şiddetle irkilmesi, ne kadar şaşırdığını gösteriyordu. "Laurie! Fazla ileri gidiyorsun. Bir Yüce'yle pazarlık edilmez. Sözleri yasa gibidir."

Milamber elini kaldırdı. "Hayır. Bırakın konuşsun."

Laurie rica dolu bir ses tonuyla, "Bu konularda pek bilgim yok, Milamber," dedi. "Protokolden hiç anlamadığımı bilirsin. Gelenekleri

çiğniyor olabilirim, ama eski dostluğumuzun hatırı için senden rica ediyorum, bu odada duyacaklarını kimseye söylememeye söz verir misin?"

Büyücü düşündü. Shinzawai lorduna her şeyi anlatmasını emredebilir, adam da tıpkı emirlere uyan bir asker gibi otomatik olarak anlatırdı, ama ozanla olan arkadaşlığı onun için önemliydi. "Bana söyleyeceklerinizi kimseye anlatmayacağıma söz veriyorum."

Laurie iç çekerek gülümsedi, Shinzawailer de gerginliklerini biraz olsun üzerlerinden attılar. "Buradaki lordumla bir pazarlık yaptık," dedi Laurie. "Bazı görevleri tamamladığımız zaman, özgür olacağım."

Milamber başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil. Yasalar, bir kölenin özgür bırakılmasına izin vermez. Savaş Lordu bile bir köleyi özgür bırakamaz."

Laurie gülümsedi. "Ya sen?"

Milamber ciddileşmişti. "Ben yasaların dışındayım. Bana kimse emir veremez. Büyücü olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Hayır, Milamber. Öyle bir şey değil. Burada yalnızca bir köle olabileceğim doğru. Ama burada olmayacağım ki. Midkemia'ya döneceğim."

Milamber şaşırmıştı. "Bu nasıl olabilir? Midkemia'ya açılan tek bir gedik var, o da Savaş Lordu'nun gözde büyücülerinin kontrolünde. Başka gedik yok, olsa bilirdim."

"Bir planımız var. Karmaşık ve açıklaması çok uzun sürer, ama basitçe açıklayacak olursak şöyle bir şey: Ben, bir Kızıl Turakamu rahibi kılığına girerek Kasumi'ye eşlik edeceğim. O da, cephedeki bölüklerin yerini almaya giden askerlerin başında olacak. Herkes Kızıl'ın rahiplerinden uzak durduğu için, boyumun uzunluğu da muhtemelen kimsenin dikkatini çekmeyecek. Bölüklerin hepsi de Shinzawailere sadık. Midkemia'ya geçtikten sonra da, safların arasına sızıp Kraliyet kuvvetlerine ulaşacağız."

Milamber başıyla onayladı. "Dil derslerini ve giysileri şimdi anlıyorum. Ama söylesene, Laurie. Özgürlüğün karşısında Tsuranilere gönüllü casusluk mu yapacaksın?" Sesinde sitem yoktu, yalnızca sıradan bir soruydu.

Laurie kızardı. "Casus olarak gitmiyorum. Bir rehber olarak gidiyorum. Kasumi'yi Rillanon'a, Kral ile görüşmeye götürüyorum."

"Neden?" Milamber şaşırmıştı.

Kasumi araya girdi. "Kral'a bir barış önerisi götüreceğim."

Milamber karşı çıktı. "Savaş Partisi hâlâ Yüce Konsey'in başındayken savaşı sona erdirmeyi nasıl umabilirsiniz?"

"Lehimize olan bir durum var," diye karşılık verdi Kamatsu. "Bu savaş dokuz yıldır sürüyor, daha ne kadar süreceği de belli değil. Yüce, size bir şey öğretmek haddime düşmez, ama bazı şeyleri açıklayabilir miyim?"

Milamber devam etmesini işaret etti. Kamatsu içkisinden bir yudum alıp sözlerine devam etti. "Thuril Konfederasyonu ile olan savaşın sona ermesinden beri, Savaş Partisi Yüce Konsey'deki üstünlüğünü korumak için bir baskı altına girdi. Thurillerle yaşanan her sınır çarpışması, yeniden savaş konusunu gündeme getirdi. Thunlerin eski güney topraklarını yeniden ele geçirmek amacıyla kuzeydeki geçitleri aşmak için yaptıkları ardı arkası kesilmez saldırılarla sınırdaki çarpışmalar arasında, Savaş Partisi güçlükle çoğunluğu sağlayabildi. On yıl önce, Mavi Çark Partisi'nin başını çektiği bir koalisyon onları yerlerinden olmanın eşiğine getirmişti ki, Meclis sizin eski ana dünyanıza açılan gediği keşfetti. Ana dünyanızın zengin metallerinin varlığı öğrenilir öğrenilmez, konseyde savaş çanları çalmaya başladı. Yıllar boyunca yaptığımız tüm ilerlemeler o anda yerle bir oldu.

"Biz de derhal bu çılgınlığa karşı çıkmaya başladık. Laurie'nin bize söylediği kadarıyla eski dünyanızda çıkarılan metaller, cüceler diye andığınız ırkın değerli bulmayıp, terk ettikleri madenlerin artıkları. Bu işte Tsuranuanni için, Savaş Sancağını yeniden dikip kan dökmeye yönelik yeni bir mazeretten başka hiçbir şey yok.

"Tarihimizi biliyorsunuz. Aramızdaki anlaşmazlıkları barışçı bir yolla çözmemizin ne kadar zor olduğunu biliyorsunuz. Ben bir askerdim ve savaşın getirdiklerini bilirim. Götürdüklerini de. Laurie, Krallık'ta yaşayanlar hakkındaki şüphelerimin doğru olduğu konusunda beni ikna etti. Soylularınıza ve ordularına rağmen, siz fazla savaş tutkunu bir halk değilsiniz. Ticaret yapmayı siz de istersiniz."

Milamber söze girdi. "Bütün bunlar doğru. Ama şu andaki şartlarda geçerli olduklarından emin değilim. Eski ülkem, kuzeyli goblinlerle yapılan ve Kesh sınırlarında geçen hafif çarpışmalar dışında yaklaşık elli yıldır büyük bir savaş yaşamadı. Oysa şimdi Batı'da savaş davulları çalıyor. Kraliyet Orduları kana bulandı. Ülke, hiçbir neden yokken istila edildi. Bana kalırsa, bir anda durup affetmek istemeyeceklerdir. Bir karşılık cezası, en azından tazminat isteyeceklerdir. Yüce Konsey, Tsuranuanni onurunu çiğneyip, askerlerinin verdikleri zararın giderilmesi için geri adım atar mı?"

Shinzawai lordu sıkıntılı görünüyordu. "Konseyin bunu yapmayacağına eminim. Ama İmparator yapar."

Milamber şaşırmıştı. "İmparator mu? Onun bunlarla ne ilgisi var?"

"Ichindar, tanrılar onu kutsasın, bu savaşın İmparatorluk'un tüm kaynaklarını kuruttuğunu düşünüyor. Thuril'e karşı sefer yaparken bazı sınırların İmparatorluk tarafından, zaferlerin getireceğinden çok daha fazla götürü olmadan kontrol edilemeyecek kadar geniş ve uzak olduklarını öğrendik. Cennetin Işığı, Midkemia'da karşımıza çıkan kadar geniş ya da uzak bir sınır daha olamayacağını biliyor. O da Konsey Oyunu'na el atıyor. Bu, belki de Tsuranuanni tarihinin en büyük oyunu. Cennetin Işığı, Savaş Lordu'na barış yapması için emir vermeye, gerekirse onu makamından indirmeye hazır. Ancak Kral Rodric'in anlaşmaya istekli olduğu garanti edilmeden, geleneği çiğnemek gibi büyük bir riske de girmeyecek. Yüce Konseyin karşısına ancak barış söz konusu ise çıkmalı; aksi halde çok büyük riske girmiş olur.

"Hükümdarın öldürülmesi İmparatorluk tarihinde yalnızca bir kez olmuştur, Yüce. Yüce Konsey de katili selamlayıp, İmparator ilan etmişti. Katil, öldürdüğü adamın oğluydu. Babası tapınaklardan zorla vergi toplamaya kalkmıştı; bu, bir İmparator'un Konsey Oyunu'nda son kez yer alışıydı. Bizler zor insanlar olabiliriz, Yüce, hatta birbirimize karşı bile ve bugüne dek hiçbir İmparator Ichindar'ın yapmak istediğini yapmaya kalkışmadı, çok kişi, pek çok kişi bunu İmparatorluk'un onurunu çiğnemek olarak görecek ki bu tasavvur edilemez bir harekettir.

"Ama konseye barış önerisiyle gidebilirse, bu bariz bir şekilde tanrıların böylesi bir görevi kutsadıklarının göstergesi olur ve kimse ona karşı çıkmaya cesaret edemez."

"Büyük bir riske giriyorsun, Shinzawai Lordu."

"Ben halkımı ve İmparatorluk'u seviyorum, Yüce. Cephede ülkem için seve seve ölürüm, gençliğimde, Thuril seferleri sırasında da canımı defalarca tehlikeye attım. İmparatorluk'un kendine gelmesi için de canımı, oğullarımı, evimin onurunu, ailemi ve klanımı da tehlikeye atabilirim. İmparator da bunu yapar. Bizler sabırlı insanlarız. Bu plan yıllardır hazırlanıyor. Mavi Çark Partisi uzun süredir gizlice Barış Partisi ile işbirliği içinde. Biz savaşın üçüncü yılında, Savaş Lordu'nu utandırmak ve Kasumi'yi yaklaşan yolculuğuna hazırlamak için çekildik. Siz ve Laurie ona öğretmenlik yapmak üzere buraya getirilmeden önce, bir yıldan uzun bir

süre Mavi Çark ve Barış partilerinin çeşitli lordlarını ziyaret edip işbirliği yapmalarını, her üyenin Konsey Oyunu'nda üzerine düşen görevi yapmasını sağladık.

"Biz Tsurani'yiz ve Cennetin Işığı elinde hazır bir elçi olmadan bir öneride bulunulmasına izin vermez. Biz Kasumi'nin o elçi olmasını sağladık ve salak Kralınıza güvenli bir şekilde ulaşabilmesi için elimizden geleni yaptık. Bu şekilde olmak zorunda, çünkü denememiz başarısız olur da bizim tarafımızın dışında herhangi biri bunu öğrenirse, benimki de dahil olmak üzere çok kelle uçar, oyunda kaybetmenin bedeli budur. Laurie'yi götürürseniz, Kasumi'nin eski Kralınıza ulaşma şansı çok azalır ve barış çabaları, biz bir başka güvenilir rehber bulana dek ertelenir, bu da en az bir ya da iki yıllık bir gecikme anlamına gelir. Durum artık kritik. Mavi Çark Partisi, Savaş Partisi ile yıllar süren görüşmelerin ardından yeniden Savaş İttifakı'na katıldı ve binlerce adam, Kasumi Kraliyet saflarının arasından eski yurdunuza gizlice girebilsin diye savaşa gönderiliyorlar. Yakında zamanı gelecek. Savaşın bir yıl dahi olsa uzamasının ne anlama geleceğini düşünmelisiniz. Eski yurdunuz fethedilecek olursa, Savaş Lordu yapacağımız her türlü hamleye karşı yenilmez bir duruma gelebilir."

Milamber düşündü, sonra Kasumi'ye dönerek, "Ne kadar yakında?" diye sordu.

Kasumi, "Yakında, Yüce," dedi, "yalnızca haftalar kaldı. Savaş Lordu'nun her yerde casusları var ve planlarımız hakkında az çok fikir sahibi. Mavi Çark'ın konseydeki ani taraf değişikliğine pek güvenmiyor, ama yardımlarını da geri çeviremiyor. Büyük bir zafer patlatmak zorunda olduğunu hissediyor. Lord Borric ve Lord Brucal'a, Krallık'ın ana kuvvetlerine karşı büyük bahar saldırısını planlıyor. Saldırı, İmparatorluk Festivali'nden hemen önce gerçekleşecek, böylece İmparatorluk Oyunları'nda kendi kişisel zaferini duyurabilecek."

Kamatsu, "Bu tıpkı şah oynarken, oyunun sonlarına doğru yapılan bir gambit(4) gibi, Yüce," dedi.

"Çarpıcı bir zafer, Savaş Lordu'na Yüce Konsey'i eline geçirmesi için gereken her şeyi sağlayacaktır, ama son hamlemiz için bu riski göze alacağız. Saldırı hazırlıkları devam ettiği için, cephe karmakarışık bir halde olacak. Kasumi ve Laurie'nin hatlardan sızmaları için en uygun fırsat bu. Kral Rodric kabul ederse, Cennetin Işığı Yüce Konsey'e bir barış ilanı ile gidebilir, o zaman da Savaş Lordu'nun güç ve nüfuzunun tüm dayanağı

yerle bir olur. Şah açısından düşünecek olursak, İmparatorumuzun Savaş Lordu'nu mat etmesi için elimizdeki son taşı tehlikeye atıyoruz."

Milamber bir süre için düşünceliydi. "Gördüğüm kadarıyla cüretkâr bir plana kalkışmışsınız, Shinzawai Lordu. Kimseye bir şey söylememek için verdiğim sözü tutacağım. Laurie burada kalabilir." Laurie'ye baktı. "Atalarımızın tanrıları seni korusun ve başarıya ulaştırsın. Bu savaşın kısa sürede sona ermesi için dua ediyorum." Ayağa kalktı. "Sizce de mahsuru yoksa artık gideceğim. Karımı ve çocuğumu eve götürmek istiyorum."

Kasumi kalkıp eğilerek selam verdi. "Ben bir şey daha söylemek istiyorum, Yüce."

Milamber devam etmesini işaret etti. "Yıllar önce Katala'yı eş olarak almak istediğinizde ve ben size bu talebinizin reddedileceğini söylediğimde, aynı zamanda bunun bir nedeni olduğunu da söylemiştim. Planımıza göre, siz de ana dünyanıza dönecektiniz. Bunu artık anladığınıza inanıyorum. Bizler zor insanlarız, Yüce, ama acımasız değiliz."

"Plan açıklandığı anda anlamıştım." Laurie'ye baktı. "Şu anda olduğum kişi için burası ana yurdum, ama içimde hâlâ değişmemiş olan bir parçam var, bu yüzden de yurduna dönmene imreniyorum: Sevgiyle hatırlanacaksın, eski dostum."

Bu sözlerden sonra Milamber odadan çıktı. Katala'yı büyük evin dışında, bir bahçede oğullarının oyunlarını izlerken buldu. Katala ona doğru geldi ve sarılıp, yeniden birbirlerine kavuşmanın tadını çıkardılar. Uzunca bir andan sonra Milamber, "Gel, sevgilim," dedi, "oğlumuzu eve götürelim."

BİRLEŞME

LONGBOW SESSİZCE AĞLIYORDU.

Avcıustası, Elf ormanlarının sınırına yakın bir yerdeki bir açıklıkta, üç ölü elfin başında yapayalnız duruyordu. Cansız bedenleri yerde sere serpe yatıyordu, kol ve bacakları imkânsız gibi görünen açılarla bükülmüş, açık tenli yüzleri kanla kaplıydı. Martin, normal olarak bir ailenin yüzyılda bir ya da iki çocuk sahibi olduğu elfler için ölümün ne demek olduğunu biliyordu. Yüzlerden birini iyi tanıyordu, Galain'in çocukluğundan beri arkadaşı olan Algavins'ti bu, otuz yaşında bile değildi ve elf ölçülerine göre hâlâ da çocuk sayılırdı.

Arkadan gelen ayak sesleri üzerine Martin gözyaşlarını sildi ve çoğu zaman duygusuz olan ifadesini takındı. Arkasından Garret'ın, "Patikanın aşağısında bir grup daha var, Avcıustası," dediğini duydu. "Tsuraniler ormanın bu kısmından uğursuz bir rüzgâr gibi geçmişler."

Martin başıyla onayladı, sonra bir şey söylemeden yola koyuldu. Garret da onu izledi. Genç yaşına rağmen Garret, Longbow'un en iyi iz sürücüsüydü ve ikisi de patikadan Elvandar'a doğru usul adımlarla yürüyorlardı.

Saatler boyu yol aldıktan sonra, Tsurani kuşatması altındaki bir bölgenin batısından nehri geçtiler, elf ormanlarının güvenli derinliklerine girdiklerinde de ağaçların arasından gelen bir ses onları karşıladı. "Selam sana, Martin Longbow."

Martin ile Garret durup, üç elfin âdeta yoktan var olurcasına ağaçların arasından belirmelerini izlediler. Galain ve iki arkadaşı Avcıustası'yla Garret'a yaklaştılar. Martin başını nehirden yana hafifçe eğdi, Galain de başıyla onayladı. İkisinin de bildikleri Algavin'in öldüğü gerçeğini diğerleriyle de paylaşmak için gerek duydukları tek iletişim buydu. Garret aralarındaki bu alışverişi fark etti, ama elflere özgü incelikleri anlamaktan çok uzaktı.

"Tomas? Calin?" diye sordu Martin.

"Kraliçe ile birlikte konseydeler. Haber getirdin mi?"

"Prens Arutha'dan mesajlar. Konseye mi gidiyorsun?"

Galain, ironik bir alaycılık taşıyan o belli belirsiz elf gülümseyişini gösterdi. "Yolu korumak bize düştü. Bir süre burada kalmalıyız. Cüceler nehri geçer geçmez biz de geleceğiz. Onlar da neredeyse görünürler."

Daha sözü bitmeden Martin hoşça kal deyip, Elvandar'a doğru yola koyulmuştu bile. Elf ağaç-şehrini çevreleyen açıklığa yaklaşırken, Galain ve diğer genç elflerin nasıl olup da konseye alınmadıklarına hayret etti. Hepsi de Tomas Elvandar'a temelli olarak yerleştiğinden beri onun sürekli yanında olmuşlardı. Martin, Crydee baskınının hemen öncesinden beri oraya gitmemiş, ama o yıllar boyunca Dük ile Elvandar ve Crydee arasında mesajlar taşıyan Natalli bazı korucularla konuşmuştu. Birçok defalar Natalli Uzun Leon ve Grimsworth ile saatler boyu konuştuğu olmuştu. Onlar da kendilerinden olmayanların yanında iken ağızlarını sıkı tutmakla birlikte, Longbow'un yanındayken daha rahattılar, Crydeeli Avcıustası'nı kendilerine yakın görüyorlardı. Natalli bir korucu olmadığı halde Elvandar'a istediği zaman girebilen tek adam oydu. Natalli iki korucu, Elf Kraliçesi'nin sarayında önemli değişiklikler olduğundan söz etmişler, Martin de tuhaf bir tedirginliğe kapılmıştı.

Uzun adımlarla, hafif bir koşudan sonra Elvandar'a yaklaşırlarken Garret, "Avcıustası," dedi, "kayıplarını geri getirmek üzere kimseyi yollamayacaklar mı?"

Martin durup, yayının üzerine yaslandı. "Bu onların geleneği değil, Garret. Onları ormana bırakacaklar, onların inancına göre gerçek ruhları artık Kutlu Adalar'da dolaşıyor." Bir an düşündükten sonra, "İz sürücülerim arasında sen belki de gördüklerimin en iyisisin," dedi. Genç adam iltifat karşısında kızarırken Longbow, "Bu bir övgü değil, sadece gerçek," dedi. "Bunu söylüyorum, çünkü bana bir şey olacak olursa yerimi alması en muhtemel kişi sensin."

Garret'ın genellikle çekingen olan ifadesi değişti ve tüm dikkatini Martin'in söylediklerine verdi. "Bir şey olur da yaşamım sona ererse, "diye devam etti Martin, "birinin Elvandar ile insan âleminin birbirinden kopmasına engel olmaya devam etmesini umuyorum."

Garret onayladı. "Sanırım anlıyorum."

"Anlamalısın, iki ırk birbirlerinden uzaklaşacak olurlarsa çok yazık olur." Yumuşak bir tonla konuştu. "İnançları hakkında elinden geleni öğrenmelisin, ama birkaç şey var ki, onları bilmen gerek, hele şu savaş zamanında. Bazı rahiplerin, ölümünün üzerinden bir saat geçmemiş olan ölüleri diriltebildiklerine dair iddiaları hatırlıyor musun?"

"Bu öyküyü duymuştum," dedi Garret, "ama bunun yapılışını gördüğünü ya da gören birini tanıdığını iddia eden kimseye rastlamadım."

"Bu doğrudur. Rahip Tully doğru olduğunu söylüyor ve o, inanç konularında kesinlikle yalan söyleyecek biri değil." Martin bakışlarını toprağa indirdi. "Bir öyküsü var: Önemli bir rahip -hangi mezhepten olduğunu bilmiyorum- tanrılardan uzaklaşıp, kendini insanların dünyasında bulmuş. Zarif cüppesini ve altın sınmalarını çıkarıp, gezgin keşişlerin sade, kumaş cüppesini giymiş. Tevazu peşinde, vahşi doğada dolaşıyormuş. Zaman ve tesadüfler onu Elvandar'a getirmiş ve orada yeni ölmüş bir elfe rastlamış, rahip gelmeden birkaç dakika önce, bir kaza sonucu ölmüşmüş. Büyük güçleri olan bir rahip olduğu ve güçlerini yardıma ihtiyacı olan herkes yararına kullanmak istediği için, elfi diriltmeye başlamış. Elfin karısı onu durdurmuş, nedenini sorunca da kadın, 'Bizim yolumuz böyle değildir,' demiş. 'O şimdi çok daha iyi bir yerde, onu geri getirirsen, kendi isteği dışında ve bize üzüntü vererek gelmiş olacak. Bu yüzden onun adını da telaffuz etmeyiz, yoksa sesimizdeki özlemi duyup da bizi mutlu etmek için, kendi mutluluğu pahasına geri dönmesin diye.' Bildiğim kadarıyla, hiçbir elf öldükten sonra geri getirilmemiş.

"Bazıları, insanların sanatlarıyla hiçbir elfin diriltilemeyeceğini söylerler. Bazıları ise, elflerin gerçekte ruhları olmadığını, geri dönmemelerinin nedeninin de bu olduğunu söylerler. Bence bunların ikisi de yanlış, onların dünyadaki yerleri hakkında çok daha iyi bir fikirleri var."

Garret bir an sessizce durup, bu bilgiyi sindirdi. "Bu tuhaf bir öykü, Avcıustası. Aklına nereden geldi?"

"Şu elflerin ölümü ve sorduğun soru bunu hatırlattı. Sana, bizden nasıl farklı olduklarını, onların geleneklerini öğrenmen için nasıl çalışman gerektiğini göstermek içindi. Aralarında zaman geçirmen gerek."

"Ölü elf hikâyesi gerçek mi?"

"Evet. Yeni ölmüş olan elf, Kraliçe Aglaranna'nın kocası, merhum Elf Kralı'ydı. Otuz yıl önceydi, o zamanlar hâlâ çocuk sayılırdım, ama

hatırlıyorum. Kaza olduğunda ben de av kafilesindeydim ve rahiple tanıştım."

Garret bir şey söylemedi. Martin de silahını alıp, yola devam etti.

Az sonra Elvandar sınırına geldiler. Martin durdu, Garret ise dev ağaçların görüntüsü karşısında büyülenmişti. İkindi güneşi ormana uzun gölgeler düşürüyordu, ama yüksek dallar kendi sihirli ışıklarıyla parlıyorlardı.

Martin Garret'ı kolundan tuttu ve hayranlıktan ağzı açık kalan iz sürücüyü nazikçe Kraliçe'nin sarayına götürdü. Konsey çemberine gelince, Kraliçe'yi selamlayarak içeri girdi.

Aglaranna onu görünce gülümsedi. "Hoş geldin, Martin Longbow. Buraya son gelişinin üzerinden uzun zaman geçti."

Martin Garret'ı takdim etti, o da beceriksizce eğilerek Kraliçe'yi selamladı. Sonra bir figür daha, gölgelerin arasında saklandığı yerden ortaya çıktı.

Martin elf çocuklarıyla birlikte büyümüştü ve gerektiğinde duygularını saklamayı pekâlâ bilirdi, ama Tomas'ın görüntüsü karşısında neredeyse kendini tutamayıp haykıracaktı. Dilinin ucuna gelen sözleri yutarak ona bakmamaya çalışırken, Garret'in şaşkınlıkla yutkunduğunu da duyuyordu. Tomas'taki değişiklikleri duymuşlardı, ama duyduklarının hiçbiri Martin ya da Garret'ı karşılarında heybetle yükselen adam için hazırlamamıştı. Yabancı gözler onları süzüyordu. Bir zamanlar ormanlarda Martin'in peşine takılıp elf masalları dinlemek için yalvaran ya da Garret'la fıçı topu oynayan mutlu, sırıtkan çocuktan geriye pek bir şey kalmamıştı. Tomas samimiyetten yoksun bir ifadeyle öne çıkıp, "Crydee'den ne haberler var?" dedi.

Martin yayına dayandı. Kraliçe'ye, "Prens Arutha selamlarını, sevgilerini ve sağlık dileklerini yolluyor," dedi. Kraliçe'nin konseyinde komutayı bir ölçüde eline almış olduğu bariz olan Tomas'a dönerek, "Arutha şu haberleri gönderdi," dedi. "Krondor'da yönetim artık Bas-Tyra Dükü Kara Guy'ın elinde, bu yüzden Uzak Sahil'e yardım gitmeyecek. Ayrıca Prens'in, dış-dünyalıların yakında büyük bir saldırı planladıklarına inanmak için geçerli nedenleri var, Crydee'ye mi, Elvandar'a mı yoksa Dük'ün ordusuna karşı mı yapılacağını ise kestiremiyor. Ancak, güneydeki kuşatılmış bölgeler, çok sıkı çalıştırılmalarına rağmen cüce madenlerinden destek görmüyorlar. İz sürücülerim kuzeye doğru bir hareketlenme belirtileri gördüler, ama geniş

çaplı bir şey değil. Arutha'nın tahminine göre, saldırı büyük olasılıkla babasının ve Brucal'ın ordularına karşı yapılacak." Ardından da, "Ayrıca, Arutha'nın Toprak Beyi'nin öldürüldüğü haberini de getirdim," diye ekledi. Elf âdetlerine uyarak, ölünün adını anmamaya özen göstermişti.

Roland'ın ölüm haberini duyan Tomas'ın gözlerinde bir an için bir duygu belirtisi görünür gibi oldu, ama yalnızca, "Savaşta adamlar ölür," demekle yetindi.

Calin, Longbow ile Tomas arasında kişisel bir alışveriş olduğunu fark etti. Saraydaki kimse Roland'ı iyi tanımazdı, ama Calin onu uzun yıllar önce bir gece Crydee'de yedikleri akşam yemeğinden hatırlıyordu. Tomas'ın çocukluk arkadaşının ölümüne verdiği tepki, Martin'in canını sıkmıştı. Elf Prensi savaş konusuna dönerek, "Bu bir mantık meselesi," dedi. "Batıdaki Kraliyet ordusu yenilecek olursa, dış dünyalılar dikkatlerini diğer cephelere çevirerek Özgür Şehirler'i ve Crydee'yi kısa sürede ele geçirirler. Bir, en fazla iki yıl içinde, bir zamanlar Kesh'teki Bosania olan yerde onların sancakları dalgalanmaya başlar. Sonra da kolayca Yabon'a doğru ilerleyebilirler. Bir süre sonra, Krondor kapılarına dayanabilirler."

Tomas bir şey söyleyecekmiş gibi Calin'e baktı, gözlerini kısmıştı. Kraliçe ile Tomas bir an için bakıştılar ve Tomas gerileyip, konsey dairesindeki yerini aldı. Calin, "Dışdünyalılar dağların batısına yürümezlerse, cüceler yakında bize katılırlar. Nehrin karşı yakasındaki dış dünyalıların yarma hareketleri oldu, ama büyük bir saldırı olacağına dair bir belirti görülmedi. Bana kalırsa Arutha tahmininde yanılmamış, dükler yardım isteyecek olurlarsa da onlara yardım etmeye çalışırız," dedi.

Tomas Elf Prensi'ne döndü. “Elvandar’ı korumasız bırakmak mı?” Hiddeti yüzünden okunuyordu. Martin, Tomas'ın zorlukla kontrol edebildiği öfkesinin şiddeti karşısında irkilmişti. "Müdafaacıları elf ormanlarından bütünüyle çıkarmadan, böyle bir savaşta sözünü etmeye değecek bir kuvvet oluşturanlayız."

Calin'in yüzü ifadesizdi, ama gözleri, Tomas'ın öfkesinin bir aynasıydı. Sakince konuştu. "Ben, Elvandar'ın Savaş Şefi'yim. Ormanlarımızı korumasız bırakmam. Ama dış dünyalılar Düklere karşı büyük bir saldırıya girişirlerse, nehir boyunda ormanlarımızı tehdit etmeye yetecek kadar asker bırakmazlar. Onları efsuncunun yardımıyla yendiğimiz ve Kara Cüppelilerinin öldüğü günden beri bize saldırmadılar. Ama Lord Borric ve Lord Brucal'a karşı çarpışacak olurlarsa ve bu çarpışmada kuvvetler denk

olursa, bizim katkımız bu dengeyi bozabilir, hele onları zayıf kanatlarından vurabilirsek."

Tomas kendini toparlayıp, bir an kaskatı durdu; sonra buz gibi bir ses tonuyla, "Cüceler Dolgan'ı, Dolgan da beni izler," dedi. "Ben savaşa katılmalarını söylemedikçe katılmazlar." Başka tek kelime etmeden konsey dairesinden çıktı.

Martin Tomas'ın gidişini izledi. Crydeeli çocuğun içinde yaşayan, insanla o diğer şeyin tuhaf karışımının gücünü ilk defa olarak hissedince tüyleri ürperdi. Tomas'ın içinde olanı yalnızca bir an görmüştü, ama bu yeterliydi. Tomas, korkulacak bir şey olmuştu.

Martin daha sonra Aglaranna'nın yüzünden bir an için bir ifade geçtiğini gördü. Aglaranna ayağa kalktı ve "Tomas'la konuşsana iyi olacak," dedi. "Son zamanlarda fazlasıyla yıprandı."

Kraliçe dışarı çıkarken Martin bir şeyden kesin olarak emin oldu. Gördüğü tüm şeyler bir yana, Elf Kraliçesi'nin oğlu ile âşığı arasında bir anlaşmazlık olduğuna şahit olmuştu, hatta Kraliçe'nin kendi içinde de bir sıkıntısı vardı. Aglaranna'da, ümitsiz bir yazgının kapanındaki birinin ifadesi vardı.

Kraliçe çıkınca Calin, "Tam zamanında geldin, Martin," dedi. "Senin bilgeliğine ihtiyacımız var."

Martin onayladı. Garret'ı yiyecek bir şeyler getirmesi için dışarı yolladı, o çıkınca Martin önce Elf Prensi'ni, sonra da konseydekileri süzdü. Tathar her zamanki yerinde, Kraliçe'nin tahtının sağında duruyordu. Diğerlerini de tanıyordu; hepsi de kraliçenin yaşlı, güvenilir danışmanlarıydılar. Birçoğu kadim Efsunörücülerdi.

Martin oturup, sabırla Calin'in konuşmasını bekledi. Elf Prensi bir süre sessiz kaldı. Martin Calin'i süzdü; onu iyi tanırdı ve huzursuzluğunu sezebiliyordu. Martin çocukken Elf Prensi'nin, tüm elf erdemlerini en mükemmel şekilde birleştiren bir kişi olduğunu düşünürdü. Çocuksu kahraman sevdası geçmiş olmakla birlikte, Calin'e olan saygısı hiç azalmamıştı.

Calin, "Martin," dedi, "burada bulunanlar arasında Tomas'ı bu değişimden önce de tanıyan yalnızca sensin. Şahit olduğun dönüşüm için neler söyleyeceksin?"

Martin cevap vermeden önce uzun uzun düşündü. "Ben bu değişikliklere yıllardır yalnızca kısa süreler için tanık oldum, bugüne dek. Muazzam

oldukları ortada. Ama neye işaret ettiklerini tahmin etmem mümkün değil. İyi bir çocuktu; pek yaramaz değildi, ama merakı başına iş açardı. Sevecen bir yanı vardı ve duygularını göstermekten kaçınmazdı. Öfkesi de normal ölçülerdeydi, ama bir arkadaşına vurulacak ya da tehdit edilecek olursa kendini kaybedebilirdi. Genel olarak, diğer çocuklardan bir farkı yoktu, hayalperestti."

"Ya şimdi?"

Martin'in canı sıkılmıştı ve bunu saklamaya da çalışmadı. "Anlayışımın ötesinde bir şey."

"Sözlerin çok açık ve doğru, Martin," dedi Tathar, "çünkü o artık bizim de anlayışımızın dışında."

Calin yumuşak bir sesle konuştu. "İnsanlar arasında tarihimizi herkesten daha iyi biliyorsun. Valheruların esiri olarak geçen çağlara karşı duyduğumuz nefreti biliyorsun. Yürüdükleri Karanlık Yolu, reddettiğimizi de. Dışdünyalıların bu istilasından ve Kara Cüppelilerinden korktuğumuz kadar, o erkin geri dönmesinden de korkar olduk. Tomas'ı gördün. Neye karar vermek zorunda olduğumuzu bilmelisin."

Martin başıyla onayladı. "Evet. Yaşayıp yaşamamasına."

"Genç elflerin çoğu körü körüne onun peşinden gidiyorlar," dedi Tathar. "İçindeki Valheru büyüsünün sinsi etkisine karşı koyacak olgunluk ve bilgelikten yoksunlar. Cüceler ise körü körüne olmamakla birlikte, onu yine de takip ediyorlar, çünkü onlarda bize miras kalan korku yok ve onun liderliğine inanmış durumdalar. Sekiz yıldır hayatta kalabilmelerinin başlıca nedeni o oldu, birçoğunu defalarca ölümden kurtardı.

"Ama Tomas'ın, istilacılara karşı mücadelemizde bizim için bir nimet olmasının yanında, her şeyi bir kenara bırakıp tek bir şeyi düşünmek zorunda kalabiliriz: Bu yarı insan, yarı Valheru bizim efendimiz olmaya soyunacak mı?" Tathar kaşlarını çattı. "Eğer öyle olursa, yok edilmesi gerekir."

Martin içinde bir soğukluk hissetti. Crydee'de tanıdığı tüm gençler arasında üç tanesine özel bir yakınlık duymuştu, Garret, Tomas ve Pug. Pug Tsuranilerin eline geçtiğinde sessizce yas tutmuş, sonunun esaret mi, ölüm mü olduğunu sık sık düşünmüştü. Şimdi de Tomas için yas tutuyordu, çünkü bundan sonra ne olursa olsun, Tomas bir daha asla eski Tomas olmayacaktı.

Martin Calin'e dönerek, "Yapılabilecek bir şey yok mu?" dedi.

Calin bu soruya Tathar'ın cevap vermesini işaret etti. Yaşlı Efsunörücü gözlerini dairede gezdirerek, diğer Efsunörücülerin de sessiz onaylarını aldı. Martin'e dönerek, "Bu işi iyi bir şekilde sonuçlandırmak için elimizden geleni yapıyoruz," dedi. "Ama onun içinde Valheru kudretiyle öne çıkacak olursa, buna karşı duramayız, bu yüzden korkuyoruz. Tomas'a karşı hiçbir nefretimiz yok. Ama kudurmuş bir kurda acısan bile, onu öldürmen gerekir."

Karanlık iyice bastırırken Martin acıyla dışarıya, Elvandar'ın ışıklarına baktı. Bu manzara onu her zaman rahatlatırdı. Şimdi ise yalnızca soğuk bir acı hissediyordu. "Ne zaman karar vereceksiniz?"

"Âdetlerimizi anlıyorsun," dedi Tathar. "Zamanı gelince karar vereceğiz."

Martin ağır ağır doğruldu. "O halde, size tavsiyem şudur:

Bu değişiklik kesin bir şekilde Karanlık Yol'a doğru gittiğini belli edene dek, kadim korkularınızın fazla etkisinde kalarak bir hata yapmayın. Elvandar'ın şimdiki yöneticilerinin, Valheruların ilk serbest bıraktıklarına göre daha cesur ve bağımsız düşündükleri, bana uzun zaman önce öğretilmişti. Son ana kadar harekete geçmeyin. Bu durumdan hâlâ iyi bir sonuç çıkabilir, en azından, tamamen kötü olmayan bir sonuç."

Tathar başıyla onayladı. "İyi bir tavsiye verdin. Bunu değerlendireceğiz."

Martin büyük bir ağırlığın altında eziliyor gibiydi. "Elimden geleni yapacağım. Eskiden Tomas'ı etkileyebilirdim, belki bunu yine yapabilirim. Gidip bu konu üzerinde iyice düşüneceğim, sonra onu bulup konuşunun." O çıkarken, Kraliçe'nin sarayındaki daireden kimse bir şey söylemedi. Onun yüreğinin de en az kendilerininki kadar sıkıntı dolu olduğunu biliyorlardı.

Zonklama kötüleşmişti, tam anlamıyla acı sayılmazdı, daha ziyade, sinir bozucu bir şekilde giderek daha kalıcı olan bir rahatsızlık gibiydi. Tomas sessiz havuzun yanındaki serin açıklıkta oturmuş, kendi içinde bir mücadele veriyordu. Elvandar'da yaşamaya geldiğinden beri rüyalarının yalnızca muğlak, puslu imgelere, yarı hatırlanan söz ve isimlere dönüştüğünü fark etmişti. Daha az rahatsız edici, daha az korkutucuydular, günlük hayatına olan etkileri de azalmıştı, ama başındaki baskı, ağrıya benzeyen uğultu şiddetlenmişti. Savaşta iken kızıl bir öfke içinde yitip gidiyor, acıyı hissetmiyordu, ama savaş şehveti dindikten sonra, hele Elvandar'a dönmekte de gecikmişse, zonklama yine başlıyordu.

Arkasından hafif ayak sesleri geldi ve geriye dönmeden, "Yalnız kalmak istiyorum," dedi.

"Acı mı, Tomas?" dedi Aglaranna.

İçinde bir an tuhaf, cılız bir duygu çalkantısı oldu ve bir şey dinliyormuş gibi başını dikti. Sonra kaba bir sesle, "Evet," dedi. "Birazdan odamıza döneceğim. Şimdi git ve hazırlanarak yanına gelmemi bekle."

Aglaranna geriledi; mağrur yüz hatları, kendisiyle bu şekilde konuşulmasından duyduğu acıyı yansıtıyordu. Hemen dönüp uzaklaştı.

Ağaçların arasında yürürken, içindeki duygular şiddetle çalkalanıyordu. Tomas'ın ve kendisinin ihtiraslarına boyun eğdiğinden beri ona emir verme ya da onun emirlerine direnme yetisini yitirmişti. O artık ona hükmeden bir lord olmuştu ve bundan utanıyordu. Mutsuz bir birleşmeydi bu, umduğu gibi yitik mutluluğunun dönüşü olmamıştı. Ama onunla birlikte olma, ona ait olma ihtiyacı iradesini boğuyor, savunmasını yıkıyordu. Tomas dinamik, güçlü, bazen de acımasızdı. Hayır: Acımasız değildi, ama tüm diğer varlıklardan öylesine kopuktu ki, bir karşılaştırma yapmak mümkün değildi. Aglaranna'nın ihtiyaçlarına karşı da duyarsız değildi; ihtiyaçları olduğunun farkında değildi yalnızca. Elvandar'a yaklaşırken, yumuşak, sihirli ışıklar Kraliçe'nin yanaklarında ışıldayan gözyaşlarından yansıyordu.

Tomas onun gittiğini belli belirsiz fark etmişti. Kafasındaki uğultulu acının altından zayıf bir ses ona sesleniyordu. Kendini zorlayarak dinledi, sesin tınısını, rengini tanıyordu, sesleneni tanıyordu...

"Tomas?" Evet.

Ashen-Shugar ıssız vadilerin ötesine baktı, köpürerek havaya berbat kokular saçan alkali çukurları dışında nemden tamamen yoksun olan topraklar kuruyup çatlamıştı. Görünmeyen konuğuna yüksek sesle, "Son konuşmamızın üzerinden uzun zaman geçti," dedi.

Tathar ile diğerleri bizi uzak tutmaya çalışıyorlar. Çoğu zaman unutuluyorsun.

Kuzeyden ağır kokulu rüzgârlar esiyordu, soğuk ama boğucuydular. Çürüme kokusu her yeri kaplamıştı; çevrelerini saran âlemi eline geçirmiş olan muazzam çılgınlığın kalıntıları arasında, yaşamın yeniden belirdiğine dair ancak cılız kıpırtılar hissediliyordu.

"Fark etmez. Yine birlikteyiz."

Burası neresi?

"Kaos Savaşları'nın Kalıntıları. Draken-Korin'in anıtı, bir zamanlar büyük çayırlarla kaplı olan, cansız tundra. Burada pek az canlı var. Yaratıkların çoğu güneye, daha yaşanılabilir iklimlere kaçtılar."

Sen kimsin?

Ashen-Shugar güldü. "Ben, senin olmaya başladığın şeyim. İkimiz biriz. Bunu defalarca söylemiştin." Unutmuştum.

Ashen-Shugar'ın çağırmasıyla birlikte Shuruga hızla ona geldi, gri manzaranın yukarısını kapkara fırtına bulutları kaplamıştı. Muazzam ejderha indi ve sahibi sırtına çıktı. Draken-Korin'in varlığından geriye kalan tek hatıra olan küllerin olduğu noktaya bir bakış atan Valheru, "Gel," dedi, "kaderin neler getirdiğine bakalım."

Shuruga semaya yükseldi ve kalıntıların üzerinde uçtular. Shuruga'nın sırtında uçarken Ashen-Shugar sessizdi, yüzüne vuran rüzgârı hissediyordu. Zamanı geride bırakarak uçarken, bir çağın ölümüne ve bir yenisinin doğuşuna tanıklık ediyorlardı. Kaos Savaşları'nın dehşetinden uzak, mavi gökyüzüne doğra iyice yükseldiler.

Bu, hüzün duymaya değer.

"Bence değmez. Bundan alınacak bir ders var, ama ben ne olduğunu bilemiyorum. Yine de, senin bildiğini hissediyorum." Ashen-Shugar gözlerini kapatırken, zonklama da yeniden başladı.

Evet, hatırlıyorum.

"Tomas?"

Tomas'ın gözleri bir anda açıldı. Galain'in az ötede, açıklığın kenarında durduğunu gördü. "Sonra mı geleyim?"

Tomas oturup düş gördüğü yerden ağır ağır doğruldu. Sesi çatlak ve bitkindi. "Hayır, ne vardı?"

"Dolgan'ın cüceler grubu dış ormana ulaşmış, kıvrılan ırmağın yakınında seni bekliyorlar. Cüceler nehri geçerken bir kuşatılmış bölgeye rastlamışlar." Genç elfin yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. "Sonunda esir alabilmişler."

Tomas'ın yüzünden keyif ve öfkeyle karışık bir ifade geçti. Galain beyaz ve altın rengi içindeki savaşçının haber karşısındaki tepkisini izlerken tuhaf şeyler hissetti. Tomas uzak bir çağrıya kulak veriyormuşçasına, aklını vermeden konuşuyordu. "Cücelerin kampına git. Ben de hemen oraya geleceğim.'

Galain çekildi ve Tomas dinledi. Uzaktaki ses giderek güçleniyordu.

"Yanlış mı yaptım?"

Sözler, hizmetkârlar kaçtıkları için bomboş olan salonda yankılandı. Ashen-Shugar tahtında oturmuş, düşünüyordu. Gölgelere karşı konuştu.

"Yanlış mı yaptım?"
Artık sen de şüpheyi tanıyorsun, dedi her zaman orada olan ses.
"İçimdeki bu tuhaf sessizlik, nedir bu?" Bu, yaklaşan ölüm.
Ashen-Shugar gözlerini kapadı. "Ben de öyle tahmin etmiştim. Irkımdan pek az kişi savaşı atlatabilmiştir. Bu çok ender olan bir şey. Ben sonuncularıyım. Yine de, Shuruga ile bir kez daha uçmak isterdim."
O gitti. Çağlar önce öldü.
"Ama bu sabah onun sırtında uçtum."
O bir düştü. Tıpkı bunun gibi.
"O halde ben, aynı zamanda deli miyim?"
Sen yalnızca bir anısın. Bu da yalnızca bir düş.
"O halde, planlanmış olanı yapacağım. Kaçınılmaz olanı kabul ediyorum. Başka biri gelip yerimi alacak."
Bu da çoktan oldu, gelen kişi benim, kılıcını alıp zırhını giydim; senin davan artık benim davam. Bu dünyayı yağmalayan herkese karşı koyacağım.
"Öyleyse huzur içinde ölüyorum."
Gözlerini açıp, artık kadim bir tozla kaplı olan salona son bir kez baktı. Kartal Bakışı'nın Hükümdarı, gözlerini son kez kapatarak son büyüsünü yaptı. Yeni tanrılar hariç bu dünyadaki kimsenin erişemeyeceği, tükenmeye yüz tutmuş güçleri, yorgun bedeninden dışarı akarak zırhına işledi. Bedeninin olduğu yerden duman tütmeye başladı ve az sonra geriye yalnızca altın zırh, beyaz yelek, kalkan ve beyaz-sarı kılıç kaldı.
Ben Ashen-Shugar'ım; ben Tomas'ım.
Tomas'ın gözleri açıldı ve kendini açıklıkta bulunca bir an şaşırdı. Benliğine yeni bir gücün yayıldığını hissederken içinde tuhaf bir tutku belirdi. Aklında berrak bir ses ona sesleniyordu: Ben, Valheru Ashen-Shugar'ım. Dünyamı yağmalamak isteyen herkesi yok edeceğim.
Korkunç bir kararlılıkla açıklıktan çıkıp, cücelerin düşmanlarını getirdikleri yere doğru yola koyuldu.
Dolgan piposundan bir nefes çekerek, "Seni tekrar görmek güzel, dostum Longbow," dedi. Yıllar önce, cüceler Elvandar'a giderken Crydee'nin doğusundaki ormandan geçtikleri sıradaki tesadüfi karşılaşmalarından beri birbirlerini görmemişlerdi.
Martin, Calin ve birkaç elf, cücelerin hâlâ bağlı tutulan esirlerini görmeye gelmişlerdi. Açıklığın bir köşesinde toplu halde bekliyor,

kendilerini esir edenleri izliyorlardı. Galain açıklığa girerek, "Tomas birazdan gelecek," dedi.

Martin, "Dolgan," dedi, "nasıl oldu da bunca yıldan sonra bu esirleri, daha doğrusu tüm bir anklavı ele geçirdiniz?"

Bağlı duran sekiz savaşçının arkasında korku içindeki bir grup Tsurani kölesi vardı; bağlanmamışlar, bir araya tıkılmışlardı, sonlarının ne olacağını bilemiyorlardı. Dolgan umursamazca elini salladı. "Çoğu zaman nehrin karşı yakasına baskınlar yaparız, esirler de geri çekilirken hızımızı keserler, ya baygın olurlar ya da zorluk çıkarırlar. Bu defa pek fazla seçeneğimiz yoktu, Crydee nehrini geçmek zorundaydık. Eskiden gizlice geçmek için karanlığı beklerdik, ama bu yıl tüm nehir boyunda bir çam ağacındaki iğneler kadar sıklar.

"Bu grubu nispeten ıssız bir noktada bulduk; köleleri korumak için yalnızca sekiz kişi vardı. Bir siperi onarıyorlardı, tahminime göre bir süre önce bir elf saldırısı sırasında zarar görmüş olmalı. Çevrelerini sardık, adamlardan birkaçı da ağaçlara tırmandılar -ama bu pek de hoşlarına gitmedi. Diğer üç muhafızın üzerlerine tepeden inip, alarm veremeden onları susturduk. Diğer beşi uyuyorlardı, tembel budalalar. Kampa sızdık ve gürzlerimizin birkaç isabetli darbesinden sonra onları yakaladık. Şu diğerleri" -köleleri gösterdi- "ses çıkaramayacak kadar korkmuşlardı. Yakındaki anklavlara haber verilmediğinden emin olunca, onları da yanımızda getirmeyi düşündük. Geride bırakmak yazık olurdu. Faydalı bir şeyler öğrenebileceğimizi düşündük." Dolgan sakin görünmeye çalışıyordu, ama birliğinin başarısından duyduğu gurur, geceyi yaran bir deniz feneri gibi kendini belli ediyordu.

Martin gülerek onayladı ve Calin'e, "Umarım neyin yaklaştığını, korktuğumuz saldırının gerçek olup olmadığını ve nereden yapılacağını öğrenebiliriz," dedi. "Dillerinden birkaç cümle öğrenmiştim, ama bize anlatabileceklerinden bir şey çıkaracak kadar değil. Yalnızca Rahip Tully ve Tsurani iz sürücüm Charles onlarla akıcı olarak konuşabilir. Belki de onları Crydee'ye götürmeyi denemeliyiz."

"Zaman olursa, dillerini öğrenmemiz mümkün," dedi Calin. "Götürülürken bize yardımcı olacaklarından kuşkuluyum. Büyük olasılıkla attıkları her adımda alarm vermeye çalışacaklardır."

Martin bu görüşü onayladı. Sonra bir şey hissederek arkasını döndü.

Tomas hızlı adımlarla açıklığa girdi. Dolgan onu karşılayacak gibi oldu, ama genç savaşçının tavır ve ifadesindeki bir şey onu durdurdu. Tomas'ın gözlerinde delilik vardı, cücenin daha önce pırıltısını gördüğü, ama şimdi ışıl ışıl parlayan bir şey.

Tomas bağlı esirlere baktı, sonra yavaşça kılıcını çekip onlara yöneltti. Ağzından çıkan sözleri ne Martin, ne de cüceler anlamamışlar, ama elfler duydukları karşısında müthiş bir korkuya kapılmışlardı. Yaşlı elflerin çoğu yalvarırcasına dizlerinin üstüne çöktüler, genç olanlar da içgüdüsel bir korkuyla gerilediler. Yalnızca Calin yerinde kaldı, ama o da sarsılmış görünüyordu. Yüzü bembeyaz kesilen Elf Prensi, ağır ağır Martin'e döndü. Dehşet içindeki bir ses tonuyla, "Sonunda Valherular gerçekten aramıza döndü," dedi.

Tomas kimseye bakmadan, ilk Tsurani askerine yöneldi. Bağlı asker korku ile direnme arası bir ifadeyle başını kaldırdı. Altın kılıç bir anda kalktı ve bir yay çizerek aşağı inip, adamın başını omuzlarından ayırdı. Fışkıran kanlar beyaz yeleğine bulaştı, sonra lekeler uçtu ve yelek yeniden tertemiz oldu. Bir araya büzüşmüş olan kölelerden korku dolu, boğuk bir inilti yükseldi, diğer askerlerin gözleri de dehşetle büyüdü. Tomas ağır ağır bir sonraki esire döndü ve kılıcı bir can daha aldı.

Martin olduğu yere çivilenmesine neden olan şoku üzerinden atıp, gözlerini kıyımdan uzaklaştırmaya çalıştı. Müthiş bir korku içindeydi, ama Tomas'ın karşısında diz çökmüş duran elflerinkinin yanında bu korku hiçbir şeydi. Calin'in, çağlar öncesinden gelen, her şeyin efendisi olan Valheruların kadim dilindeki sözlere itaat etme dürtüsünü bastırmaya çalışırken verdiği mücadele yüzünden okunuyordu. Eski bilgeliği o kadar iyi bilmeyen genç elfler, beyaz ve altın rengi giymiş bu adama itaat etmelerini söyleyen o ezici dürtüyü anlayamıyorlardı. Valheru dili hâlâ gücün diliydi.

Tomas başını katliamdan kaldırdı ve Martin, bakışlarının gücü karşısında donakaldı. Crydeeli çocuktan geriye eser kalmamıştı. Benliği artık yabancı bir varlığın elindeydi. Tomas'ın kolu gerildi, Martin darbeyi karşılamak için geriledi. Her insan potansiyel bir kurbandı ve Tomas'tan yansıyan muazzam tehdit karşısında cüceler bile gerilemişlerdi. Sonra Tomas'ın gözlerinde zayıf bir tanıma parıltısı belirdi ve uzaktan gelen bir sesle, "Martin," dedi, "sana bir zamanlar duyduğum sevgi aşkına git, yoksa canını alacağım."

O ana dek hissettiği en yoğun korku karşısında cesaretini toplayan Martin, "Burada durup, çaresiz adamları öldürmene seyirci kalacak değilim!" diye bağırdı.

Yine uzak, kadim bir azametle yükselen ve kayıp ihtişamını geri kazanan bir ses cevap verdi. "Bunlar benim dünyama giriyorlar, Martin. Benim bölgeme, benim malıma, yalnızca bana ait olana kimse göz dikemez! Yoksa sen de mi benim dünyama göz dikiyorsun, Martin?" Tomas insanüstü bir hızla döndü ve iki Tsurani öldü.

Martin aralarındaki açıklığı bir sıçrayışta geçip Tomas'ı yere devirerek esirlerden uzaklaştırdı. Birlikte yere yuvarlandılar ve Martin, altın kılıcı tutan bileği kavradı.

Yeni öldürülmüş bir ceylanı millerce taşıyacak kadar güçlü bir adam olan Martin'in Tomas karşısında hiç şansı yoktu. Tomas onu yaramaz bir çocuğu kaldırır gibi kolaylıkla tutup üzerinden atarak ayağa kalktı. Martin bir kez daha üzerine atıldı, ama bu defa Tomas hazırdı. Onu tuniğinden yakalayıverdi ve, "Kimse bana karşı çıkamaz," dedi. Martin'i, sanki ağırlığının onda biri kadar geliyormuşçasına açıklığın diğer tarafına doğru savurdu. Martin havada yüksek bir yay çizerken kollarını savurarak düşüşünü kontrol etmeye çalıştı. Sert bir şekilde düştü ve çarparken ciğerlerinden boşalan havanın sesini herkes duydu.

Dolgan hemen yanına koştu, elfler hâlâ şahit oldukları şeyin etkisiyle kıpırdayamıyorlardı. Cüce şefi yanında duran bir tulumdan Martin'in yüzüne su serpip onu kendine getirmeye çalıştı. Katledilen askerleri izleyen Tsurani kölelerinin boğuk dehşet çığlıkları arasında Martin toparlandı.

Martin gözlerini odaklamaya çalıştı, önündeki görüntü yüzüyor, dalgalanıyordu. Nihayet görebildiği anda, korkuyla nefesini tuttu.

Tomas son Tsurani askerini de haklamış, korkuyla sinmiş olan kölelere yönelmişti. Sonlarını getirecek kişiyi kıpırdayamadan, büyümüş gözlerle izlerlerken, Martin'e gece gördükleri ani bir ışık karşısında donakalmış bir geyik sürüsünü hatırlatıyorlardı.

Tomas zayıf, zavallı görünüşlü bir adam olan ilk Tsurani kölesini öldürürken Martin'in dudaklarından çatlak bir haykırış döküldü. Longbow sersemlemiş hisleriyle doğrulmaya çalışırken, Dolgan kalkmasına yardım etti.

Tomas kılıcını kaldırdı ve bir başkası daha öldü. Altın kılıç bir kez daha kalkarken kurbanının yüzüne baktı. On iki yaşından büyük olmayan genç

bir çocuk korkudan fal taşı gibi olmuş gözleriyle, canını alacak olan darbeyi bekliyordu.

Birdenbire Tomas için zaman genişledi, yaşadığı an aklında dondu. Çocuğun koyu renk, kıvır kıvır saçlarını ve iri, kahverengi gözlerini inceledi. Çocuk diz çökmüş, başını üzerinde gördüğü ölümü beklerken başını iki yana sallıyor, dudakları aynı sözleri tekrar tekrar sayıklıyordu.

Açıklıktaki cılız ışık altında Tomas geçmişten gelen bir hayalet, uzun zaman önce unutulmuş bir dostun siluetini gördü. Çocukluğundan kalan en eski anılarından hatırladığı bir bağ, bu bilinçle birlikte kendini gösterdi. İmgeler bulanıp, geçmişle şu an karışırken, "Pug?" dedi.

Aklının içinde bir acı patladı ve bir başka irade onu ele geçirmeye çalıştı.

Pug! diye bağırdı.

Öfke dolu bir cevap, Öldür onu! dedi ve içinde iki irade çatışmaya başladı.

Hayır! diye haykırdı diğeri.

Açıklıktaki herkes Tomas'ı kılıcı havada, inmeye hazır bir halde donakalmış, içindeki bir tür mücadele ile titrerken görüyordu.

Bunlar düşman! Öldür onları! O bir çocuk! Yalnızca bir çocuk! O düşman! Bir çocuk!

Tomas'ın yüzü bir acı maskesine dönüştü; dişleri kenetlendi ve tüm kasları sımsıkı çekilerek, kafatasını kaplayan deriyi gerdi. Gözleri açıldı ve miğferinin altından, kaşlarından ve yanaklarından ter boşanmaya başladı.

Martin sendeleyerek ayağa kalktı. Ağır ağır hareket ediyor, her kıpırdadığında yediği darbelerin acısını hissediyordu.

Tomas'ın eli yavaşça aşağı doğru indi, içindeki savaş sürdükçe titreyerek, santim santim alçalıyordu. Çocuk âdeta hipnotize olmuş, kıpırdayamıyor, gözleriyle kılıcın hareketini izliyordu.

İçindeki ses bir öfke, savaş çılgınlığı ve gözünü kan bürümüşlük seliyle, Ben Ashen-Shugar'ım! Ben Valheru 'yum! diye çınladı.

Bu öfke denizine karşı tek bir kaya, içinden gelen sakin, alçak bir ses çıkıp sadece, Ben Tomas'ım, dedi.

Nefret denizi o sükûnet kayalığına tekrar tekrar çarpıp, her defasında onu yuttu, sonra geri çekilip, tekrar çarptı. Ama her defasında gelgit biraz daha zayıflıyor, kaya ise kudurmuş köpüklerin üzerinde sapasağlam yükseliyordu. Bir parçalanma, kaybolmuş, geçen çağların gürlemesi Tomas'ın aklını yerinden oynattı. Sersemledi, sonra yabancı bir sahne içinde

yüzmeye başladı, özgürlüğüne açılan yol olduğunu bildiği bir ışık noktası arıyordu. Gelgitler onu sürüklerken mücadele ediyor, başını boğucu kara denizin üzerinde tutmaya çalışıyordu. Yukarıda çığlık çığlığa, kötücül bir rüzgâr esiyor, kulaklarına kederli bir ritmi olan bir şarkı mırıldanıyordu. Yukarı çıktı ve bir kez daha bir ışık noktası gördü. Gelgit onu yine alaşağı edip hedefinden uzaklaştırdı, ama bu defaki daha güçsüzdü. Bir kez daha ışığa doğru çırpındı. Sonra bir kabartı, son bir korkunç saldırı, tüm gücüyle üzerine kapandı. Ben Ashen-Shugar'ım! Tıpkı yeni yağmış karın ağırlığı altında çatırdayan kuru bir dalı, baharın dokunuşuyla eski kış buzunun çatlamasını andıran bir sesle irade kırıldı, son saldırısının bedeli çok büyük olmuştu âdeta.

Kara denizin öfkesi dindi, bir kez daha sert bir zeminde, o tek kayalığın üzerinde duruyordu. Ben Tomas'ım. Uzaktaki ışık noktası gözlerinin önünde büyümeye, onu sarmak üzere hızla yaklaşmaya başladı.

Ben Tomas'ım.

"Tomas!"

Gözlerini kırpıştırınca, yine açıklıkta olduğunu gördü. Çocuk önünde diz çökmüş, ölmeyi bekliyordu. Başını çevirince Martin'i gördü, yanağına kadar gerdiği bir yardalık bir okla nişan almıştı. Crydee Avcıustası, "Kılıcını indir," dedi, "yoksa tanrılar adına, şuracıkta öldürürüm seni."

Tomas'ın bakışları açıklıkta dolaşınca, cücelerin ve bazı yaşlı elflerin de silahlarını çekmiş olduklarını gördü. Hâlâ titreyen Calin de kılıcını çekmiş, ağır ağır üzerine geliyordu.

Martin, Tomas'ı dikkatle izliyordu, ondan korkmuyordu, yalnızca muazzam gücüne ve hızına karşı tedbirliydi. Bekledi ve Tomas'ın gözlerinde hâlâ bir delilik parıltısı olduğunu gördü; sonra ise, sanki bir perde kalkmışçasına berraktı bu gözler. Altın kılıç bir anda elinden düştü ve solgun, neredeyse renksiz olan gözleri yaşlarla doldu. Tomas dizlerinin üzerine çöktü ve dudaklarından korkunç bir acıyla dolu bir inilti dökülerek, "Ah, Martin, ben ne oldum?" diye haykırdı.

Martin yayını indirip, Tomas'ın kollarını kendi bedenine dolayışını izledi. Tathar ve diğer Efsunörücüler de açıklığa geldiler. Tomas'a yaklaşıp, ardından da diğerlerini süzdüler. Tomas'ın ıstırap dolu hıçkırıkları öyle fenaydı, öylesine acı ve pişmanlıkla doluydu ki, elflerin birçoğu kendilerini de gözyaşları içinde buldular.

Tathar, Martin Longbow'a, "Bir süre önce efsunlarımızın dokusunun paramparça olduğunu hissettik ve hemen geldik," dedi. "Valheru'nun gelmesinden korkuyorduk, anlaşılan öyle de olmuş," dedi.

"Ya şimdi?" dedi Martin.

"Dengenin diğer tarafında. Çocuğun artık Valheru'nun yerine geçtiğine kuşku yok, ama artık katliamla geçen çağların ağırlığını ve can alırken duyulan zevkin suçluluğunu taşımak zorunda. Ölümlülerin hissettikleri yükleri yine hissedecek, bunlara dayanıp dayanamayacağını göreceğiz. Bu zihinsel acı onun sonu olabilir."

Martin kadim elfin yanından ayrılıp Tomas'a doğru yaklaştı. Loş ışıkta, değişikliği ilk gören o olmuştu. Hatlarına çöken o yabancılık, parlak gözler, mağrur kaşlar gitmişti. Yine Tomas'tı, bir insandı, ama başından geçenlerden miras kalanlar, onu sonsuza dek insandan daha fazla olarak gösterecekti: Elf kulakları, solgun gözler. Güçlü Lord, Eski, Valheru yoktu artık. Eskiden bir Ejderha Lordu'nun durduğu yerde şimdi rahatsız, hasta, yaptıklarının ıstırabı içindeki bir adam duruyordu.

Martin omzuna dokununca Tomas başını kaldırdı. Acıdan delinmek üzere olan kan çanağına dönmüş gözler bir an Martin'e baktıktan sonra, her şeyden kopmak istercesine kapandılar. Elfler ve cüceler bir süre boyunca izlediler, Tsurani köleleri de sessizce izliyorlar, bir mucize olduğunu görüyorlardı, tam olarak kavramasalar da, bir anda hayatlarının bağışlandığını anlamışlardı. Martin Longbow yürek parçalayan bir acıyla ağlayan, beyaz ve altın rengi içindeki adamı kollarıyla sararken, onlar da bir süre izlediler.

Aglaranna şiltesinin üzerinde oturmuş, uzun, kızıl-sarı saçlarını fırçalıyordu. Daha önce de olduğu gibi yarı ümit, yarı korku ile Tomas'ın gelişini bekliyordu.

Dışarıdan gelen bir bağırış üzerine kalktı. Elbisesini toplayıp odasından çıktı. Bir platformun üzerine çıkıp, Elvandar'ın yüreğine doğru gelen bir grup elf ve cüceyi izledi. Onlarla birlikte Martin Longbow ve giysilerinden dış dünyalı oldukları anlaşılan birkaç insan da geliyordu.

Ellerini ağzına götürerek nefesini tuttu. Grubun ortasında Tomas yürüyordu, yanında da Elvandar'ın güzellikleri karşısında ağzı açık kalmış, genç bir çocuk vardı.

Aglaranna yerinden kıpırdayamıyor, şahit olduğu şeyin ümitlerinin doğurduğu bir hayal olmasından korkuyordu. Beklerken zaman hızla aktı,

sonra Tomas karşısına geldi. Çocuğu bırakıp öne çıktı. Martin çocuğu elinden tutup uzaklaştırdı, diğerleri de onu izleyip, Elf Kraliçesi ile Tomas'a ihtiyaçları olan yalnızlığı sağladılar.

Tomas yavaşça elini uzatıp yanağına dokundu ve görünüşünü içine sindirdi, onu Crydee'de ilk kez gördüğü zamanki gibi görüyordu sanki. Sonra bir şey söylemeden onu ağır ağır, nazikçe kollarına aldı. Sessizce sarılıp, onu gördüğü zaman içine dolan sevginin sıcaklığını hissettirdi.

Bir süre sonra kulağına, "Ah, Kraliçem," dedi, "tanrılara dua ediyorum ki, sana verdiğim her bir anlık üzüntüye karşılık bana bir yıl versinler ki, seni mutlu edebileyim. Bir kez daha sana tapan kölenim."

Elf Kraliçesi konuşamayacak kadar mutluydu, acısı ise silik bir anıydı sadece.

TEMSİLCİ

BÖLÜKLER SESSİZCE DURUYORLARDI.

Uzun sıralar halinde dizilmiş adamlar, Midkemia'ya açılan gedikten geçmek için sıralarını bekliyorlardı. Subaylar dolaşıyor, varlıklarıyla sıralardaki disiplini sağlıyorlardı. Bir Kızıl Rahip maskesi ve cüppesi giymiş olan Laurie, bu subayların adamları üzerindeki kontrol düzeyinden etkilenmişti. Emirlerin sorgulanmadan uygulandığı Tsurani onur anlayışının son derece yabancı bir şey olduğuna karar verdi.

Kasumi ile birlikte sırada hızla ilerleyip, o anda gediğe girmekte olanın arkasındaki kola girdiler. Laurie dizlerini kırıp hafifçe alçalarak, dikkat çekici olan boyunu kısaltıyordu. Tam umdukları gibi, sahte rahibi gören askerlerin çoğunluğu başka tarafa bakıyorlardı.

Sıranın sonuna geldiklerinde, Kasumi yerini aldı. Bu saldırı için Hücum önderliğine getirilen genç kardeşi ne komutanın gecikmesine, ne de onunla gelen Turakamu rahibine aldırmıyor gibiydi.

Bitmeyecek gibi görünen bir gecikmeden sonra emir geldi ve iki dünya arasındaki gediği belirleyen parlak "hiçlik" ışıltısına doğru adım attılar. Kısa bir süre parlayan ışıklar ve anlık bir sersemlik hissinin ardından, kendilerini hafif bir Midkemia yağmuru altında yürürken buldular. Etraflarını, ağır bir sisten pek de farkı olmayan ıslaklık tabakaları kaplıyordu. Sıcak havalara alışık olan Tsurani askerleri pelerinlerine sarıldılar.

Bir istihkâm subayı Kasumi ile konuştu ve birliklere kararlaştırılmış bir mesafe boyunca kuzeydoğuya ilerleyip bir kamp kurma emri verildi. Daha sonra da Kasumi ve Hokanu, raporlar için Savaş Lordu'nun çadırına gideceklerdi. Savaş Lordu Kutsal Şehir Kentosani'de, İmparatorluk Oyunları için hazırlanıyordu, ama o dönene dek vekil komutanı onlara görevlerini ve sorumluluk alanlarını bildirecekti.

Hemen ileri çıkıp kampı kurdular. Komutanın çadırı kurulur kurulmaz Laurie ve Shinzawai kardeşler eğilerek içeri girdiler. Midkemia giysi ve

silahlarının olduğu denkler açılırken Kasumi, "Komutan vekiliyle toplantımızdan döner dönmez yemek yiyeceğiz," dedi. "Bu gece bölgenizdeki bir keşif kolunun başında olacağız ve hatlardan sızmaya çalışacağız." Kasumi kardeşine baktı. "Kardeşim, biz gittikten sonra yokluğumuzu mümkün olduğunca uzun süre saklamak sana düşüyor. Bir çarpışma rapor edilir edilmez bizim düşmanın eline geçtiğimizi iddia edebilirsin."

Hokanu onayladı. "Artık rapor vermeye gitsek iyi olacak."

Kasumi, Laurie'ye baktı. "İçeride kal. Risk istemiyoruz. Bugüne dek gördüğüm en uzun boylu rahip bozuntususun."

Laurie onayladı. Birkaç minderin üzerine oturup bekledi.

Keşif kolu, ağaçların arasında sessizce ilerliyordu. Yağmur dinmiş, ama hava daha da soğumuştu ve Laurie titremesini bastırıyordu. Kelewan'ın sıcak iklimlerinde geçen yıllar, soğuğa aldırmama yetisini köreltmişti. Tsuranuanni'den gelen yeni birlikleri ve ilk kar taneleri düşmeye başladığında nasıl tepki vereceklerini merak etti. Ne hissederlerse etsinler büyük olasılıkla, eğitimini almış oldukları üzere umursamayacaklardı. Bir Tsurani asker, gökyüzünden dökülen katılaşmış su gibi önemsiz bir şeyden rahatsız olduğunu asla belli etmezdi.

En geniş cepheye açıldığı ve hatlardan geçerken fark edilme olasılıkları daha az olacağı için Kuzey Geçidi'ne yöneldiler. Geçidin girişine ulaştılar ve bir gözcü muhafız yanlarından geçti. Vadiden çıktıktan sonra, devriyelerinin gerektirdiğinden biraz daha doğuya yöneldiler.

Uzayıp giden tepelerin ve seyrek ormanların ötesinde, LaMut'tan Zun'e giden yol vardı. İki yolcu keşif kolundan ayrılıp yola ulaşır ulaşmaz Zun'e gidecek, at satın alacak ve güneye doğru yol alacaklardı. Şansları yaver giderse, iki hafta içinde Krondor'da olacaklardı. Oraya varınca binek değiştirip Salador'a gidecekler, oradan da Rillanon'a giden bir gemi bulacaklardı.

Yolla aralarındaki tek engel, Kraliyet Ordusu'nun büyük bir bölümüydü. Bir Kraliyet keşif kolu tarafından fark edilecek olurlarsa, Tsuranilerin eline düşmüş ve kaçmış iki yolcu rolünü oynayacaklardı. Laurie'nin Tsurani olması söz konusu olamazdı, Kasumi de Kraliyet Lisanını öyle iyi öğrenmişti ki, kendisini kolaylıkla Düşler Vadisi'nden gelen bir Kraliyet vatandaşı olarak yutturabilirdi; Büyük Kesh sınırındaki o bölgede çok sayıda dil konuşulduğu için, Kasumi'nin hafif aksanı dikkat çekmezdi.

Keşif kolu hafif tempolu bir koşuyla miller boyu ilerledi. Laurie Kasumi'nin yanında koşarken, askerlerin dayanıklılığına hayret ediyordu. Onlar yorgunluklarını belli etmiyor olabilirlerdi, ama kendisi bunu hissediyordu. Ormanın yakınındaki geniş bir açık alanın başına geldiklerinde Hokanu keşif kolunun durmasını işaret etti. "Burada, keşif bölgemize doğru kaymaya başlayacağız. Buradan sonra karşımıza Tsurani askeri çıkmaz. Sizin iyiliğiniz için umalım ki, Kraliyet birliklerine de rastlamayalım."

İşaret verdi ve harekete geçtiler. Laurie ve Kasumi'ye sırt çantaları ve giysiler verildi. Hemen üzerlerini değiştiler ve keşif kolunun takip ettiği yola girdiler. Kısa bir mesafe boyunca onları izleyecek, yakında Kraliyet birlikleri olması olasılığına karşılık keşif kolunun korunmasında olacaklardı.

Küçük bir vadiye girince, keşif kolunun ileride durmuş olduğunu gördüler. Sıranın sonundaki adam sessiz olmalarını işaret etti. Sıranın başına doğru ilerlediler ve Laurie, bir soran çıkacak olursa çabucak kaçabilecekleri bir çıkış noktası aradı. Hokanu alçak sesle, "Bir şey duydum gibi geldi," dedi, "ama dakikalardır hiç ses yok."

Kasumi başıyla onayladı. "O halde ilerleyin. Biz de siz şu ilerideki açıklığı geçene kadar bekleyip, sonra ormana geçeriz." Açıklığın diğer tarafındaki bir ağaç kümesini işaret etti.

Keşif kolu açık bölgenin ortasına geldiği sırada, bulutlar aralandı ve demet demet süzülen ay ışığı bölgeyi aydınlattı. "Lanet!" diye sessizce küfür etti Kasumi. "Artık fener de yaksak olur."

Ağaçların arasında bir anda hareket ve ses boşandı. Atlılar saklandıkları ağaçların arasından çıkıp hızla saldırırlarken yer titriyordu. Her biri zincirden örme zırhlar ve başlarını tamamen örten miğferler giymişlerdi. Uzun mızrakları, şaşkın Tsurani askerlerine yönelmişti.

Atlılar onlara ulaştığında, Tsuranilerin ancak kaba bir savunma hattı kuracak kadar zamanları olmuştu. Atların ve insanların bağırışları her yeri kaplarken, Tsuraniler saldırı karşısında yeniliyorlardı. Atlılar Tsuranileri ezip geçerek vadinin diğer ucunda, iki kaçağın gizlendikleri yerde tekrar toplandılar. Dönüp tekrar saldırdılar. Son saldırıdan sağ çıkarken sayıları yarıdan da aza inmiş olan Tsurani askerleri hemen harekete geçip, yamacın eğiminin ve ağaçların, atlıların saldırma yetisini düşüreceği vadinin batı tarafına çekildiler.

Laurie Kasumi'nin koluna dokunup, sağ taraflarını işaret etti. Tsurani subayının adamlarına katılmamak için kendini zor tuttuğu belliydi. Kasumi bir anda fırladı, çömelerek koşarken ağaçların gövdelerine tutunuyordu. Laurie de onu izledi ve doğuya doğru giden, kaba bir patika gördü. Kasumi'nin kolundan çekip o tarafı işaret etti. Çarpışmaya sırtlarını dönüp uzaklaştılar.

Ertesi gün iki yolcu Zun yolunda ilerliyorlardı. İkisi de yün gömlekler, pantolonlar ve pelerinler giymişlerdi. Eğitimli bir göz dikkatle bakacak olsa bu maddenin aslında yün değil, yüne benzer bir şey olduğunu fark ederdi. Kemerleri ve çizmeleri, deriye benzemesi için rengi açılmış needra derisinden yapılmıştı. Giysileri de, bellerindeki kılıçlar gibi Midkemia tarzındaydı.

Birisi apaçık ki bir ozandı, sırt çantasının üzerinde taşıdığı kopuzdan belliydi bu. Diğeri ise bir paralı askere benziyordu. Sıradan biri nereli olduklarını ya da o sırt çantalarında nasıl hazineler taşıdıklarını bilemezdi, ikisinin de çantalarının dibine gizlenmiş küçük birer servet edecek kıymetli taşlar vardı.

Yolda yanlarından, kuzeye giden bir hafif süvari birliği geçti ve Laurie, "Burada son bulunduğumdan beri durum değişmiş," dedi. "Ormandaki o adamlar Krondor Kraliyet Mızraklı Süvarileri'ydiler, az önce geçenler de Kaşif Bakışı'nın renklerini giymişlerdi. Batı Orduları'nın tüm kuvvetleri buraya toplanıyor olmalı. Bunda bir iş var. Belki de Savaş Lordunuzun büyük saldırı planlarının bir şekilde haberini aldılar?"

"Bilemiyorum. Olanlar, durumun yurdumdayken bize anlatıldığı kadar durgun olmadığını gösteriyor. Minwanabi Lordu'nun ölümünden ve Büyük Oyun'da yeni güçlerin ortaya çıkmasından beri ittifaklar çok huzursuz. Savaş Lordu, babamın tahmininden daha da ümitsiz bir durumda olabilir. Birliklerin burada yoğunlaşması da bana Savaş Lordu'nun kolay bir zafer kazanamayacağını düşündürüyor." Yolda yürürlerken Kasumi bir an sustu. "Umarım Hokanu da ağaçlara ulaşanların arasındadır." Kardeşinden ilk defa olarak söz ediyordu, Laurie söyleyecek bir şey bulamadı.

İki gün sonra, Tyr-Sog'dan yeni gelen bir ozan olan Laurie ile Düşler Vadisi'nden gelen bir paralı asker olan Kenneth, Zun şehrindeki Yeşil Kedi Hanı'nda oturmuşlardı. İkisi de son iki gündür asker kumanyasıyla -tahıl keki ve kurutulmuş meyve- idare ettikleri için ikisi de büyük bir iştahla yemek yiyorlardı.

Laurie, pek de iyi bir şöhreti olmayan bir değerli taş simsarı ile birkaç küçük taşın değeri üzerine bir saatten uzun bir süre pazarlık etmişti. "Çalıntı olduklarını düşünse bile, soru sormak istemeyecektir," diyerek gerçek değerlerinin üçte birine razı olmuştu.

"Neden tüm taşlan satmadın?" diye sordu Kasumi.

"Baban bize önümüzdeki günlerde de yetecek kadar verdi. Zun'da ki tüm simsarları toplasan bile onları satın alacak kadar altın çıkacağını sanmam. Yol aldıkça azar azar satarız; hem altın kadar da ağır değiller."

Yemeklerini bitiren iki adam paralarını ödeyip çıktılar. Kasumi her yerde gördüğü, Kelewan'da ömür boyu yetecek bir servet edecek değerdeki onca metale hayranlıkla bakmaktan kendini zorlukla alıkoyabiliyordu. Yemek için ödedikleri gümüş bile, bir Tsurani ailesini bir yıl geçindirmeye yeterdi.

Şehrin işlek caddelerinden birinde aceleyle ilerleyerek güney kapısına gittiler. Oraya yakın bir yerde, tanınmış bir at tüccarından hesaplı bir fiyata binek ve koşum alabileceklerini öğrenmişlerdi. Adamı buldular, Brin adında, zayıf, gaga burunlu biriydi. Laurie at satıcısıyla iyi bineklerinden ikisi için yarım saatten uzun bir süre çekişe çekişe pazarlık etti. Giderlerken adam arkalarından, çocuklarının karnı aç olan dürüst bir satıcıyı dolandırdıktan sonra geceleri nasıl uyuyabildikleri hakkında bir şeyler söylüyordu.

Kapıdan çıkıp atlarını Ylith yoluna doğru sürerlerken Kasumi, "Bu ülkenin birçok yanı çok tuhaf," dedi, "ama sen o satıcıyla pazarlık ederken, yurdumu hatırladım. Bizim tüccarlarımız çok daha naziktirler ve seslerini o şekilde yükseltmeyi akıllarına bile getirmezler, ama yine de aynılar. Hepsinin çocuklarının karınları aç."

Laurie bir kahkaha atıp atını mahmuzladı. Az sonra şehrin görüş alanından çıkmışlardı.

Serüvencinin Bakışı'nın güneyindeki yolda başka birliklerin yanından geçtiler, bu defakiler yaya olarak yol alan nizami Kraliyet askerleri ve yedeklerdiler, subayları ise atlara binmişlerdi. Sıra halinde yanlarından geçerlerken Laurie ve Kasumi durup atlarını otlattılar. Savaşçı, yanından geçen askerleri uzman gözüyle süzdü. Kırmızı üniformalı askerler sıkı bir düzenle uygun adım yürüyor, daha dağınık görünen yedekler bile az çok bir düzen görüntüsü çiziyorlardı. Yük arabaları da iyi bir düzen içinde hareket ediyorlar, deneyimli araba sürücüleri hayvanları belli bir aralıkla yürütüyorlardı. Askerler geçip gittikten sonra Kasumi, "Bunlar dünyanızda

şu ana kadar gördüğüm tüm askerlerden daha iyiler, Laurie," dedi. "Şu kırmızılı olanlar profesyonel görünüyorlar. Uygun adım yürüyüşleri çok iyi. Diğerleri de başıbozuk hallerine rağmen deneyimli görünüyorlar."

Laurie onayladı. "Sancağı tanıyorum. Bu, Düşler Vadisi'ndeki Shamata garnizonu. Kesh'in köpek askerleriyle olan çarpışmalarda üzerlerine düşeni fazlasıyla yaptılar, tecrübeli bir birliktirler. Diğerleri de yedekler, Vadili paralı askerler; başın çok sıkışmadıkça pek de sevecen olmayan bu tipleri bulmazsın." Laurie atını eyerlemeye koyuldu. "İşin doğrusu şu ki, bunlar, yurttaşlarının karşısına çıkacak en tecrübeli adamlar."

Atlar koşumlanınca Laurie ve Kasumi binip, yollarına devam ettiler. Az sonra, yol Serüvencinin Bakışı'nın tepelerinden dönünce Acı Deniz'i gördüler.

Laurie atını dizginleyip denize baktı. "Ne var?" diye sordu Kasumi.

Laurie eliyle gözlerine gölge yaptı. "Gemiler! Kuzeye yelken açmış koca bir filo."

"Nereye gidiyorlar?" diye sordu Kasumi.

"Buranın kuzeyindeki tek önemli nokta Ylith. Savaş için malzeme taşıyor olmalılar."

Yola devam ettiler. İkisi de bir aciliyet duygusuna kapılmışlardı, gördükleri her şey savaşın şiddetlendiğine işaret ediyordu ve ne kadar zaman yitirirlerse, görevlerini yerine getirme olasılıkları da o kadar azalacaktı.

On dört gün sonra, Krondor'un kuzey kapısına vardılar. Atlarıyla içeriye girerlerken, siyah ve altın rengi giysili çok sayıdaki muhafız onları kuşkuyla süzdü. Kapı muhafızlarının duyamayacakları kadar uzaklaşınca Laurie, "Bunlar Prens'in adamlarının yelekleri değil," dedi. "Krondor'da Bas-Tyra sancağı dalgalanıyor."

Bir dakika kadar ağır ağır at sürdükten sonra Kasumi, "Bunun anlamı ne?" dedi.

"Bilmiyorum. Ama galiba bunu öğrenebileceğimiz bir yer biliyorum." Her iki yanı dükkânlar ve ticari işletmelerle dolu bir dizi sokaktan geçtiler. Birkaç sokak ötedeki doklardan gelen sesler duyulabiliyordu. Bunun dışında bölge sessizdi. Devam ederlerken Laurie, "Tuhaf," dedi. "Şehrin bu kısmı, günün bu saatinde genellikle cıvıl cıvıldır."

Kasumi ne görmeyi umacağını bilemeden etrafına bakındı. Midkemia şehirleri, İmparatorluk şehirleriyle kıyaslandıklarında küçük ve pis

görünüyorlardı. Yine de, buradaki durgunlukta bir tuhaflık vardı. Hem, Zun, hem de Ylith, Krondor'dan daha küçük şehirler olmalarına rağmen öğle zamanı askerler, tüccarlar ve vatandaşlarla dolup taşıyorlardı. İlerledikçe, Kasumi yavaş yavaş huzursuzlanmaya başladı.

Şehrin, çarşı bölgesinden daha da köhne bir bölümüne girdiler. Burada sokaklar dardı, her iki taraftan da sokağa çok yakın olan dört beş katlı binalar yükseliyordu. Öğlen olmasına rağmen her yerde karanlık gölgeler vardı. Sokaktaki birkaç satıcı ve pazara giden kadınlar da sessizce ve hızla hareket ediyorlardı. Atlılar nereye baksalar, tedbirli ve güvensiz ifadelerle karşılaşıyorlardı.

Laurie Kasumi'yi, arkasında üç katlı bir binanın üst kısmının göründüğü bir bahçe kapısına götürdü. Eyerin üzerinden uzanıp bir çanın ipini çekti. Birkaç dakika boyunca cevap gelmeyince, ipi yine çekti.

Bir an sonra kapıdaki bir dikiz penceresi açıldı, iki göz görünürken bir ses, "Ne istiyorsunuz?" dedi.

Laurie'nin sesi tiz çıktı. "Lucas, sen misin? Neler oluyor da yolcular içeri giremiyorlar?"

İki göz büyüdü ve dikiz penceresi kapandı. Kapı isyan edercesine gıcırdayarak aralandı ve bir adam dışarı çıkıp iyice açtı. Atlıları karşılarken, "Laurie! Seni çakal!" dedi. "Beş -hayır, altı yıl oldu."

İçeri girdiler, Laurie hanın halini görünce şaşkına döndü. Bir kenarda harap halde bir masa duruyordu. Bahçe kapısının karşısında, ana girişin üzerinde, üstünde kanatlarını açmış, rengârenk ve solgun bir papağan resmi olan bir levha vardı. Bahçe kapısının arkalarından kapandığını duydular.

Lucas denilen, uzun boylu ve zayıf, kır saçlı adam, "Hayvanları ahıra kendiniz götürmek zorundasınız," dedi. "Burada tek başımayım ve konuklar her şeyi çalmadan önce ana salona dönmem gerek. Seninle ve arkadaşınla içeride buluşup konuşuruz." Döndü ve iki binici atlarıyla baş başa kaldılar.

Eyerleri çıkarırlarken Laurie, "Burada dönen ve anlamadığım çok şey var," dedi. "Gökkuşağı Papağanı bir eğlence merkezi sayılmaz, ama Fakir Mahalle'deki iyi hanlardan biridir." Hayvanını sessizce okşadı. "Krondor'da neler döndüğünü öğrenebileceğimiz bir yer varsa, burasıdır. Krallık'ta dolaştığım yıllar boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da şudur ki, kapı muhafızları yolcuları dikkatle inceledikleri zaman, onların pek uğramayacakları yerlerde kalma zamanı gelmiştir. Fakir Mahalle'de gırtlağının kesilivermesi işten bile değildir, ama civarda pek muhafız

yoktur. Gelirlerse de, gırtlağını kesmeye kalkan adam büyük olasılıkla onlar gidene kadar seni saklar."

"Sonra da gırtlağını kesmeye çalışır."

Laurie güldü. "Çabuk öğreniyorsun."

Atların bakımı bitince iki yolcu eyerlerini ve eşyalarını hana taşıdılar. Loş bir ana salona girmişlerdi, arka duvar boyunca da uzun bir bar vardı. Sol tarafta bir şömine, sağda ise yukarı çıkan bir merdiven. Odada çok sayıda boş masa vardı, yalnızca ikisinde müşteriler oturuyordu. Konuklar yeni gelenlere hızlı bir bakış attıktan sonra içkilerine ve sessiz konuşmalarına döndüler.

Laurie ve Kasumi, Lucas'ın pek de temiz sayılmayan bir paçavra ile şarap bardaklarını temizlediği bara geçtiler. Çantalarını yere bırakırlarken Laurie, "Kesh şarabı var mı?" diye sordu.

"Biraz var, ama pahalıdır," dedi Lucas. "Sorunlar başladığından beri Kesh'le fazla alışveriş olmuyor."

Laurie, aklında fiyatını tanıyormuş gibi Lucas'a baktı. "Öyleyse iki bira."

Lucas iki büyük maşrapa dolusu bira doldurdu ve "Seni görmek güzel, Laurie," dedi. "O zarif sesini özlemiştim."

"Son defasında öyle dememiştin," dedi Laurie. "Hatırladığım kadarıyla, kavga arayan bir kedinin ciyaklamasına benzetmiştin."

Bunun üzerine gülüştüler ve Lucas, "Her şey bu kadar karanlık olunca, ben de gerçek dostum olanlara karşı yumuşadım," dedi. "Çok azımız kaldık." Gözlerini Kasumi'ye dikti.

"Bu Kenneth, gerçek bir dostumdur, Lucas," dedi Laurie.

Lucas Tsurani'yi bir an daha süzdükten sonra gülümsedi. "Laurie'nin sözüne güvenilir. Hoş geldin." Elini uzattı ve Kasumi onunla Kraliyet usulü el sıkıştı.

"Tanıştığımıza sevindim."

Lucas, aksanını duyunca kaşlarını çattı. "Bir yabancı mı?"

"Düşler Vadisi'nden," dedi Kasumi.

"Kraliyet tarafından," diye ekledi Laurie.

Lucas savaşçıyı inceledi. Bir an sonra omuzlarını silkti. "Her neyse. Benim için zerre kadar önemi yok, ama gözünüzü açık tutun. Kuşku dolu zamanlardayız, kimse de yabancılara bir sevgi beslemiyor. Kimle konuştuğunuza dikkat edin, Kesh'in köpek askerlerinin yeniden kuzeye

doğru hareket etmeye hazırlandıkları söylentileri var ve sen de Keshli olmaktan pek uzak sayılmazsın."

Kasumi ağzını açamadan Laurie, "Yani Kesh ile sorun mu çıkacak?" dedi.

Lucas başını salladı. "Belli olmaz. Pazarda, bir dilencinin çıbanlarından daha çok söylenti olur." Sesini alçaktı. "İki hafta önce gelen birkaç tacir, Büyük Kesh İmparatoru'nun uzak güneyle yeniden çarpıştığını, Konfederasyon'daki eski vasallarına tekrar boyun eğdirmek peşinde olduğu haberleriyle geldiler. Yani ortalık bir süre daha sakin olacaktır. Yüz yıldan daha uzun bir süre önce, tüm Bosania'yı kaybetmeyi becerip de yine de Konfederasyon'u yenemedikleri zaman, iki cepheli bir savaşın ne delilik olduğunu öğrendiler."

"Çok uzun zamandır yoldayız ve pek az haber duyabildik," dedi Laurie. "Krondor'da neden Bas-Tyra sancağı dalgalanıyor?"

Lucas hemen bakışlarını odada gezdirdi. İçki içenler bardaki konuşmayla ilgilenmiyor gibi görünüyorlardı, ama Lucas sessiz olmalarını işaret etti. Yüksek sesle, "Size odanızı göstereyim," dedi. Hem Laurie, hem de Kasumi biraz şaşırmışlardı, yine de bir şey söylemeden eşyalarını alıp Lucas'ın peşinden yukarı çıktılar.

Onları iki yatağı ve bir sehpası olan küçük bir odaya götürdü. Kapı arkalarından kapanınca, "Sana güvenirim, Laurie," dedi, "bu yüzden soru sormayacağım, ama şunu bil ki, buraya son geldiğinden beri durum tamamen değişti. Fakir Mahalle'de bile Vali hesabına çalışan kulaklar var. Bas-Tyra şehri çizmesinin topuğu altında eziyor, ancak budalalar kimlerin dinlediğini görmeden konuşuyor."

Lucas yataklardan birine oturdu, Laurie ve Kasumi de karşısına oturdular. Lucas sözlerine devam etti. "Bas-Tyra Krondor'a geldiğinde, elinde Kral'ın onu Krondor Valisi ilan eden fermanı vardı, hem de tam valilik yetkileriyle. Prens Erland ve ailesi sarayda esir edildiler, Guy ise buna 'güvenlik nezareti' diyor. Ardından Guy şehri sıkıştırmaya başladı. Kürekçi bölükleri rıhtımı altüst ettiler, artık birçok adam Lord Jessup'un filosunda çalışıyor ve ne karıları, ne de çocukları evlerinin erkeğinin nerelerde olduğunu bilmiyorlar. O zamandan beri Vali ya da Kral aleyhine konuşan herkes ortadan kayboluyor, çünkü Guy'ın, şehirdeki her kapının ardını dinleyen bir gizli polisi var.

"Savaş masraflarını karşılamak için vergiler her yıl artırılıyor, ticaret de ölüyor, savaş için orduya satış yapanlar için öyle değil tabii, ama onlara da değersiz senetlerle ödeme yapıyorlar. Zor zamanlar geçiriyoruz, Vali de durumu kolaylaştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Yiyecek kıt, olana da ödeyecek para yok. Çiftçilerin çoğu vergiler yüzünden çiftliklerini kaybettiler, topraklar nadasta, ekip biçecek birini bekliyorlar. Çiftçiler de şehre gelip, nüfusu şişiriyorlar. Gençlerin çoğu orduya ya da donanmaya alındı. Hangi nedenle olursa olsun muhafızların eline düşmemeye dikkat edin, kürekçi bölüklerine karşı da gözünüzü dört açın.

"Yine de," diye ekledi Lucas kıs kıs gülerek, "Prens Arutha Krondor'a geldiğinde durum bir ara bayağı şenlenmişti."

"Borric'in oğlu mu? Şehirde mi o?" diye sordu Laurie.

Lucas'ın gözleri neşeyle kısıldı. "Artık değil." Yine için için güldü. "Gözüpek Prens, geçen kış deniz yoluyla Krondor'a geldi. Karanlık Boğazı'nı kışın aşmış olmalı, yoksa şehre asla o zamanda gelemezdi." Hemen Arutha ile Anita'nın kaçışlarını anlattı.

"Crydee'ye dönmüşler mi?" diye sordu Laurie.

Lucas onayladı. "Geçen hafta Carse'tan gelen bir tüccar bir sürü haber getirdi. Adamın duyduğuna göre, Tsuraniler Jonril civarında hareketlenmişler, Crydee Prensi de gerekirse yardıma gelmeye hazırmış. Yani Arutha geri dönmüş olmalı."

"Guy haberleri duyunca küplere binmiştir," dedi.

Lucas'ın gülümsemesi kayboldu. "Gerçekten öyle, Laurie. Anita ile evlenme izni alabilmek için Prens Erland'ı zindana atmıştı. Anita'nın kaçtığını duyduktan sonra da onu orada tuttu. Herhalde kızın, babasının rutubetli bir hücrede kalmasındansa geri döneceğini düşündü, ama yanıldı. Sokaklardaki söylentilere göre, Prens hastalıktan ölmek üzereymiş. İşte bu yüzden şehir bu halde. Erland ölürse neler olacağını kimse bilmiyor. O sevilen biri, sorunlar çıkabilir." Laurie sessiz bir soruyla Lucas'a baktı. "İsyan gibi bir şey değil," diye cevap verdi Lucas. "Cesaretimiz tamamen kırılmış durumda. Ama Guy'ın muhafızlarından birkaçı yoklamalarda eksik çıkabilir, garnizona, saraya ve benzeri yerlere malzeme götürmeleri çok zor olacak. Ayrıca, bundan sonra Fakir Mahalle'ye gelecek olan vergi toplayıcısının yerinde olmak da istemezdim."

Laurie duydukları üzerinde düşündü. "Doğuya gidiyoruz. Yoldaki durum nasıl?"

Lucas ağır ağır başını salladı. "Yolunuz zorlu. Karaavlak'ı geçtikten sonra fazla sorun yaşayacağınızı sanmam. Duyduğumuza göre Doğu'da durum, eskisine oranla o kadar da değişmemiş. Yine de, yerinizde olsam dikkatle hareket ederdim."

"Şehirden çıkmak sorun olur mu?" diye sordu Kasumi.

"Kuzey kapısı hâlâ en iyi yol. Her zamanki gibi fazla adam yok. Şakacılar küçük bir ücret karşılığında sizi güvenle dışarı çıkarırlar."

"Şakacılar mı?" diye sordu savaşçı.

Lucas şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Çok uzaklardan gelmişsin. Hırsızlar Loncası. Fakir Mahalle hâlâ onların kontrolünde, Dürüst Adam da tüccarlar ve satıcılar üzerinde hâlâ etkili, özellikle de doklarda. Pazar yeri de Fakir Mahalle'den sonra ikinci bölgeleri. Kapıda bir sorun çıkacak olursa, onlar sizi dışarı çıkarabilirler."

"Bunu aklımızda tutacağız, Lucas," dedi Laurie. "Ya ailenden ne haber? Etrafta onları göremedim."

Lucas büzülüp, içine kapanır gibi oldu, "Karım geçen yıl hummadan öldü, Laurie. Oğullarımın ikisi de orduda. Son bir yıldır onlardan pek az haber alabildim. Son kez haber aldığımda, ikisi de Lord Borric ve Lord Brucal'ın yanındaydılar.

"Şehir savaş gazileriyle dolu. Onları her yerde görebilirsiniz. Kolları, bacakları eksik, ya da gözleri kör olanlar. Ama hep eski savaş yeleklerini giyiyorlar. Çok da acıklı bir halleri var." Gözleri uzaklara dalıp gitti. "Umarım çocuklarımın sonu da öyle olmaz."

Laurie ve Kasumi bir şey söylemediler. Lucas dalgınlığından sıyrıldı. "Aşağı dönmem gerek. Akşam yemeği dört saat sonra hazır olacak, ama eskiden sunduklarıma hiç de benzemiyor." Hancı gitmek üzere dönerken, "Şakacılarla bağlantı kurmanız gerekirse, bana söyleyin," dedi.

O çıktıktan sonra Kasumi, "Laurie," dedi, "yurdunu tanıdıktan sonra bunu şerefli bir savaş olarak görmek zor."

Laurie başıyla onayladı.

Ambar karanlık ve küf kokuluydu. Laurie, Kasumi ve iki yeni at dışında boştu. Bir gece önce Gökkuşağı Papağanı'nda kalmışlar ve büyük paralar karşılığı iki yeni at alıp, şehirden çıkmaya çalışmışlardı. Şehrin kapılarına ulaştıklarında, Bas-Tyra'nın muhafızlarından bir grupla karşılaşmışlardı. Muhafızların niyetinin sorun çıkarmak olduğunu anlayınca, Laurie ve Kasumi hemen kaçmışlar ve şehirde çılgın bir kovalamaca olmuştu. Fakir

Mahalle'ye girince izlerini kaybettirmiş ve Gökkuşağı Papağanı'na dönmüşlerdi. Lucas Dürüst Adam'a haber yollamıştı ve şimdi de onları şehirden çıkaracak bir hırsızı bekliyorlardı.

Bir ıslık sessizliği bölünce, Laurie ve Kasumi aynı anda kılıçlarını çektiler. Tiz bir kıkırdama sesi onlara karşılık verdi ve yukarıdan önlerine küçük bir siluet indi. Karanlıkta siluetin nereden geldiğini görmek zordu, ama Laurie, ziyaretçilerinin bir süredir kirişlerin arasında saklanmakta olduğundan şüpheleniyordu.

Siluet yaklaştı ve loş ışıkta onun on üç yaşından büyük olmayan bir çocuk olduğunu gördüler. "Anne'nin yerinde bir parti var," dedi yeni gelen.

"Ve herkes doyasıya eğlenecek," diye cevap verdi Laurie.

"Demek yolcular sizsiniz."

"Rehber sen misin?" diye sordu Kasumi, sesindeki şaşkınlığı gizlemeye çalışmadan.

Çocuk bir kabadayı ifadesiyle konuştu. "Evet. Eliuzun Jimmy rehberiniz olacak. Krondor'da ondan iyisini bulamazsınız." "Ne yapacağız?" dedi Laurie.

"Önce şu ödeme meselesi. Adam başı yüz altın lira."

Laurie bir şey söylemeden birkaç değerli taş çıkarıp çocuğa verdi. "Bunlar işini görür mü?"

Çocuk ambarın kapısına doğru dönüp hafifçe aralayarak içeri biraz ay ışığı girmesini sağladı. Taşlan bir uzman gözüyle inceledikten sonra iki kaçağın yanına döndü. "İş görürler. Bir yüzlük daha verirseniz, bunu da alabilirsiniz." Bir parşömen uzattı.

Laurie aldı, ama o ışıkta üzerinde ne yazdığım okuyamamıştı. "Nedir bu?"

Jimmy kıkırdadı. "Bir kraliyet fermanı, taşıyıcısının Kral Yolu'nda yolculuk etmesine izin veriyor."

"Gerçek mi?" diye sordu ozan.

"Sözüm sözdür. Daha bu sabah Ludland'a giden bir tüccardan arakladım. Bir ay daha geçerli."

Ozan, "Anlaştık," dedi ve çocuğa bir değerli taş daha verdi.

Hırsız taşları kesesine indirdikten sonra, "Birazdan şehir kapısının olduğu taraftan bir patırtı gelecek. Bizimkilerin birkaçı muhafızlar için bir gösteri hazırladılar. İşler kızışınca, biz de aradan kaçacağız."

Kapıya döndü ve başka bir şey söylemeden izlemeye başladı. Beklerken Kasumi, "Ona güvenebilir miyiz?" diye sordu.

"Hayır, ama başka şansımız yok. Dürüst Adam bizi ele vererek daha büyük bir kâr sağlayabilecekse, bunu yapar. Ama Şakacılar muhafızları pek sevmezler, Lucas'ın dediğine göre artık bu daha da belirgin, yani bu pek olası değil. Yine de tedbirli ol."

Zaman geçmek bilmiyordu, sonra birden bağrışmalar duyuldu. Jimmy tiz bir ıslıkla işaret verdi, karşı taraftan da bir başka ıslık cevap verdi. "Zamanı geldi," dedi ve kapıdan çıktı.

Laurie ve Kasumi onun peşinden atlarını sürdüler. Küçük rehberleri, "Yakından ve hızla takip edin," diyerek yola koyuldu.

Bir binanın köşesini dönünce kuzey kapısını gördüler. Bir grup adam bir sokak kavgasına tutuşmuşlardı, çoğu doklardaki denizcilere benziyorlardı. Muhafızlar düzeni sağlamak için ellerinden geleni yapıyorlar, ama ne zaman bir adamı ite kaka kargaşadan ayıracak olsalar, kapının yanındaki gölgelerden bir başkası belirip kavgaya katılıyordu. Birkaç dakika içinde tüm muhafızlar kavgayı ayırmaya koyulmuşlardı, o zaman da Jimmy, "Şimdi!" dedi.

Arkasında yolcularla binadan fırladı ve ambarın yanındaki duvarın dibine geçti. Gölgelere saklanarak ilerlerlerken, kavganın gürültüsü nal seslerini bastırıyordu. Kapının yanma geldiklerinde diğer tarafta, daha önce durdukları yerden göremedikleri tek bir muhafız olduğunu gördüler.

Laurie Jimmy'nin omzuna yapıştı. "Onun işini hemen bitirmemiz gerek."

"Hayır," dedi Jimmy. "Silah çekerseniz, muhafızlar şuradaki eğlenceyi yanan bir kerhaneymiş gibi bırakırlar. Siz onu bana bırakın."

Jimmy fırlayıp muhafızın yanına koştu. Muhafız mızrağını göğsüne doğru indirip, "Dur!" diye bağırırken Jimmy çizmesinin tam üzerinden adamın dizine sert bir tekme indirdi. Adam inleyerek yüzünde öfkeyle küçük saldırgana baktı. "Seni küçük-"

Jimmy adama dilini çıkarıp doklara doğru koşmaya başladı. Muhafız hemen onun peşine düştü ve iki yolcu kapıdan dışarı süzüldüler. Şehrin dışına çıkar çıkmaz hemen atlarına binip uzaklaştılar. Krondor'dan ayrılırlarken, dövüşün seslerini hâlâ duyabiliyorlardı.

Karaavlak'ta, şatonun aşağısındaki kasabadaki bir handa bir gün dinlendiler. İki gündür dağlardaydılar ve çayırları aşıp Malac Geçidi'ne gitmeden önce atlarını dinlendirmeleri gerekiyordu. Kasaba sessizdi ve pek

bir hareketlilik yoktu, ta ki kapı açılıp pis, kahverengi bir cüppe içindeki bir adam içeri girene kadar. Adam yaşlıydı ve yılların ağırlığıyla çökmüştü, sıska denilecek kadar da zayıftı. Hancı temizlediği bira bardaklarından başını kaldırıp ona baktı ve "Ne istiyorsun?" dedi.

İhtiyar yumuşak bir sesle, "Lütfen biraz yiyecek, efendim," dedi.

"Parasını ödeyebilecek misin?"

"Hanınızı haşarattan kurtarabilecek efsunlar yapabilirim, efendim, sıçanlar gelirse diye: Belki de-"

"Defol! Dilencilere ya da büyücülere verecek yemeğim yok benim. Hele sütüm kesilecek olursa da, köpeklerimi üzerine salarım!"

Büyücü etrafına bakındı. Laurie masanın diğer tarafından uzanıp Kasumi'nin koluna dokundu. Tsurani kökeni kendini belli ediyor, şahit olduğu şey karşısında bariz bir şaşkınlık sergiliyordu. Karşısında duran kişi bir büyücüydü ve tıpkı üzerindeki paçavralar gibi muamele görüyordu. Laurie'nin dokunuşu üzerine kendini toparladı. Büyücü ağır ağır dönüp handan çıktı.

Laurie hemen fırlayıp hancıya yaklaştı. Masaya birkaç para çarparak, "Çabuk," dedi. "Bir soğuk but, bir somun ekmek ve bir tulum şarap."

Hancı şaşırmıştı, ama tezgâhın üzerindeki paralar söyleneni yapması için yeterliydi. İstedikleri tezgâhın üzerine çıkınca Laurie hepsini toparladı. Bir an durup bir kayık tabaktan bir dilim peynir aldıktan sonra kapıya doğru fırladı. Kasumi de hancı kadar şaşkın bir haldeydi.

Laurie yolun aşağısına bakınca yaşlı adamı gördü, baston gibi kullandığı değneğiyle yürürken dik duruyordu. Adamın arkasından koştu ve önüne geçerek, "Affedersiniz," dedi, "ama az önce ben de handaydım ve..." Yiyeceklerle şarap tulumunu uzattı.

Yaşlı adamın gözlerindeki gururun kaybolduğunu gördü. "Bunu neden yapıyorsun, ozan?"

"Büyücü olan bir dostum var, çok özel bir dost," dedi Laurie. "Bir zamanlar benim için büyük bir iyilik yapmıştı, ben de... bu bir çeşit ödeşme."

Büyücü bu açıklamayı kabul edip yiyecekleri aldı. Adam hepsini kucağında tutmaya çalışırken Laurie büyücünün kentlerindeki boş keseye iki değerli taş sıkıştırdı. Bunlar, mütevazi bir hayat yaşadığı sürece büyücünün bir daha hiç aç kalmaması için yeterliydi. "Şu büyücünün adı nedir; belki onu tanıyorumdur?"

"Milamber."
Yaşlı adam başını iki yana salladı. "Adım duymadım. Nerede yaşıyor?"
Laurie batıya, tepelerin ardında alçalan güneşe doğru baktı. Duygulu bir sesle, "Buradan uzakta, dostum," dedi. "Buradan çok uzakta."
Tayfalar yelkenleri toplarlarken gemi dalgalar arasında ilerliyordu. Laurie ile Kasumi güvertede durmuş, gemi limana yanaşırken Rillanon'un kubbe ve kulelerine bakıyorlardı. "Muhteşem bir şehir," dedi Tsurani subayı. "Yurdumun şehirleri kadar büyük değil, ama çok farklı. Bütün o ince taş sütunlar ve sancakların renkleriyle tam bir efsaneler şehri gibi görünüyor."
"Tuhaf," dedi Laurie. "Jamar'ı ilk gördüğümüzde Pug ve ben de aynı şeyi hissetmiştik. Galiba bunun nedeni, birbirlerinden çok farklı olmaları."
Açık güvertede durdular, serin bir esinti vardı ama yine de güneşin sıcaklığını hissedebiliyorlardı. İkisi de Salador'da bulabildikleri en iyi giysileri giymişlerdi, çünkü sarayda şık olmak istiyorlardı ve serseri gibi görünecek olurlarsa Kral'ı görmek için içeri alınma şanslarının olmayacağını da biliyorlardı.
Geminin kaptanı son yelkenleri de toplattı ve az sonra gemi doklardaki yerine yanaştı. Rıhtımdaki adamlara halatlar fırlatıldı ve gemi kısa sürede bağlandı.
İki yolcu bir an önce iskeleden inip, şehirde yol almaya başladılar. Adalar Krallığı'nın efsanevi, kadim şehri Rillanon, güneş ışığı altında ışıldayan parlak renklerle süslenmişti, ama sokakların ve pazarların atmosferinde bir gerginlik seziliyordu. Geçtikleri her yerde insanlar alçak sesle konuşuyor, sanki birilerinin onları duymasından korkuyorlardı, hatta sokak tezgâhlarındaki çığırtkanlar bile mallarını gönülsüzce tanıtıyorlardı.
Öğle saati yaklaşıyordu ve kalacak bir yer aramadan doğruca saraya gittiler. Ana kapıya vardıklarında, Kraliyet Muhafız Alayı'nın mor ve altın renkli üniforması içindeki bir subay ne istediklerini sordu.
"Kral'a savaş hakkında son derece önemli bir mesaj getirdik," dedi Laurie.
Subay düşündü. İyi giyimlilerdi ve kıyamet çığırtkanlığı yapan her zamanki delilere ya da bilinmeyen bir dinin peygamberlerine benzemiyorlardı, ama saraya ya da orduya bağlı subaylar da değillerdi. O da tüm zamanlarda, tüm devletlerin ordularında en sık izlenmiş olan yolu seçti: Onları bir üst makamına havale etti.

Bir muhafız onlara Kraliyet Şansölye yardımcısının ofisine kadar eşlik etti. Burada, yardımcıyla görüşmeden önce yarım saat bekletildiler. Ofise girdiklerinde onları Kraliyet Sarayı Vekilharcı karşıladı; ufak tefek, göbekli ve konuşurken kronik olarak derin derin soluyan, kendini çok yüksek gören bir adamdı. "Siz baylar ne istiyorsunuz?" diye sorarken, onlarla fazla ilgilenmeyeceğini belli etmişti.

"Kral'a savaş hakkında haber getirdik," diye cevap verdi Laurie.

"Ya?" diyerek burnunu çekti, "Peki bu belgeler, mesajlar ya da her ne ise, neden her zamanki gibi bir askeri çanta içinde getirilmemiş?"

Saraya girdikten sonra beklediği için sıkıldığı belli olan Kasumi, "Bizi Kral'a götürebilecek biriyle konuşalım," dedi.

Kraliyet Vekilharcı öfkelenmişti. "Ben Baron Gray'im. Konuşacağın biri varsa o benim be adam! Ve muhafızları çağırıp sizi sokağa attırmaya kararlıyım. Majesteleri ilgi çekmek isteyen her şarlatan yüzünden rahatsız edilemez. İkna etmen gereken kişi benim ve bunu başaramadın."

Kasumi bir adım atıp adamı yeleğinin önünden yakaladı. "Ben de Shinzawailerden Kasumi'yim. Babam da Shinzawailerin Lordu Kamatsu'dur ve Kanazawai Klanı'nın Savaş Şefi'dir. Kralını göreceğim!"

Lord Gray'in beti benzi soldu. Delicesine Kasumi'nin elini çekiştirerek konuşmaya çalışıyordu. Az önce duydukları ve bu şekilde tutulmak karşısında hissettikleri birbirine karışmıştı. Bütün bunlardan sonra konuşacak hali kalmamıştı. Başını çılgınca aşağı yukarı sallamaya başlayınca Kasumi onu bıraktı.

Bir kapıya doğru yürüdü, Kasumi onları deli yerine koyup da muhafızları çağırabileceği için onu izliyordu. Adamın aklından geçenler ne olursa olsun, Kasumi'nin tavırları onu daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemediğine inandırmıştı. Bir haberci yollandı ve birkaç dakika sonra odaya yaşlıca bir adam girdi.

"Ne var?" dedi yalnızca.

"Dük Hazretleri," dedi Vekilharcı, "bence bu adamlarla konuşup, Majesteleri'nin onlarla görüşüp görüşmemesi gerektiğine sizin karar vermeniz en iyisi olacak."

Adam dönüp, ofisteki diğer iki adamı süzdü. "Ben Dük Caldric, Kraliyet Şansölyesi'yim. Majesteleri'ni görmek isteme sebebiniz nedir?"

Kasumi, "Tsuranuanni İmparatoru'ndan bir mesaj getirdim," dedi.

Kral, limana bakan bir balkondaki bir köşk çadırında oturuyordu. Aşağıda, sarayın tam altından bir dağ ırmağı geçiyordu; artık bir hendek olarak ona ihtiyaç olmasa da, başlangıçtaki savunma tasarımının bir parçasıydı. Üzerinde yay çizen zarif köprülerin, nehrin bir yakasından diğerine taşıdıkları insanlar görülebiliyordu.

Kral Rodric oturmuş, Kasumi'nin söylediklerini dinliyormuş gibi görünüyordu. Kasumi İmparator'un barış mesajını ayrıntılarıyla açıklarken o, dalgın bakışlarla sağ elindeki altın topla oynuyordu.

Kasumi sözlerini bitirince Kral bir süre sessiz kaldı, duyduklarını kafasında tartıyor gibiydi. Kasumi Dük Caldric'e bir tutam belge verip, Kral'ın cevabını bekledi. Bir an daha süren sessizliğin ardından Kasumi, "Majesteleri, İmparator'un önerileri o parşömenlerde tüm ayrıntılarıyla açıklanmıştır," diye ekledi, "dilediğinizde incelemeniz için. Uygun gördüğünüz zaman cevabınızı götürmek üzere bekleyeceğim."

Rodric hâlâ sessizdi, yakındaki saraylılar gergin ifadelerle bakışıyorlardı. Kasumi tekrar konuşmak üzereydi ki Kral, "Şu küçük uyruğumun şehirde koşuşturmalarını izlemek beni her zaman eğlendiriyor," dedi, "tıpkı karınca sürüsü gibiler. Bazen o basit yaşamlarını tüketirken akıllarından neler geçtiğini merak ederim." Dönüp iki temsilciye baktı. "Biliyor musunuz, onlardan canımın istediğini öldürtebilirim. Sadece durduğum bu balkondan seçmem yeter. Nöbetçilerime, 'Şu mavi başlıklı herifi görüyor musunuz? Gidip vurun kellesini,' derim ve dediğimi de yaparlar. Çünkü Kral'ım ben."

Laurie sırtının ürperdiğini hissetti. Bu, aklına gelebilecek her şeyden kötüydü. Kral konuşulan tek kelimeyi bile duymamış gibiydi. Kasumi Tsurani dilinde, çok kısık bir sesle, "Başarısız olursak, birimizin dönüp babama haber vermesi gerek," dedi.

Bunun üzerine Kral bir anda başını çevirdi. Gözleri büyüdü, sesi titreyerek konuştu. "Bu da nesi?" Sesi tizleşti. "Kimse fısıldayamaz!" Yüzünde çılgın bir ifade belirdi. "Arkamdan hep fısıldaşıyorlar, hainler. Ama ben kim olduklarını biliyorum, onlara önümde diz çöktüreceğim; evet yapacağım bunu. O hain Kerus da, ben onu astırmadan önce diz çökmüştü. Kesh'e kaçmasalar, tüm ailesini astıracaktım ya." Sonra Kasumi'yi süzdü. "Tuhaf hikâyen ve şu sözde belgelerinle beni oyuna getireceğini sanıyorsun. Numaranızı herkes anlar. Siz casussunuz!"

Dük Caldric sıkıntılı görünüyor, Kral'ı sakinleştirmeye çalışıyordu. Yakında duran çok sayıdaki muhafız da, duydukları karşısında huzursuzca

kıpırdanıyorlardı.

Kral endişeli Dük'ü kenara itti. Sesi neredeyse isterik bir tona büründü. "Siz o hain Borric'in ajanlarısınız. O ve amcam tahtımı ele geçirmeyi planlıyorlar. Ama ben buna engel oldum. Amcam Erland öldü..." Bir an durdu, aklı karışmış gibiydi. "Hayır, yani hasta. Bu yüzden sadık Dük'üm Guy, sevgili amcam iyileşene dek Krondor'u yönetmek üzere Bas-Tyra'dan oraya gönderildi..." Gözleri bir an berraklaşır gibi oldu ve "Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi. "Lütfen beni hoş görün. Sizinle yarın yine konuşacağım." Sandalyesinden kalktı. Bir adım atmıştı ki, geri dönüp Laurie ve Kasumi'ye baktı. "Beni ne için görmek istemiştiniz? Ha evet, barış. Evet, bu iyi. Bu savaş korkunç bir şey. Bir an önce sona erdirmeliyiz ki, yeniden yapılanmaya dönebileyim. Bir an önce yapılanmaya başlamalıyız."

Bir uşak koluna girip Kral'ı dışarı çıkardı. Kraliyet Şansölyesi, "Beni izleyin ve hiçbir şey söylemeyin," dedi.

Onları aceleyle sarayda bir yere götürüp, önünde iki nöbetçinin dikildiği bir odaya soktu. Bir nöbetçi kapıyı açtı ve içeri girdiler. İçeride iki büyük yatak, bir köşede de bir masa ve sandalyeler vardı. "Gelişiniz çok zamansız oldu," dedi Şansölye. "Kuşkusuz sizin de anladığınız gibi, Kralımız artık hasta bir adam ve korkarım ki, iyileşemeyecek. Umarım yarın mesajınızı anlayacak kadar iyi olur. Lütfen size haber verilene dek burada kaim. Size yemek getirilecek."

Kapıya doğru geçti ve çıkmadan önce, "Yarın görüşmek üzere," dedi.

* * *

Gece bir haykırışla uyandılar. Laurie hemen kalkıp pencerenin yanına gitti. Perdelerin arasından dışarı bakınca, aşağıdaki balkonda bir siluet gördü. Kral Rodric, üzerinde geceliği, elinde kılıcıyla çalılara saldırıyordu. Laurie pencereyi açarken Kasumi de yanına geldi. Aşağıdan Kral'ın çığlıklarını duyabiliyorlardı: "Suikastçiler! Geldiler işte!" Muhafızlar fırlayıp çalılıkları ararlarken, saray uşakları da çığlıklar atan hükümdarı odasına geri götürdüler.

Kasumi, "Doğrusu şu ki, tanrılar ona dokunmuş," dedi. "Gerçekten de ülkenizden nefret ediyor olmalılar."

"Korkarım tanrıların bu olanlarla bir ilgisi yok, dostum Kasumi," dedi Laurie. "Bence şu anda buradan çıkmanın bir yolunu aramalıyız. İçimden bir ses, Majesteleri'nin bir barış anlaşmasının hassas noktalarını görüşmek

için pek de iyi bir halde olmadığını söylüyor. Bence en iyisi gidip Dük Borric ile konuşmak."

"Peki, bu Dük savaşı durdurabilir mi?"

Laurie, üzerinde katlanmış giysilerinin durduğu sandalyeye geçti. "Umarım. Buradaki lordlar Kral'ın bu halini görüp de bir şey yapmazlarsa, yakında iç savaş çıkar. Bir savaşa başlamadan önce diğerini bitirmek gerek."

Çabucak giyindiler. Laurie, "Umalım da sabah gelgitle birlikte yola çıkan bir gemi bulabilelim," dedi. "Kral limanları kapattırırsa, kapana kısılırız. Yüzmek için çok uzun bir yol."

Eşyalarını toplarlarken kapı açıldı ve içeri Kraliyet Şansölyesi girdi. Durdu ve tamamen giyinmiş hallerini gördü. "Güzel," diyerek kapıyı kapattı. "Umduğum kadar sağduyulu imişsiniz. Kral casusların öldürülmelerini emretti."

Laurie inanamamıştı. "Bizi casus mu sanıyor?"

Dük Caldric masanın yanındaki sandalyelerden birine oturdu, bitkinliği yüzünden okunuyordu. "Bugünlerde Majesteleri'nin aklından geçenleri kim biliyor ki? Bazılarımız onun daha da korkunç dürtülerinden korunmaya çalışıyor, ama bu da gün geçtikçe zorlaşıyor. İçinde bir hastalık var ki, buna şahit olmak korkunç bir şey. Yıllar önce de tezcanlı bir adam olduğu doğru, ama planlarında bir öngörü, burayı Midkemia'daki en büyük ülke yapabilecek, çılgın bir zekâ da vardı.

"Şu anda sarayda ondan faydalanmak isteyen, onun korkularını kendi çıkarları doğrultusunda kullanan çok kişi var. Korkarım ki, yakında ben de hain olarak damgalanıp öldürülerek diğerlerine katılacağım."

Kasumi kılıcını beline taktı. "Neden kalıyorsunuz, Dük Hazretleri? Bu doğruysa, neden bizimle Dük Borric'e gelmiyorsunuz?"

Dük, Shinzawailerin büyük oğluna baktı. "Ben Kraliyetin bir soylusuyum, o da benim Kralım. Onu Krallık'a zarar vermekten alıkoymak için elimden geleni yapmalıyım, bunun bedeli yaşamım bile olsa; ama ona kılıç kaldıramam, bunu yapanlara da yardım edemem. Sizin dünyanızda işler nasıl yürüyor, bilmiyorum, Tsurani, ama benim burada kalmam gerek. O benim Kralım."

Kasumi onayladı. "Anlıyorum. Yerinizde olsam, ben de aynısını yapardım. Cesur bir adamsınız, Dük Caldric."

Dük ayağa kalktı. "Yorgun bir adamım. Kral sert bir içki içti, benim elimden. Zehirden korktuğu için başkasının elinden içmiyor. Doktorun ona uyuması için bir şeyler vermesini sağladım. O uyandığında denize açılmış olursunuz. Ziyaretinizi hatırlar mı bilemiyorum, ama zaten bir, en geç iki gün içinde birisi ona hatırlatacaktır. Bu yüzden oyalanmayın. Doğruca Lord Borric'e gidin ve olanları ona anlatın."

"Prens Erland gerçekten öldü mü?" diye sordu Laurie.

"Evet. Haberi bir hafta önce geldi. Kötüleşen sağlığı soğuk zindana dayanamamış. Tahtın varisi artık Borric. Rodric hiç evlenmedi: Başka insanlardan duyduğu korku buna imkân vermeyecek kadar büyük. Krallık'ın kaderi Borric'e bağlı. Ona bunu söyleyin."

Kapıya doğru geçtiler. Dük açmadan önce, "Ayrıca ona, Rillanon'a gelecek olursa benim büyük olasılıkla ölmüş olacağımı da söyleyin," dedi. "İyi de olacak, çünkü Kraliyet Sancağı'na kılıç kaldıranlara karşı koymak zorunda kalacaktım."

Laurie ve Kasumi bir şey söyleyemeden Dük kapıyı açtı. Dışarıda iki muhafız duruyordu, Dük onlara Laurie ve Kasumi'ye doklara kadar eşlik etmelerini emretti. "Soylu Kırlangıç limanda demirli. Bunu kaptana verin." Laurie'ye bir kâğıt parçası uzattı. "Bu bir kraliyet fermanı, sizi Salador'a götürmesini emrediyor." İkinci bir kâğıt çıkardı. "Bu da bir başkası, tüm Kraliyet Orduları'na yolculuğunuzda size yardımcı olmalarını emrediyor."

El sıkıştılar ve iki temsilci muhafızların peşinden koridorda yürüdüler. Çıkarlarken Laurie dönüp, Caldric'e baktı. Yaşlı Dük bekliyordu, omuzları sarkmış ve bitkindi, yüzü endişe ve acıyla, aynı zamanda da korkuyla buruşmuştu. Köşeyi dönüp Dük'ü gözden kaybederlerken Laurie, dünyada hiçbir bedel karşılığında o adamın yerinde olmak istemeyeceğini düşünüyordu.

Atlar ağızlarından köpük saçıyorlardı. Binicileri onları tepeden yukarı doğru kamçıladılar. Lord Borric'e doğru yaptıkları, bir ay önce başlayan yolculuklarının son ayağındaydılar ve artık bitirmek üzerelerdi. Soylu Kırlangıç onları Salador'a götürmüş, oradan da hemen Batıya doğru yola koyulmuşlardı. Yol boyunca pek uyumamışlar, ya takas yoluyla ya da Caldric'in verdiği kraliyet fermanı ile fırsat buldukça atlı devriyelerden el koyarak taze binekler bulmuşlardı. Laurie emin olamıyordu, ama bu mesafeyi o güne kadar hiç alınmadığı kadar hızlı aldıklarını düşünüyordu.

Zun'den ayrıldıklarından beri defalarca askerler tarafından durdurulmuşlardı. Her defasında da Şansölye'nin fermanını göstermiş ve geçmişlerdi. Şimdi de Dük'ün kampına yaklaşıyorlardı.

Tsurani Savaş Lordu büyük saldırısını başlatmıştı. Kraliyet güçleri bir hafta kadar direndikten sonra, on bin taze Tsurani askeri hatlarına saldırarak dengeleri bozunca çökmüşlerdi. Şiddetli bir çatışma olmuş, üç gün süren çılgın, durmak bilmeyen çarpışmaların ardından Kraliyet ordusu nihayet bozguna uğramıştı. Her şey sona erdiğinde, cephenin büyük bir kısmı kaybedilmiş, Tsuraniler de Kuzey Geçidi'nin dışlarında bir üs dikmişlerdi.

Artık elfler ve cücelerin, ayrıca Uzak Sahil'deki şatoların da Kraliyet ordusunun ana kuvvetleriyle bağlantıları kopmuştu. Eski kamp yerle bir edilirken haberleşmede kullanılan güvercinler de yok edildikleri için, hiçbir haberleşme olanağı yoktu. Diğer cephelerin kaderleri bilinmiyordu.

Batı Orduları yeniden toparlanmaya başlamışlardı ve Laurie ile Kasumi'nin karargâh kampını bulmaları biraz zaman aldı. Komutanın köşk çadırına doğru ilerlerken her yanda acı bir mağlubiyetin izlerini görüyorlardı. Bu, Krallık için savaşın en acı faturasıydı. Nereye baksalar yaralı ya da hasta adamlar görüyorlardı; yaralı olmayanlara da ümitsiz ifadeler hakimdi.

Nöbetçi bir çavuş fermanlarını inceledi ve Dük'ün çadırının yerini göstermesi için yanlarına bir de nöbetçi vererek onları yolladı. Büyük komutan çadırına geldiler ve nöbetçi içeri girerken bir uşak bineklerini aldı. Bir an sonra uzun boylu, sarı sakallı ve Crydee üniforması giymiş genç bir adam dışarı çıktı. Arkasından da tıknaz, kır sakallı -giysisine bakılırsa bir büyücü olan- bir adam ve iriyarı, yüzü boyunca çarpık bir yara izi uzanan üçüncü bir adam çıktılar. Laurie bunların Pug'ın sözünü ettiği eski dostları olup olmadıklarını düşündü, ama hemen dikkatini önünde duran genç subaya verdi. "Lord Borric'e bir mesaj getirdim."

Genç adam acı bir gülümsemeyle, "Mesajı bana verebilirsiniz, efendim," dedi. "Ben onun oğlu Lyam'ım."

"Saygısızlık etmek istemem, Majesteleri," dedi Laurie, "ama Dük ile bizzat konuşmam gerek. Dük Caldric'in talimatı böyle."

Kraliyet Şansölyesi'nin adı geçince Lyam arkadaşlarıyla bir bakıştı, sonra çadırın bez kapısını kenara çekti. Laurie ve Kasumi girdiler, diğerleri de onları izlediler. İçeride, küçük bir mangal ve üzerinde haritalar olan büyük bir masa vardı. Lyam onları dev çadırın bir perdeyle ayrılmış olan bir başka

bölümüne götürdü. Perdeyi kenara çekince, bir şiltenin üzerinde yatan bir adam gördüler.

Uzun boylu bir adamdı, koyu renk saçları yol yol kırlaşmıştı. Yüzü gergin, kanı çekilmiş, dudakları neredeyse masmavi kesilmişti. Kesik kesik soluyor, uyurken her nefesi gürültüyle hırlıyordu. Temiz yatak giysileri giymişti, ama gevşek yakasının altında ağır sargılar görünüyordu.

Bir başka adam daha çadıra girerken Lyam perdeyi kapattı. Yaşlılığına ve neredeyse beyaza yakın, yeleyi andıran saçlarına rağmen hâlâ dik duruyordu ve geniş omuzluydu. Alçak sesle, "Ne var?" dedi.

"Bu adamlar Babama Caldric'ten mesaj getirmişler," diye cevap verdi Lyam.

İhtiyar savaşçı elini uzattı. "Onları bana verin."

Laurie tereddüt edince, adam âdeta gürledi. "Kahretsin be adam, ben Brucal'ım. Borric yaralanınca, Batı Orduları'nın komutası bana geçti." '

"Yazılı bir mesaj yok, Lord Hazretleri," dedi Laurie. "Dük Caldric, size arkadaşımı tanıştırmamı istedi. Bu, Shinzawailerden Kasumi, kendisi Tsuranuanni İmparatoru'nun elçisidir ve Kral için bir barış önerisi getirdi."

"Sonunda barış mı geliyor?" dedi Lyam.

Laurie olumsuz anlamda başını salladı. "Ne yazık ki, hayır. Dük ayrıca şunları da söylememi istedi: Kral delirmiş dununda ve Bas-Tyra Dük'ü Prens Erland'ı öldürmüş. Krallık'ı kurtarabilecek tek kişinin Lord Borric olmasından korkuyor."

Brucal'ın haberler karşısında sarsıldığı görülebiliyordu. Lyam'a dönerek sessizce, "Artık dedikoduların doğru olduğunu biliyoruz," dedi. "Erland gerçekten de Guy'ın esiriymiş. Erland ölmüş ha. Buna inanamıyorum." Geçirdiği sarsıntıyı atlatarak, "Lyam," dedi, "şu anda aklının babanda olduğunu biliyorum, ama şunu iyice düşünmelisin: Baban ölüm döşeğinde; yakında Crydee Dükü olacaksın. Erland da öldüğüne göre, doğuştan kazandığın hakkınla tahtın da varisi sen olacaksın."

Brucal harita masasının yanındaki bir tabureye kendini bıraktı. "Bu senin için çok ağır bir yük, Lyam, ama Batıdaki diğerleri, tıpkı bir zamanlar babandan bekledikleri gibi senden de liderlik bekleyecekler," dedi. "İki krallık arasında herhangi bir sevgi var idiyse bile, Guy Krondor tahtına oturduğuna göre artık kırılma noktasındadır. Artık her şey açıkça belli, Bas-Tyra Kral olmak istiyor, çünkü delirmiş bir Rodric'in tahtında uzun süre oturmasına izin verilemez." Gözlerini Lyam'a dikti. "Yakında, Batı'daki

birliklerimizin ne yapacağına karar vermen gerekecek. Ağzından çıkacak bir söz ile iç savaş başlar."

KARAR

KUTSAL ŞEHİR'DE ŞENLİK VARDI.

Tüm yüksek binalarda sancaklar dalgalanıyordu. İnsanlar sokaklarda sıra sıra dizilmiş, tahtırevanları üzerinde stadyuma taşman soyluların önüne çiçekler fırlatıyorlardı. Büyük bir kutlama günüydü, böyle bir günde kimin bir sıkıntısı olabilirdi ki?

Tsuraniannili bir Yüce'nin gelişini haber veren çan sesinin son yankılanmaları ile birlikte, stadyumun desen odasında sıkıntısı olan biri belirdi. Milamber, Büyük İmparatorluk Stadyumu'nun merkez galerisinin yakınındaki desen odasından çıkarken, düşüncelerini bir kenara bıraktı. Oyunlar başlamadan önce zaman öldüren Tsurani soyluları, Milamber'in büyücülere ayrılmış olan koltuklara giden kemerli yola geçmesi için çekilip ona yol verdiler. Kara cüppelerden oluşan küçük denizde gözlerini gezdirince, onun için bir yer ayırmış olan Shimone ile Hochopepa'yı gördü.

Büyücülere ve İmparatorluk partisine ayrılan bölümler arasındaki koridordan geçip onlara katıldı ve selamlaştılar. Aşağıdaki arenada, Tsubarlı -Kan Denizi'nin ötesindeki sözde Kayıp Topraklar- cüceye benzer bazı tipler, cho-jalara benzeyen ama zeki olmayan, dev böceksi yaratıklarla dövüşüyorlardı. Yumuşak tahtadan kılıçlar ve kemikli çenelerin zararsız ısırışlarıyla bu tehlikeli olmaktan çok komik bir dövüştü. Yerlerini almış olan avamlar ve düşük dereceli soylular kahkahalarla beğenilerini göstermeye başlamışlardı bile. Onlar bu karşılaşmalarla eğlenirken, büyükler ve daha da büyükler stadyuma girmek için bekliyorlardı. Tsuranuanni'de belli bir sosyal seviyeye ulaşınca, gecikmek bir erdem sayılıyordu.

Shimone, "Gelmenin bu kadar uzun sürmesi çok yazık, Milamber," dedi. "Daha az önce eşi görülmedik bir karşılaşma oldu."

"Ben de ölümlerin hemen başlamadığını sanıyordum."

Tatlı yağlarla pişirilmiş fındıklar atıştıran Hochopepa, "Doğru," dedi, "ama dostumuz Shimone oyunların sıkı bir takipçisidir."

"Biraz önce," dedi Shimone, "soylu ailelerin genç subayları, eğitim silahlarıyla ilk kanı akıtma karşılaşmaları yaptılar, yeteneklerini iyice sergilemek ve klanlarını onurlandırmak için-"

"Hayli yüksek olan bahislerden gelecek olan payları da unutmamak lazım," diye araya girdi Hochopepa.

Shimone ona aldırmadan devam etti. "Oronalmar ve Keda ailelerinin oğulları arasında ilginç bir karşılaşma oldu. Yıllardır böyle bir gösteri izlememiştim."

Shimone karşılaşmayı anlatırken, Milamber gözlerini etrafta gezdirdi. Keda, Minwanabi, Oaxatucan, Xacatecas, Anasati ve İmparatorluk'un diğer büyük ailelerinin küçük sancaklarım görebiliyordu. Shinzawai sancağının olmadığını gördü ve nedenini merak etti. "Çok düşünceli görünüyorsun, Milamber," dedi Hochopepa.

Milamber onayladı. "Bugün festivale gelmeden önce, toprak vergilerini yeniden yapılandırıp, borç karşılığı köleliği kaldırmak için dün Yüce Konsey'e bir değişiklik önerisi götürüldüğünü haber aldım. Mesaj, Tuclamekla Lordu'ndan geliyordu ve neden gönderdiğini bir türlü anlayamadım, ta ki mesajın sonlarına doğru, bu değişikliğin yapılmasıyla amaçlanan sosyal reformun ilkelerini sağladığım için bana teşekkür edene dek. Böylesi bir hareket beni şaşkına çevirdi."

Shimone güldü. "Öğrenciyken de bu kadar kalın kafalı olsaydın, hâlâ beyaz cüppeyi giyiyor olurdun."

Milamber anlamayan gözlerle bakınca Hochopepa, "Meclis karşısındaki konuşmalarınla bin bir türlü tartışmaya neden oluyorsun, her türlü sosyal yarayı durmaksızın kaşıyorsun, sonra da birisi söylediklerini dinledi diye hayret mi ediyorsun?"

"Büyücü kardeşlerimize söylediklerimin Meclis salonları dışında tartışılmasını beklemiyordum."

"Olacak iş değil," dedi Hochopepa. "Meclis'ten biri, büyücü olmayan bir arkadaşıyla konuşmuş demek!"

"Asıl bilmek istediğim," dedi Shimone, "Meclis'in karşısına Hunzan Klanı tarafından çıkarılan bu bir yığın reformun altına senin adının nasıl yazıldığı."

Milamber'in sıkıntılı hali, arkadaşlarının hoşuna gidiyordu. "Malikânemdeki duvar resimleri üzerinde çalışan genç ressamlardan biri, Tuclameklaların bir oğlu. Tsuranilerle Krallık'ın kültürel ve sosyal değerleri arasındaki farklar üzerinde sohbet ettiğimiz doğru, ama bu yalnızca sanat tarzlarının farklılıkları hakkındaki sohbetlerimizin bir uzantısıydı."

Hochopepa, ilahi bir işaret umuyormuşçasına gözlerini yukarı çevirdi. "Gelişim Partisi'nin -ki onlar Hunzan Klanı'nın, onlar da Tuclamekla Ailesi'nin idaresi altındadır- ilham kaynağı olarak seni gösterdiklerini duyduğumda kulaklarıma inanamamıştım, ama şimdi bakıyorum da, İmparatorluk'un başına bela olan her sorunun altında senin parmağın var." Arkadaşına alaycı bir ciddiyetle baktı. "Söylesene, Gelişim Partisi'nin adını Milamber Partisi olarak değiştireceği doğru mu?"

Shimone gülerken, Milamber Hochopepa'ya haşin bir bakış attı. "Katala böyle şeylere canımın sıkılmasını komik buluyor, Hocho. Sen de komik bulabilirsin, ama böyle olmasını benim istemediğimin herkese açıklanmasını istiyorum. Ben yalnızca bazı gözlem ve görüşler sundum, Hunzan Klanı'nın ve Gelişim Partisi'nin yaptıklarının benimle ilgisi yok."

Hochopepa yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Senin kadar ünlü bir şahıs bu tür şeylerin olmasını istemiyorsa, ne yazık ki, o şahıs ağzını kapalı tutmak zorunda."

Shimone gülerken, Milamber de gevşemeye başlamıştı. "Pekâlâ, Hocho," diye cevap verdi. "Suçu kabul ediyorum. Yine de, İmparatorluk'un gerekli gördüğüm değişiklikler için hazır olduğundan emin değilim."

"Görüşlerini daha önce de dinledik, Milamber," dedi Shimone, "ama sosyal tartışmalara girmenin ne zamanı, ne de yeri. Elimizdeki meselelerle ilgilenelim. Unutma, Meclis'in büyük bir kısmı, politik olarak değerlendirdikleri konularla ilgilenmene karşı çıkıyor. Ayrıca her ne kadar ben görüşlerini yenilikçi ve gelişimci olarak görüp desteklesem de, bu arada düşmanlar edindiğini unutma."

İmparator'un geldiğini haber veren borazan ve davullar, konuşmalarını kesti. Tsubarlılar ve böceksiler apar topar arenadan çekildiler. Alan boşalınca, bakıcılar tırmık ve taraklarla hemen kumlan düzelttiler. Borazanların sesi bir kez daha duyuldu ve imparatorluk geçidinin ilk üyeleri, imparatorluğun beyaz rengi içindeki teşrifatçılar, içeri girdiler. Büyük bir hayvanın boynuzlarından yapılmış olan ve omuzlarının çevresini

dolaşıp, başlarının üzerinde biten, uzun, eğri borazanlar taşıyorlardı. Tekdüze bir ritim tutturmuş olan davulcular da onları izliyordu.

İmparatorluk locasının önünde yerlerini aldıkları zaman, Savaş Lordu'nun şeref muhafızları girdiler. Her biri, tüm renklerden arındırılmış needra derisiyle kaplı zırh ve miğferler giyiyorlardı. Göğüs zırhlarının ve miğferlerinin çevreleri de, güneşte ışıl ışıl parlayan zarif altın işlemelerle süslenmişti. Milamber, Hochopepa'nın bu nadir metalin bu şekilde ziyan edilmesi karşısında söylendiğini duydu.

Herkes yerini alınca bir baş teşrifatçı, "Savaş Lordu, Almecho!" diye bağırdı ve kalabalık tezahüratlarla ayağa kalktı. Yanında, çok sayıda kara cüppeli -ya da Meclis'teki diğerlerinin ifadeleriyle, gözde büyücülerinden oluşan bir heyet de vardı. Bunlar arasında en önde gelenleri, Elgahar ve Ergoran kardeşlerdi.

Teşrifatçı daha sonra, "Ichindar! Doksanbirinci İmparator!" diye bağırdı. Genç Cennetin Işığı, kalabalığın müthiş sevgi gösterileri arasında içeri girdi. Her yirmi inanışın rahipleri de ona eşlik ediyorlardı. Kalabalık ayakta, fırtına gibi güdüyordu. Tezahürat devam ederken Milamber, Savaş Lordu ile İmparator arasında bir çatışma olacak olsa, Tsurani halkının Cennetin Işığı'na gösterdikleri bu sevginin sürüp sürmeyeceğini merak etti. Tsuranilerin geleneklere bağlılıklarına rağmen, İmparator emredecek olursa Savaş Lordu'nun makamını kendi isteğiyle terk edecek -ki bu tarihte görülmemiş bir şeydi- bir adam olduğunu sanmıyordu.

Gürültü azalırken Shimone, "Dostum Milamber, anlaşılan tefekkür hayatı Cennetin Işığı'na pek uygun değil," dedi. "Onu suçladığımı da söyleyemem, bütün gün otururken yanında sadece bir sürü rahip ve sohbetlerinin iyi oluşuna değil de güzelliklerine bakılarak seçilmiş aptal kızlar var. Korkunç derecede sıkıcı bir şey olsa gerek."

Milamber güldü. "Buna katılacak fazla kişi olduğunu sanmam."

Shimone omuzlarını silkti. "Eğitildiğinde hayli yaşlı olduğunu hep unutuyorum, artık bir eşin olduğunu da."

Eşlerden söz açılınca Hochopepa sıkkın bir ifadeye büründü. "Savaş Lordu bir duyuru yapacak," diyerek sözlerini kesti.

Almecho doğruldu ve sessizliği sağlamak için elini kaldırdı. Stadyum sessizleşince onun sesi gürledi. "Tanrılar Tsuranuanni'ye güldüler! Öte dünyalı barbarlara karşı büyük bir zafer haberi getirdim! Onların en büyük ordularını yendik ve savaşçılarımız kutlama yapıyorlar! Yakında, Krallık

denilen toprakların tümü Cennetin Işığı'nın ayakları önüne serilecek." Dönüp, hürmetkar bir tavırla İmparator'a selam verdi.

Milamber, haber karşısında âdeta bir bıçak yemiş gibi olmuştu. Farkında olmadan doğrulmaya başlamıştı ki, Hochopepa koluna yapışıp, dişlerinin arasından, "Sen Tsurani'sin!" diye fısıldadı.

Milamber sarsılarak beklenmedik şoktan sıyrıldı ve kendini toparladı. "Teşekkürler, Hocho. Neredeyse kendimi kaybediyordum."

"Şşt!" dedi Hochopepa.

Dikkatlerini yeniden Savaş Lordu'na verdiler " Ve Cennetin Işığı'na sadakatimizin bir simgesi olarak, bu oyunları onun şerefine adıyoruz." Arena tezahüratlarla inledi ve Savaş Lordu oturdu.

Milamber arkadaşlarıyla sessizce konuştu. "Görünüşe bakılırsa İmparator bu haberi pek de iyi karşılamadı." Hochopepa ve Shimone dönüp, ifadesiz bir yüzle oturan İmparator'a baktılar.

"İyi saklıyor, ama bence haklısın, Milamber," dedi Hochopepa. "Bu olanlarda onu rahatsız eden bir şey var."

Milamber bir şey söylemedi, bunun nedenini gayet iyi biliyordu: Bu zafer Mavi Çark'ın barış girişimini zedeleyecek ve Savaş Lordu'na İmparator karşısında daha büyük güç sağlayacaktı.

Shimone, Milamber'in omzuna dokundu. "Oyunlar başlıyor."

Arenanın kapıları açılıp, dövüşçüler içeri girerlerken, Milamber İmparator'u süzdü. Gençti, yirmili yaşlarının başlarındaydı ve zeki bir görünümü vardı. Alnı genişti ve kestane rengi saçları omuzlarına kadar iniyordu. Yanındaki bir rahiple konuşmak için Milamber'in olduğu tarafa döndü ve Milamber onun berrak, yeşil gözlerinin güneşte parladığını gördü. Bakışları bir an kesişti ve aralarında anlık bir iletişim oldu, Milamber: Demek planında oynadığım rolden haberin var, diye düşündü. İmparator hiçbir şey belli etmeden konuşmasını sürdürdü ve bakışmalarını kimse görmedi.

"Bu bir merhamet gösterisi," dedi Hochopepa. "Bir teki ayakta kalana dek dövüşecekler. Onun da suçları bağışlanacak."

"Suçları nedir?" diye sordu Milamber.

"Her zamanki şeyler," diye cevap verdi Shimone. "Basit hırsızlıklar, tapınaklardan izin almadan dilenmek, sahte şahit göstermek, vergi kaçırmak, nizama karşı gelmek, bu gibi şeyler işte."

"Ya büyük suçlar?"

"Cinayet, hıyanet, dinsizlik, efendisine vurmak, bunlar affedilemeyecek suçlardır." Kalabalığın gürültüsüne karşı sesini yükseltti. "Bunları yapanlar, kölelik yapmayacak olan savaş esirlerinin yanına konurlar. Cezalan, sonunda ölene dek tekrar tekrar dövüşmektir."

Bir bölük asker alanı boşaltarak, esirlere yer açtılar. "Adi suçlular," dedi Hochopepa. "Pek eğlenceli olmayacak."

Yerinde bir ifadeydi, çünkü suçlular acınası haldelerdi. Bellerine sardıkları kuşaklar haricinde çıplaktılar ve yabancı oldukları silah ve kalkanlar taşıyorlardı. Çoğu yaşlı ve hastaydılar ve balta, kılıç ve mızraklarını gevşek ellerle tutarken şaşkın görünüyorlardı.

Borazan dövüşün başladığını duyurdu, yaşlı ve hasta olanlar hemen öldürüldüler. Birçoğu öylesine ne yapacağını bilemez bir haldeydi ki, hayatta kalmak için silahlarını kaldırmaya bile fırsat bulamadan öldürülmüşlerdi. Birkaç dakikaya kalmadan esirlerin yarısı kumların üzerinde, ölmüş ya da ölmek üzereydi. Dövüşçüler karşılarında beceri ve zekâları daha denk rakipler buldukça, hareketlilik yavaş yavaş azaldı. Sayıları giderek azaldı ve karşılaşmanın çılgın akışı da değişti. Bazen bir rakip yenildiğinde, bir savaşçı dövüşmekte olan bir başka çiftin yanında kalıyordu. Bu da çoğu zaman bir üçlü dövüşe dönüşüyor, halk da fazlasıyla kan ve acının çıktığı bu acayip dövüşü müthiş tezahüratlarla destekliyordu.

Sonunda üç dövüşçü kaldı. İki tanesi, kendi aralarındaki dövüşü sonuçlandıramamışlardı. İkisi de bitap düşmüşlerdi. Üçüncü adam ihtiyatla yaklaştı, her ikisiyle de arasında eşit bir mesafe tutuyor, bir açık arıyordu.

Birkaç saniye sonra da buldu. Bıçak ve kılıcını kullanarak atıldı ve dövüşçülerin birinin başının yan tarafına bir darbe indirerek adamı yere devirdi. "Budala!" dedi Shimone. "Güçlü olan dövüşçünün diğeri olduğunu göremiyor mu bu? Diğeri avantaj sağlayana kadar bekleyip öyle saldırmak ve en sona zayıf olan rakibi bırakmalıydı."

Milamber ürperdiğini hissetti. Eski öğretmeni Shimone, Hochopepa'dan sonra en yakın dostuydu. Ama tüm eğitim ve bilgeliğine rağmen, tıpkı en ucuz koltukta oturan en adi bir avam gibi, başkalarının kanı için uluyordu. Milamber ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Tsuranilerin başkalarının ölümü karşısında duydukları coşkuyu öğrenemiyordu. Shimone'ye dönerek, "Bence o anda incelikli taktikler geliştiremeyecek kadar meşguldü," dedi. Kendini dövüşe iyice kaptırmış olan Shimone, iğneli sözlerini duymadı bile.

Milamber, Hochopepa'nın karşılaşmayla ilgilenmediğini fark etti. Kurnaz büyücü, localardaki her konuşmayı dikkatle dinliyordu: Onun için bu oyunlar, Konsey Oyunu'nun inceliklerini kavramak için bir fırsattı sadece. Milamber, aşağıdaki ölüm ve acı karşısındaki bu duyarsızlığı da, en az Shimone'nin coşkusu kadar rahatsız edici buluyordu.

Dövüş kısa sürede bitti, bıçaklı adam kazanmıştı. Kalabalık, zaferi coşkuyla kutladı. Kazananın toplum arasına küçük bir sermayeyle dönebilmesi için, kumların üzerine paralar fırlatılıyordu.

Arena temizlenirken, Shimone bir teşrifatçıyı çağırıp o günkü etkinlikler hakkında bir şeyler sordu. Duydukları karşısında mutlu bir ifadeyle diğerlerine döndü. "Yalnızca birkaç ikili dövüş var, sonra ise iki özel karşılaşma var, bir grup mahkûma karşı aç bırakılmış bir harulth ve Midkemialı bazı askerlerle, esir edilmiş Thuril savaşçıları arasında bir dövüş. Bu çok ilginç olacak."

Milamber'in ifadesinden buna katılmadığı belliydi. Sormak için doğru zamanı bekleyerek, "Hocho," dedi, "gelenler arasında Shinzawai Ailesi'nden kimseyi gördün mü?"

Gözlerini stadyumda gezdirerek, İmparatorluk'un önemli ailelerinin sancaklarını taradı. "Minwanabi, Anasati, Keda, Tonmargu, Xacatecas, Acoma... Hayır, Milamber. Senin eski, şey, hamilerinden kimseyi gördüğümü söyleyemeyeceğim. Görmeyi de beklemiyordum zaten."

"Neden?"

"Son zamanlarda Savaş Lordu ile araları pek iyi değil. Onlara verdiği bir görevde başarısız olmalarıyla ilgili bir şey. Duyduğuma göre, klanlarının savaş birliklerine bir anda tekrar katılmasına rağmen, onlardan şüpheleniyormuş da. Kanazawai Klanı geçmiş zaferlerle yetiniyor, Shinzawailer de hepsinin içinde en modası geçmiş olanı."

Karşılaşmalar öğleden sonra da devam etti, tarafların beceri düzeyleri yükseldikçe her biri bir öncekinden daha zorlu geçiyordu. Bir süre sonra tüm çiftler bitti. İzleyiciler artık sessiz bir beklenti içine girmişler, soylular bile suspus olmuşlardı, sırada alışılmadık bir gösteri vardı. Arenanın ortasına yirmi savaşçıdan oluşan bir gaip çıktı, boylarına bakılırsa Midkemialıydılar. Yalnızca bellerine birer kuşak bağlamışlardı, yağlanmış bedenleri öğle üzeri güneşi altında parlıyordu. Görünüşte rahat bir duruşları vardı, ama izleyicilerin arasındaki askerler, onlarda savaşçıların bir çarpışmadan hemen önce hissettikleri gerginliği sezebiliyorlardı. Bir dakika

sonra, stadyumun diğer ucundaki çift kanatlı kapı açıldı ve altı bacaklı bir dehşet, ayaklarını sürüyerek arenanın içine doğru ilerledi.

Boyu bir Midkemia filine yakın olan harulthun, sayısız uzun diş ve keskin pençelerinin yanında, deriyi andıran bir zırhı ve saldırgan bir havası vardı. Yalnızca bir an için tereddüt ederek aydınlık karşısında gözlerini kırpıştırdıktan sonra, doğruca karşısındaki adamlara saldırdı.

Yaratığın önünde dört bir yana kaçışarak dikkatini dağıtmaya çalıştılar. Harulth belki beyni fazla çalışmadığından, belki de tek yönlü çalıştığından, şanssız bir adamın peşine takıldı. Üç dev adımda yetişip adamı ayağının altına aldı ve iki lokmada da midesine indirdi. Diğerleri hayvanın arkasında yeniden toplanıp hemen ağlarını açtılar. Altı bacaklı yaratık, o cüssedeki bir canlının yapabileceğinden daha seri bir hamleyle arkasına dönüp tekrar saldırdı. Bu defa adamlar son ana kadar bekleyip, ağlarını atarak kenara kaçtılar. Ağların kenarları, hayvanın kalın derisine takılması için kancalarla kaplanmıştı. Aralarına doğru adım attıktan az sonra, ağları yırtmaya başladı. O bir an için buna dalınca, mızrakçılar hemen saldırıya geçtiler. Harulth şaşkınlıkla tepki verdi, acının hangi taraftan geldiğini kestiremiyordu. Hayvanın derisinin altına işlemeyen mızraklar, etkili olmamışlardı. Bu stratejinin yararsızlığını hemen fark eden bir savaşçı, bir başkasının koluna yapışıp, hayvanın gerisini işaret etti. Hemen, ezici bir şahmerdan kuvvetiyle yere inip kalkan kuyruğa doğru fırladılar.

Bir an konuştuktan sonra, yaratık kendine bir başka hedef seçerken mızraklarını yere bıraktılar. Yaratık atılıp, bir başka adamı dişlerinin arasına aldı. Avını yutarken bir an için hareketsiz kaldı. Arkadaki iki adam fırlayıp, hayvanın kuyruğunun üzerine doğru sıçradılar. İlk anda bir şey fark etmeyen hayvan, daha sonra şiddetle arkasına dönerek, ikinci adamı savurdu. Tamamen arkasına dönünce de, sersemlemiş haldeki adamı yedi. Diğeri her nasılsa tutunmayı başarmıştı ve harulth arkadaşını yerken, o birkaç saniye içinde kendini yaratığın kuyruğunun yukarısına, hörgüçlerinin biriyle birleştiği yere doğru çekti. Uzun bıçağını ters bir hamleyle iki omur arasındaki, gevşek deriyle birleşen yere sapladı. Bu, ümitsiz bir kumardı ve stadyumdaki izleyiciler çığlık çığlığa yaptıkları tezahüratla bunu destekliyorlardı. Bıçak, kemik parçalarının arasındaki sert kıkırdağı delerek hayvanın omurgasına girdi. Yaratık öfkeyle kükreyerek, istenmeyen binicisini sırtından atmak üzere dönmeye yeltendi, ama en arkadaki iki bacağı bir anda çöküverdi. Harulth bir an şaşkın bir halde durdu, öndeki iki

çift bacağıyla gövdesinin arka kısmının muazzam ağırlığını çekiyordu. Küçük düşmanını iki kez ısırmaya çalıştı, ama kalın boynu bunu yapmasına elverişli değildi. Adam bıçağını çıkarıp sürünerek omurga boyunca ilerlerken, hayatta kalan mızrakçılar durmaksızın silahlarını batırıyor, yaratığın dikkatini dağıtıyorlardı. Üç kez az daha hayvanın sırtından düşüyordu, ama her nasılsa tutunmayı başardı. Ortadaki iki bacağa yaklaştığı anda, bıçağını omurların arasına daldırdı. Bir an sonra ortadaki bacaklar da çöktü ve adam yaratığın sırtından fırlayıverdi. Harulth öfke ve acıyla haykırıyordu, ama artık kıpırdayamaz bir haldeydi. Dövüşçüler gerileyip beklediler. Omurgasına aldığı iki darbe yeterli olmuştu, dakikalar sonra harulth sarsılarak devrildi, bir süre ön ayaklarıyla debelendikten sonra da hareketsiz kaldı.

Kalabalık, karşılaşmayı muazzam bir coşku ve tezahüratla alkışladı, daha önce hiçbir savaşçı grubu, en az beş adam yitirmeden bir harulthu öldürememişti. Bu defa ise yalnızca üç kişi ölmüştü. Savaşçılar etrafta dikilirken, silahları uyuşmuş parmaklarından düşüyordu. Çarpışma on dakika bile sürmemişti, ama döktükleri enerji, konsantrasyon, ter ve korku, adamların her birini tükenme noktasına getirmişti. İzleyicilerin tezahüratlarına karşı uyuşmuş bir kayıtsızlık içinde, sendeleyerek çıkış kapısına yöneldiler. Yalnızca bıçağı saplayan adamın yüzünde bir ifade vardı, o da kumların üzerinde yürürken hüngür hüngür ağlıyordu.

"Bu adam neden bu kadar üzgün ki?" diye sordu Shimone. "Müthiş bir zaferdi."

Milamber kendini zorlayarak sakin bir sesle, "Çünkü yorgun ve korkmuş bir halde ve bundan içi bulanıyor," dedi. "Evinden de çok uzakta," diye ekledi usulca. Yutkunarak kızgınlığını bastırdı ve "Bunun bir hiç uğruna olduğunu biliyor," dedi. "Bu arenaya tekrar tekrar çıkacak, başka yaratıklarla, başka adamlarla, hatta kendi ülkesinin insanlarıyla çarpışacak ve eninde sonunda ölecek."

Hochopepa Milamber'e bakarken, Shimone'nin aklı karışmış gibiydi. "Bu savaşanlar birer insan. Onların da sevdikleri ve birlikte güldükleri aileleri, evleri vardı. Şimdi ise ölmeyi bekliyorlar."

Hochopepa umursamazca elini salladı. "Milamber, her şeyi kişisel olarak görmek gibi kötü bir huyun var."

Kanlı gösteri Milamber'i iğrendirmiş ve öfkelendirmişti, ama bu duygularını bastırdı. Orada kalmaya kararlıydı. Bir Tsurani olacaktı.

Kumlar temizlendi ve borazanlar bir kez daha çalarak, günün son karşılaşmasını duyurdu. Deri savaş koşumları, perçinlerle tutturulmuş bileklikler ve rengârenk tüylerle süslenmiş başlıklar içindeki on iki mağrur savaşçı, arenanın bir ucundan çıkageldiler. Milamber onlar gibileriyle hiç karşılaşmamıştı, ama giysilerini, kulede gördüklerinden tanıyordu. Bunlar, mağrur Yılan Binicileri olan Thurillerin soyundandı. Her birinin gözlerinde, keskin bir kararlılık ifadesi vardı.

Diğer uçtan, renkli Midkemia zırhı taklitleri içindeki on iki defasında altı Thurilin karşılarına çıkarılan herkesi öldürdüklerini, ama birbirleriyle dövüşmeyi reddettiklerini görmüştüm. Muhafızlar onları öldürmek üzere geldiklerinde de dövüşerek onları geri püskürtmüşlerdi. Sonunda onları duvarların üzerindeki okçular öldürmek zorunda kalmışlardı. Tam bir rezaletti. İzleyiciler ayaklandı, oyunların idarecisi paramparça edildi. Yüzden fazla vatandaş da ölmüştü."

Milamber rahatladı: Hiç değilse Katala'nın halkıyla kendi halkının birbirlerini öldürmelerine şahit olmayacaktı. Sonra izleyiciler aleyhte tezahürat yapmaya başlayarak, dövüşmek istemeyen savaşçıları yuhaladılar.

Hochopepa Milamber'i dürterek, "Savaş Lordu'nun da pek hoşuna gitmedi galiba," dedi.

Milamber, İmparator'a sunduğu gösterinin bir maskaralığa dönüşmesi karşısında Savaş Lordu'nun öfkesinden solduğunu gördü. Almecho, Cennetin Işığı'nın yanındaki yerinden ağır ağır kalkarak, "Dövüş başlasın!" diye kükredi.

Oyunların idarecisi hesabına çalışan iriyarı terbiyeciler, ellerinde kırbaçlarla arenaya daldılar. Hareketsiz duran dövüşçülerin etrafında bir çember oluşturup, onları kırbaçlamaya başladılar. Terbiyeciler, Thuril ve Midkemialı askerlerin korumasız tenlerine darbe üstüne darbe indirirlerken, Milamber midesinin bulandığını hissetti. Bataklıklarda olduğu günlerden o da kırbaca yabancı değildi ve korkunç dokunuşunun tadını biliyordu. Kumdakilere indirilen her darbeyi o da hissediyordu.

' İzleyiciler huzursuzlanmaya başlamışlardı, oraya hareketsiz adamların kırbaçlanışını görmeye gelmemişlerdi. Bağırışlar ve yuhalamalar imparatorluk locasına kadar geliyordu, bazıları da arenaya çöp ve para yağdırıyor, böyle bir gösteri karşısında ne düşündüklerini gösteriyorlardı. Sonunda terbiyecilerden birinin sabrı taştı ve bir Thuril savaşçısına doğru yaklaşıp, kırbacının sapıyla yüzüne vurdu. Terbiyecinin bir tepki vermesine

fırsat kalmadan, Thuril atılıp kırbacı şaşkın adamın elinden kaptı. Bir an içinde de adamın gırtlağına dolayıp, onu boğmaya başladı.

Diğer terbiyeciler dikkatlerini, arkadaşlarını boğan savaşçıya verip, ona çılgınca vurmaya başladılar. Bir düzine kadar darbeden sonra Thuril sendelemeye başladı ve dizlerinin üstüne çöktü. Ama kırbacı sımsıkı tutuyor, nefes almaya çalışan terbiyeciyi boğmaya devam ediyordu. Thuril'in üzerine darbe üstüne darbe yağıyordu, sonunda zırhı, kırbaç izlerinden akan kanlarla kıpkırmızı olmuştu. Yine de kurbanını bırakmıyordu.

Terbiyeci mosmor kesilmiş yüzünden gözleri dışarı fırlamış bir halde ölünce, Thuril'in içinde kalan güç kırıntısı da ölür gibi oldu. Terbiyecinin cansız bedeni kumların üzerine yığılırken, Thuril savaşçısı da onun yanına devrildi.

İlk tepki, bir Midkemia askerinden geldi. Soğuk bir sükûnet içinde, doğruca yerden bir kılıç alıp bir terbiyeciyi hakladı. Bir anda, sanki sözleşmiş gibi tüm Thuril ve Midkemialılar yerden silahlarını aldılar, bir dakikaya kalmadan tüm terbiyeciler ölmüştü. Sonra yine tüm mahkûmlar birden silahlarını yere bıraktılar.

Milamber izledikleri karşısında sakin kalmak için müthiş bir mücadele veriyordu. O adamlara karşı yalnızca bir hayranlık duyuyordu. Birbirlerini öldürmektense, ölümü tercih etmişlerdi. Belki de o adamların bazıları, yıllar önce gedik makinesini bulmak için vadiden geçerken yanındalardı. Dışarıdan bakıldığında tam bir Tsurani gibi soğukkanlıydı, ama için için yanıyordu. Savaşçı belirdi. Kendi metal zırhları, bu karşılaşmada kullanılamayacak kadar değerli ve çirkindi, Tsurani sanatçıları da onlar için stilize taklitler üretmişlerdi.

Thuriller, yeni gelenleri amansız bir horgörü ile süzüyorlardı. Tüm insan ırkları içinde, yalnızca Thuriller İmparatorluk'a karşı koyabilmişlerdi. Onlar, Kelewan'daki tartışmasız en iyi dağ savaşçılarıydı; dağ kalelerini ve yükseklerdeki çiftlik arazilerini ele geçirmek imkânsızdı. Barış ilan edilene kadar İmparatorluk'a yıllarca kök söktürmüşlerdi. Kelewan'ın, hakir gördükleri diğer ırklarıyla karışmayı reddettikleri için, uzun boylu bir toplumdular.

Borazanlar tekrar çaldı ve izleyiciler suspus oldular. Bir teşrifatçı berrak bir sesle, "Thuril Konfederasyonu'na bağlı bu savaşçılar, İmparatorluk askerlerine karşı savaşarak kendi ülkeleri ile İmparatorluk arasındaki

antlaşmayı ihlal etmiş olduklarından, kendi halkları tarafından kanun kaçağı ilan edilmiş ve cezalandırılmak üzere bize teslim edilmişlerdir," diye bağırdı. "Midkemia dünyasından ele geçirilen esirlerle çarpışacaklar. Bir tek kişi hayatta kalana dek dövüşecekler." Kalabalık tezahürata başladı.

Borazanlar çaldı ve dövüş başladı. Midkemialılar silahlarını hazır tutarak eğildiler, ama Thuriller yüzlerinde asi ifadelerle dimdik duruyorlardı. Bir Thuril öne çıkıp, en yakındaki Midkemialının karşısında durdu. Aşağılayıcı bir ses tonuyla, hızla bir şeyler söyledi ve koluyla arenayı içine alan bir hareket yaptı.

Milamber, gördükleri karşısında içinde öfkeyle karışık bir utancın kaynamaya başladığını hissediyordu. Midkemia'da da oyunlar vardı - onlardan söz edildiğini duymuştu- ama bunlara hiç benzemiyorlardı. Krondor'da ve Krallık'ın diğer yerlerinde oynanan oyunlarda, yalnızca ilk kanı dökmek için çarpışan ve bu işle geçinen profesyoneller dövüşürlerdi. Zaman zaman ölümüne düellolar yapıldığı da olurdu, ama bu her zaman kişisel bir mesele olur ve ancak sorunu çözmek için tüm yollar denendikten sonra yapılırdı. Bu ise canı sıkılan, kendi hayatlarının da bir değeri olduğunu hatırlamak için giderek daha abartılı şeyler arayan, her şeye doymuş aylakları eğlendirmek uğruna insan hayatının harcanmasıydı. Milamber etrafına bakınınca, yakınında gördüklerinin yüzlerindeki ifadelerden tiksindi.

Thuril savaşçısı bağırıp çağırmaya devam ederken Midkemialı izliyor, hareketlerinden bir değişiklik olduğu seziliyordu. Az önce ikisi de gergin, çarpışmaya hazırlardı; şimdi ise âdeta gevşemişlerdi. Thuril de durmadan, toplanmış kalabalığı işaret ediyordu.

Sonra uzun boylu ve geniş omuzlu bir Midkemialı, konuşmak istiyormuş gibi öne çıktı. Thuril kılıcını kaldırıp savunma pozisyonu aldı, vurmaya hazırdı. Arkasından bir başka savaşçı seslenerek, sakinleştirici bir şeyler söyledi. Thuril de gözle görülür bir şekilde rahatladı.

Midkemialı ağır ağır miğferini çıkardı ve ıslak, tel tel saçlarının altındaki yorgun, bıkkın yüzü göründü. Gözlerini arenada gezdirirken kalabalık bu beklenmedik hareket fısıldaşmaya ve homurdanmaya başlamıştı, sonra savaşçı başıyla bir an işaret verdi. Kılıcıyla kalkanını bırakıp, arkadaşlarına bir şeyler söyledi. Arenadaki diğer savaşçılar da hemen onun yaptığını tekrarladılar ve kısa sürede tüm silahlar yere bırakıldı.

Milamber bu tuhaf davranış karşısında meraklanırken Shimone, "Ortalık karışacak," dedi. "Thuriller kendi türdeşleriyle savaşmazlar, anlaşılan barbarlara karşı da savaşmayacaklar. Bir

Hochopepa, "İçimde kötü bir his var," dedi. "Almecho bu gün sayesinde İmparator'a karşı durumunu güçlendirmek istediyse de, durumu hayli sarsıldı. Korkarım ki, eski yurttaşlarının sırf Cennetin Işığı'nın eğlencesi için ölmek istememelerini pek de iyi karşılamıyor."

Milamber âdeta tükürerek, "Böyle eğlenceye lanet olsun," dedi. Gözleri alev alev yanarak Hochopepa'ya baktı, şişman büyücü böyle bir ifadeyi daha önce hiç görmemişti. Milamber yarı doğrularak, "Ve böylesine kanlı bir gösteriden keyif alanlara da lanet olsun," diye ekledi.

Hochopepa koluna sıkıca yapışıp onu yerine oturtmaya çalışarak, "Milamber, kendine gel!" dedi.

Milamber buyruğu duymazdan gelerek kolunu çekip kurtardı.

Milamber ile yanındakiler, bir muhafız yüzbaşısının Savaş Lordu ile konuşmakta olduğu imparatorluk locasına baktılar. Milamber içinde sıcak bir şeylerin kaynadığını hissetti ve Savaş Lordu'nu aşağıya, emri üzerine kuzu kuzu ölmeyi reddedenlerin arasına koyup, kendisinin neler yapacağını görmek üzere güçlerini kullanmak için duyduğu ani arzusunu bastırdı.

Almecho'nun sesi çınlıyor, yakındaki herkesi bastırıyordu. "Hayır, okçular olmaz. O hayvanlar bir savaşçı gibi ölmeyecekler." Gözde büyücülerinden birine dönerek talimatlar verdi. Kara cüppeli adam başıyla onaylayarak, bir sihir yapmaya başladı. Büyü kendini gösterince, Milamber ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Aşağıdaki kumlarda duranlar hissiz bir halde sersemleyerek yürümeye başlayınca, tüm stadyuma korku dolu bir sessizlik çöktü.

Savaş Lordu, "Şimdi gidip onları bağlayın," diye bağırdı, "bir platform kurun ve onları asın ki, herkes görsün."

Sözlerinin üzerine önce şaşkın bir sessizlik yaşandı, ardından ise kalabalıktan, "Hayır!"-"Onlar savaşçı!" -ve- "Bunda onur yok!" bağırışları yükseldi.

Hochopepa gözlerini kapatıp, yüksek sesle iç çekti. Hem arkadaşlarıyla, hem de kendi kendine konuşarak, "Savaş Lordu bir kez daha o meşhur öfkesine kapılıyor," dedi, "karşımızda tam bir yenilgi var. Bu, ne Yüce Konsey'deki konumu için, ne de İmparatorluk'un istikrarı için iyi değil." Savaş Lordu, kudurmuş bir hayvan gibi döndü ve yakınındaki herkes sustu,

ama uzaklardakiler bağırmaya devam ediyorlardı. Tsurani ölçülerine göre bu, onursuz olanlar hariç kimsenin şahit olamayacağı kadar büyük bir ayıptı. Mahkûmlar kalabalığın eğlencesini bozarlarken, aynı zamanda hâlâ savaşçı olduklarını da göstermişlerdi ve bu yüzden onurlu bir ölümü hak ediyorlardı.

Hochopepa Milamber'e bir şey söylemek üzere dönmüştü ki, dostunun yüzündeki ifadeyi görünce durdu. Milamber'in öfkesi artık tamamen açığa çıkmıştı, onun gazabı da Savaş Lordu'nunkine denkti. Korkunç bir şeylerin olacağını sezen Hochopepa Shimone'nin dikkatini çekmeye çalışacaktı ki, onun da sessizce Milamber'in ürkütücü çehresini izlediğini gördü. Hochopepa yalnızca sessizce, "Milamber, hayır!" diyebildi. Bir an sonra da, köleden dönme büyücü harekete geçmişti bile.

Donakalmış haldeki Hochopepa'nın yanından geçerken yalnızca, "İmparator'u koruyun," dedi. Milamber yıllardır birikip, nihayet patlayan duygularının etkisiyle hareket ediyordu. Tuhaf ve güçlü bir hisle kesin olarak anladı. Ben Tsurani değilim! dedi kendi kendine. Bu olanlara katılamam. Kara cüppeyi giydiğinden beri ilk defa olarak iki doğası birbiriyle uyum içindeydi. Bu, her iki kültür için de bir onursuzluk sayılırdı ve içini hiçbir tereddüte yer bırakmayan, korkunç bir niyetle dolduruyordu.

İmparatorluk locası civarındakiler hariç, tüm kalabalık bir ağızdan tempo tutuyor, "Kılıç, kılıç, kılıç," diyerek aşağıdaki her adamın birer savaşçı gibi ölmelerini istiyordu. Ritim, Milamber için de bir nabza dönüşerek, neredeyse kontrolsüz olan öfkesini artırıyordu.

Büyücülerle imparatorluk locası arasındaki bir noktaya gelen Milamber, arenaya doğru koşturan askerlerle marangozlara baktı. Kendilerinden geçmiş olan Midkemialılar ve Thuriller öldürülmek üzere hayvanlar gibi bağlanmışlar, kalabalığın öfkesi de tehlikeli bir noktaya ulaşmıştı. Stadyumun alt sıralarındaki soylu ailelerin genç subayları kılıçlarını alıp kumlara atlayarak, mahkûmların birer savaşçı gibi ölme hakları için bizzat çarpışmaya hazır görünüyorlardı. Bunlar cesur düşmanlardı ve izleyenlerin çoğu da geçmişte hem Thuril, hem de Krallık askerlerine karşı savaşmışlardı. Savaş alanında bu adamları seve seve öldürürlerdi, ama cesur düşmanların bu şekilde aşağılanmasını izleyecek de değillerdi.

Milamber'in içinde kara bir öfke, nefret ve acı seli kabardı. Aklı, kontrol etmek için çok uğraşmasına rağmen öfke çığlıkları atıyordu. Başı geriye devrildi ve gözleri dönüp, başının içine baktılar, tüm yaşamı boyunca

yalnızca iki kez olduğu gibi, akıl gözünün önünde ateşten sözcükler oluşmuştu. Ama o anı yakalayacak gücü daha önce hiç bulamamıştı, âdeta hayvansı bir zevk ile önünde yeni açılan güç kuyusuna daldı. Sağ kolu bir anda ileriye doğru açıldı ve elinden enerji fışkındı. Güneş ışığında bile ışıl ışıl parlayan, mavi bir alev topu hızla aşağı inerek, Savaş Lordu'nun muhafızlarının arasındaki kumlara düştü. Canlı olanlar, rüzgârın önündeki yapraklar gibi dört bir yana savruldular. Darağacını kurmak için henüz malzeme getirmekte olanlar da patlama ile dizlerinin üstüne çöküverirken, alt sıralarda oturanlar da şiddetinden sersemlemişlerdi. Kalabalık sessiz bir şoka girerken, arenadaki tüm sesler kesildi.

Tüm gözler o yıldırımın kaynağına dönerken, yanında bulunanlar içgüdüsel olarak gerilediler. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti, arenayı tararken gözbebeklerinin çevresini saran göz akları görünüyordu. Elini indirerek kısa bir kesme hareketi yapan büyücü, "Artık yeter!" dedi.

Hochopepa ve Shimone dışında kimse kıpırdamadı. Onların da Milamber'in niyetinin ne olduğu konusunda hiçbir fikirleri yoktu, ama gördükleri karşısında emrini ciddiye almışlardı. Hemen harekete geçip, yarı sersem, yarı şaşkın bir halde, stadyumdaki herkesle birlikte olanları izleyen genç İmparator'un yanına gittiler. Ichindar ile kısaca konuştular, bir an sonra da İmparator'un koltuğu boşaldı.

Milamber soluna, kudurmuşçasına bir bağırışın koptuğu yere döndü: "Buna cüret eden kim!"

Milamber, beyaz zırhı içinde deliye dönmüş bir yarı-tanrı gibi dikilen Savaş Lordu'nu gördü. Savaş Lordu'nun ifadesinin de Milamber'inkinden farkı yoktu.

"Ben cüret ediyorum!" diye bağırarak cevap verdi Milamber. "Bu olamaz; olmayacak da! Artık kimse, başkalarının eğlencesi için ölmeyecek!"

Tsuranuanni Devletleri'nin Savaş Lordu Almecho kendini zorlukla kontrol ederek, "Hangi hakla bunu yapıyorsun!" diye bağırdı. Boynundaki damarlar yerlerinden fırlamış, alnından terler süzülürken tüm kasları gerilmişti.

Milamber'in sesi alçaldı ve kontrollü, başkaldıran bir öfke ile sözcükleri seçerek konuştu. "Uygun gördüğüm her şeyi yapma hakkım ile." Sonra, yakındaki bir muhafıza döndü. "Arenadaki adamlar serbest bırakılacaklar. Onlar özgür!"

Muhafız bir an tereddüt ettikten sonra, Tsurani eğitimini hatırladı. "Emredersiniz, Yüce."

Savaş Lordu, "Yerinde kal!" diye bağırdı.

Kalabalık nefeslerini tuttu. İmparatorluk tarihinde, bir Yüce ile Savaş Lordu arasında böyle bir çatışma hiç yaşanmamıştı. Muhafız durunca Milamber dişlerini sıkarak konuştu. "Benim sözüm yasadır. Kıpırda!"

Muhafız bir anda harekete geçince, Savaş Lordu çıldırmışçasına bağırdı. "Yasaları çiğniyorsun! Kimse bir köleyi özgür bırakamaz!"

Öfkesi yine kaynamaya başlayan Milamber, "Ben bırakırım!" diye bağırdı. "Ben yasaların dışındayım!"

Savaş Lordu, görünmeyen bir yumruk yemiş gibi geriledi. Tüm yaşamı boyunca kimse isteklerine bu şekilde karşı çıkmaya cüret etmemişti. Tarihte hiçbir Savaş Lordu, halk önünde böylesine küçük düşmemişti. Donakalmıştı.

Savaş Lordu'nun yanından, bir başka büyücü ayağa fırladı. "Sen bir hainsin ve sahte bir Yüce'sin. Savaş Lordu'nun otoritesini yıkmak ve İmparatorluk'un düzenini altüst etmek istiyorsun. Bu küstahlığa bir son vereceksin!"

Bir anda, sözleri duyan herkes iki büyücüden uzaklaşmaya çalıştı ve müthiş bir hareketlenme oldu. Milamber, Savaş Lordu'nun gözdesine baktı. "Güçlerin benimkilerle boy ölçüşebilir mi sanıyorsun?"

Savaş Lordu yüzünde yalın bir nefretle Milamber'e baktı. Gözlerini genç büyücünün yüzünden ayırmadan gözdesine, "Yok et onu!" dedi.

Milamber'in kolları, bileklerinde kesişerek yukarı kalktı.

Aynı anda altın bir ışık bulutu etrafını sardı. Diğer büyücü bir enerji yıldırımı fırlattı, mavi ateş topu altın kalkana çarpınca bir zarar veremedi.

Milamber gerildi, öfkeyle dolmuştu. Yaşamı boyunca sadece iki kez, trollerin saldırısına uğradığında ve Roland ile savaştığı sırada içindeki gizli güç kaynağına uzanmış ve ona yaklaşmıştı. Şimdi ise bilinci ile o gizli kaynak arasındaki son engelleri de yıkıyordu. Artık onun için bir esrar değil, tüm gücünün fışkırdığı bir kaynak gibiydiler. Milamber ilk kez olarak ne olduğunu, kim olduğunu tam olarak anlıyordu: Tek bir dünyanın kadim öğretileri ile sınırlı bir Kara Cüppeli değil, her iki dünyanın da sunduğu tüm enerjileri tam bir kontrol altına almış, Yüce Sanat'ın bir ustasıydı.

Savaş Lordu'nun büyücüsü ona korkuyla baktı. Karşısındaki bir sır olmaktan da öteydi, barbar bir büyücüydü. Kollarını yukarı uzatmış, bedeni

öfkeyle titreyen, gözleri kudretten âdeta alev alev yanan bir figür vardı karşısında.

Milamber ellerini başının üzerinde çırptı ve gök gürleyerek etrafındakileri sarstı. Ellerinden yukarı doğru enerji fışkırıp, başının üzerinde toparlandı. Yukarıda ışıklar saçan bir güç girdabı oluşmuş, bir ok gibi yükseliyordu. Kaynak, iyice yükselene kadar devam etti. Sonra düzelmeye başlayıp, dev bir kubbe gibi tüm stadyumu örttü. Göz kamaştırıcı görüntü kısa bir süre daha devam ettikten sonra gökyüzü âdeta patlayarak, o anda yukarı bakmakta olanların çoğunu kör etti. Gökyüzü karardı ve güneş, sanki önüne ağır ağır gri perdeler çekiliyormuşçasına soldu.

Milamber sesini stadyumun en uzak köşelerine kadar taşıyarak, "Yüzyıllardır bu şekilde yaşamış olmanız, bu vahşet için mazeret olamaz," dedi. "Burada bulunan herkes yargılanmış ve kusurlu bulunmuştur."

Başka büyücüler de koltuklarında gözden kaybolarak gittiler, ama birçoğu kaldı. Avamlardan sağduyulu olanları da yakındaki çıkışlardan kaçıyorlardı, ama onların da çoğu bekliyor, bunun da kendilerini eğlendirmek için yapılmış bir başka gösteri olduğunu sanıyorlardı. Çoğu büyücünün uyarısını anlayamayacak kadar sarhoş ya da heyecanlıydılar.

Milamber kollarıyla etrafında bir yay çizdi. "Siz ki, başkalarının ölümünden ve küçük düşmesinden zevk alanlar, bakalım siz ölümü nasıl karşılıyorsunuz!" Bu söz üzerine kalabalık nefeslerini tuttu.

Milamber bir elini yukarıya kaldırdı ve herkes suspus oldu. Hafif yaz esintisi bile durmuştu. Ardından, dehşetli bir güçle konuştu. Sözlerini duyanın beti benzi atmıştı, ölüm bir insan şekline bürünmüş konuşuyordu sanki. Milamber'in sözleri stadyumda yankılanıyordu: "Titreyin ve çökün, çünkü ben Güç'üm!"

Tiz bir ağıt sesi başladı, sesin kaynağı Milamber'di. Muazzam bir büyü ortaya çıkarken hava bile ürperdi. "Rüzgâr!" diye haykırdı Milamber.

Ağır, leş kokulu keskin bir rüzgâr stadyumu kapladı. Rüzgâr, boğuk bir keder ve korku iniltisi taşıyordu. Giderek güçlendi, güçlendikçe de daha çok acı, daha çok üzüntü taşıdı. Giderek soğudu, ta ki, soğuğu pek az tatmış olanları titretecek kadar. İnsanlar acı veren okşayışı karşısında ağlarken stadyumun yukarısında, pusun içinde bulutlar oluşuyordu.

Rüzgârlar uluyor, arenadaki kalabalığın çığlıklarını boğuyordu. Soylular kaçmaya çalıştılar, öyle korkmuşlardı ki, kendi ailelerini ezerek yol

açıyorlar, yaşlı ve ağır olanlar da ayaklar altında eziliyorlardı. Çoğu dizlerinin üstüne inmişler ya da koltuklarından arenanın kumlarına düşmüşlerdi.

Gökyüzünde siyah ve gri, dev fırtına bulutları dolaşıyordu, tam Milamber'in başının üzerindeki bir nokta çevresinde dönüyor gibiydiler. Büyücünün çevresini enerji yayan, ürkütücü bir ışık sarmıştı. Karanlıkta korkunç bir siluet olarak fırtınanın ortasında dikiliyordu. Rüzgâr tiz sesiyle gazabını haykırıyordu, ama Milamber'in sesi onu bir bıçak gibi keserek bastırdı.

"Yağmur!"

Soğuk bir yağmur yağmaya başladı, boranın önünde şiddetle uçuşuyordu. Hızla ritmini hızlandırarak şiddetli bir sağanağa, ardından da bir sele dönüştü. Şelale aşağıdakilere vuruyor, onları yere yapıştırıyor, doğaüstü olduğu açıkça belli olan bir güçle hislerini uyuşturana dek dövüyordu. Birkaçı tünellere kaçmayı başarırken, diğerleri dehşet içinde birbirlerine sarılmışlardı.

Diğer büyücüler karşı büyüler yapmaya çalıştılar, ama bunu başaramayıp, yorgunluktan kendilerinden geçtiler. Daha önce hiç böylesine bir acı kuvvet gösterisi olmamıştı. Karşılarında gerçek bir büyü ustası vardı, elementleri bile kontrol edip, emri altına alabilen biri. Milamber'e meydan okumuş olan büyücü sersemlemiş bir halde koltuğunda oturuyor, gözlerini kırpıştırarak çevresini saran kaosta bir düzen belirtisi görmeye çabalıyordu. Savaş Lordu ise fırtınaya direniyor, ayakta kalmaya çalışarak, çevresindekilerin kapıldığı dehşete teslim olmayı reddediyordu.

Milamber kolunu indirdi, ardından bir elini kaldırarak ileri uzattı. "Ateş!" diye bağırdı ve yine herkes onu duydu.

Bulutlar âdeta alev aldılar. Korkunç renk tabakaları, her tonda alevler, karanlığı parçalarken gökler patladı. Gökyüzünde çarpık şimşekler çakıyor, sanki tanrılar insanlık için son hükümlerini veriyorlardı. İnsanlar, ana elementlerin çıldırması karşısında ilkel bir dehşet içinde çığlık çığlığa bağırıyorlardı.

Ardından, ateş yağmuru başladı. Kollara ve giysilere, yüzlere ve pelerinlere düşen damlalar yanmaya başlıyorlardı. Dört bir yandan acı haykırışlar yükseliyor, insanlar etlerini yakan ateşleri ümitsizce söndürmeye çalışıyorlardı. Diğer büyücüler de, baygın yoldaşlarını alarak arenayı terk

ettiler. Büyücüler locasında yalnızca Milamber kalmıştı. Havayı, korkunun ekşimiş kokusuyla karışan yanık et kokusu kaplamıştı.

Milamber kollarını önünde kavuşturdu. Bakışlarını aşağı indirdi.

"Toprak!"

Aşağıdan derin bir gümbürtü yükseldi. Stadyumun altındaki zemin hafifçe sallanmaya başladı. Titreşimler giderek şiddetlendi ve hava, sanki arenanın çevresini bir dev böcek sürüsü sarmışçasına uğuldamaya başladı. Ardından boğuk bir gümbürtü de uğultuya eklendi ve yer hareket etmeye başladı.

Titreşimler bir sarsıntıya, ardından da şiddetli bir sallanma, çalkalanma hareketine dönüştü. Milamber sakin bir ifadeyle duruyordu, sanki bir adanın üzerindeydi. Toprak, yer sıvılaşmıştı âdeta. İnsanlar arenanın kapısına doğru savruluyorlardı. Koca stadyum, ilkel güçlerin etkisiyle sallanıyordu. Heykeller temellerinden oynuyor, dev kapılar kadim tahtaların çatırdayarak parçalanmasıyla menteşelerinden sökülüyorlardı. Dengesiz, sarhoş hareketlerle tünellerden kopuyor, sonra kumların üzerine devrilerek önlerine çıkanları eziyorlardı. Arenanın altındaki hayvanların çoğu deprem yüzünden çıldırmış bir halde kafeslerine vurarak kilitleri kırmış, kapıları açmışlardı. Tünellerden kaçıp, parçalanmış kapılardan geçiyorlardı; ateş yağmuru karşısında bağırıyor, uluyor ve kükrüyorlardı. Dehşetten delirmiş bir halde kumda yatan seyircilere saldırıyor, onları gelişigüzel öldürüyorlardı. Bir adam kendinden geçmiş bir halde oturmuş, gökyüzünden yağan ateş parçalarını dalgın dalgın söndürmeye çalışırken, birkaç metre ötede bir başkası, uzak ormanlardan gelmiş bir dehşet tarafından yutuluyordu.

Kadim taşlar yerinden oynayıp, birbiri üzerine geçerken artık arenanın kendisi de inlemeye başlamıştı. Stadyum yerinden oynarken, bin yıllık harçlar bir anda toza dönüşüyordu. Merhamet dileyen haykırışlar ya rüzgârda ya da yok oluş kargaşası içinde boğulup gidiyorlardı. Gazap giderek şiddetleniyor, sanki dünya parçalanmaya hazırlanıyordu. Milamber ellerini bir kez daha başının üstüne kaldırdı. Avuçlarını birleştirdi ve tüm gök gürültülerini bastıran bir gümbürtü patladı. Sonra birdenbire kaos dindi.

Gökyüzü berrak ve güneşliydi, bir kez daha doğudan hafif bir esinti geliyordu. Yer, olması gerektiği gibi hareketsiz ve katı duruyordu, ateş yağmuru da bir anı olmuştu bile.

Olanları izleyen sessizlik, sağır ediciydi. Ardından yaralıların iniltileri ve dehşet içinde kalanların hıçkırıkları duyuldu. Savaş Lordu hâlâ ayaktaydı, yüzündeki tüm renk çekilmiş, yüz hatları ve kollarında küçük yanık izleri oluşmuştu. İmparatorluk'un azametli liderinin yerinde artık korku dışında tüm duyuları körelmiş bir adam duruyordu. Gözleri öylesine büyümüştü ki, beyazları iyice ortaya çıkmıştı. Ağzı kıpırdıyor, sanki bir şeyler söylemeye çalışıyordu, ama hiçbir ses çıkmıyordu.

Milamber ellerini bir kez daha başının üzerine kaldırınca, Savaş Lordu korku dolu bir hıçkırıkla geriye düştü. Büyücü ellerini çırptı ve kayboldu.

İkindi esintisi, yaz çiçeklerinin kokusunu taşıyordu. Katala bahçede William ile bir sözcük oyunu oynuyordu; ikisinin de kocasının yurdunun dilini öğrenmelerinde ısrarlıydı.

Kutsal Şehir'den daha doğuda oldukları için akşam olmak üzereydi. Güneş batıda alçalmış, bahçedeki gölgeler uzamıştı. Katala, Milamber'in gelişini haber veren çan çalmadan kocasını evlerinin kapısında görünce irkildi. Ağır ağır ayağa kalktı, bir şeyler in ters gittiğini hemen sezmişti. "Sevgilim, ne oldu?"

William babasına koşarken Milamber, "Sana her şeyi sonra anlatırım," dedi. "William'i alıp kaçmamız gerek."

William babasının kara cüppesini çekiştiriyor, "Baba!" diye bağırarak ilgi çekmeye çalışıyordu. Milamber oğlunu kucağına alıp sımsıkı sarıldı ve "William, yurduma bir yolculuk yapacağız," dedi. "Cesur bir çocuk olmalı ve ağlamamalısın."

William alt dudağını büktü, babası ağlamamasını istediğine göre ağlamak için çok iyi bir neden olmalıydı, ama başıyla onaylayıp gözyaşlarını tuttu.

Milamber, "Netoha! Almorella!" diye seslendi ve bir an sonra iki hizmetçi bahçeye girdiler. Netoha selam verdi, ama Almorella hemen Katala'nın yanına koştu. Ailesini Shinzawai malikânesinden getirirken, Katala onun da yanlarında gelmesi için ısrar etmişti. Bir köleden çok, Katala için bir kız kardeş, William için de bir teyze gibiydi. Bir şeyler in ters gittiğini hemen anlamış, gözleri bir anda yaşlarla dolmuştu.

"Gidiyorsunuz," dedi, soru olmaktan ziyade bir cevaptı bu.

Netoha efendisine baktı. "Emriniz, Yüce?"

"Gidiyoruz," dedi Milamber. "Buna mecburuz. Üzgünüm." Netoha haberleri bir Tsurani gibi, soğukkanlılıkla karşılarken, Almorella hüngür hüngür ağlayarak Katala'ya sarıldı.

Milamber, "İkinizin de ihtiyaçlarınızın giderilmesini sağlamak istiyorum," dedi. "Böyle bir gün için belgeler hazırlamıştım. Biz gittikten sonra, tüm çalışmalarımı çalışma odamda, kataloglar halinde bulacaksınız. Çalışma masamın karşısında, en üst rafta, üzerinde siyah bir mühür olan bir parşömen bulacaksınız. Malikâneyi sana veriyorum, Netoha." Almorella'ya dönerek, "İkinizin birbirinize olan ilgisini biliyorum," dedi. "Malikâneyi Netoha'ya veren belge aynı zamanda seni de özgür kılıyor, Almorella. O da sana iyi bir koca olur. Bir Yüce'nin mührünü taşıyan bir belgeye İmparator bile karşı çıkamaz, yani endişelenmene gerek yok."

Almorella inanamama, mutluluk ve acıyla karışık bir ifadeyle bakıyordu. Başını ağır ağır sallayarak anladığını ifade etti, minnettarlığı gözlerinden okunuyordu.

Milamber dikkatini tekrar Netoha'ya verdi. "Aşağıdaki çayır bölgesini çoban Xanothis'e veriyorum. Evin diğer çalışanlarıyla da ilgilen, Netoha.

"Şimdi, çalışma odamda kırmızı balmumuyla mühürlenmiş çok sayıda belge de bulacaksınız. Onların hemen yakılmaları gerek. Ne yaparsanız yapın, sakın yakmadan önce mühürleri kırmayın. Diğer tüm çalışmalar Meclis'ten Hochopepa'ya götürülecek, en derin sevgilerim ve işe yaramaları dileklerimle birlikte. O, onlarla ne yapacağını bilir."

Almorella bir kez daha Katala'ya sarıldı, sonra William'i öptü. "Çabuk ol, kızım," dedi Netoha. "Daha bu evin sahibesi olmadın, yapılacak önemli işler var." Hadonra selam vermek için eğilmeye başladı, sonra durup, "Yüce," dedi, "Size... size iyilikler dilerim." Çabucak selam verip çalışma odasına yöneldi. Milamber adamın gözlerinin yaşardığını fark etmişti.

Yanaklarından yaşlar süzülen Almorella da Netoha'nın peşinden eve girdi. Katala Milamber'e döndü. "Şimdi mi?"

"Şimdi." Onları desen odasına götürürken, "Gediğe girmeden önce öğrenmem gereken bir şey daha var," dedi. Oğullarını aralarına alıp karısına sarıldı ve bir başka desene geçti.

Bir an için çevrelerini beyaz bir pus sardı, sonra kendilerini başka bir odada buldular. Aceleyle kapıdan çıkarlarken Katala, Shinzawai lordunun evine gelmiş olduklarını anladı.

Hemen Kamatsu'nun çalışma odasına gidip, kapıyı çalmadan içeri girdiler. Rahatsız edildiği için kızan Kamatsu başını kaldırdı. Kapıda kimin olduğunu görünce ifadesi bir anda değişti. Kalkarak, "Yüce, ne oldu?" diye sordu.

Milamber o gün olanları kısaca açıklarken, Katala duydukları karşısında bembeyaz olmuştu. Shinzawai Lordu başını salladı. "Yüce, İmparatorluk'un iç düzenini ebedi olarak değiştirecek bir süreci başlatmış olabilirsiniz. Umarım bu öldürücü bir darbe olmaz. Ne olursa olsun, etkileri yıllar boyunca görülecek. Gelişim Partisi şimdiden Barış Partisi'ne işbirliği için yaklaşmaya başladı bile. Yurdum üzerinde kısa zamanda hayli büyük bir etkiniz oldu."

Kamatsu, Milamber'in ağzını açmasına fırsat vermeden devam etti. "Ama şimdi bunun sırası değil. Bir zamanlar kölem olan siz çok şey öğrendiniz, ama hâlâ Tsurani değilsiniz. Şunu anlamalısınız ki, Savaş Lordu böyle bir yenilgiden sonra ortaya çıkamaz. Büyük olasılıkla utancından kendini öldürecektir, ama yandaşları -ailesi, klanı, astları sizi öldürmek üzere mimleyeceklerdir. Katiller ya da size karşı harekete geçmeye hazır büyücüler şimdiden tutulmuş olabilirler. Ailenizle birlikte yurdunuza kaçmaktan başka seçeneğiniz yok."

William artık ağlayabileceğine karar verdi, kendisi cesur olmaya çalışsa da, annesi korkmuştu ve çocuk bunu hissediyordu. Milamber Kamatsu'ya arkasını dönüp bir efsun yaptı ve William bir anda uykuya daldı. "Biz kurtulana dek uyuyacak."

Katala onayladı, bunun yapılacak en iyi şey olduğunu biliyor, ama buna gerek olmasından hoşlanmıyordu.

"Hiçbir büyücüden korkum yok, Kamatsu," dedi Milamber, "ama İmparatorluk için korkuyorum. Biliyorum ki, Meclis'teki öğretmenlerim ne kadar çabalamış olurlarsa olsunlar, ben asla Tsurani olamam. Ama İmparatorluk'a hizmet ediyorum. Arenada gördüklerim karşısında duyduğum tiksinti ile bir süredir duyduğum kuşkuların doğruluğundan emin oldum. İmparatorluk yolunu değiştirmeli, yoksa sonu yakın. Bu kültürün çürümüş, zayıf yüreği, kendi ağırlığını uzun süre daha taşıyamaz, tıpkı içten çürümüş bir ngagi ağacı gibi, kendi ağırlığıyla çöker. Burada geçirdiğim zaman içinde öğrendiğim ve büyük bir değişikliğin olması gerektiğini gösteren başka şeyler de var, sözünü edemeyeceğim şeyler.

"Gitmeliyim, çünkü kalacak olursam Meclis, Yüce Konsey, tüm İmparatorluk bölünür. Gitmem Tsuranuanni için en iyisi olmasa, İmparatorluk'u terk etmekte zorlanırdım. Eğitimim bu yönde. Ama gitmeden önce bilmeliyim, Laurie ve oğlundan İmparator'un barış teklifini götürmelerinden sonra bir haber aldın mı?"

"Hayır. İlk gece küçük bir çarpışma sırasında kaybolduklarını biliyoruz. Çarpışmadan sonra Hokanu'nun adamları bölgeyi aramış ve izlerine rastlayamamışlar, yani oradan kurtulup uzaklaştıklarım varsayıyorlar. Küçük oğlum, Krallık hatlarının gerisindeki bir yola ulaştıklarından da emin. O zamandan beri ise hiçbir haber alamadık. İttifakımızın diğer üyeleri de, en az benim kadar heyecanla haber bekliyorlar."

Milamber duyduklarını değerlendirdi. "Öyleyse İmparator hâlâ harekete geçmeye hazır değil. Yakında olacağını umuyordum, böylece bana karşı organize bir tutum oluşmadan, ateşkes güvencesi ile gidebilirdik. Oysa şimdi, Savaş Lordu Dük Borric'in ordusuna karşı alınan zaferi duyurduğuna göre, barışı hiç göremeyebiliriz."

"Tsurani olmadığınız belli, Yüce," dedi Kamatsu. "Savaş Lordu, siz onun Cennetin Işığı'na adadığı oyunları mahvedince küçük düştü, Savaş Partisi artık karışacak. Kanazawai Klanı bir kez daha Savaş İttifakı'ndan çekilecek. Mavi Çark'taki müttefiklerimiz, bir ateşkes için Yüce Konsey'de artık çok daha sıkı bastıracaklar. Savaş Partisi etkili bir liderden yoksun. Savaş Lordu onursuz çıkıp da kendini öldürmese bile hemen yerinden alınır, çünkü Savaş Partisi'nin güçlü bir lidere ihtiyacı var, Minwanabiler de hırslı; üç nesildir beyaz ve altın renklerinin peşindeler. Ama Yüce Konsey'deki diğerleri de hak iddia edeceklerdir. Savaş Partisi birbirine girecek, biz de Konsey Oyunu devam ederken, durumumuzu güçlendirecek kadar zaman kazanacağız."

Kamatsu Milamber'i uzun uzun süzdü. "Söylediğim gibi, sizi öldürmeyi planlayanlar var. Ana dünyanıza hemen dönün. Gecikmezseniz, güven içinde gidebilirsiniz. Hemen gediğe gideceğinizi pek fazla kişi tahmin edemez. Bir başka Yüce olsa, evini toparlaması bir hafta sürer." Milamber'e gülümsedi. "Yüce, bizimle olduğunuz süre boyunca, havasız bir odaya dolan bir meltem gibiydiniz. Yurdumuzdan gittiğinizi görmek beni üzüyor, ama derhal gitmelisiniz."

"Umarım bir gün gelir ki, dost olarak tekrar karşılaşırız, Shinzawai Lordu, halklarımızın birbirlerinden öğrenecekleri çok şey var."

Shinzawai lordu elini Milamber'in omzuna koydu. "O günü ben de umutla bekliyorum, Yüce. Dualarım sizinle. Bir şey daha var. Eğer ana dünyanızda Kasumi'yi görecek olursanız, ona babasının onu düşündüğünü söyleyin. Şimdi gidin, güle güle."

"Hoşça kal," dedi Milamber. Karısının koluna girip, aceleyle desen odasına gitti. Kapıya geldikleri anda bir çan sesi duyuldu, Milamber karısıyla oğlunu arkasına itti. Zemindeki şeklin üzerinde bir an beyaz bir pus belirdi ve şaşkın haldeki Fumita göründü.

"Milamber!" diyerek bir adım attı.

"Dur, Fumita!"

Yaşlı büyücü durdu. "Sana zarar vermek niyetinde değilim. Olanların haberi, oyunlara katılmamış olan Meclis üyelerine ulaştı. Meclis tamamen karışmış durumda. Hochopepa ve Shimone seni savunuyorlar. Daha önce hiç böyle bir tartışma yaşanmamıştı. Yüce Konsey'de Savaş Partisi, Meclis'in bağımsızlığının savaş zamanlarında kalkmasını talep ediyor, Gelişim ve Barış partileri de Mavi Çark Partisi'ne açıkça destek verdiler. İmparatorluk tepetaklak durumda."

Yaşlı büyücü, bunları söylerken gözle görülür biçimde çökmüştü. Milamber'in kendisini hiç görmediği kadar yaşlı görünüyordu. "Bence inançlarının çoğunda haklı olabilirsin, Milamber. Çürüyüp yok olmak istemiyorsak İmparatorlukla birçok değişikliğe gitmeliyiz, ama bu kadar kısa sürede bu kadar çok değişiklik? Bilemiyorum."

Aralarında bir anlık bir sessizlik oldu; Milamber, "Yaptığım İmparatorluk içindi, Fumita," dedi. "Buna inanmalısın."

Yaşlı büyücü ağır ağır onayladı. "Sana inanıyorum, Milamber, en azından inanmak istiyorum." Biraz daha dikleşti. "Bunun sonucu ne olursa olsun, işler durulunca Meclis'in yapacağı çok şey olacak. Belki de İmparatorluk'u daha sağlıklı bir yola sokabiliriz.

"Ama sen hemen gitmelisin. Hiçbir asker seni durdurmaya çalışmaz, Kutsal Şehir'in dışında çok az kişinin senin yaptıklarından haberi var, ama Savaş Lordu'nun gözdeleri seni aramaya koyulmuşlardır bile. Oyunlarda kardeşlerimizi gafil avladın, hiçbiri de tek başına sana karşı koyamaz, ama sana karşı birleşecek olurlarsa, muazzam güçlerinin bile pek bir faydası dokunmayabilir. Bir büyücüyü öldürmen ya da ölmen gerekir."

"Evet, Fumita, bunu biliyorum. Gitmeliyim. Bir büyücüyü öldürmek istemem, ama başka çare kalmazsa öldürürüm de."

Fumita bunu duyunca üzülmüştü. "Gediğe nasıl ulaşacaksın? Geçiş alanına gitmedin, değil mi?"

"Hayır, ama Düzlükler Şehri'ne gideceğim. Oradan da bir tahtırevan bulurum."

"Bu çok yavaş olur. Tahtırevanın geçiş alanına gitmesi bir saatten uzun sürer." Elini cüppesine sokup bir nakil aleti çıkardı. Milamber'e uzattı. "Üçüncü ayar sizi doğruca gedik makinesine götürür."

Milamber aleti aldı. "Fumita, ben gediği kapatmaya çalışmak niyetindeyim."

Fumita başını iki yana salladı. "Milamber, o güçlerinle bile bunu yapabileceğini sanmıyorum. Büyük gediğin oluşturulmasında onlarca büyücü çalıştı, kontrol eden efsunlar da yalnızca Kelewan tarafında yapıldı. Midkemia'daki makine, yalnızca gediğin yerini sabitlemeye yarıyor."

"Biliyorum, Fumita. Yakında sen de bileceksin, çalışmalarımı Hocho'ya gönderdim. Şu 'esrarengiz' araştırmam, gedik enerjileri hakkında derinlemesine bir incelemeydi.

"Şu anda, onlar hakkında Meclis'teki tüm büyücülerden daha fazla bilgi sahibi olmam mümkün. Bunun Midkemia tarafından, ümitsiz, muhtemelen yıkıcı bir hareket olacağını biliyorum, ama bu savaş bitmeli."

"Öyleyse ana dünyana dön ve bekle. İmparator'un yakında harekete geçeceğine eminim. Savaş Lordu arenada o mağlubiyeti alınca, savaşı kaybetmiş kadar oldu. Cennetin Işığı barış yapılmasını emrederse, belki o zaman gedik meselesi ile ilgilenebiliriz. Kral'ın barış teklifine nasıl baktığını öğrenene dek harekete geçme."

"O halde, Büyük Oyun'u sen de oynuyorsun?"

Fumita gülümsedi. "Politikayla ilgilenmeye tenezzül eden tek büyücü ben değilim, Milamber. Hochopepa ve ben, başından beri bu işin birer parçasıyız. Şimdi git, tanrılar seninle olsun. Sana güvenli bir yolculuk ve ana dünyanda uzun, bolluk içinde bir yaşam diliyorum."

Ardından Milamber ve ailesinin yanlarından geçip gitti. O gözden kaybolunca, Milamber aleti çalıştırdı.

Asker irkilerek sıçradı. Bir saniye önce bir ağacın gölgesinde oturmuş, güneşten korunuyorken, bir saniye sonra önünde aniden bir büyücü, bir kadın ve bir çocuk belirmişti. Daha asker ayağa kalkamadan, yüzlerce metre ilerideki gedik makinesine doğru yürümeye başlamışlardı. Bir platformun her iki yanında yükselen yüksek sütunlar ve aralarında görülen parlak bir "hiçlik"ten oluşan makineye ulaştıklarında, o civarda çalışan askerlerin başındaki bir subay esas duruşa geçti.

"Şu adamlar platformdan insinler."

"Nasıl isterseniz, Yüce." Bağırarak emirler yağdırdı ve adamlar indiler. Milamber Katala'yı elinden tutup gediğe soktu.

Bir adım, bir anlık sersemlik hissi, ardından kendilerini Gri Kuleler Vadisi'ndeki bir Tsurani kampının ortasında buldular.

Gece idi ve kamp ateşleri yanıyordu. Subayların çoğu ani ziyaret karşısında irkildiler, ama hemen yollarından çekildiler.

Milamber, "At ele geçirdiniz mi?" dedi.

Subaylardan biri şaşkın şaşkın onayladı.

"Hemen iki tane getirin. Eyerlenmiş olsunlar."

"Nasıl isterseniz, Yüce," diyen adam hemen uzaklaştı.

Az sonra bir asker iki at getirdi. Yaklaşınca, Milamber askerin Hokanu olduğunu gördü. Shinzawailerin küçük oğlu, dizginleri Milamber'e verirken etrafına bakındı. "Yüce, haberler kesin değil ama İmparatorluk Oyunları'nda olan korkunç şeyler burada da duyuldu. Buraya ani gelişinizin de o haberlerle ilgili olduğunu sanıyorum. Hemen uzaklaşmalısınız; kampta Savaş Lordu'nun adamları var ve onlar da aynı şeyi düşünürlerse, ne tür bir riske girebilecekleri kestirilemez."

Milamber William'i tutarken, Katala Hokanu'nun yardımıyla ata bindi. Milamber oğullarını ona vererek kendisi de atına bindi. "Hokanu, az önce babanın yanındaydım," dedi. "Ona git; sana ihtiyacı var."

"Babamın malikânesine döneceğim, Yüce." Genç Tsurani bir an tereddüt etikten sonra, "Ağabeyimi görecek olursanız, ona hayatta olduğumu söyleyin, kendisinin bundan haberi yok," diye ekledi.

Milamber bunu yapacağını söyledi ve Katala'ya dönüp, onun atının da dizginlerini eline aldı. "Eyerin kaşını tut, sevgilim. William'i ben taşırım."

Başka tek kelime etmeden kamptan çıktılar. Birkaç defa nöbetçiler onlara kim olduklarını soracak oldular, ama kara cüppenin görüntüsü onları durdurdu. Ay ışığı altında saatlerce at sürdüler. Milamber ailesini güvenliğe taşırken, askerlerin bağırışlarını duyabiliyordu.

Katala, ataları olan savaşçılar gibi tüm olanlara dayanıyor, Milamber de ona hayranlık duyuyordu. Daha önce hiç ata binmemiş olmasına rağmen şikâyet etmiyordu. Evinden alınıp yabancı, karanlık, kimseyi tanımadığı bir dünyaya götürülmek, korkunç bir tecrübe olmalıydı. Milamber'in daha önce yalnızca tahmin ettiği karakter gücünü gösteriyordu.

Sonsuz gibi görünen yolculuktan sonra, karanlıktan bir ses duydular. Ağaçların arasında karanlık gölgeler halinde siluetler görülüyordu. "Durun!

Bu gece yolcuları da kim?" Ses, Kral'ın Lisanı'nı konuşuyordu. Üç atlı durunca, öndeki adam rahatlamış bir sesle, "Crydeeli Pug!" diye bağırdı.

AYAKLANMA

KULGAN SUSPUS OTURUYORDU.

Üzerine üzüntünün gölgesi düşmüş bir kavuşmaydı bu. Pug, Lord Borric'in yatağının yanında durmuştu, ölüm döşeğindeki Dük ona bakarak zorlukla gülümserken, duyduğu acı yüzünden okunuyordu. Lyam, Brucal ve Meecham da az ileride, sessizce konuşarak bekliyor, Katala da Dük ile Pug konuşurken William'i oyalıyordu.

Borric'in sesi, hastalığı yüzünden güçsüzleşmiş, yumuşamıştı, nefes almaya çalıştıkça yüzü acıyla çarpılıyordu. "Aramıza... dönmene sevindim, Pug. Eşin ve çocuğunla dönmene ise, bir o kadar daha sevindim." Öksürdü ve ağzının kenarında kanlı köpükler belirdi.

Katala'nın gözleri dolmuştu, kocasının bu adama duyduğu apaçık sevgi onu çok duygulandırmıştı. Borric, Kulgan'a doğru hareketlendi ve iriyarı büyücü gelip, eski öğrencisinin yanında durdu. "Evet, Dük Hazretleri."

Borric fısıldadı ve Kulgan, Meecham'a döndü. "Katala ile çocuğu çadırımıza götürür müsün? Laurie ve Kasumi orada bekliyorlar."

Katala Pug'a sorarcasına bir bakış attı, o da onayladı. Meecham, kendisini kuşkuyla süzen çocuğu kucaklamıştı bile.

Onlar çıkınca Borric biraz daha doğrulmaya çalıştı ve Kulgan sırtına yastıklar koyarak ona yardımcı oldu. Dük yüksek sesle, uzun uzun öksürürken gözleri acıdan sımsıkı kapanmıştı.

Sonunda tekrar nefes alabildiğinde bir iç çekip, ağır ağır konuştu.

"Pug, Carline'i trollerin elinden kurtardığın için seni ödüllendirdiğimi hatırlıyor musun?" Pug başıyla onayladı, öyle duygulanmıştı ki, konuşmaya çekiniyordu. Borric devam etti, "Bir başka hediye için daha söz verdiğimi de hatırlıyor musun?" Pug yine onayladı. "Tully burada olsaydı keşke, ama ben de kısaca anlatırım. Uzun zamandır, Krallık'ın büyücülere dışlanmış insanlar ve dilenciler gibi davranmakla, en büyük kaynaklarından birini ziyan ettiğini düşünüyorum. Kulgan'ın yıllar boyu verdiği sadık hizmetler

de haklı olduğumu kanıtladı. Şimdi sen de döndün ve söylediklerinden pek bir şey anlamasam da, sanatında bir usta olduğun belli. Ben de böyle olmasını umuyordum, çünkü aklımda bir şey vardı.

"Senin için bir miktar altın ayırmıştım, usta bir büyücü olacağın gün için. Onunla senin, Kulgan'ın ve diğer büyücülerin, herkesin gelip paylaşabileceği bir öğretim merkezi kurmanızı istiyorum. Tully, talimatlarımın yazılı olduğu belgeleri size verir ve tasarımın ayrıntılarını açıklar. Ama şimdilik, yalnızca sorabilirim: Bu görevi kabul eder misin? Büyü ve diğer bilgilerin öğretimi için bir akademi kurar mısın?"

Pug, yaşlı gözlerle onayladı. Kulgan ise ağzı açık kalmış bir halde bakıyor, duyduklarına inanamıyordu. En büyük dileği, Dük ile kadehler dolusu şarap içip düş kurarken paylaştığı yaşamının amacı gerçek oluyordu işte.

Borric yine öksürmeye başladı, nöbeti geçince de, "Shamata yakınlarında, Büyük Yıldız Gölü'nde bana ait bir ada var," dedi. "Bu savaş nihayet sona erince oraya gidin ve akademinizi kurun. Belki bir gün Krallık'taki en büyük eğitim merkezi olur."

Dük bir kez daha öksürüklerle sarsıldı, sesi az öncekinden de beterdi. Nöbetin ardından nefes nefese kalmış, güçlükle konuşabiliyordu. Lyam'a yaklaşmasını işaret etti ve Pug'ı göstererek, "Söyle ona," dedi ve yastıkların üzerine geri düştü.

Lyam yutkunarak gözyaşlarını bastırdı ve Pug ile konuştu. "Tsuraniler seni götürdükleri zaman, Babam seni hatırlatacak bir şey yapılmasını istedi. Neyin uygun olacağını düşündü, çünkü sen iki kez Kulgan'ın, bir kez de kız kardeşimin hayatını kurtararak tam üç kez cesaret göstermiştin. Sende eksik olan tek şeyin bir isim olduğuna karar verdi, çünkü aileni kimse tanımıyordu. O da bir belgenin hazırlanıp, Kraliyet Arşivleri'ne kaldırılmasını emretti, adını conDoin ailesine geçirerek, seni ailemize dahil eden bir belgeydi bu." Lyam kendini zorlayarak gülümsedi. "Keşke bu haberleri daha mutlu bir zamanda paylaşabilseydik."

Duygularına yenilen Pug, Dük'ün yanında diz çöktü. Elini ellerinin arasına alıp mührünü öptü, konuşamıyordu. Borric usulca, "Benim oğlum olsaydın bile, seninle ancak bu kadar gurur duyabilirdim," dedi. Zorlukla nefes aldı. "Adımızı şerefle taşı."

Pug bir zamanlar güçlü, şimdi ise güçsüz ve gevşek olan eli okşadı. Borric'in gözleri kapanmaya başladı ve nefes almak için çırpındı. Pug elini

bırakınca, Dük herkesin yaklaşmasını işaret etti. Dük'ün yaşamının sona ermesini beklerken, yaşlı Brucal'ın bile gözleri kıpkırmızı olmuştu.

Brucal'a dönerek, "Şahitsin, eski yoldaşım," diye fısıldadı.

Yabon Dükü bir kaşını kaldırarak, anlamak istercesine Kulgan'a baktı. "Ne demek istiyor?"

"Ölüm anında söylediklerine şahit olmam istiyor," dedi Kulgan. "Buna hakkı var."

Borric Kulgan'a bakıp, "Tüm oğullarıma bak, eski dostum," dedi. "Gerçek bilinsin."

"Neden 'tüm oğullarım' diyor?" diye sordu Lyam. "Hangi gerçek?"

Kulgan Borric'e baktı, o da yavaşça onayladı. "Baban, en büyük oğlu olan Martin'i kastediyor."

Lyam'ın gözleri büyüdü. "Martin mi?"

Borric'in kolu ani bir güçle uzanıp, Lyam'ın koluna yapıştı. Onu kendine doğru çekerek, "Martin senin kardeşin," dedi. "Ona haksızlık ettim, Lyam. O iyi bir adam, onu çok seviyorum." Brucal’a dönerek, çatlak sesiyle tek bir kelime söyledi, "Şahitsin!"

Brucal başıyla onayladı. Gözyaşları süzülerek beyaz bıyıklarına inerken, "Ben, Yabon Dük'ü Brucal, şahidim," diye yemin etti.

Borric'in gözleri bir anda boşluğa daldı. Göğsünde son nefesinin hırıltısı duyuldu ve hareketsiz kaldı.

Lyam dizlerinin üzerine çöküp ağlarken, diğerleri de acılarını daha fazla bastırmadılar. Pug böylesine hem acı, hem tatlı olan bir an daha yaşamamıştı.

O gece, Meecham'ın Pug ve ailesi için ayırdığı çadır sessizdi. Borric'in ölüm haberi kampı bir mezarlığa çevirmiş, Kulgan'ın eski çırağının sağ salim dönüşünden duyduğu sevince büyük ölçüde gölge düşmüştü. Herkes birbiriyle yeniden tanışırken, gün ağır da olsa geçmeye başlamıştı, yine de herkes alçak sesle konuşuyordu ve neşesizdi. Zaman zaman biri çadırdan çıkıyor, bir süre dolaşarak düşünceleriyle baş başa kalıyordu. Dokuz yıllık tarihler ağır ağır anlatılmış, şimdi de Pug, İmparatorluk'tan kaçışından söz ediyordu.'

Katala gözünü, bir kolunu Fantus'un üzerine atmış bir halde uyuyan William'dan ayırmıyordu. Ateş ejderi ve çocuk birbirlerine bir kez bakıp, dost olduklarına karar vermişlerdi. Meecham aşçının ateşinin başında

oturmuş, diğerlerini dikkatle izliyordu. Laurie ile Kasumi, Tsurani usulünce otururlarken Pug öyküsünün sonuna gelmişti.

İlk konuşan Kasumi oldu. "Yüce, nasıl oldu da, İmparatorluk'tan daha önce değil de şimdi ayrıldınız?"

Kulgan tek kaşını kaldırdı. Hâlâ eski çırağındaki değişikliklere alışmaya çalışıyordu. Yüce Sanat ve Zayıf Sanat hakkındaki bu sözleri anlamak kolay değildi, Tsurani'nin çocuğa karşı olan tutumuna da inanamıyordu. Hemen düzeltti, genç adama karşı olan.

"Savaş Lordu ile olan çatışmamdan sonra, gitmekle İmpartorluk'a en iyi şekilde hizmet etmiş olacağımı açıkça anladım; kalmaya devam edecek olursam, iyileşmeye ihtiyaç duyduğu bir zamanda İmparatorluk'ta bölünmeye neden olacaktım. Savaş sona ermeli ve barış ilan edilmeli, çünkü İmparatorluk tükeniyor."

"Evet," diye ekledi Meecham, "Krallık da öyle. Dokuz yıllık savaş canımıza okudu."

Bu insanların Pug'a karşı sergiledikleri teklifsiz tutum da, Kasumi'yi en az o kadar huzursuz etmişti. "Yüce, ya İmparator yeni Savaş Lordu'nu durduramazsa? Konsey kısa sürede bir yenisini seçecektir."

"Bilmiyorum, Kasumi. Herhalde o zaman gediği kapatmayı denemem gerekecek."

Kulgan piposundan derin bir nefes çekip, kesif bir duman üfürdü. "Söylediğin her şeyi hâlâ tam olarak kavramış değilim, Pug. Söylediklerinden anladığım kadarıyla, bir başka gediğin açılmasına engel olacak hiçbir şey göremiyorum."

"Hiçbir şey yok zaten, ama gedikler dengesiz şeylerdir. Bir gediğin nereye açılacağını kontrol etmek mümkün değil; bu dünya ile Kelewan arasında açılan da sadece bir rastlantıydı. O bir kez kurulduktan sonra, ardından başkalarının da gelmesi mümkündü, iki dünya arasındaki yol, tıpkı bir mıknatısın metaller üzerinde yaptığı etkiyi yapıyordu.

"Tsuraniler gediği yeniden açmayı deneyebilirler, ama her deneme onları başka, yepyeni dünyalara götürür. Buraya dönmeleri, binde bir olasılık bile değil. Gedik kapatılırsa, yeniden açılması yıllar sürebilir, tabii açılabilirse."

"Savaş Lordu'nun kendi canını almasıyla ilgili söylediklerine bakılırsa," dedi Kulgan, "saldırılara ara verilmesini bekleyebilir miyiz?"

Cevabı Kasumi verdi. "Korkarım ki hayır, dostum Kulgan, bu Savaş Lordu'nun vekil komutanını tanıyorum. Güçlü bir klanın gururlu bir ailesi

olan Minwanabilerdendir; klanı Yüce Konsey'e çıktığında, onlara büyük bir zafer haberi ile gitmek çok işine yarar. Büyük olasılıkla birkaç gün içinde şiddetli bir saldırı yapar."

Kulgan başını iki yana salladı. "Meecham, en iyisi Lord Lyam'ı çağır da bize katılsın, bunları onun da duyması gerek." Uzun boylu toprak ağası kalkıp çıktı.

Kasumi kaşlarını çattı. "Bu dünyayı biraz tanıdım, ben de Yüce'yle hemfikirim. Barış kuşkusuz iki taraf için de çok yararlı olur, ama ben yakında barış göremiyorum."

Birkaç dakika sonra genç Dük, Meecham'ın ardından çadıra girdi ve Kasumi uyarısını tekrarladı. "Öyleyse saldırı için hazır olmamız gerek," dedi Lyam.

Kasumi huzursuz görünüyordu. "Lordum, bağışlayın, ama çarpışma olacak olursa, kendi halkıma karşı savaşamam. İzninizle kendi saflarıma dönebilir miyim?"

Dük bunu düşünürken, Pug onun yüzünün emir vermekten doğan bir gerginliğe büründüğünü fark etti. İçin için gülen gözleri ve hiç kaybolmayan gülümsemesi gitmişti. Artık babasına daha önce hiç olmadığı kadar benziyordu. "Anlıyorum. Burada duyduğunuz hiçbir şeyi söylememek üzere söz verirseniz, sizi hatların ötesine geçinirim."

Kasumi kabul edip, çıkmak üzere kalktı. Pug da kalktı ve "Kasumi," dedi, "bir Tsuranuanni büyücüsü sıfatıyla sana son bir emir vereceğim. Babanın yanına dön, sana ihtiyacı var. Bir askerin daha ölmesinin ülkene hiçbir yararı olmaz."

Kasumi başını eğdi. "Nasıl istersen, Yüce."

Kasumi, Laurie ile kucaklaştıktan sonra Lyam ile birlikte çıktı.

Kulgan, "Anlaşılması çok zor olan bir sürü şey anlattın," dedi. "Bence artık dinlenmeye çekilmeliyiz, benim dinlenmeye ihtiyacım var."

Yaşlı büyücü doğrulurken Pug, "Sormak için beklediğim bir şey var," dedi. "Tomas'a ne oldu?"

"Çocukluk arkadaşın iyi durumda, Elvandar'da elflerin yanında. Hep olmak istediği gibi, çok ünlü ve büyük bir savaşçı oldu."

Pug gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim. Teşekkürler."

Kulgan, Laurie ve Meecham onlara iyi geceler dileyerek çıktılar. Katala, "Yoruldun, sevgili kocam," dedi. "Gel de dinlen."

Pug onun oturduğu yatağa yaklaştı. "Beni şaşkına çeviriyorsun. Bu gece başından bu kadar şey geçti, ama sen yine de beni düşünüyorsun."

Katala onun elini tuttu. "Senin yanındayken, her şey olması gerektiği gibi. Ama sen, sanki sırtında dünyanın ağırlığını taşıyormuş gibisin."

"Korkarım ki, iki dünyanın ağırlığını, sevgilim."

Borazan sesleriyle uyandılar. Pug ve Katala yataktan kalkarken, Laurie'nin bir anda çadıra dalmasıyla irkildiler. Çadırın bez kapısından sızan ışığa bakılırsa, çok uyumuşlardı. "Kral geliyor!" Pug'a bazı giysiler uzattı. "Bunları giy."

Kampta kara cüppe ile dolaşmanın akıllıca olmayacağını takdir eden Pug, söyleneni yaptı. Katala elbisesini başından aşağı geçirirken Laurie arkasını döndü. Korkmuş bir halde yatağında oturan William'ın yanına gitti. Çocuk hemen yatıştı ve Fantus'un kuyruğunu çekiştirmeye başlayarak, ateş ejderinin bu yaramazlıklar karşısında homurdanarak sitem etmesine neden oldu.

Pug ve Laurie çadırdan çıkıp, komutanın Krallık Orduları kampını yukarıdan gören köşk çadırına doğru yürüdüler. Kampın güneydoğu ucunda, hızla yaklaşan kraliyet heyetini görebiliyor, kraliyet sancağının geçtiğini gören askerlerin tezahüratlarını duyuyorlardı. Binlerce asker tezahürata katılıyordu, Kral'ı daha önce hiç görmemişlerdi ve onun varlığı, Tsurani yenilgisinden beri fena halde sönmüş olan morallerini düzeltiyordu.

Laurie ve Pug komutan çadırının bir yanında, ama olanları duyabilecekleri kadar da yakında durdular. Dük Brucal gözlerini Kral'dan ayırmıyordu, ama Lyam ikisini fark etti ve başıyla, orada bulunmalarını onayladığını işaret etti.

Kraliyet Muhafız Alayı iki kol halinde çadırın önüne geldikten sonra, Kral'ın ortadan gelip öne çıkabilmesi için ayrıldılar. Ülkenin Kralı Rodric'in dev, kapkara savaş atı, iki dükün önüne gelince yeri eşeleyerek durdu. Rodric gösterişli, altın işlemeli bir savaş zırhı giymişti, göğüs plakasına çok sayıda oyma ve kabartma işlenmişti. Miğferi altındandı ve çevresini saran bir taç vardı. Tepesindeki, kraliyete özgü mor renkli tüy, sabah rüzgârıyla dalgalanıyordu.

Bir an oturduktan sonra miğferini çıkarıp bir uşağa verdi. Atından inmeden aşağıdaki iki komutanı süzdü, yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. "Ne yani, hükümdarınıza selam yok mu?"

Dükler eğilerek selamladılar. Brucal, "Majesteleri," dedi. "Çok şaşırdık da. Haberimiz olmadı."

Rodric bir kahkaha attı, sesinde delilik tınısı vardı. "Çünkü haber göndermedim. Sizi şaşırtmak istedim." Lyam'a baktı. "Şu Crydee armalı şövalye yeleğini giymiş olan da kim?"

"Lyam, Majesteleri," diye cevap verdi Brucal. "Crydee Dükü."

"Ben Dük olduğunu söylersem, ancak o zaman Dük olur!" diye bağırdı Kral. Bir anda havası değişerek, üzgün bir ses tonuyla, "Babanın ölümüne üzüldüm," dedi. Sonra kıkırdadı. "Ama o bir haindi zaten. Onu astıracaktım." Lyam, Rodric'in sözleri üzerine gerilince Brucal koluna yapıştı.

Kral bunu gördü ve çığlıklar atarak, "Kralına mı saldıracaktın?" diye haykırdı. "Hain! Sen de babanla ve diğerleriyle birliksin. Muhafızlar, tutun şunu!" Genç adamı işaret etti.

Kraliyet muhafızları atlarından indiler, yakındaki Batı ordusu askerleri de onları durdurmak üzere hareketlendiler. Brucal, "Durun!" diye emredince, batılı askerler durdular. Lyam'a döndü. Dişlerinin arasından, "Tek kelime edersen iç savaş çıkar," dedi.

Lyam, "Teslim oluyorum, Majesteleri," dedi. Batılı askerler homurdandılar.

Kral soğuk bir ifadeyle, "Biliyorsun ki, seni astırmak zorunda kalacağım," dedi. "Onu çadırına götürüp orada tutun." Muhafızlar söyleneni yaptılar. Kral yeniden Brucal'a döndü. "Sen bana sadık mısın, lordum Brucal, yoksa Crydee gibi Yabon'a da yeni bir Dük mü geliyor?"

"Ben taca her daim sadığım, Majesteleri," diye karşılık geldi.

Kral atından indi. "Evet, buna inanıyorum." Yine kıkırdadı. "Babamın seni çok sevdiğini biliyorsun, değil mi?" Dük'ün koluna girdi ve birlikte komutan çadırına girdiler.

Laurie Pug'ın omzuna dokunarak, "Çadırlarımızda kalmamız en doğrusu," dedi. "O askerlerden biri beni tanıyacak olursa, ben de darağacında Dük'e eşlik edebilirim."

Pug başıyla onayladı. "Kulgan ile Meecham'ı bul ve benim çadırımda buluşalım."

Laurie hemen uzaklaşırken Pug çadırına döndü. Katala, geceden kalma bir kâse yahni ile Wiliam'in karnını doyuruyordu. "Korkarım bir başka

belaya çattık, sevgilim," dedi Pug. "Kral kampta ve tahmin ettiğimden de delirmiş bir halde. Lyam'ı esir ettirdi, bizim de gitmemiz gerek."

Katala donakalmıştı. "Nereye gideceğiz?"

"Bizi Crydee'ye, Prens Arutha'nın yanına götürebilirim. Crydee Şatosu sarayını, orada bir desen varmışçasına iyi bilirim. Hepimizi oraya taşıyabilirim."

Birkaç dakika sonra Laurie, Meecham ve Kulgan da gelince, Pug kaçış planını açıkladı. Kulgan başını iki yana salladı. "Sen çocukla Katala'yı al, ama benim kalmam gerek."

"Benim de," diye ekledi Meecham.

Pug inanamamıştı. "Neden?"

"Lyam'ın babasına hizmet ettim, şimdi de ona hizmet ediyorum. Kral Lyam'ı idam ettirmeye kalkarsa, çarpışma olur. Batı Orduları Lyam'ın idam edilişine seyirci kalmazlar. Kral'ın yanında yalnızca Kraliyet Muhafızları var, onlar da kolayca yenilirler. Bu bir kez oldu mu, iç savaş başladı demektir. Bas-Tyra Doğu Orduları'nın başında yola çıkar. Lyam'ın yardımıma ihtiyacı var."

"Mesele hemen hallolmayacak," dedi Meecham. "Batı Orduları tecrübelidir, ama bitkinler. İçlerinde dövüşecek güç kalmadı. Doğu Orduları ise taze kuvvetler, Kara Guy da Krallık'taki en iyi general. Lyam ise tecrübesiz. Uzun bir mücadele olacak."

Pug neden söz ettiklerini anlıyordu. "Ama işler o noktaya varmayabilir. Brucal, Lyam'ı izlemeye hazır gibi görünüyor; ama ya fikrini değiştirirse? Yabon'un liderliği olmadan Ylith, Tyr-Sog ve diğerlerinin Lyam'a destek olacaklarını nereden bilebiliriz ki?"

Kulgan iç çekti. "Brucal düşüncesinden dönmez. Nedenleri onun kadar kişisel olmamakla birlikte, o da Bas-Tyra'dan en az Borric kadar nefret ediyor. Batı'yı yıkmaya çalışan her harekette Guy'ın parmağını görüyor. Bana kalırsa Yabon Dükü Rodric'in kafasını seve seve keser, ama yine de, Lyam iç savaş riskine girip Batı'yı Tsuranilere kaptırmaktansa, teslim olmayı yeğleyebilir. Neler olacağını göreceğiz.

"İşte bu yüzden Crydee'ye gitmelisin, Pug. Lyam ölürse, tahtın varisi Arutha olacak. Kral bir kez başladı mı, Arutha da ölmeden kan akıtmaktan vazgeçmez. Martin -ki taht üzerindeki hakkı, evlilik dışı olduğu için geçersiz sayılır- ve Carline bile yakalanıp öldürülür. Hatta belki Anita da. Rodric, tahtın batılı bir varisi olması riskine girmez. Lyam ölecek olursa,

Krallık tahtına ya Rodric ya da Arutha oturup, diğeri de ölene dek kan durmaz. Sen, Krallık'taki en güçlü büyücüsün." Pug karşı çıkacak oldu. "Bize anlattığın olaylardan, yeteneklerinin ne boyutlarda olduğunu anlıyorum. Çocukken ne kadar umut vaat ettiğini de hatırlıyorum. Dünyamızda kimsenin başaramayacağı şeyleri yapabilecek kapasitedesin. Arutha'nın yardımına çok ihtiyacı olacak, kardeşinin ölümünün cezasız kalmasına göz yumamaz. Tsuraniler halledildikten sonra Crydee, Carse ve Tulan harekete geçecek. Diğerleri, başta da Brucal olmak üzere, onlara katılacaklar. O zaman da iç savaş olacak."

Meecham çadırdan dışarıya tükürdü. Çadırın bez kapısını açınca bir an donakaldı, sonra, "Galiba bu tartışma sona erdi," dedi. "Bakın."

Yanına gittiler. Hiçbirinin gözleri toprak ağasınınki kadar keskin olmadığı için, gösterdiği şeyi ilk bakışta kimse göremedi. Sonra yavaş yavaş güneydoğuda, uzak toz bulutlarının yükselmekte olduğunu gördüler. Ufukta miller boyunca uzanan, gökyüzünün mavisinin altını kaplayan pis bir kahverengi şerit gibiydi.

Toprak ağası dönüp diğerlerine baktı. "Doğu Orduları."

Komutanın köşk çadırının yakınında, bir grup LaMut askerinin arasında duruyorlardı. Laurie, Kulgan, Pug ve Meecham'ın yanında, yıllar önce gediği ilk gördükleri zaman vadideki ilk baskının başında yer alan eski süvari subayı LaMut'lu Kont Vandros vardı. Bu makama babasının ölümü ile Pug'ın yakalanmasının üzerinden bir yıldan az bir süre geçmişken ulaşmış ve Krallık'ın en usta saha komutanlarından biri olduğunu ispatlamıştı.

Bir grup soylu tepeyi çıkıp, köşk çadırına doğru geliyorlardı. Kral ve Brucal durmuş, onları bekliyorlardı. Her lordun yanında, o soylunun sancağını taşıyan bir de sancaktar vardı. Vandros, temsil edilen her orduyu saydı. "Rodez, Timons, Sadara, Ran, Cibon, hepsi buradalar." Kulgan'a döndü. "Burası ile Rillanon arasında bin asker bile kaldığını sanmam."

"Benim göremediğim bir sancak var," dedi Laurie. "Bas-Tyra."

Vandros baktı. "Salador, Taunton, İğne Ucu... hayır, haklısın. Siyah üzerinde altın kartallı sancak yok."

"Kara Guy aptal değildir," dedi Meecham. "Krondor tahtına çıktı bile. Lyam asılıp, Rodric de savaşta ölecek olursa, Rillanon tahtına oturmasına tek bir adım kalmış olacak."

Vandros dönüp, toplanmakta olan soylulara baktı. "Neredeyse tüm Lordlar Kongresi burada. Krondor'a yanlarında Kral olmadan dönecek olurlarsa, Guy kısa sürede Kral olur. Buradakilerin çoğu onun adamları."

"Salador sancağı altındaki kim?" dedi Pug. "Lord Kerus değil."

Vandros yere tükürdü. "O Richard, eski Dolth Baronu, şimdi ise Salador Dükü. Kral Kerus'u astırdı, Kerus'un ailesi de Kesh'e kaçtı. Doğudaki en güçlü üçüncü şehrin başında şimdi Richard var. O da Guy'ın en yakın adamlarından."

Soylular Kral'ın önünde toplanınca, kızıl suratlı, iri cüsseli bir adam olan Saladorlu Richard, "Kralım, hepimiz toplandık," dedi. "Nerede kamp kuralım?"

"Kamp mı? Kamp kurmayacağız, Dük'üm. Hücum edeceğiz!" Lord Brucal'a döndü. "Batı Orduları'nı hazırla, Brucal." Dük'ün işareti üzerine haberciler kampta koşturarak, toplanma emrini duyurdular. Az sonra batı kampında davul ve savaş borazanlarının sesleri duyuluyordu.

Vandros da gidip askerlerine katıldı, çok geçmeden az sayıda gözlemci kalmıştı. Kulgan, Pug ve diğerleri bir kenara geçerek, Kral'ın görüş alanından uzaklaştılar.

Kral toplanmış olan soylulara, "Batı komutanının yumuşak yöntemlerini dokuz yıldır görüyoruz," dedi. "Düşmanı topraklarımızdan kovacak olan saldırının başında ben olacağım." Brucal'a döndü. "Düküm, ilerleyen yaşın gerekçesiyle, piyadelerin komutasını Dük Richard'a veriyorum. Sen burada kalacaksın."

Zırhını giymekte olan yaşlı Yabon Dükü kalakalmıştı. Soğuk bir ses tonuyla yalnızca, "Majesteleri," deyip esas duruşa geçti. Aynı gerginlikle dönüp, komutan çadırına girdi.

Kral'ın atı getirildi ve Rodric atına bindi. Bir uşak tacını uzattı ve Kral alıp başına geçirdi. "Piyadeler de mümkün olduğunca yakından takip etsinler. İleri!"

Kral atını mahmuzlayarak tepeden aşağı sürdü, Kraliyet Muhafızları ve soylular da onu izlediler. O gözden kaybolunca Kulgan diğerlerine dönerek, "Şimdi bekleyeceğiz," dedi.

Gün uzadıkça uzuyordu. Geçen her saat, başlı başına bir gün gibiydi. Pug'ın çadırında oturmuş, batıda neler olduğunu düşünüyorlardı. Ordu, Kral'ın sancağı altında, davul ve borazan sesleri arasında hücum etmişti. On binden fazla atlı ve yirmi bin yaya asker Tsurani'lerin üzerine yürümüştü.

Kampta çok az asker kalmıştı, yalnızca yaralılar ve bir hizmet bölüğü. Önceki günün neredeyse aralıksız kamp gürültüsünün ardından gelen sessizlik sinir bozucuydu.

William huysuzlanmış, annesi de oynaması için onu dışarı çıkarmıştı. Fantus, yorulmak bilmeyen oyun arkadaşı tarafından rahatsız edilmeden dinlenme fırsatı yakaladığı için mutluydu.

Kulgan sessizce oturmuş, piposunu içiyordu. Arada bir Pug ile büyü konularından söz ediyorlar, ama çoğu zaman sessiz duruyorlardı.

Gerginliği ilk bozan Laurie oldu. Ayağa kalkıp, "Böyle beklemeye artık dayanamayacağım," dedi. "Bence Lord Lyam'a gidip, Kral dönünce ne yapılacağına birlikte karar vermeliyiz."

Kulgan oturmasını işaret etti. "Lyam hiçbir şey yapmayacak, çünkü babasının oğlu ve burada bir iç savaş başlatacak değil."

Pug dalgın dalgın bir hançerle oynuyordu. "Lyam, Doğu Orduları kamptayken çıkacak bir dövüşün Batıyı Tsuranilere, tacı da Bas-Tyra'ya vereceğini biliyor. Bunu görmektense darağacına çıkıp, ilmeği boynuna kendi elleriyle geçirmeyi tercih eder."

"Böyle bir budalalık olamaz," diye karşı çıktı Laurie.

"Hayır," diye cevap verdi Kulgan, "budalalık değil, ozan, bir onur meselesi. Tıpkı kendinden önceki babası gibi Lyam da soyluların, tüm ömürleri boyunca çalışmaları, gerekirse de Krallık uğrunda canlarını vermeleri gereken bir sorumluluğu olduğuna inanıyor. Borric ve Erland öldüğüne göre, tahtın varisi artık Lyam. Ama veraset konusu muğlak, çünkü Rodric bir varis belirlemedi. Bir hain olarak görülürse, Lyam tacı giyemez. Arutha ise başka bir mesele, o olsa yalnızca gerekeni yapardı, tahta oturur -ama istemeye istemeye- ve hakkında söylenenleri sonra düşünürdü."

Pug onayladı. "Bence Kulgan haklı. İki kardeşi onun kadar iyi tanımıyorum, ama bence doğum sıraları değişmiş olsa daha iyi olurdu. Lyam iyi bir kral olur, ama Arutha büyük bir kral olur. İnsanlar Lyam'ı ölene dek izlerler, ama genç kardeş zekâsı sayesinde onları hayatta tutar."

"Doğru bir görüş," dedi Kulgan. "Bütün bu karmaşadan bir çıkış yolu bulabilecek biri varsa o da Arutha'dır. Onda babasının cesareti var, ama aynı zamanda en az Bas-Tyra kadar kıvrak bir zekâya da sahip. Her ne kadar nefret etse de, saray entrikalarıyla da başa çıkabilir." Kulgan gülümsedi. "Onlar çocukken Arutha'ya, 'küçük fırtına bulutu' derdik, çünkü kızdığı

zaman öfkeyle bakıp homurdanırdı, Lyam ise çabucak kızar, çabucak kavga eder ve çabucak unuturdu."

Kulgan'ın anıları, dışarıdan gelen bağrışmalarla bölündü. Hemen kalkıp çadırdan dışarı fırladılar.

LaMut üniforması giymiş, her yeri kan içindeki bir atlı hızla önlerinden geçti, onlar da koşarak peşinden gittiler. Lord Brucal çıkarken, onlar da komutan çadırına ulaşmışlardı. İhtiyar Yabon Dükü, "Ne haber var?" dedi.

"Kont Vandros haber gönderdi. Zafer!" Başka atlıların da kampa yaklaştıkları duyulabiliyordu. "Onları bir fırtına gibi biçtik. Doğularındaki hat yıkıldı, üsleri yerle bir edildi. Onları ezdik, üstekileri esir ettikten sonra batıya yönelip, onlara yardıma gelenleri püskürttük. Piyadeler yer tuttular, atlılar da Tsuranileri Kuzey Geçidi'ne kadar geri sürüyorlar. Tsuraniler darmadağın bir halde kaçışıyorlar. Gün bizim günümüz!"

Sesi kesilmek üzere olan atlıya bir şarap tulumu uzatıldı. Başına dikip, şarabı ağzına boca etti. Çenesinden süzülen şarap, yeleğinin her yerine bulaşmış olan daha koyu olan kırmızıya karışıyordu. Şarap tulumunu bir kenara attı. "Dahası da var. Saladorlu Richard öldü, Silden Kontu da. Kral da yaralandı."

Brucal'ın yüzünde bir endişe ifadesi belirdi. "Durumu nasıl?"

Atlı, "Korkarım ki kötü," diyerek huysuzlanan atını sakinleştirdi. "Ciddi bir yara. Atı öldürüldükten sonra, miğferi büyük bir kılıç ile yarıldı. Onu korumaya çalışırken yüz kişi öldü, kraliyet yeleği Tsuraniler için bir işaret feneri gibiydi. İşte geliyor." Dönüp, geldiği yolu gösterdi.

Pug ve diğerleri dönünce, bir bölük atlının yaklaştığını gördüler. Birliğin önündeki kraliyet muhafızının atı, Kral'ı taşıyordu. Hükümdarın yüzü kanla kaplıydı ve eyerin kaşını sağ eliyle tutuyordu, boştaki diğer kolu da yanında sallanıyordu. Çadırın önünde durdular ve askerler Kral'ın attan inmesine yardımcı oldular. Onu içeri taşıyacak oldular ama o, cılız ve titrek bir sesle, "Hayır," dedi. "Beni güneşten uzaklaştırmayın. Bir sandalye getirin de oturayım."

Soylular atlarıyla yaklaşırlarken Kral için bir sandalye getirildi. Sandalyeye oturtulup geriye yaslanınca, başı sol tarafa devrildi. Yüzü kan içindeydi, başındaki yaranın altındaki beyaz kemik görülüyordu.

Kulgan, Rodric'in yanına geçti. "Kralım, yardımcı olabilir miyim?"

Kral konuşan kişiyi görmek için kıpırdandı. Gözleri bir an dalar gibi oldu, sonra berraklaştı. "Kim o konuşan? Büyücü mü? Evet, Borric'in

büyücüsü. Lütfen, acı çekiyorum."

Kulgan gözlerini kapatarak, Kral'ın acısını dindirmek için güçlerini harekete geçirdi. Elini Rodric'in omzuna koyunca, yanındakiler Krallığın hakiminin yüzündeki bariz rahatlamayı gördüler. "Teşekkürler, büyücü. Kendimi daha iyi hissediyorum." Rodric başım çevirmeye çalıştı. "Lordum Brucal, lütfen Lyam'ı yanıma getir."

Lyam çadırındaydı ve başında nöbetçiler vardı, onu getirmek üzere bir asker gönderildi. Az sonra genç adam gelip, kuzeninin önünde diz çöktü. "Kral'ım, yaranız?"

Kulgan'a, yara ile ilgilenme şeklini takdir eden bir Dala Rahibi katıldı. Brucal'a bakıp, ağır ağır başını iki yana salladı. Şifalı bitkiler ve sargılar getirilerek Kral'ın tedavisi yapıldı. Kulgan rahibi onun başında bırakıp, olanları izleyen diğerlerinin yanına döndü. Katala da kucağında William ile yanlarına katılmıştı. "Korkarım ki, ölümcül bir yara," dedi Kulgan. "Kafatası yarılmış, çatlaktan sıvılar sızıyor."

Sessizce izlediler. Rahip bir yana geçip, Rodric için dua etmeye başladı. Piyadelerin başında olanlar hariç tüm soylular Kral'ın önünde sıralanmışlardı. Kampa başka atlıların da geldiği duyuluyordu. Onlar da izleyenlerin yanına katıldılar ve olanlar onlara da aktarıldı. Kral konuşurken çevresinde toplananlar suspus oldular.

"Lyam," dedi cılız bir sesle. "Hastaydım, değil mi?" Lyam bir şey söylemedi, çatışan duyguları yüzünden okunuyordu. Kuzenini pek sevmezdi, ama yine de o Kral'dı.

Rodric zorlukla gülümseyebildi. Kaslarını iyi kontrol edemiyormuş gibi, yüzünün bir tarafı ancak belli belirsiz hareket edebiliyordu. Rodric sağlam olan sağ elini uzatınca Lyam elini tuttu. "Son zamanlarda aklımdan neler geçiyordu, bilemiyorum. Olanların çoğu, karanlık ve korkunç bir düş gibi. O düşte hapsolmuştum, ama artık kurtuldum." Alnını ter basmış, yüzü neredeyse bembeyaz olmuştu. "İçimden bir şeytan çıktı, Lyam, yaptıklarımın çoğunun yanlış, hatta melun olduğunu artık görebiliyorum."

Lyam Kral'ın önünde diz çöktü. "Hayır, Kralım, melun değildi."

Kral şiddetle öksürdü, nöbet geçerken nefes nefese kalmıştı. "Lyam, zamanım azalıyor." Sesini biraz yükselterek, "Brucal, şahit ol," dedi. Yaşlı Dük, taş gibi bir yüzle izliyordu. Lyam'a yaklaşıp, "Buradayım, Majesteleri," dedi.

Kral Lyam'ın elini tutup biraz doğruldu. Sesini yükselterek, "Ben, Adalar Krallığı'nın egemen hanedanından Dördüncü Rodric, öz kuzenim olan Lyam conDoin'in kraliyet kanı taşıdığını burada ilan ediyorum. Kendisi, conDoin ailesinin en yaşlı erkeği olarak, Krallığımızın tahtının Veliahdıdır."

Lyam endişeli bir ifadeyle Brucal'a baktı, ama yaşlı Dük başını bir an için sallayarak, sessiz olmasını emretti. Lyam başını eğdi, duyduğu acı içtendi. Kral'ın elini sımsıkı tuttu. Brucal, "Ben, Yabon Dük'ü Brucal, şahidim," dedi.

Rodric'in sesi çok zayıftı. "Lyam, senden bir şey istiyorum. Kuzenin Guy, yaptıklarını benim emirlerim doğrultusunda yaptı. Beni Erland'ı mahkûm ettirmeye iten deliliğe lanet olsun. Zindana kapatılmanın onun ölüm fermanı olacağını biliyordum, yine de bunu durdurmak için bir şey yapmadım. Guy'a merhamet et. O hırslı bir adam, ama kötü biri değil."

Kral bunun ardından Krallık için planlarından söz ederek devam ettirilmelerini istedi, ama halka daha çok ağırlık vererek. Başka birçok şeyden de söz etti: Çocukluğundan, hiç evlenmemiş olmaktan duyduğu pişmanlıktan. Bir süre sonra sözleri anlaşılamayacak kadar boğuklaştı ve başı öne, göğsüne düştü.

Brucal muhafızların Kral ile ilgilenmelerini emretti. Onu nazikçe kaldırıp içeri taşıdılar. Brucal ile Lyam çadıra girerken, diğer soylular dışarıda beklediler. Hâlâ yeni gelenler oluyor, olanlar onlara da aktarılıyordu. Krallık Orduları'nın üçte birine yakını komutan çadırının önündeydi, yukarı bakan yüzler tepeden aşağıya doğru bir deniz gibi uzanıyorlardı. Hiçbiri konuşmuyor, ölüm nöbetini tutuyorlardı.

Brucal çadırın bez kapısını kapatarak, gün batımının kızıllığını dışarıda bıraktı. Dala Rahibi Kral'ı inceledikten sonra, iki düke döndü. "Bir daha kendine gelemeyecek, lordlarım. Artık yalnızca bir zaman meselesi."

Brucal Lyam'ı kolundan tutup bir kenara çekti. Fısıldayarak, "Ben seni Veliaht ilan edince tek kelime etmemelisin, Lyam."

Lyam kolunu Brucal'ın elinden kurtarıp, gözlerini yaşlı savaşçıya dikti. "Şahit oldun, Brucal," diye fısıldadı. "Babamın Martin'in kardeşim olduğunu açıklayarak onu kabul ettiğini duydun. Rodric'in kendisinden sonra benim geldiğim yolundaki açıklaması geçersiz. Benim en yaşlı olduğumu sanıyordu o!"

Brucal kısık sesle konuşsa da, sözleri yumuşak değildi. "Bitirmen gereken bir savaş var, Lyam. Eğer bu küçük sorunu çözebilirsen, bundan

sonra da Rodric'i Rillanon'a geri götürüp, atalarının mezarlığına gömmen gerekecek. Rodric'in gömülmesinin ardından on iki günlük bir yas olacak, on üçüncü günün öğleninde ise taç için tüm adaylar Ishap rahiplerinin ve kahrolasıca Lordlar Kongresi'nin karşısına çıkacaklar. O zamana dek, ne yapacağına karar vermek için bol bol zamanın olacak. Ama şimdilik Veliaht sen olmalısın. Başka yolu yok.

"Bas-Tyra'yı unuttun mu yoksa? Tereddüt edecek olursan, senden bir ay önce ordusuyla birlikte Rillanon'da olur. İşte o zaman da acı bir iç savaş olur, evlat. Ağzını sıkı tutmayı kabul edersen, kendi güvenilir birliklerimi kraliyet arması ile Krondor'a gönderip Kara Guy'ı tutuklatırım. Bas-Tyra'yı, kendi adamlarının müdahale etmesine fırsat kalmadan zindana tıkarlar - sadık Krondorlulardan bunu yapmaya yardım edecek kadar adam çıkar. Sen Krondor'a varana dek onu hapiste tutar, sonra ister kendinin, ister Martin'in taç giyme töreni için onu Rillanon'a yollarsın. Ama ipleri eline alman gerek, yoksa tanrılar adına yemin ederim ki, senin Martini gerçek veliaht ilan etmenin üzerinden bir gün bile geçmeden Guy'ın köpekleri iç savaş hazırlıklarına girişirler. Anlıyor musun?"

Lyam sessizce onayladı. İç çekerek, "Ama Guy'ın adamları onun esir edilmesine seyirci kalırlar mı?" dedi.

"Kendi muhafız birliğinin komutanı bile, bir kraliyet fermanına karşı koyamaz, hele Lordlar Kongresi'nin temsilcileri tarafından imzalanmışsa." Eldivenli yumruğunu yüzünün önüne kaldırıp sıkarak, "Fermanın imzalanmasını ben garanti ediyorum," dedi.

Lyam bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Haklısın," dedi. "Krallık'ın başına dert açmayı istemem. Söylediğin gibi yapacağım."

İki adam Kral'ın yanına dönüp beklediler. İki saate yakın bir süre geçtikten soma rahip Kral'ın göğsünü dinledi ve "Kral öldü," dedi.

Brucal ile Lyam, Rodric için sessizce dua eden rahibe katıldılar. Ardından Yabon Dükü, Rodric'in elindeki bir yüzüğü çıkarıp Lyam'a döndü.

"Gel, artık zamanı."

Çadırın bez kapısını açtı ve Lyam dışarı baktı. Güneş batmıştı, gece göğü ışıl ışıl yıldızlarla kaplıydı. Ateşler yakılmış, meşaleler getirilmişti, öyle ki, hepsi bir arada ateş ışığından bir okyanusu andırıyorlardı. Zafer sonrasında tüm adamlar yorgun ve aç olmalarına rağmen, yirmide biri bile oradan ayrılmamıştı.

Brucal ve Lyam çadırın önüne çıktılar ve yaşlı Dük, "Kral öldü," dedi. Yüzü taş gibiydi, ama gözlerinin çevresi kızarmıştı. Lyam solgundu, ama dimdik duruyordu.

Brucal başının üzerine bir şey kaldırdı. Bir meşalenin ışığı vurunca, cisim koyu kızıl bir alev rengini yansıttı. Yakında duran soylular anlayarak başlarıyla onayladılar; bu, Büyük Delon, Rillanon'dan denizi aşıp, ana karanın kıyılarına Adalar Krallığı'nın sancağını diktiğinden beri tüm conDoin krallarının taktıkları kraliyet mührüydü.

Brucal Lyam'ın elini tutup, yüzüğü parmağına geçirdi. Lyam eski, yıpranmış, yakuta işlenmiş arması ise onca zamandır aşınmamış olan yüzüğü inceledi. Gözlerini kaldırıp kalabalığa baktığı sırada bir soylu öne çıktı. Bu, Rodez Dükü idi, Lyam'ın önünde diz çöktü. "Majesteleri," dedi. Çadırın önündeki diğerleri, Doğu ve Batının soyluları da birer birer diz çöküp bağlılıklarını gösterdiler; ardından toplanmış olan herkes bir dalga gibi diz çöktü ve sonunda yalnız Lyam ayakta kaldı.

Lyam karşısındaki insanlara baktı, öyle duygulanmıştı ki, konuşamıyordu. Elini Brucal'ın omzuna koyarak, herkesin kalkmasını işaret etti.

Bir anda herkes birden ayağa kalkıp, "Selam sana, Lyam! Çok yaşa Veliaht!" diye tezahürata başladı. Krallık'ın askerleri de haykırarak bu coşkuya katıldılar, daha birkaç saat önce iç savaş tehlikesi altında oldukları için, daha da coşkuluydular. Doğulu ve Batılılar kucaklaşıp birbirlerini kutladılar, korkunç bir gelecekten kurtulmuşlardı.

Lyam ellerini kaldırdı ve az sonra herkes sustu. Sesi çınlarken, herkes onun, "Bu gece kimse sevinmeyecek," dediğini duydu. "Davulların sesi boğulsun, borazanlar da alçak sesle çalsın, bu gece bir Kral'ın yasını tutuyoruz."

Brucal haritayı gösterdi. "Üs kuşatıldı, ana kuvvetleri yarmak için yapılan her hareket de püskürtüldü. Orada dört bin kadar askerlerini kuşatmış durumdayız." Gecenin ilerleyen saatleriydi. Rodric, kamp alanında olabildiğince onurlu bir şekilde gömülmüştü.

Kraliyet cenazelerine özgü süslü koşumlar yoktu, ama savaş yüzünden böyle olması gerekliydi. Çabucak tahnit edilip, zırhı içinde Borric'in yanına, kampı yukarıdan gören bir yamaca gömülmüştü. Savaş sona erince, Rillanon'daki atalarının mezarlığına döneceklerdi.

Genç Veliaht haritaya bakıyor, cepheden gelen son istihbaratlar ışığında durumu değerlendiriyordu. Tsuraniler vadinin girişinde, Kuzey Geçidi'nde direniyorlardı. Piyadeler önlerine mevzilenmiş, vadidekileri kapana kıstırarak hem Crydee nehri boyundaki, hem de üsteki kuvvetlerden geriye kalanları birbirinden koparmışlardı.

"Saldırılarını bozduk," dedi Lyam, "ama bu iki yüzü keskin bir kılıç. İki cephede birden savaşmayı göze alamayız. Bir yandan da, güneyden gelebilecek bir Tsurani saldırısına karşı hazırlıklı olmalıyız. Tüm çabalarımıza rağmen, önümüzde çabuk bir son görünmüyor."

"Ama üstekiler yakında teslim olurlar," dedi. "Her yönden kuşatıldılar ve çok az yiyecek ve suları var, destek de bekleyemezler. Birkaç gün içinde açlık çekmeye başlarlar."

Pug sözünü kesti. "Bağışlayın, Lord Brucal, ama teslim olmaz."

"Direnmekle ne elde edebilirler ki? Durumları ümitsiz."

"Orada olmasalar, ana kampa saldıracak olan kuvvetlerinizi oyalıyorlar. Yakında, Tsuranuanni'deki durum açıklığa kavuşacak ve büyücüleri Meclis'ten dönebilecekler. O zaman kolayca yiyecek ve su desteği alabilirler. Direndikleri her gün de, Kelewan'dan destekler geleceği için Tsuranileri güçlendirir. Onlar Tsurani, esir düşmektense ölmeyi yeğlerler."

"Demek ki ölecek kadar onurlarına düşkünler?" dedi Lyam.

"Evet. Kelewan'da, esirlerin yalnızca köle yapıldığını biliyorlar. Esir değiş tokuşu fikrine yabancılar."

"Öyleyse bir an önce tüm kuvvetlerimizi üsse yığmalıyız," dedi Brucal. "Onları ezip, askerlerimizi diğer tehditlerle ilgilenmeye göndermeliyiz."

"Bu pahalıya mâl olur," diye değerlendirdi Lyam. "Bu defa şaşırtmaca unsuru olmaz, zaten çevreleri köstebek gibi kazılmış durumda. Onların her adamına karşılık iki adam kaybedebiliriz."

Kulgan bir köşede, Laurie ve Meecham ile oturuyordu. "Tek yapabildiğimiz şeyin savaşı daha da kızıştırmak olması çok yazık. Hem de İmparator'un barış teklifinden bu kadar kısa süre sonra."

"Belki de hâlâ çok geç değildir," dedi Pug.

Lyam Pug'a baktı. "Ne demek istiyorsun? Kasumi barış teklifinin reddedildiği haberini çoktan yerine ulaştırmıştır."

"Evet, ama barışı görüşmeye hazır yeni bir kral olacağı haberini görünmek için hâlâ zaman olabilir."

"Haberi kim götürecek?" diye sordu Kulgan. "İmparatorluk'a dönecek olursan hayatın tehlikeye girer."

"İki meseleyi birden halledebiliriz. Majesteleri, izniniz olursa üsteki Tsuranilere güvenlik içinde saflarına dönmeleri sözü verebilir miyim?"

Lyam bunu düşündü. "Tamam, ama ancak bir yıl boyunca geri dönmemek için söz verirlerse."

"Öyleyse onlara gideceğim," dedi Pug. "Başımıza gelen tüm felaketlere rağmen, belki hâlâ bu savaşı sona erdirebiliriz."

Yaklaşan atlının sesini duyan Tsurani nöbetçileri gerginlikle dikkat kesildiler. Biri, "Geliyorlar!" diye bağırdı ve adamlar silahlarını kapıp, siperlere koştular. Güney cephesi hâlâ sağlamdı, ama eski üssün batı yakasında, ileri karakollar devrilmiş ağaçlar ve sığ çukurlardan uydurma bir siper yapmışlardı.

Okçular nişan almış, hazır bekliyorlardı, ama bekledikleri düşman gelmedi. Tek bir atlı göründü. Ellerini başının üzerine kaldırmış, avuçlarını birleştirerek konuşmaya geldiğini belirtiyordu. Üstelik kara cüppe giymişti.

Atlı, atını siperin kenarına getirip, kusursuz bir Tsurani aksanıyla, "Buranın komutanı kim?" diye sordu.

Şaşkın haldeki bir subay, "Komutan Wataun," dedi.

Atlı, "Nasıl davranman gerektiğini unutuyorsun, Hücum Önderi," diye çıkıştı. Adamın göğüs zırhı ve miğferindeki renklerle armaları inceledi. "Chilapaningolar uygarlıktan bu kadar uzaklar mı?"

Subay esas duruşa geçti. "Bağışlayın, Yüce," diye kekeledi adam. "Sizi beklemiyorduk, hepsi bu."

"Komutan Wataun'u buraya getir."

"Nasıl isterseniz, Yüce."

Tsurani üssünün komutanı az sonra geldi. Çarpık bacaklı, göğsü kabarık, yaşlı bir savaşçıydı, karşısındaki bir Yüce olsa da, olmasa da, ilk baktığı şey askerlerinin durumuydu. Büyücüyü kuşkuyla süzdü. "Buradayım, Yüce."

"Sana ve adamlarına vadiye dönmenizi emretmek için geldim."

Komutan Wataun acı acı gülümseyerek başını salladı. "Yüce, korkarım ki, bunu yapamam. Yaptıklarınızın haberleri buraya kadar geldi, Meclis de konumunuzu incelemeye aldı. Şu anda yasaların dışında olmayabilirsiniz. Müzakere işaretiyle gelmiş olmasanız, bize çok pahalıya mâl olacak da olsa, sizi yakalatırdım."

Pug yanaklarına ateş bastığını hissetti. Meclis'in kendisini ihraç edeceğini tahmin ediyordu, ama bunu duymak yine de ona acı vermişti. Acı bir şekilde, almış olduğu eğitim yüzünden o yabancı yere hâlâ bir bağlılık duyacağını ve ana yurdunda kendisini tam olarak evinde gibi hissetmeyeceğini biliyordu.

Pug içini çekerek, "O halde ne yapacaksın?" dedi.

Kuvvet Komutanı omuzlarını silkti. "Mevziimizi koruyacağız. Gerekirse öleceğiz."

"O halde sana bir önerim var, Komutan. Bunun bir numara olup olmadığına sen karar ver. Shinzawailerden Kasumi, Cennetin Işığı'ndan Midkemia Kralı'na bir öneri götürdü. Bu bir barış önerisiydi. Kral kabul etmedi, ama şimdi yeni bir kral geliyor ve o barış görüşmesine hazır. Senden, Prens Lyam'ın barışı kabul edeceği haberini Kutsal Şehir'e, İmparator'a götürmeni istiyorum. Bunu yapar mısın?"

Komutan düşündü. "Söyledikleriniz doğruysa, adamlarımı harcamam aptallık olur. Bana ne garanti veriyorsunuz?"

"Sana bir Yüce olarak -tabii bunun hâlâ bir anlamı varsa-söylediklerimin doğru olduğunu garanti ediyorum. Ayrıca senin ve adamlarının, bir yıl için İmparatorluk'ta kalmaları koşuluyla vadiye güven içinde dönüşünüzü sağlamaya da söz veriyorum. Ben de vadinin girişindeki batlarınıza kadar, bir esir olarak sizinle geleceğim. Bu yeterli mi?"

Komutan bir an daha düşündükten sonra yorgun, aç askerlerini süzdü. "Kabul ediyorum, Yüce. Cennetin Işığı savaşın sona ermesini istiyorsa, ben kimim ki bunu geciktireyim?"

"Oaxatucanlar uzun zamandır cesaretleriyle tanınırlar. Bundan sonra bilgelikleri sayesinde onurlu olarak da tanınsınlar."

Komutan eğilerek selam verdi, sonra askerlerine döndü. "Haberi duyurun. Evimize... dönüyoruz."

İmparator'un barışı kabul edeceği haberi, dön gün sonra kampa ulaştı. Pug, gedikten taşınmak üzere mesajı Wataun'a vermişti. Mesaj, Meclis'in kara mührünü taşıyordu ve kimse hızla yerine ulaşmasını geciktiremezdi. Fumita adına gönderilmişti ve ondan, yeni Kral'ın misilleme istemeyip, barışı kabul edeceği haberini Kutsal Şehir'e taşımasını istiyordu.

Pug mesajı okuyunca Lyam duygularını saklamamıştı. İmparator bir ay içinde bizzat gedikten geçerek, Krallık ile resmi belgeleri imzalayacaktı.

Haberleri okurken Pug'ın da gözleri dolmuş, savaşın sona erdiği haberi kısa sürede kampa yayılmıştı.

Pug ve Kulgan, yaşlı büyücünün çadırında oturmuşlardı. Yıllardır ilk kez, kendilerini eski ilişkilerinde olduğu gibi hissediyorlardı. Pug, Tsuranilerin çırakları eğitme yöntemleri hakkında giriştiği uzun bir açıklamayı bitiriyordu.

Kulgan piposundan derin bir nefes çektikten sonra, "Pug," dedi. "Bana kalırsa, savaş sona erdiğine göre büyücülük işine dönebiliriz. Tabii artık usta olan sensin, bense öğrenciyim."

"Birbirimizden öğrenebileceğimiz çok şey var, Kulgan. Ama korkarım ki eski alışkanlıklar zor ölüyor. Senin öğrenci olman fikrine hiçbir zaman alışabileceğim! Sanmıyorum. Hem senin yapıp da benim hâlâ yapamadığım birçok şey var."

Kulgan şaşırmış görünüyordu. "Sahi mi? Bense kendi basit sanatımın senin yüceliğinin altında olduğunu sanıyordum."

Pug, Kulgan'ın öğrencisi olduğu zamanlardan kalma eski mahcubiyeti hissetti. "Benimle hâlâ dalga geçiyorsun."

Kulgan bir kahkaha attı. "Yalnızca biraz, çocuğum. Benim ilerleyen yaşıma göre sen hâlâ bir çocuksun. Vasat bir öğrencinin, bir başka dünyanın en güçlü büyücüsü olduğunu görmek kolay değil."

"Vasat, en uygun kelime. Başlangıçta yalnızca bir asker olmak istiyordum. Bence bunu sen de biliyordun. Sonra, nihayet kendimi öğrenmeye adamaya karar verdiğim sırada, istila başladı." Pug gülümsedi. "Bence o gün, çağırılmayan tek çocuk olarak Dük'ün sarayının önünde durduğum zaman bana acımıştın."

"Bu kısmen doğru, ama içindeki gücü ilk sezen de ben olmuştum. Ve yeteneğini ortaya çıkarmak için inanılmaz olaylar gerekmiş olsa da, bu görüş doğrulandı."

Pug iç çekti. "Eh, Meclis eğitim konusunda işini asla yarım bırakmaz. Güç fark edildiği zaman iki seçenek vardır, başarı ya da ölüm. Diğer tüm düşünceler akıldan çıkarıldığı için, öğrenci büyü çalışmaları dışında pek bir şeyle ilgilenmez. Böyle olmasa, bu kadar şey öğrenemezdim."

"Hayır," dedi Kulgan. "Tsuraniler hiç gelmiş olmasa bile, bence yine de önünde yüceliğe giden bir yol olurdu."

Oturup konuşurlarken, birbirlerinin varlığı ile rahatlıyorlardı. Bir süre sonra ateş yaktılar, karanlık bastırmaya başlamıştı. Katala kocasının, Kral

Lyam'ın verdiği kutlama festivalinde çocuklarıyla kendisine katılıp katılmayacağını görmek için çadıra geldi. İçeri bakınca, ikisinin konuşmaya daldıklarını gördü.

Geri çekildi ve dudaklarında hafif bir gülümsemeyle oğluna döndü.

HİLELER

TOMAS İRKİLEREK UYANDI.

Şafak öncesi karanlığında, yabancı bir şey ona sesleniyordu. Tüm duyuları gerilmiş bir halde doğrularak, kendisini uyandıran şeyi hatırlamaya çalıştı.

Yanı başındaki Aglaranna kıpırdandı. Martin ile Tsurani esirleri yüzünden karşı karşıya gelmelerinden beri, yabancı düşlerden ve gözü kara öfkelerden kurtulmuştu. Artık ne Crydeeli çocuk, ne de kadim Ejderha Lordu değil, her ikisinin de özelliklerini taşıyan yepyeni bir varlıktı.

Aglaranna uyanıp uzanarak Tomas'ın omzuna dokundu. Kaslar gevşekti; kadim bir düşle boğuştuğunun alameti olan gerginlikten uzaktı. Uzun bir iç çekerek, "Ne oldu, Tomas?" dedi.

Tomas uzanıp, omzundaki elini tuttu. "Bilmiyorum. Az önce tuhaf bir şey oldu." Başını hafifçe çevirerek oturdu, sanki uzaklardaki bir şeyi dinliyordu. "Bir değişiklik... belki de olayların örgüsünde bir oynama."

Elf Kraliçesi bir şey söylemedi. Onun âşığı olduğundan beri, başka yerlerdeki olayları sezme yeteneğine alışmıştı, en yetenekli kadim Efsunörücülerde bile görülmedik derecede güçlü bir yetenekti bu. Valheru mirasının bir parçası olan bu algı, insanlığını geri kazandığından beri doruğa ulaşmıştı. Kraliçe onun Valheru güçlerinin ancak insanlığını geri kazandıktan sonra daha belirgin ve yoğun bir hal almasını tuhaf, ama iç rahatlatıcı buluyordu. Sanki bir kuvvet, o güçleri kullanacak bilgeliği elde edene dek onları kısmıştı.

Tomas dinlemeyi bıraktı. "Doğuda olan, coşku ile büyük bir keder karışımı bir şey bu." Sesi yoğun duyguların etkisiyle dopdoluydu. "Bir çağ kapanıyor."

Şilteden inip kalktı, Aglaranna'nın elf gözleri loş ışıkta güçlü kaslarını seçebiliyordu. Yatak odalarının kapısında durup dışarıya, Elvandar'a bakarak gecenin seslerini dinledi. Her şey sakin gibiydi.

Ormanın yoğun, tatlı ve çarpıcı rahiyasına, bir gece önceden kalma yemekler ile o sabah fırından taze çıkmış ekmeğin kokusu karışıyordu. Gece kuşları şarkılarını söylerken gündüz kuşları da şafak öncesi şakımalarına başlıyor, güneş doğuda yükselmeye hazırlanıyordu. Serin havanın çıplak tenine dokunuşu Tomas'a bir okşama gibi geldi ve kendini, genç yaşamı boyunca hiç hissetmediği kadar bütünlenmiş ve rahat hissetti.

Aglaranna'nın kolları beline sarılıp onu kendine doğru çekti. Sımsıkı sarılırken, Tomas onun kalp atışlarını hissediyordu. "Lordum, sevgilim," dedi Aglaranna, "yatağımıza dön."

Kollarının arasında dönüp, bedeninin sıcaklığını hissetti. "Bir şey var..." Ona sımsıkı, ama nazikçe sarıldı. "Bir umut duygusu var."

Kraliçe onun, kendi arzularına cevap veren ateşini hissetti. "Umut. Ümit ediyorum ki bu doğrudur."

Tomas onun yüzüne bakarak görüntüsünü içine sindirdi, karanlıkta duyulan onunkiler kadar keskindi. "Umudunu asla yitirme, Kraliçem."

Onu arzuyla öptü ve uyanmasına neden olan her neyse, hemen unutuldu.

Lyam çadırında sessizce oturuyordu. Crydee'ye göndereceği mesajı hazırlıyordu ki, bir muhafız girip Pug ile Kulgan'ın geldiklerini haber verdi. Lyam kalkıp onları karşıladı, muhafızlar çıkınca da oturmalarını işaret etti. "Bilgeliğinize çok ihtiyacım var," dedi. Oturup elini savurarak, önündeki parşömenleri gösterdi. "Arutha'nın barış görüşmelerine zamanında yetişmesi için, bunların bugün yola çıkması gerek. Ama mektuplarla aram hiçbir zaman iyi olmadı, ayrıca geçen hafta olanları aktarmakta da çok zorlanıyorum."

Kulgan mektubu göstererek, "İzin verir misiniz?" dedi.

Lyam almasını işaret edince, büyücü parşömeni alıp okumaya başladı. " 'Sevgili erkek ve kız kardeşlerime: Sizlere en derin acılarımla babamızın ölümünü duyurmak zorundayım. Büyük Tsurani saldırısı sırasında, çevreleri kuşatılmış olan ve ağırlıklı olarak Hadati dağlılarından oluşan Yabon garnizonu yedeklerini kurtarmak için yapılan bir karşı saldırı sırasında ölümcül bir yara aldı. Öylesine cesurdu ki, Hadatiler adına ağıt yakıp, onuruna destanlar yazıyorlar. Çocuklarını düşünerek öldü, bizlere karşı sevgisi de hiç azalmadı.

"Aynı zamanda Kral'ı da kaybettik ve ordularımızı idare etmek bana düştü. Arutha, senin buraya gelmen gerek, çünkü savaş sona ermek üzere. İmparator barış istiyor. Yirmi dokuz gün sonra, öğle vakti Gri Kuleler

Vadisi'nin kuzeyinde buluşmalıyız. Carline, senin de Anita ile birlikte bir gemi ile Krondor'a gitmen gerek, orada yapılacak çok şey var ve Prenses Alicia'nın kızma ihtiyacı olacak. Barış yapılır yapılmaz Arutha ile ben de size katılacağız. Sevgilerimle, acınızı paylaşan ve sizleri çok seven kardeşiniz, Lyam.' "

Kulgan bir an sessiz kalınca Lyam, "Biraz zerafet katmak için bir iki şey ekleyebileceğini düşünmüştüm," dedi.

"Bana kalırsa babanızın ölümünü basit ve yumuşak bir ifadeyle anlatmışsın," dedi. "İyi bir mesaj bu."

Lyam sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. "Daha yazılacak çok şey var. Martin hakkında hiçbir şey söylemedim."

Kulgan bir tüy kalem aldı. "El yazın biraz okunaksız; bunu temize çekeyim, Lyam." Sıcak bir gülümsemeyle, "Her zaman kılıcı kaleme tercih etmişsindir," dedi. "Sonuna bir talep daha ekleyerek, Martin'in de kız kardeşinle birlikte Krondor'a gitmesini isteyeceğim. Gardan ve Fannon da bu yolculuğa katılmalılar. Ve saray garnizonundan bir şeref bölüğü. Böylece Crydee'de bunca hizmeti olanları onurlandırmış olacaksın. Sonra da Martin'e anlatman gerekenleri nasıl anlatacağını düşünmek için bol bol vaktin olur."

Pug üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Keşke Roland'ın adını da o listeye ekleyebilseydin." Kampa geldikten sonra Tulan Toprak Beyi'nin ölümünü öğrenmişti. Kulgan ona, Crydee'deki olaylar ve son birkaç yıl boyunca eski dostlarına olanlar hakkında bildiklerini anlatmıştı.

"Ne budalayım ben!" dedi Lyam. "Carline senin döndüğünü bilmiyor, Pug. Bunu da eklemelisin, Kulgan."

"Umarım bu onun için bir şok olmaz," dedi Pug. Kulgan kıkırdayarak güldü. "Bir eşin ve çocuğun olduğunu öğrenmek kadar büyük bir şok olmaz."

Çocukluğunun ve Prensesle fırtınalı ilişkilerinin anılarını hatırlayan Pug, "Dokuz yıl önceki hislerinin de geçtiğini umarım," dedi.

Lyam, babasının ölümünden beri ilk kez güldü, Pug'ın sıkıntılı hali onu çok eğlendirmişti. "Merak etme, Pug. Yıllardır kız ve erkek kardeşimle haberleşiyoruz, Carlinne çok değişti ve eskiden tanıdığın o kızdan, genç bir kadına dönüştü. Onu son gördüğünde on beş yaşındaydı. Son dokuz yılda kendinin nasıl değiştiğini düşünsene." Pug başını salladı.

Kulgan kopyalamayı bitirdi ve belgeyi Lyam'a verdi. Okudu ve "Teşekkürler, Kulgan," dedi. "Tam gerekli inceliği katmışsın."

Çadırın kapısı açıldı ve içeri Brucal girdi, yaşlı, derin hatları sevinçle gerilmişti. "Bas-Tyra kaçmış!"

"Nasıl?" diye sordu Lyam. "Askerlerimizin Krondor'a varmasına daha bir hafta var, belki daha da fazla."

Yaşlı Dük bir sandalyeye çöktü. "Merhum Saladorlu Richard'a ait, haber güvercinleriyle dolu gizli bir kafes bulduk. Adamlarından biri Guy'a Rodric'in ölümünü ve senin Veliaht oluşunu bildiren bir haber yollamış. Adamı sorguya çektik, Richard'ın uşaklarından biriydi. Richard'ın sarayındaki Bas-Tyra casuslarından biri olduğunu kabul etti. Kral olunca yapacağın ilk işlerden birinin onu astırmak olacağını bilen Guy, şehirden kaçmış. Benim tahminime göre, doğruca Rillanon'a gidecektir."

"Bense oranın Midkemia'da gitmek isteyeceği son yer olduğunu sanıyordum," dedi Kulgan.

"Kara Guy için çok şey söylenebilir, ama kesinlikle aptal değildir. Kuşkusuz gizlenecektir, ama bu iş bitmeden önce yine karşımıza çıkacaktır. Taç Lyam'ın başına yerleşene kadar, Guy Krallık içinde hâlâ bir güç."

Babasının son andaki vasiyetini düşünen Lyam, bu son söz üzerine sıkılmış görünüyordu. Brucal'ın Martin'den söz etmeme konusundaki uyarısından beri herkes yalnızca Lyam'ın tacı giyeceğinden söz eder olmuş, Martin'in tacı giyme olasılığı ise duyulmaz olmuştu.

Brucal konuşurken Lyam bu rahatsız edici düşünceleri kafasından uzaklaştırdı: "Yine de, Bas-Tyra saklandığına göre, sorunlarımızı büyük ölçüde aştık demektir. Savaş da sonuna yaklaşıyor, artık Krallık'ı yeniden kurma işine başlayabiliriz. Bu da benim için çok iyi. Bütün bu savaş ve politika saçmalıkları için artık çok yaşlıyım. Tek üzüntüm, emekli olup bütün bunları bırakacağım bir oğlum olmaması."

Lyam Brucal'ı sevgi dolu gözlerle, inanamayarak süzdü. "Sen asla uslu uslu boyun eğmezsin, yaşlı savaş köpeği. Ölüm döşeğine giderken bile her yeri tırnaklayıp parçalarsın ki o güne daha yıllar var."

"Ölmekten söz eden kim?" diye homurdandı Brucal. "Ben tazılarımla avlanmaktan, şahinlerimi uçurmaktan, biraz da balık tutmaktan söz ediyorum. Kim bilir? Belki güzel, şöyle on yedi on sekiz yaşlarında ve bana katlanacak kadar yürekli bir de kız bulur, tekrar evlenir ve bir erkek çocuk

sahibi olurum. Şu genç budala Vandros aklını başına toplayıp Benim Felina’mla evlenirse, ne kadar çabuk Yabon Dükü olacağını da görürsünüz.

"Kızın neden hâlâ onu beklediğini ise biliyorsam ne olayım." Sandalyesinden kalktı. "Akşam yemeğinden önce sıcak bir banyo yapıp biraz uyuyacağım. İzin verir misiniz?"

Lyam gidebileceğini işaret etti ve çıkınca, "İnsanların girip çıkmak için benden izin istemelerine asla alışamayacağım," dedi.

Pug ve Kulgan da sandalyelerinden kalktılar. Kulgan, "Alışmalısınız," dedi, "çünkü bundan sonra herkes bunun için sizden izin isteyecek. İzin verir misiniz?"

Lyam yüzünde yalancıktan bir bunalma ifadesiyle gidebileceklerini işaret etti.

Aglaranna tahtına oturanken, Konsey de mecliste yerini aldı. Her zamanki konsey azalarının yanı sıra Martin Longbow da oradaydı, Tomas'ın yanında duruyordu. Herkes yerleşince Aglaranna, "Konseyin toplanmasını istedin, Tathar," dedi. "Şimdi bizi neden topladığını açıkla."

Tathar hafifçe eğilerek Kraliçe'ye selam verdi. "Biz konseydekiler, artık konuşmamız gerektiğine karar verdik."

"Ne konuda, Tathar?" diye sordu Elf Kraliçesi.

"Tomas meselesinin barışçıl, güvenli bir şekilde sonlanması için uzun zaman çalıştık," dedi Tathar. Buradaki herkesin de bildiği gibi, sanatlarımızı onun içindeki öfkeyi yatıştırmaya, Valheru'nun hiddetini yumuşatmaya yönlendirdik ki, değişim geçiren genç adam zamanla bunun altında ezilmesin."

Duraksadı, Martin Tomas'a doğra eğildi. "Eyvah."

Tomas hafifçe gülümseyip göz kırparak onu şaşırttı. Martin bir kez daha, bu genç adamın içinde Ejderha Lordu olduğu kadar Crydee'den tanıdığı o muzip çocuğun da olduğunu anlayarak rahatladı. Tomas fısıldayarak, "Her şey yoluna girecek," dedi.

"Artık Tomas'ın bir Eski olmasından korkulmadığına göre," dedi Tathar, "bu konuyu kapanmış kabul ediyoruz."

"Bu gerçekten sevindirici bir haber," dedi Aglaranna. "Ama konseyi toplamak için yeterli bir neden mi?"

"Hayır, Kraliçem. Çözülmesi gereken bir şey daha var. Artık Tomas’tan korkmamakla birlikte, yine de onun buyruğu altına girmeyeceğiz."

Aglaranna ayağa kalktı, kızgınlığı yüzünden okunuyordu. "Böyle bir şeyi iddia etmeye kim cüret edebilir? Tomas'ın hükümdar olmak istediğine dair tek bir sözü oldu mu?"

Tathar Kraliçesinin hoşnutsuzluğundan yılmadı. "Kraliçem, siz bir sevgilinin gözleriyle görüyorsunuz." Bir cevap vermesine fırsat bırakmadan elini kaldırdı. "En kadim dostumun kızı, bana karşı sert sözler sarf etme; ben suçlama yapmıyorum. Onunla yatağını paylaşıyor olman, senden başka kimseyi ilgilendirmez. Sana karşı bir suçlamada bulunmuyoruz. Ama artık bir hak talep etmesi mümkün, bu konuyu da şimdi çözmeliyiz."

Aglaranna solarken Tomas ileri çıktı. Emreden bir sesle, "Bu nasıl mümkün?" diye sordu.

Tathar şaşırmış görünüyordu. "Senin çocuğunu taşıyor. Bilmiyor muydun?"

Tomas söyleyecek bir şey bulamadı. İçinde bir duygu seli kopmuştu. Bir çocuk! Ama ona söylenmemişti. Tathar'a baktı. "Nereden biliyorsun?"

Tathar gülümsedi, ama içinde hiç alay yoktu. "Ben yaşlıyım, Tomas. Belirtileri görebiliyorum."

Tomas Aglaranna'ya baktı. "Bu doğru mu?"

Kraliçe başıyla onayladı. "Artık saklanamayacak noktaya gelene dek sana söylemeyecektim."

Tomas kararsızlıkla içinin burulduğunu hissetti. "Neden?"

"Seni endişelendirmemek için. Savaş sona erene dek, aklında başka hiçbir şey olmamalı. Sana düşünecek bir şey daha çıkaramazdım."

Tomas bir an sessiz durdu, sonra başını arkaya savurarak bir kahkaha attı. "Bir çocuk. Tanrılara şükürler olsun!"

Tathar düşünceli bir ifadeyle Tomas'a baktı. "Taht üzerinde hak iddia ediyor musun?"

Tomas yüzünde bir gülümsemeyle, "Evet, ediyorum, Tathar," dedi.

Calin ilk defa konuştu. "Taht benim hakkım, Tomas. Onu elde etmek için benimle karşılaşman gerekecek."

Tomas Calin'e gülümsedi. "Seninle kılıç çatacak değilim, sevdiğim kadının oğlu."

"Burada Kral olmak istiyorsan, bunu yapmak zorundasın."

Tomas Calin'e doğru yürüdü. İkisi birbirlerine hiç ısınamamışlardı. Calin onun halkı için bir tehdit oluşturmasından herkesten daha çok korkuyordu, şimdi de gerekirse dövüşmeye hazırdı.

Tomas elini Calin'in omzuna koyup gözlerinin içine baktı. "Veliaht sensin. Ben Kralınız olmaktan söz etmiyorum." Konseye döndü. "Ben karşınızda gördüğünüz neyse oyum, iki ayrı mirasın varisçisiyim. Doğuştan almış olmasam da Valheru gücüne sahibim, aklım çoktan toza dönüşmüş çağları anımsıyor. Ama bir çocuğun anılarını da hatırlıyor, gülmenin ve bir sevgilinin dokunuşunun mutluluğunu yine hissedebiliyorum." Elf Kraliçesi'ne baktı. "Ben yalnızca, sizin de inayetinizle Kraliçemin yanında, onun eşi olarak oturma hakkımı talep ediyorum. Bana ne yetki verirseniz onu alacağım, fazlasını değil. Hiçbir yetki vermeseniz bile, yine de onun yanında olacağım." Ardından sert bir sesle ekledi, "Ama şundan vazgeçmem: Çocuğumuz, günahkâr bir doğumun lekesini taşımadan veliaht olmalıdır."

Tasdik dolu bir uğultu yükselirken Tomas, Aglaranna'ya döndü. "Tabii beni eşin olarak kabul edersen?" dedi kadim elf dilinde.

Aglaranna'nın gözleri ışıl ısıldı. Tathar'a baktı. "Ediyorum.

Bu hakkıma itirazı olan var mı?" Tathar diğer konsey üyelerine baktı. Karşı çıkan olmadığını görünce, "İzin verilmiştir, Kraliçem," dedi.

Bir anda çevrelerindeki tüm elflerden bir tezahürat koptu, az sonra başkaları da konseydeki bu alışılmadık hareketliliğin nedenini öğrenmek için gelmişlerdi. Onlar da kutlamaya katıldılar, onlar da Kraliçe'nin beyaz ve altın renkleri içindeki savaşçıya olan sevgisini biliyor ve onu uygun bir eş olarak görüyorlardı.

"Akıllıca hareket ettin, Tomas," dedi Calin. "Başka türlü davransan ya bir dövüş olacak ya da geride sürekli bir kuşku gölgesi kalacaktı. Sağduyulu hareket ettiğin için teşekkürler."

Tomas elini sıkıca kavradı. "Doğru olanı yaptım, Calin. Senin taht üzerindeki hakkın tartışılmaz. Kraliçen ve ben Kutlu Adalar'a gittikten sonra, çocuğumuz senin sadık bir uyruğun olacak."

Aglaranna Tomas'ın yanına geldi, Martin de onlara katılıp, "Her şey gönlünüzce olsun," dedi. Tomas dostuna sarıldı, Kraliçe de öyle.

Calin sessiz olunması için bağırdı. Gürültü kesilince, "Her şeyi açıkça konuşmanın zamanı geldi," dedi. "Herkes bilsin ki, yıllardır süren gerçekler artık açıkça söylenecek. Tomas, Elvandar'ın Savaşönderi ve Kraliçe'nin Prens Eşi'dir. Kraliçe hariç herkes onun sözlerine uyacaktır. Ben, Calin, konuştum."

"Ben de bunu doğruluyorum," diye tekrarladı Tathar. Ardından da konsey Kraliçe ile müstakbel kocasının önünde eğildi.

Martin, "Elvandar'dan yeni bir mutluluk zamanında ayrılıyor olmam güzel," dedi.

"Gidiyor musun?" dedi Aglaranna.

"Korkarım ki, gitmeliyim. Hâlâ bir savaş var ve ben hâlâ Crydee'nin Avcıustası'yım. Ayrıca," dedi sırıtarak, "Garret'ın dinlenmeye ve şölenlerinize fazlasıyla alıştığından korkuyorum. Şişmanlamadan önce onu yola düşürmeliyim."

"Düğün için kalacak mısın?" diye sordu Tomas. Martin özür dileyecek gibi olunca Aglaranna, "Tören yarın yapılabilir," dedi.

Martin kabul etti. "Bir gün daha mı? Memnuniyetle."

Bir başka bağırış koptu ve Tomas, Dolgan'ın kalabalığı itekleyerek yaklaştığını gördü. Cüce şefi karşılarına gelince, "Konseye çağırılmamıştık, ama bağrışmaları duyunca biz de geldik," dedi. Tomas ve Aglaranna, arkasından diğer cücelerin de geldiklerini görüyorlardı.

Tomas elini Dolgan'ın omzuna koydu. "Eski dostum, hoş geldiniz. Bir kutlamaya geldiniz. Bir düğün olacak."

Dolgan bilgiç bir gülümsemeyle gözlerini ikisine dikti. "Evet, zamanı da gelmişti."

Atlı atını Tsurani askerlerinin yanından hızla sürüyordu. Bu kadar çoğunun doğuya gidiyor olduğunu görmek onu hâlâ rahatsız ediyor, Elvandar'a doğru at sürerken eski düşmanları onu ihtiyatlı ifadelerle izliyorlardı.

Laurie, siyah ve turuncu renkli bir zırh içindeki bir Tsurani subayının geçen askerleri idare ettiği irice bir kayalık çıkıntının önüne atını çekti. Subayın üniformasındaki renkli tüy ve nişanlardan, Hücum Önderleri ve Keşif Kolu Önderlerinin altında görevli bir Kuvvet Lideri olduğu anlaşılıyordu. Kuvvet Lideri'ne, "Nehrin karşısındaki en yakın kale ne tarafta?" diye sordu.

Diğer subaylar Laurie'yi kuşkuyla süzdüler, Kuvvet Lideri ise barbarın kusursuz Tsuranicesi karşısında şaşırdıysa da, belli etmedi. Başını adamlarının geldikleri yönün tersine çevirerek, "Buradan kısa bir mesafe uzakta," dedi. "Bir saatten kısa bir yürüyüş. Hayvanınla daha da kısa süreceğine eminim. Nehrin kısa bir şelale oluşturduğu yerin yukarısında, her iki yanında iki büyük ağaç bulunan bir yer."

Laurie, Beş Büyük Aile'den birine ait olduğu için adamın giydiği renkleri tanımakta zorluk çekmemişti, "Teşekkürler, Kuvvet Lideri," dedi. "Evinize saygılar, Minwanabilerin oğlu."

Kuvvet Lideri duruşunu düzeltti. Atlının kim olduğunu bilmiyordu, ama adam nezaket göstermişti ve nezakete karşılık verilmeliydi. "Evinize saygılar, yabancı."

Laurie, nehir boyunca ağır adımlarla ilerleyen, moralsiz Tsurani askerlerinin yanından atını sürdü. Küçük şelalenin yukarısındaki açıklığı buldu ve atını suya sürdü. Akıntı orada hızlıydı, ama atı bir kaza olmadan karşıya geçmeyi başardı. Rüzgâr karşı yönden estikçe Laurie şelaleden serpilen su zerreciklerini hissediyordu. Sıcak ve yorucu yolculuğun ardından serin ve dinlendirici bir histi. Gün doğmadan atla yola çıkmıştı ve gece olana kadar da yolculuğu bitmeyecekti. O zaman Elvandar'a, elf nöbetçileri tarafından durdurulacak kadar yaklaşmış olacaktı. Onlar da Tsuranilerin çekilmesini kuşkusuz büyük bir ilgiyle izliyor olacaklardı, içlerinden biri de onu Kraliçe'ye götürebilirdi.

Mesajı taşıyacak kişi Tsurani dilini konuşabilirse, başına bir şey gelme olasılığı daha az olacağı düşünüldüğü için, Laurie mesajı götürmeye gönüllü olmuştu. Yolculuğu sırasında üç kez durdurulmuş, her defasında da kuşkucu Tsurani subaylarına amacını açıklamak zorunda kalmıştı. Ateşkes ilan edilmiş olabilirdi, ama henüz tam bir güven oluşmamıştı.

Nehri aşınca atından indi, hayvan yorgundu. Hayvanı serinletmek için yürüttü. Eyeri geri itmiş, semerindeki bir fırça ile tımarlıyordu ki, ağaçların arasından bir siluet çıkageldi. Laurie irkilmişti, çünkü karşısındaki bir elf değildi. Şakakları kırlaşmış, koyu renk saçlı bir adamdı, kahverengi bir cüppe giymişti ve bir değnek taşıyordu. Acele etmeden, rahat adımlarla ozana yaklaştı. Birkaç metre yakınma kadar gelip, değneğine yaslandı. "Selam sana, Tyr-Soglu Laurie."

Adamın yabancı bir havası vardı, Laurie de onu daha önce gördüğünü sanmıyordu. "Seni tanıyor muyum?"

"Hayır, ama ben senin hakkında bir şeyler duydum, ozan."

Laurie eyerine, kılıcının durduğu yere biraz daha yaklaştı. Adam gülümseyerek, elini havaya kaldırıp salladı. Laurie bir anda sakinleşip, kılıcına uzanmaktan vazgeçti. Bu adam kim olursa olsun, besbelli ki zararsız biri, diye düşündü.

"Seni elf ormanlarına getiren nedir, Laurie?"

Laurie nedenini bilmeden cevap verdi. "Elf Kraliçesi'ne mesaj getirdim."

"Ona ne söyleyeceksin?"

"Lyam'ın Veliaht olduğunu ve barışın sağlandığını. Lyam elfleri ve cüceleri üç hafta içinde vadiye bekliyor, orada barış anlaşmasını mühürleyecekler."

Adam onayladı. "Anlıyorum. Ben de Elf Kraliçesi'ni görmeye gidiyordum. Haberi ben götürürüm. Senin bu arada yapacak daha iyi şeylerin olmalı."

Laurie karşı çıkacak oldu, ama durdu. Bu adam zaten Elvandar'a gidiyorsa, kendisi neden gitsindi ki? Bu, zaman kaybı olurdu.

Laurie başıyla onayladı. Adam kıs kıs güldü. "Neden geceyi burada geçirip dinlenmiyorsun? Suyun sesi dinlendirici, yağmur yağacak gibi de görünmüyor. Yarın da Prens'e dön ve ona haberi Elvandar'a götürdüğünü söyle. Kraliçe ve Tomas ile konuştun, onlar da Prens'in isteklerine uyacaklar. Taş Dağı'nın cüceleri de öyle. Lyam'a, elflerle cücelerin geleceklerini söyle. İçi rahat olsun, gelecekler."

Laurie başıyla onayladı. Adamın söyledikleri son derece mantıklı geliyordu. Yabancı gitmek üzere döndü, sonra, "Bu arada," dedi, "bence karşılaşmamızdan hiç söz etmemen en iyisi olacak."

Laurie bir şey söylemeden, yabancının dediklerini olduğu gibi kabul etti. Adam gittikten sonra, artık Elvandar'dan dönüş yoluna koyulacağı ve mesajı yerine ulaştığı için müthiş bir rahatlık duydu.

Tören ormandaki sessiz bir açıklıkta yapıldı, Aglaranna ve Tomas, Tathar'ın önünde karşılıklı yemin ettiler. Aşk yeminlerini ederken, elflerde âdet olduğu üzere yanlarında başka kimse yoktu. Tathar tanrılar adına onları kutsadı ve birbirlerine karşı olan görevlerini anlattı.

Tören sona erince Tathar, "Şimdi Elvandar'a dönün," dedi, "artık bayram ve kutlama zamanı. Halkınıza mutluluk verdiniz, Kraliçem ve Prensim."

Diz çöktükleri yerden kalkıp sarıldılar. Tomas geri çekilip, "Bugünün hatırlanmasını sağlayacağım, sevgilim," dedi. Dönüp, ellerini ağzının yanına götürdü. Kadim elf dilinde, "Belegroch! Belegroch! Gelin yanımıza," diye haykırdı.

Toprağı döven toynakların sesleri duyuldu. Beyaz atlardan oluşan küçük bir sürü açıklığa girip onlara doğru koştular ve şaha kalkarak, Elf Kraliçesi ile eşini selamladılar. Tomas bir tanesinin sırtına atladı. Elf atı sessizce

durdu ve Tathar, "Artık bizden biri olduğunu bundan daha iyi ispatlayamazdın," dedi.

Aglaranna ve Tathar atlara binip, Elvandar'a döndüler. Ağaç-şehirden göründükleri anda, bir araya toplanmış olan elflerden muazzam bir tezahürat yükseldi. Elf atlarına binen Kraliçe ile Prens Eşi'nin görüntüsü, Tathar'ın da dediği gibi, Tomas'ın Elvandar'daki yerinin tescillenmesiydi.

Şenlikler saatler boyu sürdü, Tomas herkesin mutluluğunu paylaştığını görüyordu. Konsey salonuna ikinci bir taht konularak Tomas'ın yeri tasdik edildiği için, Aglaranna artık yanında oturuyordu. Dışdünyalılara karşı nöbet tutanlar hariç tüm elfler karşılarına geçerek bağlılık yemini ediyor, onlara mutluluklar diliyorlardı. Cüceler de tebriklerini sunuyor ve Elvandar ormanlarının açıklıklarını gürültülü şarkılarıyla doldurarak, şenliklere yürekten katılıyorlardı.

Kutlamalar, gecenin ilerleyen saatlerine kadar devam etmişti. Tomas bir anda gerildi. Sanki soğuk bir rüzgâr geçmişti. Bir terslik olduğunu sezen Aglaranna, koluna yapıştı. "Ne oldu, kocam?"

Tomas gözlerini boşluğa dikti. "Tuhaf... bir şey... geçen gece olduğu gibi: umut verici, ama üzücü."

Birdenbire Elvandar'ın aşağısındaki açıklığın ucundan bir bağırış duyuldu. Kutlama seslerini bölmüş, ama ne söylediği anlaşılmamıştı. Tomas kalkıp, yanında Aglaranna ile dev platformun kenarına geçti. Aşağıya bakınca, nefes nefese kaldığı her halinden belli olan bir elf gözcüsü gördü. "Neler oluyor?" diye bağırdı Tomas.

"Lordum," diye geldi cevap, "dış dünyalılar çekiliyorlar."

Tomas olduğu yere çakılmıştı. Bu basit sözcükler, bir darbe gibi çarpmıştı onu. Aklı, Tsuranilerin bunca yıllık savaştan sonra çekilmelerini kavrayamıyordu. Titreyerek kendine geldi.

"Ne tarafa doğru? Düzenli mi hareket ediyorlar?"

Gözcü başını iki yana salladı. "Hayır, lordum, mevzilenmiyorlar. Rahat, ağır ağır hareket ediyorlar. Askerleri moralsiz görünüyor. Crydee boyunca kurdukları tüm kampları toplayıp, doğuya dönüyorlar." Nöbetçinin yukarıya bakan yüzünde şaşkın, ama neşeli bir anlayış görülüyordu. Çevresindekilere baktı ve gülümseyerek sadece, "Gidiyorlar," dedi.

İnanılmaz bir mutluluk tezahüratı koptu, birçokları açıkça ağlıyorlardı, görünüşe bakılırsa, savaş nihayet sona ermişti. Tomas dönünce, karısının yüzünde gözyaşları gördü. Ona sarıldı ve bir an sessizce durdular. Bir süre

sonra Elvandar Kraliçesi'nin yeni Prens Eşi, yanında duran Calin'e, "Peşlerinden iz sürücüler gönderin, bir numara olabilir," dedi.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun, Tomas?" dedi Aglaranna.

Tomas başını hayır anlamında salladı. "Yalnızca emin olmak istiyorum, ama içimden bir ses, bunun gerçekten son olduğunu söylüyor. Hissettiğim, barış umuduyla yenilgi üzüntüsünün bir karışımıydı."

Aglaranna yanağına dokununca Tomas, "Krallık kampına haberci yollayıp, Lord Borric'e olanları soracağım," dedi.

"Barış yapılıyorsa, haber gönderecektir," dedi Kraliçe.

Tomas ona baktı. "Doğru. O halde, bekleyeceğiz." Yüzlerce yaşında olmasına rağmen, hâlâ ergen bir kız kadar güzel olan yüzüne baktı. "Bugün, iki kere kutlanan bir gün olarak hatırlanacak."

Macros Elvandar'a geldiğinde ne Tomas, ne de Aglaranna şaşırmadı, efsuncunun ilk ziyaretinin ardından ikisi de yaptıklarına artık şaşırmaz olmuşlardı. Bir anda açıklığı çevreleyen ağaçların arasından belirmiş ve ağaç-şehre doğru gelmişti.

Macros Kraliçe ile Tomas'ın karşısına geldiğinde, Longbow da dahil olmak üzere tüm saray toplanmıştı. Eğilip selam vererek, "Kraliçem, size ve eşinize selamlar," dedi.

"Hoş geldin, Kara Macros," dedi Kraliçe. "Dışdünyalıların çekilmelerinin sırrını açıklamaya mı geldin?"

Macros değneğine yaslanarak başıyla onayladı. "Haberler getirdim." Sözcüklerini dikkatle seçerek konuştu. "Şunu bilin ki, hem Kral, hem de Crydee Lordu öldüler. Veliaht artık Lyam."

Tomas Martin'i fark etti. Avcıustası'nın yüzü kireç gibiydi. İfadesinden bir şey belli olmasa da Tomas, Martin'in bu haber karşısında yıkıldığını anlamıştı. Tomas Macros'a döndü. "Kral'ı tanımazdım, ama Dük iyi bir adamdı. Bu haberi duyduğuma üzüldüm."

Macros, Martin'e yaklaştı. Martin efsuncuyu süzüyordu, onunla daha önce karşılaşmamış olsa da ününü duymuş, Arutha'dan adasındaki karşılaşmalarını, Tomas'tan da Tsuranilerin Elvandar'ı işgalleri sırasındaki müdahalesini dinlemişti. "Sen, Martin Longbow, bir an önce Crydee'ye gitmelisin. Orada Prenses Carline ve Prenses Anita ile Krondor'a yelken açacaksın." Martin ağzını açmak üzereydi ki, Macros elini kaldırdı; saraydakiler nefes alıyormuşçasına dondular. Macros fısıltıya yakın bir

sesle, "Baban son anda senin adını sevgiyle andı," dedi. Eli indi ve her şey eski haline döndü.

Martin endişelenmemiş, aksine, efsuncunun sözleri karşısında büyük bir ferahlama hissetmişti; o sözleri başka kimsenin duymadığını biliyordu.

"Şimdi daha hoş haberler," dedi Macros. "Savaş sona erdi. Lyam ve Ichindar yirmi gün içinde buluşup, bir barış antlaşması imzalayacaklar."

Sarayda bir tezahürat koptu, yukarıdakiler bağırarak haberi aşağıdakilere de duyurdular. Az sonra tüm elf ormanları coşkuyla yankılanıyordu. Dolgan gözlerini ovuşturarak tekrar konseye girdi. "Bu da nesi? Tam kestirdiğim sırada bir kutlama daha mı? Neredeyse burada istenmediğimizi düşüneceğim."

Tomas bir kahkaha attı. "Öyle bir şey yok, Dolgan. Kardeşlerini topla da kutlamamıza katılın. Savaş sona erdi."

Dolgan piposunu çıkarıp, platformun kenarına vurarak içindeki yanmış tütün artıklarını temizledi. "Nihayet," diyerek kesesini açtı. Dönüp, piposunu dolduruyormuş gibi yaptı, Tomas da cüce şefinin yüzündeki yaşları görmezden geldi.

Arutha büyük salonda tek başına, babasının tahtında oturuyordu. Elinde, erkek kardeşinden gelen ve defalarca okuduğu mesajı tutuyor, babalarının gerçekten ölmüş olduğunu içine sindirmeye çalışıyordu. Acısı büyüktü.

Carline haberleri sakin karşılamıştı. Düşünceleriyle baş başa kalmak için, kalenin yanındaki sessiz bahçeye gitmişti.

Arutha'nın aklından birbiri ardına düşünceler geçiyordu. Babasının onu ilk kez ava götürüşünü, bir başka avdan ise yanında Martin Longbow ile dönüşünü ve babasının durmadan onun avladığı koca geyikten söz edişini hatırladı. Annesinin öldüğünü öğrendiği zamanki acısını da belli belirsiz hatırlıyordu, ama bu zamanın küllendirdiği, uzak bir anıydı. Birdenbire, babasının Kral'ın sarayında öfkelenişinin görüntüsü gözlerinin önünde canlandı ve Arutha ağır ağır bir of çekti. "Nihayet," dedi kendi kendine, "dilediklerinin büyük bir kısmı gerçekleşti, Baba. Rodric öldü, Guy da onurunu yitirdi."

"Arutha?" dedi salonun diğer ucundan gelen bir ses.

Arutha başını kaldırdı: Kapıya giden yolun gölgeleri arasından Anita belirdi, saten terlikli ayaklan salonda yürürken hiç ses çıkarmıyordu.

Düşüncelere dalınca, Arutha onun girdiğini fark edememişti. Akşam, salonu kesif bir karanlığa boğduğu için, Anita küçük bir fener taşıyordu.

"Hizmetçiler seni rahatsız etmek istemediler, ama ben karanlıkta seni göremedim," dedi. Onu görmek Arutha'nın hoşuna gitmiş, geldiğine sevinmişti. Anita, Arutha'nın tanıdıkları arasında, sakin ve durgun mizacının ötesini görebilen ilk kişiydi. Ruh hallerini, kendisini çocukluğundan beri tanıyanlardan bile daha iyi anlıyor ve onu rahatlatacak doğru sözcükleri bularak neşelendiriyordu.

Cevap vermesine fırsat bırakmadan, "Haberi duydum, Arutha," dedi. "Çok üzüldüm."

Arutha ona gülümsedi. "Daha kendi babanın ölümünün acısı geçmeden, benim acımı paylaşıyorsun. Çok iyisin."

Erland'ın ölüm haberini, bir hafta önce Krondor'dan gelen bir gemi getirmişti. Anita başını salladı, yumuşak, kızıl saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu. "Babam yıllardır çok hastaydı. Bizi ölümüne hazırladı. Zindana atıldığında da, bunun olacağı kesin sayılırdı. Krondor'dan ayrılırken bunu biliyordum."

"Yine de güçlüsün. Umarım ben de buna dayanabilirim. Yapılacak öyle çok şey var ki."

Kız usulca konuştu. "Bence bilge yöneticiler olacaksınız, Lyam Rillanon'da, sen de Krondor'da."

"Ben mi? Krondor'da mı? Bunu düşünmemeye çalışıyordum."

Kız yanına, sarayda Carline'in babasının yanında oturduğu tahta oturdu. Uzanıp elini, Arutha'nın tahtın kolunda duran elinin üzerine koydu. "Düşünmelisin. Lyam'dan sonra, tacın Veliahtı sensin. Veliahttın makamı da, Krondor Prensliği'dir. Orayı yönetecek senden başkası yok."

Arutha huzursuzlanmıştı. "Anita, ben hep günün birinde orta halli bir kalenin kontu olmayı ya da Sınır Baronları'ndan birinin ordularında subay olarak bir kariyer yapmayı düşündüm. Yöneticilik aklımdan bile geçmedi. Crydee Dükü olmayı bile hoş karşılayacağımı söyleyemem, hele ki Krondor Prensliği'ni. Ayrıca, Lyam'ın evleneceğine de eminim -kızların gözleri hep onun üzerindedir, Kral olunca da bir tanesini seçer muhakkak. Bir oğlu olunca da, çocuk Krondor Prensi olacaktır. "

Anita başını sertçe salladı. "Hayır, Arutha. Şu anda yapılması gereken çok iş var. Batı Krallığı'nın güçlü bir ele ihtiyacı var, senin eline. Bir başka Vali gelecek olursa güven kazanamaz, çünkü her lord, adı geçen diğerlerinden kuşkulanır. Bu, sen olmalısın."

Arutha genç kadını süzdü. Crydee'de geçirdiği beş ay boyunca onunla giderek daha ilgilenir olmuş, ama bir arada oldukları zaman doğru sözcükler bir türlü gelmemiş, duygularını ifade edememişti. Anita her gün biraz daha güzel bir kadına dönüşüyor, çocukluktan biraz daha çıkıyordu. Hâlâ küçüktü ve bu Arutha'yı rahatsız ediyordu. Savaş devam ettiği sürece, Anita'nın o gece Deniz Kırlangıcı'nda açıkladığı, babalarının olası bir evlilik hakkındaki planlarını aklına getirmemişti. Artık barış yapılıyordu ve bu mesele bir anda Arutha'nın karşısına dikilmişti.

"Anita, söylediğinde doğruluk payı var, ama tahtta senin de hakkın var. Babanın evliliğimiz hakkındaki planının, senin

Krondor tahtındaki hakkını güçlendirmek için olduğunu söylememiş miydin?"

Kız iri, yeşil gözleriyle ona baktı. "O, Guy'ı şaşırtmak için bir plandı. Rodric bir veliaht bırakmadan ölecek olursa, babanın ya da erkek kardeşinin taç üzerindeki haklarım güçlendirmek içindi. Artık o planlara uymana gerek kalmadı."

"Krondor'un başına geçecek olursam, ne yapacaksın?"

"Annemle benim başka mülklerimiz var. Gelirimizle pekâlâ geçinebileceğimize eminim."

İçindeki duygularla mücadele eden Arutha, ağır ağır konuştu. "Bunu iyice düşünüp değerlendirecek zamanım olmadı. Krondor'a son gittiğimde, şehirler hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim, yönetmek konusunda ise ondan da azını.

"Sen bu tür işlerden anlayacak şekilde yetiştirilmişsin. Ben... ben yalnızca ikinci oğuldum. Eğitimim yetersiz."

"Hem burada, hem de Krondor'da sana danışmanlık yapacak birçok değerli adam var. Olanları iyi değerlendiriyorsun, Arutha, yapılması gereken şeyi görme yeteneğin ve harekete geçecek cesaretin var. Krondor'a iyi bir Prens olursun."

Kalkıp, Arutha'yı yanağından öptü. "Kardeşine en iyi şekilde nasıl hizmet edeceğini düşünecek zamanın var, Arutha. Bu yeni sorumluluğun seni ezmesine izin verme."

"Deneyeceğim. Yine de, yanımda olduğunu bilirsem kendimi daha iyi hissederim -yani senin ve annenin," diye ekledi apar topar.

Kız sıcak bir ifadeyle gülümsedi. "Tavsiyemize ihtiyaç duyacak olursan, yakınında olacağız, Arutha. Büyük olasılıkla Krondor yakınındaki tepelerde

bulunan malikânemizde kalırız, saraydan atla yalnızca birkaç saat uzaktadır. Bildiğim tek yurt Krondor, Annem de genç kızlığından beri başka bir yer görmemiş. Bizi görmek isteyecek olursan emretmen yeter, saraya gelmekten mutlu oluruz. Sen de makamının sorumluluklarından biraz olsun kaçmak istersen, kapımız her zaman açık."

Arutha kıza gülümsedi. "Sanırım düzenli olarak ziyaretçiniz olacağım, umarım sizleri bıktırmam." "Asla, Arutha."

Tomas platformda yalnız başına durmuş, dalların arasından yıldızları izliyordu. Elf duyuları ona, arkadan birinin yaklaştığını söylüyordu. Başıyla efsuncuyu selamladı. "Ben henüz yirmi beş yıldır yaşıyorum, Macros, ama çağların anılarını taşıyorum. Tüm yetişkin yaşamında savaşta geçti. Bir düş gibi."

"Bu düşü bir kâbusa dönüştürmeyelim."

Tomas efsuncuyu süzdü. "Ne demek istiyorsun?"

Macros bir süre hiçbir şey söylemedi, Tomas da sabırla konuşmasını bekledi. Efsuncu nihayet konuştu. "Yapılması gereken bir şey var, Tomas, bu savaşı bitirmek de sana düşüyor."

"Sözcüklerinin tonu hoşuma gitmedi. Savaşın sona erdiğini söylediğini sanıyordum."

"Lyam ile İmparator'un buluşacakları gün, elfler ile cüceleri meydanın batısında mevzilendirmen gerek. Hükümdarlar meydanın ortasında buluştukları anda, ihanet olacak."

"Ne ihaneti?" Tomas'ın öfkesi yüzünden belli oluyordu.

"Daha fazlasını söyleyemem, yalnızca şunu bil ki, Ichindar ve Lyam oturdukları anda, tüm kuvvetlerinle Tsuranilere saldırmalısın. Midkemia tamamen yok olmaktan ancak bu şekilde kurtulabilir."

Tomas'ın yüzünden kuşkulu bir ifade geçti. "Fazla bir şey vermeyen biri için çok şey istiyorsun."

Macros doğrularak değneğini, asasını tutan bir hükümdar gibi bir yanına aldı.

Koyu gözleri kısıldı ve kaşları, kemerli burnunun üzerinde birleşti. Sesi sertleşmedi, ama sözcükleri öfkeyle alev alevdi. Karşısında Tomas bile huşuya yakın bir hisse kapıldı.

"Fazla mı!" dedi dişlerinin arasından. "Sana her şeyi veren benim, Valheru! Yıllarca süren çalışmaların sonucunda buradasın. Hayatımın hiç bilemeyeceğin kadar uzun bir kısmı, senin gelişine hazırlanmakla geçti.

Rhuagh'ı yenip, sonra da onun dostluğunu kazanmasam, Mac Mordain Cadal madenlerinden asla sağ çıkamazdın. Ashen-Shugar'ın zırhını ve kılıcını hazırlayan, yüzyıllar sonra senin bulman için Tholin'in Şahmerdanı ile ejderhaya olan hediyemin yanına bırakan bendim. Seni bu yola sokan bendim, Tomas. Yıllar önce sana yardıma gelmesem, Elvandar şimdi bir harabe olurdu. Senin için çalışanların yalnızca Tathar ve Elvandar'ın diğer Efsunörücüleri olduğunu mu sanıyorsun? Son dokuz yıldaki yardımlarım olmasa, ejderhanın armağanlarının etkisi altında çoktan yok olmuş olurdun. Ancak benim yapabileceğim müdahale olmadan, böylesine kadim ve güçlü bir büyü karşısında hiçbir insanoğlu dayanamazdı. O düş gezileriyle geçmişe doğru sürüklendiğinde, seni bugüne döndüren, aklını başına getiren bendim." Efsuncunun sesi yükseldi. "Sana Ashen-Shugar'ı etkileyecek gücü veren bendim! Sen benim aracımdın!" Tomas, efsuncunun sözlerindeki kontrollü öfke karşısında geriledi. "Hayır, Tomas, sana fazla bir şey vermedim. Sana her şeyi verdim!"

Tomas, Mac Mordain Cadal'da zırhı giydiğinden beri ilk kez korkuyu tattı. Bir anda sihirbazın ne kadar büyük bir gücü olduğunu ve Macros'un canı isterse, kendisini küçük bir ısırgan böcekmişçesine ezebileceğini, benliğinin en temel dokusunda hissetmişti. Sesinde kontrollü bir korkuyla, "Kimsin sen?" diye sordu.

Macros'un öfkesi geçti. Bir kez daha değneğine yaslandı ve Tomas'ın korkuları, korkularına ait anılarıyla birlikte uçup gitti. Macros kıkırdayarak, "Zaman zaman kendimi kaybediyorum," dedi. "Beni bağışla." Ardından yine ciddileşti. "Bunu senden bir minnet borcu olarak istemiyorum. Yaptıklarım yapılmıştır, bana bir borcun yok. Ama şunu bil: Hem Ashen-Shugar denilen yaratık, hem de Tomas adlı çocuk, bu dünya için sonsuz bir sevgiyi paylaşıyorlardı; ne birbirlerini, ne de birbirlerinin hislerini anlayamasalar da, her biri bu sevgiyi kendince duyuyordu. Sen ise, yurt sevgisine her iki açıdan da sahipsin: Valheru'nun koruma ve kontrol etme arzusu ve kaleden gelen çocuğun besleyip yeşertme arzusu. Ama sana verdiğim bu görevi başaramayacak olursan, zamanı geldiğinde gerekli kararlılığı gösteremezsen, acı bir mutlakıyetle bil ki, üzerinde durduğumuz bu dünya kaybolacak, bir daha anılmamak üzere. En kutsal yemini ederim ki, gerçek budur."

"O halde söylediğin gibi yapacağım."

Macros gülümsedi. "Öyleyse karına dön, Elvandar'ın Prens Eşi, ama zamanı gelince de, ordun yerini alsın. Ben Taş Dağı'na gideceğim, Harthorn ile askerleri de sana katılacaklar. Her kılıç ve savaş gürzüne ihtiyaç var."

"Seni tanıyacaklar mı?"

Macros Tomas'a baktı. "Kuşkun olmasın, Elvandarlı Tomas, beni çok iyi tanıyacaklar."

"Elvandar'ın tüm kuvvetlerini toplayacağım, Macros." Sesinde acı bir ton belirdi. "Ve bu savaşı sonsuza dek sona erdireceğiz."

Macros değneğini savurdu ve gözden kayboldu. Tomas uzunca bir süre yalnız başına bekledi, içinde yeni beliren bir korkuyla savaşıyordu, bu savaşın sonsuza dek süreceğine dair bir korku.

İHANET

ORDULAR YÜZ YÜZE DURMUŞLARDI.

Yıllanmış askerler, açık vadi arazisinin karşı yakalarından birbirlerini süzüyorlardı; dokuz yılı aşkın süredir savaştıkları bir düşmanın yanında kendilerini rahat hissetmeye pek de hazır değillerdi. Her iki taraf da, Krallık'ın soylularını ve İmparatorluk'un klanlarını temsil eden şeref birliklerinden oluşuyordu. İki tarafın sayısı da bin adamdan fazlaydı. Tsurani istila ordusunun son kalanları da şimdi gediğe girip Kelewan'a dönüyorlar, geride yalnızca İmparator'un onur birliğini bırakıyorlardı. Krallık ordusunun kampları ise, vadiye açılan iki geçidin ağzında hâlâ duruyordu ve antlaşma imzalanana dek de geri çekilmeyeceklerdi. Yeni oluşan güven duygusuna ihtiyatla yaklaşılıyordu.

Vadinin Krallık tarafında Lyam beyaz bir savaş atının üzerinde, İmparator'un gelmesini bekliyordu. Yanında da Krallık'ın soyluları atlarının üzerinde bekliyorlardı, zırhları temizlenip cilalanmıştı. Özgür Şehirler'in milisleri ve Natalli Korucular da yanlarındaydılar.

Arazinin karşı yakasından borazan sesleri duyuldu ve gedikten çıkan İmparator'un heyeti göründü. Heyet Tsurani birliklerinin başına doğru ilerlerken, sancakları hafif rüzgârla dalgalanıyordu.

İki hükümdarın arasındaki yüzlerce metrelik yolu yürümeye başlayan haberciyi bekleyen Prens Lyam, yanında at üzerinde duranlara döndü. Pug, Kulgan, Meecham ve Laurie, Krallık'a yaptıkları hizmetlerden ötürü şeref yerlerini almışlardı. Kont Vandros ve önde gelen birçok subay daha yakınındaydılar. Lyam'ın hemen yanında ise, heyecanla kıpırdanıp duran kestane rengi bir savaş atının üzerindeki Arutha vardı.

Pug etrafına bakınınca, kaderlerinde çok önemli bir yer tuttuğu iki büyük devletin tüm sembollerinin görüntüsü karşısında sersemletici bir hisse kapıldı. Açık arazinin karşı tarafında İmparatorluk'un, her biri tanıdık olan güçlü ailelerinin sancaklarını görebiliyordu: Kedalar, Oaxatucanlar,

Minwanabiler ve diğerleri. Ardında ise batıdaki Crydee'den, doğudaki Ran'a kadar Krallık'taki tüm dukalıkların sancakları dalgalanıyordu.

Kulgan eski öğrencisinin bakışlarının dalıp gittiğini fark etti ve elindeki uzun değneği omzuna dokundurdu. "İyi misin?"

Pug döndü. "İyiyim. Yalnızca bir an anılara dalıp kendimi kaybettim. Bu günü görmek, bir bakıma çok tuhaf. Savaşta her iki taraf da katı birer düşmandı, benimse her iki ülkeyle de bağlarım var. Henüz keşfedilecek duygularım olduğunu anlıyorum."

Kulgan gülümsedi. "İç gözlem için bol bol zamanın olacak. Belki Tully ve ben de yardımcı olabiliriz." İhtiyar rahip barış toplantısını kaçırmak istememiş, zorlu yolculukta Arutha'ya eşlik etmişti. Ancak eyer üzerinde geçen on dört günün bedeli ağır olmuştu ve şu anda Lyam'ın çadırında hasta yatıyordu. Yine de kraliyet heyetine eşlik etmeye kararlı olduğundan, çadırda kalması için Lyam'ın emir vermesi gerekmişti.

Tsurani habercisi Lyam'ın önüne gelmişti. Tam bir eğilişle selam verdikten sonra, Tsurani dilinde bir şeyler söyledi. Pug, tercüme etmek üzere atıyla öne çıktı. "Diyor ki, 'Doksanbirinci İmparator, Cennetin Işığı ve tüm Tsuranuanni halklarının Hükümdarı olan Majesteleri İmparator Ichindar, Krallık olarak bilinen toprakların hükümdarı olan, Sayın Majesteleri Prens Lyam biraderine sevgilerini sunuyor. Prens kendisinin vadinin ortasında ona katılma teklifini kabul edecek mi acaba?' "

Lyam, "Ona de ki," dedi, "ben de sevgilerimi yolluyorum ve kararlaştırılan yerde onunla buluşmaktan memnuniyet duyacağım." Pug söylenenleri, Tsuranilere uygun bir resmiyet içinde tercüme etti ve haberci yine tam bir eğilişle selam vererek, kendi hatlarına döndü.

İmparator'un tahtırevanının taşınmaya başladığını gördüler. Lyam, muhafızlarının da kendisine eşlik etmelerini işaret etti ve onlar da vadi zemininin ortasında İmparator'la buluşmak üzere hareket ettiler. Pug, Kulgan ve Laurie de şeref muhafızlarıyla birlikte geliyorlardı; Meecham ise askerlerin yanında kalmıştı.

Buluşma yerine ilk gelen taraf olan Krallık atlıları, imparatorluk tarafının yaklaşmasını beklediler. Tahtırevan, boy ve görünümlerinin birbirine yakınlığına göre seçilmiş yirmi kölenin sırtında taşınıyordu. Ağır, altın işlemeli tahtırevanı taşımakta zorlanan iri kasları gerilmişti. Son derece değerli ve güzel taşlarla bezenmiş, altın kakmalı ahşap desteklerden beyaz

tüller sarkıyordu. Nadir altın ve değerli taşlar güneş ışınlarını yansıtıyor, pırıl pırıl parlıyorlardı.

Tahtırevanın ardından, İmparatorluk'un en güçlü ailelerinin temsilcileri, Savaş Şefleri geliyorlardı. Beş kişiydiler, her aileden yeni Savaş Lordu adayı olarak bir kişi vardı.

Tahtırevan indirildi ve Tsuranuanni halklarının İmparatoru olan Ichindar dışarı çıktı. Tsuranuanni ölçülerine göre paha biçilmez, altın bir zırh giymişti. Başında, aynı metalle kaplanmış, sorguçlu bir miğfer vardı. Kendisini karşılamak üzere atından inmiş olan Lyam'a yaklaştı. Tercümanlık yapacak olan Pug da atından inip, iki hükümdarın yanına gitti. İmparator onu başıyla selamladı.

Lyam ve Ichindar birbirlerini süzdüler, ikisi de diğerinin gençliği karşısında şaşırmış gibiydi. Ichindar, yeni Veliaht'tan yalnızca üç yaş büyüktü.

Lyam, İmparator'u dostluk ve barış umuduyla karşıladığını söyleyerek başladı. Ichindar da aynı şekilde karşılık verdi. Ardından Cennetin Işığı bir adım yaklaşıp elini uzattı. "Bildiğim kadarıyla sizde âdet böyleymiş?"

Lyam, Tsuranuanni İmparatoru'nun elini sıktı. Bir anda gerginlik çözüldü ve vadinin her iki yanından da alkışlar yükseldi. İki genç hükümdar gülümsüyorlar, birbirlerinin elini sımsıkı tutuyorlardı.

"Bu iki halk için de uzun bir barışın başlangıcı olsun," dedi Lyam.

"Barış Tsuranuanni için yeni bir şey," diye cevap verdi Ichindar, "ama çabuk öğreneceğimize eminim. Yüce Konseyim, yaptıklarım yüzünden ikiye bölündü. Umarım ki, ticaret ve birbirimizden öğreneceklerimiz sayesinde kazanacağımız refah, bizleri birbirimize yaklaştırır."

"Bunu ben de diliyorum," dedi Lyam. "Ateşkesi pekiştirmek için, size bir armağan yaptırdım." Bir işareti üzerine, Krallık hatlarından bir asker çıktı, ardından güzel bir siyah savaş atı getiriyordu. Atın sırtında altın işlemeli siyah bir eyer vardı ve eyerde, kabzası ve kını mücevherlerle bezenmiş, geniş bir kılıç asılıydı.

Ichindar atı biraz kuşkuyla süzdü, ama kılıcın işçiliğine hayran olmuştu. Koca kılıcı tartarak, "Beni onurlandırıyorsunuz, Prens Lyam," dedi.

Ichindar dönüp muhafızlarından birine işaret etti ve adam bir sandığın getirilmesini emretti. İki köle sandığı getirip İmparator'un önüne koydular. Ngaggi ağacından oyulmuş, koyu ve güzel bir de cila vurulmuştu. Üzeri, Tsurani hayvan ve bitkilerinin yarım kabartmalarıyla süslenmişti. Her biri

açık ve koyu tonlarla ustaca belirtilmişti, ayrıntıları âdeta gerçek gibiydi. Bu bile başlı başına güzel bir hediye sayılırdı ki, kapağı açıldı ve sandığın, her biri başparmaktan daha büyük olan, son derece zarif kesimli değerli taşlarla dolu olduğu görüldü güneşin altında ışıl ışıl parlıyorlardı.

İmparator, "Yüce Konsey'i tazminat konusunda ikna etmek kolay olmadı," dedi, "şu sıralarda ilişkilerimiz de pek iyi değil, ama bu olayı pekiştirecek bir armağana onlar bile karşı çıkmadı. Umarım bu, ülkemin neden olduğu zararın giderilmesine biraz olsun yardımcı olur."

Lyam hafifçe eğilerek selam verdi. "Çok cömertsiniz, teşekkürler. İçecek bir şeyler almak için bana katılır mısınız?" İmparator onayladı ve Lyam, bir köşk çadırın kurulmasını emretti. Bir düzine asker dörtnala gelip atlarından indiler. Birçoğu direkler ve rulolar halinde malzemeler taşıyorlardı. Kısa sürede büyük, tek taraflı bir köşk çadırı dikilmişti. Tentenin altına sandalyeler ve bir masa yerleştirildi. Diğer askerler de şarap ve yiyecekler getirip, masanın üzerine koydular.

Pug İmparator, Arutha da ağabeyi için geniş minderli birer sandalye çektiler. İki hükümdar da oturdular, Ichindar, "Bu, tahtımdan çok daha rahat," dedi. "Bir minder yaptırmalıyım."

Şaraplar koyuldu ve Lyam ile İmparator kadeh kaldırdılar.

Ardından, barışa kadeh kaldırılması önerildi. Orada bulunan herkes buna içti.

Ichindar Pug'a döndü. "Yüce, anlaşılan bu buluşmamız, çevremizdekiler için son buluşmamızdan daha yararlı olacak."

Pug başını eğdi. "Buna eminim, Majesteleri. Umarım İmparatorluk Oyunları'nda verdiğim rahatsızlık bağışlanmıştır."

İmparator kaşlarını çattı. "Rahatsızlık mı? Daha ziyade bir yıkım demek gerek."

Pug söylenenleri diğerleri için tercüme ederken, Ichindar acı acı gülümsedi. "Bu Yüce, İmparatorluğuma birçok yenilik getirdi. Korkarım ki yaptıklarının sonucunu, adı unutulduktan çok uzun süre sonra bile görmeye devam edeceğiz. Yine de, bu geçmişte kaldı. Şimdi geleceğe bakalım."

İki hükümdar, dünyaları arasında bir ilişki kurmanın en iyi yolu üzerinde tartışmaya koyulurlarken, her iki kampın şeref konukları köşk çadırında bekliyorlardı.

Tomas köşk çadırını izliyordu. Calin ve Dolgan her iki yanında bekliyorlardı. Arkalarında iki binden fazla elf ve cüce hazır bekliyordu.

Vadiye Kuzey Geçidi'nden girmiş, toplanmış olan Krallık kuvvetlerinin yanından geçmişlerdi. Açıklığın çevresini dolaşıp, olanları açıkça izleyebilecekleri batı ormanlarında buluşmuşlardı.

Tomas yoldaşlarına, "Bir hile belirtisi göremiyorum," dedi.

İkinci bir cüce, Taş Dağlı Harthom, onlara yaklaştı. "Evet, elf çocuğu. Efsuncunun uyarısına rağmen, her şey sakin görünüyor."

Birdenbire arazinin karşı tarafında bir ısı dalgalanması belirip, görüşleri dalgalanıp bulanır gibi oldu; ardından Tomas ve diğerleri, Tsurani askerlerinin silahlarını çektiklerini gördüler.

Tomas arkasındakilere dönüp, "Hazır olun!" dedi.

Bir Krallık askeri atıyla köşk çadırına doğru yaklaştı. Tsurani lordları ona kuşkuyla baktılar, o ana dek çadıra yaklaşan askerler yalnızca yiyecek ve içecek getirenler olmuştu.

Adam, "Majesteleri!" diye bağırdı. "Tuhaf bir şeyler oluyor."

"Ne?" dedi Lyam, adamın telaşlı halinden rahatsız olmuştu.

"Bulunduğumuz yerden, ormanlardan batıya doğru ilerleyenler olduğunu görebiliyoruz."

Lyam ayağa kalkınca, ağaçların yanında hareket eden figürler gördü. Bir an sonra, Pug konuşulanları İmparator'a tercüme ederken Lyam, "Bunlar cüceler ve elfler olmalı," dedi. Ichindar'a döndü. "Elf Kraliçesi ve cüce Savaş Şefleri'ne de barış haberini göndermiştim. Onlar yaklaşıyor olmalılar."

İmparator, Lyam'ın yanına gelip, ormanı inceledi. "Neden ağaçların arasında duruyorlar? Neden saklanıyorlar?"

Lyam atlıya döndü. "Git ve ağaçların arasındakilere yanımıza gelmelerini söyle."

Muhafız söyleneni yaptı. Ormana kadar olan yolun yarısını almıştı ki, ağaçların arasından bir haykırış koptu ve yeşiller giymiş elflerle zırhlı cüceler koşarak ileri fırladılar. Savaş çığlıkları ve haykırışlar her yanı sardı. Ichindar koşarak yaklaşan figürlere şaşkınlıkla baktı. Adamlarının çoğu silahlarını çekmişlerdi. Tsurani hatlarından bir asker koşarak köşk çadırına yaklaştı ve "Majesteleri, mahvolduk," diye bağırdı. "Bu bir tuzak!"

Tüm Tsuraniler silahlarını çekip gerilediler. Ichindar, "Siz barış antlaşmalarını böyle mi yaparsınız?" diye bağırdı. "Sözler verirken, bir yandan da hain planlar yaparak?"

Lyam ne söylediğini anlamamıştı, ama ses tonundan ne demek istediği anlaşılıyordu. Pug'ın koluna yapışarak, "Ona bununla bir ilgim olmadığım söyle!" dedi.

Pug çadırın etrafını saran patırtıda sesini yükseltmeye çalıştı, ama Tsurani soyluları Cennetin Işığı'nın çevresini sararak geriliyorlar, Tsurani saflarındaki askerler de Ichindar'ın korumasına katılmak için koşuyorlardı.

Tsurani askerleri yaklaşırlarken Lyam, "Geriye! Geriye, kendi saflarımıza!" diye bağırdı. Midkemialılar hemen atlarına bindiler.

Pug gürültünün içinde Ichindar'ın, "Seni hain, gerçek yüzünü gösterdin!" diye bağırdığını duydu. "Tsuranuanni, onura olmayanlarla asla anlaşma yapmaz. Krallığınızı yerle bir edeceğiz!"

Elflerle cücelerin Tsurani askerleriyle çarpışmaya girmeleriyle birlikte savaş sesleri yükseldi. Lyam ve diğerleri de oturmuş, savaşa katılmak için bekleyen askerlerinin yanına doğru at sürdüler. Lyam dizginleri çekerken Lord Brucal, "Saldıralım mı, Majesteleri?" dedi.

Lyam başını salladı. "Bu ihanetin bir parçası olacak değilim."

Karşısındaki manzaraya baktı. Elfler ve cüceler, Tsuranileri gedik makinesine geri sürüyorlardı. İmparator ve muhafızları bir daire çizerek çarpışmadan kaçınıyorlar, bin şeref muhafızını saldırganlarla aralarında tutuyorlardı. Kaçanların gedikte kayboldukları görülebiliyordu.

Bir an sonra gedikten Tsurani askerleri fırladı. Saldırganları karşılamak üzere ileri atıldılar. Çökmekte olan Tsurani hattı toparlandı, ardından da elflerle cüceleri geri püskürtmeye başladı.

Arutha atını Lyam'ınkinin yanına sürdü. "Lyam! Saldırmalıyız. Elflerle cüceler fazla dayanamazlar. O gediğin diğer tarafında, yalnızca bir adım ötede on bin Tsurani askeri var. Bu lanet savaşı sona erdirmeyi umuyorsan, o makineyi ele geçirmeli ve elimizde tutmalıyız."

Pug kendi atını Lyam'ın bineğinin diğer tarafına yaklaştırdı. "Lyam!" diye bağırdı. "Arutha'nın dediğini yapmalısın."

Genç Veliaht hâlâ kararsızdı. Pug sesini daha da yükseltti. "Şunu anlaman gerekiyor: Dokuz yıldır, İmparatorluk'un kudretinin yalnızca bir parçasını gördünüz, yalnızca Savaş Partisi klanına ait olanlarını. Şimdiye dek birçok gizli dostunuz vardı ve Krallık'a karşı büyük bir harekette bulunulmasına engel oluyorlardı. Şimdi ise bu ihanet, İmparatorluk'taki tüm klanların, emirlerine tartışmasız uyacakları tek adamı öfkelendirdi. Ichindar, her bir Tsuranuanni klanının saldırmasını emredebilir!

"Tüm cephelerde birden otuz binden fazla adamla hiç savaşmadınız. Yarın o otuz bin kişi bu vadiye geri dönebilir. Bir haftada sayıları iki katına çıkar. Lyam, adamın nasıl bir güce sahip olduğunu bilmiyorsun. Bir yıl içinde karşımıza bir milyon adam ve bin büyücü çıkarabilir! Harekete geçmelisin!"

Lyam gergin bir halde oturuyordu, yaşadığı anın acısı yüzünden belliydi. "Bize yardım edebilir misin?"

"Makineye ulaşmam için bir yol açabilirsen edebilirim, ama gediği kapatacak gücüm var mı, bilemiyorum. Başka güçlerim var, ama üzerimdeki şartlanmayı yenip İmparator'a karşı gelsem ve buradaki tüm adamları öldürsem bile bunun pek bir yararı olmaz, çünkü bir adım ötemizde daha büyük bir ordu var."

Lyam başıyla onayladı. Ağır ağır Arutha'ya döndü. "Kuzey ve Güney geçitlerine atlı haberciler gönderin. Krallık Orduları silah başına." Arutha dönüp bağırarak emri verdi ve atlılar, her iki geçide doğru da hızla yola koyuldular.

Lyam Pug'a döndü. "Yardım edebileceksen et, ama yol güvenli olana dek bekle. Bu dünyada sanatının tek ustası sensin." Laurie, Meecham ve Kulgan'ı göstererek, "Onlar da savaştan uzak dursunlar," dedi, "bu işte yerleri yok. Geride kal, eğer yenilecek olursak, sanatını kullanıp Krondor'a git. Carline ile Anita'nın doğuya, büyük amcaları Caldric'in yanına gitmeleri gerek, çünkü Tsuraniler Batıyı mutlaka ele geçirirler." Kılıcını çekip, hareket emri verdi.

Bin atlı ileri çıktılar, hızla yol alırken subaylar safları düzgün tutmak için bağırarak emirler yağdırdıkça giderek hareketlenen çelik bir duvar gibiydiler. Ardından Lyam saldırı işareti verdi ve atlılar, safları dağılarak açıklığın öte yanındaki Tsuranilere saldırdılar. Tsuraniler atlıların gümbürtüsünü duydular ve birçoğu elflerle cüceleri bırakıp gerileyerek bir kalkan duvarı oluşturdular. Kraliyet atlıları duvarla çarpışırlarken Pug, Laurie, Meecham ve Kulgan onları izliyorlardı. Uzun mızraklar bükülüp kırılıyor, atların ve insanların çığlıkları duyuluyordu. Adamlar öldükçe kalkan duvarında açılmalar oluyor, ama başkaları fırlayıp boşlukları dolduruyordu, sonunda Krallık ordusu püskürtüldü. Lyam kuvvetlerini toplayıp bir kez daha saldırdı ve bu defa duvarı yıkmayı başardı.

Pug Tsurani kuvvetlerinin sağ kanadının, atlıların karşısında gerilediklerini görebiliyordu, ama İmparator askerlerini dengede tutuyor ve

hattın merkezi dayanıyordu. Pug, Tsurani soylularının İmparator'a kaçması için yalvardıklarını, o kadar uzaktan bile görebiliyordu.

İmparator kılıcını çekmiş, bağırarak sağa sola emirler yağdırıyordu. Savaş meydanını terk etmeyi reddediyordu. Adamlarına sık bir çember oluşturtarak gedik makinesini koruyor, böylece Kelwan'dan bu vadiye başka adamlar da dönebiliyordu. Bakınca, gedikten giderek daha fazla sayıda adamın gelmeye başladığını gördü. Yakında, Krallık'ın küçük kuvvetini yenmeye yetecek sayıda adam gelmiş olacaktı.

Ayaklarının altında hafif bir titreşim hissetti, ardından Tsurani lordlarından biri, İmparator'a arkasını işaret etti. Ichindar, kuzeydeki ağaçların arasından yüzlerce atlının belirdiğini gördü. Lyam'ın çağrısına ilk cevap verenler, kuzey atlı birlikleri olmuştu. İmparator yeni gelen askerleri, bu yeni tehdidi karşılamak üzere kuzeye yönlendirdi.

Sol taraftan gelen bir bağırış, dönmesine neden oldu. Beyaz ve altın renkler içindeki uzun boylu bir savaşçı, Tsurani muhafızlarını buğday gibi biçerek, doğruca Cennetin Işığı'na yaklaşıyordu. Tüm Tsurani lordları onu engellemek için fırladılar. Bir klan Kuvvet Lideri yanında kaldı. İmparator'a doğru koşarak, "Majesteleri, gitmelisiniz," dedi. "Ancak kısa bir süre dayanabiliriz. Sizi yitirirsek İmparatorluk yüreğini yitirmiş olur ve tanrılar bize sırt çevirir."

İmparator onu itip geçmeye çalışırken, altın-beyaz renkli dev, bir Tsurani lordunu daha biçti. Subay, "Tanrılar affetsin," diyerek kılıcının düz tarafını Ichindar'ın ensesine indirdi. İmparator yere yığılınca Kuvvet Lideri askerlere, onu gedikten taşımaları için bağırdı. "İmparator yaralandı! Onu güvenli bir yere götürün!" Askerler hiçbir şey sormadan mutlak hükümdarı kaldırıp, makineye taşıdılar.

Bir Hücum Kolu Lideri, Kuvvet Lideri'nin yanına koşarak, "Efendim, tüm lordlarımız öldürüldü!" diye bağırdı. Kuvvet Lideri, sayıları çok fazla olan Tsurani askerlerinin uzun boylu savaşçıyı gerilemeye zorladıklarını, ama daha önce İmparator'un yanında olan tüm küçük Savaş Şeflerini öldürmüş olduğunu gördü. Bir an dönüp bakınca, Ichindar'ı taşıyan muhafızların gediğin uzak ucunda gözden kaybolduklarını ve İmparator'un artık güvende sayıldığını gördü. Yitirecek başka zaman olmadığını anlayan Kuvvet Lideri; "Artık Kuvvet Komutanı benim!" dedi. "Sen de İkinci Komutan'sın. Kuzeye daha fazla adam!" Atlılar Kuzey Geçidi'nden dörtnala

gelirlerken, adam hemen kuzey hattına daha fazla asker yollamak üzere fırladı.

Kuzeyden gelen hücum kolu, gök gürültüsünü andıran bir gümbürtüyle Tsurani mevziisine saldırdı. Alelacele dikilmiş kalkan, duvarı dalgalandı, ama direndi. Kuvvet Komutanı çevresine bakındı ve yeterli takviye kuvvetleri gelinceye dek direnebilmeleri için dua etti.

Pug ve üç arkadaşı, kuzeyden gelenlerin kalkan duvarına çarpışını görüyorlardı. Mızraklar çarpışıyor, atlar düşüyor, ayaklar altında ezilen adamlar haykırıyorlardı. Duvar yine de direniyordu, Krallık kuvvetleri yeni bir saldırı için toparlanmak üzere çekildiler. Lyam'ın komutasındaki kuvvetler geri püskürtülüyorlardı; o da saldırıyı kuzeyden gelen saldırıyla koordineli olarak yapabilmek için geri çekilme emri vermişti. Batıda ise Tomas'ın idaresindeki elfler ve cüceler, Tsuranilerin tam ortasındaydılar ve onlara bir hayli güçlük çıkarıyorlardı, ama onlar da yavaş yavaş geri sürülüyorlardı.

Atlılar geri çekilince, Tsuraniler dikkatlerini elfler ile cücelere çevirdiler. Kuzey ve güney kalkan mevzilerinin arkasında olanlar yerlerini terk edip, batı kanadındaki yoldaşlarına yardıma koştular.

Bunu gören Meecham, "Elfler çekilmezlerse, Tsuraniler onları ezecek," diye gözlemledi. Sanki söylediğini duymuşlar gibi, dört adam batı kuvvetlerinin çöküşüne şahit oldular. Elfler ve cüceler, elf okçularının koruması altında geri çekiliyorlardı.

Kulgan Pug'a, "Bu gecikme Tsuranilerin işine yarayacak," dedi. Tsurani askerlerinin gedikten bir sel gibi geldiklerini görebiliyorlardı. "Lyam bir sonraki saldırının ardından makineye erişemezse, biz zayıfladıkça Tsuraniler güçlenecek."

"Onları ancak gediğin ağzına okçular yerleştirebilirse oyalayabilir," dedi Pug. "Oradan gelecek düzenli bir ok yağmuru, onları bir tür set dikmeye yetecek kadar uzun süre oyalar. O zaman da onun çalışmasına engel olabiliriz."

"Yok edilemez mi?" diye sordu Laurie. "Diğer yol çok riskli."

Pug bir an sessiz kaldı. "Güçlerimin gediği yok etmeye yetip yetmeyeceğini bilemiyorum. Ama sanırım bunu denemenin zamanı geldi."

Atını mahmuzlamak üzereyken, arkalarından bir ses çınladı: "Hayır!"

Hepsi birden döndüler ve arkalarında, daha bir an öncesine dek kimsenin olmadığı yerde, kahverengiler giymiş, elinde bir değnek tutan birini

gördüler. "Bu iş için senin güçlerin bile yetmez, Yüce."

"Macros!" diye bağırdı Kulgan.

Macros acı acı gülümsedi. "Daha önce de söylediğim gibi, en çok ihtiyaç duyulan, durumun en ciddi olduğu zamanda işte buradayım."

"Ne yapılacak?" diye sordu Pug.

"Gediği kapatacağım, ama yardımına ihtiyacım var." Dikkatini Kulgan'a çevirdi. "Görüyorum ki, vermiş olduğum asa hâlâ sende. Güzel. Atlarınızdan inin."

Pug ve Kulgan atlarından indiler. Pug, Kulgan'ın elinden hiç düşürmediği asasının, Macros'un verdiği asa olduğunu unutmuştu.

Macros yaklaşıp, Kulgan'ın önünde durdu. "Asanın ucunu toprağa sıkıca göm." Dönüp, kendi taşıdığı asayı Pug'a verdi. "Bu asa, diğerinin bir eşidir. Onu sımsıkı tut ve bu işi sağ olarak tamamlamak istiyorsan, elini bir an için bile gevşetme." Az ilerideki çatışmaya baktı. "Belirlenen saat gelmek üzere, ama henüz değil. Dikkatle dinleyin, zaman azalıyor." Pug'a, ardından da Kulgan'a baktı. "Bütün bunlar sona erdiğinde, gedik yok edilmiş olursa, adama dönün. Orada tüm olanların açıklamasını bulacaksınız, tabii bunlar sizi tatmin etmeyebilir de." Yine acı bir ifadeyle gülümsedi. "Kulgan, eski öğrencini bir daha görmek istiyorsan, o asayı tüm gücünle tut. Pug'ı aklından çıkarma ve o asanın Midkemia toprağı ile temasının bir an için bile kesilmesine izin verme. Anlaşıldı mı?"

"Ya sen?" dedi Kulgan.

Macros sert bir tonla konuştu. "Benim güvenliğim beni ilgilendirir. Siz benim için endişelenmeyin. Bu dramada benim rolüm de, tıpkı sizinkiler gibi daha başından belirlenmişti. Şimdi izleyin."

Dikkatlerini bir kez daha çarpışmaya verdiler. Krallık ordusunun kuzey kolu saldırdı; Lyam ve Tomas da kendi kuvvetlerine bu saldırıya katılma emri verdiler. Atlılar kalkan duvarına bir kez daha vurdular ve Tsurani hatları yıkıldı. Bir an için Krallık atlıları savaş alanına hâkim olmuşlar, Tsuraniler içe doğru çökmüşlerdi. Sonra, binicilerinin altındaki atlara saldıran ya da binicileri atlarından inmeye zorlayan mızraklı piyadeler saldırının avantajını bozdukça, dengeler değişti. Gedik makinesinin çevresinde, savaşan figürlerden oluşan bir deniz vardı. Bir düzen, bir disiplin yoktu. Adamlar bir mevzi için değil, hayatta kalmak için savaşıyorlardı. Sertleştirilmiş tahta ve deriye vuran metal sesleri vadiyi

doldurmuştu. İzleyiciler nereye baksalar kan akıyordu, ölümün sesi ise korkunçtu.

Macros Pug'a bakarak, "Zamanı geldi," dedi. "Benimle gel."

Pug, kahverengi cüppeli sihirbazın peşinden yürüdü. Macros'un asasını elinde sımsıkı tutuyor, kendilerini bekleyen şeyden sağ çıkmak için tek umudunun o olduğu yolundaki uyarıya inanıyordu. Çarpışmanın içinden geçtiler, sanki bir güç onları koruyordu. Defalarca bir asker vurmak üzere döndü, ama diğer yandan çıkan bir başkası onu engelledi. Atlar onları ezecek gibi oluyor, ama son anda başka tarafa dönüyorlardı. Âdeta önlerinde bir yol açılıyor, arkalarından da kapanıyordu.

Tsurani saflarından geri kalan yere yaklaştılar. Kalkanlılardan biri, bir atlının mızrağı karşısında düştü. Yerdeki cesedin üzerinden geçip, gediğin çevresindeki küçük, nispeten sakin çembere girdiler. Gedikten hâlâ akın akın asker boşanıyor, çember genişliyordu. Askerle yakın tarafa doğru koşarlarken, Macros ile Pug gediğin uzak tarafından platforma çıktılar. Askerler iki büyücünün farkında değil gibiydiler.

Macros, gediğin boşluğuna doğru adım attı. Pug da arkasından girdi. Kelewan'a çıkmayı beklerken, renksiz bir yerde kaldılar. Yön duygusu yoktu. Işıksız bir yerdi, ama karanlık değildi, yalnızca grinin farklı tonları vardı. Pug yalnız olduğunu fark etti, varlığının sona ermemiş olduğunu ancak kulağına gelen kendi kalp atışlarından anlıyordu. Usulca, "Macros?" dedi.

Macros'un sesini duydu: "Buradayım, Pug." "Seni göremiyorum."

Bir kıkırdama duyuldu. "Göremezsin, çünkü ışık yok. Gördüğün şey, burada bir tür çıkış noktası bulabilmen için sanatımın bahşetmiş olduğu basit bir yanılsama. Yeterli hazırlık olmadan, senin muazzam güçlerin bile aklını korumana yetmez, Pug. Yalnızca şunu kabul et ki, insanoğlunun aklı, bu yerle başa çıkacak kadar donanımlı değil." "Burası neresi?"

"Burası, aradaki yer. Kaos Savaşları sırasında tanrılar burada mücadele ettiler, biz de işimizi burada yapacağız."

"İnsanlar ölüyor, Macros. Acele etmeliyiz."

"Burada zaman yoktur, Pug. Savaşanlarla kıyaslarsak, biz bir anın içinde donmuş durumdayız. Yaşlanıp ölebiliriz, yine de savaş alanında bir saniye bile geçmemiş olur.

"Ama yine de işimizi çabuk yapmalıyız. Ben bile bunu, bizi hayatta tutmak için, bu işi bitirmek için gereken bir miktar enerji harcamadan

yapamam. Fazla oyalanmaya cesaret edemeyiz, ama sana söylemem gereken birkaç şey var. Sözünü yerine getirmen için çok uzun zaman bekledim. Gediği senin yardımın olmadan kapatamam."

Pug konuştu, ama duyuları, her yanını saran gri manzaraya ve biraz uzaktan gelen bedensiz sese karşı isyan ediyordu. "Yabancı geldiğinde ve Düşman Tsuranuanni halklarını geri istediğinde, gediği çeviren sendin. Bu, kuşkusuz müthiş bir güç ister."

Sihirbazın kıs kıs güldüğünü duydu. "O ayrıntıyı hatırlıyorsun demek? Eh, o zamanlar gençtim." Macros bu cevabın yetersiz olduğunu biliyormuşçasına, "O zaman gedik vahşi bir şeydi," diye ekledi, "Meclis kulelerinin tepelerinde duranların iradeleri ile yaratılmıştı. Ben yalnızca onu başka bir yere çevirip, Düşman'ın planını bozdum, tabii büyük bir riske girerek. Artık bu gedik kontrol edilen bir şey, kökü sağlam bir şekilde

Kelewan'da, bir makine tarafından idare ediliyor. Onu kontrol eden, Midkemia ile uyum içinde tutan çok sayıdaki karmaşık büyü, benim onu sona erdirmeme engel oluyor. Tek yapabileceğim onu sona erdirmek, ama bunun için de yardıma ihtiyacım var.

"Bu dramayı sona erdirmeden önce, sana şunu söyleyeceğim: Adama ulaştıktan sonra birçok şeyi anlayacaksın. Ama mesajımı dinlerken, en çok bir tek şeyi aklında tutmam istiyorum senden. Lütfen şunu unutma ki, yaptıklarımı kaderim böyle olduğu için yaptım. Beni iyi biri olarak hatırlamanı istiyorum."

Pug efsuncuyu göremese de, varlığının yakında olduğunu hissediyordu. Konuşacak oldu, ama Macros'un sesi sözünü kesti. "İşim bitince, kalan az miktardaki enerjinin tümünü, kendini Kulgan'a götürmek için kullan. Asa sana yardımcı olacak, ama tüm gücünü bu işe vermelisin. Başaramazsan, yok olursun."

Bu, Macros'un ikinci uyarışıydı ve Pug, yıllardır ilk kez korktu. "Ya sen?"

"Sen kendini düşün, Pug. Benim başka kaygılarım var."

Bir değişiklik hissi uyandı, sanki etraflarını saran hiçliğin dokusu içten içe değişiyordu. Macros, "Ben emir verince," dedi, "güçlerinin tüm öfkesini açığa çıkarmalısın. İmparatorluk Oyunları'nda yaptıkların, şimdi yapman gerekenlerin ancak bir gölgesiydi."

"Onu da mı biliyorsun?"

Bir kıkırdama daha duyuldu. "Oradaydım, ama koltuğum, seninkine göre kötü bir yerdeydi. Çok etkileyici olduğunu itiraf etmeliyim. Ben bile bu kadar harikulade bir gösteri sergilemekte zorlanırdım. Şimdi, artık zaman kalmadı. Emrimi bekle, sonra da gücünü bana doğru yönlendir."

Pug bir şey söylemedi. Efsuncunun varlığını, sanki Macros tarafından onun için tarif ediliyormuşçasına önünde hissediyordu. Bir kez daha etrafındaki dönegelen değişimi hissetti. Bir an sonra çevresi tamamen, tıpkı Altın Köprü gediğinde şahit olduklarına benzeyen çılgın enerji akımlarıyla doldu. Her yanda kör edici renkler, tanımadığı ilkel güçler patlıyordu.

"Şimdi, Pug!" diye haykırdı Macros.

Pug tüm iradesini bu göreve verdi. Benliğinin en derinliklerine kadar uzandı. Oradan, iki dünyada edinmiş olduğu büyü güçlerinden elinden geldiği kadarını çekip çıkardı. Dağları yok etmeye, nehirlerin yönlerini değiştirmeye, şehirleri yerle bir etmeye yetecek güçlere odaklandı. Ardından, tıpkı tutması acı veren bir şeyi elinden atar gibi, bütün bu enerjiyi büyücünün olduğunu sezdiği yere doğru yönlendirdi. Güçler tayahhül edilemez, akıl dışı bir şekilde patladılar ve zaman ve mekânın temel maddeleri, çığlık çığlığa bu patlamaya karşı çıktılar. Pug onun çevresinde kıvrılıp büküldüğünü hissedebiliyordu, evrenin temeltaşı istilacıları dışarı atmak istiyordu sanki. Sonra ani bir gevşeme ile hepsi uçup gitti.

Pug, kendini mutlak bir karanlık içinde yüzerken buldu. Uyuşmuş, somut bir şey düşünemez bir halde sürükleniyordu. Aklı, sezdiklerini kabullenemiyordu ve bilincini yitirmek üzereydi. Parmaklarının gevşemeye başladığını hissetti, değnek elinden kaymaya başladı. Tamamen içgüdüsel bir hareketle parmakları kasılarak tekrar kapandı. Ardından hafif bir çekiş hissetti. Aklı, kendisini ele geçirmeye çalışan serin karanlığa karşı direnirken, bir şeyi hatırlamaya çalıştı. Çevresi soğuyor, ciğerlerinin havasızlıktan yandığını hissediyordu. Bir kez daha bir şeyi hatırlamaya çalıştı, ama aklına bir türlü gelmiyordu.

Sonra o çekişi bir daha hissetti ve yakında cılız, ama tanıdık bir ses duyar gibi oldu.

Cılız bir sesle, "Kulgan?" dedi ve kendini karanlığa bıraktı.

Tsurani Kuvvet Lideri yaşıyordu. Etrafında, gedik makinesinin civarında ölü yatanları gördükçe, o mucizeye şaşıyordu. Bir dakika önceki patlama yüzlerce kişiyi öldürmüştü, başkaları da az ileride, sersemlemiş bir halde yatıyorlardı.

Doğrulup, olanlara bir baktı. Gediğin korkunç bir şekilde yok oluşu, Krallık kuvvetlerinin de işine gelmemişti. Atlılar dehşete kapılmış atlarını kontrol altına almaya uğraşırlarken, birçok binek de binicilerini sırtlarından atmış, çılgınca kaçıyorlardı. Her yerde kargaşa hakimdi. Ama çatışmanın kıyısında olanlar diğerlerine göre daha az sersemlemişler, savaşa kaldıkları yerden devam etmeye hazırlanıyorlardı.

Artık Kelewan'la bir bağlantı olmadığına göre, ne yardım, ne de güvenlik içinde geri dönme umudu kalmamıştı. Yine de, sayıları düşmandan pek de az sayılmazdı, savaş meydanından galip çıkma şansları vardı. Gedik için daha sonra da endişelenebilirlerdi.

Krallık güçleri geri çekilince, savaş sesleri bir anda sustu. Kuvvet Komutanı çevresine bakındı ve hâlâ daha yüksek rütbeli bir subay göremeyince, yeni bir saldırıya karşı kalkan duvarının hazırlanması için emirler yağdırmaya başladı.

Krallık kuvvetleri ağır ağır toparlanıyorlardı. Saldırmıyor, Tsuranilerin karşısında mevzi alıyorlardı. Askerleri hatları oluştururken, Kuvvet Komutanı bekledi. Krallık atlıları her yanda hazır bekliyorlar, ama geliniyorlardı.

Gerilim ağır ağır tırmandı. Kuvvet Komutanı, bir platform yapılmasını emretti. Dört Tsurani bir kalkan getirdiler, o da üzerine çıktı ve onu kaldırdılar. Gözleri büyüdü. "Destek kuvvetleri var." Güneyde, Güney Geçidi Krallık kuvvetlerinin uzaktan yaklaşan saflarını görebiliyordu. Onlar, ateşkes sahasından daha da uzaklaşmışlardı ve savaş meydanına daha yeni geliyorlardı.

Karşı yönden gelen bir bağırış üzerine kuzeye döndü: Ağaçların arasından Kraliyet piyadeleri çıkıyordu. Bir kez daha güneye dönüp, gözlerini kıstı. Uzak pusun içinde, atlıların ardından gelen büyük bir piyade kuvvetinin izlerini görebiliyordu. Subay, kalkanın indirilmesini emretti ve İkinci Komutanı, "Ne var?" diye sordu.

"Tüm orduları savaş alanında." Yutkundu, her zamanki Tsurani soğukkanlılığını yitirmişti. "Tanrıların anası! Otuz bin kişi olmalılar."

"Öyleyse ölmeden önce, onlara karşı destanlara layık bir savaş veririz," dedi İkinci Komutan.

Kuvvet Komutanı etrafına bakındı. Her yanda kan kaybeden, yaralı ve baygın askerler vardı. Karşılarında toplanan Krallık ordularının ancak üçte

biri onlarla çarpışmıştı. Yarısı tam gücüyle savaşamayacak durumda olan dört bin Tsuraniye karşılık, tam yirmi bin taze asker yaklaşıyordu.

Kuvvet Komutanı başını iki yana salladı. "Savaş olmayacak. Geri dönüş yolumuz kesildi, belki de ebediyen. Bunun bir anlamı yok."

Şaşkın İkinci Komutanının yanından ayrılıp, kalkan duvarının ötesine geçti. İki elini birden başının üzerine kaldırıp konuşma işareti vererek ağır adımlarla Lyam'a doğru yürürken, tarihte kuvvetleriyle teslim olan ilk Tsurani subayı olacağı anın acısını yaşıyordu. Prens'e ulaşması yalnızca birkaç dakika sürdü. Miğferini çıkarıp diz çöktü.

Başını kaldırıp uzun boylu, altın saçlı Krallık Prensi'ne bakarak, "Lord Lyam," dedi. "Adamlarımı sizin ellerinize bırakıyorum. Teslimiyeti kabul ediyor musunuz?"

Lyam başıyla onayladı. "Evet, Kasumi. Teslimiyeti kabul ediyorum."

Karanlık. Ardından, etrafı saran bir grilik. Pug, ağırlaşmış göz kapaklarını açılmaya zorladı. Üzerinde, Kulgan'ın tanıdık yüzü duruyordu.

Eski öğretmeninin yüzü, geniş bir gülümsemeyle kaplandı. "Aramıza döndüğünü görmek güzel. Gerçekten yaşayıp yaşamadığını bilemedik. Bedenin çok soğuktu. Doğrulabilecek misin?"

Pug uzanan kolu tutunca, Meecham'ın da yanında diz çökmüş olduğunu ve doğrulmasına yardım etiğini gördü. Güneşin sıcak ışıkları vücudunu ısıttıkça, kol ve bacaklarındaki üşümenin geçtiğini hissetti. Bir an kıpırdamadan oturduktan sonra, "Sanırım yaşayacağım," dedi. Bunu söylerken, gücünün geri geldiğini hissedebiliyordu. Bir an sonra kalkabileceğini hissetti ve ayağa kalktı.

Krallık orduları çevresini sarmışlardı. "Neler oldu?"

"Gedik yok oldu," dedi Laurie, "kalan Tsuraniler de teslim oldular. Savaş sona erdi."

Pug, bir şey hissedemeyecek kadar halsizdi. Çevresini sarmış insanların yüzlerine baktı ve gözlerindeki derin rahatlamayı gördü. Bir anda Kulgan onu kucakladı. "Bu deliliğe bir son vermek için hayatını tehlikeye attın. Bu, herkesten çok senin zaferin."

Pug bir şey söylemedi, sonra eski ustasından geri çekildi. "Savaşı sona erdiren Macros'tu. O geri döndü mü?"

"Hayır. Yalnızca sen, ayrıca sen burada belirir belirmez, iki asa da kayboldu. Ondan hiçbir iz yok."

Pug başını sallayarak sersemliğini üzerinden attı. "Şimdi ne olacak?"

Meecham geriye baktı. "Lyam'ın yanına dönmen akıllıca olur. Bir hareketlilik var."

Laurie ve Kulgan, gedikte verdiği mücadele yüzünden hâlâ çok bitkin olan Pug'a yardım ettiler. Lyam, Arutha, Kasumi ve bir araya toplanmış Krallık soylularının bekledikleri yere doğru yürüdüler. Arazinin karşı tarafından elfler ile cücelerin yaklaştığını da görebiliyorlardı; kuzey Krallık kuvvetleri de onların arkasındaydı.

Pug, Shinzawailerin büyük oğlunu görünce şaşırmıştı, onun Kelewan'a döndüğünü sanıyordu. Silahsız ve miğfersiz haliyle çok mahzun duruyordu; başını öne eğmiş olduğu için de Pug ile diğerlerinin geldiğini görmedi.

Pug dikkatini elfler ile cücelere çevirdi. Başlarında dört kişi yürüyordu. İçlerinden ikisini, Dolgan ile Calin'i tanıyordu. Yanlarında, büyücünün tanımadığı bir cüce daha vardı. Dördü Prens'in önüne geldiklerinde Pug, beyaz ve altın rengi giysili, uzun boylu savaşçının, çocukluk arkadaşı olduğunu fark etti. Tomas'taki değişiklik karşısında dili tutulmuş bir halde kalakaldı, eski dostu artık bir insan kadar elfi de andıran, devasa bir görünümdeydi.

Lyam, öfkelenemeyecek kadar bitkindi. Elvandar Savaş Şefi'ne bakarak usulca, "Neden saldırdınız, Tomas?" dedi.

Elflerin Prens Eşi, "Tsuraniler silahlarını çektiler, Lyam," dedi. "Saltanat çadırına saldırmaya hazırlanıyorlardı. Görmediniz mi?"

Yorgunluğuna rağmen, Lyam'ın sesi yükseldi. "Ben yalnızca bir barış toplantısına düşmanca bir saldırıda bulunduğunuzu gördüm. Tsurani kampında hiçbir olumsuz hareket görmedim."

Kasumi başını kaldırdı. "Majesteleri, yemin ederim ki, biz ancak onlar karşımıza çıkınca silah çektik." Tomas'ın kuvvetlerini gösterdi.

Lyam tekrar Tomas'a döndü. "Ateşkes olduğu ve barış yapılacağına dair haber göndermedim mi?"

"Evet," diye cevap verdi Dolgan, "efsuncu haberi getirdiğinde ben de oradaydım."

"Sihirbaz mı?" dedi Lyam. Dönüp, "Laurie!" diye bağırdı. "Seninle konuşacaklarım var."

Laurie öne çıkıp, "Majesteleri?" dedi.

"Emrettiğim gibi, Elf Kraliçesi'ne haberi götündün mü?"

"Şerefim üzerine yemin ederim ki, Elf Kraliçesi ile bizzat konuştum."

Tomas, Lyam'ın gözlerinin içine baktı, başını geriye savurmuş, yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı. "Ben de yemin ederim ki, bu adamı şu ana dek hiç görmedim. Tsuranilerin ihanet planının haberini bize Macros getirdi."

Kulgan ile Pug öne çıktılar. "Majesteleri," dedi Kulgan, "bu işte efsuncunun parmağı varsa -ki görünüşe göre her yerde var- bu esrarı çözmeyi daha sonraya bırakmak en iyisi olacaktır."

Lyam'ın kızgınlığı hâlâ geçmemişti, ama Arutha, "Bırakalım öyle kalsın," dedi. "Bu karışıklığı kampa döndüğümüzde çözeriz."

Lyam başını eğerek onayladı. "Kampa dönüyoruz." Veliaht, Brucal'a dönerek, "Esirler için uygun bir muhafız grubu hazırlayın ve onları da getirin," dedi. Sonra Tomas'a döndü. "Döndüğümüzde seni de çadırımda istiyorum. Açıklığa kavuşturmamız gereken çok şey var." Tomas kabul etti, yine de bu sorgulama ihtimali hoşuna gitmemiş gibiydi. Lyam, "Hemen kampa dönüyoruz," diye bağırdı. "Emri verin."

Krallık subayları atlarını kendi birliklerine doğru sürdüler ve emir verildi. Tomas döndüğünde, yanında bir yabancı vardı. O gülümseyen yüze bakarken Dolgan, "Kör müsün be çocuk?" dedi. "Çocukluk arkadaşını tanıyamadın mı?"

Bitkin haldeki büyücü yaklaşırken Tomas Pug'a baktı. "Pug?" dedi usulca. Sonra uzanıp, bir zamanlar kaybetmiş olduğu süt kardeşini kucakladı. "Pug!"

Yola çıkan orduların gürültüsünün ortasında, gözlerinde yaşlarla sessizce durdular. Kulgan ellerini onların omuzlarına koydu. "Gelin, geri dönmeliyiz. Konuşulacak çok şey var ve tanrılara şükür ki, artık bunun için bol bol zaman da var."

Kampta tam bir kutlama vardı. Dokuz yılı aşkın bir sürenin ardından, Krallık askerleri artık ertesi gün ölüm ya da yaralanma riskine girmeyeceklerini biliyorlardı. Kamp ateşlerinin etrafından şarkılar yükseliyor, her yerden kahkahalar duyuluyordu. Çadırlarda yaralı halde, rahiplerin bakımında olan başkalarının da olması, bunların bazılarının barışın ilk gününü göremeyecek ya da zaferin meyvelerini tadamayacak olmalarının çoğu için pek bir önemi yoktu. Kutlayanların tümü, sağ olanlar arasında olduklarını biliyorlar ve bu gerçeğin tadım çıkarıyorlardı. Kayıp yoldaşlarının yasını tutmak için zamanları olacaktı. Şimdi ise yaşıyor olmanın tadını çıkarıyorlardı.

Lyam'ın çadırında ise ortam daha sakindi. Geri dönerlerken Kulgan, o gün olanlar üzerinde epeyce kafa yormuştu. Çadıra vardıklarında, Crydeeli büyücü, olayları birleştirerek kabaca bir tablo ortaya çıkarmıştı. Görüşlerini orada bulunanlara da açıklamış, sözlerinin sonuna gelmişti.

"Bu durumda görünen şu ki," dedi Kulgan, "Macros gediğin kapanmasını istiyordu. Her şey, bu amaç için korkunç bir düzenbazlık içinde kullanıldığımıza işaret ediyor."

Lyam, yanında Arutha ve Tully ile oturuyordu. "Böylesine acı bir bedeli göze almasına neden olan deliliği hâlâ anlayamıyorum. Bugünkü çarpışma iki binden fazla kişinin canına mâl oldu."

Pug söze girdi. "Bence bunun ve başka soruların cevaplarını, onun adasına gittiğimizde bulacağız. O zamana kadar bir fikir edinebileceğimizi sanmıyorum."

Lyam içini çekti. Tomas'a, "En azından iyi niyetle hareket ettiğine inanıyorum," dedi. "Buna sevindim. Bugünkü katliamdan sorumlu olduğunu tasavvur etmek kolay olmazdı."

Tomas bir kadeh şarabı kaldırıp yudumladı. "Ters düşmemiz için bir neden olmamasına ben de sevindim. Yine de, bu işte kötü bir olaya alet edildiğimi hissediyorum."

"Hepimiz öyle," diye onayladı Harthom ve Dolgan.

Calin, "Büyük olasılıkla hepimiz, Kara Olan'ın planında bir rol oynadık," dedi. "Belki de Pug'ın dediği gibi, gerçekleri Efsuncunun Adası'nda bulacağız, ama bu kahrolasıca iş benim çok canımı sıktı."

Lyam, çevresinde konuşulanları duymuyormuş gibi dalgın gözlerle, kıpırdamadan duran Kasumi'ye baktı. "Kasumi," dedi, "seni ve adamlarını ne yapacağım?"

Adı anılınca, Kasumi'nin gözleri yeniden odaklandı. "Majesteleri," dedi, "Laurie bana çok şey öğretti ve gelenekleriniz hakkında bilgim var. Ama yine de ben Tsuraniyim. Benim ülkemde subaylar öldürülür, geriye kalan adamlar da köle olurlar. Bu konuda size bir tavsiyem olamaz. Dünyanızda savaş esirlerine nasıl muamele ettiğinizi bilmiyorum."

Sesi soğuk, duygusuzdu. Lyam bir şey söyleyecek gibi oldu, ama Pug'ın işareti onu susturdu. Büyücünün söylemek istediği bir şey vardı. "Kasumi?"

"Evet, Yüce?" Tomas bu hitap karşısında şaşırmıştı, ama bir şey söylemedi. Kampa dönerlerken iki çocukluk arkadaşının, başlarından

geçenleri birbirlerine ancak en genel hatlarıyla anlatacak kadar zamanları olmuştu.

"Prens'e teslim olmasaydın, ne yapacaktınız?"

"Ölene dek savaşacaktık, Yüce."

Pug başıyla onayladı. "Anlıyorum. O halde, dört bine yakın adamının hayatını kurtarmış oldun. Binlerce Krallık askerinin de."

Kasumi'nin ifadesi yumuşadı ve duyduğu utanç belli oldu. "Sizin halkınız arasında bulundum, Yüce. Tsurani eğitimimi unutmuş olabilirim. Evimin adına onursuzluk getirdim. Prens adamlarımı öldürdükten sonra, kendi canımı almak için onun iznini isteyeceğim, tabii bana bu onuru bile vermek istemeyebilir."

Brucal ve diğerleri, duydukları karşısında sarsılmışlardı. Lyam'ın ifadesi değişmedi, yalnızca, "Onursuzluk getirmedin," dedi. "Ölmekle hiçbir amaca hizmet etmiş olmazdın. Gedik yok olunca, bir amacınız da kalmadı."

"Bizim geleneğimiz böyle," dedi Kasumi.

"Artık değil," dedi Lyam. "Artık yurdunuz burası, başka yerin yok. Kulgan ve Pug'ın gedikler hakkında söylediklerine bakılırsa, artık Tsuranuanni'ye dönmeniz de mümkün değil. Burada kalacaksınız ve ben, bundan en iyi şekilde yararlanmak niyetindeyim."

Kasumi'nin gözlerinde cılız bir umut ışığı belirdi. Veliaht, Lord Brucal'a dönerek, "Yabon Düküm," dedi. "Tsurani askerlerini nasıl görüyorsunuz?"

Yaşlı Dük gülümsedi. "Gördüklerimin en iyileri." Kasumi bu söz üzerine biraz gururlandı. "Acımasızlıkları, Karanlık Kardeşliğin askerlerine denk, ama onlardan daha asiller; Keshli köpek askerleri kadar disiplinli, Natalli Korucular kadar dayanıklılar. Genel olarak, üstün askerler oldukları kuşku götürmez."

"Böyle bir ordu, sıkıntıdaki kuzey sınırlarımız için yararlı olabilir mi?"

Brucal gülümsedi. "LaMutan garnizonu, savaşta en ağır hasarı alan yerlerden biriydi. Oraya değerli bir destek olacaklardır."

LaMut Kontu da, Dük'ünün yorumuna katıldı. Lyam, Kasumi'ye döndü. "Adamların özgür bırakılacak ve asker olacak olsalar, yine de kendi canına kıyar mıydın?"

Shinzawailerin oğlu, "Bu nasıl mümkün olabilir, Majesteleri?" dedi.

"Sen ve adamların taca sadakat yemini ederseniz, sizi LaMut Kontu'nun komutası altına vereceğim. Hem özgür insanlar, hem de vatandaş

olacaksınız ve kuzey sınırımızı, Kuzey Toprakları'nda yaşayan insanlık düşmanlarına karşı savunmakla görevlendirileceksiniz."

Kasumi sessizce oturuyor, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Laurie ona yaklaşıp, "Onursuzluk yok," dedi.

Kasumi'nin yüzünde bariz bir ferahlama ifadesi belirdi. "Kabul ediyorum, eminim adamlarım da edecekler." Duraksadı, ardından, "Buraya İmparator'un şeref muhafızları olarak geldik," dedi. "Burada konuşulanlardan duyduğum kadarıyla, bizler de herkes gibi bu efsuncu tarafından kullanılmışız. Onun amaçları uğruna daha fazla kan dökülmesini istemem. Size teşekkür ediyorum, Majesteleri."

Lord Vandros, "Bence dört bin kişinin lideri olan biri için Şövalye Yüzbaşılığı uygundur. Siz de katılıyor musunuz, Sayın Dük'üm?" dedi. Brucal başıyla onayladı, Vandros da, "Gelin, Yüzbaşı," dedi, "sizinle yeni görevinizi konuşmalıyız."

Kasumi kalkıp Lyam'a selam verdi ve LaMut Kontu'yla birlikte dışarı çıktı. Arutha kardeşinin omzuna dokundu. Lyam başını çevirince Prens, "Bu kadar devlet meselesi yeter," dedi. "Savaşın sona erişini kutlama zamanı geldi."

Lyam gülümsedi. "Doğru." Pug'a döndü. "Büyücü, gidip güzel eşinle tatlı çocuğunu getir. Etrafımda ev ve aile kokan bir şeyler istiyorum."

Tomas Pug'a baktı. "Eş? Çocuk? Neler oluyor?"

Pug bir kahkaha attı. "Konuşacak çok şey var. Ailemi getirdikten sonra hepsini anlatırız."

Kendi çadırına döndü, Katala Wiliam'a bir masal anlatıyordu. İkisi de fırlayıp ona koştular, döndüğünden beri onu görememişlerdi. Pug bir askerle haber gönderip iyi olduğunu, ama Prensle bazı işleri olduğunu bildirmişti.

"Katala, Lyam akşam yemeğinde bize katılmanı istiyor."

William babasının cüppesini çekiştirdi. "Ben de gelmek istiyorum, Baba."

Pug oğlunu kucakladı. "Sen de, William."

Çadırın içindeki kutlama, dışarıda süregelene göre daha sakindi. Yine de, Laurie'nin balatları ile eğleniyor, barışın nihayet sağlanmış olmasının tadını çıkarıyorlardı. Yemek, her zamanki kamp karavanasıydı, ama her nasılsa daha lezzetli geliyordu. Bol miktarda alınan şarap da, ortama neşe katıyordu.

Lyam, elinde bir kadeh şarapla oturuyordu. Diğerleri çadırda alçak sesli sohbetlere dalmışlardı. Veliaht biraz sarhoş olmuştu, ama kimse bu kadarcık bir rahatlamayı ona çok görmüyordu, son bir ayda başına çok şey gelmişti. Kulgan, Tully ve onu en iyi tanıyan Arutha da Lyam'ın, bir Tsurani oku olmasa, o an aralarında olacak olan babasını düşündüğünü anlamışlardı. Önce savaşın, ardından da tacın sorumluluğunun üzerine yıkılmasıyla Lyam, kardeşi gibi babasının yasını tutma fırsatı bulamamıştı. Şimdi ise kaybını tam anlamıyla hissediyordu.

Tully doğruldu. Sesini yükselterek, "Yoruldum, Majesteleri," dedi. "İzninizle çekilebilir miyim?"

Lyam eski öğretmenine gülümsedi. "Elbette. İyi geceler, Tully."

Çadırdaki diğerleri de hemen onu izleyip, Veliaht'ı yalnız bıraktılar. Saltanat çadırının dışında, konuklar birbirlerine iyi geceler dilediler. Laurie, Kulgan, Meecham ve cüceler de ayrılarak, Pug ve ailesini Calin ile Tomas'ın yanında bıraktılar.

Çocukluk arkadaşları, tüm akşamı son dokuz yılda yaşadıklarını birbirlerine anlatarak geçirmişlerdi. İkisi de diğerinin öyküsü karşısında aynı ölçüde hayrete düşmüştü. Pug da, Kulgan da, Ejderha Lordları'nın büyüsü ile ilgilenmişlerdi. Bir gün Ejderhalar Salonu'na gitmek istediklerini belirtmişlerdi. Dolgan da, bu yolculuğu yapmak isterlerse onlara seve seve rehberlik edebileceğini söylemişti.

İki genç adamın dostlukları yeniden canlanmıştı, ama ikisi de bunun eskisi gibi olmayacağını anlıyorlardı, her ikisi de büyük değişiklikler geçirmişti. William ve Katala da, tıpkı ejderha zırhı ve kara cüppe gibi bunun birer kanıtıydılar.

Katala cüceleri ve elfleri harika bulmuştu -William ise her şeyi, özellikle de cüceleri harika bulmuş, şimdi de annesinin kollarında uyuyordu. Katala, Tomas hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Birçok yönden Calin'i andırıyor, ama öte yandan kamptaki diğer adamlara da çok benziyordu.

Tomas uyuyan çocuğa baktı. "Annesine benziyor, ama içinde, tanıdığım başka bir çocuğu hatırlatacak kadar hinlik var."

Pug gülümsedi. "Umarım onun hayatı daha sakin olur."

Arutha kardeşinin çadırından çıkıp onlara katıldı. Yıllar önce kendisi ile birlikte Mac Mordain Cadal Madenleri'ne gelen iki çocuğun yanına geldi. "Aslında bunu söylememeliyim, ama yıllar önce -babanı ilk kez ziyarete

geldiğinde, Calin- bir saman arabasında boğuşan iki çocuğun konuşmalarına kulak misafiri olmuştum."

Tomas ve Pug, anlamayan gözlerle Prens'e baktılar. "Hatırlamıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Arutha. "Sarışın, sıska olan çocuk, daha kısa boylu olanın göbeğine oturmuş, günün birinde, Elvandar'da sevilen, büyük bir savaşçı olacağını söylüyordu."

Bunun üzerine Pug ile Tomas güldüler. "Hatırladım," dedi Pug.

"Diğeri de, Krallık'ın en büyük büyücüsü olacağını söylüyordu."

Katala, "Belki William da büyüdüğünde düşlerini gerçekleştirir," dedi.

Arutha gözlerinde hınzır bir ışıltıyla gülümsedi. "Öyleyse ona dikkat edin. Uykuya dalmadan önce onunla uzun uzun sohbet ettik ve bana dedi ki, büyüyünce bir cüce olmak istiyormuş." Hepsi birden güldüler; çocuğuna bir an için endişeyle bakan Katala hariç, ama sonra o da diğerlerinin neşesine katıldı.

Arutha ve Calin diğerlerine iyi geceler dilediler, Tomas da, "Ben de yatıyorum," dedi.

"Bizimle Rillanon'a gelir misin?" dedi Pug.

"Hayır, bunu yapamam. Kraliçemin yanma dönmeliyim. Ama çocuk doğunca konuğumuz olmalısınız, büyük bir kutlama olacak." Gelmeye söz verdiler. Tomas, "Sabah olunca evlerimize doğru yola çıkacağız," dedi. "Cüceler köylerine dönecekler, oralarda da yapılacak çok iş var. Çok uzun zamandır ailelerinden uzaktalar. Tholin'in şahmerdanının dönmesiyle de, Dolgan'ın Batı'da Kral olması tartışmaları doğacak." Sesini alçaltarak, "Ama yaşlı dostum o şahmerdanı büyük olasılıkla, bu konuyu açan ilk cücenin kafasına indirir ya, o başka," diye ekledi. Elini Pug'ın omzuna koyarak, "Bütün bunları ikimizin de atlatmış olmamız güzel," dedi, "o tuhaf deliliğimin zirvesindeyken bile, seni asla unutmadım."

"Ben de seni asla unutmadım, Tomas," dedi Pug.

"Efsuncunun Adası'nda bu sırrı çözdüğünüzde, bana da haber gönderirsin, değil mi?"

Pug, bunu yapacağını söyledi. Kucaklaşıp vedalaştılar, Tomas uzaklaşmaya başlamıştı ki, gözlerinde çocuksu bir parıltıyla dönüp baktı. "Yine de, yanında bir eş ve çocukla Carline'in karşısına çıktığında, orada olmak isterdim."

Pug kızardı, yaklaşan bu buluşmayı karmaşık duygularla bekliyordu. Gözden kaybolurken Tomas'a el salladı, sonra Katala'nın yüzünde sert bir

ifadeyle kendisini süzdüğünü fark etti. Katala sakin, ölçülü bir ses tonuyla, "Carline de kim?" diye sordu.

Arutha komutan çadırına girince Lyam başını kaldırdı. Küçük kardeş, "Yatmış olacağını sanıyordum," dedi. "Çok yoruldun."

"Bir süre düşünmek istedim, Arutha. Yalnız başıma fazla zaman geçirememiştim, bazı şeyleri kafamda bir düzene koymak istedim." Sesi bitkin ve sıkıntılıydı.

Arutha kardeşinin yanına oturdu. "Ne gibi şeyler?"

"Bu savaş, Babam, sen, ben" -Martin'i düşündü- "başka şeyler... Arutha, Kral olabileceğimden emin değilim."

Arutha kaşlarını biraz kaldırdı. "Başka seçeneğin yok ki, Lyam. Kral olacaksın, bunu iyi tarafından görmeye çalış."

"Tacı kardeşime bırakabilirim," dedi Lyam yavaşça, "Erland'ın Rodric'e bıraktığı gibi."

"İşler ne de güzel bir çorbaya dönmüştü ya. İç savaş çıkarmak istiyorsan, tam yolunu bulmuşsun. Krallık, Lordlar Kongresi'nde bir tartışmayı kaldıramaz. Doğu ile Batı arasında hâlâ sarılacak bir sürü yara var. Üstelik Bas-Tyralı da hâlâ kayıp."

Lyam içini çekti. "Sen daha iyi bir kral olursun, Arutha."

Arutha bir kahkaha attı. "Ben mi? Krondor Prensi olma düşüncesi bile sıkıyor beni. Bak, Lyam, çocukken insanların sana çabucak ısınmasına çok gıpta ederdim. İnsanlar hep seni bana tercih ederlerdi. Yaşım ilerledikçe anladım ki, ben sevilmiyor değildim; ama sende, insanlarda sevgi ve güven uyandıran bir şey vardı. Bu da, bir kralda olması gereken bir özellik. Babamın ardından Dük olacak olmana hiç imrenmedim, şimdi de tacına imrenmiyorum. Eskiden, savaştan sonra bir süre dolaşmayı düşünürdüm, ama Krondor'u yönetmek zorunda olduğum için, artık bu da mümkün değil. Bu yüzden, sırtıma bir de tüm Krallık'ın yükünü yüklemeye çalışma. Çünkü o yükü almam."

"Yine de, benden daha iyi bir kral olursun." Lyam gözleri Arutha'nınkilere kilitledi ve öyle kaldı.

Arutha duraksadı, kaşlarını çattı, ardından kardeşine kuşku dolu bir bakış attı. "Belki, ama Kral olacak olan sensin ve ben senin uzun bir süre Kral olarak kalmanı bekliyorum." Esneyerek doğruldu. "Ben yatacağım. Uzun ve zorlu bir gündü." Çadırın kapısına yaklaşınca, "Rahatla, Lyam," dedi. "İyi bir hükümdar olacaksın. Sana danışmanlık yapmak üzere Caldric, Kulgan,

Tully ve Pug gibileri varken, bizi bu yeniden yapılanma döneminden sen geçireceksin."

Lyam, "Arutha," dedi, "gitmeden..." Arutha, Lyam'ın söyleyeceklerini toparlamasını bekledi. "Kulgan ve Pug ile birlikte, Efsuncunun Adası'na gitmeni istiyorum. Oraya daha önce de bir kez gitmiştin ve... orada bulunacak olan şey hakkındaki görüşünü öğrenmek istiyorum." Arutha bu fikirden hoşlanmamış, itiraz etmeye başlamıştı. Lyam sözünü kesti. "Krondor'a gitmek istediğini biliyorum, ama bu yalnızca birkaç gün sürer. Rillanon'a varışımızla taç giyme töreni arasında on iki gün olacak, bu da bize katılman için bol bol yeter."

Arutha yine karşı çıkacak oldu, ama buruk bir gülümsemeyle kabul etti. "Kendine güven, Lyam. Tacı ben almayacağıma göre, sana kaldı işte." Çadırdan çıkarken gülerek, "Üzerinde hak iddia edecek başka erkek kardeş de yok," diye ekledi.

Lyam tek başına oturup, dalgın dalgın şarabını yudumladı. Yine uzun bir iç çekişle, "Biri daha var, Arutha," dedi kendi kendine, "doğru olanı yapmam için tanrılar bana yardım etsin."

MİRAS

GEMİ DEMİR ATTI.

Tayfalar yelkenleri toplarlarken, inecek olan grup hazırlanmaya başladı. Meecham uzun sandalın hazırlanışını izliyordu. Büyücüler, Macros'un şatosuna ulaşmak için sabırsızlanıyorlardı, onların diğerlerinden daha fazla soruları vardı. Yolculuğa katıldığından beri, Arutha da meraklanmıştı. Aynı zamanda, yelken açtıkları gün Ylith'den yola çıkan uzun cenaze alayına katılmayı pek istemediğini de fark etmişti. Babası için duyduğu acıyı içine gömmüştü ve zamanı gelince bunu kendince halledecekti. Laurie, Tsurani askerlerinin LaMut garnizonuna yerleştirilmelerine yardımcı olmak için Kasumi ile kalmıştı; onlarla daha sonra Rillanon'da buluşacaktı.

Lyam ve soyluları, Borric ve Rodric'in cenazeleri ile Krondor'a doğru yola çıkmışlardı. Orada Anita ve Carline de onlara katılacak, ardından hep birlikte cenazeleri Rillanon'a, ebediyen yatacakları, atalarının anıt mezarlığına götüreceklerdi. On iki günlük geleneksel yas döneminin ardından, Lyam tacı giyerek Kral olacaktı. Taç giyme törenine katılacak olan herkes, o zamana dek Rillanon'a varmış olacaktı. Pug ve Kulgan'ın işlerinin bitişi de, başkente zamanında dönmelerine yetecek zaman bırakmalıydı.

Sandal hazırlandı ve Arutha, Pug ve Kulgan, Meecham'a katıldılar. Uzun sandal suya indirildi ve altı muhafız küreklere asıldılar.

Denizciler, karaya çıkan gruba eşlik etmek zorunda kalmadıkları için çok rahatlamışlardı, büyücüler ne söylerlerse söylesinler, hiçbiri Efsuncunun Adası'na ayak basmak niyetinde değildi.

Sandal karaya çekildi ve yolcular indiler. Arutha etrafına bakındı. "Son gelişimizden beri bir şey değişmemiş gibi görünüyor."

Kulgan gerindi, geminin kamaraları dardı ve ayaklarının altında yeniden kum toprak hissetmek hoşuna gitmişti. "Öyle olmasa şaşardım. Anladığım kadarıyla Macros, yaşadığı yeri düzenli tutan biriymiş."

Arutha dönüp, "Siz altınız burada kalın," dedi. "Çağırdığımızı duyarsanız, hemen gelin." Prens tepeye çıkan yolda yürümeye başlarken, diğerleri de bir şey söylemeden peşine takıldılar. Yolun bir çatalla ayrıldığı yere gelince Arutha, "Konuk olarak geliyoruz," dedi. "İstilacı gibi görünmemek en iyisi."

Kulgan bir şey söylemedi, yaklaştıkları şatoyu incelemekle meşguldü. Adaya son gelişlerinde apaçık görünen tuhaf mavi ışık kulenin penceresinden yok olmuştu. Şato terk edilmiş gibi görünüyordu, ne bir hareket, ne de bir ses vardı. Asma köprü inmiş, demir parmaklık kaldırılmıştı. Meecham, "Hiç değilse zorla girmemiz gerekmeyecek," diye gözlemledi.

Asma köprünün başına gelince durdular. Yüksek duvarları, daha da yüksek kuleleri ile ürkütücü şato karşılarındaydı. Tanımadıkları, siyah bir taştan yapılmıştı. Köprünün üzerindeki dev kemerin üstündeki tuhaf yaratık oymaları, donuk gözlerle onlara bakıyorlardı. Boynuzlu ve kanatlı yaratıklar çıkmaların üzerine çömelmişlerdi; öyle ustaca yapılmışlardı ki, zamanın içinde donmuş gibi duruyorlardı.

Köprüye çıkıp, şatoyu adanın geri kalanından ayıran derin koyağı aştılar. Meecham aşağıya bakınca, uçurumun kayalık duvarlarının deniz seviyesinden de aşağıya, dalgaların aradaki geçide vurdukları yere kadar indiğini gördü. "Gördüğüm birçok hendekten daha iyi iş görür. Duvarlardan ok atılırken burayı geçmeden önce insan iki kez düşünür."

Salona girip etrafa bakındılar, duvarlardaki çok sayıda kapıdan birinde her an birisinin belirmesini bekliyor gibiydiler. Hiçbir yerde bir yaşam belirtisi yoktu, ama içkale civarında etraf temiz ve düzenliydi.

Kimse ortaya çıkmayınca Pug, "Herhalde aradığımız şeyi içkalede bulacağız," dedi. Diğerleri de onunla birlikte, ana kapılara çıkan geniş merdivenlere yöneldiler. Merdivenleri çıkmaya başladıkları sırada geniş kapılar aralanmaya başladı ve ilerideki karanlıkta duran bir figür görebildiler. Kapılar gürültüyle kale duvarlarına vurarak açıldıklarında figür öne, gün ışığına çıktı.

Karşılarındaki yaratık tıpkı bir gobline benzediği için, Meecham düşünmeden kılıcını çekmişti bile. Ama kısa bir incelemeden sonra, kılıcını yerine koydu; yaratık tehditkâr bir harekette bulunmuyor, yalnızca merdivenleri çıkmalarını bekliyordu.

Ortalama bir goblinden daha uzundu, boyu Meecham'ın boyuna yakındı. Alnı kalın kırışıklarla kaplıydı ve yüzünün ortasında iri bir burnu vardı, ama hatları bir goblininkinden daha zarifti. Basamakları çıkmaya devam ederlerken kara, kırpışan iki göz onları süzdü. Karşısına çıktıkları zaman yaratık dişlerini göstererek sırıttı. Başı kalın, gür, siyah saçlarla kaplıydı ve cildi, goblin kabilesinin soluk yeşil rengine çalıyordu, ama goblinlere özgü kambur durmuyordu, tıpkı bir insan gibi dimdikti. Her ikisi de parlak yeşil olan zarif bir tunik ve pantolon giymişti. Ayaklarında da neredeyse dizlerine kadar gelen, cilalı bir çift siyah çizme vardı.

Yaratık sırıtarak, "Hoş geldiniz, efendilerim, hoş geldiniz," dedi. "Ben Gathis'im, efendimin yokluğunda sizleri ağırlamak şerefi bana düştü." Sesi, sanki dişlerinin arasından konuşuyormuş gibi çıkıyordu.

Kulgan, "Efendin Kara Macros mu?" dedi.

"Elbette. Hep öyle oldu. Lütfen giriniz."

Dört adam, Gathis ile birlikte büyük giriş salonuna girip, etraflarına bakındılar. İnsanların ve her zamanki hanedan sancaklarının yokluğu dışında, bu salon tıpkı Crydee Şatosu'ndakine benziyordu.

"Efendim ziyaretinizle ilgili olarak, her şeyi göz önüne alarak kesin talimatlar verdi; ben de şatoyu ziyaretiniz için hazırladım. İçecek bir şeyler alır mıydınız? Yiyecek ve şarap hazır."

Kulgan başını salladı. Bu yaratığın ne olduğundan emin değildi, ama Karanlık Kardeşlik'in bir hizmetkârına bu kadar benzeyen bir şeyin yanında pek rahat edemezdi. "Macros bir mesaj olacağını söylemişti. Hemen onu görmek istiyorum."

Gathis hafifçe eğilerek selam verdi. "Nasıl isterseniz. Lütfen benimle gelin."

Onları bir dizi koridordan geçirip, dönerek yüksek bir kuleye çıkan bir merdivenin başına getirdi. Basamakları çıktılar ve az sonra kilitli bir kapıya geldiler. "Efendim, bu kapıyı açabileceğinizi söyledi. Başaramazsanız, sahtekârsınız, demektir, o zaman da size başka türlü davranmam gerekecek."

Meecham bunu duyunca kılıcına sarıldı, ama Pug, elini iriyarı toprak ağasının koluna koydu. "Gedik kapandıktan sonra güçlerimin yarısını, Kelewan'da kazandıklarımı yitirdim, ama bu zor olmasa gerek."

Pug, kapıyı açmaya konsantre oldu. Her zamanki gibi açılacağı yerde, kapının kendisinde bir değişiklik meydana geldi. Tahta sıvılaşır gibi oldu,

akışkanlaşıp dalgalanırken yüzeyi yeni bir şekle büründü. Birkaç saniye içinde, tahtanın üzerinde bir yüz oluştuğu görüldü. Yarım kabartma gibiydi ve sanki Macros'u andırıyordu. Sonra göz kapakları aralandı ve gözlerin canlı olduğunu gördüler, beyazın üzerinde siyah göz bebekleri görünüyordu. Ağzı kıpırdadı ve uzak, yankılanan bir ses, kusursuz bir Tsurani aksanıyla konuştu. "İlk görev nedir?"

Pug hiç düşünmeden, "İmparatorluk'a hizmet etmek," diye cevapladı.

Yüz kapının içinde kayboldu, ondan geriye hiçbir iz kalmayınca da kapı açıldı. Girince, kendilerini Kara Macros'un çalışma odasında buldular, kulenin üst katını tamamen kaplayan, geniş bir odaydı.

Gathis, "Anladığım kadarıyla Efendiler Kulgan, Pug ve Meecham'ı ağırlamak şerefine erişiyorum," dedi. Ardından, grubun dördüncü elemanını inceledi. "Siz de Prens Arutha olmalısınız." Onlar başlarıyla onaylayınca, "Efendim, Majesteleri'nin gelmesini muhtemel görüyordu, ama emin de değildi," dedi. "Diğer üç bayın burada olacaklarından ise emindi." Elini savurarak odayı gösterdi. "Burada gördüğünüz her şey emrinize amadedir. İzin verirseniz, mesajınız ve içeceklerle döneceğim."

Gathis çıkınca, dördü de odadakilere baktılar. Bir kitaplık ya da dolabın daha yeni söküldüğünün belli olduğu bir duvar hariç, tüm oda yerden tavana kadar uzanan, kitaplar ve parşömenlerle tıka basa dolu raflarla kaplıydı. Pug ve Kulgan, araştırmaya nereden başlayacaklarının kararsızlığı içinde âdeta donakalmışlardı.

Arutha, kırmızı kurdele ile sarılı büyük bir parşömenin durduğu bir rafa giderek bu meseleyi çözdü. Parşömeni alıp, odanın ortasındaki yuvarlak masanın üzerine koydu. Odanın tek ve büyük penceresinden giren gün ışığı, açılırken parşömeni aydınlatıyordu.

Kulgan, bulduğu şeyi görmek için yaklaştı. "Midkemia'nin bir haritası bu!"

Pug ve Meecham da, Kulgan ile Arutha'nın yanına geldiler. "Şu haritaya bakın!" diye bağırdı Prens Arutha. "Daha önce hiç böylesini görmemiştim." Parmağını, ortadaki geniş bir kara parçasına koydu. "Bakın! Burası Krallık." Haritanın küçük bir parçasına, Adalar Krallığı sözcükleri yazılmıştı. Aşağıda, Yüce Kesh İmparatorluğu'nun daha geniş olan sınırları görülüyordu. İmparatorluk'un güneyinde ise, Kesh Konfederasyonu devletleri açıkça gösterilmişti.

"Bildiğim kadarıyla," dedi Kulgan, "Krallık'tan çok az kişi Konfederasyon'a girmeye cesaret edebilmiştir. Üyeleri hakkındaki bilgilerimiz yalnızca İmparatorluk aracılığıyla, bir de bazı limanlarına uğramaya cesaret eden birkaç cüretkâr kaptanımız sayesinde edinilmiştir. Bu devletlerin yalnızca adlarını biliyoruz, haklarında hiçbir bilgimiz yok."

Pug, "Bir an içinde dünyamız hakkında çok şey öğrendik," dedi. "Krallık'ın bu kıtanın ne kadar küçük bir parçası olduğuna baksanıza." Krallık'ın kuzeyinde göz alabildiğine uzanan Kuzey Toprakları'nı ve Konfederasyon'un aşağısında uzanıp giden topraklan gösterdi. Tüm kıtanın üzerinde *Triagia* yazıyordu.

Kulgan, "Anlaşılan, Midkemia'mız hakkında tahmin ettiğimizden çok daha fazlası varmış," dedi. Denizin karşısındaki bilinmeyen kara parçalarını işaret etti. Bunlar *Winet* ve *Novindus* olarak adlandırılmışlardı. Her birindeki şehir ve ülkelerin sınırları belirtilmişti. Ayrıca iki geniş adalar zinciri gösterilmiş, birçoğunda şehirler de belirtilmişti. Kulgan başını salladı. "Uzak topraklardan gelen, Kesh Konfederasyonu'nun ticaret limanlarına gitmeye cesaret eden ya da Günbatımı Adaları'nın korsanlarıyla alışveriş yapan tüccarların söylentilerini hep duyardık, ama bunlar sadece söylentiydi. Bu yerler hakkında hiçbir şey duymamış olmamıza şaşmamak gerek. Böylesine uzak bir limana gemisini götürecek kaptanın çok cesur olması gerek."

Gathis odaya dönünce, başlarını yaptıkları incelemeden kaldırdılar. Üzerinde bir şişe şarap ve dört kadeh olan bir tepsi taşıyordu. "Efendim, evinin konukseverliğinden dilediğiniz kadar yararlanabileceğinizi söylememi emretti." Tepsiyi masaya bırakıp, kadehlere şarap doldurdu. Sonra tuniğinden bir parşömen çıkarıp Kulgan'a uzattı. "Size bunu vermemi emretti. Sizler efendimin mesajını okurken, ben çekileceğim. Bana ihtiyacınız olursa, yalnızca adımı söyleyin, hemen gelirim." Hafifçe eğilip selam vererek odadan çıktı.

Kulgan parşömene baktı. Siyah balmumuyla mühürlenmişti ve üzerinde M harfi vardı. Mührü kırıp, parşömeni açtı. Kendisi okumaya başladı, sonra, "Oturalım," dedi.

Pug büyük haritayı kapatıp kaldırdıktan sonra, diğerlerinin oturdukları masaya döndü. Bir sandalye çekip, Meecham ve Arutha ile Kulgan'ın okumasını bekledi. Kulgan ağır ağır başını salladı. "Dinleyin," dedi ve yüksek sesle okudu-.

" 'Büyücüler Kulgan ve Pug'a, selamlar. Sorularınızın bazılarını tahmin ettim ve onları elimden geldiğince cevaplamaya çalıştım. Hakkımdaki bazı bilgilerin bana özel kalması gerektiğinden, korkarım ki, bazı sorularınız da cevapsız kalacak. Ben, Tsuranilerin Yüce dedikleri kişilerden değilim, her ne kadar Pug'ın da bildiği gibi birkaç defa o ülkeyi ziyaret etmiş olsam da. Benim büyüm bana özgü ve sizin Yüce ve Zayıf Yol tanımlamalarınızla açıklanamaz. Şöyle diyelim ki, ben birçok yolun yokuşuyum.

'"Kendimi tanrıların bir hizmetkârı olarak görüyorum, tabii bu yalnızca kibrimin sesi de olabilir. Gerçek ne olursa olsun, birçok topraklan gezdim ve birçok amaca hizmet ettim.

'"Yaşamımın ilk yılları hakkında fazla bir şey söylemeyeceğim. Ben bu dünyadan değilim, hem zaman, hem mekân olarak çok uzak bir diyarda doğdum. Bu dünyadan pek de farklı bir yer değil, ama sizin ölçülerinize göre tuhaf sayılması için de bol bol neden var.

'"Hatırlamaya bile çalışmayacağım kadar yaşlıyım, elf ölçülerine göre bile. Anlamadığım bazı nedenlerden dolayı çağlar boyunca yaşadım, oysa halkım, tıpkı sizler gibi ölümlüdür. Belki de büyü sanatına başladığımda farkında olmadan kendimi ölümsüzlüğe yaklaştırmışımdır; belki de bu tanrıların bir hediyesi -ya da lanetidir.

'"Bir efsuncu olduğumdan beri, kendi geleceğimi bilmek kaderim oldu, tıpkı başkalarının geçmişlerini bildikleri gibi. Önümde olduğunu bildiğim şeylerden asla kaçmadım, ama sık sık kaçmak istedim. Yüce krallara da, basit köylülere de hizmet ettim. En büyük şehirlerde de, en köhne kulübelerde de kaldım. Çoğu zaman rolümün ne olduğunu anladım, kimi zaman ise anlamadım, ama daima önümdeki, benim için çizilmiş olan yolu takip ettim.'"

Kulgan bir an durdu. "Bu da, nasıl olup da bu kadar çok şey bildiğini açıklıyor." Okumaya devam etti.

"Tüm yaptıklarım arasında, gedik savaşındaki rolüm en zoruydu. Önümdeki yoldan dönmeyi daha önce hiç bu kadar istememiştim. Daha önce hiç bu kadar çok canın kaybından sorumlu olmamıştım; onlar için asla bilemeyeceğiniz kadar acı duyuyorum. Ama benim 'ihanetimi' değerlendirirken, ne konumda olduğumu da değerlendirin.

"Gediği, Pug'ın yardımı olmaksızın kapatamazdım. O Kelewan'da sanatını öğrenirken, savaşın devam etmek zorunda olduğu yazılmıştı. Ödenen korkunç bedele karşılık, kazanılanı bir düşünün. Midkemia'da,

Kaos Savaşları'nda insanoğlunun gelişinden beri kayıp olan Yüce Sanat'ı uygulayan biri var artık. Bu kazancı tarih değerlendirecek, ama bence değerli.

"Gediği tam barış sağlanabilecekken kapatmama gelince, yalnızca bunun hayati bir gereklilik olduğunu söyleyebilirim. Tsurani Yüceleri, Düşman'ın gediklerin yerini saptayabileceğini unutmuşlardı.'" Kulgan şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Düşman mı? Sanırım bunu açıklaman gerek, Pug."

Pug, efsanevi Düşman hakkında bildiklerini çabucak anlattı. Arutha, "Böylesine korkunç bir varlık gerçekten var olabilir mi?" dedi. İfadesinden, buna inanmadığı belli oluyordu.

Pug, "Bir zamanlar var olduğuna kuşku yok," dedi, "böylesine güçlü bir varlığın hâlâ yaşıyor olması da, tahayyül edilemez bir şey değil. Ama bu, Macros'un yaptığı tüm şeyler için aklıma gelebilecek en son sebepti. Meclis'te kimsenin aklına bile gelmezdi bu. İnanılır gibi değil."

Kulgan okumaya devam etti. " 'Bu, onun için bir işaret feneri gibi; o korkunç yaratığı zaman ve mekânın ötesinden çekiyor. Ortaya çıkması yıllar sürebilirdi, ama buraya bir kez geldikten sonra, onu Midkemia'dan kovmak için dünyanızın tüm güçlerini kullanmanız gerekir, hatta bu bile yeterli olmayabilirdi. Gediğin kapatılması gerekiyordu. Kapatılmasını bunca can karşılığında sağlamamın nedenleri, sizin için çok açık olmalı.' "

Pug araya girdi. "'Çok açık olmalı' derken ne demek istiyor?"

Kulgan, "Macros hiçbir şey bilmese bile, insan doğasını çok iyi biliyordu," dedi. "Gediği açık tutmakla kazanılacak o kadar şey varken, Kral ile İmparator'u onu kapatmaya ikna edebilir miydi? Belki evet, belki de hayır, ama ne olursa olsun, onu 'birazcık daha' açık tutmak yolunda tamamen beşeri bir meyil olacaktı. Bence o da bunu biliyordu ve geride bir seçenek bırakmak istemedi." Kulgan parşömeni okumaya devam etti. " 'Bundan sonra ne olacağını ise söyleyemem. Geleceğe ait öngörülerim, gediğin patlamasıyla birlikte sona eriyor. Bu benim beklenen saatim mi, yoksa varlığımda yeni bir dönemin başlangıcı mı, bilemiyorum. Ölümüme tanık olmanız halinde, şu şekilde hareket etmeye karar verdim. Bazı istisnalar dışında tüm araştırmalarım bu odada. Yüce ve Zayıf Sanatlar'ı ilerletmek için kullanılsınlar. Buradaki kitap, yazıt ve parşömenleri sahiplenip, bu amaç için kullanmanızı istiyorum. Krallık'ta yeni bir büyü çağı başlıyor ve ben, çalışmalarımdan başkalarının da yararlanmalarını istiyorum. Bu yeni çağı sizin ellerinize emanet ediyorum.'

"'Macros,' diye imzalanmış."

Kulgan parşömeni masanın üzerine bıraktı. Pug, "Bana söylediği son şeylerden biri, iyi biri olarak hatırlanmak istediğiydi," dedi.

Bir süre hiçbir şey söylemediler, sonra Kulgan, "Gathis!" diye seslendi.

Birkaç saniye sonra yaratık kapıda belirdi. "Evet, Efendi Kulgan?"

"Bu parşömende yazılı olanları biliyor musun?" "Evet, Efendi Kulgan. Efendimin talimatları kesindi. Bizlere, neler istediğini tam olarak bildirdi." "Biz mi?" dedi Arutha.

Gathis dişlerini göstererek sırıttı. "Ben, efendimin hizmetkârlarından yalnızca biriyim. Diğerlerinin size görünmemeleri emredildi, varlıklarının sizi rahatsız etmesinden korkuluyordu. Efendim, insanoğluna özgü önyargıların birçoğundan uzaktı ve her yaratığı kendi değerleri ölçüsünde değerlendirirdi."

"Sen tam olarak nesin?" diye sordu Pug.

"Ben, goblinlere yakın bir ırktanım, tıpkı elflerin Kara Kardeşler'e olduğu gibi. Bizler eski bir ırktık, ama insanlar Acı Deniz'e gelmeden çok önce, birkaçımız dışında tükendik. Kalanlarımız da Macros tarafından buraya getirildik, ben de sonuncularıyım."

Kulgan yaratığı süzdü. Görünüşüne rağmen, onda hoşa giden bir şeyler de vardı. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Burada efendimin dönüşünü bekleyecek, evini düzenli tutacağım."

"Dönmesini umuyor musun?" diye sordu Pug. "Elbette. Bir gün, bir yıl ya da yüz yıl sonra. Fark etmez. Döndüğünde her şey hazır olmalı." "Ya öldüyse?" diye sordu Arutha.

"O halde ben de bekleyerek yaşlanıp ölürüm, ama öyle olacağını sanmam. Kara Olan'a çok uzun süredir hizmet ediyorum. Aramızda bir... bağ var. Ölmüş olsa, bence bunu anlardım. O yalnızca... burada değil. Ölse bile, geri dönebilir. Efendim için zaman, diğer insanlar için olduğu gibi işlemez.

Ben bekleyeceğim."

Pug bunun üzerinde düşündü. "Gerçekten de tüm büyülerin ustası olmalı."

Gathis'in gülümsemesi yayıldı. "Bunu duysa çok gülerdi, efendim. Her zaman öğrenecek çok fazla şey ve onları öğrenmek için çok az zaman olmasından şikâyet ederdi. Üstelik de, sayılamayacak kadar uzun yıllardır yaşıyor olmasına rağmen."

Kulgan sandalyesinden doğrulurken, "Bütün bunları gemiye götürmek için birkaç adam getirmemiz gerekecek," dedi.

"Endişelenmeyin, efendim," dedi Gathis. "Hazır olduğunuzda geminize çekilin. Koydaki kumsala iki sandal bırakın. Ertesi günün ilk ışıklarıyla birlikte, her şeyi taşınmak üzere paketlenmiş ve teknelere yerleştirilmiş halde bulacaksınız."

Kulgan onayladı. "Güzel; o halde bu eserleri taşımadan önce hemen kataloglamaya başlamalıyız."

Gathis bir rafa giderek, elinde rulo yapılmış bir parşömenle döndü. "İhtiyacınız olacağını düşünerek, buradaki tüm eserlerin bir listesini hazırlamıştım, efendim."

Kulgan parşömeni açarak, eserlerin dökümünü okumaya başladı. Gözleri büyüdü. "Dinleyin," dedi heyecanla, "Burada Vitalus'un *Madde Dönüşümü Beklentilerinin* bir nüshası var." Gözleri iyice büyüdü. "Ve Spandric'in *Zaman Araştırmaları'nın*, O eserin yüz yıldır kayıp olduğu sanılıyordu!" Yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle diğerlerine baktı. "Ve üzerinde Macros'un adı olan yüzlerce cilt. Bu, paha biçilemez bir hazine."

Gathis, "Böyle düşünmenize sevindim, efendim," dedi.

Kulgan o ciltlerin getirilmesini isteyecek oldu, ama Arutha, "Dur, Kulgan," dedi. "Bir kez başlarsan, seni buradan çıkarmak için bağlamamız gerekir. Gemiye dönüp, bütün bunların getirilmesini bekleyelim. Yakında yola çıkmamız gerek."

Kulgan, şekerleri elinden alınmış bir çocuğa dönmüştü. Arutha, Pug ve Meecham, tıknaz büyücünün haline kıs kıs güldüler. Pug, artık kalmamız için bir neden yok," dedi. "Taç giyme töreninden sonra bunları incelemek için önümüzde yıllar olacak. Etrafına bir bak, Kulgan. Bütün bunları bir nefeste içine çekecek değilsin ya?"

Kulgan'ın yüzünde bir teslimiyet ifadesi belirdi. "Pekâlâ."

Pug gözlerini, odada bulunan şeyler üzerinde gezdirdi. "Bir düşünsenize. Büyü çalışmaları için bir akademi, merkezinde de Macros'un kütüphanesi."

Kulgan'ın gözleri ışıl ışıl oldu. "Dük'ün vasiyetini tamamen unutmuştum. Bir öğrenim yeri. Bir çırak artık şu ya da bu usta değil, birçoğu tarafından eğitilecek. Pug, elimizde bu miras ve senin kendi öğretilerin varken, fevkalade bir başlangıç yapacağız."

Arutha, "Herhangi bir başlangıç yapmak istiyorsak, yola çıkmamız gerek," dedi. Taç giyecek yeni bir kral var ve siz ne kadar oyalanırsanız,

burada kaybolma olasılığınız da o kadar artacak."

Kulgan alınmış görünüyordu. "Gemideyken incelemek için birkaç şey almak istiyorum -bir itirazınız yoksa tabii."

Arutha elini kaldırdı. "Dilediğini al," dedi çarpık bir gülümseyişle. "Ama lütfen, sandala yükleyebileceğimizden fazla olmasın."

Kulgan gülümsedi, yine neşelenmişti. "Kabul." Gathis'e döndü. "Az önce söylediğim o iki cildi getirir misin?"

Gathis eski ve okunmaktan yıpranmış iki cildi uzattı. Kulgan şaşkın bir halde bakarken Gathis, "Sonuçta bu karara varacağınızı düşünüp, siz tartışırken raftan çıkarmıştım," dedi.

Kulgan kapıya doğru yürürken elinde tuttuğu iki cilde bakarak başını sallıyordu. Diğerleri de onu izlediler ve Gathis arkalarından kapıyı kapattı. Goblinvari yaratık onları avluya kadar götürdü ve kalenin kapısında, onlara güvenli bir yolculuk diledi.

Dev kapılar arkalarından kapanırken Meecham, "Şu sizin Macros, verdiği her cevap için beş de soru çıkarıyor," dedi.

"Çok doğru söyledin, eski dostum," dedi Kulgan. "Belki de notlarından ve diğer eserlerden başka bilgiler bulabiliriz. Bulamayabiliriz de, ama belki de böyle olması gerekiyor."

RÖNESANS

RILLANON'DA BİR BAYRAM HAVASI ESİYORDU.

Her yanda sancaklar dalgalanıyordu, merhum Kral ile Kuzeni Borric'in yas dönemlerini vurgulayan siyah flamaların yerini, yaz çiçeklerinden yapılmış çelenkler almıştı. Artık yeni bir kral taç giyecekti ve insanlar coşkuluydu. Rillanon halkı Lyam'ı pek az tanıyordu, ama iyi birine benziyor ve gülümsemesini halktan esirgemiyordu. Birçokları için, Rodric'in saltanatının kara bulutlarının ardından doğan bir güneş gibiydi.

Halkın arasında pek az kişi, şehrin her yerini dolaşan ve Bas-Tyralı Guy'ın ajanlarına ve olası suikastçilerine karşı her an tetikte olan kraliyet muhafızlarının farkındaydı. Yeni kral hakkında konuşmak için gruplar toplandığında hemen yaklaşan, sıradan giysili adamları fark edenler ise daha da azdı.

Arutha Pug, Meecham ve Kulgan'ı geride bırakmış, atını dörtnala saraya sürüyordu. Krondor'a üç günden az bir yol kala rüzgârın kesilmesiyle, ardından da Salador'a kadar yaptıkları yolculuğun yavaşlığıyla onları bir haftadan fazla geciktiren kadere lanet ediyordu. Sabahın geç saatleriydi ve Ishap Rahipleri Kral'ın yeni tacını şehirde gezdirmeye başlamışlardı bile. Üç saatten kısa bir süre sonra tahtın önüne çıkacaklar ve Lyam tacı giyecekti.

Arutha saraya ulaşınca geniş avluda, "Prens Arutha geldi!" bağırışları yankılandı.

Arutha bineğini bir uşağa bırakıp, sarayın merdivenlerini koşarak çıktı. Girişe ulaştığı anda, Anita da yüzünde geniş bir gülümsemeyle ona doğru koşarak geldi. "Ah," diye bağırdı, "Seni görmek ne güzel!"

Arutha da ona gülümseyerek, "Seni görmek de öyle," dedi. "Tören için hazırlanmam gerek. Lyam nerede?"

"Kendini Kraliyet Anıtmezarı'na kapattı. Gelir gelmez onu orada bulmanı söyledi." Sesi sıkıntılıydı. "Burada garip bir şeyler dönüyor, ama ne

olduğunu kimse bilmiyor. Dünkü akşam yemeğinden beri Lyam'ı yalnızca Martin Longbow gördü, gördüğümde onun da yüzünde son derece tuhaf bir ifade vardı."

Arutha güldü. "Martin hep tuhaf ifadelerle doludur zaten. Gel, Lyam'a gidelim."

Anita, uyarıyı görmezden gelmesine izin vermedi. "Hayır, sen yalnız git; Lyam böyle emretti. Hem benim tören için giyinmem gerek. Ama Arutha, çok garip bir şeyler dönüyor."

Arutha da ciddileşti. Anita bu gibi durumları doğru değerlendirirdi. "Pekâlâ. Zaten eşyalarımın gemiden gelmesini beklemem gerek. Lyam'ı göreceğim; bu esrar çözülünce de, seninle törende buluşuruz."

"Güzel."

"Carline nerede?"

"Ona buna titizlenip duruyor. Geldiğini ona söylerim."

Anita onu yanağından öpüp uzaklaştı. Arutha atalarının anıtmezarına, çocukken Rodric'in taç giyme töreni için Rillanon'a ilk kez geldiğinden beri inmemişti. Bir hizmetçiden yolu göstermesini istedi ve genç çocuk, onu labirent gibi koridorlardan geçirdi.

* * *

Saray çağlar boyunca sayısız değişiklikler geçirmişti; ilaveler yapılmış, yangın, deprem ya da savaşta zarar gören yapılar yenilenmişti, ama devasa yapının ortasındaki kadim içkale hâlâ yerindeydi. Kadim salonlara girdiklerini gösteren tek belirti, birdenbire karşılarına zamanla aşınmış, karanlık taş duvarların çıkmasıydı. Üzerinde conDoin krallarının arması olan, eli kılıçlı ve başında bir taç taşıyan aslan kabartmasının bulunduğu bir kapının yanında iki nöbetçi bekliyordu. Hizmetçi, "Prens Arutha," dedi ve nöbetçiler kapıyı açtılar. Arutha, aşağıya inen uzun bir merdivenin olduğu küçük bir antreden geçti.

Duvarların taşlarını kapkara bir ise bulayan, dizi dizi parlak meşalelerin yanından geçerek basamakları takip etti. Merdiven sona erdiğinde Arutha kendini yüksek kemerli, büyük bir kapının karşısında buldu. Her iki yanda da kadim conDoin krallarının heybetli heykelleri yükseliyordu. Sağ tarafında, ilk conDoin Rillanon Kralı olan Dannis'in, yedi yüz elli yaşını aşkın, hatları zamanla aşınmış heykeli duruyordu. Solunda ise, Dannis'ten iki yüz elli yıl sonra Bas-Tyra'yı fethederek Rillanon sancağını ana karaya

ilk taşıyan ve "Yüce" namını almış yegâne Kral olan Delong'un heykeli vardı.

Arutha atalarının suretlerinin arasından geçip, mezar odasına girdi. Duvarların içinde ve devasa katafalklarda yatan atalarının arasından yürüdü. Krallar ve kraliçeler, prensler ve prensesler, alçaklar ve hainler, azizler ve âlimler yol boyunca sıralanmışlardı. Dev odanın uzak ucunda Lyam'ı babasının taştan tabutunu taşıyan katafalkın yanında oturur halde buldu. Tabutun yüzeyine Borric'in bir sureti kazınmıştı ve sanki merhum Crydee Dükü yatmış, uyuyor gibi görünüyordu.

Arutha ağır ağır yaklaştı, Lyam derin düşüncelere dalmış gibiydi. Başını kaldırıp, "Geç kalmandan korkuyordum," dedi.

"Ben de öyle. Hava berbattı ve çok ağır gelebildik, ama hepimiz buradayız. Şimdi, bu tuhaf mesele de nesi? Anita tüm geceyi burada geçirdiğini ve esrarengiz bir şeyler döndüğünü söylüyor. Nedir bu?"

"Bu konuyu uzun uzun düşündüm, Arutha. Birkaç saat içinde tüm Krallık da bunu bilecek, ama yaptığımı başkalarından önce senin görmeni ve söyleyeceklerimi önce senin duymanı istedim."

"Anita, Martin'in de bu sabah burada, senin yanında olduğunu söyledi. Neler oluyor, Lyam?"

Lyam babasının katafalkının önünden çekilip gösterdi. Mezarın üzerindeki taşa, şu sözcükler kazınmıştı:

BURADA, ÜÇÜNCÜ CRYDEE DÜKÜ BORRİC YATIYOR CATHERINE'İN KOCASI, MARTIN, LYAM, ARUTHA, VE CARLINE'İN BABASI

Arutha'nın dudakları kıpırdadı, ama bir sözcük çıkmadı. Başını sallayarak, "Bu delilik de neyin nesi?" dedi.

Lyam, Arutha ile babalarının suretinin arasında durdu. "Delilik değil, Arutha. Babam ölüm döşeğinde Martin'in kendi oğlu olduğunu doğruladı. O bizim kardeşimiz. En büyük olan o."

Arutha'nın yüzü öfkeyle buruştu. "Neden bana söylemedin?" Sesi acı doluydu. "Bunu benden saklamaya ne hakkın vardı?"

Lyam da sesini yükseltti. "Bunu bilen herkes, sessiz kalma yemini etti. Barış sağlanana dek, kimsenin bunu bilmesi riskini göze alamazdım. Kaybedebileceğimiz çok şey vardı."

Arutha kardeşini iterek arkasına geçti, inanamayan gözlerle yazıta bakıyordu. "Kötü bir şekilde mantıklı geliyor. Martin'in Seçim'in dışında

bırakılması. Babamın ona hep göz kulak olması. Canının istediği gibi gelip gitmekte serbest olması." Arutha'nın sözleri, kederle yankılanıyordu. "Ama neden şimdi? Babam bunca yıl inkâr ettikten sonra Martin'i neden kabul etti?"

Lyam, Arutha'yı rahatlatmaya çalıştı. "Kulgan ve Tully'den öğrenebildiklerimi birleştirmeye çalıştım. Onların dışında kimse bilmiyormuş, Fannon bile. Babamız, büyük babamızın ölümünden sonra, makamındaki ilk yılında Brucal'ın konuğu imiş. Güzel bir hizmetçi kızla ilişkisi olmuş ve Martin doğmuş. Babamız, beş yıl boyunca onun varlığından haberdar olmamış. Bu arada saraya gelmiş, Annemizle, tanışmış ve evlenmiş. Martin'den haberi olduğunda, annesi tarafından çoktan Silban Manastırı keşişlerine terk edilmişmiş. Babamız, Martin'in onların himayesinde kalmasını tercih etmiş.

"Ben doğduktan sonra ise, tanımadığı bir oğlu olduğu için pişmanlık duymaya başlamış, ben altı yaşıma geldiğimde, Martin Seçim için hazırmış. Babamız onun Crydee'ye getirilmesini sağlamış. Ama annemin adına leke sürmemek için, onu sahiplenmemiş."

"Peki, neden şimdi?"

Lyam babalarının suretine baktı. "Ölümden hemen önce, bir insanın kafasından neler geçtiğini kim bilebilir? Belki daha güçlü bir suçluluk duygusu, belki de onur. Nedeni ne olursa olsun, Martin'i kabul etti, Brucal da şahit oldu."

Arutha'nın sesi hâlâ öfkeliydi. "Babamın nedenleri ne olursa olsun, şimdi bir de bu delilikle uğraşmak zorundayız." Sert bir bakışla gözlerini Lyam'a dikti. "Bunu görmesi için aşağı getirdiğinde ne dedi?"

Lyam bakışlarını kaçırdı, söyleyecekleri ona acı veriyor gibiydi. "Sessizce durdu, sonra ağladığını gördüm. Nihayet, 'Sana söylediğine sevindim,' dedi. Biliyordu, Arutha." Lyam kardeşinin koluna yapıştı. "Babam onca yıldır onun doğum hakkından bihaber olduğunu sanırken, o biliyordu. Ve bu bilgiyi bir kez olsun kendi lehine kullanmaya çalışmadı."

Arutha'nın öfkesi dinmişti. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Yalnızca, 'Sağ ol, Lyam,' dedi ve gitti."

Arutha bir an geriledi, sonra Lyam'a döndü. "Martin iyi bir adam, tanıdıklarımın en iyisi. Bunu ilk söyleyecek kişi de benim. Ama bu doğrulama! Tanrılar adına, ne yaptığının farkında mısın?"

"Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Son dokuz yıl kazandığımız her şeyi tehlikeye attın, Lyam. Martin'in adına isyan edecek olan hırslı doğulu lordlarla mı savaşalım? Bir savaşı bitirmişken hemen yenisine mi başlayalım?"

"Rekabet olmayacak."

Arutha heyecanla yürümeyi bıraktı. Gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun? Martin hak iddia etmeme sözü mü verdi?"

"Hayır. Ben, Martin tacı almayı tercih ederse ona karşı çıkmamaya karar verdim."

Arutha bir an bir şey söyleyemedi, sarsılmış bir halde Lyam'ı izliyordu. Kardeşinin Kral olmak hakkında dile getirdiği korkunç kuşkularını ilk kez anlıyordu. "Sen Kral olmak istemiyorsun," dedi suçlayıcı bir ses tonuyla.

Lyam acı acı güldü. "Aklı başında kimse de istemez. Bunu sen de söyledin, kardeşim. Kral olmanın yükünü kaldırabileceğimden emin değilim. Ama mesele artık benim ellerimden çıktı. Martin Kral olduğunu ilan ederse, ben de bu hakkını doğrulayacağım."

"Hakkı mı! Kraliyet mührü, Krallık Lordları'nın birçoğunun gözleri önünde senin eline geçti. Sen, sağlık durumu kötü olduğu ve kesin bir veliahtı olmadığı için yerine kardeşinin oğlunu geçiren hasta Erland değilsin. Sen Veliaht'sın!"

Lyam başını eğdi. "Veliahtlık ilanı geçersiz, Arutha. Rodric beni, 'en yaşlı conDoin erkeği,' olarak Veliaht ilan etti, oysa en büyüğümüz ben değilim, Martin."

Arutha kardeşinin karşısına dikildi. "Lyam, bu çok doğru, ama aynı zamanda da bu Krallık'ın sonunu getirebilecek bir hukuk meselesi. Kongre toplanınca Martin karşılarında hak iddia ederse, Ishap Rahipleri tacı kırarlar ve konunun çözülmesi, Lordlar Kongresi'ne kalır. Guy gizleniyor olsa bile, böylesi bir kongreyi toplamak için komşularının gırtlağını kesiverecek düzinelerce dük, onlarca kont ve bir sürü baron var. Böyle bir pazarlık, Krallık'taki eyaletlerin yansının oy karşılığı el değiştirmesiyle sonuçlanır. İşler tam bir karnavala dönüşür!

"Tacı alırsan, Bas-Tyra harekete geçemez. Ama Martin'i desteklersen, birçokları onu izlemeyi reddeder. Çıkmaza girmiş bir kongre, tam da Guy'ın istediği şey. Sahip olduğum her şey üzerine bahse girerim ki, şu anda bile bu şehirde bir yerlerde, böyle bir olay için planlar yapıyor. Doğulu lordlar başkaldırırlarsa, Guy hemen harekete geçer ve birçokları onun sancağının altında toplanır."

Lyam, kardeşinin sözleri karşısında ezilmiş gibiydi. "Neler olacağını bilemem, Arutha. Ama şunu biliyorum ki, başka türlü davranmak elimden gelmezdi."

Arutha, Lyam'a vurmamak için kendini zor tutuyor gibiydi.

"Babamızın aile şerefi hissiyatını almış olabilirsin, ama öldürme faslı biz geri kalanlara düşecek! Tanrı aşkına Lyam, sırf babamız neredeyse kırk yıl önce güzel bir hizmetçiyle ilişkiye girmiş diye, conDoin tahtına o ana dek isimsiz olan bir avcı oturursa ne olur, bir düşünsene! İç savaş çıkar!"

Lyam dimdik duruyordu. "Sen benim yerimde olsaydın, Martin'in doğum hakkını elinden alır mıydın?"

Arutha'nın öfkesi yok oldu. Yüzünde bariz bir hayret ifadesiyle kardeşine baktı. "Tanrılar aşkına! Babam yaşamı boyunca Martin'i kabul etmedi diye suçluluk duyuyorsun, değil mi?" Lyam'dan bir adım geriledi, onu daha iyi görmek istiyor gibiydi. "Senin yerinde olsaydım, kesinlikle Martin'e doğuştan hakkını vermezdim. Otuz yedi yılın ardından, birkaç gün daha neyi değiştirir ki? Kral olup, tahtıma oturduktan sonra, onu bir dük yapar, emrine bir ordu verir, Baş Danışman ilan eder ve vicdanımı rahatlatmak için ne gerekiyorsa yapardım, ama ancak Krallık'ın güvenliği sağlandıktan sonra. Martin'in, Guy'ın Sahtekâr Jon'un karşısında Birinci Borric durumuna düşmesini istemezdim ve buna engel olmak için ne gerekiyorsa yapardım."

Lyam esefle derin bir iç çekti. "O halde, sen ve ben bambaşka insanlarız, Arutha. Benden daha iyi bir kral olacağını düşündüğümü kampta da söylemiştim. Belki haklısın, ama olan oldu artık."

"Brucal'ın bundan haberi var mı?"

"Yalnızca üçümüz biliyoruz." Arutha'nın gözlerinin içine baktı. "Yalnızca babamızın oğulları."

Arutha kızardı, bu sözden rahatsız olmuştu. "Beni yanlış anlama, Lyam. Martin'i sevmiyor değilim, ama burada kişisel olmaktan çok öte meseleler söz konusu." Bir an sessizce düşündü. "O halde, her şey Martin'in ellerinde. Madem bunu yapman gerekiyordu, en azından herkese duyurmamakla iyi etmişsin. Martin taç giyme töreninde ortaya çıkacak olursa, yeterince kargaşa olacak. En azından önceden bildiğimize göre hazırlıklı olabiliriz."

Arutha merdivenlere doğru yöneldi, sonra durup kardeşine döndü. "Söylediğin hem doğru, hem de yanlış, Lyam. Martin'i inkâr edemediğin için, belki sen benden daha iyi bir kral olursun. Ama seni ne kadar sevsem de, Krallık'ın veliahtlık kavgası ile yıkılmasına izin vermeyeceğim."

Lyam'ın, kardeşi ile daha fazla mücadele edecek gücü kalmamıştı. Sözlerinde bitkinlik ve kaderin getireceklerine karşı bir bıkkınlık seziliyordu. "Ne yapacaksın?"

"Yapılması gerekeni. Bize sadık olanların önceden uyarılmalarını sağlayacağım. Dövüşmek gerekirse, şaşırtmaca avantajımız olur." Bir an duraksadı. "Martin için yalnızca büyük bir sevgi besliyorum, Lyam, bunu bilmelisin. Çocukken onunla avlanırdım; Anita'yı Guy'ın muhafızlarının elinden güvenlik içinde kurtarmamda da hiç de küçümsenmeyecek bir rol oynadı ki bunun karşılığını asla ödeyemem. Başka bir yer ve zamanda, onu memnuniyetle kardeşim olarak kabul ederdim. Ama iş katliama varacaksa, Lyam, onu kendi ellerimle öldürürüm."

Arutha atalarının anıtmezarından çıktı. Lyam tek başına kalakaldı, çağların baskısının ürpertisini hissediyordu.

Pug pencereden dışarı bakarak derin düşüncelere dalmıştı. Katala yanına gelince düşüncelerinden sıyrıldı. "Nefis görünüyorsun," dedi. Parlak, koyu kırmızı kumaştan, göğüs kısmı ve kolları altın işlemeli bir elbise giymişti. "Sarayın en güzel Düşeşi bile, senin güzelliğine erişemez."

Katala, iltifat karşısında gülümsedi. "Teşekkürler, kocam." Çevresinde dönüp, elbisesini gösterdi. "Bana kalırsa esas büyücü, Dük Caldric. Adamlarının iki saat içinde bütün bunları bulup hazırlamaları, gerçek bir sihir." Kabarık eteğine vurdu. "Bu ağır elbiselere alışmak zaman alacak. Evde giydiğim kısa giysileri tercih ederim." Kumaşa dokundu. "Yine de, bu harika bir kumaş. Hele bu soğuk dünyanızda, buna neden ihtiyaç olduğunu anlıyorum." Yaz sona ermeye yüz tutmuş, hava soğumuştu. İki aya kalmadan, kar yağmaya başlayacaktı.

"Buna soğuk diyorsan, bir de kışı bekle, Katala."

William, kendi odalarıyla birleşen yatak odasından koşarak yanlarına geldi. Çocuksu bir coşkuyla, "Anne, Baba," diye bağırıyordu. İyi bir malzemesi ve kesimi olan, küçük bir soyluya yaraşır bir tunik ve pantolon giymişti. Babasının açılmış kollarına atıldı. "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu gözlerini iri iri açarak.

Pug, "Lyam'ın Kral oluşunu görmeye gidiyoruz, William," dedi. "Biz yokken, bakıcının sözünü dinle ve Fantus'u rahatsız etme."

Babasının söylediklerinin ilkini yapacağını, ikincisini de yapmayacağını söyledi, ama hınzır gülüşü pek de inandırıcı değildi. William'a bakıcılık

yapacak olan hizmetçi kız içeri girip, çocuğu elinden tutarak odasına götürdü.

Pug ve Katala, Caldric'in vermiş olduğu odalarından çıkıp taht odasına doğru yürüdüler. Bir köşeyi dönüyorlardı ki, yanında gergin bir halde duran Kasumi ile odasından çıkan Laurie'yi gördüler.

Laurie onları görünce neşelendi ve "Ah! İşte buradasınız," dedi. "Törenler başlamadan önce sizi görmeyi umuyordum."

Pug artık kara cüppesi yerine gösterişli, koyu kızıl bir tunik ve pantolon giymiş olsa da, Kasumi eğilerek ona selam verdi. "Yüce," dedi.

"O geçmişte kaldı, Kasumi. Lütfen bana Pug de."

"İkiniz de yeni giysi ve üniformalarınızla çok yakışıklı olmuşsunuz," dedi Katala. Laurie son moda parlak giysiler giymişti, sarı bir tunik ve kolsuz, yeşil bir yelek ve uzun çizmelerinin içine giren, dar bir siyah pantolon. Kasumi ise, LaMut Garnizonu'na özgü Şövalye-Yüzbaşı üniforması giymişti, koyu yeşil tunik ve pantolon ve LaMut'un gri kurtbaşlı yeleği.

Ozan Katala'ya gülümsedi. "Son birkaç ayın koşuşturmacası içinde, yanımda değerli taşlar halinde küçük bir servet taşıdığımı unutmuştum. Onları dönüp Shinzawai Lordu'na veremeyeceğime, oğlu da onları geri almayı kabul etmediğine göre, herhalde artık bana ait oluyorlar. Artık han sahibi bir dul bulmak için endişelenmem gerekmeyecek."

Pug, "Kasumi," dedi, "adamlarının durumu nasıl?"

"Fena değil, ama LaMut askerleriyle aralarında biraz huzursuzluk da var. Zamanla geçecektir. Yola çıktıktan sonraki hafta, Kardeşlik ile bir çatışmamız oldu. İyi dövüşüyorlar, ama onları püskürttük. Garnizondaki hem Tsurani, hem de LaMut'lu adamlar arasında büyük bir kutlama yapıldı. İyi bir başlangıç oldu."

Aslında bir çatışmadan da fazlası olmuştu. Çarpışmanın haberleri Rillanon'a da gelmişti. Kara Kardeşler ve goblin müttefikleri Yabon'a baskın yapıp, savaş sırasında zayıf düşmüş sınır karakollarından birine saldırmışlardı. Tsuraniler Zun'e yaptıkları yürüyüşten dönüp hızla kuzeye gitmiş ve garnizona destek olmuşlardı. Tsuraniler, eski düşmanlarını sayıca fazla olan goblin ordusundan kurtarmak için çılgınca bir savaş vermiş, sonunda onları Yabon'un kuzeyindeki dağlara çekilmeye zorlamışlardı.

Laurie Pug'a göz kırptı. "Kahramanlık gösteren Tsurani dostlarımız, Rillanon'a döndüklerinde çok iyi karşılandılar." Savaşın merkezinden uzak olan şehir halkı, sabık düşmanlarına karşı fazla bir korku ya da nefret

beslememiş, onları Özgür Şehirler, Yabon ya da Uzak Sahil boyunda görmeyi hayal bile edemeyecekleri bir sıcaklıkla karşılamışlardı. "Bana kalırsa, Kasumi'nin adamları oldukça etkilendiler."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Kasumi. "Ana dünyamızda böyle bir karşılama düşünülemezdi bile, ama burada..."

"Yine de," diye devam etti Laurie, "hemen alışmış gibiler. Adamlar, Krallık'ın şarap ve birasını hemen sevdiler, hatta uzun boylu kadınlara karşı önyargılarını yenmeyi bile başardılar."

Kasumi, utangaç bir gülümsemeyle yüzünü çevirdi. Laurie, "Geçen hafta bizim fırtına Şövalye-Yüzbaşımız, Batı ile daha iyi ticari ilişkiler peşinde olan, zengin tüccar ailelerinin birinde konuk oldu. O zamandan beri de sık sık bir tüccarın kızı ile birlikte görülüyormuş."

Katala'nın kahkahası ve Pug'ın gülümsemesi, Kasumi'yi iyice inandırmıştı. Pug, "Eskiden beri hep çabuk öğrenirdi zaten," dedi.

Kasumi başını eğdi, yanakları kıpkırmızıydı, ama sırıtıyordu. "Yine de, ülkenizin kadınlarının bu kadar özgür olduklarını öğrenmek kolay değil. İkinizin nasıl olup da bu kadar sağlam iradeli olduğunuzu şimdi anlıyorum. Bunu annelerinizden öğrenmiş olmalısınız."

Birinin yaklaşması üzerine Laurie'nin dikkati dağıldı. Pug, ozanın yüzündeki bariz hayranlık ifadesini görebiliyordu. Büyücü dönünce, bir muhafızın eşliğinde yaklaşan güzel bir genç kadın gördü. Carline'i tanıyan Pug'ın gözleri büyüdü. Genç kızlığında vaat ettiği kadar muhteşem bir kadın olmuştu. Onlara yaklaşırken, elinin bir hareketiyle muhafızını gönderdi. Yeşil, zarif elbisesi ve siyah saçlarını süsleyen inci işlemeli tacı ile olağanüstü görünüyordu.

"Usta büyücü," dedi, "eski bir dostuna merhaba demeyecek misin?"

Pug Prensesin önünde eğilerek selam verdi, Kasumi ve Laurie de onu izlediler. Katala, hizmetçi kızlardan birinin gösterdiği gibi reverans yaptı. Pug, "Prenses," dedi, "kaledeki basit bir çocuğu hatırlamakla bana iltifat ediyorsunuz."

Carline, mavi gözleri ışıldayarak gülümsedi. "Ah, Pug... sen asla basit değildin." Arkasında duran Katala'ya baktı. "Bu eşin mi?" Pug onaylayıp onları tanıştırınca, Prenses Katala'yı yanağından öperek, "Güzel olduğunu duymuştum, canım," dedi, "ama kardeşimin senin hakkında söyledikleri hayli yetersizmiş."

"Majesteleri çok nazikler," dedi Katala.

Kasumi yine gergin duruşuna dönmüştü, ama Laurie gözlerini yeşilli kadından bir türlü alamıyordu. Katala'nın onun kolunu sıkıp, dikkatini çekmesi gerekti. "Laurie, törenler başlamadan önce Kasumi ile bana sarayı biraz gezdirir misin?"

Laurie geniş bir gülümseyişle Prenses'e selam vererek, Kasumi ve Katala'ya koridorda eşlik etti. Pug ile Prenses, onların gidişini izlediler.

"Karın çok zeki bir kadın," dedi Carline.

Pug gülümsedi. "Olağanüstüdür."

Carline, onu gördüğüne gerçekten çok mutlu olmuş gibiydi. "Öğrendiğime göre, bir de oğlun varmış."

"William. Küçük bir şeytan, ama bir hazinedir." Carline'in yüzünde bir imrenme ifadesi belirdi. "Onu görmek isterdim." Duraksadı, ardından, "Çok şanslısın," dedi. "Hem de çok, Majesteleri."

Carline koluna girdi ve ağır ağır yürümeye başladılar. "Ne bu resmiyet, Pug? Yoksa sana Milamber mi demeliyim, duyduğuma göre o isimle de tanınıyormuşsun?"

Pug, onun gülümsediğini gördü ve karşılık verdi. "Bazen ben de bilmiyorum, ama burada Pug daha uygun görünüyor." Sırıttı. "Görünen o ki, hakkımda çok şey öğrenmişsin."

Carline alınmış gibi yaptı. "Her zaman en gözde büyücümdün."

Birlikte güldüler. Sonra Pug sesini alçaltarak, "Babanın ölmesine çok üzüldüm, Carline," dedi.

Prenses biraz dalgınlaştı. "Lyam, son anında yanında olduğunu söyledi. Ölmeden önce senin güvende olduğunu görebildiği için mutluyum. Seni ne kadar düşündüğünü biliyor muydun?"

Pug bir anda duygulandığını hissetti. "Bana bir ad verdi; bunu bana göstermek için daha iyisini yapamazdı. Bunu biliyor muydun?"

Carline canlandı. "Evet, Lyam bundan da söz etti. Artık kuzen sayılırız," dedi bir kahkahayla. Yürürlerken usulca konuştu. "Sen ilk aşkımdın, Pug, ama daha da önemlisi, daima arkadaşımdın. Arkadaşımın tekrar evine döndüğünü gördüğüme sevindim."

Pug durup, onu hafifçe yanağından öptü. "Arkadaşın ise, evine döndüğü için çok mutlu."

Hafifçe kızaran Prenses, onu terastaki küçük bir bahçeye götürdü. Parlak gün ışığına çıkıp, taş bir bAnita oturdular. Carline derin bir iç çekti. "Keşke Babam ve Roland da burada olabilselerdi."

"Roland'ın ölümünü duymak bana da büyük acı verdi," dedi Pug.

Carline başını salladı. "O zıpır, kısacık yaşamında birçoklarının bir ömür boyunca yaşayamadıkları kadarını yaşadı. Birçok şeyi serseri tavırlarının ardına gizliyordu, ama bana kalırsa, tanıdığım en zeki adamlardan biriydi. Geçen her dakikanın içindeki tüm yaşamı çıkarıyordu." Pug yüzüne bakınca, gözlerinin anılarla parladığını gördü. "Yaşasaydı, onunla evlenecektim. Muhtemelen her gün kavga ederdik, Pug; ah, beni nasıl da kızdırırdı. Ama çok da güldürürdü. Bana hayat hakkında çok şey öğretti. Anısını daima içimde saklayacağım."

"Kayıplarınla barışık olmana sevindim, Carline. Başka bir dünyada yıllarca bir köle, ardından da büyücü olmak, beni çok değiştirdi. Görünüşe göre sen de çok değişmişsin."

Carline başını devirip ona baktı. "Bana kalırsa pek de değişmemişsin, Pug. Gösterdiğim ilgi karşısında eli ayağına dolaşan o çocuğun izleri içinde hâlâ var."

Pug güldü. "Sanırım haklısın. Bazı yönlerden sen de değişmemişsin ya da Laurie'nin tepkisine bakacak olursak, en azından hâlâ erkeklerin elini ayağına dolaştırma yetisini kaybetmemişsin."

Carline ışıl ışıl bir yüzle gülümsedi ve Pug, içinde hafif bir burulma hissetti, çocukken hissettiklerinin bir yankısı gibi. Ama artık rahatsızlık duymuyor, çocukken hayal ettiği şekilde olmasa da, Carline'i her zaman seveceğini biliyordu. Fırtınalı bir tutkunun ya da Katala ile olan derin bağının da ötesinde, hissettiklerinin şefkat ve dostluk olduğunu biliyordu.

Carline son söylediğine takılmıştı. "Birkaç dakika önce yanında olan şu sarışın, güzel adam mı? Kim o?"

Pug bilgiç bilgiç gülümsedi. "Her halinden belli ki, en sadık hayranın. O Laurie, Tyr-Soglu bir ozan ve sonsuz bir zekâya ve çekiciliğe sahip bir serseridir. Sevgi dolu bir kalbi ve cesur bir ruhu var, aynı zamanda da gerçek bir dost. Bir gün sana, kendi hayatını tehlikeye atarak beni nasıl kurtardığını anlatırım."

Carline yine başını bir tarafa eğdi. "Çok ilgi çekici birine benziyor." Pug onun artık yaşça büyümüş, olgunlaşmış ve acıyı tatmış olmasına rağmen, hâlâ değişmeyen yanları da olduğunu görüyordu.

"Bir defasında şaka yollu olarak, onu seninle tanıştırmaya söz vermiştim. Ama artık, Majesteleri ile yakınlaşma fırsatını kaçırmak istemeyeceğinden eminim."

"Öyleyse bunu ayarlamalıyız." Ayağa kalktı. "Korkarım ki, gidip taç giyme töreni için hazırlanmam gerek. Her an çanlar çalıp rahipler gelebilir. Yine görüşelim, Pug."

Pug da ayağa kalktı. "Bundan zevk duyarım, Carline."

Kolunu uzattı. Arkasından gelen bir ses, "Toprak Beyi Pug, seninle konuşabilir miyim?" dedi.

Arkalarına döndüklerinde az ileride, bahçenin iç kısımlarında duran Martin Longbow'u gördüler. Eğilerek Prenses'e selam verdi. Carline, "Longbow Usta! İşte buradasın. Seni dünden beri göremedim," dedi.

Martin belli belirsiz gülümsedi. "Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Crydee'de böyle hissettiğimde, ormana dönerim. Burada ise," -geniş teras bahçesini gösterdi- "bulabildiğimin en iyisi buydu."

Carline ona soran bakışlarla baktı, ama üzerinde durmadı. "Eh, herhalde taç giyme törenine katılırsın. Şimdi, izin verirseniz gitmem gerek." Nazik selamlarını kabul ederek ayrıldı.

Martin Pug'a bakarak, "Seni yine görmek güzel, Pug," dedi.

"Seni de öyle, Martin. Buradaki tüm dostlarım arasında, benimle son görüşen sensin. Crydee'de hâlâ görmediklerimi saymazsak, artık tam anlamıyla eve dönmüş oldum." Pug, Martin'in sıkıntılı olduğunu anlamıştı. "Bir sorun mu var?"

Martin bahçeye ve ötesindeki şehir ile denize baktı. "Lyam bana söyledi, Pug. Senin bildiğini de söyledi."

Pug hemen anlamıştı. "Baban öldüğünde yanındaydım, Martin," dedi sakin bir sesle.

Martin sessizce yürümeye başladı, bahçeyi çevreleyen alçak taş duvarın yanına geldiğinde ise duvarı tuttu. "Babam," dedi acılı bir sesle. "Onun, 'Martin, ben senin babanım,' demesi için kaç yıl bekledim." Yutkundu. "Miras ve bu gibi şeyler hiçbir zaman umurumda olmadı. Crydee Avcıustası olarak kalmak bana yeterdi. Yeter ki, bunu kendisi söyleseydi."

Pug, bir sonraki söyleyeceklerini düşündü. "Martin, pek çok adam ileride pişman olacağı şeyler yapar. Bunları telafi etme fırsatı ise çok azının eline geçer. Bir Tsurani oku onu hemen öldürseydi, ya da başka bir sürü şey olsaydı, yaptığı bu azıcık şeyi de yapma fırsatı olmayabilirdi."

"Biliyorum, ama bu yine de bir teselli değil."

"Lyam sana son sözlerini söyledi mi? Dedi ki, 'Martin senin kardeşin. Ona haksızlık ettim, Lyam. O iyi bir adam, onu öyle seviyorum ki.' "

Martin'in taş duvarı tutan eklemleri bembeyaz olmuştu. Sessizce, "Hayır, söylemedi," dedi.

"Lord Borric basit biri değildi Lyam, ben de onu tanıdığımda henüz bir çocuktum, ama onun için ne söylenirse söylensin, kesinlikle içinde bir kötülük yoktu. Neden bu şekilde hareket ettiğini anladığımı söylemiyorum, ama seni sevmiş olduğu kesin."

"Her şey çok saçma. Ben onun babam olduğunu biliyordum, o ise annemin bana bunu söylediğini bilmiyordu. Ona gidip bunu açıklasam, hayatlarımızda ne değişirdi?"

"Bunu ancak tanrılar bilebilir." Uzanıp Martin'in koluna dokundu. "Şimdi önemli olan, ne yapacağın. Lyam'ın sana söylemiş olması, doğum hakkını herkese açıklayacağı anlamına geliyor. Şimdiden başkalarına da söylediyse, sarayda kıyamet kopacak. Sen en büyüklerisin ve ilk hak sende. Ne yapacağını biliyor musun?"

Martin Pug'ı süzerek, "Bunlardan söz ederken çok sakinsin," dedi. "Taht üzerinde hak sahibi olmam seni hiç rahatsız etmiyor mu?"

Pug başını salladı. "Sen bunu bilemezsin, ama ben Tsuranuanni'deki en güçlü adamlardan biri sayılıyordum. Sözlerim, bazı durumlarda herhangi bir kralın emrinden daha önemliydi. Ben, iktidarın nelere kadir olduğunu ve ne tür adamların iktidar peşinde koştuğunu bilirim. Sende bu tür bir hırs olduğunu da hiç sanmıyorum, tabii Crydee'de son bulunduğum zamandan beri çok değişmediysen. Tacı alırsan, bunu doğru olduğuna inandığın nedenler yüzünden yaparsın. Bu, iç savaşı önlemenin tek yolu olabilir, çünkü Krallık tacını seçersen, sadakat yemini edecek ilk kişi Lyam olacaktır. Nedeni ne olursa olsun, en akılcı şekilde hareket etmeye çalışacaksın. Mor rengi(4) almayı tercih edersen de, iyi bir hükümdar olmak için elinden geleni yapacaksın."

Martin etkilenmişti. "Çok değişmişsin, Toprak Beyi Pug, beklediğimden de çok. Hakkımdaki nazik değerlendirmen için teşekkürler, ama bence Krallık'ta bu şekilde düşünen tek adam sensin."

"Gerçek ne olursa olsun, sen babanın oğlusun ve ailenin adına leke sürmezsin."

Martin'in sözleri yine acı doluydu. "Benim doğumumu bile kara bir leke olarak görecek olanlar var." Aşağıda uzanan şehre baktı, sonra dönüp gözlerini Pug'a dikti. "Keşke basit bir seçim olsaydı, ama Lyam böyle olmadığını biliyor. Tacı alırsam, çok kişi başkaldıracak. Lyam'a bırakarak

çekilirsem, Lyam'a bağlılık yemini etmemek için beni bahane edenler olacak."

"Tanrılar adına, Pug. Mesele Arutha ile benim aramda olsaydı, çekilip ona bırakmak için bir an bile tereddüt etmezdim. Ama Lyam? Onu yedi yıldır görmedim, bu yıllar da onu çok değiştirmiş. Tereddütlerle dolu bir adam gibi. Bir komutan olarak hünerli olduğuna kuşku yok, ama bir kral olarak? Ondan daha iyi bir kral olacakmışım gibi korkunç bir düşünceye kapılıyorum."

Pug sakin bir sesle konuştu. "Söylediğim gibi, taht üzerinde hak iddia edecek olursan, bunu haklı gördüğün nedenlerle, görev duygusunun gerektirdiği nedenlerle yapacaksın."

Martin sağ yumruğunu sıkıp, yüzünün önüne getirdi. "Nerede görev bitip de kişisel hırs başlar? Nerede adalet bitip de intikam başlar? Bir parçam, öfke dolu bir parçam diyor ki, 'Bu andan kazanabileceğin her şeyi al, Martin.' Kral Martin, neden olmasın? Bir başka parçam da Babamın bunu, günün birinde Kral olmam gerektiğini bildiği için yaptığını düşünüyor. Ah, Pug, ne yapmam gerek?"

"Bu, herkesin kendi karar vermesi gereken bir şey. Sana bir tavsiyede bulunamam."

Martin parmaklıklara yaslanıp, elleriyle yüzünü kapattı. "Sakıncası yoksa bir süre yalnız kalmak istiyorum."

Pug oradan ayrıldı, sıkıntılı bir adam kaderini değerlendiriyordu. Ülkenin kaderini de.

Pug Katala'yı, Laurie ve Kasumi'nin yanında, Dük Brucal ve Kont Vandros ile konuşurlarken buldu. Yaklaşırken Dük'ün, "Nihayet bir düğün olacak," dediğini duydu, "çünkü bu aklı kıt şahıs" -Vandros'u gösterdi- "kızıma teklifte bulundu. Bakarsınız ölmeden önce torun sahibi de olurum. Evlenmek için bunca sene bekleyince neler olduğunu görün işte. Daha çocukların evlenemeden yaşlanıyorsun-" Pug'ı görünce başını çevirdi. "Ah, büyücü, işte buradasın."

Katala kocasını görünce gülümsedi. "Prenses'le yeniden buluşmanız iyi miydi?"

"Çok hoştu."

İşaret parmağıyla Pug'ın göğsünü dürterek "Ve baş başa kaldığımızda, konuşulan her kelimeyi bana da tekrarlayacaksın," dedi.

Diğerleri Pug'ın utanması karşısında güldüler, o da Katala'nın sadece şaka yaptığını anlamıştı zaten.

Brucal, "Ah, büyücü," dedi, "karın öyle güzel ki, keşke yine altmış yaşımda olsaydım, diyorum." Pug'a göz kırptı. "O zaman onu senden çalar, skandala da boş verirdim." Pug'ın koluna yapışıp Katala'ya, "İznin olursa, leydim, onun yerine kocanın biraz zamanını çalacağım," dedi.

Pug'ı şaşkın gruptan çekip aldı ve duyulamayacak kadar uzaklaştıkları zaman, "Kötü haberlerim var," dedi.

"Biliyorum."

"Lyam bir budala, soylu bir budala." Bir an bakışlarını kaçırdı, gözlerinin önünde anılar canlanmıştı. "Ama tam babasının oğlu, büyük babasının da torunu; tıpkı kendinden öncekiler gibi güçlü bir onur duygusu var." Yaşlı gözler yine odaklandı. "Yine de, görev duygusunun da o kadar güçlü olmasını dilerdim." Sesini iyice alçaltarak, "Karını yanından ayırma," dedi. "Salondaki muhafızlar mor rengi giymişler, Kral kim olursa olsun, onu savunarak ölürler. Ama işler karışabilir. Doğulu lordların çoğu tezcanlı tiplerdir, her kaprislerinin hemen yerine getirilmesine alışıktırlar. Birkaçı ağzını açacak olursa, dişlerinin arasında bir çelik parçası bulabilir.

"Benim ve Vandros'un adamları, sarayın her yerini tuttular, Kasumi'ninkiler de Lyam'ın isteği üzerine dışarıda yerlerini aldılar. Bu, doğulu lordların hoşuna gitmiyor, ama Lyam Veliaht olduğu için, hayır da diyemiyorlar. Bizim tarafımızı tutanları da hesaba katarsak, sarayı ele geçirip koruyabiliriz.

"Bas-Tyralı saklandığına, Saladorlu Richard da öldüğüne göre, doğulu lordlar liderlerini yitirdiler. Ama adadaki doğulu lordların ve şehrin içinde ve civarındaki 'şeref muhafızları'nın sayısı, bir kral seçilmeden saraydan çıkacak olurlarsa bu adayı bir savaş alanına çevirmeye yeter. Hayır, sarayı tutacağız. Hiçbir hain doğulu, Kara Guy ile ihanet planları yapamayacak. Tacı hangi kardeş takarsa taksın, her biri onun önünde bir dizini yere koyacak."

Pug bunu duyduğuna şaşırmıştı. "Yani Martin'i destekleyecek misin?"

Yaşlı Brucal'ın sesi, alçak da olsa sertti. "Kimse Krallığımı bir iç savaşa sürükleyemez, büyücü. Ben son nefesimi vermeden, asla. Arutha ile konuştuk. Önümüzdeki seçenekler ikimizin de hoşuna gitmiyor, ama kesin karar verdik. Martin Kral olacak olursa, herkes onun önünde eğilecek. Tacı Lyam alacak olursa, Martin ya sadakat yemini edecek ya da saraydan canlı

çıkamayacak. Taç kırılacak olursa, bu sarayı tutacağız ve kongre kardeşlerden birini Kral ilan edene dek hiçbir lord bir yere gitmeyecek, o kahrolası salonda bir yıl kalmamız gerekse bile. Şehirde Guy'ın birçok ajanını yakaladık bile. Burada, Rillanon'da olduğuna kuşku yok. Bir kongre toplanamadan önce bir avuç soylu bile kaçacak olursa, iç savaş çıkar." Yumruğunu açık olan eline vurdu. "Şu geleneklere lanet olsun. Biz burada konuşurken rahipler saraya doğru yürüyor, her adımda karar anına biraz daha yaklaşıyorlar. Keşke Lyam daha erken hareket edip bize biraz daha zaman bıraksaydı, ya da hiçbir şey yapmasaydı. Ya da Guy'ı ele geçirebilseydik. Keşke Manin ile konuşabilseydik, ama o da ortadan kayboldu..." "Ben Martin'le konuştum."

Brucal'ın gözleri kısıldı. "Ne durumda? Planları neler?"

"Tahmin edebileceğin gibi, çok sıkıntılı. Bütün bu yük üzerine yığıldı ve kendini hazırlayacak kadar zamanı da yok. Anladığım kadarıyla babasının kim olduğunu başından beri biliyormuş ve bu sırrı mezara dek saklamaya razıymış, ama şimdi bir anda kendini meselenin ortasında buldu. Ne yapacağını bilmiyorum, Rahipler tacı önüne koyana dek kendisinin de bileceğini sanmıyorum."

Brucal çenesini sıvazladı. "Bunu biliyor olup da kendi menfaati için kullanmaya çalışmamış olması, onun adına çok iyi. Ama yine de zamanımız yok." Salonun ana kapısının yanındaki grubu işaret etti. "Karının yanına dönsen iyi olur. Gözünü dört aç, büyücü, bugün sona ermeden sanatına ihtiyacımız olabilir."

Diğerlerinin yanına döndüler ve Brucal, Vandros ile Kasumi'yi içeri götürüp, alçak sesle onlarla konuştu. Katala ağzını açamadan Laurie, "Neler dönüyor?" dedi. "Katala ile Kasumi'yi arka avluya bakan bir balkona çıkardığımda, her yerde Kasumi'nin adamlarını gördüm. Bir an İmparatorluk'un savaşı kazandığını sandım. Ağzından da tek kelime alamadım."

Pug, "Brucal onların Kasumi'nin emirlerine sorgusuz sualsiz itaat edeceklerini biliyor," dedi.

"Bu da nesi, kocam?" dedi Katala. "Sorun mu var?"

"Açıklayacak zaman yok. Taç için birden fazla talip olabilir. Laurie, Kasumi'nin yanında kal ve kılıcın hazır olsun. Bir sorun çıkarsa, Arutha'nın dediğini yap."

Laurie başıyla onayladı, yüzüne sert bir ifade gelmişti. O salona girince Katala, "William?" dedi.

"O güvende. Bir sorun çıkarsa, bu büyük salonda olacak, misafir bölümlerinde değil. Asıl acı ise sonrasında başlayacak." Katala'nın yüzünden tam olarak anlamadığı belliydi, yine de söylediklerini sessizce kabul etti. "Gel, içeride yerlerimizi almalıyız."

Hızlı adımlarla büyük salona girip, şeref bölümünde önlere yakın bir yere geçtiler. Kral'ın taç giyişini görmek için toplananların yanından geçerken, odayı kaplayan uğultuyu ve konuşmaları duyabiliyorlardı. Kulgan'ın yanına geldiklerinde, tıknaz büyücü başıyla onları selamladı. Meecham da birkaç adım arkasında, sırtını duvara dönmüş olarak bekliyordu. Gözleri odayı tarıyor, Kulgan'ın bir kılıç boyu yakınında olan herkesin yerini saptıyordu. Pug eski, uzun avcı bıçağının kınından hafifçe sıyrılmış olduğunu fark etti. Sorunun ne olduğunu bilmiyor olabilirdi, ama eski dostunu korumak için her an hazırdı.

"Neler oluyor?" dedi Kulgan fısıldayarak. "Birkaç dakika öncesine kadar her şey sakindi; şimdi ise ortalık kaynıyor."

Pug Kulgan'a doğru eğilerek, "Martin taca talip olabilir," dedi.

Kulgan'ın gözleri büyüdü. "Tanrılar ve balıklar adına! Bu, sarayı birbirine katar." Çevresine bakınınca, Kraliyet soylularının birçoğunun salonda yerlerini almış olduklarını gördü. Elemle iç çekerek, "Artık beklemekten başka yapılacak bir şey kalmadı," dedi.

Amos bahçeyi yıkıp dökerek gelirken küfürler yağdırıyordu. "Bu çıtkırıldım şeyleri de kim, neden ister ki?"

Martin başını kaldırınca, Amos Trask'in fırlattığı kristal kadehi son anda görüp yakaladı. O, "Ne-" derken, Amos elindeki kristal sürahiden kadehi dolduruyordu.

"Biraz zıkkıma ihtiyacın olur diye düşündüm ve onu paylaşacak dost bir denizciye."

Martin'in gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Amos kendi kadehini de doldurup, esaslı bir yudum aldı. "Tüm saray biliyor, sevgili dostum. Lyam iyi bir adam, ama birkaç oymacıya babanın mezartaşına senin adını yazdırıp, sonra da onları kralın emri gibi gülünç bir şeyle susturabileceğini sanıyorsa, kafasının içi taş dolu demektir. O çocuklar işlerini bitirdikten bir saat sonra, saraydaki her hizmetçi senin birinci kaptan olduğunu öğrenmişti. Herkes bunu konuşuyor, inan bana."

Martin şarabı içip, "Teşekkürler, Amos," dedi. Kadehteki koyu kızıl şaraba baktı. "Kral olsam mı?"

Amos iyi niyetli, içten bir sesle bir kahkaha attı. "Bu konuda iki görüşüm var, Martin. Birincisi, tayfa olmaktansa kaptan olmak her zaman daha iyidir ki ben de bu yüzden tayfa değil, kaptanım. İkincisi, bir gemi ile bir krallık aynı şey değildir."

Martin güldü. "Hiç de yardımcı olmuyorsun, korsan."

Amos alınmış görünüyordu. "Hay canına yandığım, seni güldürdüm, değil mi?" Uzanıp, dirseğini bahçe duvarına yaslarken, bir yandan da bardağına biraz daha şarap koydu. "Baksana, kraliyet limanında üç direkli, küçük bir güzel var. Fazla zamanım olmadı, ama Kral affettiğini açıklayacak olursa, Kaptan Trenchard ile yelken açmak için can atacak, denizden yeni dönmüş bir sürü iyi adam var. Neden küreklere asılıp, buradan çekip gitmiyoruz?"

Martin başını salladı. "Kulağa hoş geliyor. Hayatım boyunca üç defa gemiye bindim ve sen üç seferinde de neredeyse ölümüme neden oluyordun."

Amos kırılmıştı. "İlk iki seferinde, Arutha'nın suçuydu, üçüncüsü de benim suçum değildi. Bizi Salador'dan Rillanon'a kadar kovalasınlar diye O Ceres'e tapan korsanları peşimize ben takmadım ya. Ayrıca, benim yanımda işe girersen, biz kovalayan taraf oluruz. Krallık Denizi, Trenchard için yepyeni bir deniz. Ne diyorsun?"

Martin'in sesi ciddileşti. "Her ne kadar seninle denize açılmayı, ormana dönmek kadar istesem de, olmaz, Amos. Ama karar vermem gereken şeyden dönüş yok. İyi ya da kötü, ben en büyük oğulum ve taç ilk olarak benim hakkım." Martin Amos'a sert bir ifadeyle baktı. "Sence Lyam Kral olabilir mi?"

Amos başını iki yana salladı. "Tabii, ama mesele bu değil, öyle değil mi? Asıl bilmek istediğin, Lyam iyi bir Kral olabilir mi? Bilmiyorum, Martin. Ama sana bir şey söyleyeyim. Bir denizcinin savaşta korkudan bembeyaz kesildiğine, ama hiç tereddüt etmeden dövüştüğüne çok şahit olmuşumdur. Bazen bir adamın harekete geçmesi gereken zaman gelmeden, neler yapabileceğini bilemezsin." Amos bir an duraksadı, doğru sözcükleri seçiyordu. "Söylediğim gibi, Lyam iyi bir adam. Kral olmaktan ödü kopuyor, onu suçlamıyorum da. Ama bir kez tahta çıktıktan sonra... bence yeterince iyi bir Kral olur."

"Keşke haklı olduğundan emin olabilseydim."

Bir zil sesi duyuldu ve büyük çanlar çalmaya başladı. "Eh," dedi Amos, "karar vermek için fazla zamanın kalmadı. Ishap rahipleri dış kapıya geldiler, taht odasına ulaştıkları zaman da, artık ipleri kesip denize açılma fırsatın olmayacak. Yolun çizilmiş olacak."

Martin duvardan döndü. "Arkadaşlığın için teşekkürler, Amos, şarap için de. Gidip Krallık'ın kaderini değiştirelim mi?"

Amos, kristal kadehte kalan son şarabı da içti. Kadehi bir kenara attı, camın kırılma sesiyle birlikte, "Sen gidip Krallık'ın kaderini değiştir, Martin," dedi. "Sözünü ettiğim o küçük gemiyi ayarlayamazsam, belki sonra ben de gelirim. Belki bir kez daha birlikte denize açılırız. Kral olmak konusunda fikrini değiştirirsen ya da Rillanon'dan acil olarak gitmen gerekecek olursa, şafaktan önce doklara bir uğra. Oralarda olacağım, tayfalarım arasında da sana her zaman yer olacak."

Martin elini sıktı. "Hep sağlıcakla kal, korsan."

Amos gidince Martin yalnız kaldı, düşüncelerini elinden geldiğince toparladıktan sonra kararını vererek, taht odasına doğru yürümeye koyuldu.

Pug boynunu uzatınca, büyük salona girenleri görebiliyordu. Dük Caldric, tahta doğru giden uzun adacığın aşağısına doğru giden Erland'ın dul eşi Prenses Alicia'ya eşlik ediyordu. Anita ve Carline de onları izliyorlardı. Kulgan, "Bu katı ifadelere ve solgun yüzlere bakılırsa, Arutha olabileceklerden onlara da bahsetmiş," diye gözlemledi.

Yerlerine geçtikleri zaman Pug, Anita'nın Carline'in elini sımsıkı tuttuğunu fark etti. "Bir erkek kardeşin daha olduğunu bu şartlar altında keşfetmek ne iş ama."

"Bunu sakin karşılamış gibiler," diye fısıldadı Kulgan.

Gonglar, Ishap rahiplerinin antreden girmiş olduklarını haber verince, Arutha ve Lyam da içeri girdiler. Her ikisi de Krallık Prensleri'nin kırmızı kaftanlarını giymişlerdi, hızlı adımlarla salonun ön tarafına geçtiler. Arutha'nın gözleri hızla odayı taradı, herkesin aklından geçenleri anlamak istiyor gibiydi. Lyam ise durgun görünüyordu, kaderin kendisine getireceklerini kabullenmiş bir hali vardı.

Pug, Arutha'nın Fannon'a kısaca bir şeyler fısıldadığını gördü, yaşlı Kılıçustası da Çavuş Gardan ile konuştu. İkisi de gerginlikle etraflarına bakınarak, elleri kılıçlarının kabzalarına yakın bir halde, odadaki herkesi izlemeye başladılar.

Pug, odada Martin'i göremiyordu. Kulgan'a, "Belki de Martin bu meseleden uzak durmayı seçmiştir," diye fısıldadı.

Kulgan etrafına bakındı. "Hayır, işte orada."

Pug, Kulgan'ın başı ile işaret ettiği yere baktı. Uzak duvarda, bir köşenin yakınında dev bir sütun yükseliyordu. Gölgesinin derinliklerinde ise Martin duruyordu. Yüzü görünmüyordu, ama duruşunu başkasıyla karıştırmaya olanak yoktu.

Çanlar çalmaya başladı ve Pug bakınca, ilk Ishap rahiplerinin salona girmeye başladıklarını gördü. Arkalarından başkaları da geliyordu, hepsi aynı ölçülü süratte, uygun adım yürüyorlardı. Yan kapılardan, yerlerine oturtulan sürgülerin sesleri duyuldu, geleneksel olarak salon, törenin başlangıcından bitişine dek mühürlenirdi.

On altı rahip de odaya girdikten sonra, dev kapılar arkalarından kapandı. Son rahip kapının önünde durdu, bir elinde ağır bir tahta asa, diğerinde ise geniş bir balmumu mührü vardı. Hemen kapıları mühürlemeye koyuldu. Pug, mührün üzerinde yedi yüzlü Ishap armasının işlenmiş olduğunu gördü ve içinde büyü olduğunu hissetti. Kapıların ancak mührü koyan kişi ya da büyük bir tehlike göze alınarak yüce sanatlardan olan bir başka kişi tarafından açılabileceğini biliyordu.

Asası olan rahip, kapılar mühürlendikten sonra, sıralanmış ve sessizce dua eden kardeşlerinin arasından geçip öne çıktı. İçlerinden biri, rahipler tarafından yapılmış olan ve mor bir minderin üzerinde duran yeni tacı taşıyordu. Rodric'in tacı, canını alan darbe ile birlikte parçalanmıştı, ama sağlam kalmış olsaydı bile, geleneklere göre onunla birlikte gömülecekti. Bugün yeni bir Kral taç giymeyecek olursa, bu yeni taç da yerdeki taşların üzerinde parçalanacak, Lordlar Kongresi rahiplere yeni bir kral seçtiklerini bildirene kadar da bir yenisi yapılmayacaktı. Pug, böylesine basit bir altın halkanın bu kadar önem taşımasına hayret ediyordu.

Rahipler ilerleyip, daha küçük mezheplerin rahiplerinin önceden gelmiş ve beklemekte oldukları tahtın önünde durdular. Gelenek uyarınca Lyam'a aile rahibinin törende görev almasını isteyip istemediği sorulmuş, o da kabul etmişti. Rahip Tully de, Astalon Tapınağı'ndan gelen heyetin başında yerini almıştı. Pug, tacı Borric'in hangi oğlu takarsa taksın, yaşlı rahibin durumu hemen kontrol altına alacağını biliyor ve bunu akılcı bir seçim olarak görüyordu.

Ishap başrahibi asasını birbirine eşit, on altı ölçülü vuruşla yere vurdu. Ses salonda çınladı, durduğunda ise taht odasına sessizlik çökmüştü.

"Kral'a tacını takmak için geldik!" diye bağırdı başrahip.

"Ishap Kral'ı kutsasın!" diye karşılık verdi diğer rahipler.

"Tüm tanrıların üzerindeki tek tanrı olan Ishap ve dört büyük, on iki küçük, diğer tanrılar adına, taca talip olanlar öne çıksınlar."

Lyam ve Arutha gelip rahiplerin önünde durduklarında, Pug nefesinin kesildiğini hissetti. Bir an sonra, Martin de gölgelerden sıyrılıp öne çıktı.

Martin göründüğünde tutulan nefeslerin sesi duyuldu, salondakilerin birçoğu ya söylentileri duymamış ya da inanmamışlardı.

Üçü de önüne geldiklerinde, rahip ağır asasını yere vurdu. "İşte zamanı, işte yeri." Ardından değneğiyle Martin'in omzuna dokunarak, "Karşımıza hangi hakla geldin?" diye sordu.

Martin berrak, güçlü bir sesle konuştu. "Doğum hakkıyla." Pug, büyünün varlığını hissedebiliyordu. Rahipler taç üzerindeki hak iddialarını, yalnızca onur ve geleneğe bırakmıyorlardı. Asanın dokunduğu kimse yalan ifade veremezdi.

Aynı işlem tekrarlandı; Lyam ve Arutha da aynı cevabı verdiler.

Asa bir kez daha Martin'in omzuna dokundu ve rahip, "Adını ve talebini açıkla," dedi.

Martin'in sesi çınladı. "Ben Martin, Borric'in en büyük oğlu, kral kanından."

Salonda başlayan hafif uğultu, rahibin asasının yere vurmasıyla kesildi. Asa Lyam'ın omzuna koyuldu, o da, "Ben Lyam, Borric'in oğlu, kral kanından," diye cevap verdi.

Birkaç sesin, "Veliaht!" dedikleri duyuldu.

Rahip tereddüt etti, sonra soruyu Arutha için de tekrarladı, o da, "Ben Arutha, Borric'in oğlu, kral kanından," diye cevap verdi.

Rahip üç genç adama baktı, sonra Lyam'a dönerek, "Adı açıklanan Veliaht sen misin?" dedi.

Lyam, omzunda asa ile cevap verdi. "Veliahtlık hakkı bana verilirken, Martin'in durumu bilinmiyordu. Bu yanlış bir vasiyet, çünkü Rodric, benim conDoin erkeklerinin en büyüğü olduğumu sanıyordu."

Rahip asasını kaldırıp, diğer rahiplerle baş başa verdi. Rahipler, olaylardaki beklenmedik gelişmeyi tartışırlarken, salon sessizdi. Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu ki, sonunda başrahip bir kez daha onlara döndü.

Asasını bıraktı ve Krallık'ın tacı olan altın çember ona uzatıldı. Kısa bir dua mırıldandı: "Ishap, bu işte hepimize yol göster ve bilgelik ver. Seçilenin doğruyu yapmasını sağla." Güçlü bir sesle, "Vasiyetin hatalı olduğu açıktır," dedi. Tacı Martin'in önüne koydu. "Martin, kral kanından gelen en büyük oğul sıfatıyla, ilk talep hakkı senindir. Sen, Martin, bu sorumluluğu kabul edecek, Kralımız olacak mısın?"

Martin taca baktı. Tüm gözler yeşiller içindeki uzun boylu adama çevrilmiş, odaya ağır bir sessizlik hakim olmuştu. Salondaki kalabalık cevabını beklerken tüm nefesler tutulmuştu.

Sonra Martin yavaşça uzanıp, tacı minderin üzerinden aldı. Yüksek pencerelerin birinden gelen bir ışık huzmesi, tüm gözler onu takip ederken kaldırdığı taca yansıyıp, salonu ışıl ışıl bir hale ile doldurdu.

Tacı başının üzerinde tutarak, "Ben, Martin," dedi, "Adalar Krallığı tacı üzerindeki hakkımdan, kendi adıma ve benden doğacaklar adına, son kuşağa kadar, ebediyen vazgeçiyorum." Birden dönüp, tacı Lyam'ın başına taktı. Martin'in sesi bir kez daha yankılandı, sözleri başkaldırırcasına bir çağrıydı. "Herkes

Lyam'ı selamlasın! Gerçek ve şüphe götürmez Kral!"

Salondakiler şahit oldukları şeyi kavramaya çalışırlarken, bir durgunluk oldu. Sonra Arutha şaşkın, suspus olmuş kalabalığa döndü ve sesi her yeri inletti. "Selam sana Lyam! Gerçek ve şüphe götürmez Kral!"

Lyam iki kardeşinin arasında ayağa kalktı ve salon, bağırış ve tezahüratlara boğuldu. "Selam sana Lyam! Selam sana Kral!"

Başrahip tezahüratın bir süre daha devam etmesine göz yumdu, ardından yine asasım alıp yere vurarak sessizliği sağladı. Lyam'a bakarak, "Sen, Lyam, bu sorumluluğu kabul edecek, Kralımız olacak mısın?" dedi.

Lyam rahibe bakarak, "Kralınız olacağım," diye cevap verdi.

Oda bir kez daha tezahüratlarla inledi, başrahip bu defa gürültüye müdahale etmedi. Pug bakınca, sorun çıkacak olursa bununla mücadele etmeye hazırlanan Brucal, Caldric, Fannon, Vandros ve Gardan gibi birçoklarının yüzündeki rahatlama ifadelerini gördü.

Başrahip, asasını yere vurarak odayı bir kez daha susturdu. "Astalon mezhebinden Tully," diye seslendi ve yaşlı aile rahibi öne çıktı.

Diğer rahipler Lyam'ın kırmızı kaftanını çıkarıp, mor renkli kraliyet kaftanını giydirdiler. Rahipler geri çekildi ve Tully öne çıktı. Martin ve Arutha'ya, "Krallık'taki herkes, çekildiğiniz ve bilgelik gösterdiğiniz için

size teşekkürlerini sunuyor," dedi. Kardeşler Lyam'ın yanından kalkıp, Anita ve Carline'in yanma döndüler.

Carline Martin'e sıcak bir ifadeyle gülümseyip elini tutarak, "Sağ ol, Martin," dedi.

Tully kalabalığa dönerek, "İşte zamanı, işte yeri," dedi.

"Burada Majesteleri Birinci Lyam'ın gerçek Kralımız olarak taç giymesi için toplanmış bulunuyoruz. Bu hakkına karşı çıkan kimse var mı?"

Doğulu lordların çoğu mutsuz görünüyorlardı, ama hiçbir itiraz olmadı. Tully bir kez daha, karşısında diz çökmüş olan Lyam'a döndü. Elini Lyam'ın başına koydu. "İşte zamanı, işte yeri. ConDoin krallar soyundan Borric'in oğlu Birinci Lyam, bu sorumluluk sana düşüyor. Bu sorumluluğu kabul edecek, Kralımız olacak mısın?"

"Kralınız olacağım," diye cevapladı Lyam.

Tully elini Lyam'ın başından çekip, eline doğru uzanarak kraliyet mührünü tuttu. "İşte zamanı, işte yeri. Sen, krallar soyundan Borric'in oğlu Birinci Lyam, Adalar Krallığı'nı savunmak ve korumak, halkının iyiliğini, sağlık ve refahını sağlamak üzere onlara sadakatle hizmet etmeye yemin ediyor musun?"

"Ben, Lyam, bunları yapacağıma yemin ediyorum."

Tully uzun bir ayine başladı, tüm dualar bitince de Lyam doğruldu. Tully tören başlığını çıkarıp Ishap başrahibine, o da Tully'nin mezhebinden bir başkasına verdi. Tully Lyam'ın önünde diz çökerek mührünü öptü. Ardından kalkıp tahta kadar Lyam'a eşlik etti, bu arada Ishap başrahibi de, "Ishap Kral'ı kutsasın!" diye efsunlar yapıyordu.

Lyam oturdu. Bir zamanlar ilk conDoin Kral'ı olan Dannis'in taşıdığı kadim bir kılıç getirilerek, Krallık'ı canı pahasına koruyacağının bir sembolü olarak dizleri üzerine konuldu.

Tully dönüp, Ishap başrahibine başıyla işaret verdi, o da asasını yere vurdu. "Seçim zamanı artık bitmiştir. Şu andan itibaren Birinci Lyam'ı gerçek, doğru ve tartışmasız Kralımız ilan ediyorum."

Kalabalık coşkulu bir kükremeyle karşılık verdi. "Selam sana, Lyam! Çok yaşa, Kral!"

Ishap rahipleri kısık sesle dualar okurken, başrahip onları kapıya doğru yöneltti. Balmumu mühre asasıyla vurdu ve mühür çatırdayarak parçalandı. Kapıya üç kez daha vurunca, dışarıdaki muhafızlar kapıyı açtılar. Dışarı çıkmadan önce, taç giyme töreninin son sözünü de söyledi. Salonun

dışındaki, töreni izleme ayrıcalığına erişememiş olanlara, "Haberi duyurun," dedi. "Kralımız artık Lyam!"

Haber, uçan kuştan bile daha büyük bir hızla salondan çıkıp saraya, oradan da şehre yayıldı. Sokaklarda kutlama yapanlar yeni Kral adına kadeh kaldırırlarken, o gün Krallık'ın felaketin eşiğine ne kadar yaklaştığını binde biri bile bilmiyordu.

Ishap rahipleri salondan çıkınca, tüm gözler Krallığın yeni hükümdarına döndü.

Tully, kraliyet ailesinin fertlerine işaret edince Arutha, Martin ve Carline kardeşlerinin yanına geldiler. Lyam elini uzattı ve Martin diz çöküp, kardeşinin mührünü öptü. Arutha, ardından da Carline onu izlediler.

Alicia, onları izleyen uzun soylular dizisinin başını çeken Anita'yı tahta götürdü ve hayli uzun sürecek olan krallık soylularının bağlılık yeminlerini kabul etme işi başlamış oldu. Lord Caldric dizleri titreyerek Kralının önünde diz çöktü, doğrulurken yüzünde mutluluk gözyaşları vardı. Brucal bağlılık yeminini ettikten sonra kalkınca, kısa bir süre için Kralla konuştu, Lyam da başıyla onayladı.

Sonra sıra, Krallık'taki diğer soylulara geldi ve saatler sonra, Kral'dan başka hiçbir Lord'a teba olmayan, Kuzey Hudutlarının bekçileri olan Sınır Baronları'nın sonuncusu da doğrulup, salondaki diğerlerinin yanına döndü.

Dannis'in kılıcını beklemekte olan bir hizmetçiye veren Lyam ayağa kalkarak, "Bir kutlama yapılması, bizim de dileğimiz," dedi. "Ama derhal halledilmesi gereken devlet meseleleri var. Birçoğu mutlu vesileler, ama öncelikle yerine getirilmesi gereken üzücü bir görevim var.

"Bugün bir kişi burada yoktu, üzerinde oturma önceliğimiz olan tahta göz dikmiş birisi. Bas-Tyralı Guy'ın ihanet planları yapmış olduğu inkâr edilemez. Ama merhum Kral'ın dileği, bu konuda ona merhamet gösterilmesiydi. Bas-Tyralı Guy'ın tüm yaptıklarının bedelini ödediğini görmek bize zevk verecek olmakla birlikte, Rodric'in son arzusu olduğu için, bu dileğini yerine getireceğim.

"Bugünden sonra bilinsin ki, Bas-Tyralı Guy artık bir kanun kaçağıdır ve Krallığımızdan kovulmuş, unvanı ve topraklarına el konulmuştur. Adı ve arması, Krallık Lordları'nın kayıtlarından şilinsin. Kimse ona barınak, ateş, yiyecek ya da su sunmasın." Toplanmış olan lordlara bakarak, "Buradakilerin bazıları sabık Dük ile ittifak halindeydiler," diye ekledi, "bu yüzden kendisinin kararımızı duyacağından kuşkumuz yoktur. Ona

kaçmasını söyleyin, Kesh'e gitsin, Queg'e ya da Roldem'e. Başka hiçbir yer onu kabul etmezse, Kuzey Elleri'nde saklanmasını söyleyin, ama bir hafta içinde sınırlarımız dahilinde yakalanacak olursa, bunu canıyla öder."

Bir an için salonda kimse bir şey söylemedi, sonra Lyam, "Topraklarımızda büyük acılar ve üzüntüler yaşadık," dedi, "artık yeni bir çağı başlatalım, bir barış ve bolluk çağı." İki erkek kardeşinin yanına gelmelerini işaret etti, ona doğru yaklaşırlarken Arutha, Martin'e baktı. Bir anda sırıttı ve beklenmedik bir duygu gösterisiyle Martin ve Lyam'a sarıldı. Üç kardeş birbirlerini kucaklarlarken salon bir an için suspus oldu, ardından bir kez daha tezahüratlar odayı doldurdu.

Curcuna devam ederken, Lyam kardeşleriyle konuşuyordu. Martin'in başlangıçtaki geniş gülümsemesi, bir süre sonra birdenbire değişti. Hem Arutha, hem de Lyam başlarını heyecanla sallayarak onaylıyorlardı, ama Martin'in yüzü bembeyaz olmuştu. Ciddi ve karşı çıkan bir tavırla bir şey söyleyecek oldu, ama Lyam onu susturup, sessizliği sağlamak için elini kaldırdı.

"Krallığımızda yeni bir düzen kuruluyor. Şu bilinsin ki, sevgili kardeşimiz Arutha bugünden itibaren Krondor Prensi, ayrıca ailemize bir oğul eklenene dek, tahtın da Veliahtı'dır." Arutha son sözüne pek de memnun olmamıştı. Sonra Lyam, "Ayrıca babamızın yurdu olan Crydee Dükalığı'nın, onun soyu devam ettikçe ailemiz içinde kalmasını da istiyoruz. Bundan dolayıdır ki, sevgili kardeşimiz Martin'i, tüm toprakları, unvanları ve hakları dahil olmak üzere Crydee Dükü ilan ediyorum."

Kalabalıktan bir kez daha bir tezahürat yükseldi. Martin ve Arutha Lyam'ın yanından ayrılınca yeni Kral, "LaMut Kontu ile LaMut Şövalye-Yüzbaşısı Kasumi tahta yaklaşsınlar," dedi.

Kasumi ve Vandros hareketlendiler. Vandros kendisine çok güvendiği için, Kasumi gün boyunca gergindi. Sonra Tsurani soğukkanlılığı kendini gösterdi ve tahta vardıklarında Vandros'un yanında durdu.

İki adam da Lyam'ın önünde diz çöktüler, o da, "Lordum Brucal benden bu mutlu duyuruyu yapmamı istedi," dedi. "Tebaası Kont Vandros, kızı Leydi Felinah ile evlenecek."

Kalabalığın içinden Brucal'ın yüksek sesle, "Zamanı da gelmişti hani," dediği duyuldu. Rodric'in sarayındaki yaşlı saray erkânının çoğu bembeyaz kesilirken, Lyam diğerlerinin kahkahalarına katıldı.

"Dük aynı zamanda, malikânesine çekilerek, Krallığına vermiş olduğu uzun ve verimli hizmetlerin ödüllerini tatmak istediğini de bildirdi. Bunu kabul ettik. Bir oğlu da olmadığı için unvanının, Krallık'a verdiği hizmetleri devam ettirebilecek birine, son zamanlardaki çatışmalar sırasında Batı Orduları'nın LaMut garnizonunu yönetmekte olağanüstü bir beceri gösteren birine devredilmesini de istedi. Yaptığı sayısız cesurca iş ve sadık hizmetleri dolayısıyla Vandros'un evliliğini onaylıyor ve kendisini topraklan, unvanları ve hakları dahil olmak üzere Yabon Dükü ilan etmekten mutluluk duyuyoruz. Kalkın, Lord Vandros."

Vandros doğruldu, biraz sarsılmıştı, ardından müstakbel kayınpederinin yanına döndü. Brucal sırtına dostça bir şaplak yapıştırıp elini sıktı. Lyam, Kasumi'ye dönerek gülümsedi. "Burada, yakın zamana kadar düşman saydığımız biri var. Kendisi artık sadık tebaamız sayılıyor. Shinzawailerden Kasumi, savaşan iki dünyaya barış getirmek yolundaki çabaların ve topraklarımızı Kara Yol Kardeşliği'ne karşı savunmadaki bilgelik ve cesaretin dolayısıyla, sana LaMut garnizonunun komutasını veriyor ve seni tüm toprakları, unvanları ve hakları dahil olmak üzere LaMut Kontu ilan ediyoruz. Kalk, Kont Kasumi."

Kasumi'nin dili tutulmuştu. Ağır ağır uzanıp, diğer soylulardan gördüğü gibi Kral'ın elini tutarak mührünü öptü. Kral'a, "Kral'ım, yaşamım ve onurum adına size bağlılık yemini ediyorum," dedi.

Lyam, "Lordum Vandros," dedi, "Kont Kasumi'yi tebaanız olarak kabul ediyor musunuz?"

Vandros sırıttı. "Memnuniyetle, Efendimiz."

Gözleri gururla ışıl ışıl parlayan Kasumi, Vandros'un yanına döndü. Brucal onun da sırtına içten bir şaplak indirdi.

Rodric'in sarayındaki entrikalar ve savaş sırasındaki ölümler dolayısıyla birçok boş yer olduğundan, çok sayıda makam daha verildi. Bütün işler bitmiş gibi göründüğü sırada Lyam, "Crydeeli Toprak Beyi Pug tahta yaklaşsın," dedi.

Pug, Katala ile Kulgan'a baktı, çağırıldığına şaşırmıştı. "Ne?"

Kulgan onu iteledi. "Git de öğren."

Pug, Lyam'ın karşısına çıkıp eğilerek selam verdi. Kral, "Babam ile bu adam arasında geçenler, özel bir konuydu," dedi. "Şimdi de tüm krallığımızda herkesin bilmesini istiyoruz ki, bir zamanlar Crydeeli öksüz Pug olarak tanınan bu adamın ismi, ailemizin kayıtlarına işlenmiştir." Elini

uzattı ve Pug önünde diz çöktü. Lyam mührünü göstererek Pug'ı omuzlarından tutup, kalkmasını işaret etti. "Babamızın dileği, bizim de dileğimizdir. Bugünden itibaren Krallık'taki herkes bilsin ki, bu adam Kraliyet ailesinin bir üyesi olan Pug conDoin'dir."

Salondakilerin çoğu Pug'ın aileye kabul edilerek onurlandırılması karşısında şaşırırken, yiğitliklerini bilenler coşkuyla alkışlıyorlardı. Lyam, "Karşınızda kuzenimiz Pug, Krallık Prensi," dedi.

Katala tüm adabı boş verip, kocasını kucaklamaya koştu. Doğulu lordların çoğu kaşlarını çatarlarken, Lyam bir kahkaha atarak onu yanağından öptü.

"Gelin!" diye bağırdı Lyam. "Artık kutlama zamanı geldi. Dansçılar, müzisyenler ve cambazlar gelsin. Masalar getirilip, yiyecek ve şarapla donatılsın. Her yer şenlensin!"

Şenlikler devam ediyordu. Kutlamalar öğleden sonra boyunca aralıksız devam etmişti. Kral'ın masasının yanındaki bir haberci, katılamayanların Kral'a gönderdikleri mesajları okuyordu, birçok soylu, Queg Kralı, ayrıca doğu sahillerindeki küçük krallıkların hükümdarları da aralarındaydı. Özgür Şehirler'in önemli tüccar ve Lonca Başkanları da tebriklerini göndermişlerdi. Ayrıca Aglaranna ve Tomas'tan, Taş Dağı ve Gri Kuleler'deki Batı cücelerinden de mesajlar vardı. Dorgin'deki Doğu cücelerinin hükümdarı yaşlı Kral Halfdan en içten dileklerini yollarken, Yüce Kesh bile tebriklerini bildirmiş, Düşler Vadisi meselesinin barışçı bir yolla çözülmesi için daha sık görüşme yapılması dileklerini de eklemişti. Mesaj, İmparatoriçe tarafından bizzat imzalanmıştı.

Son mesajı duyan Lyam, Arutha'ya, "Kesh bu kadar kısa sürede kişisel bir mesaj yolladığına göre, İmparatoriçe Midkemia'da son derece becerikli casuslar barındırıyor olmalı," dedi. "Krondor'da gözünü dört açman gerekecek."

Arutha iç çekti, bu düşünce hoşuna gitmemişti. Pug, Laurie, Meecham, Gardan, Kulgan, Fannon ve Kasumi de kraliyet masasında oturuyorlardı. Lyam onların da kraliyet ailesine eşlik etmeleri için ısrar etmişti. Yeni LaMut Kontu hâlâ makamının sarsıntısını atlatamamış gibi görünse de, mutluluğu yüzünden okunuyor, dışarıda Tsurani kutlama şarkıları söyleyen savaşçılarının sesleri, o gürültülü salonda bile belli belirsiz duyulabiliyordu. Pug, bunun saray uşak ve hizmetkârlarını nasıl da huzursuz edeceğini düşünüyordu.

Katala kocasının yanına gelerek, oyundan yorgun düşen oğulları ile Fantus'un uyuduklarını haber verdi. Kulgan'a, "Umarım hayvanınız böyle aralıksız kızdırılmaktan bıkmaz," dedi.

Kulgan güldü. "Fantus ilgi görmeye bayılır." Pug, "Onca ödül dağıtılırken, senin adının geçmemesine şaşırdım, Kulgan," dedi. "Tully ve Fannon'u saymazsak, Kral'ın ailesine herkesten daha uzun süre hizmet verdin."

Kulgan homurdandı. "Tully, Fannon ve ben, dün Lyam ile toplandık, Martin'i kabul edip, sarayı birbirine katacağından henüz haberimiz yokken. Makamlar, ödüller gibi şeylerden söz etmeye başlayınca, hepimiz karşı çıktık. O da itiraz edecek gibi olunca, Tully ve Fannon'a ne yapacağının beni ilgilendirmediğini, ama beni bütün o insanların karşısına dikecek olursa, onu oracıkta bir kurbağaya dönüştüreceğimi söyledim."

Konuşmalarına kulak misafiri olan Anita güldü. "Doğruymuş demek!"

Uzun yıllar önce Krondor'da Anita ile aralarında geçen konuşmayı anımsayan Pug da onların neşesine katıldı. Ormanda Kulgan'ın kulübesine denk geldiği o günden beri geçen yıllar boyunca başına gelenleri hatırlayıp, bir an daldı. Sayısız tehlike ve birçok mücadelenin ardından, ailesi ve dostlarının arasında ve güvendeydi, onca macerayı geride bırakmıştı ve akademinin kurulması da onu bekliyordu. Birkaç kişinin daha -Hochopepa, Shimone, Kamatsu, Hokanu, ayrıca Almorella ve Netoha- bu mutluluğu paylaşabilmesini dilerdi. Ayrıca Ichindar ve Yüce Konsey'in Lordları'nın da, barış günündeki ihanetin gerçek nedenini bilmelerini dilerdi. Her şeyden çok da, Tomas'ın onlara katılabilmiş olmasını dilerdi.

"Neden böyle düşüncelisin, kocam?"

Pug dalgınlığından sıyrılıp gülümsedi. "Sevgilim, her şeye bakınca, ne kadar şanslı bir adam olduğumu düşünüyordum."

Karısı elini omzuna koyup, gülüşüne karşılık verdi. Tully masaya uzanıp diğer uca baktı; Laurie, yaptığı bir espriye kahkahalarla gülen Carline'e büyülenmiş gibi bakıyordu. Prenses'in onu Pug'ın söylediği kadar çekici bulduğu aşikârdı; dahası, ondan çok etkilenmiş gibiydi. Pug, "Carline'in yüzündeki o ifade tanıdık geliyor," dedi. "Sanırım Laurie'nin başı biraz dertte."

Kasumi, "Dostum Laurie'yi tanıyorsam," dedi, "bu derdi seve seve kabullenecektir."

Tully düşünceli görünüyordu. "Bas-Tyra'da bir dük bekleyen boş bir dukalık var, o da becerikli bir genç adam. Hımmm."

"Yeter!" diye çıkıştı Kulgan. "Bu kadar tantana yetmedi mi? Tekrar saraya girebilmek için zavallı çocuğu Kral'ın kardeşiyle mi evlendireceksin? Tanrılar adına! Daha bugün tanıştılar!"

Tully ve Kulgan meşhur kavgalarının bir yenisine başlamak üzereydiler ki, Martin ikisini de susturdu. "Şu konuyu değiştirelim. Başım ağrıyor, sizin didişmenize de kimsenin ihtiyacı yok."

Tully ve Kulgan şaşkınlıkla bakıştılar, sonra gülümsediler. İkisi bir ağızdan, "Tabii, lordum," dediler.

Yakınlarında oturanlar kahkahalara boğulurken, Martin homurdandı. Başını salladı. "Daha az önce o kadar korku ve endişe varken, bu çok tuhaf geliyor. Neredeyse Amos ile gitmeyi tercih edecektim-" Başını kaldırdı. "Amos nerede?"

Denizcinin adını duyunca, Arutha da Anita ile daldığı konuşmadan başını kaldırdı. "Nerede o korsan?"

Cevabı Martin verdi. "Bir gemi ayarlamaktan söz ediyordu. Sadece şaka yaptığını sanıyordum, ama taç giyme töreninden beri de onu görmedim."

"Bir gemi ayarlamak mı!" dedi Arutha. "Tanrıların gözyaşları!" Ayağa fırlayıp, "Majesteleri izin verirlerse," dedi.

Lyam, "Gidip onu getirin," dedi. "Anlattıklarınıza bakılırsa, bir ödülü hak etti."

Martin kalkıp, "Seninle geleceğim," dedi. Arutha gülümsedi. "Hay hay."

İki kardeş salondan aceleyle fırlayıp, hemen avluya çıktılar. Uşaklarla hizmetkârlar, erken ayrılan konuklar için atlar hazırlamışlardı. Arutha ve Martin sıradaki ilk iki atı teklifsizce alarak, iki küçük soyluyu bineksiz bıraktılar. İki soylu öfke ile şaşkınlık arasında, ağızları açık kalakalmışlardı. Atını girişe doğru mahmuzlarken Arutha, "Bağışlayın, Lordlarım," diye bağırdı.

Sarayın girişinden çıkıp, Rillanon nehrinin üzerindeki kemerli köprüde at sürerlerken Martin, "Gün batımında yola çıkacağını söylemişti!" dedi.

"Öyleyse çok az zamanımız var!" diye bağırdı Arutha. Dolambaçlı sokaklardan limana doğru uçuyorlardı.

Şehir kutlama yapanlarla dolup taşıyordu, sokakları dolduran insanlara zarar vermemek için defalarca yavaşlamak zorunda kaldılar. Limanın girişine gelip, atlarını bir kenara çektiler.

Krallık doklarının girişinde tek bir muhafız, uyukluyormuş gibi oturuyordu. Arutha atından aşağı atlayıp, adamı itekledi. Muhafız yere devrilirken miğferi de başından fırladı. Arutha adamı kontrol edip, "Yaşıyor," dedi, "ama yarın başı fena ağrıyacak."

Arutha atına tekrar bindi ve Rillanon'un uzun rıhtımı boyunca at sürüp, son iskeleye vardılar. Atları uzun bir iskelenin köşesini döndüğü sırada, bir geminin güvertesindeki adamların bağırışlarıyla karşılaştılar.

Güzel bir gemi ağır ağır doklardan hareket ediyordu, atlarını yanına sürerlerken Martin ve Arutha, kıç güvertesinde duran Amos'u görebiliyorlardı. Elini iyice kaldırarak onlara salladı, hâlâ sırıtışını görebilecekleri kadar yakındaydı. "Ha! Görünüşe bakılırsa işler iyi gitmiş!"

Arutha ve Martin atlarından inerlerken, gemi ile iskele arasındaki mesafe ağır ağır artıyordu. "Amos!" diye bağırdı Arutha.

Amos uzaktaki bir yapıyı gösterdi. "Burada nöbet tutan çocukların hepsi şimdi o depodalar. Biraz canları yandı, ama hâlâ yaşıyorlar."

"Amos! O Kral'ın gemisi!" diye bağırdı Arutha, geminin geri gelmesi için elini sallarken.

Amos Trask bir kahkaha attı. "Ben de Deniz Kırlangıcı ne soylu bir isim, diyordum. Eh, kardeşine gemisini bir gün geri getireceğimi söylersin."

Martin gülmeye başladı. Arutha da ona katıldı. "Seni Korsan!" diye bağırdı erkek kardeşlerin en küçüğü. "Söyleyeyim de onu sana versin."

Amos esef dolu bir bağırışla, "Ah, Arutha," dedi, "sen de hayatın bütün eğlencesini kaçırıyorsun!"

RAYMOND E. FEIST

Güney Kaliforniya'da doğdu ve büyüdü. Kaliforniya Üniversitesi'nde İletişim Bilimleri eğitimi aldı. Çok satan ve övgü toplayan Gediksavaşları Efsanesi (Riftwar Saga) kitaplarının, The Serpentwar Saga dizisinin ilk kitabının yazarıdır. Daughter of the Empire, Servent of the Empire ve Mistress of the Empire kitaplarını Janny Wurts ile birlikte kaleme almıştır.

Feist, Rancho Santa Fe, Kaliforniya'da eşi, roman yazan Kathlyn Starbuck ve kızıyla yaşamaktadır.

Özgün Adı: Riftwar Saga I-II/ Magician
İthaki Yayınları - 151 Edebiyat - 139
ISBN 975-8607-97-9
2. Baskı, Ekim 2007, İstanbul

Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Kapak Uygulama: Cemile Öz
Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık
Emintaş Kazım Dinçol Sanayi Sitesi No: 81/19
Topkapı-lstanbul Tel: (0212) 674 66 78
İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur. Mühürdar Cad. liter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Çevirmen Notları

1) Longbow: Büyük bir tür yay. (Ç.N.)

2) Kobold:Almanya'da yer altındaki değerli madenleri korumakla görevli olduğu sanılan cin. (Ç.N.)

3) Nafta: Gazyağının hafif bir türü. (Ç.N.)

4) Burada “karşılık verdi” yerine “ripost etti” yazıyordu.(D.N.)

5) Burada "göğüs göğüse" yerine “corps a corps konumuna” yazıyordu.(D.N.)

6) Burada “tutma yeri” yerine "bell guard" yazıyordu.(D.N.)

7) Burada “uyduruk” yerine JERRY-RIGGED yazıyordu.(D.N.)

NOTLAR

1) Kentaur: Yunan mitolojisinde geçen, yan at, yan insan yaratıklar. Genellikle vahşi ve barbar yaratıklar olarak anlatılırlar. Ç.N.

2) Kraken:Efsanevi bir deniz canavarı. Ç.N.

3) Griffin: Yarı aslan, yarı ejderha olan bir mitolojik canavar. Ç.N.

4) Mor Renk: Hükümdarlık simgesi. Ç.N.